Le Man

Cilt: 36

Sayı: 644-653

LeMan

Cilt: 36

Sayı: 644-653

12 Mart 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/10 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

ALTIN AYIP

Altın Ayı kazanan "Duvara Karşı" filminin oyuncusu Sibel Kekilli'nin daha önce porno film çevirmiş olması pek çok tartışmayı beraberinde getirdi. Medyamızda "Kekilli Pornocu Çıktı" tırnak içindeki cümlesiyle ifade edilen bu haber, Kekilli'nin hayatını tehlikeye atabilecek boyuta ulaştı. Fuhuş yaşının ekonomik çöküntü yüzünden 12'lere düştüğü, bir yandan töre cinayetlerinin rutinleştiği bir ülkede doğal böyle tepkiler... Bir yandan da Türkiye'deki bütün yaşamsal gerçeklik bir pornografiye dönüşmüş durumda... Toplumsal travmalar yaratacak hale gelen basit TV programları, rezil skandallar içeren işadamı soygunları, o kadar göz önünde ki, Kekilli'ye gösterilen tepkideki iki yüzlülük, başarı kazanmış bir sanatçıyı onure etmenin rolünü tabii ki çalacak...Kekilli, kredi borcu yüzünden pornocu olmuş. Her işi denemiş ama borcunun altında ezilmekten kurtulamamış, bu durumda kapitalizmin kurallarının her yerde aynı acımasızlıkta olduğunu gösteriyor ki, bu da bir derstir...

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Başalan

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@hotmail.com.tr

BU SAADET HİÇ BİTMESİN!

* Asmalımescit'te ne asma görüyorum, ne de mescit! Yakup'la Refik görüyorum orda!..

*** Demek siyasette de aynı racon var: Soldan döner!.. (Ulan? "Ortanın solu" bu olmasın sakın?!.)**

* Yıllar önce siyah-beyaz da değil, kırmızımsı bi film seyretmiştim, başrolünde türkücü Yıldıray Çınar vardı. Tarihi film, zayıf ve bıyıklı bir insan olan Çınar, Bizanslılar'a karşı Türk savaşçıyı oynuyor. (Güya bi inceden de erotik, sarayda sevişmeler derede üstü çıplak yıkanan prenses yakını kızlar falan.) Yıldıray, sen çarpışmada esir düş, zincire vurul, prensesin önüne atıl. Prensesin "Demek yiğit Türk buymuş, bizi yalnız bırakın, o benim olacak" demesi ve Yıldıray'ın üzerine çıkması. Ve o an Yıldıray'ın "Haaaayıır!" diye çığlık atması!..

*** Türk televizyonlarının en başarılı "kast" hareketi Çılgın Bediş'teki Banu rolüydü. Yahu bu kadar mı uygun oyuncu bulunur, mucidi kimse tebrikler. (Bu vesileyle Özden Öğrük ustaya selamlar..)**

* Çocukluğumdan beri Selçuk Ural'ı izlerim. Meraktan izlerim. Hep şarkı söylerken, dilini çıkarır. Şöyle ki: Kumsallar boyunca bak (çık dil), ayak izlerimiz var... (gir dil!) Sonra baktım, oğlu Hakan Ural'da da aynı dil refleksi var, genlerle ona da geçmiş. Vay arkadaş, Ural-Altay Dili dedikleri bu olmasın ama?!

*** Peki, Malatya'da bi kadının, yaramazlık yapan çocuğuna "Nefret duyiim senin gibi çocuğa" demesi!..**

* Vampirin aşk ilanı: "Seviyorum seni, ekmeği kana banıp banıp yer gibi!", sırf Nejat Alp gibi sesler çıkarıyor diye çıktı alırken printer'ına "Nejat" diye seslenen bi tanıdığım vardı benim, "Kumpir-kumru" da neonlarla süslenip sahneye çıkacakmışçasına! (Sebla Koçan paragrafı, mersiler)

*** Beyaz Dizi'nin aşk romanları çok meşhur oldu ama Gelişim'in bi de "Sarı Dizi"si vardı, polisiyeler falan. Özellikle San Antonio'nun hastasıydık. Beyaz Dizi; şömine, gri göz, romantizm, vs. bizden uzaktı. Sarı Dizi yıldızdı!.. (Rahmetli Ercan Arıklı'yı saygıyla anarım)**

* İletişim Fakültesi'nde reklam dersi vardı, hocaya bir gün en beğendiği reklamı sormuştum, "Türk Ticaret Bankası-İkinci adresiniz" demişti. Şu an öyle bi banka yok!.

*** Bi oteldeydik, odanın kapısı da açıktı, içeriye harikulade bir köpek girdi. Ardından da "Winston, nerdesin yaramaz" diye köpeğin sahibi kadın. Yaklaşınca Semiramis Pekkan çıktı kadın! Yanında da daha küçük bir köpek. "Peki, bunun adı ne, Kısa Winston mı?" diye sordum. "Churchill" dedi! Bu konuşmalar olurken Winston'ın yine ortamdan kaçması?!.**

* Bizim filmlerde, anahtar cümlelerden biri "Bu saadet hiç bitmesin"dir! Onu duyunca, anla ki bitecek o saadet! Bir de "yalvarırım makul ol Nalan!" var. Hem Nalan, hem makul, birarada olmaz. Bi de onu makul olmaya çağırıyosun, sen kendin niye yalvarıyosun?

*** Can Ilgaz'ın pişti öğrenişi ve valeye "prens" demesi... (Bazı Türkiyeliler de "bacak" der.)**

* AB'ye girince İran'ı da alalım!..

Arşiv Sefası

LeMan SEÇİM

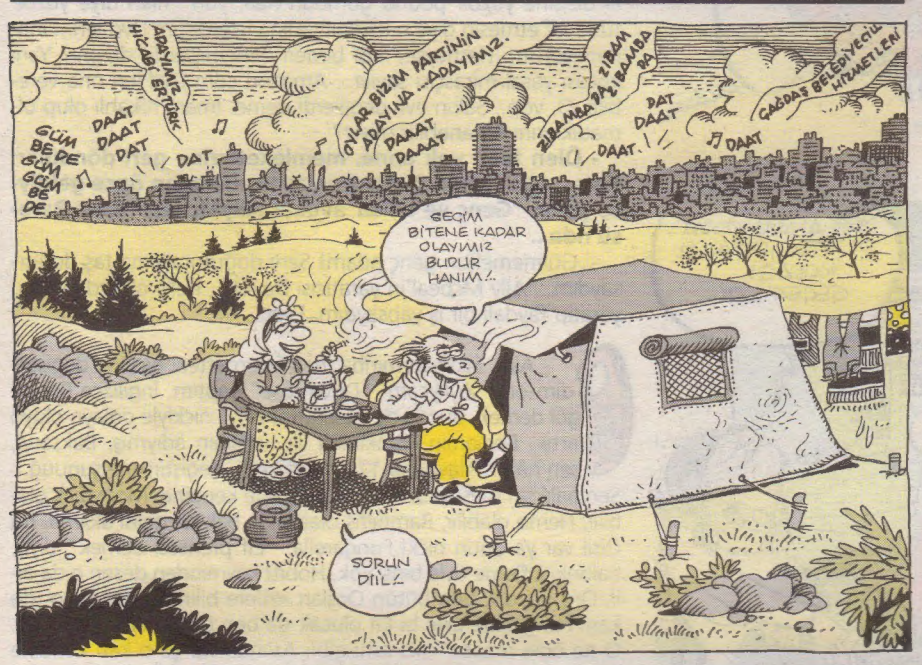

Yerel seçimlerde oy patlaması yapacağını söyleyen Ak Partililer yüzde ellinin üzerinde oy alacaklarını iddia ediyorlar... Bu iddiayı gerçekleştirmek için sadece İstanbul'da seçime kadar 2 milyon evi ziyaret edip oy isteyeceklermiş...

Üniversite öğrencisi Önder Babat, İstiklal caddesinde, nerden geldiği belli olmayan bir kurşunun kafasına isabet etmesi sonucu yaşamını yitirdi. Polis, "önce taş düşmüş" diyerek olayı geçiştirmeye çalıştı. Sonra muhalif kimliğiyle tanınan Babat'a, susturucu takılmış silahtan çıkan yorgun merminin isabet ettiği açıklandı.

Marmara Üniversitesi'nin dört bir yanına kamera yerleştirilmesini protesto eden öğrenciler hakkında soruşturma açıldı..

Grup Yorum'a baskılar sürüyor.. Grup elemanlarından Muharrem Cengiz de tutuklandı..

Hayvan Hakları Örgütü (PETA) Başbakan Erdoğan'a gönderdiği mektupta "hayvan hakları yasası" için destek istedi.

Aksam Arşivi

guverfeyhan@hotmail.com

Bayıp Güler

FEYHAN GÜVER

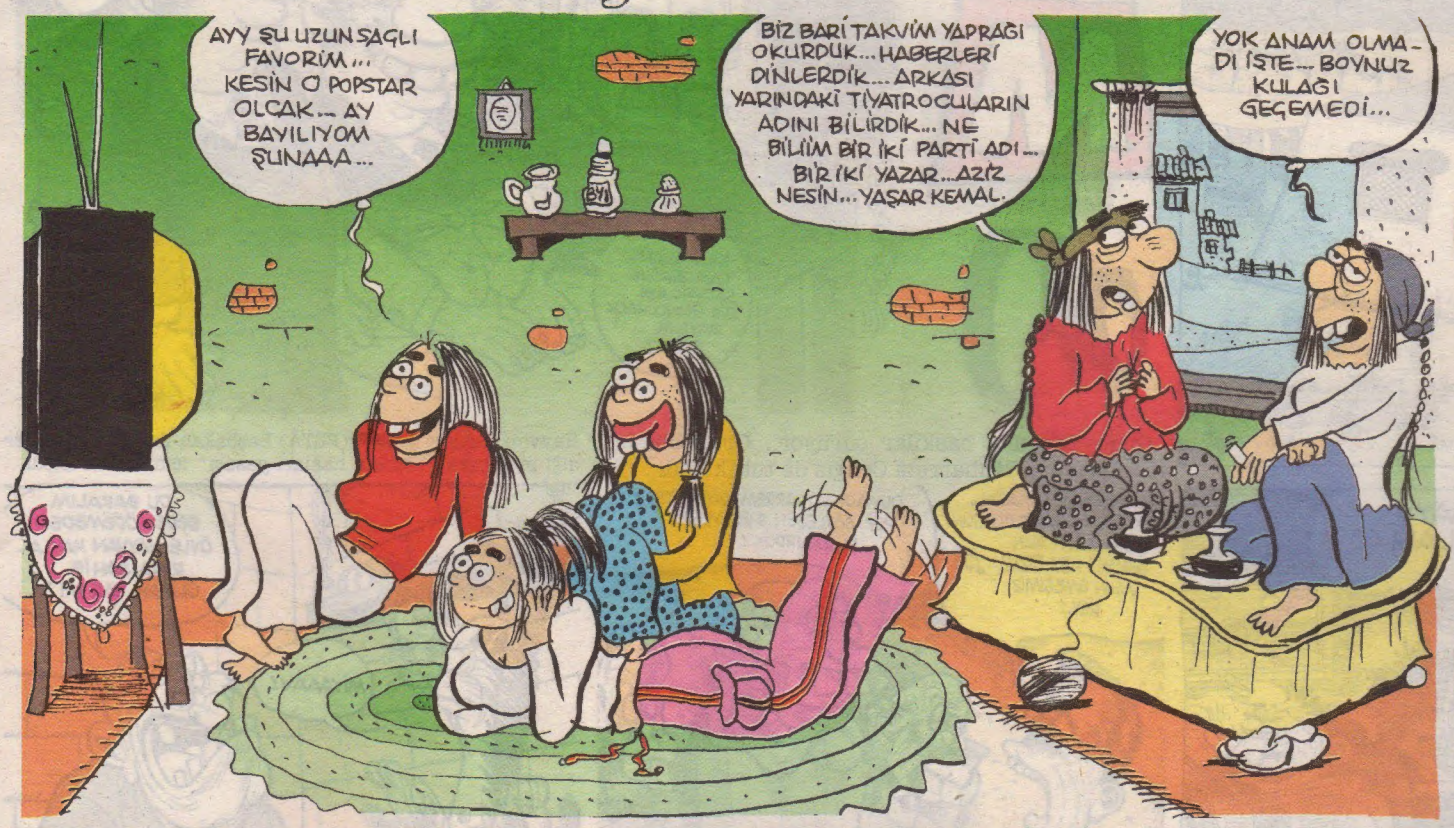

- Alo, Sıkılhan, evet, nasısın çocuğum, annen ben. Şarjım bitiyo hemen konuya giricem, evet. Kapıcı'nın karısı Sıyırnaz Hanım bugün bize uğradı mı acaba? Sıyırnaz Karaşebboy... Evet?

- O hoo, bizim apartmanın bina görevlisi çoktan değişti anne. Sıyırnaz Hanım'la, İmdat Efendi yok artık.

- Olamaz, öldüler mi onlar. Hiç sırası değil, evet... Ben o kadın adına Amazon com' dan Ally Mcbeal Dvd'leri ısmarladım. Tüm sezonlar, 3 tane 10 Box set 30 Dvd, tam yüzbir pound ödedim.

- Nası yani, Sıyırnaz Hanım da mı Ally Mcbeal hayranıydı? Valla hiç göstermiyodu kadın. Hem kocası İmdat Efendi düşünülecek olursa doğru erkeği bulduğu da pek söylenemez... Ehehe... İyiymiş...

- Gülmemelisin, mizah bu değil Sıkılhan! Baban "Ally Mcbeal dizisine yüzbir pound gömdün haa, yuh" filan diye yüzbir türlü laf etmesin diye o kadının adına istemiştim Dvd'leri... Inanamıyorum. Herneyse, ikisi birden ölmemişlerdir diy mı? Yani kocası yasal mirasçısı sayılır... Amazon com Dvd'leri ona verebilir. O, yoo.. Sakın evli değillerdi deme. İmam nikahlı olup olmadıklarını öğrenebilir miyiz?

- Ölen filan yok anne, memleketlerine geri döndüler: Kars... Eğer senin 30 Dvd onlar taşınmadan önce geldiyse şu an "Genç ve bekar avukat AllyMcbeal" Kars Barosu'nda...

-. Gülmemelisin genç adam! Seni doğurucağıma taş doğursaydım... Ally Mcbeal'in yaratıcısı David E. Kelly olsaydım, onu yaratıp faydalı bir iş yapsaydım. Evet...

- Allo, Sıkılhan miriba, ben internetteki nickimi değiştirdim onu söyliycam: "Downrose" yaptım. İngilizce Bunalgül demek. Büzge de "Clarafranklin" nickiyle onlayn oluyo artık. Benjamin Franklin'in ilk karısının adıymış. Baksana, sen hâla "Pilavcacık-17" misin? Abi, değiştirsene şunuuğ... Sen balıksın mesela bi balık adı seçsene kendine, Mobydick olabilir, Nemo olabilir, Rambılfiş olabilir. A bak ne geldi aklıma, bu Çisil var ya onun nicki Fungarella. "Elf prensesi demek" diyo, halbuki Elflerde öyle birisi yok. Hobitt kavminden desen o da diil, Org hiç diil, ben bütün Orgları ezbere bilirim. Uyduruyo işte karı. Fungarella diye bi Elf olucak da ben bilmiycem. Salak şey. O ne ööle mantar ilacı ismi gibi. Aslında var ya o karı kendine "Sixfingers" diye nick taksa daha iyi olucak. Biliyosun, bi ayağı altı parmaklı, biliyosun di mi? Aloo? Alooo... A, kapamış gene... Köpekbalığı sürüsü. Sulardaki ilk yaşam formu. Atlantis köylüsü... Antisosyal hayvanı, yalıtkan şey.

- Usta naaber Çağatay ben. Olm acaip bişe keşfettim lan. Benim durumum var ya tamamen genetikmiş abi. Hani sen bana hep internet, porno manyağı filan diyon ya, kaderim bu benim olm. Ön yüklemem öyle.

- Abi manyaklık kader olamaz. Kaderimse cükerim, seninkisi başka bişey.

- Ööole diyosunda bu Pazar tavanarasına dalıp babamın eskiden kalma zulasını patlattım. O zamanın teknolojisiyle adam kaç kuku resmi biriktirmiş kafayı yersin. Abi herifte bi arşiv var oha filan oldum yani. Taa yetmişyedide abi, "Okey" diye bi gazete varmış "Boşvermişlerin gazetesi" baldır bacak dolu, pasaa biriktirmiş peder bunu, eksiği yok lan. 79,84 arası Pirelli Takvimleri, ondan soona efendim, bir Sana kutusu dolu harbi pleyboy dergisi, ingilisce. Sonra "Erkekçe" çıkmış, derken "Pleymen"... Yalnız bu dediklerimde net olarak kuku gözükmüyo tabi. Araştırmalarıma göre 84 yılında gelmiş ilk kuku, ondan önce göstermiyolar ööle açıktan.

- Vay be, giderek işin derinine iniyosun olm lan. Demek memleketimize ilk kuku 84 yılında gelmiş... Baravo...

- Gülüyosun da görünce uçucan. Ben şimdi o kukuları dijital ortama aktarıyorum. Tek tek sken ediyorum bütün gazeteleri felan, bitsin özel bi cd yapıcam onlara "History of the kuku" diye. Baksana, sizde pederden kalma sekiz milimetrelik film gösterici olabilir mi? Manyak filimler çıktı olm tavan arasından. Yalnız göstericek makine bulamıyoruz işte. Abi, fecciiler diyorum sana. Herkese soruyorum kimsede yok o makinadan lan, deliricam. Şiştim olm, fenayım ya, harbi şiştim.

- Git kendini çok söndürmeden.

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com

Akşam Gerçek

GATANA

TUNCAY AKGÜN& KEMAL ARATAN

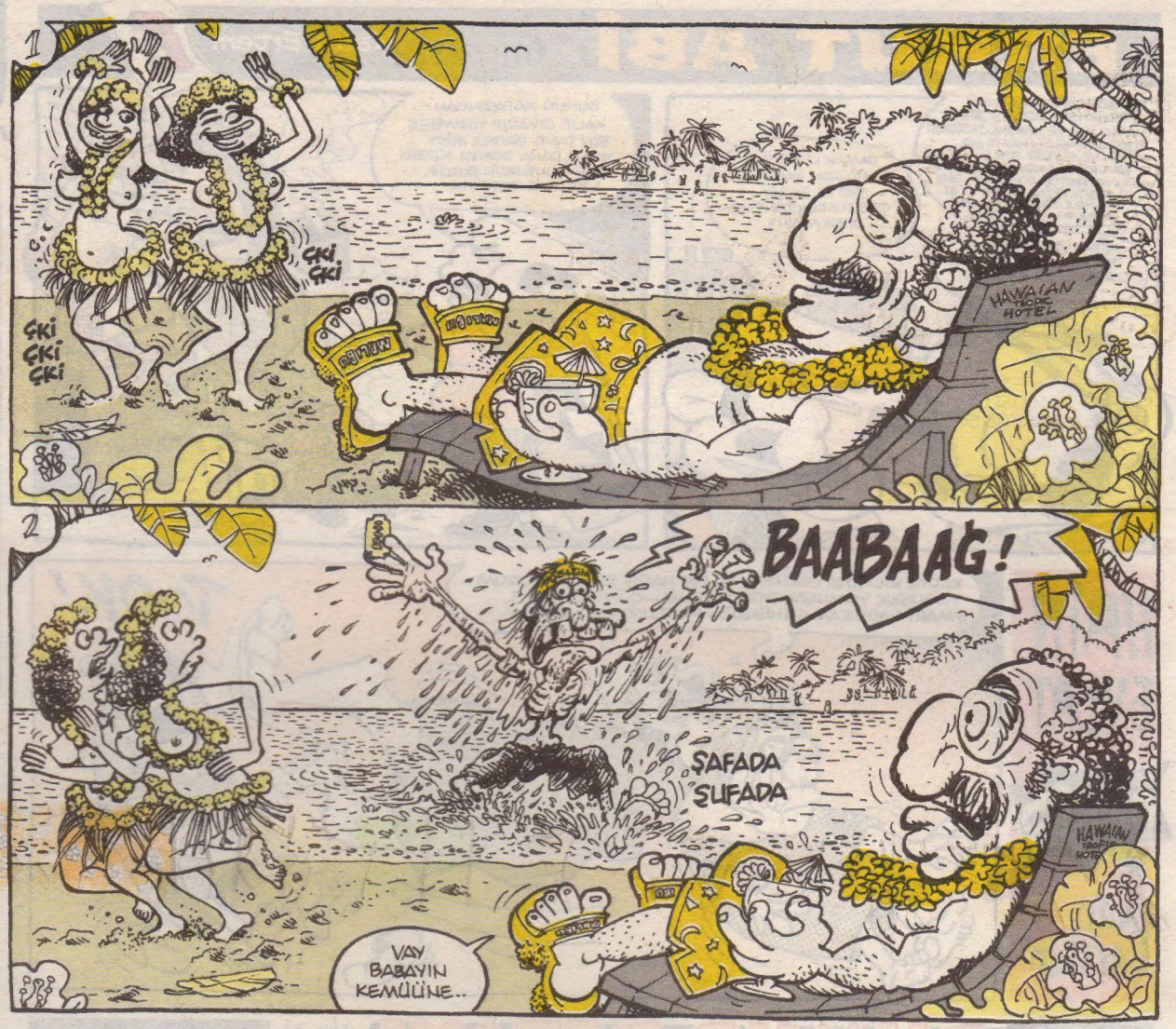

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT

ÖKKEŞ

Can Barslan

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Yeşilköy'de otlarla falan ekolojik yemekler yapan bir yerde yemek yiyoruz... Keçi boynuzu reçeli, ısırgan otlu börek, labada falan, unutulmuş ne kadar anti-fastfood ot varsa sofrada... Mekan da ekolojiğe uygun düzenlenmiş. Bahçede yeşillikler, çiçekler arasındayız. Lokantanın penceresinin dış tarafına süs olsun diye değişik içki şişeleri konmuş, içlerinde de yine şerbetler, şıralar falan var galiba... Derken yaşlı bir amcayla eşi belirdi lokantanın bahçe kapısında. Garson, **"buyur amca, buyurun"** dedi. Yaşlı amca pencerenin kenarındaki şişeleri görünce kaşlarını çatarak geri çekildi, **"İçkili burası ben girmem"** dedi. Garson ısrarla **"İçki diil amca süs onlar"** deyince amca daha da hiddetlendi, **"Süs olsun, içkili yere girmem ben"** dedi ve arkasına bakmadan hışımla gitti. Bu süs sıvılardan biri de haç şeklinde bir şişeye konmuştu, eğer amca mekana giripte bunu görseydi, Bizans'a girmiş Kara Murat gibi ortamı dağıtırdı...

Aha bi de bu çıktı... Köpek kulübelerinde yazılan detaylı kapsamlı uyarılar. Muhtelif defalar Dikkat Isırıcı Köpek, Dikkat Azgın Köpek var gibi uyarılar gördük, duyduk, dumura uğradık. Fakat telefonlardaki **S100** telesekreterli, **XL300**, **Nokya 6100** falan gibi köpekteki bu **K9** durumu da bilinmeyen, gizemli bir tırtısıcılık katıyor olaya... Oldu olacak daha uysal olanlara **Dikkat Light Köpek, Pasif Köpek, Dikkat Klon Köpek var** gibi uyarılar da yazın bari diycem ama bu mantığa aykırı galiba...

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

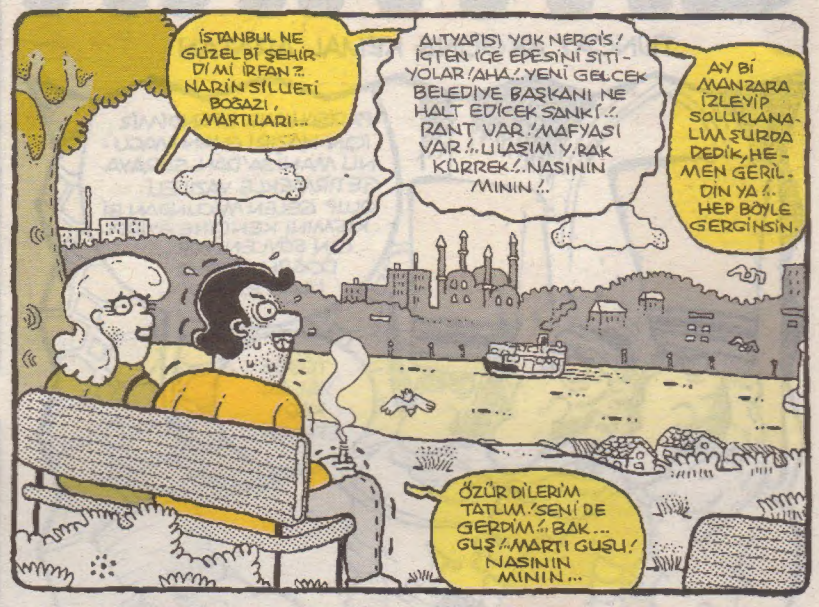

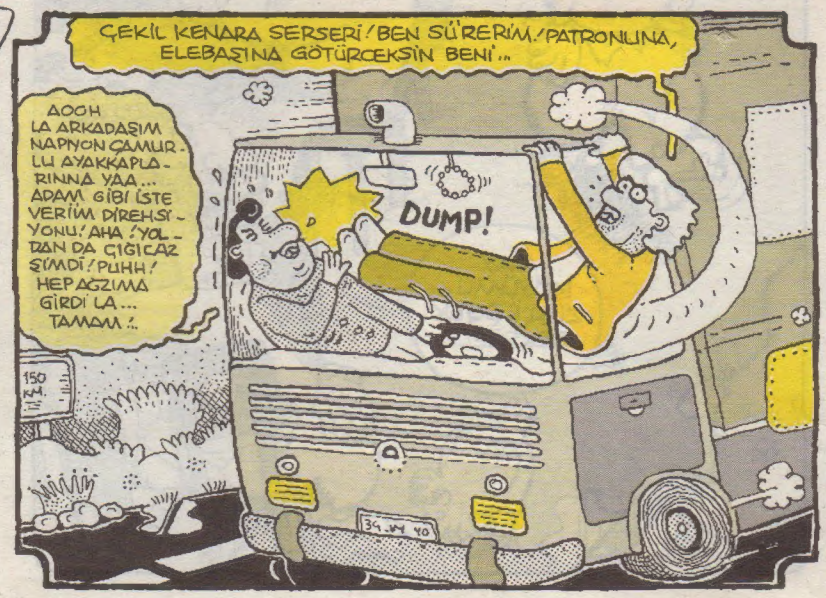

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

YAKIN GÖZLÜKLERİM NERDE BEE... TAKMA DİŞLERİMİ DE BULAMIYOM.

UFF...YEMEK YAPICAM ŞU KONSERVENİN KAPAGINI AÇAMIYORUM... YARDIM EDİN...

HINNNN..!KAL... KALBİM...DİL ALTI HAPIMI..GE...TİRİN...

HIYYK!

DAYANIN SERMET BEY, BEN GETİREYİM.

EE ŞEY,ŞU KAPAGI... AY NEYDİ BU ADAMIN ADI...YİNE UNUTTUM... EE, HAMDİ MİYDİ? YOK BERK? DEĞİL, EE, CEM. REMZİ...

EE ŞEY HANIM...ŞU BEYİN ADI NEYDİ?.

VALLA BİLİYODUM AMA...

ALİ RIZA EFENDİ, SERMET BEY'İN DİL ALTI HAPI NERDE?..

NEE?.. SEPETİN ALTI MI ÇIKMIŞ?..

ŞU KAVANOZU AÇACAK BİRİSİ YOK MU?..

PSSST... MELAHAT HANIM...

EE, BEN ALTIMA KAÇIRDIM DA. Bİ YARDIM EDİVER, TEMİZLEYELİM HEHÜ...

TAMAM HAPLARI BULDUM, GELİYORUM...

SERMET BEY KALKIN... HAPINIZI GETİRDİM... HADİ HEMEN İÇİN...

SERMET BEY.?

ÖLMÜÜŞ!.. OĞ SERMET BEY ÖLMÜÜŞ!..

BJG

TELEVİZYONCULUĞUN GELDİĞİ SON NOKTA...GURURLUYUZ!..BBG EVİ BİZ EVLENİYORUZ VE POPSTAR'DAN SONRA BYG EVİ!.. BYG EVİNİN İLK HAFTASINDA OĞ SERMET AMCA'YI KAYBETTİK...MİLYONLARCA KISA MESAJ GÖNDEREREK OĞ SERMET ÖLECEK DİYENLER KAZANDI. AMA YARIŞMA DEVAM EDİYOR...ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA 01 MELAHAT ÖLECEK DİYOSANIZ 3501'E, 02 ALİ RIZA ÖLECEK DİYOSANIZ 3502'YE.

02 ALİ RIZA

Henüz televizyoncuların aklına gelmeden ben çizeyim dedim... Eğer gelirse sakın yapmasınlar bu yarışmayı ha...

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

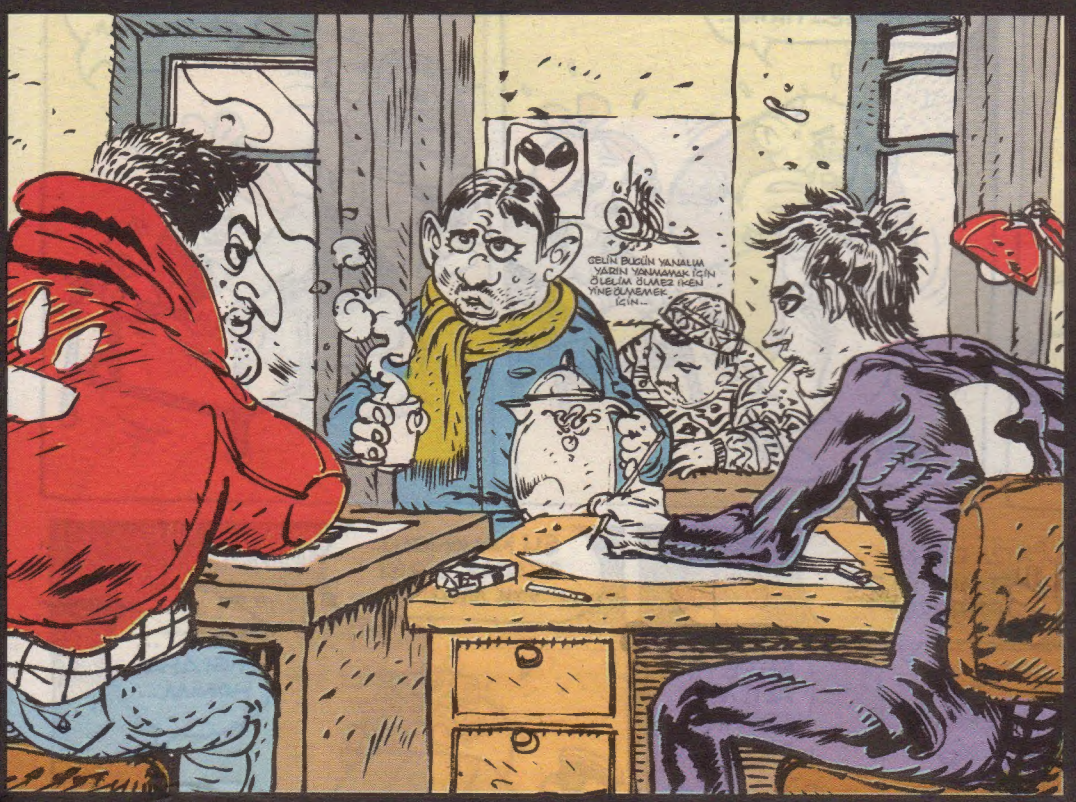

CANCİĞER SÖKEN

Yağmurlu ve soğuk bir gece, dergide uykulu gözlerle çalışırken sabah beş sularında dergide aniden bir salepçi belirdi... Suat Özkan, hemen muhabbet olsun diye salepçiye şöyle bi soru yöneltti... "Hayatta en çok neyiniz olsun isterdiniz?.." Salepçi ise beklenmedik bir cevap verdi... "Zengin olmamayı ve beş vakit namaz kılmayı isterim." Suat'ın "Niye?" sorusuna da "Çünkü para insanın başını ağrıtır, bela getirir" diye cevapladı ve şaşkın bakışlar arasında, verdiği saleplerin de parasını almayarak karanlıkta kayboldu... Gönüllerimizi, canciğerlerimizi de söktü götürdü... Çok eskiden dedemlerin köyünde de böyleydi... Dişçi olmadığı için bir yerlerden eli kerpetenli bir adam gelir... Dişi ağrıyanlarda, çürük dişi bulana kadar altı, yedi diş söküp öyle gidermiş... Matah birşey yapmış gibi, bu adamın koltuğuna da bir kaç tavuk yerleştirip öyle yollarlarmış... Bu salepçi de gönüllerimizi işte böyle söktü gitti...

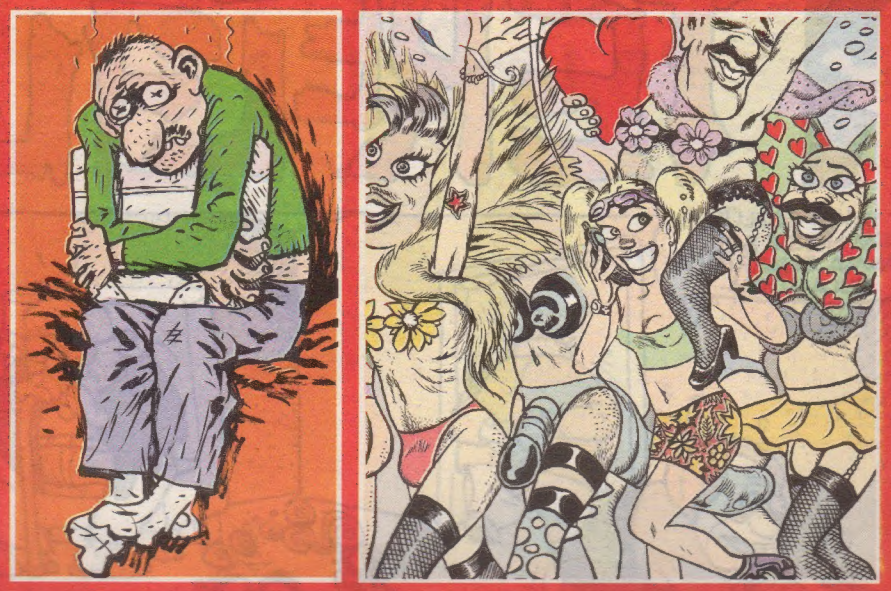

"BİRADER Bİ BAKAR MISIN?"

Hele loy loy... Hayatın kahır ve musibetlerine beraberce şu yorgun ve hırpalanmış göğüslerimizle, bu kahne kulübelerde mukabele etmeye çalışıyoruz... Ama ben yine de, her yıl bu ay bizim MSÜ Güzel Sanatlar Fakültesi'nin geleneksel kıyafet balosunu kaçırmıyorum... Dilekolay... 100 küsür yıllık... Zaten eve de yakın... Tophane-i Amire'de... Fakat niyeyse her yıl bir öncekinden daha kötü geçiyor... Al işte bu da kötü... Ödül alan giysiler yaratıcı ruhlardan çok uzak... Belki de biz büyüdük... Yani şu mezarlıktan fırlamış dandik ecinniler... Şu Arap kılığındaki çocuklar... Her yıl bunlardan var... Sanatçılık başka bişey... Tam da bu 6 Mart gecesi, duyduk ki bütün Anadolu sel altında kalmış... Muş'ta Erzurum'da yüzlerce ev sahnedeki di-ceyin müziği eşliğinde sulara gömülüyor... Kendi kainatım zaten bir yığın hayaletle dolu olduğu için, bu çılgın tesadüfleri önemsemiyorum artık... Belli ki Tahtakale'den on milyona aldığı oyuncak maymun kafasını başına geçirmiş bir çocuğun yanından geçerken bambaşka şeyler geliyor aklıma... Yıllar evvel gastelere silik bir haber olarak geçmiş... Leman dergisinde abilerin arasıra anlattığı tuhaf bir ölüm... Bir köylü, yanına bavulunu almış, kalkmış gelmiş ilk defa İstanbul'a... İş bulup çalışacak ama kimsiz, kimsesiz... Daha ilk günlerinde, gece bir mezarlığın kenarından geçerken... "Birader bir bakar mısın?" diye bir ses duymuş mezarlıktan... Bakmak bir yana, korkudan titreye titreye devam ediyor yoluna... Kaldığı derbeder otelde odasına çıkıyor ve bavulunu sımsıkı sarılıp kalakalıyor... Ve orda, oracıkta, o halde ölmüş korkudan... Sabah aynı o şekilde bavula sarılı otunmuş ama kaskatı ölüsünü buluyorlar... İşte gerçek bir sanat eseri... Bu çevremde dönüp duran ucuz drakulalardan bin kat daha büyük bir şaheser!.. Bu cahil fukara, hayatı pahasına da olsa, dramını böyle görkemli bir finalle süsledi!.. İngiltere'de her yıl, dünyaca ünlü, müthiş prestijli Turner sanat ödülleri böyle sanatsal performanslara veriliyor...

ÖTE ALEMLER-TOTAL ATRAKSİYON!

Aramızda kalsın, nicedir "psikolojik baş dönmesi" yaşıyorum... Yani bunu da öğrendik, böyle bir rahatsızlık da varmış... Mesleki bir hastalık aslında... Kurgularla hayat bulan beyin bir türlü durmuyor...Sevgili doktorum nihayetinde bir anti-depresan yazdı bana... pek değişmedim ama iyiyim... Yalnız günde 11 saat uyku yapıyor bu ilaç ve nerdeyse 11 saat rüya görüyorum... Yataktan yorgun kalkıyorum... Kabuslarda değil... İkinci bir hayat yaşıyorum resmen uyuyunca... Çok renkli... Habire dünyayı dolaşıyorum... bi de arada rahmetli anneannemi görüyorum ikidebir... Birbirimizi çok severdik... Deciler ki, üzüntüden hala mezarını ziyaret etmediğim için geliyor rüyalarıma... Bir keresinde mezardan çıkıp gitar çaldı bana... Başka bi zaman, hakir bir ortam... insanlar esrar sigarası yapmış içiyor... Sigara elden ele dolaşırken son kertede anneanneme geliyor!!! Olacak iş değil! Zaten bitik sigarayı tek nefesle bitirip umarsızca atıyor... Bitmek bilmeyen filmler... Garip ve kimsesizlerin hayatında, niye uykudan daha teselli verici birşeyin mevcut olmadığını şimdi daha iyi anlıyorum... Bütün geceler, uykularında renksiz, mecnune ahırlarda gezinenlere de acıyorum... Oysaki köyün kahvesinde, kuru bir peykenin üstünde tatlı bir uykuya dalmak ne güzeldir kimbilir...

PENCEREMDEKİ BOMBA VE KADİFE TÜYLER!

Bir Bülent Ortaçgil kasedi buldum... Ne kadar saygıdeğer bi adam... Ama bu şarkılar bana hep intiharı çağrıştırıyor... Kızılok'un asıl dinleyicisi benden bi önceki kuşağa dahil olamadım... Cüneyt Arkın ve Fenerbahçe'yle büyüdüm... 12 Eylül de bana teğet geçti... O vakitler, solcu bi asker evimizin penceresine bir bomba koymuş, pencerenin dibinde yatan o kundaktaki bebek de benim... Patlamış bomba ama kurtulmuşum... Hepi topu bu. Şimdi dinliyorum Ortaçgil, "Olmalıı mıı... olmamalıı mıı..." diyor habire... Hala olamadı mı?.. Olucaksa olsun artık diyorum. Vatandaşın g.tüne yılan kaçmış, açlıktan dişleri titriyor... Peynir yemek istiyor... Hala olmalı mı?.. Olmamalı mı?.. Şarkı beni kesmiyor ve bir yandan da Diskaviri Çenil'i açıyorum.. Benekli Baykuşu anlatıyor... Kulağı yokmuş mahlukatın... Gözleri ve yüzü radar çanağı vazifesini yapıp kaçan farenin kalp atışlarını hissediyormuş!! Ve tüyleri öylesine kadife gibi yumuşak ki... Kurbanı izlerken kanat çırpışları hiç duyulmuyormuş... Allah'ı işte tam da şimdi 27 yaşında bulduğum için hareketlerimi artık kontrol edebilirim... Fareyi yakalamak üzere... Şarkı hala, olmalı mı? Olmamalı mı? diyor... Olsun artık... Yeni kazanımlar, kayıplara neden olur... Birazdan, şu ilerde, Nahiyane'nin mescidinde cemaatle yatsı namazını eda ettikten sonra doğruca evime gelip uyuyacağım...

işte 16 Mart honkileri

beyaz türk CEMİL

klabır GÖKSEL

romalı KAYA

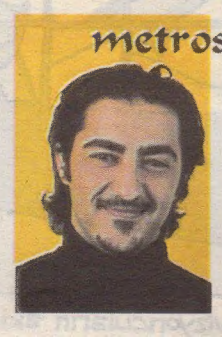

metroseksüel CELİL

CEZMİ ERSÖZ

SEN ASLINDA ÇOK İYİ BİR İNSANSIN...

- Ben buradan ayrılıyorum...

- Nereye Gidiyorsun...

- Sevdiğim adama gidiyorum...

- Ama birlikte yola çıkmıştık...

Geceydi, ama benim için o an bir kez daha gece oldu... **Diyarbakır**'ın köylerinden birindeydik... Savaş bütün acımasızlığıyla sürüyordu... Uzaktan mermi ve top sesleri geliyordu... Bazen geceyi acı çığlıklar bölüyordu...

Beni aşkım sürüklemişti ölümün ortasına... Bir kez de ölümün ortasına sınamak istemiştim aşkımı. O büyük yanılgımı, o büyük kaybedişimi.

- Gitmesen olmaz mı. Sana çok ihtiyacım var.

- Gitmek zorundayım... Bak sen çok iyi bir insansın, ama bilmediğin çok şey var...

Ansızın sesler kesilirdi... Sessizlik ölüm biriktirirdi... Asıl savaş bu sessizlikten birikirdi... İnsanlar böylesi sessizliklerde birini yaralar ve öldürürdü... Hiç kan akmazdı... Hiçbir çığlık duyulmazdı... **"Bak sen çok iyi bir insansın... Ama bilmediğin çok şey var..."**

Böyle söyledi ve sevdiği adama gitti... Hiç kanım akmadı... Hiç sesim çıkmadı... Ölmedim de... O an içimden bir şey yükseldi yukarıya doğru, yüzümü tuttu şefkatli elleriyle, sarılıp öptü beni iyi kalpli kederim.. Ben de ona sarıldım, yıllar önce kaybettiğim annemi bulmuşçasına... 'Güzel kederim' benim... Ne zaman 'karanlık bir vadide' kaybolacak olsam, ne zaman umutsuzluktan ölecek olsam gelip sarılırdı.

Aşksız, sevgisiz bir şey yapamam ben... Hayatımda aşk yoksa küser evime dönerim... Bu bir eksiklik midir, zayıflık mıdır, bilemem... Eğer hayatımda aşk yoksa durmadan o zavallı kalbimi delik deşik ederim... Kimseyi suçlayamam ama en büyük kötülüğü kalbime yaparım... Böyle zamanlarda 'o güzel kederim' bana sarılıp, beni korumasa hiç bir sabaha çıkamazdım ben... Hiçbir yola...

Eski, hurda bir otobüsün en arka koltuğunda **Diyarbakır**'dan **İstanbul**'a dönerken yol boyunca hep o cümle acı bir uğultuyla dönüp dururdu kafamda...

"Bak sen çok iyisin, ama bilmediğin çok şey var..."

Neydi bilmediğim?.. İyi olduğum için mi, hep koşulsuz sevdiğim, sevdiğim insana kendimi bütünüyle adadığım için mi kaybediyorum durmadan... İnsanların kaç yüzü vardı? Bu yüzler nerelerde ve nasıl gizleniyordu?

Sevdiğimi kazanmam için kötü olmam mı gerekiyordu? Ama kötü olursam sevgim ne olacaktı; kötülükle sevgi kalbimde aynı anda nasıl barınacaktı... Barınabilir miydi?..

Hayatta hep değişmez roller mi vardı?.. Hep kendini saklayan, hep güçlü olan, hep kötü davranan mı kazanacaktı...

Kazanmak... Ne ürkütücü bir kelime... Benim de dilime bulaşmış işte... Sevgide kazanmak diye bir şey olabilir mi?.. Ne adına, niye kazanmak?.. Sevgi boyun eğmektir bir anlamın önünde... Sevgi bir yücelişin içinde erimektir... Sevgi, kendi sınırlarını sevdiğinin sınırlarında kaybetmektir... Sevgide kazanmak ve kaybetmek yoktur... Bir başka iklimde, insanın yüzyıllardır özlediği kendisine sımsıkı sarılıp sevinçten göklere uçmasıdır sevgi...

Böylesi cümleleri sonsuza dek çoğaltabilirdim; ama bu dünyaya, bu hayatın kurallarına geçmiyordu cümlelerim...

Bu dünyada bir yücelişin önünde sonsuza dek erimek yoktu... Bu dünyada kurallar kadar amansız ve kader gibi acımasız roller vardı... Birileri kullanılıp kullanılıp terkediliyor, diğerleriyse hep özleniyor, hep aranıyor ve hep vazgeçilmez oluyordu...

Birilerinin sevgisi hep küçümseniyor, hep ayaklar altına alınıyor; ötekileriyse hep peşinden koşulan, ne yapsa hep haklı olan asıl sevgili oluyordu...

Kimileri hep incitiliyor, hep terkediliyor; kimileri hep kutsanıyor, yüceltiliyordu... Buydu işte o acımasız kader...

Diyarbakır-İstanbul otobüsünün en arka koltuğundaydım: Aşkım için ölümü göze almıştım ama yetmemişti... Aşkım için kalbime kötülük sokmamıştım, bu yüzden kaybettiğim söylenmişti... Evimden başka dönecek bir yerim yoktu... Dışarıda yağmur yağıyordu... Ni kadar iyi bilsem de vedalaşmaları, yine de hazırlıksızdım böylesine... İşte o an sarılırdım iyi kalpli kaderime, çünkü böyle anlarımı çok iyi bilir o... En güzel şiirlerimi, en güzel yazılarımı ben böylesi anlarımda yazmışımdır... Ben bu acıyla ölürüm artık, dediğim böylesi anlarda bütün o başıboş dolaşan esinler, ilhamlar, imgeler, düşler, gelip beni bulmuş, beni seçmiştir... En umutsuz anlarımda içimden bir hayal kadın çıkartmışımdır... O hayal kadının yüzüne soluksuz bakmışımdır... Otobüslerin yağmurda lekeli camları ardındaki o kadının yüzünü o 'güzel kederimden' bile çok sevmişimdir... Kadının camların ardında kımıldayan dudaklarını görmüşümdür de, sesini duyamamışımdır... Sesni duyamasam da ne söylediğini az çok hep bilmişimdir... İşte bildiğimi sandığım o şey beni 'karanlık vadimden' geçirir... Bu aşka düşmek tutkusunu tekrar tekrar o verir bana... Benim gibilerin kaderi ne denli acımasızca çizilirse çizilsin, sevgiye duyduğum bu hasreti durmadan o kışkırtır...

Bu tutku olmasa, bu nereden çoğaldığını bilmediğim hasret olmasa nasıl dayanırdım bunca acımasızlığa... Sevmenin, bağlanmanın kaderi diye bana dayatılan bunca amansız ve korkunç yasaya...

Çunkü ben hep çok iyiydim, bu dünyaya ait değildim ya; bu yüzden ilk terk edilen hep ben olurdum, ilk vaz geçilen...

Garip bir rastlantı mıydı bilmiyorum, belkide çok kişinin başına geliyordur.... Kimi sevsem onun hep uzakta bir sevdiği vardı: Ya ilk aşkı, ya onu terk edip giden biri, ya ayrıldığı kocası... Benim sevgim, benim aşkım bana bir türlü geri dönmez de, o uzaktakine, o ulaşılmayan, o terk edip gidene duyulan sevgiyi körükler, güçlendirir de hep... Kimi derinden seversem, o bir başkasını derinden hatırlardı.... Oysa ne tuhaftı ki, o derinden özlenen, o terk edip giden, o derinden hatırlanan bu hayat gibi haksız, bu kader gibi acımasız biriydi... Ama bunlar önemli değildi... O güçlüydü... Kötülük kadar güçlüydü... Haklı, haksız olması hiç önemli değildi... O yenip gitmişti... Teslim alıp gitmişti... Öylesine çok sevdim ki onları, başkalarına duydukları sevgiyi anlatmalarını sessizce, içimi acıyla kanayarak dinledim... Beni yitirmekten neredeyse hiç korkmadılar, çünkü bu hayata göre fazla iyiydim, bu yüzden ilk anda vazgeçilebilirdi benden... Elimden kötülük yapmak gelmiyordu; sevince köpekleşiyordum, unutuyordum bütün kuralları, bütün kederleri... Öyleyse terk edilmeyi baştan hak ettiğim neredeyse açıkça söyleniyordu bana... Öyle gizlice, saklanarak, utanarak bile değil...

Korkusuzca anlatırdı bana o uzaktaki sevgililerini, ilk aşklarını, ayrıldıkları eşlerini...

Hak vererek, saçlarını usulca okşayarak, teselli etmeye çalışarak dinlerdim onları... Beni yok saymalarına acıyla katlanarak dinlerdim...

Ama sevginin acısı ağır geldiği zamanlarda dayanamaz, bir an önce görmek, varlıklarını hissetmek isterdim tutkuyla... Hiç beklemediğim bir anda değişir, tanınmaz hale gelirlerdi... Böyle anlarda bilmediğim, anlamadığım bir özgürlükten bahsederlerdi. **Birbirimizi öyle çok aramayalım... Öyle dipdibe yaşamayalım... Açık yaşayalım... Hayatımıza birileri girebilir, bunu anlayışla karşılayalım, birbirimize sahiplenmeyelim... Sahiplenmek sevgiyi öldürür...**

Susar dinlerdim... Katlanırdım bu sözlere... Çünkü köpek gibi seven bendim... Sevgide yenilmiş olan bendim...

Seven her şeye katlanır... Sevdiğini üzmemek için kendi kanatlarını kırar... Sevdiği istediğini yaşasbın diye gözlerine mil çeker... Aşkı bitmesin diye kendini köleleştirir... Bu dünyada koşulsuz sevmek rezil bir şeydir!..

Bana özgürlükten bahseden, sahiplenmenin sevgiyi öldürdüğünden söz eden o insanlar bir gün ansızın evlenirlerdi... Benden esirgedikleri her şeyi evlendikleri eşlerine verirlerdi... O nefret ettikleri sahiplenmekten bu defa son derece mutlu, sanki bir süre önce o sözleri onlar söylememiş gibi çekip giderlerdi...

Çekip giderler ve beni kederimle başbaşa bırakırlardı... İyi kalpli kederimi severim ben, çünkü herkes gider bir tek o kalır... O benim çocukluğumun gizli bahçesidir... Dünyanın en masum güneşleri orda doğar, orda batar... O bahçede ne güçlü insanlar vardır, ne de güçsüz... ne kazanan, ne de kaybeden vardır orada...

Ama ben bu keder bahçesinde hep kendimi seyrederim... Durmadan kendisini özlemeye mahkum edilmiş kendimi seyrederim...

Beni terkedip gidenlerden tek bir ricam vardır... **Ne olur beni bir daha aramayın... Çünkü ben kolay unutamıyorum, çünkü ben çabuk inanıyorum... Çünkü ben size duyduğum, sizin deyiminizle akıldışı o aşk yüzünden keder-bahçemi dağıtıyorum... Çocukluğumun o güzel bahçesini... Ne olur beni aramayın, çünkü sonra çok acı çekiyorum...** Böyle derdim onlara ama yine de ararlardı... Soluksuz, umutsuz kaldıkları bir gece mutlaka olur ve o zaman mutlaka akıllarına ben gelirdim... O yedek sevgili... O bu dünyaya göre çok iyi olan... O çok iyi olduğu halde hep ilk terkedilen... Yangında kurtarılması hep unutulan... Sevgisi adına hep şekilden şekile giren... Hep el altında tutulan... Hep aynı sevecenlik tuzağına düşen...

Bütün gece sevdikleri insanların ne denli acımasız ve hoyrat olduklarını anlatırlardı bana... Güçlü bir kayaya çarpmışlardı... Girdikleri yarışları kaybetmişlerdi... Başarı onlara çok uzaktı... Yanlış kişiyi seçmişlerdi... Bu ilişkinin sonu yoktu... Verdikleri kavgada yenilmişlerdi... Böyle şeyler anlatırlardı bana... Benden zayıflamış, yara almış kişiliklerini onarmamı beklerlerdi... Bunu da yapardım... Dudaklarımı kanatarak, gözyaşlarımı içime akıtarak, kederli bahçemi onlar için bir kez daha dağıtarak bunu da yapardım...

Ama sonunda bilirdim ki çekip gideceklerdi... Bütün o kötü enerjilerini bana bırakıp gideceklerdi... **Aramayın, çok acı çekiyorum** dememe rağmen, hayatla bağları zayıfladığında, kendilerini kötü hissettikleri anlarda arayacaklar ve içinde güçlü ve güçsüz... Kazanmak ve kaybetmek... Başarı ve başarısızlık kelimeleri geçen cümlelerini bana bırakıp yine gideceklerdi. Bir daha arkalarına bakmadan gideceklerdi.

Ve giderken, **biliyor musun aslında sen çok iyi birisin ama bilmediğin çok şey var,** diyeceklerdi.

ONCA KIŞTAN SONRA

Eski bir acı yüzün
ışık darbeleri iniyor geceme
mucize ve eski bir aşk
birlikte geliyorlar yalnızlığıma;
yalnızlığından mahçup bir mevsim doğuşu,
ilk yazın ortasında kaçak bir kar tanesi adın;
sığına sığına gelmiş onca karlı yoldan,
eski bir han kalbim,
alacaklarını alıp gitmiş yolcular;
tam kapılarımı kapatacakken,
eski bir acı gibi belirdi yüzün;
unutmaya ne kadar hazırmışım çektiklerimi
aşk, bir bahar gibi isyankar duruyor şimdi önümde
duruyor şimdi karşımda inceliğin
onca kıştan sonra, sen, Berfin

cezmier@leman.com.tr

bizim MARK

16 Mart Salı
saat 21'de
LEMAN
KÜLTÜR'DE
kütür kütür

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün
bezginbekir@leman.com.tr

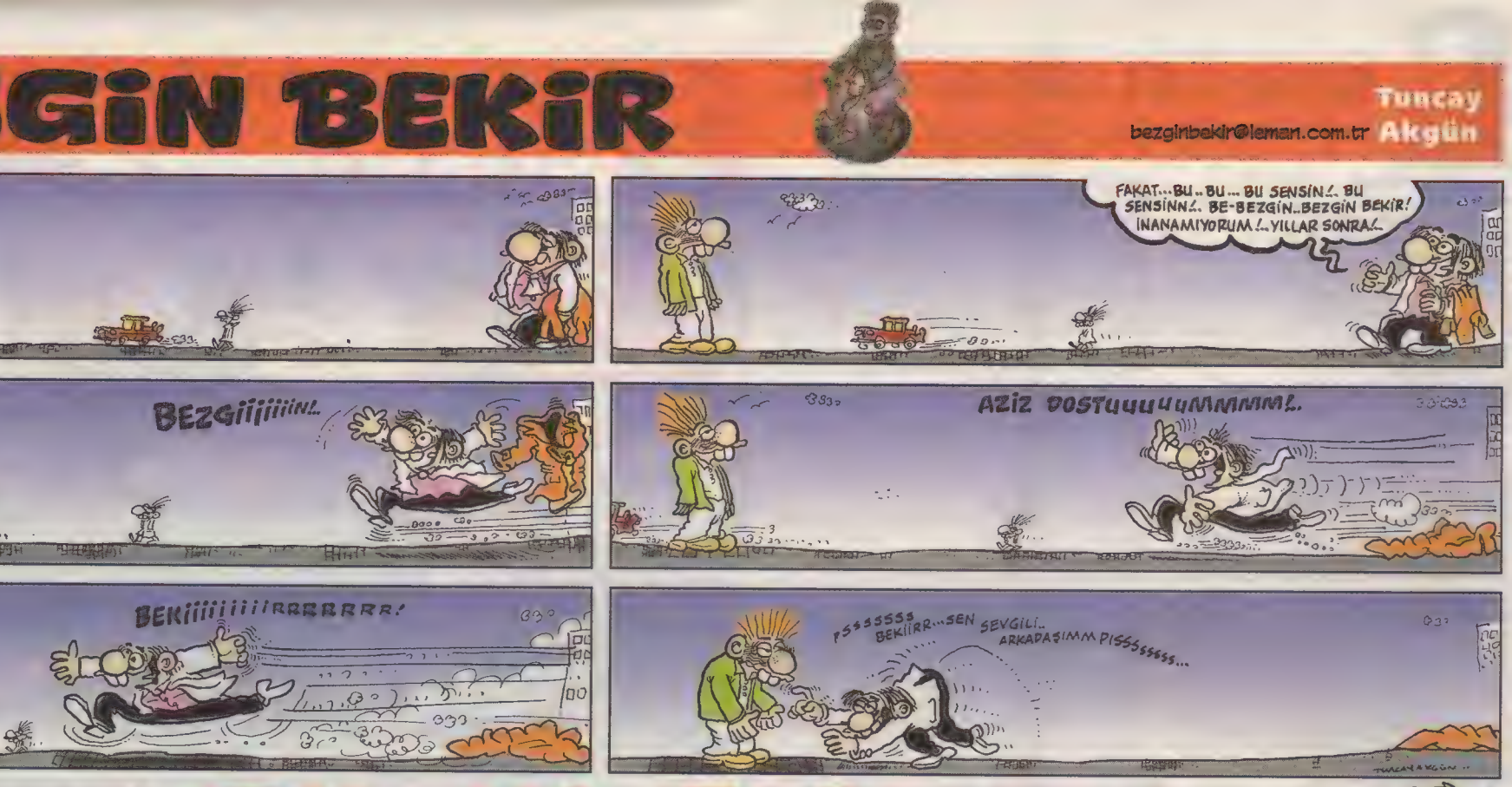

AKSARAY PAŞAOĞLU

Çöken Türk Futbolunun Sorumlusu Fatih Terim mi, Şenol Güneş mi?

Bakın size ben bugün ne anlatacağım. Geçen hafta İspanya Alicente'de Los Belenos Oteli'ndeydim. Gece uyurken odamın kapısı en tatlı yerinde bir hayvan gibi tekmeyle çalındı ve adamlar kapıyı menteşelerinin kökünden kırdı. Bağıra çağıra odama birden bire birkaç tane Yüzüklerin Efendisi filmindeki gibi yarı vahşi hayvan, yarı gorilimsi binek hayvanlarından biri gibi birşeyler girdi. Ellerinde çok hârika 1960 yılı mahsulü Alsace Lorainne şaraplarla ve bunlar benim pijamalarımı yukardan aşşa parçalamaya başlayınca hepsi körkütük koku içinde kafaları binbeşyüz biri beni öpüyor, kimi yanaktan kesme alıyor. Tam o sırada polisler gelerek bunları tutukladı ve kodese attı. Meğerse odama girmeden önce üç Alman kadına tecavüz eden bu sapık, İngiltere Premier Ligi'nin Leicesther takımıymış. İngilizlerde takım ruhu mükemmel. Hep birlikte ileri gidip hep birlikte geri geliyorlar. İngiliz futbolu belki de bunun için daima zirvede. Gidip baktım. Aralarında bir tek takım kaptanı Muzzy, yâni bizim Mustafa İzzet yoktu. O an kendi kendime "işte" dedim. "Tipik kaytarıcı Türk futbolcusu zihniyeti." Avrupalı futbolcuda olan, ama Türk futbolcusunda olmayan şey bu disiplindi ve futbol denen şey onsuz olamıyordu...

İspanya'ya geçmeden iki gün önce Kıta İsviçresinde, Cenevre otomobil fuarındaydım. Ve orada çok inanılmaz birşey gördüm. Volvo, kadınlar için çok müthiş bir otomobil tasarlamış. Ve otomobili tasarlayan ekibin tamamı kadınmış. Ve hepsi bunu o son derece sınırlı kadın akıllarıyla başarmışlar. Benim zamanımda şoför jargonunda "kız gibi araba" diye bir lâf vardı. Ben arabayı görünce "vaavv" oldum. Ve hemen bir tane aldım. Aracın kapıları, araç sizi tanıyor ve siz araca yaklaştığınız zaman kapılar, kapının zili var, siz kuşlu zile basıyorsunuz ve araç size "Kim o?" şeklinde çok hoş gıcıklayıcı kadın sesiyle kimsiniz onu soruyor. Siz arabaya gayet rahat "Benim hayatım" diyerek arabanın ensesine, ense gibi yapmışlar orayı, bir öpücük konduruyorsunuz ve araba size içerden gelip kapıyı açıyor, ceketinizi alıp ensenizi öpüyor. Aracın koltukları ve koltuk altları yıkanabiliyor. Ve her koltuk kendi kılıfını, siz kılıfı oraya öylesine atıyorsunuz, koltuk kendi kılıfını kendi giyiyor. Başı zor geçiyor. Başınızı dayadığınız aparattan söz ediyorum. Silecek suyu sorunu ise çok hârika halledilmiş. Silecek suyu doldurmak için motor kapağını kaldırmanıza gerek yok. Kapağı kadın kaldırıyor. Silecek suyu deposuna kendiniz taze taze sıkıp iki portakalın suyunu dolduruyorsunuz ve düğmeye bastığınızda dışardan sicim gibi püsküren erkek kedi sidiği kadar bir portakal suyu camda hemen açılan serçe parmak genişliğinde delikten geçerek tam ağzınızın ortasına geliyor. İçmek istemezseniz yüzükoyun yere uzanıyorsunuz ve o sizin üzerinizden geçip arka kısımda ağzını açmış bekleyen silecek suyu deposuna doluyor. Arabanın en müthiş özelliği de şu: Meselâ yolda gidiyorsunuz. Araba birden bire şuh bir sesle adınız diyelim meselâ Hakkı ise "ohh Hakkı! Sevgilim bana bişiler bişiler oluyo. Fenalaşıyorum ben Hakkı." diyor. Bu ses arabanın bakım zamanının geldiğini gösteriyor. Araba, bazen faturalarını kendi ödediği, kendine ait cep telefonundan sizi eşinizmiş gibi arayıp işletiyor. Bu da konseptin bir çeşit puştluğu.

Ankara Laila'nın açılışına gittiniz mi? Ben gittim. Hem de türbanlı olarak. Türban yasak değil. O hârika. Sizi tanımıyorlar ve hesabı sarhoş bir erkeğe ödetebiliyorsunuz.

Beniz Fel

Gönül Adamı

dumur@leman.com.tr
GÜNERİ İÇOĞLU

Akşam Ofset

DAŞDAN GALB

GAKİPTEK İN

HEBELE...HEP...HEB HEBEE... HEBÜLE HEBEBE...HEE...
HÜP...
AHA BİR DELİ-MİZ EK-SİKTİ.
NE ANLA-TIYOR LAN BU YİNE?..

HEBELE...HÖP...HELE-BU... HEBEE...
NE OLDU YİNE YARIM AKILLI DÜM-BÜK...NE GÖRDÜN...
GEBE-GELE...

NE GÖRDÜY-SE ÇOK HEYE-CANLANMIŞ BU SEFER, GELİN DİYOR...
GİDİP Bİ BAKAK, EY-LENCELİ Bİ ŞEYDİR BELKİ...
KOBAA HEBELE GE... GEE...
Gİ-DEK!..

NERİYE GÖTÜRÜYOR LAN BU BİZİ KÖYÜN DIŞI-NAĞIKTIK..
AH OF.!
Bİ YERDEN HA-TIRLIYORUM...
AHA...HA HABA...
HE!

DAŞTAN BU... HEM DE DEMİR DAŞTAN, BAYRAM HOCAYI ÇAĞIRA-LIM AĞALAR.
ÇAT

ANANI Z.Kİ-YİM, BU NE LAN BÖYLE...
ABOOOV?! ALLAH...ALLAAH TÖVBE, TÖVBEE.
ALLAAH! BEN GİDİP KÖYE HABER VEREYİM... NİY LAN BU?..

?!
?!

DOKSAN YAŞINDAYIM LAN BEN, ORAYA TIRMANAMAM, DAŞI BURA-YA GETİ-RİN...

GHARRINN

MOTOR ŞAHLANDI. GİBRAMIYOR BİLE MİNA KOYİM...

BİZ ÜSTTEN BAŞLIYAK, SİZ ALTTAN...
MADEM YERİNDEN OYNAMIYOR, PARÇALAYIP ÖYLE GETİRİN BARI, PARÇA PARÇA...

ÇAT
ÇAT
ÇAT
ÇAT

GÜMP
NE LAN GECEDEN BERİ UYUT-MUYOR...
NE OLU-YO?
HER YER SALLANIYOR. DAŞTAN GELİ-YOR BU SES, SİLAHLA...
..RI ALIN GELİN, SUS-TURAK ŞUNU.

GÜMP
GÜMP

AKŞAM OLDU, YUM-RUK KADAR PARÇA KOPA-RAMADIK...
YARIN ÖSSÜN Dİ-NAMİTLE-RİK, OLUR BİTER...

AL NAMINA KODUĞU-MUN DAŞI... AL...
PAT
PAT
PAT

AHA SESİ SÖLÜĞÜ KE-SİLDİ İŞTE Gİ-DEK ARTIK...
YARIN DA DİNA-MİTLER PAR-ÇA PINÇIK EDERİK...
ABOOV...DURUN BA-KIN KANIYOR LAN BU, BAYRAM HOCAYI ÇAĞIRAK...
ANA.

Arşivsepeti

Devamı arka sayfada

VALLAHİ DE GANIYO, BİLLAHİ DE GANIYOR HOCAM...
SOKACAM SİZİN DAŞINIZA NE OLDUĞUNU ANLADIM GALİBA... ADINI SÖYLEDİKLERİM PEŞİMDEN GELSİN BAKALIM...
AHA İŞTE BU, NEDİR BU HOCA?
YAĞMUR BAŞLADI.
BEN ALTINA OTURUP OKUYUM. SİZ DE ETRAFINDA DAİRE OLUN BAKAYIM...
AHA HOCA BİŞEYLER OLUYOR!.. DAŞ ÇATLIYOR...
ÇATIRR
HELAL OSSUN, NE KUVVETLİ HOCAYMIŞ VAY BE!
BİR DUAYLA ÇATLATTI DAŞI.
PATLAYACAK...
NİYE YALNIZCA BİZİ ÇAĞIRDI...
BABA ERENLERİN İŞİNE AKIL ERMEZ, VARDIR Bİ BİLDİĞİ...
GEL HOCA KURTAR BİZİ...
GÜRÜM
BU KAFALARINA TAŞ GELİP ÖLENLERİN HEPSİNİ ÖZELLİKLE SEÇİP GETİRDİM KOMUTAN EVLADIM. BUNDAN İKİ YIL ÖNCE TAM BU TAŞIN OLDUĞU YERDE BU İTLER BAŞKASINA KAÇTI DİYE BACILARINI TAŞLIYARAK ÖLDÜRÜP BURAYA GÖMMÜŞLERDİ, HEY GÜZEL ALLAHIM SEN NELERE KADİRSİN...
YALAN DA OLSA GÜZEL SÖYLEDİN HOCA, HADİ KALK BAKALIM...
KENDİMİ TANITAYIM... BEN BELEDİYE BAŞKAN ADAYINIZ EMİN SİPAHİ KARABALDIR... EVİNİZE KALDIRIM TAŞI DÖŞEYECEM BU GECE... SABAH DEDİM RAHATSIZLIK VERMEYELİM... PEMBE YAPKAZ...
BİZ YENİ YAPTIRDIK MARLEYLERİ YALNIZ... MARLEY SEVİYORUZ BİZ!..
OĞLUM SEN GEÇ SALONU KAZ... OY İSTEMİYORUM... YANLIŞ ANLAMAYIN OYUNUZU VERMESENİZ DE HİZMET EDİCEM SİZE KARARLIYIM...
AYYY İŞTE İŞTE AYOL!.. ÇANTAMI KAPIP KAÇAN ADAM ŞUYDU İŞTE!.. AYY... ESMER, KABAK KAFALI...
HAMFENDİ EMİN MİSİNİZ? ROBERTO KARLOS O ADAM... REAL MADRİT'TE OYNUYO...
ZİDAN!
AY TABİ EMİNİM AYOL... YANINDA ŞU ADAM DA VARDI... TEPESİ AÇIK...
AY YOK... DİİL O ZAMAN... ZİNEDİN DEDİ ONA ÇÜNKÜ DUYDUM ADINI...
ÇİFTE NEYİM BİLİYON MU SEN MATRİKS EFENDİ... GIVIRTSANA HADİ KENDİNİ GIVRAK GIVRAK...
AAAHH!
CILK!
CIF
BAM!
CUK
ABİ NERDEN BULDUN DA KAR, BASIP KAYDIN YAV?.. KAR MI KALDI İSTANBUL'DA?.
VAR ABİCİM HALA ARA SOKAKLARDA...
KAHRAMAN MASA ESAT!
ŞIP!
ŞIP!
Bİ ŞEMSİYE LAZIM ESASINDA... DÖRT SENE ÖNCE DE BÖYLE ŞEMSİYESİZ YAKALANMIŞTIM ÜST KATTAKİLER MUSLUKLARI AÇIK UNUTTUĞUNDA...
behicpek@laman.com.tr

YOBAZLARIMIZI ARIYORUZ

nihatg@leman.com.tr

Gerici, yobaz, irticacı, kaba sofu, tutucu, taassup... gibi kavramlar, cumhuriyet tarihi boyunca cehaletin ürünü olarak cumhuriyetçiler tarafından baş düşman ilan edilmiş kavramlardır. Bugüne kadar ders kitaplarından gazetelere kadar bu kavramlar kendi halkıyla kıran kırana bir savaşın da kılıcı olmuştur.

Cumhuriyetimizin baş düşmanları neden gericilerdir, irticadır. Cumhuriyetin ilerici aydınları bunun ideolojik cevabını yüzbinlerce kez yazmışlardır. Çünkü, hilafet isteniyor, şeriat isteniyor. Bu kadarla kalmıyor, bilim-aydınlanmadan habersiz bu insanlar, diyelim ortopediste değil çıkıkçıya gidiyor, psikiyatriste değil üfürükçüye gidiyor, diyelim, medeni (asri) Türk kadınının başını örtüyor, kadın eşitliğine inanmıyor, çünkü dört kadın istiyor, yüzlerce örneğini biliyorsunuz.

Bunların toplamına cumhuriyet ideolojisi "kara cehalet" diyor. Cehaletin kökü kurutulmalı. İlk mektepten üniversiteye, çavuşundan genelkurmayına kadar bunlarla savaşmalıyız.

Cumhuriyetin milli eğitimi "gericiliği" ders kitaplarında baş düşman olarak çocuklarına öğretir. Cumhuriyetin ilk yıllarında ilkokul kitaplarında eski hocaların falaka eğitimi anlatılır. Uzun asakallı, uzun entarili ve canavarlaştırılmış bir hocanın karanlık yüzü milyonlarca kez çizildi. Eline, rahleleri başında Kur'an öğrenen çocuklarının başına vuran uzun sopalar verilir. Cumhuriyetin ilerici yazarları kara çarşafı, bu sopalı sahneleri, irticanın ta kendisi gibi seksen yıldır karikatürüze ederek savaşır.

Çünkü cumhuriyet aydınları bu çağdışı, yobaz, karanlık dünyayı sevmiyordu, çünkü cumhuriyet aydınları, bilime, aydınlığa, yurttaşlığa, eşitliğe, sosyaliteye, tiyatroya, sinemaya, kültüre inanıyordu. Toplumun kasabalarından köylerine kadar "halk eğitim merkezleri" kurdu, tiyatrolar inşa etti. Bu kara cehaleti Anadolu'dan yoketmenin peşine düştü. Cumhuriyet yazarları, Anadolu'ya giden öğretmen, doktor, aydın insanların cahil hocalarca taşlandığını, kovulduğunu romanlarla dile getirdiler. Bu derin taassubun ne kadar iğrenç, kötü ve acıklı olduğunu yüzbinlerce kez yazdılar. Bunu en iyi örnekleyen kitap: "Yaban" romanıdır.

Yakup Kadri'nin, "Yaban" romanı hala liselerde okutulmaktadır. İstiklal savaşı yıllarında kapalı bir Anadolu köyünün derin cehaleti anlatılır romanda. Öyle bir cehalet ki, Anadolu'nun kurtuluşu için İngiliz kraliçesinden umut beklenir, öyle bir cehalet ki, ilerici, okumuş, aydın, düzgün giyimli Türk aydını bu cahil köylü için "yaban" gibi görünür.

Yaban, cumhuriyet tarihimizin en çok okunan romanıdır, cumhuriyet ideolojisinin baş eseridir. Bu kitap, okumuş-yazmış herkesi gericilik konusunda ikna etmiş, cehalete karşı savaşmak için ilerici Türk aydınını kırbaçlamıştır. Peşinden, Vurun Kahpeye, Çalıkuşu gibi bir çok eser Selahattin Ali'nin İçimizdeki Şeytan, Kemal Tahir'in Bozkırdaki Çekirdek de Anadolu'da gericiliği işlemiş ve Yaban'la birlikte cumhuriyet ideolojisinin bir numaralı eserleri olmuştur!.

Mesela, Cumhuriyet Gazetesi başyazarı, Kemalist İlhan Selçuk, kırk yıldır, Yaban, Çalıkuşu, ve Vurun Kahpeye ideolojisiyle yazılar yazar. İlhan Selçuk'un davası şudur. Fransız İhtilali'nin getirdiği bilim, eşitlik, aydınlanma, yurttaşlık gibi değerlere sarılmalı bu kara cehaleti kurutmalıyız. Bu batılı değerlerle kendi cehaletimizi, hocalarımızı, irticamızı yoketmeliyiz.

Bütün yazılarının özeti, anafikri, ideolojisi budur. Mesela, Afganistan'da, Talibanlar yönetimi ele geçirince, bu aydın, ilerici kemalist yazarlarımız, işte yobazlar, bunları kendi haline bıraksak, ülkemizi de Taliban rejimine çevirecekler diye bağırırlar. Aynı şekilde yirmi beş yıldır bu yazarlar, İran'daki mollaları örnek gösterip, bakın bu cehaleti temizlemezsek, halimiz mollalara döner, kemalist devrimler yıkılır, diye feryat eder!.

Aynı şekilde, Sudan'da, çeşitli İslam ülkelerinde ortaya çıkan Mehdiler'i, sahte peygamberleri gösterip, işte gericiler, diye savaş açarlar.

Anadolu tarihi, cumhuriyet öncesi-sonrası gerçekten irticacı hareketlere sahne olmuştur. 31 Mart vakası bunlardan sayılır, ancak, en iyi örnek Kubilay vakası ve Şeyh Said isyanıdır, bu isyanlar irticacı hareketlerdir.

Bugün hala olup bitenleri sakin, aklıselim, değerlendirecek sükuneti bulabilmiş değiliz. Hala, elimizde kılıç, savaş halindeyiz... Oturup düşünelim.

Binlerce yıllık gelenekleri, alışkanlıkları, giyimi, kuşamı, hilafeti, dini, manevi kurumları ellerinden gidiyor korkusu yaşayan din adamlarının "ayaklanması" kadar doğal ne olabilir?

Tabii ki insanlar, "yeni olan" şeylere, dışardan gelen şeylere, alışkanlıkları dışındaki şeylere karşı "refleks" gösterecek. Dışardan gelen yeni değerlerin bir günde hemen kabul görmesi mümkün değildir. Sosyoloji bize, "sağlıklı" olanın dışardan gelen şeye karşı toplumun gösterdiği "karşı hareketler" olduğunu söylüyor. Ve sonra yavaş yavaş kabulleniyor. Bir devrim oluyor ve toplumun tüm kesimleri sesini çıkartmadan, anlamadan, ne olduğunu bilmeden gelen yeni adetleri, giyimi, okulları, hemen kabul ediyor. Bu peşin peşin uyum sağlıklı değildir.

Kemalist devrimlerin müslüman din adamlarınca eleştirilmesi ve karşı çıkılması, toplumun direncini, geleneklerinin gücünü, kendine güvenini, yani sağlığını gösterir.

Yani, dışardan getirilen şeylere karşı büyük bir yobazlık ve taassupla karşı çıkılması o toplumun enerjisini ve gücünü gösterir. Bunu başka bir yazıda da tartışınız, mesela, 1950'li yıllarda mini etek giyen kızlar müslüman Demokrat Partililer tarafından "kafirlikle", "din elden gittiyle" eş değer tutuluyordu, 60'lı yıllara geldiğimizde bu müslüman DP'lilerin kanları ve kızları mini etek giymeye başladı...

Yani, yobazlık, taassup, enerjidir, harekettir, dirençtir, tepkidir. Yobazlığı ve taassubu kökünden kazımak ülkeyi köleleştirmek, kuzulaştırmak, evcilleştirmek, direnç hareketlerini bir ev köpeği, ev kedisine döndürmektedir. Bunu tartışacağız...

Önce şunu öğrenelim. Türkiye topraklarında iki tür aydın türü oluştu. Birincisi, eğitim, irfanını kendi kültür köklerinden almış, diyelim Mehmet Akif türü aydınlar. Bugün "İstiklal Marşımızın", yani bağımsızlık bayrağımızın şiirini yazmıştır. İkincisi, Jön Türkler de diyebileceğimiz, ittihatçılar, sonra, kemalistler, batıcılar, solcular da diyebileceğimiz, eğitimini, batılı mekteplerden almış aydınlar.

Cumhuriyeti kuran düşünce batı etkisinde büyümüş aydınların eseridir. Bu aydın kuşağının en büyük trajedisi şuydu. Topraklarımızın bağımsızlık mücadelesini veriyorlardı ve aynı zamanda bu toprakların "modernleşmesi" için çalışıyorlardı. M.Akif örneğiyle simgeleştirdiğimiz müslüman aydın kuşağı ise, dinin, hurafeden, gericilikten ayıklanıp, 11, 12, 13, 14. yüzyıllarda olduğu gibi matematik, tıp, astronomi ve edebiyatta gösterdiği Türk ve İslam aydınlanmasını örnek alıyordu.

Her neyse, emperyalizmi toprağımızdan kovan milli subaylarımız, savaş sonrası, irticacı ve gericiliği baş düşman ilan etti. Ve bugüne kadar uzayan büyük bir halk-devlet, aydın-halk çatışmasının kaynağı oldu. Bugün, ülkemizde, seksen yıldan beri iki ayrı toplum yaşamaktadır. Birincisi, geleneği, dini ve yüzyılların aile, hukuk, dünya görüşünden vazgeçmiyor. İkincisi, toplumda, hukukta, siyasette, batılı değerlerle demokrasi, eşitlik, yurttaşlık haklarını savunuyor!.

Gerçekten toplumumuzda çok sert irticacı hareketler olmuştur. Her toplum, tarihin her döneminde yobazlar barındırır. Sahte peygamberler, mehdiler karışık-karanlık dönemlerde öne fırlar. Dini istismar eder. Dini ticarete, siyasete, kendi iktidarına göre yorumlar.

Ancak, cumhuriyetin aydınları yobazlığa, taassuba karşı verdikleri bu yılmaz mücadelenin yönünü hızla "müslümanlığa, dinin kökenlerine doğru çevirdiler. Devlet, hızla, din üzerinde baskı-sansür oluşturdu. Ve ülkemizde bu iki ayrı toplum arasında dinmeyen savaş laik-şeriat tartışmasıyla kıran kırana bugüne kadar geldi.

Hem 1. Dünya Savaşı, hem İstiklal Savaşı'nda, yani Osmanlı orduları askerlerinin tümü müslümandı. Hepsinin anne babaları dindardı, cephelerde gaza, şükür, şehidlerimizin namazları topluca kılınıyordu.

Cumhuriyet sonrası birkaç irticacı hareketten panik yapıp tüm toplumu, köklerini hedef alan cumhuriyet aydınları... Romanlar, hikayeler, kitaplarıyla saldırılarını müslümanlara doğru yönelttiler. Bu durum, din bezirganlarının, din siyasetcilerinin ekmeğine yağ sürdü. İşte bunlar, batıda okumuşlar, işte bunlar kemalistler, deyip, sağcı siyasetin yollarını açtılar. Sağcı siyaset, Tek Parti döneminin yasaklarını ballandırarak elli yıl anlatıp iktidarlarının keyfini sürdü.

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Reşmiye Erer
Evlilik
Ramize Erer "Evlilik"
TÜM KİTAPÇILARDA!
CADDE

MR. FUÇIR TENS

AHMET VILMAZ

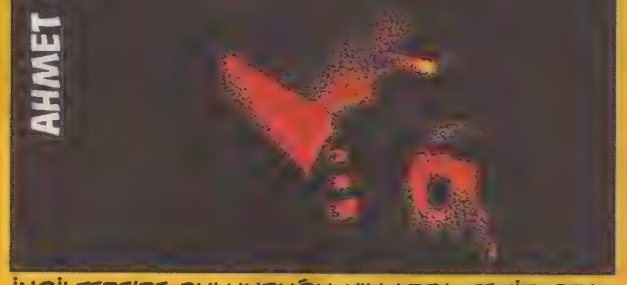

İNGİLTERE'DE BULUNDUĞU YILLARDA TEMİZ GRAMERİYLE TIKANMIŞ DİMAKLARI AÇAN, AÇMAKLA DA KALMAYIP BEZEYEN DEĞERLİ HOCAMIZ MR.FÜÇIR TENS SİZLERLE.

Hadi listen to lesson. Olmadı bak dalgana.

ENGLISH: I dont see figuration at the my live.!
What is this mt ship lovelygog?!
- I say ritmo latin, you say çaça salsa!

YANİ: -Böyle bir figürü ömrümde görmedim füçır?! Nedir bu kuzum Allahaşkına?!
Ben diyeyim ritmo latino sen deyiver çaça salsa!
Hayır direk pompaya girelim diyorum, yok dans yok vals neticeyi bu hale getiriyorsun

ENGLISH: Mr.Andrew is a holding boss in the london city. He is closed the fabrica until open the arazi. But the gevermant pass the road
on the arazi, I dont know, I say start.

YANİ: Ulan Andrew, fabrikalardan birini yıkıp kendine boş arazi açman fena mı oldu, çok da güzel çiftçi oldun, yeni bir meşgale buldun. Ama dersen ki hükümet araziden yol geçirecek arazi istimlaka gidecek onu bilemem baştan söyleyeyim.

ENGLISH: Rottary very encoybil. Lucky game is a rullet, horse riding, spor toto thank you .

YANI: - Sayısalda beşte kalmışsın hala gülüyorsun.
- E beşe de ikramiye var niçin gülmeyeyim?
- Yavrum altıyı bilsen bi trilyon alacaksın, beşe üç milyar verdi.
- Olsun üç milyar da enfes benim için...
- Dünya görüşünü zkiim o vakit, ulan şuraya otuz iki yazsan şımarıklıktan kendimizi kaybedecektik odun.!

ENGLISH: OOO my dress is atlas. Dont materyal attac. Woman can't sleep I dont to be on the bad. Oh can touch this my life.

YANİ: Giydiğim atlas, iğneler batmaz, yar bensiz yapmaz hacı cav cav oh canıma değsin.

ENGLISH: Thair passenger, captain pilot say. The weather is very enjoybil, the leather is very expensive hah hah hah..

YANİ: Sayın yolcularımız Kaptan pilotunuz konuşuyor: Şu an hava sı...
- Kaptanım...
- Ne var la?
- Kaptanım uçak boş yolcumuz yok!
- O vakit eşşek başı konuşuyo... Çünkü eşşek osuruyo yel götürüyo bu durumda...

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

Yaban, Çalıkuşu, Vurun Kahpeye ve bir çok kitapların ideolojisi bugün tartışılmalıdır. Bu kitapların tezi tuzaklarla dolu ve yanlıştır. Bu kitaplarla büyümüş aydınlarımız, halkı arasındaki yabancılığının bahanesini gericiliğin üstüne yıkmıştır.

Ne yani, asırlardır ağır, yoksul, yoz gelenekler içinde yaşayan köylüler, şehirden gelen kravatlı öğretmenleri, sırmalı subayları hemen başlarının tacı mı yapacaktı?

Bakın, doğu topraklarında içimizde en çok okumuş dünya güzeli aydın Ali Şeriatı'dır. İran'ın yetiştirdiği mütefekkir. Bugün hepimizin yana yakıla aradığı büyük adam Ali Şeriatı. Halk aydın çatışması için neler söylüyor.

Ben batıda felsefe, sosyoloji eğitimi aldım. Ülkeme döndüğümde herkes benden "Sartre'ı kitaplarını çevirmemi bekliyordu. Halkım da bana anlayıp anlamayıp şöyle derdi: "Baba çok okumuş adam, çok dolu adam".. Ama bu doğru olmazdı. Doğru olan, halkımın inançlarını halkımın içinden hikayelerle anlatmaktı. Bu yüzden ilk yazdığım kitap: "Ebu Zerr" oldu. Halkım Ebu Zerr'i tanıyordu. Ebu Zerr'in siyaseti, sosyolojisi, felsefesiyle düşüncelerimi anlatabilirdim...

(Evine ekmek girmeyen adamın neden kılıca sarılmadığına şaşarım diyen Ebu Zerr, İslam tarihinin ilk döneminde sosyalist fikirleriyle yaşamış, devletin elindeki zenginliğin acilen halk dağıtılması fikri için mücadele etmişti. İslam aydını Ali Şeriati'ye solcu yakıştırması da bu sosyalist ekonomi görüşlerinden yapılmıştır...)

Yani, cumhuriyet edebiyatı, halkı karşısına alan, okumuşu koruyan, halkı cahil-anlamaz gösteren eserler yerine, halkı dönüştürmek istiyorsa, bunu o halkın ruh ve maneviyat kökenleriyle, yani, halkla savaşmadan yapabilecek eserleri pekala yazabilirdi. Kemal Tahir Devlet Ana romanlarında bir nebze bunu denedi, ilerici-solcu aydınlar tarafından aforoz edilip kovuldu!...

Müslüman askerlerimiz Plevne'den Medine'ye, Trablusgarp'tan Çanakkale'ye kadar, dışarıdan ülkemize saldırıya geçen düşmanlar karşısında amansız bir varolma-yokolma savaşını hiç düşünmeden hiç tereddüt etmeden verdiler.

Anadolu'da başlayan anti-emperyalist mücadelenin benzerlerini 1950'den başlayarak tüm Afrika topraklarında gördük. Yerliler, kabileler, Avrupa'nın modern bombalarına karşı oklarla savaş verdi. Kuzey Afrika'nın Mısır'ı, Tunus'u, Libya'sı ve 1960'larda Cezayir'i, dışardan topraklarına gelen sömürgecilere karşı milyonlarca şehid vererek savaştı.

Bu uçsuz bucaksız topraklarda savaş veren yerliler, kabileler, hocalar, sahte peygamberler, üfürükçüler, müridler ya da daldaşşak Afrikalılar, ya da hiç şehir görmemiş çölün bedevileri için "düşman", "dışardan gelen adamın adıydı"..

Düşman, onun gibi konuşmayan, onun gibi giyinmeyen, onun gibi adetleri olmayanların adıydı. Bu koca Afrika'nın, ya da bu uçsuz bucaksız sömürgelerin düşünce adamları yoktu. Filozofları yoktu. Aydınları yoktu. Batının felsefesini, gücünü bilmiyorlardı. Batının icadlarından habersizlerdi. Bildikleri tek şey, onların topraklarına saldırmış olmaları. Bildikleri tek şey, ölümüne bu yabancılara karşı savaşmak.

Eski sömürgecilik dönemi bu yerlilerin savaşıyla tarihe gömüldü.

Yirmi yıl gibi kısa sürede yüzlerce ülke bağımsızlığına kavuştu, sömürgecileri kovdu. Ancak hepsi için yeni bir dünya başlıyordu. Bu dünya: Devlet olma... Bürokrasi inşa etme. Uluslararası ticarete, andlaşmalara geçme dönemi. İşte bu yerliler, hocalar, müridler, bedeviler, adına ne derseniz deyin. Ülkelerini milyonlarca şehidle savunan bu "ilkeler" devlet kademelerinde okumuş-yazmış adamlar aradılar.

Sömürgecilere karşı mücadele veren bu yerlilerin tamamı, imanları, adetleri, kültürleri konusunda yobazdılar, taassup sahibiydiler. Gavurların adetlerine, giyimlerine hiç hevesleri yoktu. Kahramanca savaştılar. Ülkelerinin yönetimlerini savaştan sonra, kendi okumuş öz çocuklarına teslim ettiler...

Ülkelerinin fiili işgali, atanmış sömürge valisiyle yönetimleri, bu eski sömürgecilik dönemi sona erdi. Okumuş-yazmış bürokratlar, aydınlar, üniversiteliler kuşağı görevi devraldı. Hepsi okuma yazma biliyordu, yabancı dil öğrendiler, giyimlerini kuşamlarını batılılardan özendikleri gibi düzelttiler. Cephede yendikleri sömürgeci efendilerin kültürlerine merak saldılar, kanunlarını, seçimlerini, taklit ettiler.

Tüm bu bağımsız ülkeler bu yeni okumuş-yazmış kuşakla yeni sömürgecilik dönemini başlattı. Çünkü, batıyı tanıdıkça, kendi halkından, şeyhinden, mehdisinden, taassubundan, yobazlığından utanıyor, batıyı gördükçe üretim araçlarının ilkelliğinden, üniversitesizliğinden, cahilliğinden acı çekiyor. Buzdolabı, otomobili, telefonu, asfaltı, traktörü, tiyatroyu, sinemayı, yabancı okulları hızla ülkesine soktu.

Ve çok geçmeden... Milyonlarca şehid veren, batının büyük ordularını okla, sapanla, kağnıyla dize getiren bu müslüman, ya da ilkel yerlilerin çocukları eliyle, batıda okumuş, batının edebiyatını, müziğini tanımış bu çocukların eliyle yeni bir "bağımlı" siyasetin temelleri atıldı.

Kızıl kıyamet burada koptu. Okuma-yazma bilen bu kuşak, batılı değerleri, batının gücünü, batının icadlarını gördükçe, kendi halkını aşağılamaya, kendi ilkelliğinden utanmaya başladı.

Yani, yeni-sömürgecilik, okumuş-yazmış bu kuşak eliyle hazırlandı.

Tuhaf şeyler de oldu. Erkekler kravat takmak, kadınlar ruj sürmekle batılılaşıp özgürleşeceklerini sandı, Ali Şeriatı'nın dediği gibi, "Eski pahalı cariyeler yedi kalemle süslenirdi".. Daha sert şeyler oldu. Diyelim Suudlar, Körfez'in, Kuveyt, Katar, Bahreyn, Arap Emirlikleri, Amerikan mallarıyla doldu ve Amerikan yaşamı ideal oldu. New York'tan daha çok jeep bugün çöllerde. Herhangi bir Amerikalı'nın rüyasında göremeyeceği bollukta Amerikan malları bugün zengin Arap ülkelerinde. Daha acınası şeyler oldu, diyelim Mekke ve Medine'yi ellerinde tutan Suudlar, peygamberin kendi kutsal topraklarında ve hatta Peygamberin, sahabenin evinin, yaşadığı sokakların üstünde dünyanın en lüks otellerini açtılar. Eskiye dair ne varsa yıkıp büyük şaşaalı oteller, caddeler açtılar. Çok daha sert şeyler oldu, bugun Rus edebiyatı, Rusya'dan çok Kazakistan'da sevilir, bugün İngiliz gelenekleri, sosyetesinin alışkanlıkları, İngiltere'den çok Pakistan'da taklit edilir, bugün Fransız edebiyatı Fransa'dan çok Cezayir'de izlenir, bugün Avrupa kıtasında dahi Kuzey Afrika kadar çok Fransızca bilen yoktur, bugün, batıda dahi Türkiye'deki kadar batı düşkünü, batı hayranı aydın yoktur.

Ve bugün, eski sömürgecilik günleri zihnimizde şu sahneyle canlanır, limanlarımıza İngiliz gemileri habire madenlerimizi dolduruyor. Hayır, eski sömürgecilik günlerinde İngilizler, Fransızlar, 1950'den sonra Amerikalılar topraklarımızda durmaksızın bizimle, seçimler, anayasa, demokrasi üzerine konuşuyordu. Sömürgecilerin asıl yaptıkları iş, bizimle iki yüz yıldır seçim, hukuk, özgürlük ve demokrasi konuşmaktır, limanlarındaki gemilerin madenlerimizi doldurması sahnesi bunun gizli uzantısıdır.

Her neyse, yüzlerce sömürge ülkesinden, yüzlerce değişik sömürgeleştirme örneği vermek mümkün.

Biz kendimize bakalım. Ülkemiz bugün Amerika ve Avrupa bağımlısı. İncirlik üssünü içimizden birileri peşkeş çekti, Avrupacılığı ve Amerikancılığı içimizde okumuş-yazmış öz çocuklarımız inşa etti.

İlhan Selçuk sütunundan hala gericiler diye bağırıyor. Ancak, fikri tezlerini incelediğimizde, pozitiv bilim, Fransız ihtilali değerleri, ulus devlet, yurttaşlık vs. gibi kavramlar artık "gerici" sayılıyor. Bilim, siyaset ve dünya bu kavramları çoktan aştı, bu kavramlar "ilkel bilim" ve "ilkel siyasetin" yani, eski sömürgeciliğin kavramları olarak kaldı.

Şimdi burayı iyi anlayalım, İlhan Selçuk, eski sömürgeci efendilerin ilkellere karşı kullandığı dille konuşuyordu... Oysa şimdi Tayyip Erdoğanlar küreselleşme, IMF gibi kavramlarla yeni sömürgecilerin diliyle konuşuyor...

Burayı gerçekten iyi anlayalım, eski sömürgeciler bölünün, etnik uluslar inşa edin, diliyle konuşuyordu... Şimdi yeni sömürgeciler, toplanın küreselleşiyoruz, ulusları yıkın, diliyle konuşuyor...

Gerici diye saldırdığı, Fethullah hocalar, Tayyipler, partisiyle, gazetesiyle, bilgisayarlarıyla, birinci sınıf üniversiteleriyle, batıda okumuş fizik, matematik, kimyacı aydınlarıyla, uluslararası piyasada ortaklıkları olan büyük şirketleriyle, dünyaca ünlü markası olan Ülker gibi firmalarla, bu yeni dünyanın, yeni sömürgeciliğin kavramlarını çok iyi özümsemiş, öğrenmiş durumdalar. Yani, İlhan Selçuklar'ın gerici, irticacı diye suçladığı kitleler, partiler, modernizmin, batının her nimetiyle tanışmış durumda. Ve İlhan Selçuk'un fikirleri siyasi olarak "oy" bulamazken, Fethullah hoca ve Tayyip Erdoğanlar'ın bu yeni küresel fikirleri çoğunlukla iktidarda!.. Yani, yeni sömürgeciler geldi meydane eski sömürgeciler artık bahane...

Bir zamanlar gerici yobaz, irticacı diye suçladığımız insanların partileri artık Avrupacı, batıcı, Amerikancı fikirlerle dopdolu ve ülkemizin dünyaya açılmasını, Avrupacılığını bu insanlar savunuyor!.

Yakın tarihimize baktığımızda, sağcı, solcu, kemalist, cemaatçi, muhafazakar, farketmiyor, bu düşüncelerin her biri zaman içinde Amerikancı oldu. Amerika'nın Avrupa'nın sömürge

programlarını destekleyen-uygulayan insanlar oldu. Bir zamanların gericisi Fethullah hocanın Amerikancılığını nasıl izah edeceğiz?

Sağcılar şöyle desek, solcular, ilericiler nasıl Amerikancı oldu. İlericiler şöyle oldu desek, müslümanlar nasıl oldu.

28 Şubat'la toplam dört ihtilal yapan ordumuz bir İncirlik'i kapatmayı bilmiyor muydu? Sağcı siyasetler Menderes'ten Türkeş'e nasıl ipini koparmış Amerikancılık yaptılar? Hepsi bir kenara, henüz beş yıl öncesine kadar "Milli Görüş" düşüncesiyle yaşayan bugünkü AKP'nin kadroları "taklitçi batıcılar" deyip savaşmıyor muydu? Avrupa Birliği'ne, Avrupa kültürüne, Amerika'ya karşı amansız sloganlar atmıyorlar mıydı? Daha da tuhaf şeyler oldu, Rolex saat takıyorlar, İtalyan marka kravat, ayakkabı giyiyorlar, Mercedes'ten geçilmiyor.

Siyasi değil, sosyal örnekler daha acıtıcı. Diyelim Susurluk zanlısı, Siverekli aşiret lideri Sedat Bucak. Ankara'da yeni açılan Laila'nın baş konuğu, şekil yapıp eğleniyor. Oysa değişik kültür, değişik mekanlarla içiçe olması gereken yazarlar-sanatçılardır. Bizler tuhaf mekanlara, tuhaf fikirlere yatkın insanlarız. Oysa, bu mekan ve fikirlere en yatkın insanlar ANAP ve AKP kadrolarından çıkıyor. Köylüsü, aşiretçisi, cemaatcisi, bizi bu fikir ve mekanlarda gördüğünde: "Ne lan kan kızın içinde cafcaflı gavur yerlerinde ne arıyorsunuz?" diye bize küfretmeli. Doğrusu bu. Sağcısı, dincisi, muhafazakarı, toplumun en sapkın sanatçılarının giymediklerini giyiyor, gitmediği mekanlara gidiyor. Daha acıtıcı olanı; bir toplumun yüzyılda hazmedemeyeceği aşırı düşünceleri hemen kabullenip benimsiyorlar.

Eski sömürgeciler de o günkü aydınlarımıza ulusculuğu hemen benimsetmişlerdi, yeni sömürgeciler de şimdiki aydınlarımıza küreselleşmeyi anında benimsettiler...

Yani, en ilericimiz, en gericimiz, en irticacımız, en muhafakarımız sömürge siyasetine, Avrupa birliğine, modern eğlence biçimlerine, giyimine, bodoslama atlayıveriyor!

Hadi ilerici aydınlar batılı edebiyat, felsefe okuyor, etkileniyor diyelim, en gericisi, en sağcısı nasıl ipini koparmış gibi Amerikancı, Avrupacı siyaset ve kültürüne bodoslama dalıyor?

Şöyle oluyor.

Taassubu kökünden yıktığımız için. Hem eski sömürgeci efendilerin, hem yeni sömürgeci efendilerin farklı dilleri olsa da ikisinin de ortak gayesi buydu, taassubu yıkmak...

Böylelikle ülkemizde, okuma-yazma öğrenmenin anlamı şu oldu: Taassubu yıkmak. Taassubun neresini yıkacağız, düşünmeden, kökünden yıkacağız diyor, çullanıyoruz. Eğitim-yazar-medya felsefemiz taassubun her türüne karşı savaş halinde!. Oysa, taassubu değil, yobazlığı hiç değil, "hurafeyi" yıkmalıyız, yanlış bilgilenmeyi yıkmalıyız!.

Eski efendiler taassubumuzu İlhan Selçuk'un kavramları olan Fransız İhtilali, yurttaşlık, eşitlik, gibi kavramlarla yıkmayı denerken yeni efendilerimiz küreselleşme, Avrupa Birliği gibi kavramlarla taassubu yıkmaya çalışıyor...

Bizim eğitim felsefemiz, taassubu yıkmaya kuruludur. Bilimi, üretimi, markayı, üretmeyi çoğaltmaya değil.

Vatan ve din sevgisi ve anti-emperyalizm her insanoğlunda sabit fikirdir. Bu fikirleri dahi taassup diyerek öldürüyoruz.

Taassup, yobazlık, sabit fikir, dogmatizm konusunda iki büyük ekolden sözedelim. Biri harbiyelerdir. Görevi vatan korumasıdır. Öğrencilerini vatan sevgisi konusunda şartlandırmak harbiyenin temel eğitim felsefesidir. Tabii ki vatan savunmasında sağlam ve sert refleksleri olan subaylar, askerler yetiştirecektir.

İkincisi, gerici dediğimiz imam hatip, medrese, Kur'an kursları, eski eğitimimizle yetişen kitlelerdir. Kendi manevi kökenleri konusunda tabii ki hassas olacaklar. Tabii kendi geçmiş kültürlerine sarılacak, onları yaşamaya çalışacaklardır. Tabii ki, doğru bilgi doğru siyasetle hurafeden, komplodan, paranoyadan arındırılıp parlak refleksleriyle biri vatanına diğeri dinine sarılacak.

Ancak, diyelim, harbiyeden ayrılan bir subay, birazcık tiyatro, sinema, siyaset, kültür, batılı eserler okuyarak, geriye dönüp harbiyedeki arkadaşlarını beton kafa, man kafa, aptallar diye aşağılamaya başlar. İmam Hatip mezunu genç, batılı birkaç eser okuyarak, eski arkadaşlarını müridcilik, cemaatcilik, dincilikle suçlar.

Bu topraklarda hangi eğitimi alırsanız alın, eğitimin yönü, felsefesi, taassup düşmanı olmaktır. Yobazlığın her türlüsüne karşı savaşmak!.. Çünkü hem eski sömürgecilik, hem de yeni sömürgeciliğin ortak hedefi buydu...

Şimdi, Amerikan ve Avrupa sömürgeciliğine karşı ülkesini ve dinini seven adam bulamıyoruz. Topraklarımızı sömürmek istiyorlar diyecek, gericimiz, ilericimiz kalmadı. Herkes bir şekilde tartışıyor, tartışarak benimsiyor. Okuma-yazma bilenler, ülke ve din sevgilerini ve anti-emperyalizm konusunda sertliklerini kaybediyorlar. Okuma-yazma öğrenmek demek, halkından, yobazdan, fanatikten, taassuptan iğrenmek demek...

İşte, yeni sömürgeciliğin hedefi de buydu... Okuma-yazma bilenler eliyle yobazlık ve taassubu yoketmek. Eğitim sistemine, medyaya, basına, süslü yazarlara sığınıp, bu topraklarda direnişi bayrak yapan kitlelerin kilitlerini kırmak! kapıları okumuş-yazmışlar eliyle açmak.

Şimdi, ülkemizi, dışardan gelenlere ve mallarına ve sömürüsüne karşı korumak istiyoruz, dedikçe, bizi Talibancılıkla, yobazlıkla suçluyorlar!..

Oysa, eski sömürge savaşlarını, gerici, yobaz, taassup içinde dediğimiz, toprağını, geleneklerini, insanlarını, şeksiz şüphesiz tartışmasız seven bu insanlar vermişti.

Şimdi, ikinci ve yeni sömürgeciliğe karşı savaşacak adam bulamıyoruz. Çünkü, yeni sömürgecilik, eski sömürge savaşçılarının dini olan yobazlığı, taassubu devreden çıkarttı. Bir ülkenin ruhu olan, direnci, refleksi, totakı, aşkı olan, ülke ve din sevgisini, dışardan gelene karşı şüpheyi, ortadan kaldırdı.

Bugün, ülkesini katıksız seven, karşılıksız seven, koruyan yobazlara, gericilere ihtiyacımız var. Amerika'nın strateji planlarını anlamayan, süslü dergilerdeki tartışmaların yüzüne bakmayan, batılı eserlerin dilini hiç bilmeyen, okuma-yazması, anlaması kıt, ama, toprağına bağlı, dinini, ülkesini bir dağlı gibi özgürlüğe düşkün insanlara ihtiyacımız var.

Eski cehaletimizi arıyoruz. Eğitim sistemimizin yönü, hedefi, ideolojisi, roman, hikaye, felsefesinin ideolojisi kökünden yanlıştı. Vatan ve din sevgisi, taassupların taassubudur.

Hepinizi taassuba çağırıyorum. Toprağına dışardan gelenlere, başkalarına, sömürgecilere, ezenlere karşı savaşmak, dogmaların dogmasıdır. Hepinizi dogma sahibi olmaya çağırıyorum.

Okuma-yazma bilen insanların kafası karışıyor, sizi ikna ediyor, refleksleriniz, tepkileriniz yokediliyor, sizleri cahillikle, bilmezlikle, anlamazlıkla suçluyorlar. Suçlanın kardeşlerim. Aptallıkla, man kafalılıkla suçlanın, faşistlikle, gericilikle suçlanın, yeter ki, anti-emperyalizm karşısında kolkola girin, ülkenizi, kültürünüzü, değerlerinizi batıya, sömürgecilere karşı savunun!.

Anti-emperyalizm hepimizin varolma savaşıdır. Kimseyi dinlemeyin, okumayın, tartışmayın. Bu adamlar gavurdur, tek niyetleri bizi sömürmektir. Dünya tarihinde iki büyük gerçek vardır, birincisi eski sömürgecilik gerçeği, ikincisi, bugünkü yeni sömürgecilik gerçeği. Birincisine karşı atalarımız savaştı, yenisine karşı biz savaşacağız.

Okullar, gazeteler, üniversiteler bizi türlü akıl yollarıyla ikna ediyorsa, okumuş-yazmışlar bizi bu sert davamızdan alıkoyuyor, şüpheye düşürüyorsa, okumayın!.

Yaşasın cehalet, yaşasın yobazlarımız, yaşasın Vatan!... Yeni sömürgecilik, okur-yazarlar eliyle ülkenin en mahrem kilitlerini açmak için vatan sevgisine yobazlık, din sevgisine taassup diyerek yıkmaya, kırmaya çalışıyor. İşte Amerikancı Fethullahlar, işte Tayyipler, başardılar!

Bakın güzel bir örnek vereyim. Bir ülke nasıl kalkınır sorusuna ülkemizin verdiği cevap: Taassubu, dogmatizmi, yobazlığı kırmakla, yoketmekle kalkınır... deniyor...

Oysa, bir ülke, AR-GE, araştırma-geliştirmeyle kalkınır. Yani, bor madenlerini işleyecek, fındığın sanayisini yapacak, bugün bir dolar olan ürünü işleyip, geliştirip tahlil edip on-onbeş dolara satacak araştırma-geliştirme, yani bilimsel programlar, mühendisler, tartışmalar geliştirmelidir.

Bunun en güzel örneği Hindistan'dır. Hintli bilim adamlarıyla bizimkiler arasında çok köklü bir fark vardır, bizimkiler, öğrendikçe, kendi halkına, halkının değerlerine saldırır.

Hintli bilim adamları, atom mühendisliği, bilgisayar mühendisliğini geliştirir, bugün her türlü büyük, gelişmiş bombalar ellerinde mevcut. Hintli bilim adamları, kendi kültürlerini aşağılamaz. Kendi yüzbinlerce değişik renkteki ibadet şekilleri, budist okulları, halklarıyla dalga geçip küçümsemez.

Aksine, kültürlerinin sahibi, savunucusu, milliyetçisidirler, bugün yerküre içinde anti-emperyalizmin en ateşli bilim adamları Hintli'dir.

Hintli bilim adamları, bizim eğitim felsefemizle yetişseydi, sahne şöyle olacaktı, bu kültürleri yobazlık, taassup deyip, ilkellik diye yıkmaya çalışacak,Hindistan aydın-halk savaşıyla kan gölüne dönüşecekti. Böyle yapmadılar, aksine binbir renkli kültürleriyle övündüler. Bu halkı zenginleştirmek için, bilim, fizik, matematik, mucidlik peşine düştüler. Kaynaklarını işlemek, geliştirmek, markalaştırmak için çalışıyorlar.

Bizde ise bilimadamları halkıyla savaşmak için bilim öğrenir, böylelikle bizim mucid ve icadcılarımız, köylü kapıcı meczup tiplerin uydurduğu karikatür gibi buluşlardan oluşur!.

Şimdi bizim aydınlarımız Hindistan'da olsaydı, Ganj'a saldırıya geçmişlerdi. Nehri kurutmak, orada yıkananları, gelenekleri köreltmek, yoketmek için savaşıyor olacaklardı.

Ganj'ı yıkarsanız, kültürünüzün kökünü, direncini, güzelliğini yıkarsınız. Her ülkenin-toprağın altından bir Ganj akar, aydınların görevi, bu gizli-görünmeyen Ganj'ı bulup, bunu coşturmak, şarkılaştırmak, ilahileştirmektir. Tam tersini yapıyoruz, Ganjlar'ı taassup deyip kurutuyoruz.

Okumuş-yazmışların tehlikesini en iyi Gandhi biliyordu. Bakın Gandhi ne yaptı.

Birgün İngiliz diplomatlar Hindistan bağımsızlığı için Gandhi'yle çok önemli hayati bir toplantı yapacaklar. İngiliz diplomatlar Gandhi'yle bu toplantıya katılmadan önce oturup hesaplar yaptılar. Bu toplantıda Gandhi'nin neler söyleyebileceğini kağıtlara yazdılar. Bütün farazi-yeleri çıkardılar. Dediler ki, Gandhi şöyle söylerse, şu cevabı veririz, şöyle söylerse, şu cevabı... Yani, Gandhi'nin söyleyeceği her lafın karşılığını hazırladılar.

İngiliz diplomasisinin elinde söylenecek her söze bir siyasi karşılık mutlaka vardı...

Diplomatlar Gandhi'yle toplantı için geldiler. Odaya girdiler, dışarda gazeteciler bu büyük toplantının sonucunu merakla bekliyor. Diplomatlar Gandhi'ye bir yığın tuzak soru sordu. Nasılsa Gandhi şöyle derse, onun, böyle bir cevabı vardı...

Gandhi, toplantıya geldi ve sorulara cevap vermedi, bir takım el kol işaretleri yaptı, bunun anlamı şuydu: Bugün konuşma orucum var!.

Konuşsaydı, Hindistan'ı kaybedecekti...

Sömürü ve anti-emperyalizm konusunda kimseyle hiçbir konuyu tartışmayız... Bağımsızlığın bir dili yoktur, savaş vardır... Kalem-kağıt yoktur, kan vardır... Eski sömürgecilerimiz İlhan Selçukları moda etmişti, yeni sömürgeci efendiler Tayyipler'i çoktan moda etti...

Ve şu Allah'ın işine bakın, yeni sömürgeciliğin sözcüsü Tayyipler, eski sömürgeciliğin sözcüsü İlhan Selçuklar'ı bugün gericilikle suçluyor....

Nihat Genç

Akşam

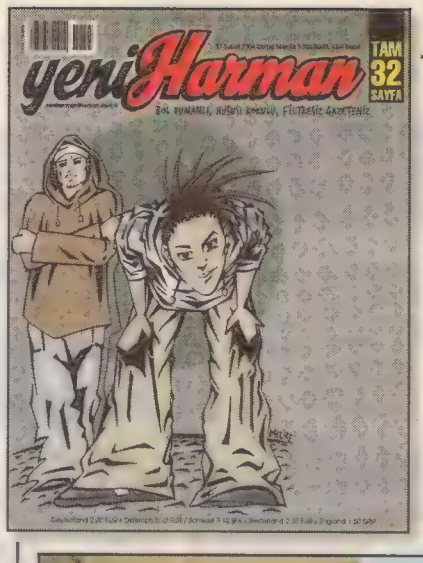

Emin Çölaşan'da Yeniharman'a konuştu: **"Genelkurmay Başkanı'na ısınamadım"**

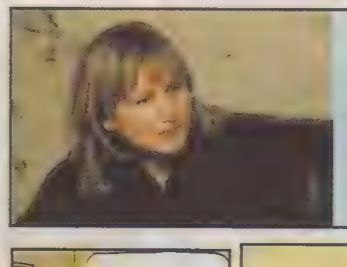

"Evlilik" albümüyle okurlarıyla buluşan **Ramize Erer** ile "Evlilik" terapistleri yeniHarman için biraraya geldiler...

Medyanın yükselen starı **Leman**'dan **Aksaray Paşaoğlu'**-ndan yeniHarman'a özel mülakat...

Rap'in yeraltından yükselen sesi: **Benim Adım Ayben**

"Ekşi Sözlük" ve yaratıcısı **SSG** Harman'da...

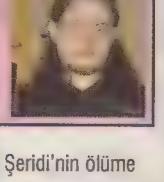

Oscarlı Amerikalı belgeselcinin kamerasından, Gazze Şeridi'nin ölüme koşan çocukları...
Gazeteci Tanıl Bora'yla yırtıcı kuşlar ve MHP üzerine...
Beyoğlu'nda sniper vahşeti: Bir ölüm, bir dayak hikayesi...
Kaş'ta tarih yağması: Gazetecilerin Akdeniz'deki yanmadası
Tuncel Kurtiz'in kaleminden "İnat Hikayeleri"...
Diyarbakır barosu başkanı Sezgin Tanrıkulu ile Kürt sorunu üzerine...
Tokyo metrosuna sarin gazlı saldırının 9. yıldönümü...
Yazı ve çizgileriyle; Mihri Belli, Eflatun Nuri, Tuncay Akgün, Behiç Pek, Kaan Ertem, Yonca P. Doğan, Yudum Şaşmaz, Gürkan Hacır, Oktay Taftalı...

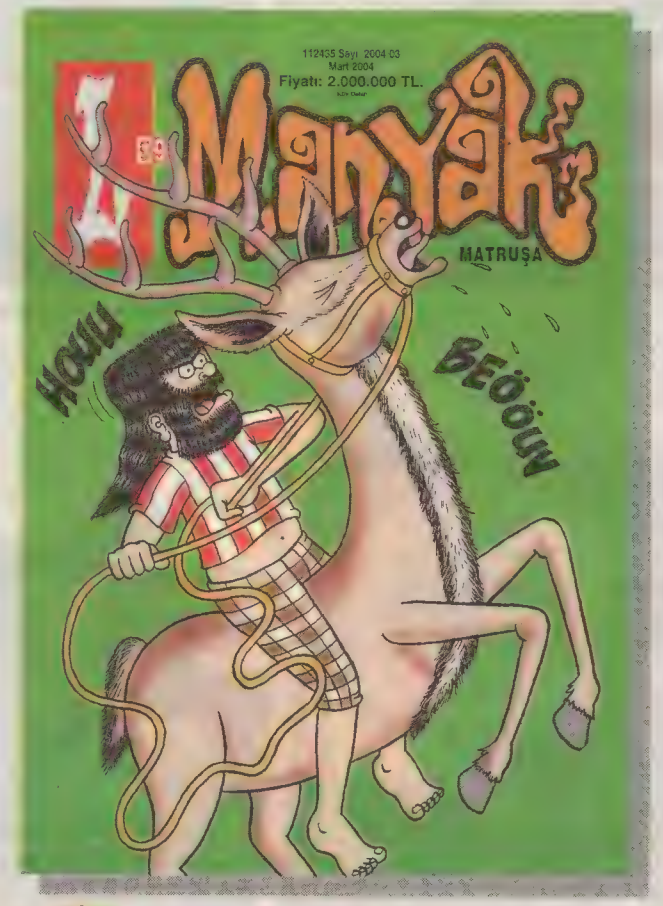

SAYI: 644
12 MART 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıma: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju Kirte Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez
Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

AYRINTILAR
m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

"Korkuyorum," dedi öbürü.

"Neden korkuyorsun?" dedi diğeri.

"Herşeyden!"

"Herşeyden korkulur mu lan. Yuh! Korkak mısın sen."

"Yanniş anniyosun; her zaman bazı şeylerden, ama bazen de her şeylerden korkuyorum," dedi öbürküsü.

"Elbette yannış annıycam; net bi örnek ver bana!" dedi diğerkisi.

"Mesalâ.., bi kısır döngüymüş gibi geliyor herşey, ne yaparsak edelim boş.. annamsız.."

"Bu da net bi örnek diil ki lan," dedi diğeri. "Lafı geveleme, net bi örnek istiyorum ben!"

'Diğeri' dediğimiz bu şahıs, net örnekleri çok sevmekteydi. 'Öbürü'yle tatlı sert bi dille konuşuyordu hep. Karşı koymak değil, yol tarif etmek niyetindeydi. İkisi de, geceyi üçbuçuk geçen bi vakitte, cam kenarındaki kanapeye çökmüşlerdi. Tartışıyorlardı arkadaşça. Evet, kavga ettikleri pek görülmezdi.. "Bırak kısırdöngülü yorumları felan, net, sağlam bi örnek ver bana!" dedi, diğeri.

"Meselâ," diye devam etti öbürü: "Kimi zaman, yorgun düşüyorum tuhaf bi şekilde. Yaşam gücüm tükenmiş, varlığım azalmış, bitkin ve yenik hissediyorum kendimi."

"Çok sık osbir çekerse öyle olur insana bazen," dedi diğeri.. Gene şaka ediyor; aslında onu doğru yola çekmek istiyordu. "Net bi örnek ver oğlum," dedi. "Hadi?"

"Korkuyorum işte lan!" dedi öbürü, birden sinirlenerek! "Sen de annamazsan hâlimi, kim annıycak yav başka beni?!"

"Net bi örnek veremezsen bana, anlayamam tabiyki," dedi diğeri.

"Allaam! Veremem örnek mörnek yaa.. Korkuyorum dediğim şey de bu zaten! Hiç bi konuda örnek veremiyor, içinde bulunduum herhangi bi duyguyu veya durumu sakince tanımlayamıyor, ilersini düşünmüyor, gerisini hatırlamıyorum! Korkuyu meydana getiren şey, işte bu kocaman boşluk duygusu!."

"Daha net bi örnek, lütfen." dedi diğeri.

"Sen!. Ah sen.. Örnek manyağı!. Sen de bâzen keçi gibi inat edip bana karşı geliyosun ya!. İşte öyle anlarda korkum tavana vuruyor."

"İyi de; sen- ben diye bişey yok ki lan!. İkimiz de aynı şeyiz. Aynı bütünün parçaları. Sadece farklı açılardan bakıyoruz. Hattâ bu bile mümkün değil; aynı yere bakıyoruz. Farklı şeyleri görüyoruz, sonra da birbirimize gördüklerimizi söyleyerek eksiğimizi tamamlıyoruz!"

Öbürü, gayet teknik ifade edilmiş ve ayrıyetten şefkât de dolu bu sözlerden etkilenmeyerek, işin sadece 'sen ben' kısmına kilitlendi: "Nası yani, sen ben diye bişey yok!. İkimiz de ayn zamanlarda konuşuyoruz, bak.. Ben soruyorum, sonra sen yanıtlıyosun. Ya da sen soruyosun ben cevaplıyom. Bu nası oluyo peki?"

"Buna, insanın kendi kendisiyle konuşması denir, lavuk. Kaç yıldır yapıyosun şunu, hâlâ öyrenemedin mi."

"Fakat.." dedi öbürü.. Aslında çok sık 'fakat'lı konuşmamaya gayret ederlerdi. Aralarında gizli bir anlaşma gibiydi bu metod. Birbirlerinin söylediklerine karşı çok başka bir fikir ileri sürmez, sadece eksikleri ve boşlukları tamamlayarak düşünceyi ilerletirlerdi. Ama bu kez bayaa şaşkındı öbürü, "Fakat.." dedi, "sen zaten bensen, ben de sen isem!. yani sen- ben diye bi ayrım yoksa!. ben zor zamannarda kiminle dertleşicem o zaman?!"

"Bunun için başka insanlar mevcut," dedi diğeri.

"Ben başka insan felan istemiyorum, seni istiyorum!" diyerek ağlamaya başladı öbürü! "Başka insanlar her zaman olmuyor, ama sen hep yanımdasın! Sen de beni umursamazsan, 'ben senim, sen benim' diye saçmalarsan ben ne halt ederim!."

Diğeri, ilk başta onunla ilgilenmemek, kanapede kıvrılıp kıçını duvara dönen öbürü'ne fazla yüz vermemek niyetindeydi. Bi köşeye kıvrılış ve siniş pozisyonundan gerçekten de korktuu annaşılıyodu. Daha fazla ilgisiz kalamadı diğeri: "Söyle," dedi, "varsa bi mesele söyle. Elimden geldiince yani. Cevaplarım, yol göstericim, üşenmem!"

Öbürü yüzünü dönmedi hemen. Küçük köşe yastığına çenesini gömdüü yerden konuştu: "Hani 'sen ben' diye bişey yoktu? Hani sadece kendimne konuşuyodum!. Niçin şindi, sanki ayrı bi varlıkmış gibi, bana dışarıdan bakıp laf atıyosun?"

"Dışarıdan değil, içeriden bakıyorum.."

"Amaan canım, sen de! Şu durumda ha dışarısı, ha içerisi. Bana kelime oyunu yapma lütfen!"

"Öyleysee.." dedi diğeri; onu keyiflendirecek yeni bişey bulmuş gibiydi ses tonu! Meseleler hakkındaki yeni yanıtlar, ikisinin de hoşuna gidiyodu. Birbirleriyle konuşurlarken, daha önce söyledikleri eski bişeyi söylememeye and içmişlerdi sanki. Yeni tarifler, yeni çağrışımlar, yeni icatlar arıyorlardı hep. Bu şey, daha öncekinin çok farklı bi çeşitlemesi de olsa râzıydılar buna. Zaten onu bile yapamadıkları vakit birbirlerine hiç laf atmıyorlardı.

"Öyleysee.. yani bana inanmıyosan, niye benimle gene de konuşuyosun?" dedi diğeri. "Demek, bi farklılık var. Ben 'içersi ve dışarsı' dedim buna, ne farkeder, başka bi ayrım da uydurulabilir."

"İkimiz de aynı şeyiz demiştin, canım! Şindi lafımızı yemeylim lütfen. Aynı şeyler, farklı şeyler olabilir mi hiç?"

"Olur."

"Nası.." dedi öbürü, kanapede aniden diğer tarafa dönerek! Ümitlenmişti. Hem hiçliğin kabulü, hem de bolluğun müjdesi gibiydi bu. "Nası olur?"

"Bölünerek.. Aynı şeyiz dediğim şey'i ortadan ikiye bölersin, ve aynı anda iki varlığa sahip olursun.

"Iyy, iyrençsin biliyo musun! Ben deli felan değilim tamam mı? İki kişilikli olmaktan bahsediyosun sen. İstemem öylesini, uzak dursun! Seninle konuşurken, seni arkadaşım felan sanıyodum halbuki."

"Lan, gene öyle. İki ayrı kişiliğe bölündüün filan yok. Sadece, bir iş bölümü diyebiliriz! Herşeylen aynı anda ilgilenemiyceğinden; sen bizim güçsüz, veya narin ve kolay incinen diyebilceğimiz kısmımızı temsil ediyorsun, ben de bizim sakin düşünen, güçlü ve disiplinli tarafımızı felan."

"Bi dakka, sen niye güçlü taraf oluyomuşsun! Beni salak gibi gösteriyon."

"Ama bak, asıl böyle saçmalarsan iki kişiliğe bölüneceksin şindi cart diye! Adam gibi konuş benne. Görüyosun ki bi yol tarif etmeye çalışıyom."

"Aman aman," dedi öbürü. "Ay, yapmam bi daa, pardon. Zaten bölünmüşüz, de mi? Bi de ayrıca kişilik bölünmesiyle felan hiç uğraşamam. Haklısın yav.. Baksana, ne diycem..."

Öbürü ve diğeri, o gece yarım saat kadar daha dertleştiler, kimi meseleler hakkında küçük çözümler icat ettiler; bazılarını da ilk defa olarak çok farklı yönnerden ele alıp, sorunnarın bu değişik görünümlerine şaşırarak, eylendiler. Sonra ayrılıp, yatmaya karar verdiler. Çok fazla beraber değildiler. Yemek yerken, kitap okurken veya film izlerken, birisine dokunurken, sokakta yürürken değil; korktuklarında birbirlerine sokuluyordular. Bu korkuyla alevlenen, sonra aynı ateşin aleviyle yanakları kızartan gülücüklere boğulan konuşmalar, kimi zaman uzun sürebiliyodu. Ama mutlaka, ufak da olsa bi sonuca ulaşıyolardı. Kulaa saçma bile gelse yeni şeyler söylemeye çalışmaları, bu işin bi prensibiydi. Sanıldığı kadar da zor değildi hem, çünkü o kadar çok bakış açısı vardı ki; düşünceyi serbest bırakınca, eliniz kolunuz bi tane yeni açıya çarpıyodu hemen! Sıkıntı yaratan meselenin sadece farklı bi görünümü bile olsa bu, yine de seviniyolardı o yeni açıya. Bilgi, bilgiydi.. 'Annecim, boşluk! dedikleri o ürkütücü gecelerde yaptıkları konuşmalarda, 'ben' de ordaydım. 'Öteki' ve 'Diğeri', gayet güzel annaşıyordu. Peki onnarı dinneyen, ya da konuşturan, veya şimdi onların dedikodusunu yapan 'ben' tam olarak kimdim öyleyse?

'Darkmen!. Kol mii 'Darkmen!.. (korkum geçti ya, azıcık şımarıyom.) Tabi ya, Darkmeen!. Karanlıın.. dark.. (kes!)

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇIRÇIR

hisseli harikalar

kemalkenanergen

Muamele : Yerli malı oral seks...
Elveda : Ayrılırken elsıkışmak doğal bişey oğlum. Bu kadar abartma lan. Hem sadece ellerimiz veda etmiyo ki. Aynı şey dirseklerimiz, ensemiz ve kulunçlarımız için de geçerli...
Flaşbek : Ayy gidi güler ay ay ay gözüm halkahalkaoliii!..
Devlet Opera ve Balesi : Devlet deyince insanın aklına opera ve baleden başka herşey geliyo halbuki...
Akordeon : Körüklü org...
Karpuzlu Soda : Geğirdiğin kesmiyo bi de üstüne osurmak mı istiyosun yani hayvanat?..
Hörmet : Edepli olduğum kadar embesilimdir de...
Çılgı Bakire : Dalga geçme lan. Onca yıl sevişmesen sen de çıldırırdın...
Oüdipus Kompleksi : Ananın damına kadar yolu var dedikleri bu olsagerek...
Göz Teması : Tırsak kesişmesi...
Eşantiyon : Bu memlekette, anneye küfür edene avrat bedava...
Beddua : Tetikçinin Tanrı olduğu bir vukuatın azmettiricisi olmaya yeltenmek ne sapıkça bir kendine güvenmiş ulan. Boyun posun devrilsin de mümküse kaza süsü verilsn inşallaaah!..
Akademi Türkiye : Bu durumda Reyting Hamdi profesör filan mı oluyo yani?..
Pasif Eşcinsel : Hadi len! Bundan büyük aktivite mi olur?..
Uyku Hapı : Klasik müzik dinlesene lan midene yazık. Gerçi o zaman da kulaklarına yazık ya neyse...
Mazbut : Ketum'un arkadaşı...
Hız Tümseği : Duvar olsa daha caydırıcı olurmuş be ustacım be...
Oturak Alemi : Hadi içtiniz anladık, peki muabbet ettiğiniz yere sıçmak nooluyo lan ruh hastası herifler?..
Kısa Mesaj : Höst!..
Gayrımüslim : Müslüm'den başka her cins müzik dinleyebilen fazla kibar (i'ye dönüşmüş ü'den anlıyoruz) kişi...
Terapi : Hazır çocukluğuma dönmüşken eteğinizi kaldırıp kukunuza bakabilir miyim doktorcum?..
Perçem : Kaş takviyesi...
Jübile : Futbolcunun meslek hayatı çok kısadır ama cenaze töreni pek afilli oluyo işte...

Keçi Leblebileri

Ayşe A. - İzmir : Aaa sen Sertap Enerer'in yenisini duymadın mı yoksa?
Hasancan Ş. - Cihangir : O karının göğüsleri selülit olum lan...
Serap Y. - Hatay : Saçım rüzgardan yağmura yakalandı da...
Mehtap D. - Beylikdüzü : Yarı yarıya kilo versem yetiyo aslında...
Kaan T. - Ankara : Kuzu çevirme için illa kuzu olması şart mı yani?..
Ben - Patagonya : Neydi abicim herifin herifi?..

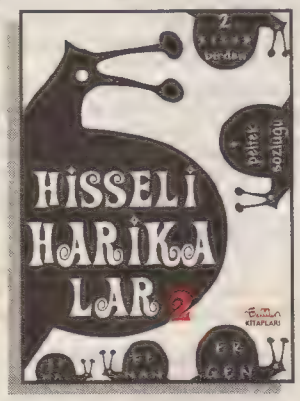

BAYİLERDE

KONYA'da pek yakında LeMan Kültür'leniyor...Ve de geriye kalıyor 70 küsur il daha.. neyse, hallederiz..Şu Kıbrıs meselesi hallolsa da bir tane de oraya açsak..
...açma derken biz açmıyoruz,o bölgelerdeki leman dostları,okurları açıyo..bizim işimiz dergi..aha valla da tekmeliyo bi tane daha!

645

19 Mart 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/12 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

ELEMTERE FİŞ KEM GÖZLERE ŞİŞ

Geçtiğimiz haftanın sonuna doğru Hürriyet gazetesinden **Necdet Açan**'ın haberi gündeme bomba gibi düştü. Habere göre, **Kara Kuvvetleri Komutanlığı**, bazı kaymakamlıklara yazı yollayıp, **AB** ve **ABD** yanlısı kişiler, yüksek **sosyete** grupları, **satanistler**, **sanatçılar**, **masonlar**, **azınlıklar**, **internet** grupları, **tarikatlar**, **cinsellik**, **uyuşturucu**, **meditasyon**, **ruh çağırma** vb grupları hatta **Ku Klux Klan** örgütleri hakkında istihbarat toplanması, bunları fişleme çalışması yapılmasını istemiş. Basın, **Hürriyet** başta olmak üzere (Sabah ve Cumhuriyet dışında. Sessiz kaldılar) konuya alabildiğine yüklenirken **iktidarın** ve başbakan **Tayyip Erdoğan**'ın gıkı bile çıkmadı. Aslında Türkiye'de pek çok şeyin 10-15 yıllık programla şekillendirildiğini görmemek için kör olmak gerek. **Amerika**'nın **"büyük ortadoğu projesi"**nin kötü roldeki aktörü olmaya soyunan bir **Başbakan**'la **AB**'yle ilgili girişimlerin devlet saflarındaki çatlamalara yol açtığı , medyanın tepesindekilerin bu iktidar ve bu program çerçevesinde atılıp, yerlerine atamaların yapıldığı, bir dönemden geçiyoruz. Bu haber ve sızdırılış biçimi de yeni bir hesaplaşmanın izini taşıyor gibi. **Tayyip Erdoğan**'ın, **poliksizleştirme**ye dayalı iç-dış dinamiklerin uygun gördüğü programa uygun iktidarının uzun döneme yayılacağı, tek etkin güç olarak bu sürece damgasını vuracağı hesaplanıyor. Özal dönemi benzetmeleri yapılıyor. Hatta bizzati kendisi bu önermeleri benimsiyor. O yılları hatırlayalım; Özal'ın pozisyonunu engelleyebilecek bir Demirel faktörü vardı. Şimdi Erdoğan'ın karşısında bir Demirel de yok. Sağ kilitlenmiş, sol bitkin duruyor. Tayyip Erdoğan, Amerika'yı ve yüksek bürokrasiyi arkasına almış yükleniyor. Ortadoğu'yu ve yakın Asya'yı İsrail ile birlikte "ortadoğu projesi" adı altında kanla şekillendirenlerin aktörü Erdoğan'ı da engelleyecek güç bu topraklardan çıkacaktır...

ve fişleme olayları...

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@hotmail.com.tr

Ben de fişlerem kiraz dudaklardan!

(Mesai arkadaşlarımı fişledim)

- **Lütfü Oflaz:** Gönüllerin cumhurbaşkanı. Sık sık gizli bir yerde "gönül resepsiyonu" veriyor. Bu törende beyaz frak giyiyor. Kod adı: Canımsın!
- **Aslan Özdemir:** Devlet sanatçısı. Ama bu durumu devlete bildirmiyor. Kundaktan vaşak alıp besliyor. Kod adı: Mefailûn!
- **Şevki Sayışman:** Derginin hattatı. Fenerbahçe'nin de hattatı, ay hastası. Piknik tip dünyasında özel bir yeri olduğu söyleniyor. Kod adı: Volverin!
- **Ahmet Yılmaz:** Tumba çalıyor. Hamama gidiyor. Nihayetinde terliyor. Kod adı: Nobre!
- **Behiç Pek:** Yurtdışı mihrak. En son Çekoslavakya'nın Çek Cumhuriyeti ile Slovakya olarak ikiye ayrılmasında etkin rol oynadı. Artan o'yu Cilvegözü Sınır Kapısı'ndan gizlice soktu. Kod adı: Dragos! (Dragon da olabilir diye şayia var.)
- **Kemal Aratan:** Aslen sanal. Solaklar içinde en soldaki. Tatar bir bakkaldan Gripin alırken görüldü. Kod adı: Tantuni!
- **Ramize Erer:** "Evlilik" müessesisesesise (yıllardır bekliyodum, bu kelimede ne zaman sapıtıcam diye) neyse, kurumun yıkılması için faaliyet gösteriyor. Aynı isimli kitabı var. Aynı isimli medeni hali de var, dikkat çekmemek için özellikle yapıyor. Kod adı: Leyla!
- **Metin Fidan:** Gizli bir teşkilatın Moda sorumlusu. Teşkilat o denli gizli ki, o da bilmiyor. Bir kısım göçmen kuşla telepatik ilişki içinde. Kod adı: Jestvemimik!
- **Feyhan Güver:** Uluslararası bir örgütün kırsal kadın kolu başkanı. Ana merkeze mesajları kilimle dokuyor. Dört yapraklı esnaf loncası arıyor. Kod adı: Güvercin!
- **Atilla Atalay:** Yedi yıldır Di Caprio Şifresi'ni çözmek için yoğun mesai harcıyor. Yurtiçi kargo ve kurye de olabilir. Son olarak Mississsisspsss (bunu da bekliyodum) Irmağı kıyısında çukur kazarken görüldü. Kod adı: Şakşuka!

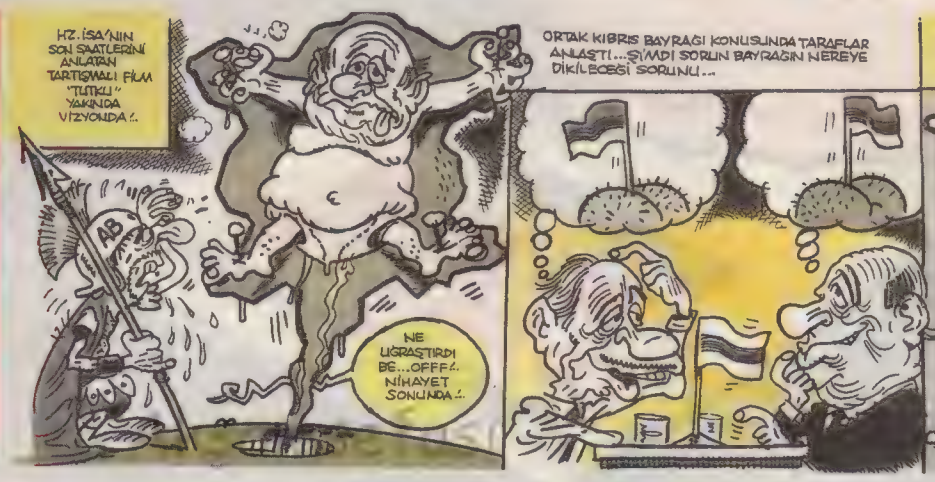

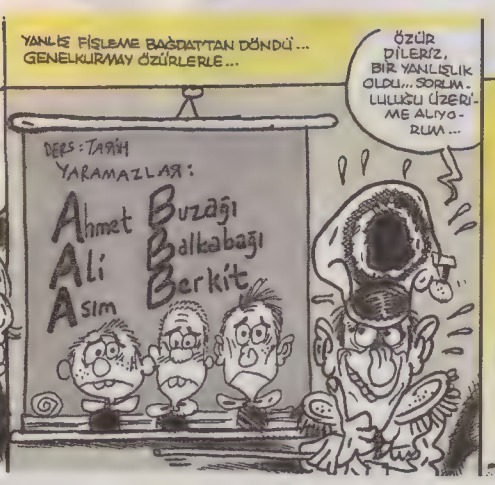

İşkenceci polisler, aranıyor bulunamıyor ve bu nedenle tebligat yapmakta zorluk çekiliyor!!!..

Terör Amerikan yanlısı politika izleyen Avrupa ülkelerine sıçradı...İspanya'da metroya konan bomba 200 kişinin ölümüne binlerce kişininin yaralanmasına yol açtı. Yeni Amerikan yumurtası "Büyük Ortadoğu Projesi" ni koşulsuz destekleyen İtalya, Polonya gibi ülkeler de tehdit altında .

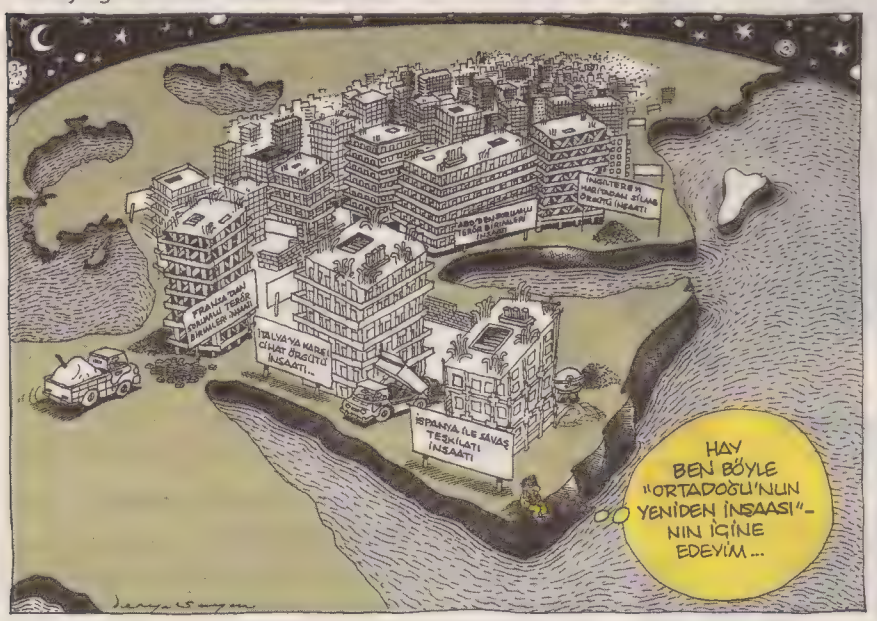

İsrail parlemantosunun inşaatında çalışan İsrail asıllı Arap işcilerin bir saldırıya kalkışırlarsa sniperlar için kolay hedef olsunlar diye baretlerine çarpı işareti kondu..

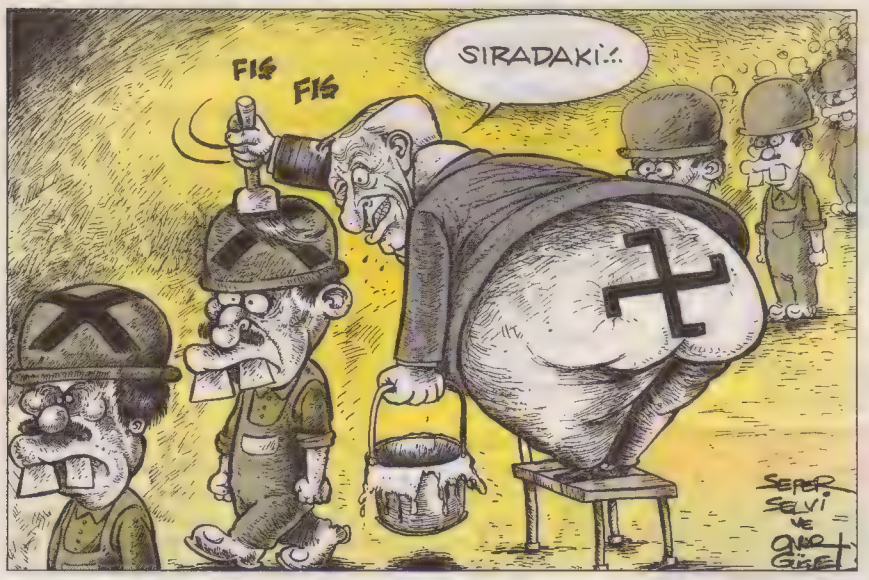

LeMan ti MEDYA

Medyaya müdahele sürüyor. İktidarın baskısı temeli en sağlam görünen Emin Çölaşan'ı bile köşesinden etti. Sıra kimde?..

Tek parti iktidarı **AKP**, gazete ve televizyonlara pençesini geçirdi. Son günlerde, yayın organlarındaki tek bir örnek bile buna yeterli aslında. Kartal'daki mason locasının bombalanmasının ardından, intihar bombacısı **Engin Vural**'ın İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı **İGDAŞ**'ta çalışıyor olmasını sorgulmayan, eskiden olsa failin yedi seceresini manşetlere taşıyacak, binbir bağlantıyı ortaya dökecek gazeteler, **Kızılay**'da **YÖK**'e karşı eylem yapan üniversite öğrencilerinin Ankara'ya gelirken İzmit Büyükşehir Belediyesi'nden 2 adet otobüs kiraladığını sayfalarına taşıyorlar. Bunun üzerine de Ankara Valiliği Belediye hakkında suç duyurusunda bulunuyor. Devlet, işleyişini sürdürüyor.

Yer yerinden oynasa kimsenin **Hürriyet**'teki yerinden kıpırdatamayacağı kudrette olduğu söylenen **Emin Çölaşan**, **yeniHarman**'a verdiği mülakatın ardından, aynı gazetenin yazarı **Fatih Altaylı** ile arasındaki anlaşmazlık yüzünden yazılarını kesti. **AKP** operasyonunun, şimdi de **Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök**'e uzandığı, **Başbakan Tayyip Erdoğan**'ın, **Fatih Altaylı**'nın bu göreve getirilmesi için **Aydın Doğan**'a çeşitli vesilelerle baskı uyguladığı ileri sürülüyor.

Gazete ve televizyonlar, Cumhuriyet tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir biçimde, tek parti iktidarının dümen suyuna girdiler. **AKP**, ilk operasyonu **Karamehmet** medya grubunun başındaki **Tuncay Özkan**'ı uzaklaştırarak gerçekleştirmişti. **Uzan** grubuna yönelik operasyonun ardından **Star gazetesi** ve **Star televizyonu**nun kayyuma ve **MHP** kökenli yöneticilere teslim edilişinin ardından şimdi de sıra merkez gazetesi **Hürriyet**'e geldi. Aslında **Hürriyet**'te kavga 3 Kasım seçimlerinin hemen ardından ilk işaretlerini vermeye başlamıştı. **Ertuğrul Özkök- Ayşe Arman** ikilisinin çeşitli vesilelerle, iktidarla çok sıkı ilişkiler içindeki **Fatih Altaylı ile Pakize Suda** arasında gazete sütunlarına da yansıyan gerilim, aynı gazetede **AKP** iktidarına karşı direnen **Emin Çölaşan**'ın gazeteden uzaklaşmasına kadar gitti.

Emin Çölaşan'ın ayrılışına uzanan nokta ise, **10 Mart** günü gazete sütununda sorduğu soruydu. **"Başbakan'ın şirketleri vergi affında"** başlıklı yazısında **Çölaşan** şöyle diyordu: **"Sevgili okuyucularım, bundan birkaç gün önce Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın oğlunun şirketleri ve özellikle kendileri tarafından devlete ödenen vergi miktarını sormuştum. Aradan günler geçti, ses yok! Demek ki vergilerini açıklamak istemiyorlar! CHP Diyarbakır milletvekili Mesut Değer bu konuyu Meclis gündemine taşıdı. Önerge verip bu soruların yanıtını istedi. TBMM Başkanı Bülent Arınç önergeyi uygun bulup işleme koyduğu takdirde rakamları öğreniriz. (Çünkü bazı önergeleri geri çeviriyor.) Ortada tuhaf bir durum var. Bir başbakan kendisinin, maliye bakanı oğlunun vergilerini gizleyince, akıllara başka sorular geliyor. Şimdi konunun bir başka boyutuna bakalım, bazı rakamları gündeme getirip Recep Tayyip Erdoğan'a yeniden soralım. Soruların özü şu: 'İktidarınız tarafından çıkarılan vergi affı yasasına sizin şirketleriniz de girdi mi? Girdiyse niçin?"**

Bu yazının yayımlandığı gün Ankara'da ve Hürriyet'te fırtınalar koptu. Telefon görüşmeleri, Aydın Doğan'ın Çölaşan ve Altaylı ile ayrı ayrı görüşmesi de sonuç vermedi. Çölaşan'ın, 11 Mart günü yazdığı ve okurlarına seslendiği yazı ise bir veda gibiydi.

"Biliyorsunuz, bizim işler bu dönemde epeyce yoğun ve mücadeleli geçiyor. Bu işler kolay olmuyor" diyen Çölaşan, "Sizler için aklım, mantığım, gazetecilik birikimlerim ve yurtsevgim doğrultusunda her zaman en iyiyi ve en güzeli hiç eğilip bükülmeden yazmaya çalıştım. Belgeledim, sorular sordum, inandıklarımı yazdım. Doğal olarak birilerini, bazı siyaset çevrelerini rahatsız ettim. Bazen yalnız kaldım! Bu süreç içeresinde pek çok duyguyu birarada yaşadım. Sevindim, mutlu oldum, üzüldüm, gerildim, kırıldım, incindim... Ve yoruldum!" sözleriyle gazetesindeki yazılarını kesti.

Hürriyet'te bu gelişmeler yaşanırken, Özkök ve Çölaşan'ın baskısı altındaki en büyük destek Başbakan Erdoğan'dan geldi. Erdoğan Diyarbakır'da Altaylı'nın canlı yayınlanan Teke Tek programına katıldı. Hürriyet'te önümüzdeki günlerde yeni tartışmalar olacağı ve operasyon sırasının bir dönem tüm iktidarlarla sıkı ilişki içinde bulunmuş Hürriyet Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök ile Altaylı arasında yaşanacağı belirtiliyor. Son söz elbetteki Aydın Doğan'da.

Kutlu Esendemir

Öğrencilerin, YÖK'ü protesto eylemleri yine copla, gaz bombasıyla, tekmeyle tokatla kana bulandı. Binlerce öğrenci, çeşitli kentlerde düzenledikleri eylemlerde YÖK'ü kınamaktan başka amaçları olmadığı halde şiddetin en ağırına maruz kaldı

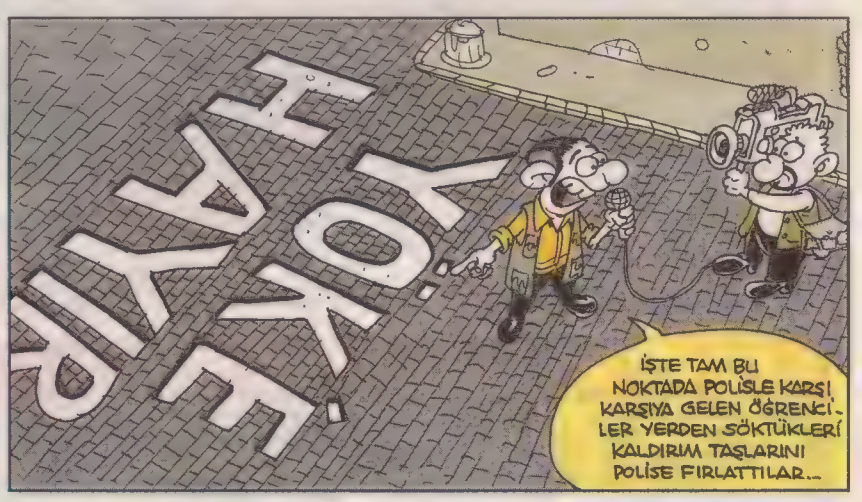

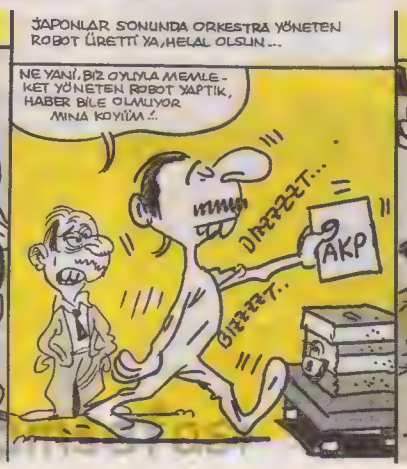

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Güü

FEYHAN GÜVER

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

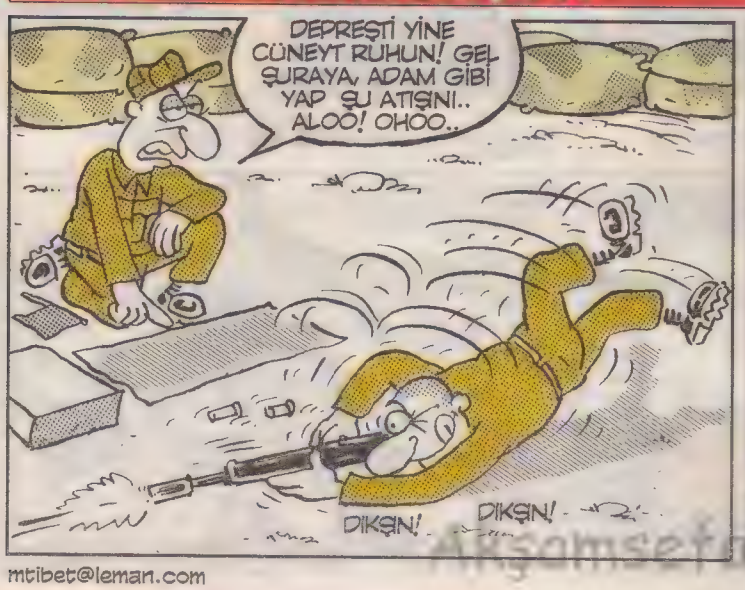

mtibet@leman.com

Arşamsefa

- Selam Sıkılhan, ben Bunalgül... Allo, bişi sorucam, benim stepnem var mı Sıkılhan? Yani şunu soruyorum: noolur noolmaz diye el altında çıkmalık başka bi kız bulunduruyo musun?... Alo?... Hişşş... Yaa, burnundan "Hımmf" yapma hemen Sıkılhan yaa, bunlar normal şeyler ilişkilerde. Herkes bi tane çıkmalık yedek bulundurur. Hadi açık konuş, benimki kim?

- Yedekgül diye birisi yok.

- Hadi canım vardır. Ben mesela Volkan'a biraz pozitif elektrik veriyorum, sıcak tutuyorum kasten. Büzge de Cengizor'u yedek saklıyo. Çisil salağı ise yedeğinin kim olduğunu söylemiyo. Bana kalırsa sensin. Sakın o kızın yedeği olma Sıkılhan. Bilmem biliyo musun o kızın bi ayağı altı parmaklı. Hem tuhaf huyları var, Büzge söyledi, abisine kızmış bi kere çocuğun çorap çekmecesine kakasını yapmış. Deli yani. İnanabiliyo musun? Ben duyunca oha filan oldum yani. Yiğıvrenç yaa. Full kötülük bi insan. Her neyse hadi sööle benim yedeğim kim?

- Bekapgül; diye birisi yok, dedim ya...

- Iyi de, niye yok ki? Ben senin kölen miyim yaniğ. "Elde var bir" miyim senin için, "friibegte keklik" miyim, "nasolsa var" bi insan mıyım? Hayvanlarca kere hayvansın Sıkılhan. Kadın ruhundan hiç anlamıyosun. Ben senin tapulu malın diilim tamam mıığ? Neye güvenip de yedek bulmuyosun, her an özgür bi insanım ben anlaşıldı mı? Oh siz erkekler, ay düzeltiyorum, ah siz erkekler. Alayınız maymunlarla yapılan bi deneysiniz.

- Sence Aşur Dayın mail atmayı becerebilecek bi insan mı Sıkılhan. O bir sığırtmaç. Bill Geyts'i pencerde görse, taş atar. Alo?

- Hiç anlamadım anne, duyulmuyo, burda bir seçim otobüsü oparlörünü yırtıyo da

- Bırak şimdi, bana şunu açıkla, Aşur Dayın bizim ofise nasıl mail göndermiş olabilir. Hadi diyelim ki bir internet cafeye gitti yardım aldı, Ofisimizin Ceosu Bokhan Bey'in mail adresini nerden biliyo? Kıbrıs Gazisi resmini Jpeg formatında attach edip "Önce Kıbrıs, sonra neresi? Ver kurtul çözüm değil" vesaire diye koca bir metni nasıl yollayabildi? Açık konuş ona mail atmayı sen öğrettin diil mi? Evet?

- Aloo? Duymuyorum. Seçim otobüsü "Ne de güzel baldırın var, naylon çorap ister Osman Aga" adlı şarkıyı örs özengi ve çekiç kemiklerimle östaki boruma bandırarak sokuyo.

- Konumuz östaki borusu ve baldır diil Sıkılhan.

- Haa?

- "Mizah" diyorum, "bu diil" diyorum. Aşur Dayı'nla, mail, Kıbrıs gibi şeylere kafa yorucağına her genç erkek gibi, "Mezuniyet balosuna kimi götüriim" diye düşünsene. Normal delikanlılar, beyzbol, kızlar ve spor arabalarla ilgilenir. Okulun en popüler çocuğu ol, ponpon kızla çık, hedefler koy önüne. Kofi Annan'dan sana ne, öz ananı dinle... Eheh... Bakşimdi bu mizah oldu mesela, evet oldu. Amerikalıların "senz ıv hüyumır" dedikleri şey

- Uhehe... Bu muymuş...uhi.

- Hani duymuyodun eşek sıpası! Evet.

- Alo, ben düşündüm de, bu arada ben Bunalgül, umarım partnerin olarak sesimi tanıyosundur. Ne diyodum ben düşündüm de Sıkılhan, benim yedeğimin olmamasına imkan yok. Çünkü kolay lokma bi insan diilim, ilerde kariyer yapmakla kalmayıp bir batında üç çocuk doğurabilicaam çok açık. Bana kalırsa sen beni elinde tutamamaktan, bana yetemeyip kuş gibi uçurmaktan korktuğun için kesssin bi yedek sevgili yapmışındır kendine. Ama bana söölemiyosun, ööle di mığ?

- ....

- Susmanı evet olarak kabul ediyorum. Dikkat edersen Çisil de susuyo. Demek ki o senin yedeğin sen de onunkisisin. Yiğıvrançsın Sıkılhan, kadın ruhundan hiç anlamıyosun. Bi kadın önce şevkat ve bağlılık ister tımam mı? Arkamı döner dönmez o Çisil denilen altı, belki de yedi, bilemiyoruz tam ,saklıyo ayağını iki çorap üstüste giyiyo hep, her neyse işte o çok parmaklı karıyla beni kandırmayı planlaman çok hayvancılık. "Erkektir, gider nasolsa sonunda bana döner" olayı çok gerilerde kaldı. Sana o altı, yedi parmaklı salakla mutluluklar diliyorum. Sakın bi daha beni arama acemi balık gibi ağlara tıkanıp. Elveda... Ordasın di mi? "Kapamadım" de... Alo, cevap versene hayvan barınağı.

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

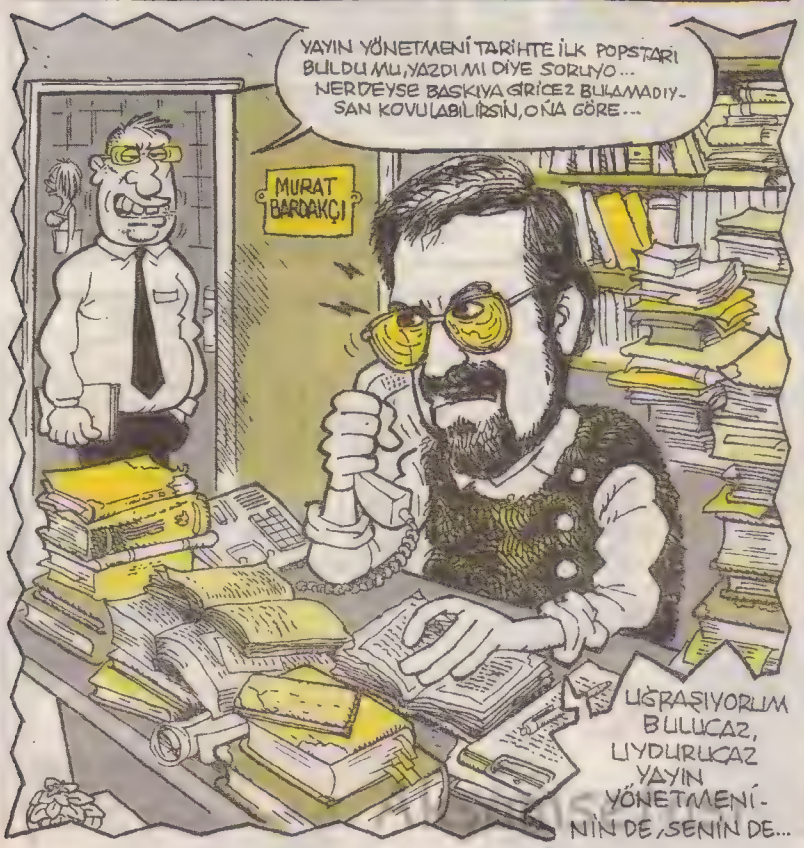

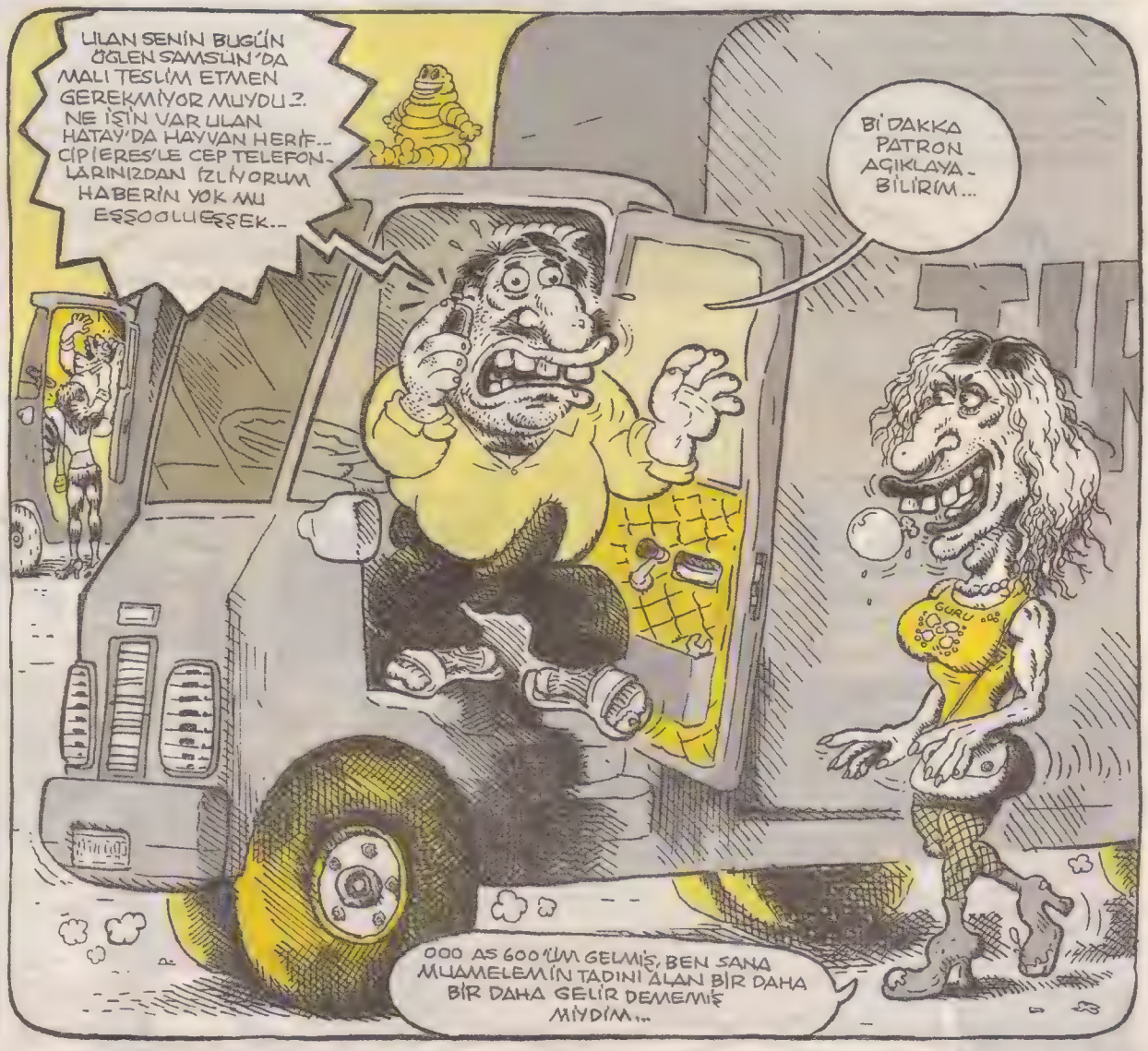

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKE

Can Barslan

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

dumur@leman.com.tr

Kafam bozuk. Al canımı da kurtulayım modunda ve zırdeli frekansındayım... Yağmur da yağdı yağacak bir hava... Pencereden bakıyorum. Daha önce farketmediğim müthiş bir detay tazyikle beni bu ruh halimden çıkartıyor. Bir hurdacı çek çek arabasıyla yaklaşıyor sokağın öbür ucundan ve hurda arabasında, hurda niyetine aldığı büyükçe eski bir **çay bahçesi** şemsiyesi var, en büyük boylarından. Derken okkalı bir yağmur başlıyor, hurdacı gayri ihtiyari bir refleksle birden arabasındaki dev boyuttaki yazılı, reklamlı çay bahçesi şemsiyesine uzanıyor, açıyor... Birden bire o bölgeyi devasa kırmızı bir kubbe kaplıyor ve hurdacı çek çek arabasıyla birlikte bu şemsiye kubbenin altında kayboluyor. Aman tanrım ne kadar komik bir görüntü, hemen kamerama koşuyorum, çünkü bu komik görüntüyü kelimelerle anlatmak imkansız. Bir iki saniye gerekli bana, fakat ben kameramı açmaya çalışırken o hızlanıyor, hızlı hızlı hareket eden kırmızı dev kubbe şemsiyesiyle görünmez bir halde uzaklaşıyor... Çünkü arkasından **"Oyları sanaa ben sanaa verdim"** şarkısıyla seçim otobüsleri geliyor. Dar yolda hem hızlanan yağmurdan kurtulmak hem de seçim otobüslerinin önünden kenara çekilebileceği uygun bir yer bulmak için hızla uzaklaşıyor, gözden kayboluyor. Arkasından hayranlıkla bakakalıyorum... Beni bu depresif ruh halimden yirmi tane psikolog, üstüne iki tane de arkeolog gelseydi bile kurtaramazdı. Şimdi bu dumur şokuyla cillop gibi oldum, huzur ve neşe doldu ruhum...

Çengelköy'de eski bir yorgancının yanında bi tuhafiyecinin camında **"Elektrikli battaniye gelmiştir"** yazıyo ki yorgancı iyice demoralize olmuş galiba... Çünkü dükkanı günlerce kapalıydı... Bu yorgancının şeceresi de mesleği kadar trajikti. Zira bu yorgancı Beylerbeyi'nde, benim oturduğum eski evin yanındaki yanan eski ahşap evin altındaki yorgancının yeğeniydi... Hiç unutmam onu da dükkanının külleri önünde gördüğüm anı... **"Geçmiş olsun yeni dükkan var mı?.. Şimdi naapıyorsun?.."** diye sormuştum. **"Resmi olarak çalışmıyorum... İsteyen olurca evlere dikiyorum"** demişti. **Resmi olarak** ne demekti diye uzun uzun düşünmüştüm. Acaba dükkan yanarken vergi levhası da yandığı için mi böyle diyordu?.. Yoksa yorgancılığı resmi bir İstanbul memurluğu olarak mı görüyordu, anlayamamış Ah İstanbul aah diyerek donmuş kalmıştım. İşte şimdi onun kendi gibi yorgancı olan yeğenini de yanındaki tuhafiyeci dükkan komşusu elektirikli battaniye ile yakmıştı... Ahh İstanbul aah...

ERDENER ABİ

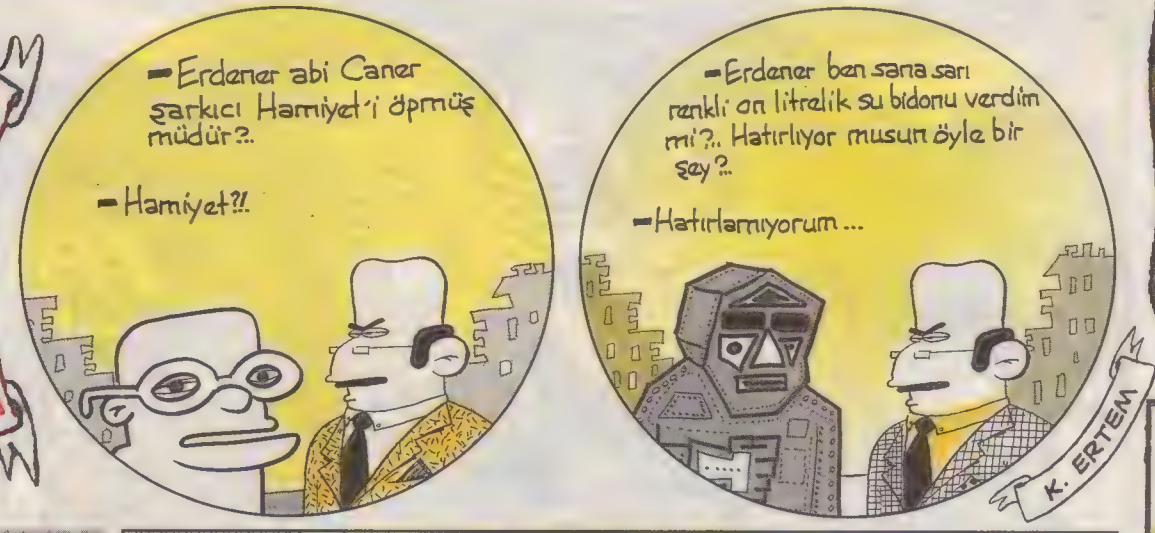

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

metinfidan

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

canbarslan@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ZUHURAT

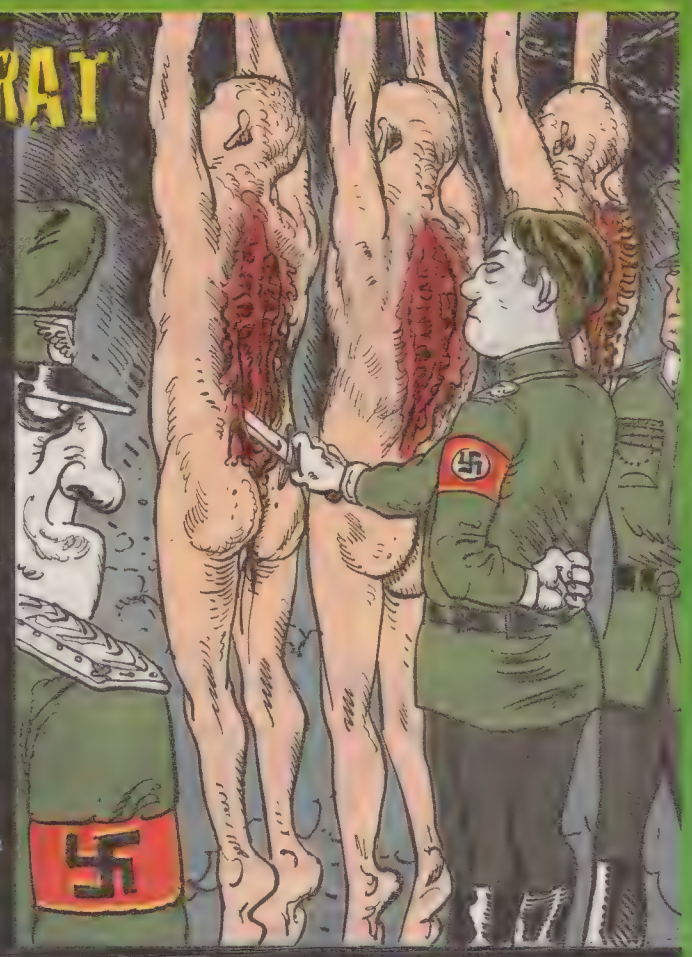

Nazi dönemine ait rapor niteliğinde bir kitaptan okumuştum.. Toplama kamplarında, esirleri fırına gönderip yakmadan evvel, bazen bizzat kendi gelip beyhudelerin sırtını bıçakla yarıyormuş.. Kestane misali, fırına atıldığında daha çabuk patlasın diye... Vahşet bir yana, ölümü karıksamak, sıradan bir şey haline getirmek daha enteresan. Mesela bi aile dostumuz vardı.. Elli küsür yaşlarında... Gayet sorunsuz mutlu bi aile babasıydı.. Durduk yerde kendini astı.. Kansıda dahil olmak üzere kimse anlam veremedi... Benim anladığım, hayatını adam kafasında bitirdi.. Uzatmaya da gerek duymadı... Sıkılıcaktı çünkü... İşte bu ölülere " ZUHURAT" derler.. İstanbul'un sur harici mezarlıklarından birinde bekçilik ve mezarcılık yapan Amasyalı Bayram, senelerden beri bu dünyadaki her ölümü kanıksayan ender insandan biridir!!!.. Çünkü bir mezarcının mezarında iki türlü cenaze vardır... Evvelden gelecegi haber verilen ve habersizce gelenler... Mezarcıyı çok kızdıran işte bu türden "Zuhuret" ölülerdir...

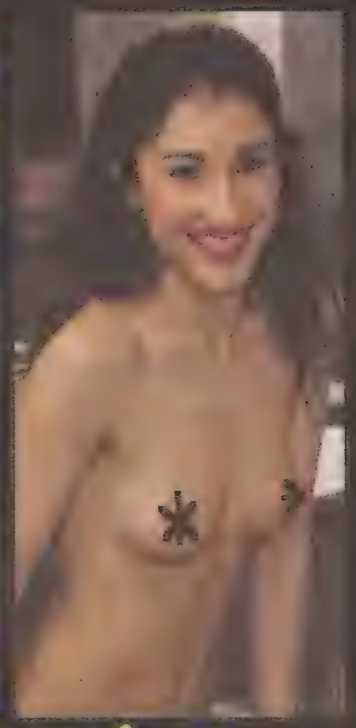

KURUKEREVETTEKİ İLK OTUZBİRLER...

Şu hakkında çok büyük gürültüler kopartılan Altın Ayı ödüllü Alamancı artist Sibel kekilli'nin daha önce eylediği porno filmlerden birine dank geldim nihayetinde... İlk defa bir porno hiç rahatsız etmedi beni... Çünkü kızın o kadar saf, duru ve hayat dolu bir güzelliği varmışki... Babasının niye bu kadar üzüldüğünü daha iyi anladım... Bende üzüldüm sonra... Hemen bir sigara yakıyorum ve akabinde yine uykusuz geceler başlıyor... Seks, erkeğin kadına yaptığı birşeymidir yarabbi?? (Cezalandırma mıdır?..) Erkek milleti için, kadınların belinin niye çok önemli olduğunuda öğrendik... Çünkü bel inceldikçe, alttaki rahim bölgesi daha ortaya çıkıyor... Kaçınılmaz bir dölleme duygusu! Tamam, tohumlarınla bu tarlayı sula ama, dişide tedirgin senden... Acaba bu adam, rahimdeki tohumlara iyi babalık yapacak biri mi? Dişi penguenler bile en çok taş toplayan erkeği seçiyormuş... Çünkü ne kadar çok taş varsa, yumurtalar o kadar güvenle kalacak taşların altında... Al gülüm, ver gülüm... Güven olmayınca sekste yalan yani... Püüüh... Ah o yaz geceleri, dedemlerin köydeki damında, ahırdan gelen fışkı ve gübre kokuları içinde, kuru kerevette, yastıksız, yorgansız.. Mehtaba bakarak patlattığım o ilk otuzbirleri düşünüyorumda... Sonra ardı arkası kesilmemişti bu fışkırmaların... Erkek aklı duruyor o dönem... Oysaki inanılmaz bir kudrete sahip olduğunu zannediyorsun... Aradan bir iki yıl geçti.. Bir iftar gecesi sohbetinde dedemin anlattığı bir menkıbeyle, hayatın anlamına inceden uyanmaya başladım... Hergece on öğün yemek yiyipte, sonra da şafak vaktine kadar hatimle namaz kılan birisi varmış... Gönül erlerinden biri de bunu işitmiş ve demişki... "Yarım ekmek yiyipte uyusa, daha hayırlı olurmuş..." Bi dakka sevgili okuyucular - Laf nerden nereye geldi bu arada?.. Benim de kafam karıştı...

MEHTAPTA FIKARA İNİLTİLER...

Evimin arka tarafında, şöyle alt taraflarında, yaz geceleri balkon kapısı açıkken acayip iniltiler duyardım... Salt gecenin kör vakitleri diil, ritmik geldiği için iniltiler... Pek sexle falanda alakalı diil gibi... Kapıcıdan öğrendim ki fıkara karısıyla yaşayan 90'lık bir dedenin kabızlık iniltileriymiş... Oysa benim öyle mehtaplı gecelerim olur ki, aradığım aşkın sesi, şu aziz Boğaziçi'nin bir sahilinden diğer sahiline akseder... Sahillerin karşısında yamaçlar aşkın bu lahuti sesine uzun ve titrek bir seda ile mukabele eyler... Ama işte huzur yoktur bu şehirde bebeğim... Memleket ne heyecanlı günler yaşıyormuş meğer mına koyim... Pencerelerimi kapatayım.. Odama çekilip güfte ve bestedeı ibaret olan kendi dahili alemime asude gömüleyim...

BACAK DÜZEN CİVAN...

Hiç fahişeyle beraber olmadım... 15-16 yaşındayken yaşıtlarım geneleve giderdi... Hiç biri uyanmamış, içlerinden akıl dolu biri uyanmış nice sonra... Bu civanların ilk seks deneyimi olduğu için, cinsel ilişki esnasında fahişe bacaklarını kapalı tutuyormuş... Civanda, içine girdiğini sanıp kadının bacaklarını düzüyormuş meğer... Mevzuyu uyanan civan, hadiseyi kendine yediremiyor.. Tekrar gelip fahişeye dikleniyor ve kerane zerzevatından hayatının en nefis dayağını yiyor... Mezbelelerde yetişmiş sefil bir yılanın kanını döküyorsun böylece ilk defa... Yazık bu çocuklara... Kırdan köye dönen inek ve buzağıların yol boyunca kaldırdıkları toz ve dumanları kendilerine kılavuz etmekten başka günahları yoktu onların...

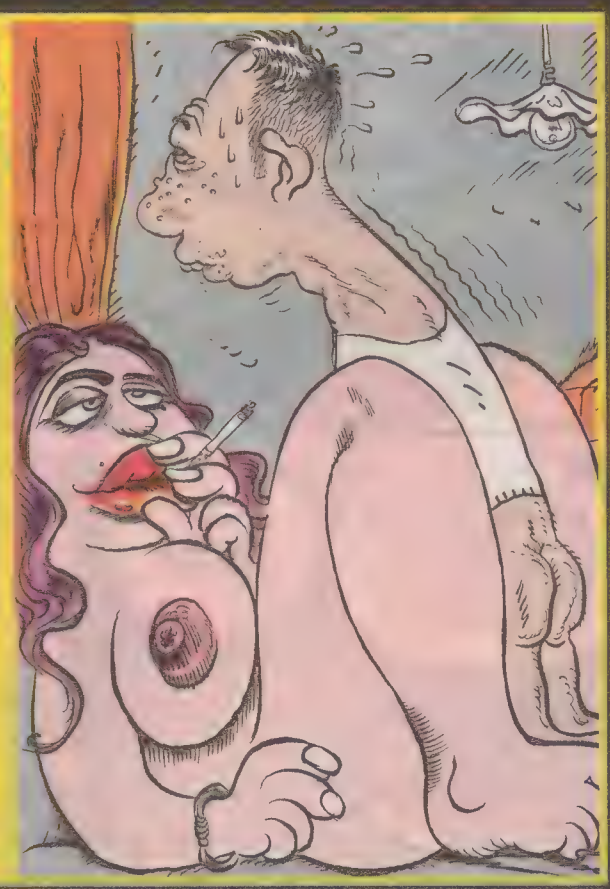

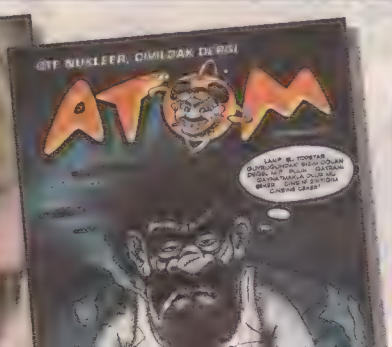

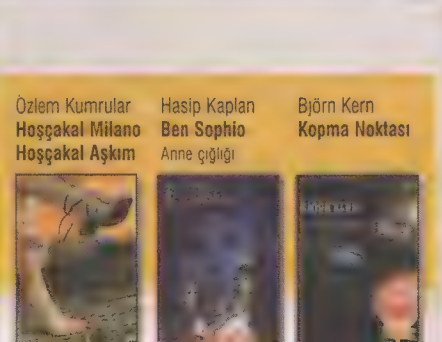

KİMSEMİZ YOK, KİMSEMİZDEN BAŞKA

CEZMİ ERSÖZ

*Son üç yılda ölüm oruçlarının sonucunda 109 insan hayatını kaybetti. 500'e yakın insan sakat kaldı. Konuşamıyor, yürüyemiyor ve geçmişlerine ait birçok şeyi hatırlamıyorlar. **Popstar** yarışmasından elenen **Bayhan**'a üzülüp ağlayan insanlar evlatlarının, gençlerinin cezaevlerinde yok olup tükenmesine kayıtsız kalıyorlar. Bu denli büyük bir trajedi karşısında kamuoyu, medya ve aydınlar ne yazık ki sessiz kaliyorlar. Ve en son olarak bu trajediyi duyurmak için çeşitli girişimlerde bulunan TAYAD'lılar gözaltına alındı ve birçoğu gözaltı sırasında yaralandı. Dahası TAYAD Başkanı Tekin Tangün polisler tarafından yaka paça gözaltına alınıp, daha sonra tutuklandı. Bu hafta sizlerle Tekin Tangün'ün bana gönderdiği son derece çarpıcı bu mektubunu paylaşıyorum. Bu mektup beni çok yaraladı.*

Merhaba Cezmi Ağabey;

Telefon yok bu kez elimizde, "Oflular"da çay-sigara eşliğinde sohbet de... Kağıt-kalem, Tekirdağ F tipinden yazıyorum sana.

Bir Allahaısmarladık bile diyemeden geldik buralara. **Beyoğlu**'ndaki **Literatür Kitabevi**'nde yapacağın imza gününe katılmaya hazırlanırken bir de baktık gözaltındayız, sonra usulen bir mahkeme, tutuklama, **Bayrampaşa Özel Tip** ve ardından **Tekirdağ F Tipi**... Son onbeş günün özeti böyle...

19 Şubat günü TAYAD (Tutuklu Aileleri Dayanışma Derneği)'dan çıktım. Henüz birkaç adım atmıştım ki, içi karanlık bir minibüsten ve etrafımdaki insanlardan bir kısmı hücuma geçerek üzerime çullandılar, zorla, karga-tulumba minibüsün içine attılar. Kim olduklarını, ne istediklerini bile anlayamadım. Ancak slogan atmaya fırsat bulabildim. Çok geçmeden anladım polis olduklarını. Ellerindeki telsizlerden, telefonlardan "**tamam, aldık abi**" diyorlardı. Ve daha sonra "**Gördün mü, gördün mü...**" türküsü eşliğinde "neşeli bir yolculuk" başladı **İstanbul Emniyet Müdürlüğü**'ne doğru.

Terörle Mücadele Şubesi'ne girdiğimizde geçmişte işkence yaptığını bildiğim, yaşadığım tiplerin "**topsakal**" ve "**at kuyruğu**" bıraktıklarını gördüm. Sanırım saç-sakal modellerini değiştirerek imaj değişikliği yaratmak istiyorlar. Ama çok geçmeden anladım ki sadece görüntüden ibaret bu. Yine göbeklerini kaşıyor-burunlarını karıştırıyor ve lanlı lunlu konuşmaya devam ediyorlardı. 5-10 tane böyle tip. Ve birisi ne söylüyorsa diğerleri de harfi harfiyen bir koro gibi aynı şeyleri hep bir ağızdan tekrarliyorlardı. Gülmek geliyordu içimden. Çok komiktiler. Neden gözaltına alındığımı ısrarla sormama rağmen hiç biri cevap vermiyordu, sadece birinin söylediğini diğerleri uyumlu-ritmik tarzda tekrar ediyorlardı. Neyse ayrıntılara girsem çok uzayacak. Toplam dört gün boyunca gözaltında kaldım. Ancak dört gün boyunca neden gözaltına alındığımı öğrenemedim. Nezarethane bölümünde, içi sünger ve gri branda kaplı, ses ve ışık yalıtımlı bir hücrede dört gün boyunca "**Ölürüm Türkiyem**" şarkısını dinleyerek geçirdim. Şubeden mahkemeye götürülürken "**F tiplerinde çürüteceğiz**" seni diyorlardı. Nitekim savcılık, mahkeme ve hapishane... "**Hukuk devleti**" olmanın gereği olan prosedür ihmal edilmedi yani... Sonradan öğrendik ki; yeni elbise, biraz para ve kadın vaadi ile kandırılmış, zavallı, kimsesi olmayan bir adamın "**bu adam örgüt üyesi**" demesiyle gözaltına alınmışım. Ve bu nedenle tutuklandım. Tam bir mizah... İşin gerçeği ise şuydu, son günlerde "**Hapishanelerde 107 insan öldü duydunuz mu?**" sorusunu insanların gündemine sokma çabamızdı. Asıl gerçek buydu. Tecrit ve sansüre karşı dilimiz döndüğünce-gücümüz yettiğince sürdürdüğümüz çalışmalarımızdı. Bu nedenle sadece ben değil, yüzlerce insan gözaltına alındı, onlarca **TAYAD**'lı tutuklandı.

Şimdi izliyorum. Bugünlerde **AKP** iktidarı "**işkenceye karşı sıfır tolerans**" söylemiyle, "AB'ye giriyoruz" nağmeleriyle, birden bire insan hakları konusunda ne kadar "hassas" olduklarını göstermeye başladılar. Bir haberi izlemek üzere giden **NTV** muhabiri **Hilmi Hacaloğlu**'nun gözaltına alınması, gözaltındayken dövülmesi olay oldu. İçişleri Bakanı, Emniyet müdürlüğü vs. açıklama üzerine açıklama yapıyorlar. Polisler hakkında soruşturma açtıkları beyanlarıyla işkenceye karşı mücadelede nasıl canla başla mücadele ettiklerini gösteriyorlar... Oysa son bir ayda yasal afiş ya da bildiri dağıttıkları için, basın açıklaması yaptıkları için gözaltına alınan yüzlerce insan vahşice işkenceden geçirildi. Kafalar, kollar kırıldı, gözler morartıldı. Biber gazlarını insanları bayıltıncaya kadar kullandılar... Hakaret, küfür, tehdit... Bini bir para... **Beyoğlu Karakolu**'nda, **İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şubesi**'nde, **Şişli Polis Karakolu**'nda, **Ayazağa**'da... yaşandı bunlar. İşkence görenler yaşıyorlar, tanıklıklarını anlatabilirler. Anlattılar da... Defalarca basın toplantıları yaptık, bizzat işkence görenler kendileri anlattılar. Doktor raporlarını gösterdiler. Savcılıklara işkence gördüklerine dair dilekçeler verdiler... Ne basında tek cümlelik bir yer tuttu, ne de işkence yapılan polislere soruşturma açıldı...

Sadece polis işkence yapmıyor bu ülkede. Hapishaneler de öyle... İşkencenin en büyüğü tecrit... Tüm dünyadan yalıtılmış, işkenceye ve baskılara karşı güvencesiz bıraktırılmış, tehdit altında tutulan mahpusların düşünceleri değiştirilmek isteniyor... İtirafçılaştırılmaya, geçmişlerine küfreder duruma getirilmek isteniyor...

İlk tutuklandığımda **Bayrampaşa Özel Tip** hapishanesine getirildim. Daha giriş kapısından girerken anadan doğma soyunmamız istendi. (Kaldı ki şubeden götürülüyorduk ve defalarca aranmıştık zaten.) Bu onur kırıcı aramayı reddettiğimiz için kapıda görevli astsubay, uzman çavuş ve askerlerce zorla dövülerek, çırılçıplak soyulduk. Daha sonra bu hapishanede "**karantina**" derken tek kişilik hücrelere atıldık. Toplam 7-8 m2 iki kişilik ranza; yıllardır temizlenmeyen, tıkalı bir lavabo, kırık, suyu olmayan bir klozet... Hücrenin tablosu bu. Yataklar berbat, kimbilir bilmem kaçıncı insandım bu çarşaflarda yatacak olan... Sabaha kadar uyuyamadık tabi... Sabah olduğunda "**çorba**" niyetine bir tabak sıvı kapı altından içeri sürüldü. Bu bizim sabah kahvaltımızdı... Burada bize yönelik dayak vs. olmadı. Ama dayak atılan insanların seslerini duyabiliyorduk. Ertesi gün bizi bu hücreden çıkardılar. Yeni tutuklanan siyasi tutukluların, hasta-sakat olanların ya da öğrenim gören tutukluların kaldıkları A-4 koğuşuna verdiler. Biz "**şanslıydık**". Adli tutuklular, karantina denilen o cehennemde kalmaya devam ettiler...

Geçtiğimiz bu A-4 koğuşunda kalan arkadaşlardan iki kişi vardı. Onları anlatmak isterim sana. İkisi de siyasi ve aynı davadan tutuklular. Birinin adı **Tekin Yıldız**. Bu arkadaş ölüm orucuna katılmış. Bu nedenle sakat kalmış. Bir bardak çayı bile tek başına içemiyor. Tek başına yürüyemiyor. Tek başına yemek yemeye çalışırken yemeğin yarısını üstüne başına döküyor. Konuşmaları bile zar zor anlaşılıyor. Yargılandığı bir davada kendisi hakkında takipsizlik kararı verilmesine rağmen, bu karar resmi kayıtlara düşülmediği için boşu boşuna iki aydır tutuklu. (Bu kendisinin anlatımıdır.)

Diğeri ise **Sedat Çolakoğlu** adında, 21 yaşında **Çorumlu** bir genç. **İstanbul**'da büyümüş. İlkokuldan sonra çorap işçisi olarak çalışmaya başlamış. 9 yıl boyunca çorap işçisi olarak çalışmış. Kardeşleri de çorap işçisiymiş. Biz ilk gittiğimizde üstümüz başımız berbattı. Elimizi, ayağımızı yıkamak istedik. Bu çocuk atıldı hemen benim dolapta çorap ver, alın dedi. Biz ilk başta yok filan dediysek de, ısrar etti, ablasının çorap işçisi olduğunu, her hafta getirdiğini vs. söyledi. Çok doğal, Anadolu insanının paylaşımcı yanından kaynaklı anlık bir sohbetti bu. Ama inan abi, kötü oldum. Çünkü Sedat'ın iki ayağı da yoktu. Her iki ayağı bilekten itibaren kesilmişti. Sol elinin parmakları kesilmişti. Yaraları bile iyileşmemişti. Birkaç ay önce geçirdiği ameliyatla kesilmişti... Tekerlekli sandalyedeydi. Yemek, tuvalet, temizlik... Bizlerin günlük yaşamda çok doğal giderdiğimiz bu ihtiyaçlar, bu çocuğun kabusuydu... O haliyle orada tutulması bir yana, yaralarının iki günde bir yapılması gereken pansumanı bile yapılamıyordu. Dilekçe üzerine dilekçe yazarak güç bela pansumanını yaptırabiliyorduk... Bir hafta kadar bu koğuşta kaldık. Daha sonra bizim sevkimiz **Tekirdağ** F Tipine çıktığı için oradan ayrıldık. Bilemiyorum şimdi bu iki insan ne yapıyorlar, ihtiyaçlarını nasıl karşılıyorlar?

Sevkimiz **Tekirdağ**'a çıktı... **Bayrampaşa** Özel Tipten çıkarken de, **Tekirdağ** F tipine girerken de yeniden anadan doğma soyunmamız istendi. Hem **Bayrampaşa**'dan çıkarken hem de buraya girerken bu dayatmayı kabul etmediğimiz için yine zorla, dövülerek arandık. Düşünebiliyor musun abi, belki on kere aranıyorsun bir yerden bir yere giderken... Mesele güvenlik olsa amenna. Ama bu değil mesele. Güvenlik olsa bir kez aranır adam. Bir yere girmiyorsun, çıkmıyorsun, farklı bir yere gitmiyorsun ki üzerine bir şey alasın, saklayasın. Asıl amaç tutuklunun onurunu kırmak, küçük düşürmek, aşağılamak. Amaç bu olunca doğal olarak direniyorsun buna karşı. Direndiğinde de vay sen misin direnen deyip yapacaklarını yapıyorlar...

Cezmi ağabey, bu anlattıklarımla içini karartmak istemezdim. Ama ne yapayım. Hem bir merhaba demek istedim, hem de yaşadıklarımı paylaşmak... Bir de ne vefasız adammış, ne oldu böyle aramaz, sormaz oldu demeyesin diye... (Bu şakaydı.)

Evet abi, şimdilik buralardayız. Neden burada olduğumu mektubun başında kısaca özetledim. Doğrusunu istersen hem benim için hem de avukatlarım için tutuklanmam "sürpriz" oldu. Beklemiyorduk. Tabi, **Türkiye** burası. Sonuçta olur böyle şeyler diyoruz. Avukatlarıma göre ilk mahkemede çıkacağım. Birkaç ay sürecek bu. Ne yapalım? Bizim gibi ülkelerde demokrasi isteyen, insan hak ve özgürlüklerini savunan herkesin başına gelebilecek –hem de en hafifinden- şeyler bunlar. Bu baskılara, keyfi, hukuksuz tutuklamalara boyun eğmeyeceğiz. Düşüncelerimizi savunmaya devam edeceğiz. Moralim gayet iyi. Sağlığım, sıhhatim de öyle...

Seni sormadım hiç ağabey? Ya sen nasılsın? İçerideki tecriti anlattım ben. Sen de "**dışarıda**" tecriti bilen, yaşayan bir aydınımızsın. Eminim sen de, sana karşı dayatılan tecrite ve sansüre karşı boğuşmaya devam ediyorsundur.

Sözü fazla uzatmayayım. Kendine iyi bak ağabey. En kısa zamanda "**Oflular**"da çay içmek, sohbet etmek umuduyla...

Hoşçakal...

Tekin Tangün

Bizim Bar, bir yangın yeriydi,
ne kadar tutmak istersek
anılar hızla kaçıyordu elinizden,
gençtik, gömleğimiz yırtılmıştı bir yerinden
habire rüzgar giriyordu,
kolumuzdan kalbimize doğru,
naif ve sert
birbirimizi terk etmeye hazırlanıyorduk
sabah tekrar düşünüyor;
akşam kollarımız yere düşüyor
yine Bizim Bar'a geliyorduk;
dalgındık, ölmeye hazır gibi,
sokaklar bile şahidimiz değildi;
kimsemizden başka kimsemiz yoktu

cezmier@leman.com.tr

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

AKSARAY PAŞAOĞLU

Bir baba-oğulun ağlatan dramı, Fare kovalayan kredi kartı ve bir çift şahane bacak...

Henüz ilkokul çağına gelmemiş minik çocuğunuz, yaşadığı ortamda her an korkunç tehlikelerle burun buruna geliyorsa ne yapmalısınız? Bir an için, arabanızdan çok sevdiğiniz sevimli yavrunuzun aç ve susuz, inanılmaz bir metropol gibi cangılda o gece yatacak yer bulamadığını ve o iri kapkara katran gibi gözlerini korkuyla arabanızın farları gibi açe açe sığınacak kuytu bir köşe aradığını hayal edin. Sizi bilmem, ama bunu düşünmek bile benim kanımı donduruyor. Ama bu korkunç kabusu yaşayanlar var ve geçenlerde böyle bir şeyi gözlerimle gördüm, olay yürek paralayıcı. Yanımda homongoloslar da vardı. Bunu anlatacağım. Fakat önce çok harika bir olaydan söz etmek istiyorum.

Stewe Perry adını hiç duydunuz mu? Kendisi Visa Avrupa Birliği Bölge Başkan Yardımcısı. Ve geçenlerde müthiş bir müjde verdi. Yakında Türkiye'de kedi, köpek ve tarak şeklinde kredi kartları kullanılacakmış. O çok güzel. Türk halkı kredi kartını çok sevdi. Ben inanıyorum ki bu şekilde kedileri, köpekleri de sevecektir. Ben şahsen bu saatten sonra sokaklarda itilip kakılan, tekmelenen köpek şeklinde kredi kartları görmek istemiyorum. Tarak şeklindeki kredi kartına gelince bence bu biraz âmiyâne olmuş.

Kolej yıllarında Lüsern'de birlikte okuduğum Hümayun adlı bir arkadaşım vardı. Kendisi şu anda Kaliforniya Berkeley Üniversitesi Robotik ve İnsan Mühendisliği Laboratuarı Direktörü. Geçenlerde eşimle Zambezi River üzerindeki bir köprüde banci camping atlarken Hümayun'a rastladık. Köpek balığı avlamış, afrodizyak afrodizyak onun yüzgecini içiyordu. Bakın bana ne anlattı: Hümayun ve arkadaşları Berkeley Üniversitesinde Amerikan askerleri için çok özel bir biyonik bacak geliştirmişler. Sırt çantası biçiminde bir enerji ünitesine bağlı olarak çalışan biyonik bacaklar sayesinde Amerikalı askerler sırtlarındaki 35 kiloluk bir çantayı 2,5 kilo olarak hissedeceklermiş. Nobel ödülünü ben veriyor olsam ya da ben kendim Nobel ödülü olsam kendimi bu müthiş bacağı bulan insanlara verirdim. Çünkü o çok insani bir buluş. Anasından babasından, daha koynuna giremediği kutsi nişanlısından veya evlenmiş de bebeği var ve çok sevimli. O daha bebek. İki tane alt dişi var ve kaşınıyor. Ve büyüyünce yaşamak istediği özgür dünya için savaşmaya babasını binlerce mil uzaktaki o karanlık ülkeye yollamış. Amerikalı kahraman Emmetçik bir karış toz içindeki o uğursuz çöllerde şiisiyle ayrı, sünnisiyle ayrı didişirken Iraklıların kolları bacakları bacak da Amerikalı askerlerin bacakları patlıcan mı?

Iraklı oraya alışık. Ya yorulan Amerikan askeri? Dostum Hümayun Kazeroni bana hemen oradan, arabasının orasından çıkardığı bir çift imzalı biyonik bacağı hediye etti. Şimdi sıkı durun. Zimbabwe'den buraya, yürüyerek onaltı saatte geldim. Hiç yorulmadım. Daha da enteresanı sırtımdaki eşimi beş kilo hissettim.

Yazımın başında size bir baba oğulun içler acısı dramından söz etmiştim. Olayı izlerken Homongoloslar da yanımdaydı. Olay son derece acıklı. Ama müzikler harika. Çoğunu Phil Collins yapmış. Evet, "Ayı Kardeş" adlı Disney yapımı çizgi filmden bahsediyorum. Bir ayı baba ile onun yine ayı olan oğlunun ağlatan öyküsü. Sizi bilmem, ama ben çok ağladım. Bizim Homongoloslar da çok ağladılar. Onlar benim, biri onsekiz, diğeri yirmiüç yaşındaki minik oğullarım. Ben onlara Homongoloslar diyorum. Bugüne kadar sinemalarda öyle çok patlamış mısır yediler ki bundan sonra hiçbir şey yemeden içmeden ikiyüz yaşına kadar yaşabilirler. Onlar, obez ile metropol karışımı. Yüzyirmişer kilo ve boyları ikişerbuçuk metre kare. Ayakkabıları kırkaltı numara. Çizgi filme bayılıyorlar ve hüper Evy çocuk bezi reklamı çıktığında ağızlarında hüptirik pikolatalarıyla ve terli bıyıklarıyla yüzyirmiye yüzyirmi dans ediyorlar...

Behiç Pek

dumur@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

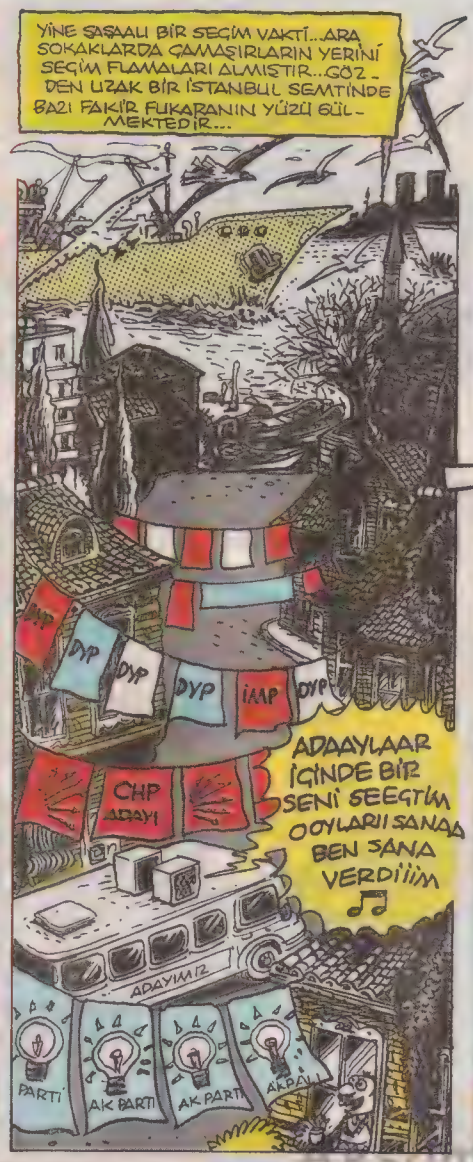

1991 yılındaki genel seçimlerde bizim sokağa bağlanan Anap flamalarının bazıları seçim sonrası balkonumuza düşmüş, kızkardeşim Raziye'de bunlardan dördünü birleştirip bir battaniye yapmış ve hala kullanıyormuş. Söylediğine göre o senelerin Anap flama kumaşları parlak atlastanmış, çok daha kaliteliymiş ve ebatları da şimdiklerin tümüne nazaran daha büyükmüş...

FİŞFİŞLEME EDEBİYATI

nihatg@leman.com.tr

Geçtiğimiz hafta medya yeni bir fişleme hadisesiyle çalkalandı. Askeri kaynaklar, basından-toplumdan, bazı vatan hainlerinin isimlerini listeliyormuş. Mevzuyu enine boyuna tartışıldı. Sevgili masum medyamız hop oturup hop kalktı. Mazlum medyamız töhmet altında kaldı. Nasıl oluyormuş efendim, demokrasiymiş efendim, hukukmuş, incik boncukmuş, bokmuş. Kimsenin yurttaşları'yazarları fişleme hakkı yokmuş...

Doğrudur efendim, kimsenin kimseyi fişleme hakkı yoktur. Fişleme bir tür insan avı'dır. İnsanların kapılarına çarpı/ölüm işareti koymaktır. Fişleme, fişfişleme, eskiden medya-ordu elele yapardı, hayrola!

Ünlü Avrupacı yazarımız Murat Belge nasıl incindi, nasıl yüzü kız gibi kızardı, efendim, bu demokrasi suçundan da betermiş, Hitler gibi birşeymiş, soykırım benzeri... Askerin fişlemesini nasıl ince bir üslupla alaya alıyor, bayıldım beyfendiye...

Ulan, fişfişlemenin Allah'ını medya yapıyor, patronların yapıyor. Medya tarafından sansür/yasak konulan yüzlerce tarihçi, bilim adamı, yazar, sanatçı ismini bu topraklarda en geri zekalılar bile verebilir. Herkes etrafına bir zahmet bakınsın, medyanın fişlediği onlarca yazar-sanatçı görecek. Ne öyle kan-ter içinde kalıp askere saldırıyorsunuz? Nihat Genç de medya tarafından fişlenmiş yüzlerce yazardan biridir. Gerçi hoşuma gidiyor, hayatım güzelleşiyor, sizler gibi itin-köpeğin .ötünü yalamak zorunda kalmıyorum.

Fişleme bir demokrasi ayıbı mıdır? Bence de... Asker de yapsa ayıp, MİT de yapsa ayıp, ama Avrupacı solcularımıza göre, fişlemeyi sadece asker yaparsa ayıp, patronları yaparsa ayıp değil. Bu Avrupacı solcu yazarlar, bir günden bir gün, patronlarına, çalıştıklarına gazetelere, neden şu şu şu yazarları fişlediniz diye yazı yazma zahmetine katlanmadılar.

Çünkü, sadece kendileri fişlenince demokrasi ayıbı, onlarca, yüzlerce değerli bilimadamının, iktisatçının, farklı görüşteki ve kendilerinden daha değerli fikir sahibi insanların fişlenmesinden rahatsız değiller.

Sütunun müsaade etse yüzlerce fişleme belgesini burada belgelerim, kendimle ilgili bir örnekle yetineyim. Cumhuriyet'in 75. yılında, Rauf Orbay'sız Cumhuriyet 75 Yaşında, diye bir yazı yazdım. Virgül Kitap dergisi bir duyuru yayınladı. Oysa, basit bir kitap tanıtım dergisidir, niye böyle alalacele suçlama/listeleme ihtiyacı duydu, bilmem. Duyuruda birçok yazarın ismini sıraladılar, şöyle, İlhan Selçuk, Attila İlhan, Nihat Genç... Cumhuriyet Bayramınız Kutlu Olsun...

Beyler militan taifesine şunu söylemeye çalışıyor, Nihat Genç de onların safından, dosta düşmana duyururuz, Nihat Genç de işte, böyledir, deyip, ismim karalanıyor, şaibeleştirilmeye çalışılıyor. Neden bir liste yayınladılar, bunun cevabı yok. Elimizde sadece bir liste, onlarca yazarın adı. Nihat Genç'in hangi fikrini sevmemişler, neden düşman ilan etmişler, bunun da cevabı yok. Sadece bir liste...

Kendi örgütlerine 'ihbar' listesi, çünkü, bu listedeki isimlerin fikir-düşünceleri taifeleri tarafından gayet iyi bilinir, şaibeleştirilen benim ismim...

Bu listeyi yapan editör beyfendiyi buldum, bu yaptığınız kalleşliktir dedim. İnsan, niçin böyle bir ihbarcılık/listeleme yapar söylemeli, dedim. Üstelik sizi edebiyatçı bir ağbi bilirdim. Neden, insan avı düzenleyorsunuz. Yine de okumuş-yazmış adamsınız size karşı hiçbir şey yazmayacak, söylemeyeceğim, söz, dedim...

Kaç yıl oldu, yazmadım, söylemedim. Ancak, bu beyfendiler geçtiğimiz haftalarda tekrar adımı 'listelemeye' başladılar... Bunlar, rakı masasında birbirini gazlıyor, birbirini fişfişliyor. Bu zatı muhteremler Avrupacı solcu taifesinden. Beni hedef gösteren bu son yazıdan sonra, ben de işte bu satırları yazma ihtiyacı duydum.

Hem, aleni fişlemenin/listelemenin/ihbarcılığın daniskasını yaparlar, yetmez, 'hedef gösterirler', bunların hiçbiri ayıp değildir. Fişfişlemeyi 'asker' yapınca, bu demokrasi ayıbı olur? Çünkü fişlemede medyacı/solcu yazarların adı geçiyor, demokrasi ayıbı o zaman oluyor.

Aslında ülkemizde uzun yıllardır bir fişleme edebiyatı, fişleme sanatı mevcuttur. Sanat meraklısı yeni yetmeleri rakı masalarında etraflarına alıp, o böyledir, şu böyledir diye, küçük at civcivler yesin edebiyatı yapanlar, sahip oldukları dergilerde yıllarca listeler yayınlar...

Listeleme/fişlemenin ticari olanı var, siyasi olanı var, askerisi var, ajanlısı var, edebi olanı var, adamlarının sayısını/listesini yapanlar var.

Mesela listelemenin alasını Yalçın Küçük yapar, bir nevi fişleme değil, fişlemenin felsefesi. Şu şu şu adamlar sebataydır deyip, birkaç cümleyle karalıyor. Yalçın Küçük'ün bu fişlemesine karşı yazılar Türk basınında sadece bu sütunda yazılmıştır. Biz de fişleniriz diye it gibi korkarlar. Ben neden korkacağım, Maçkalı şoför Sabri'nin oğluyum. Üstelik Yalçın Küçük'ün baştan aşağı fişleme olan bu edebiyatı peynir ekmek gibi satılır. Fişleme metinleri su gibi içilerek okunur. Demek ki, okuyucular isimler üzerinden yazılmış şeyleri pek seviyor. Bu okuyucuya 'isimler/listeler' merakını bu ağbiler moda etmiştir!.

Bir de Yalçın Küçük'ün tam zıttı olanlar var, mesela bir Yahudi. Bir Yahudi olan Rıfat Bali'nin yazılarını okuyun. İşte geçen ayki Birikim Dergisi'nde Rıfat Bali almış eline kalemi, bir yığın yazarı karalamaya başlamış... Şu şu şu şunlar Yahudi düşmanıdır diye listeleme/fişfişleme yapıyor.

Birikim Dergisi ve Rıfat Bali, fişfişlemecilik yapınca, demokrasi ayıbı olmuyor, ne oluyor, 'üstün kaliteli bir yazı' oluyor.

Gizli tertip peşindeler. Ey tertip, aslan tertip... Bunlar aynı tertip solcularıdır!..

Şimdi burada akıl verdim, fişleme sanatı üzerine mutlaka bir doktora tezi hazırlanır, zaten sosyeteyi, bilmem necileri ifşa eden kitaplar çoktan yazıldı:..

Mesela fişlemeciliği sempatik, esprili yapanlar aslında bu yolu açanlar. Onların da edebiyatta 'usta hesapları' vardı. En güzel örneği Ece Ayhan'dır, malum bir Dinar Bandosu vardı. Sevdiği/koruduğu ve işaret etmek istediği yazarları bu bandonun enstrümanlarına benzeterek bir liste hazırladı. Hatta dergiler Ece Ayhan her liste hazırladığında baş sayfalarından yayınlardı...

Aslında Ece Ayhan şu şu şu isimlere dikkat edin, diye işaret etmek isterdi, belki de birilerini huylandırırdı, belki de bu listeyle edebi bir iktidar kurmuş kendine selam verenleri, para verenleri ödüllendiriyordu.

Neyse, ticari fişlemeyle yeni bir sanat dönemi başladı. Yapı Kredi, Doğan Yayıncılık fişlemeciliği yeniden canlandırdı. Mesela Radikal Kitap Dergisi, en çok satanlar listesi yayınlar. Bu listeyi kim hazırlar? Piyasanın puşt patronları, Cihangir'de kirasını veremeyen yeni yetmeler... Şunlar şunlar okunsun deniyor. Listeye alınmayanlar 'değersiz', okunmasın... Ahlağı bozuk olanlar edebiyat yapamayınca, listelemeler/fişlemeler sayfalarını bir iktidar gibi ele geçirdi.

Tabii listelere nedense hep kendi yayınevlerinden çıkan kitaplar giriyor. Diğerlerini boğma, kendinden olmayanı yok etme, kampanyası... Valla ben demiyorum Murat Belge diyor, 'izolasyon' Hitlercilik'ten de beterdir!..

Bazı gazetelerin anti-medya sayfaları da bir nevi fişlemecilik yapıyor. Açıyorsunuz anti-medya sayfasını, ısrarla belli yazarların belli paragraflarını gözünüzün içine sokuyor. Usta bir tertip, İslamcı gazeteci istediği yazarları deşifre ederken, daha İslamcı gazete, liberal, Kemalist, her ne boksa isimleri ifşa ediyor. Cımbızla seçilmiş bir iki cümlesiyle yazarlar kamuoyu önünde fişleniyor. Hatta bu sayfalar 'ihbar' niteliği de taşıyor. Hatırlayın 12 Eylül öncesi ve sonrası 'müfettiş yazarlar' vardı kitaplar okuyup şurasında komünizm propagandası var diye olmayacak alakasız cümleleri savcılığa şikayet ederdi...

Aslında fişleme edebiyatının kökenleri şiir antolojileri. Her sezon bir iki şiir antolojisi hazırlanır. Antolojiyi hazırlayan canının istediğini alır, istediğini almaz. Tabii bunları da piyasanın puşt editörleri tertipler. Tamamen tertip... Aynı, tertip arkadaşlarının listesini yapar. Şairler değil, tuttuğu adamları yayınlar. Diyelim, hakikaten şair olanları 'es' geçmek antolojiyi hazırlayan için 'keyif' malzemesidir. Kıyıcılık ve yok etmenin en derin hazzını yaşar.

Devamı 13. Sayfada

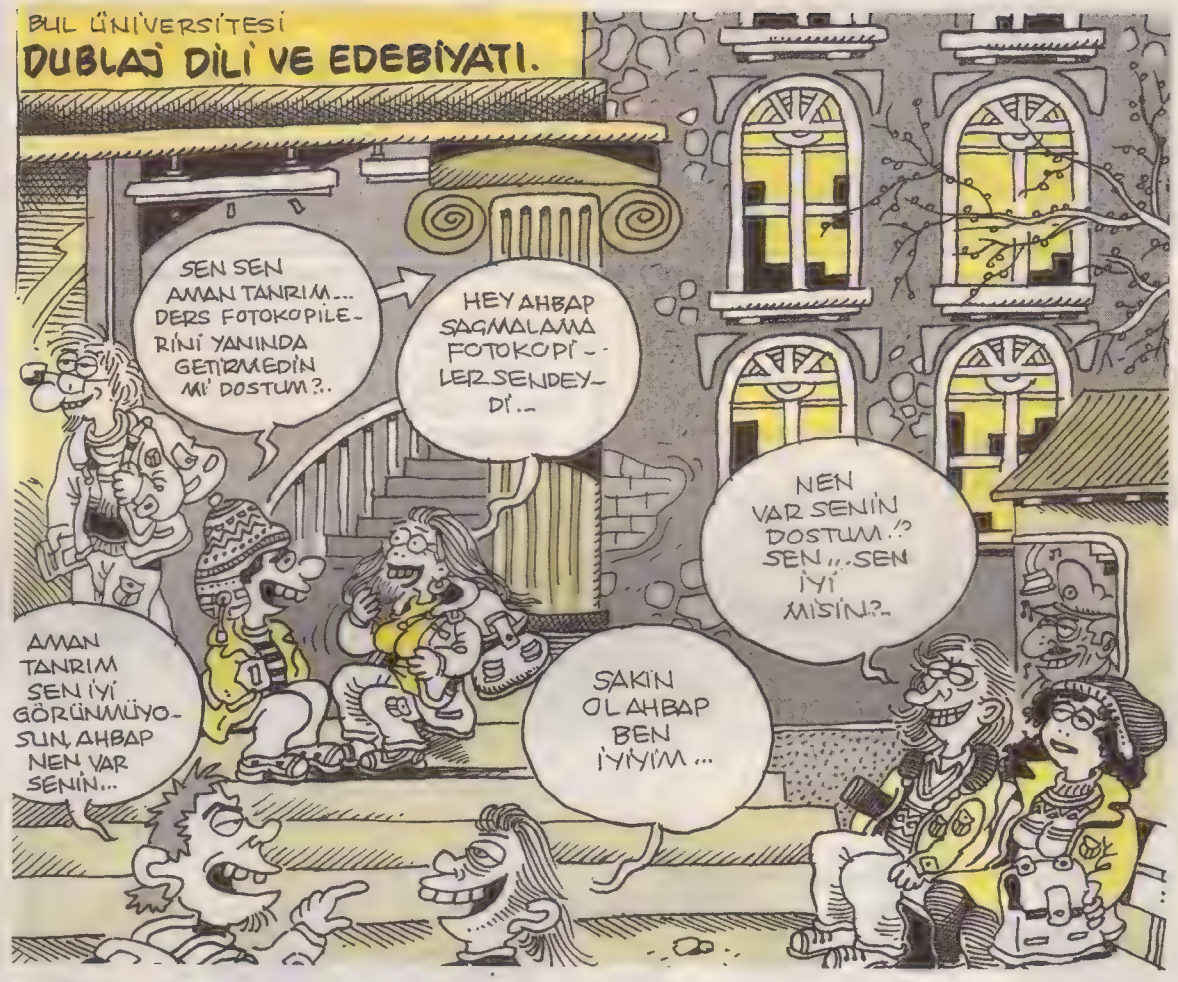

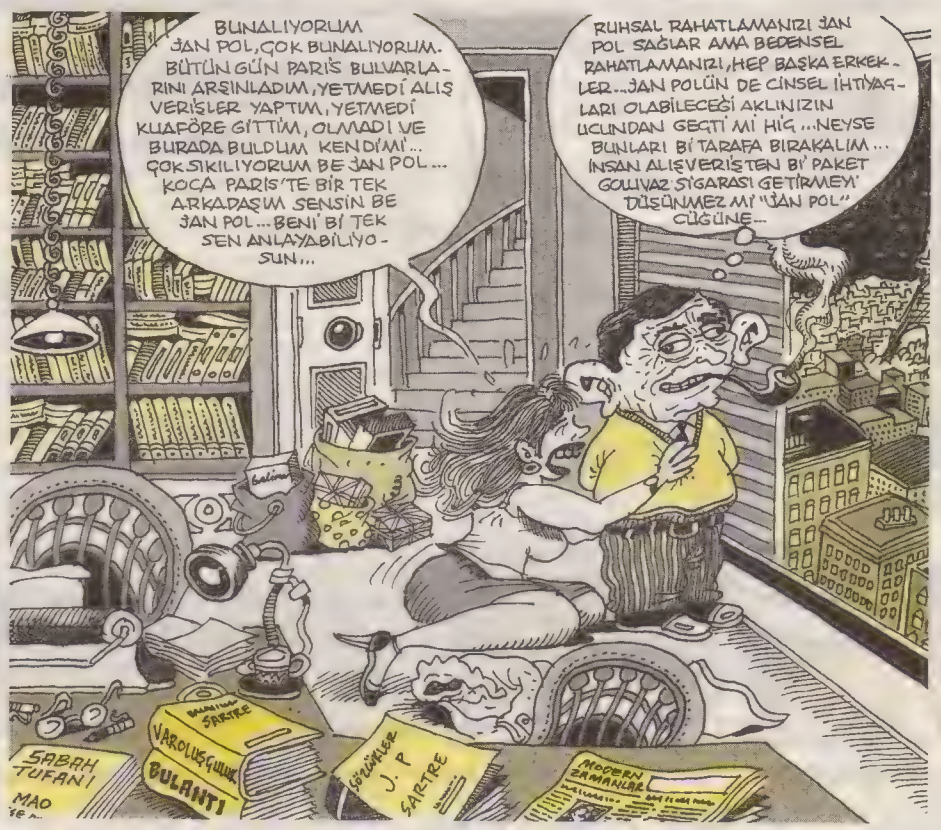

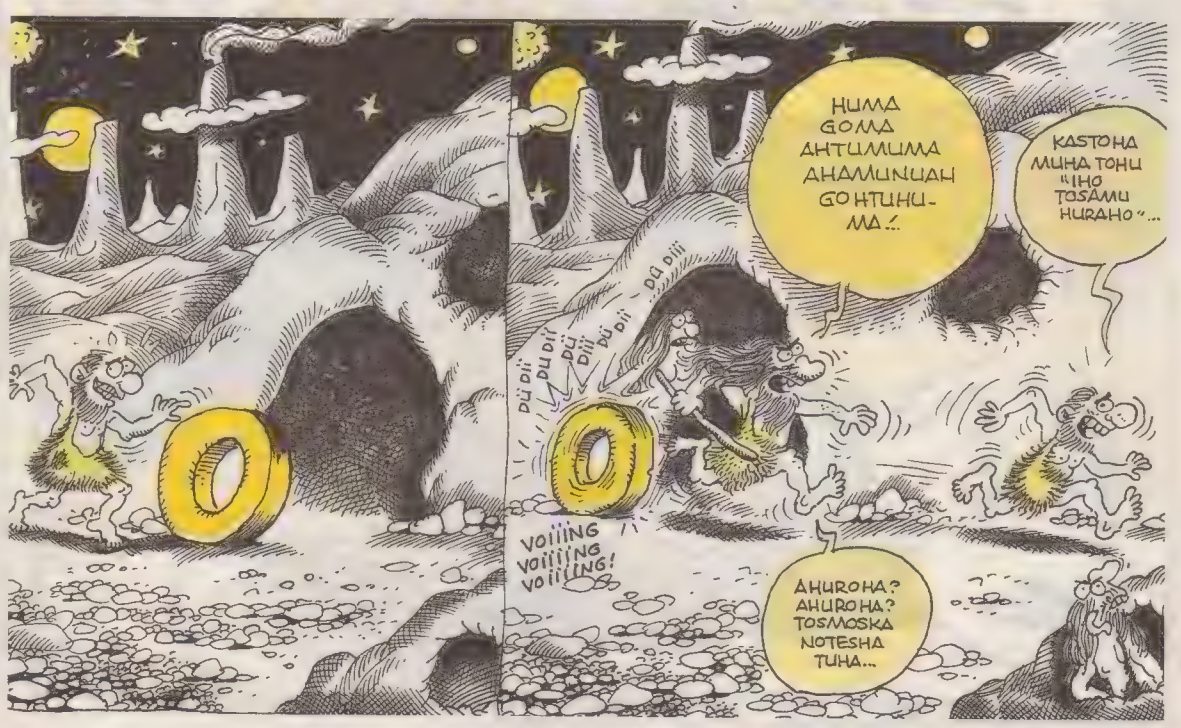

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

BAMBAŞKA KÖSESİ...

Özdemir Erdoğan'ın "Öğretmenin Aşkı" 45'liğinin arka kapağı...

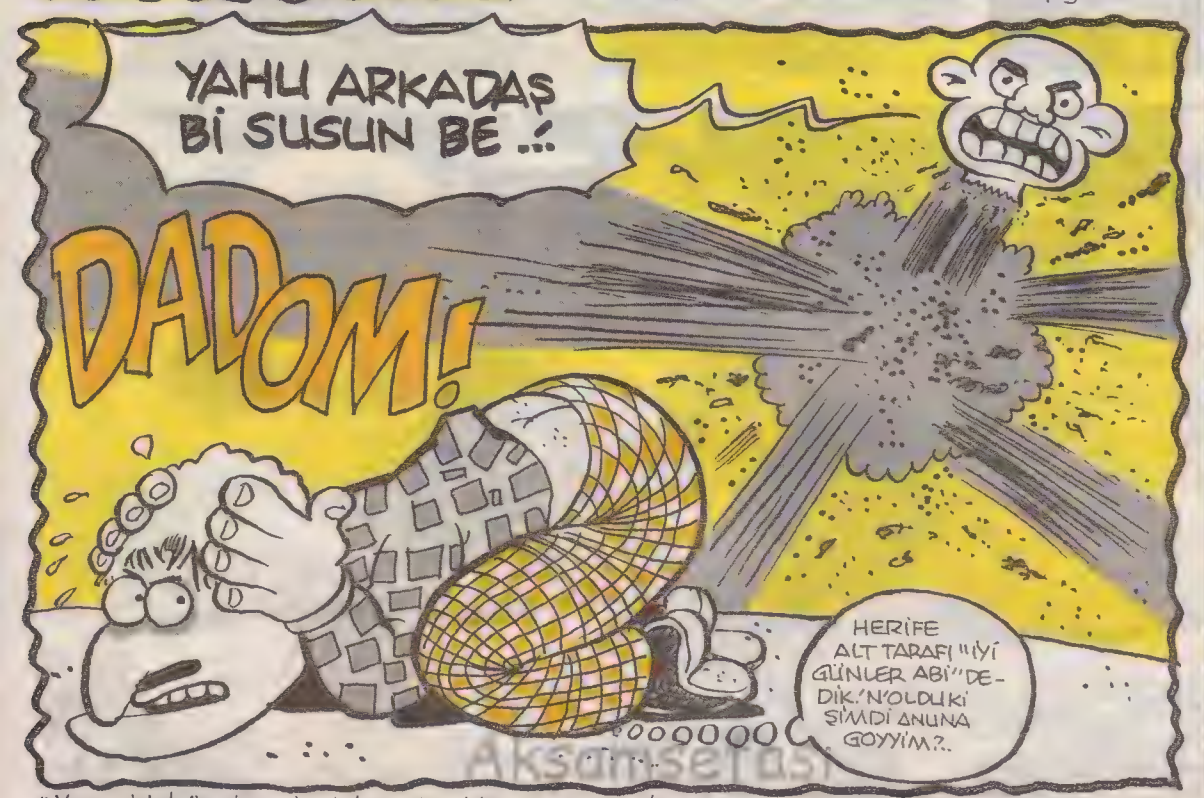

* Yoğun istek üzerine gelecek haftadan itibaren öykülere başlıyorum...

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

11. Sayfadan Devam

Nihat Genç

Ve edebiyatı, sanatı, işte böyle liste yayınlayarak idare ederler.

Bir de, yeni çıkan kitapları fişleyenler var. Mesela, Virgül Dergisi benzerleri, kitap tanıtımı yapar. Yayınevleri her yıl bu kitap tanıtım dergilerine onbinin üstünde kitap gönderir, ne olur bizim kitabımızı da tanıtın diye. Mesela, benim on-on üç kitabımın hiçbiri bu listelerde zikredilmemiştir. Benim gibi niceleri fişlenir. Babalar işine geldiklerini tanıtır, gelmediklerini görmez. Böylelikle bu dergilerde Anadolu'dan, Doğu'dan, bağımsızlıktan dem vuran kitapların adını duyamazsınız. Ama, Avrupa'da bok olsa yayınlanır, Avrupa'nın adı hiç duyulmamış yüzlerce kitabı burada hazineymiş gibi takdim edilir.

Tabii ki fişleme sanatı bir politika, üstelik bir savaş politikası. Bir yıkım, kıyım taktiği. Bizim değerlerimiz yok sayılır, batının değerleri milyon kez cahil cühela genç yazarlarca övülür. Ve tabii, eş, dost korunur, diyelim Doğan Yayıncılık'ın beş para etmez bir editörünün kitabı üzerine yaygara koparılır, ne olacak al gülüm ver gülüm... (Gün gelir bu örnekleri isim isim belgeleriyle de yazarız.)

Bir fişleme felsefesiyle karşı karşıyayız, sevmediklerini öldürmek, sevdikleri üç kuruşluk adamları peygamber gibi göklere çıkarmak. Mesela, Fethullah'tan maaş alan Hilmi Yavuz'un da böyle bir listesi vardır. Mesela, halkın vergisiyle çıkan Hürriyet'in yazarı Doğan Hızlan'ın da listeleri vardır. Bunları şunları okuyun diye tüm yazıları 'listeler' halinde yazar. Niçin, onları okuyalım, nitelikleri nedir, sanatı, eserlerinin gücü, edebi değeri nedir? Tek cümle yok. Sadece isim sıkarlar... Bu isimleri ısrarla üstümüze püskürtürler. Sanat için değil, firmaları ve adamları için yaşayan çıldırmış adamlar! Bir yığın karanlık ismi bize yazar, sanatçı diye öğretirler. Gerçekten sanat yapanları ise gizlemek, saklamak için götlerini yırtarlar.

Böylelikle eleştiri dediğimiz şeyin sadece fişleme, sadece isim listesi verme olduğunu artık herkes biliyor. Şimdi, bu dergilerin/gazetelerin/firmaların askeriyeden farkı ne? Askerler de isim veriyor. Siz de isim veriyorsunuz. Üstelik askerler daha harbi davranıyor, diyor ki, şunlar şunlar emperyalist, satılmış, karanlık adamlarla işbirliği yapıyor. Siz, ne yapıyorsunuz, sizin gerekçeniz ne? Sadece isim yayınlayarak kitapta, yazarlıkta, edebiyatta, nitelik, kalite ayarı yapıyor? Niçin beğeniyor, tanıtıyorsun, bilen yok, anlayan yok!..

Ama, genelkurmay şu şu şu isimler diye liste yayınlayınca ayağa kalkıyorlar.. Kendileri otuz yıldır fışfiş edebiyatı yapar, ses çıkartan yok.

Bir insanı, diyelim, bir bilim adamını, başarılı bir sanatçıyı hayali olarak ortadan kaldırmak, öldürerek/yok ederek kaldırmaktan daha canicedir.

Hayali olarak ortadan kaldırmak gizli bir linç hareketi ve kıyıcılıktır. Sadece firmasının menfaatleri için güzelim yazarları yok edip, tarihten siliyorlar.

Gizli linç gittikçe büyüyor, ortak bir deliliğe sürükleniyoruz. İlkel toplum, sürekli düşman, sürekli şeytan korkusu yaşayan toplumun adıydı. Sürekli düşman, sürekli şeytan korkusu yaşayanlar hızla kollektif öldürme/yok etmenin içine sürüklenir.

12 Eylül öncesi/sonrasında da toplumumuzda linç sahneleri mevcuttu. Topluma intikam duygusu yerleşti. Kötü ruhları çıkartmak için her 'klik' ülkenin en büyük sanatçılarını karşı cephenin düşman askeri sayıp adını vermedi. Mesela, Tanpınar, Yahya Kemal ve Cemil Meriç gibi yazarları bu eşek herifler elli yaşını geçince tanıdı.

Uzun yıllardır gerçek/görünür düşman bulamayan bu aydınlarımız yıllar var ki rakı masalarında boşluğa saldırıp boşluğa küfrediyordu. Hatta uzun bir dönem, Reha Muhtarlar, Sibel Canlar gibi oyuncak şeytanlar bulup onlara saldırdık.

Şimdi, hayali, oyuncak düşmanlar yavaş yavaş belirginleşiyor. Herkes harıl harıl liste, fişleme peşinde. Toplum, yavaş yavaş kurbanlarının adını yazmaya başladı.

Fişleme, listeleme, artık düşman arayan ilkel toplumların kurban ayinlerine dönüşüyor.

Toplum çocuklarına kanlı geçmişini anlatmaktan hoşlanır, yavaş yavaş çocuklarına kanlı/intikamlı hikayeler anlatıyor.

Gördüğüm şudur. İranlılar/Araplar/Türkler'in ortak kötü düşmanı, ruhu, kurbanları isim isim netleşip, ortaklaşıyor. Bu büyük, sürekli düşmanın adı, Amerika ve İsrail'dir... Ve oradan İsrail/Kürdistan/Ermenistan diye bir hat geçiyor. Bu hattın her iki tarafı tarihsel/düşman cephelerinde yeniden silahlanıyor!..

Bu hattın her iki tarafı sürekli 'kurban' aramaya başladı. Mesela, Radikal Gazetesi'nde Azerbaycan'ın halen Ermenistan fiili işgalinde olduğu tek satır yazılmaz, ama hattın öbür tarafının pravdası gibi çıkar. Bunun sebebi, etrafımızda durmaksızın sürmekte olan savaşlardır. Bitmeyen savaş sahneleri hepimizi hem ortak bir bilince, hem ortak bir linçe doğru sürüklüyor.

Kurban aramak listelerle motora bağlandı. Siyasi, sosyal, edebi kurumların gündeliği, yazarlığın tek işi, listelemek oldu. Hızla, birbirimizi korkunç bir mahkumiyete, korkunç bir izolasyona ve dışlamaya ve korkunç bir intikama doğru kırbaçlamaktayız.

Görmüyor musunuz, ortalıkta kurban listesi rekabeti yaşanmakta. Öfke artık nöbet nöbet değil, kalıcı hale gelmekte. Çünkü düşman taraflar gittikçe birbirini taklit edip özdeşleşir. Herkes düşmanına benzemeye başlar. Düşmanın savaş aletlerini, metodlarını kullanmak, savaş/intikam stratejisinin tek amacı olur.

Yüzyüze yaşadığımız insanlarla düşmanlaşmak, herhalde bizlerin değil, dışımızdaki emperyalist güçlerin hazırladığı psikolojik hareketin sonuçları olsa gerekir.

Hem eski, hem yani sömürgeciliğin siyaseti bizi bize kırdırmaktı ve bunu, batı hayranı aydınları eliyle yapmaktı. Batı, hâlâ kendi topraklarımızda eline silah verecek ajan yazarlar bulabilmekte. Birimize Kürt, birimize alevi, birimize molla deyip, birimize, bizi arkadan vurdu deyip birbirimize saldırmaya devam ediyor.

Ancak, sömürgeciler bunu eskiden, her ülkenin kendi iç siyasi şartlarına göre ayarlıyordu. Şimdi, bu psikolojik savaş 'eş zamanlı' yapılıyor, yani bu fişleme ve düşmanlaşma, Mısır'da, Suriye'de, Türkiye'de, yazarlarının da katkılarıyla aynı anda veriliyor. Türkiye'deki Kürt savaşı aynı gerekçelerle aynı zamanda Suriye'ye hemen taşınabilir. İran'da da sürdürmeye çalışacak. Yani, intikam duygusu anında komşularımıza sirayet etmekte, karşılıklı olarak hepimiz canavarlaşmaktayız.

Sömürgeci efendiler siyasetleri keskinleştirmede profesyoneldir. Kürt siyaseti onlar için keskinden de öte, biyolojik hakikattir. Bu şu demek, Kürtleri yerinden yurdundan kazıyamazsın, onları, Amerikan ve Yahudilerle ortak siyasete sürükleyerek, bu topraklara bitmeyen ve kalıcı bir çatışmayı inşa edebilirsin.

Başardılar. Başarıları Kürtleri Amerika ve Yahudilerle ortak devlet, ortak siyasi hedeflere sürüklemekti. Ve asıl başarıları, kalıcı, bitmeyen bir çatışma alanını topraklarımıza hediye etmekti. Yeni sömürgeci efendiler bunu da başardılar. Ve artık biz döne döne birbirimizle savaşacağız, onlar döne döne gübek atacak...

Aksamsefasi

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

AYRINTILAR

m·e·t·i·n·f·i·d·a·n

Yanında, pardesülü ve çantalı bi herif vardı.. Ben yaklaşırken, o uzaklaşıverdi... "Kimdi o?" dedim.. Aynı evi paylaştığı adammış. "Muhasebeci mi?" diye sordum. Sözünü ederdi arasıra bu muhasebecinin. Evet o, dedi.. Eh, fena bi herife benzemiyodu şu muhasebeci. Onu orda, kalabalıkta yannız bırakmamış, ben gelene dek yanında beklemişti. Aslına bakılırsa, bu bekleyişte bi kabahâtim de yoktu. Saat üç'de buluşalım demiştim ben. İki'de zart diye aradı, yoldayım dedi. Anca hazırlanmıştım!.. "Saçlarıın.." dedim, "hani kırmızı yapacaktın?." Kırmızı değil de, siyah gibi duruyodu sanki. "Kızıl bu," dedi. Gerçekten, bi bok annamıyodum renklerden! Bi kez daha baktım, çarşıya doğru yürürken. "Bi dakka, nasıl kızıl? İnce ince, kırmızı çizgiler hafifçe. Kızıl, böyle mi oluyo şindi?." Eveeet, dedi. Üstelemedim. Az bişiy kızıldı işte, ne farkeder!.. Ve yağmur yağıyodu Kadıköy'de.. Canım, şemsiye çekti birden. Son zamannarda, hep bi şemsiyem olsun istiyodum.. Halbuki, eve gidince nası olsa kurulanırım diyerek, yağmurlarda çocuk gibi eğlenip, sucuk gibi de ıslanmaktan tırsmazdım hiç. Neden bilmiyorum, artık bi şemsiyem olmasını arzu ediyodum. Yaşım ilerliyodu, desem, saçma olucak. Her şeye de bu bahaneyi uyduramam ya! Neyse, bi şemsiye almalı ve bakalım ne olucak görmeli.. "Boşver," dedi. Üzerimde nası olsa yağmurluum varmış; kafamdaki bereyi de alıp kendi başına geçirdi: "Bak, iyiyiz böyle.." Sen öyle san! Bi kere kafaya koydum mu, yapmalıyım.. Çarşıda yolu uzatarak, bi şemsiyeci bakındık etrafta...

Direkli binâların önündeki bi tezgahta, ikibuçuk milyona satılan, üfleyince yamulan ucuz şemsiyeleri beğenmedim. Paraya kıyıp, şöyle iyi bi şemsiye alıcaktım! Bu benim bir nevî hayâlimdi. Üstelik, altına iki kişi sığabilmeliydi... İşte, şu!. Beyaz fırının karşısındaki bi tezgâhta gördük. Özellikle belirterek, erkek şemsiyesi olsun dedim adama. Bi şemsiye kullandıım günneri hatırlıyorum da; ya Anneminki, ya Teyzeminki filandı. Şemsiyesel annamda, ilk defa erkekliimi yaşıycaktım. Aman yarabbim, o da neydi öyle gerçekten? 'FLAP! diye açılıverdi önümde, otomatik. Geniş ve büyüktü. Sert, kıvrımlı bi sapı vardı. "Alıyorum!" dedim, on milyonu verdim, girdik altına...

'Şıpır şıpır' sesler geliyodu yukarımızdan.. "Nası," dedim, "beğendin mi?." Güldü; "güzel," dedi.. Yalnız, iki kişi öyle dolaşmak, biraz daa fazla sürüş becerisi gerektiriyodu. Virajlarda ve başka şemsiyelilerin yanından geçerken zorlanmaktaydım. Sonra, yannış tuttuğumu farkettim! O'nun tarafındaki elimle kavramıştım sapı; böylece kolum arada bir engel teşkil ediyor, onun kimi zaman şemsiye dışına çıkmasına sebep oluyordu. Kendisi de uyardı, ve öbür elime aldım sapı; boştaki koluma da kolunu soktu, daldık ara sokaklara... Şıpır, şıpır.. Küçük bi ev gibi sanki içerisi!. Ve yürüyen başka evler geçiyor yanımızdan.. Hmm, şu adamın şemsiyesi de fena diilmiş be.. Elimde olmadan, çeşitli kıyaslamalar yapıyorum.. Küçük şemsiyeler, kamp çadırı kadar büyük olanlar, ahşap saplılar, marka ismi yazan şirket şemsiyeleri, çiçekli bayannar, bi köşesi rüzgarda göçmüşler, tek renkliler, şeffaflar!.. "Tatlı alalım mı; ister misin?."

Nası olsa şemsiyemiz vardı tepemizde. Havuzun ordaki tatlıcıya kadar yürüyebilirdik. Hem tatlı almak bi alışkannık olmuştu.. "Sosundan fazla koydurma," dedi.. İşte, bunu pek anlamıyorum.. O sosa da para ödüyoruz, adama niye bırakalım. Evde kaşıkla sıyırırsın fazlasını; demedim. Zaten saçlar konusunda yeterince kıllık etmiştim. Aksi davranmamalı, tadımızı bozmamalıydım... Barlar sokağının önünden geçerken, bir binanın üst katlarını işaret ettim: "Şurda, küçük bi daireyi tutacaktım az kalsın. Vazgeçtim sonra.." Yukarı baktı: "Neden?." Çok gürültülü buralar dedim; ayrıca apartmanın giriş camını da kırmışlardı. Pankçı, rakçı, repçi, dilenci, veya benzeri türdeki veletlerin tepişmeleriyle uğraşamayacağımı söyledim.. "N'apıcaksın?" dedi.. Evsahibinin verdiği süreden bahsettim. Daha vaktim vardı, ve küçük bir tazminat da kesinlikle hakkımdı... 'Tin-kirt!.. Başka bir şemsiyeliyle, küçük bi çarpışma yaşadık. Sivri metal uçlar takılmıştı birbirine. Belki de, şu aleti kullanmayı erteleme sebebim buydu hep! Özel bir dikkate ihtiyaç duyuluyordu; bir gözü yerinden çıkarmak veya çukurunda kaydırmak gerçekten mümkün gibiydi!. Aynı zamanda, bir de yanındakini kollamak icap ediyodu: "Gir gir, sokul! Yanaş.." O bi vitrine felan bakacağı zaman, şemsiyeyi, dışarı sarkan kafasına doğru uzatıyodum.. Yağmur dinmemişti henüz, aynı şıpırtı tonlarıyla devam ediyordu.. Bir butiğin önünde takıldık gene. Az kızıl kafa, o tarafa kaydı hemen, şemsiye de tepesinde paralel!. Bunu hele, hiç anlamıyodum. Yığınla elbisesi vardır, emînim. Çocukluumda, bütün oyuncakçı dükkânlarının camına hipnoz olmuşcasına gözümün dalıp gitmesi gibi; kadınlar da butik vitrinlerine âşıklar!. Acayip sıkılıyorum orda dikilirken. Ne yöne bakıcağımı şaşırıyorum, kaçıp uzaklaşmak, dağlara taşlara haykırmak istiyorum.. "Yok mu senin kazağın filan? Eteğin de vardır bi sürü?." "Ay, bi dakka.." (ay yazdım ama, 'ay' demiyor tam. Kendi dil alışkanlığıyla 'eey' diyor..) Bi dakka dolmuştu. O beni içeri çekip bi bluzun parasını filan ödetmeden, kolundan tutup şemsiyenin altına çektim ben.. "Buraya uğrıyım, sonra, yani, aslında, ve," diye mırıldandı yürürken. Annem de böyle yapardı. Çekerdi kolumdan usulca; ben de mır mır bişiyler söylenirdim kendimce, aklım hâlâ vitrinde gördüklerimde!..

Tatlıcıdan az soslu tatlı alıp, eve yürüdük. Diğer ıvır zıvır ihtiyaçları da bakkaldan karşılardık. "Sigaran var mı?." Yarım paket dedi; bir de naneli sakız istiyormuş... Tepemizdeki şıpırtı azalmıştı. Yeni şemsiyemi indirip.. katladım, yok, şey ettim, büktüm, hayır. Ne deniyosa ona, öyle yaptım işte. Kısaltım? denmez; şemsiye argosunu bilmiyorum daha. Hah, kapattım!. Yok be, daha özel bişey olmalı?. Neyse, kapattım, tamam.. Ve bi elime alıp, demir ucundan yere vurarak, Ceyms Bond gibi yürüdüm. Evet, değişikti. Bi ingiliz veya Osmannı beyfendisi filan olmuştum.. Daha sonraki bi gün, şemsiyemle Taner'e rastladığımda da söyledim bunu. "Bak," dedim, "Ceymsbond gibi oldum di mi?." Süzdü pis pis, "Kazma gibi olmuşsun," dedi.. Vay hıyar!. Üzüldüm, "Ciddî misin? kazma gibi miyim lan!" dedim. Aslında, kazma ne demek tam olarak bilmiyodum. İnsannarın bu şekilde sınıflandırılmasına ve dışlanmasına da karşıydım! Gene de, pek iyi bişiy değildi sanki kazma gibi olmak. "Şaka yaptım olum!" dedi, "güzel, güzel. Yakışmış.." Ancuk, baştan söylesene. Kaç gündür böyle yürüyom, rezil oldum sandım... "Geçen gün, nerdeydin?" dedi, "aradım bi ara, kapalıydı.." Özel günüm olduğundan bahsettim. "Haa, yenge?" diye sırıttı!. "Ne yengesi be? İşte, kazmalık asıl bu," dedim, "Yenge menge diil o.." Bi takım ayrıntıları sordu, süratle geçiştirdim. Bu tür şeylerden alenen söz etmek pek hoşuma gitmiyodu artık. "Öbür hatun peki; o aradı mı?" dedi.. Fol yoktu, yumurta yoktu halbukisi; sürekli kışkırtıyoduk işte birbirimizi! En dandik, ufacık ilişkilerden, muhteşem aşk maceraları kıvamında bi yoğunlukla söz ediyor; sinekten yağ çıkartıyoduk, ben kıçından, o başından sıkarak. Üstelik, iki sap için bundan daha sürükleyici bi muhabbet konusu icat edilmemişti daha. Belki bir de, arasıra yazılar.. Taner'e (gerçek adıyla yazmakta olduu) kitabı sordum.. Canı sıkkındı; pek bi tırmanışa geçememişti geceleri.. Aynı dert, dedim... Aşağıya, iskeleye tarafına yürürken, çantasından bi kesekâğıdı çıkardı: "Al?."

Muşmulaydı mı ne? Aldım bi tane.. "Yaşımız ilerliyor," dedi.. Yaşımız ilerliyor, kıçımız üşüyor, yazdıklarımız bitmiyor, bi manitamız yok, evimiz yok, hep aynı şeyler.. Hüzne tepetaklak dalarken, müthiş bi gerilim tadı yakalıyoz sanki.. "Aslında.." dedi, "fena tipler değiliz.." Şöyle bi durdum.. hemen atlayıp onaylasam mı.. biraz ıkınıp, karşı bi görüş mü sunsam.. "Tabî canım!" dedim, "Fena diiliz lan.." Şemsiyem var diye öyle zannetmiştim heralde. Onun da bi torba muşmulası vardı ve iyi çorba yapardı.. "Havuç attın mı?" dedim.. "Rendeledim," dedi.. Şemsiyemi yere vurdum... Fenâ olmadıklarına inanan adamlar, (bir yazı'daki gibi net ve kısa, taş gibi cümlelerle değil de, arasıra teklemeler, uzun düşünmeler ve çeşitli dil sürçmeleri eşliğinde) karanlık ve kavisli bir caddeden aşağıya indiler..

13. Sayfadan Devam!

Nihat Genç

Görmüyor musunuz, tüm milli, ulusal siyasetler, kısa devre yaptı ve hepimiz kurban avına çıktık. Birbirimizi şeytan ilan etmeye başladık. "İlkelleşiyoruz".. İlkel toplumlar gibi kurban ayinleri düzenliyoruz. Hayatımızın bundan sonrası kurban aramakla geçecek.

İlkel toplum, kurbanı toplum dışına atarak, toplumun kötü ruhlardan temizleneceğine inanırdı. Saddam Halepçe'de, Hafız Esad Hama'da bunu denedi, bizi sürekli av peşine sürükleyerek sömürgeciliklerini inşa ettiler.

Neyse, Türkiye halkı bu medyayı hazmedemedi, kabullenmedi, bu medya, Amerikancı/Avrupacı/firmacı bir işgalin uzantısıdır. Bu işgal sona erdirilecektir, baksanıza askeri listeler artık medyadan kurban seçiyor. 28 Şubat'ta şeriatçı toplayan asker/medya işbirliği, şimdi sadece medyayı hedefliyor. 28 Şubat'ın asker için zorluğu vardı, çünkü halkı karşısına alıyordu. Şimdi, Tayyip'e oy verenler bile Tayyip'in Amerikacılığından rahatsız. Ordunun bu anti-Amerikancı darbe girişiminin toplumda büyük karşılığı var. Medya gerçek bir aforozla karşı karşıya.

Medya toplumu sadece sosyal olarak kirletmedi, medyanın siyasi kirliliği karşısında artık askerlerin reflekslerini kontrol etmesi gittikçe güçleşiyor. Orduda medya düşmanlığı şehvetle büyüyor.

Oysa firmalar/basın rekabet içinde birbirini sınırlayabilirdi. Diyelim aklı başında sağcı siyaset/İslamcı siyaset ya da Uzanlar, pekala 'rekabet' ölçüleriyle farklı 'siyasetler' üretebilirdi. Beceremediler. Hızla 'tek kanal', tek ses, oldular. Çünkü, gazeteler ayrı olsa da 'firmalar' aynı...

Bu tek kanalın/rakipsiz medyanın karşısına yavaş yavaş büyük bir rakip hazırlanmakta, bunun adı: asker!

Medya demokrasi düşmanı, medya, bilim, sanat düşmanı, medya ülkenin en temel değerlerinin düşmanı, medya Amerikancı, medya, düşman ajanlarıyla dolu, medyanın sağcısı/solcusu firmaların pazarlamacısı, medya, toplumu/siyaseti eline geçirmiş toplumla dalga geçmekte, faşizm uygulamakta!

Ve medyayı askerler fişlemeye başladı, şahsi fikrim, ... aşağı kasımpaşadır. Ben devletin işine karışmam.

Kardeşlerim, Avrupa Birliği'ne girip-girmemeyi konuşuyor herkes. Oysa Avrupa Birliği'nin siyaseti 'sürünceme' siyasetidir. Bu sürünme en iyi tahminle yirmi yıl sürecektir. Avrupa Birliği'nin kapısında boynunda tasma yirmi yıl bu sürünmeyi bu ülke kaldıramaz... AB kapısında süründükçe, iç kavga büyüyor, cepheler büyüyor, savaş büyüyor, herkes birbirini boğazlamaya başladı bile. Yani, AB'nin 'sürünceme' siyaseti bal gibi tutu... Hepimiz AB'ye değil, birbirimize girdik.

Neyse, biz işimize bakalım. Toplumun içine düştüğü derin yoksulluğun trajedisiyle ilgilenen kimsecikler kalmadı. Halk, aydınlar, ruh bilimciler büyük bir açmaza girdi. Mutlak bir adaletsizlik. Mutlak bir saçmalık. Mutlak bir sahipsizlik kol geziyor. Milyonlarca işsizin evine, işine, ekmeğine bakan yok. Bu akılalmaz tragedyayı milyonlar zangır zangır iliklerinde hissediyor, ilgilenen yok.

Hayır, var, medyamız yarışmalarıyla ilgileniyor. Şarkıcı, türkücü, tiyatrocu, evlilik yarışmaları.

Sonunda medya, üniversite/konservatuar eğitimini dahi üstüne geçirdi. Konservatuarlar neden ayağa kalkmaz, size ne oluyor, bu eğitim bizim işimiz, neden demez. Hani tevhidi tedrisat. Yani, eğitimde birlik. Eğitim üniversitenin işi, Milli Eğitim yasalarının işi. Medyanın verdiği bu eğitim yasalara uygun mu? Yüzlerce yarışmacıyı halk, jüri huzurunda eğitime/elemeye tabi tutmak yasal mı? Kimsecikler, medyanın 'milli eğitim' rolünü neden, niçin üstlendiğini soruşturmuyor.

Konservatuara giren binlerce çocuk yirmi yılı aşkın süren eğitim sonucu ve bu toprağa her biri milyarlara mal oluyor.. Şimdi, konservatuardan kaçıp çocuklar bu yarışmalara katılıyor! RTÜK uyuyor, anayasa uyuyor, milli eğitim uyuyor... Firmalar ekranların içinde 'okul' açmışlar, üstelik naklen yayın bu okulu halka izlettiriyorlar. Bu okulların 'kurs', 'eğitim' belgeleri var mı?

Geçelim. Halkın yaşadığı büyük tragedyayı kullanıyorlar. Yarışma programları, anasız, babasız, yoksul, çaresiz, yüzlerce gencin dramını ekrana taşıyor. Jüri, halk, bu dram karşısında gözyaşı döküyor. Ortak ağlama törenleri. Ve eleme anında, ortak kurban törenleri düzenleniyor. Annesiz-babasız yavrular elendikçe halk yine ağlıyor. Genç çocukların acıları, tragedyalarına gözyaşı döküp, onları yeniden karanlıklarına, çöplüklerine gömüyoruz.

Çocuklarımıza ağlıyoruz. Çaresizliklerine ağlıyoruz. Jüri ağlıyor. Halk ağlıyor. Nedir Bu? Kurban töreni!. Tam anlamıyla ilkel kültürlerdeki 'kurban töreni'..

Kimi kurban ediyorlar, hikayesi en ağlanacak olanı... Halkın yaşadığı açlığı, yoksulluğu, sahipsizliği, çaresizliği kullanıp anında dolarlar kazanıyorlar.

Her yarışma programı, toplumun artık öfke duymaktan yorulduğu, teslim olup, çaresizleştiği kitleleri kıskıvrak yakalamış, onların yoksunluklarını anlatıp, gözyaşı törenleri, ayinler düzenliyor.

Çaresiz kitlelerin gözyaşı törenlerine, kurban törenlerine hoş geldiniz. Halkın bu acı mı acı gözyaşlarından milyon dolarlar cebe nasıl indirilir hepiniz izliyorsunuz işte...

Ne mi oluyor? Öfkemiz dağılıp gidiyor. Topluma saygı dağılıp gidiyor. Eğitime saygı, fırsat eşitliğine saygı, umut, beklenti, eğitim, terbiye, ahlak, herşey dağılıp gidiyor.

Ve dağılıp giden bu değerleri yarışma programları eline geçirmiş daha da dağıtarak/saçmalaştırarak gözyaşı döktürüyor.

Iyi izleyin bu 'ağlama törenlerini'... Dışlama törenleri... Fişleme törenleri. Kurban törenleri... Modern dediğimiz bu çağın toplumları bu kadar ilkel nasıl oluyor?

İlkelleşiyoruz. İlkel kültürler hakkında bugün çok şey biliyoruz. Günümüzden de birçok şeyi yakıştırıyoruz. Diyelim kurban bayramlarını hâlâ yaşıyoruz. Kurban bayramları toplumda bir 'boşalma/sağalım' sağlar. Insanlar fakire/yoksula et yedirip arındığını düşünür. Sorumluluğunu üstünden atıp yıl boyu yoksulların yanından vicdan rahatlığıyla geçebileceğini düşünür.

İlkel ayinler, yeterince kurban verir, gözyaşı döktürür, toplumsal boşalma/arınma sağlar. Bu yüzden, yeterince kurban vermiş toplum, artık düşmüşe, sakata, yaşlıya, hastaya çaresize karşı çok acımasızdır, yüzüne bakmaz. Bunu yoksul semtlerde izleyebilirsiniz hâlâ... Birbirlerine acımaz, ancak türbe kapılarında durmaksızın gözyaşı dökerler.

Yarışma programları 'ayinler' tertipleyip bizi yeterince ağlatıyor. Yanlış yerde ağlıyoruz. Saçma sapan yerlere ağlıyoruz... Nereye ağladığımızı bir düşünün. Deliliğin ta kendisi... Hürriyet Gazetesi'nin editörünün şımarık damadı jüri oluyor, karşısına yoksul bir kızı alıyor, eğleniyor...

Boşluğa ağlıyoruz. Nedensiz kurgulara ağlıyoruz... Böylelikle sorumluluğumuzu yerine getiriyoruz. Tam bir ilkel kültür ayini... Ekranlardaki bu yarışmalarda yeterince ağlayıp, yeterince çaresizlere üzüldüğümüze göre, gerçek hayatın, kan gövdeyi götüren gerçek arenasındaki yoksulların yüzüne bakmıyoruz.

Tribünden mutlulukla, alkışla, hırsla, keyifle, umarsızlıkla, izliyoruz...

Sorun şudur, şiddet, acıma, gözyaşı, sorumluluk, öfke, toplumsal katılım, hepsi insanoğlunun vazgeçilmez toplumsal değerleridir. Bu değerler ilkel toplumdan bugüne içimizde yaşamaktadır. Bu firmalar bunlara el koymuştur; şiddeti, öfkeyi, sorumluluğu, toplumsal katılım duygumuzu, yanlış yerlerde harekete geçirip kullanmakta!..

Halkın kullanmadığı gözyaşını kendi programlarında kullanıyorlar, halkın kullanamadığı öfkeyi, şiddeti, kendi programlarında kullanıyorlar. Bu yanlış yerlere 'toplumsal olarak katılıyor', bu programlar üzerinden nefret, sevinç sahibi oluyoruz...

Bizim kullanamadığımız şiddeti, öfkeyi, gözyaşını sömürgeci firmalar/efendiler ellerine geçirmiş, hergün bu gözyaşları üzerinden milyon dolarlar, milyonlarca insanın katılımını sağlıyorlar.

Dün soyulan madenlerimizdi. Bugün duygularımız. Bizi insan yapan öfke, şiddet, merhamet, acıma, gözyaşı, sorumluluk duygularımız faş ediliyor, boşa gidiyor.

Tamamen bir firmanın kurgusu olan bir yarışma programında yarışmacının elenmesine toplumsal bir sorumlulukla atılıyor, o yarışmacı nasıl elenir diye götümüzü yırtıyoruz. Delirdik.

Eğer, yazarlarınız firmaların eline geçerse, duygularınızı da bu firmalar ele geçirir. Bomboş oyunlar içinden nedensiz ağlamaya başlarsınız. Nedensiz, boş sebeplerle öfkelenirsiniz...

Ne kadar merhametli olduğumuz, ne kadar sorumlu olduğumuz duygular olur olmaz sebeplerle ayağa kalkar!.. Ve patlaya patlaya ağlarsınız...

Boş yerlere ağlamak. Bunun adı delirmek!.. Siz delirdikçe sizin gözyaşlarınız üzerinden milyon dolarlar alıp yüzlerce yarışma daha yapıyorlar!..

Diyeceksiniz ki batılılar bu programı neden sizin gibi eleştirmiyor, çünkü bu programlar, onların 'milli eseri', bu firmalardan para kazanıyorlar, ülkeleri zenginleşiyor. Bu program formatları onların kasasını dolduruyor, batılı yazarlar kendi milli zenginliklerini eleştirir mi? Ya da eleştirilmesine izin verir mi? Batılı yazarlar kendi milli firmalarında jüri olur, yazar olur... Sorun bizde... Başkalarının, sömürgecilerin firmalarında çalışıyoruz. Halkımızı bomboş şeylere ağlatıp, ağlama törenleri düzenleyip para kazanıyor, şöhret kazanıyor, bok kazanıyoruz!..

Yazarlar işte bunun için toplumun en büyük hazineleridir, doğru duygulara, doğru yerlerde, doğru hissiyatla, yani ağlayacaksa bir insan, toplumuna ağlar, insanlığa ağlar, sevgilisine ağlar, anne-babasına ağlar, tabiata ağlar, varoluşunun garipliğine ağlar, güzelliklere ağlar...

Bu toplum neye ağlıyor? Delirdik!

Geçtik bomboş şeye ağlamalarına... Yarışmalar gençler için kutsal bir tapınak oldu çoktan.. Jüri, bu kutsal tapınağın papazları/rahipleri oldu... Oradan/huzurdan geçmeyen dünya vatandaşı, insan olamıyormuş gibi...

Kıla tüye boka böceğe ağlayan milyonlar! Hiç alakasız şeylere ağlanır mı? Anlamsız şeylere on deli ağlar, bilemedin yüz değil ağlar. Bomboş saçma sapan nedensiz şeylere yüzbinler/milyonlar ağlıyor... Çok ciddi sebebi olmalı bunun. Yüzbinlerce genç/çocuk/anne delirdi mi? Hayatlarıyla ve dünyayla hiç ilişkisi olmayan kurgusal/bozuk şeylere niye ağlar bir millet!

Bu toprağın çocukları olarak bu soruya iyi çalışalım.

İnsan duygularını meslek edinmiş bir yazar olarak bu soruyu önüme koymalıyım. Hayatında bir kez aşk yaşamış, hayatında tek bir kez gerçek bir sevgiyle karşılaşmış bir insan, bence saçma sapan şeylere asla ağlamaz. Sevgiyle/gerçek duygularla karşılaşmamış olmaları onları korkunç bir boşluğa fırlatıyor. İçli dışlı olabilecekleri duygularını tanımıyorlar. Kişisel duygularını, yoksulluk, çaresizlik, baskı ve gerilimden yaşayamamışlar.

Bomboş eften püften mevzulara bir millet neden ağlar! Bir daha bakın şu insanların yüzlerine, donuk ve korku dolu bakışları. Onların insanlaşması için başlarından bir sevgi, bir aşk hikayesi geçmiş olması lazım.

Bilmem neden ağlar bir millet kıla tüye boka püsürüğe!.. Boşuna uğraşmayın, korkudan sarhoşluğa yol gitmez, korkuyla yaşayanlar sarhoş olamaz!

Boşuna uğraşmayın, siyasi yeteneği ve siyasi direnci olmayanlar korkularını kıramaz...

Boşuna uğraşmayın, siyasetin yolunu bulamayanlar duygularının yolunu bulamaz!

Boşuna uğraşmayın, yanlış/bozuk duygular üstüne hiçbir sevgiyi, siyaseti inşa edemezsiniz!.. Acıyı, azabı tanımayacak kadar deliler!

Boşuna uğraşmayın, yaşanmamış aşkı, sevgiyi, kimse yazıyla, çiziyle, emekle, bir başkasına anlatamaz!..

Otuz yılın sağ iktidarları yazarı/medyasıyla bir nükleer bomba fırlattı, molekülleri/genleri dağıldı toplumun!..

Nihat Genç

Emin Çölaşan Hürriyet'te yok yeniHarman'da var!..

Medya çevrelerinden aldığımız duyumlara göre iktidarın baskı ve değişen derin dengeler nedeniyle Hürriyet'teki köşesinden koparılan gazetenin en etkili kalemlerinden EMİN ÇÖLAŞAN son mülakatını yeniharman'a verdi. Emin Çölaşan'ın yeniHarmanda'a verdiği mülakatta işaret ettikleriyle medya dünyası çalkalanıyor...

"Evlilik" albümüyle okurlarıyla buluşan **Ramize Erer** ile "Evlilik" terapistleri yeniHarman için biraraya geldiler... • Rap'in yeraltından yükselen sesi: **Benim Adım Ayben** • Medyanın yükselen starı **Leman**'dan **Aksaray Paşaoğlu**'ndan yeniHarman'a özel mülakat... • **"Ekşi Sözlük"** ve yaratıcısı **SSG** Harman'da... Oscarlı Amerikalı belgeselcinin kamerasından, Gazze Şeridi'nin ölüme koşan çocukları... Gazeteci Tanıl Bora'yla yırtıcı kuşlar ve MHP üzerine... Beyoğlu'nda sniper vahşeti: Kaş'ta tarih yağması: Gazetecilerin Akdeniz'deki yarımadası Tuncel Kurtiz'in kaleminden "İnat Hikayeleri"... Diyarbakır barosu başkanı Sezgin Tanrıkulu ile Kürt sorunu üzerine... Tokyo metrosuna sarin gazlı saldırının 9. yıldönümü...

İki Nehir

Kaygılarıyla, sevgileriyle özdeş, yaşadıklarıyla değil belki ama yaşamak istedikleriyle benzer, söylediklerı farklı ama söyleyemedikleri aynı olan iki nehir var bir okyanusta.

Çok az tanıdılar birbirlerini ama ne çok şey anlatmak istediklerse de, bir türlü anlatamadılar anlatılması en kolay olanları bile. Biri diğerinin bildiğini zannetti, anlatmak istediğini, öteki diğerinden bekledi hep anlamak istediklerini. Oysa aynıydılar ve aynaydılar birbirlerine; aynı suyu taşıyorlar ve türdeş balıkları barındırıyorlardı tatlı sularında, debileri aynı baharda yükseliyor, aynı yazda azalıp, aynı kışta coşkun sele dönüşüyorlardı. Suladıkları ekin, hayat verdikleri çiçekler, büyüttükleri ağaçlar farklı olsa da farkı yoktu ki yaşama katıklarının...

Evet o iki nehir de biliyordu bütün bunları, ama bilmiyorlardı bilmek zorunda oldukları en önemli şeyi; aynı okyanusun, farklı kıyılarına, zıt yönde akarak döküldüklerini... Bilselerdi eğer; okyanusa dökülmek yerine, birleşirlerdi bir yerlerde ve bir göl oluştururlardı orada, okyanustan daha özge...

Muammer Özaydın/Şanlıurfa

Evet deli gibi aşığım buna bir itirazım yok. Ama daha nereye kadar? Ne yapacağımı bilmiyorum. Ümidimi kaybetmeyeyim diyorum ama her seferinde kaybettirecek nedenler doğuyor. İşte o zaman herşeyden uzak kalmak istiyorum. Karanlıklar içinde saklanabilecek, yalnız kalabilecek yeni karanlıklar aramaya çalışıyorum. Ama çok geçmeden sanki kaderimmiş gibi aşk acısı beni orada da söbeliyor ve o kara delikten çıkartıp beni, yıkımla karşı karşıya bırakıyor. Artık yoruldum ya... Onu, onun yanındayken bile özlüyorum. Ulaşılmaz birisi... Bana hep "umutlarını bulutların üstüne, bulutların ötesine taşımalısın" dediler ama bulutların ulaşılmaz olduğunu söylemediler. Ne yapalım... Bizde umutlarımızı, o ulaşılmaza ulaştıracağız. Aşk bana birçok şey öğretti, birçok tecrübe kazandırdı. Saymakla bitmez. Biliyorum yazı yazmayı beceremiyorum onun içinde bu yazımda da her cümleyi farklı noktalara çekiyor, bir sonraki cümleyle birleştirip sonunu getiremiyorum. Belki de bugün bu noktada olmamın sebebi budur. Herzaman içinde bulunduğum durumun, olayın belli biryerine virgülü koydum; devam ederim diye, ama asla devamını getirecek bir düşünce ve tek bir kelime bulamadım. Zaten zamanla virgül, kendini yedi bitirdi nokta oldu. Galiba bu aşkımda nokta olacak. "SENİ ÇOOO...OOK SEVİYORUM" lütfen bana geri dön...

Murat Erdoğan / İstanbul
Jany-bunch@hotmail.com

KONYA VE İZMİR LeMan Kültür ÇOK YAKINDA...

LeMan
Sayı: 645
19 Mart 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: TanJu KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez
Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAÇAR

• Bir birincilik daha yurdum erkeğini dünya kozalak prömiler liginin şampiyonu yaptı... Seks sırasında en çok telefona bakan Türk erkeği...

hisseli harikalar

Kemalkenemergen

Sivilce : Ne saçma. Sanki askerlerde çıkmıyo.

Defile : Paris'in düşman işgalinden kurtarılışının temsili olarak canlandırılması, Merzifon'un düşman işgalinden kurtarılışının temsili olarak canlandırılmasından elbette ki çok daha şık olacaktı. Bunda şaşılacak bişey yok.

Ev Kadını : Zorla evcilleştirilmiş kadın.

Mücevher : Cevherin zengin müşteriye sokulmuş hali.

Patrik : Adı kolay telaffuz edilemeyen din adamı. Ör: Bartelemauaua

Hamburger : Burgerin olgunlarını kendileri yiyor, hamını da bize çakıyolar. Emperyalizm böyle bişeyişte...

Temel : Laz Ali'si...

2 Film Birden : Erken boşalmanın bu kadar moda olduğu bi memlekette bu ne biçim bi cömertlikmiş ki?.. 0.2 film birden dese hadi gene bi derece.

Koma : Hastayı alıştıra alıştıra öldürmek lazım dimi efenim.

Fantezi Müzik : Gerçeğini yapamadık kusura bakmayın.

Fotör Şapka : Çocukken Demirel'in pilli olduğunu zannediyodum. Valla billa. Niye trampetlisi de yok diye ağladığımı bilirim. Hahahaha. Halbuki şimdi gülüyorum. Hayat ne acayip dimi lan okurlar?

Kırkayak : 220 parmak (eller de dahil) çok daha tiksinç bir isim olabilirmiş aslında...

Darbeli Matkap : Sıfırını almak daha akıllıca tabi.

Emedur : Ne bi içim ilaç ismi lan bu?.. Kimbilir kaç bin hasta zehirlenmiştir.

Düşes : Asiller alemine yeni düşmüş cıvır...

Hu Huu : Komşu teyze narası... İçince daha feci olabiliyo...

Salyangoz : Salmasa daha iyiymiş tabi...

Hava Kuvvetleri Komutanı : Ne güzel, bütün hostesleri tanıyodur...

Piknik : Ahirette de inekler bizim restoranlarımıza dalıp voleybol oynıycak ama görürsünüz...

Hamal : Profesyonel halterci.

Batarya : Dikine koyup üstüne oturursan batar tabi aptal. Neyine şaşırıyosun ki?..

Bülbül Yuvası : Bu kafayla gidersen, yakında köpek kulübesi filan da yersin sen. Manyak.

Şurup : Hacı likörü...

Pala : Yok yaa. Madem o kadar ağır abisin, niye hala köfte yoğuruyosun söyler misin bayım? Çatı! Ağh!..

Adet : Bir kadın geleneği...

Okestra Şefi : Adam küçücük sopayla ne biçim bi otorite kurmuşsun be abi. Kşmbilir nerelerine soktu çıkardı gaddar?..

Eskici : Yeni versek almıycak sanki. Üçkağıtçı senii!.. Afferim ama sırtın yere gelmez...

Pusu : Eşkıya saklanbacı.

Kalantor : Kalanı bu kadarsa, tamamı o arabaya sığmaz söyliyim...

NBA : Nasıl Böyle Atabiliyolar?

Alman Kurdu : Kurt bunun farkında mı peki? Hiç sanmam.

Vurdum Duymaz : O zaman daha gürültülü vur gerizekalı. Bizi niye rahatsız ediyosun ki?

Piyade : Tanktan düşmüş asker...

Kurukafa : Kurutulmamış hali kesinlikle daha korkunç. Ayrıca feci kokuyor ve baygın bakıyor.

Çapak : Çipil makyajı.

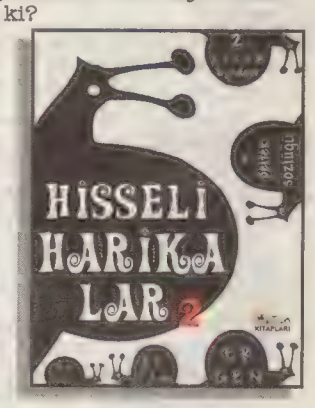

KİTAPÇILARDA

646

26 Mart 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/13 - 850.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

BEDELLİ ASKERLİK TEKRAR GÜNDEMDE

Yoğun talep olması halinde bedelli kararı alınabilecek. Elde edilecek gelirler de silahlı kuvvetlerin modernizasyonunda kullanılacak. Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'ün geçtiğimiz hafta Gaziantep'te bedelli askerlik konusunda yeşil ışık yakması "bedelli askerlik" konusunu yeniden gündeme getirdi. Bakan Gönül'ün "Şu an böyle bir uygulama düşünmüyoruz. Ancak, askerlik şubelerine belli bir kontenjanın üstünde başvuru olursa ve bu bakanlığımıza bildirilirse o zaman bedelli askerlik gündeme gelir ve hükümet kararı alınabilir" şeklindeki açıklaması, henüz askerliğini yapmamış bulunan onbinlerce kişiyi umutlandırdı. Uzun süreden beri bedelli askerlik beklentisi içinde olanlar, Bakan Gönül'den konuyla ilgili detaylı açıklama yapmasını bekliyorlar. Bakanın bu açıklamasından sonra askerlik görevlerini henüz yapmamış olanlar bedelli askerlik umudu taşımaya başladılar.

MEHMET ÖZKANOĞLU

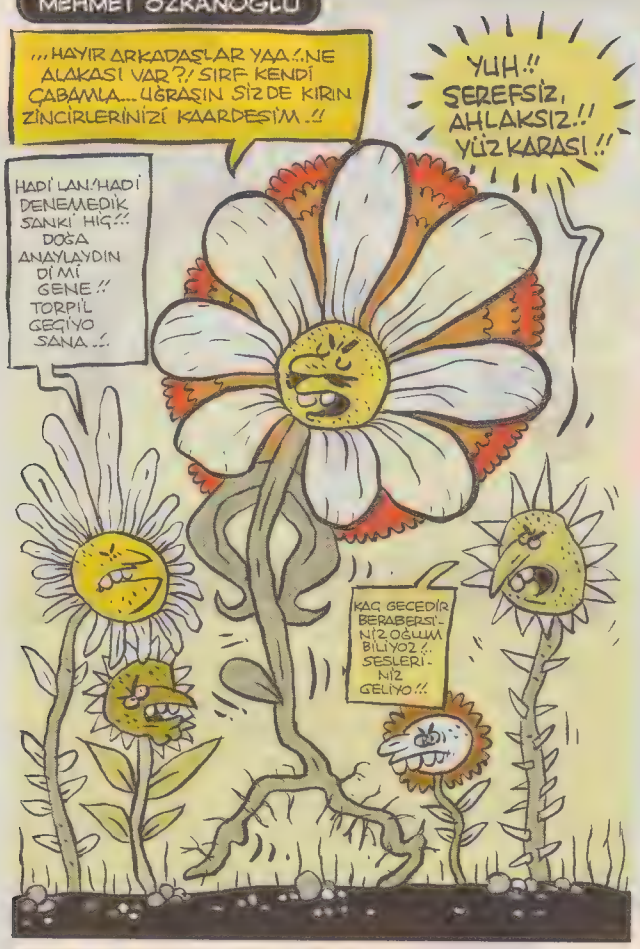

LeMan MIX

ÖZGE SAMANCI

VACİP ÖRGER

1- aşağıdaki cümlelerin hangisinde bariz bir "kafası gidik" durum vardır?

a) İçerden önce iki adam çıktı, ardından iki adam daha çıktı, sonra biri geri döndü, çıktıları alıp gene çıktı, o adam ta kendim!
b) Şefim, yengemgilde devekuşu iskender yedik, yeni tat olduğu için çarptı, izin istiyorum!
c) Cavit abiyi gördüm, sakallarını inceltmiş bir, libretto alem için bi oparet bestelemiş iki!
d) Ben yine de bir vampirin sağduyulu olacağına inanamıyorum, ah, hayır!
e) Bin dolar diliyorum Tanrı'dan muhtaçlara!

2- "Deli gönül gıda ister
Gıda alır, bi daa ister!"
Yukarıdaki dizelerde anlatılmak istenen aşağıdakilerden hangisidir?

a) Gönlümüz delidir.
b) Bazen bazı istekler olagelir.
c) İstenç kavramı, insan evladının genetiğinde manzaralı bi yer tutar.
d) İki de bir ileri geri konuşmamalıyız.
e) Hepbiri.

3- "Kızların odasına gizlice giren delikanlı heyecandan biblo gibi olmuştu. Bir yandan kaderine razı oluşun steril titreşimini soluyor, öte yandan bir gece önce arkadaş gazına gelip kulağını deldirdiği için öfkeye kapılıyordu."
Yukarıdaki metinde bahsedilen kişi için en doğru tanımlama aşağıdakilerden hangisidir?

a) Biblo bi insan, en az bi kulağı delik.
b) Kızların içinde kızılcık bebek, tedirgin.
c) İsmi Metin, yukarıda oturuyo.
d) Titreşimli, gaz veren arkadaş sahibi.
e) Seri katil, kulağı kopuk. (Yanıltma şıkkı)

4- "İkinci el" aşağıdakilerin hangisinde serserivari bir amaçla kullanılmıştır?

a) İkinci elim protezdir ve bununla beraber diğer manada da ikinci eldir, mutlu musun bu sırrımı öğrendiğin için ya da şaşkın?
b) İkinci elini kullanmadan taç atan bu şımarık, gözlüklü futbolcu Davids'ten başkası değildi!.
c) Doğrusu Sezai bizi şaşırtmış idi, el veren şeyhinden ikinci eli istemesi şok gelişmeydi!
d) İkinci el, gümüş madalyasını taktı ve şampiyon olan kulağı dostça tebrik etti!
e) Hepsinden az az!

5- "Hey! Yanlış yöne koşuyorsun! Kime diyorum?....."
Yukarıdaki boşluğu aşağıdakilerden hangisi gelende leziz olur?

a) İzzet Günay bu tarafta!
b) Oraya gidersen yukarıdaki apartman boşluğuna düşersin!
c) Durduramadım ibişi, gözden kayboldu!
d) Sigigit o vakit!
e) Yoksa Şişli Kent'te Tanrı Kent'i mi izledin?!

6- Ay geciktiği zamanlar, güneş ekstradan bir-bir buçuk saat daha gökyüzünde kalır. Bu tabiat olgusuna ne denir?

a) Fazla mesai.
b) Bir derdim var dinleyin, ey gökteki cisimler.
c) Ay araziselliği.
d) Delikanlı güneş, burdasın haney! (Hani ay?)
e) Gökyüzünde devriye gezen yıldızlar!

7- En verimli ikili aşağıdakilerden hangisidir?

a) Humuslu toprak - Başkalaşım kayası.
b) Kara toprak - Ali, bak Kaya. (Bakaya)
c) Killi toprak - Tortul kaya.
d) Kızıltoprak - Yasemin Alkaya.
e) Sıcak yatak - Soğuk kadın (delirtme şıkkı)

8- Aşağıdaki beyliklerden hangisinde, yönetim babadan amca oğluna, olmadı teyze kızına geçerdi?

a) Çeşitlemeoğulları
b) Vampoğulları
c) Necdet Bey ve Oğullarından bazıları
d) Alternatifoğulları
e) Oğulcanoğulları

9- "Dandikasyon Anlaşması"nın en çok baş ağrıtan maddesi aşağıdakilerden hangisidir?

a) Her iki taraf (Fransa ve İspanya) diğerinin hobilerine karışmayacak, ikili görüşmelerde renkler ve zevkler tartışılmayacaktır!
b) Sınır ihlalleri insan tarafından yapıldığında nota verilecek, sınır hayvanlar, örneğin sınırlar ihlal ettiğinde gülünüp geçilecek ve hatta "sığır ihlali" diye espri girişimi bile yapılacaktır!.
c) İspanyollar, karşı tarafa düzenli olarak kumaş, altın sikke ve yaz helvası verecek, karşılığında çizgi roman ve mağaza mankeni alacaktır!
d) İki taraf birleşip Almanya'ya saldıracak veya Almanya da kafalanıp uygun başka bi ülke seçilecektir!
e) Bu madde keyif vermezse, başka maddeler hedeflenecektir!.

(Cevap "anaktarı" haftaya ama hangi haftaya, bir Maltepe CHP adayı Mehmet Doğan'la tanıştım; demokrat, düzgün bir insan, bilginize, iki!..)

vo@hotmail.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK
MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

Akşamsefası

Leman

Bahçelievler katliamından yedi kez idama çarptırılan Haluk Kırcı, 10 yıl hapis yattıktan sonra tahliye edildi...Sivil toplum kuruluşları ve avukatlar kararа itiraz için hazırlıklara başladı.

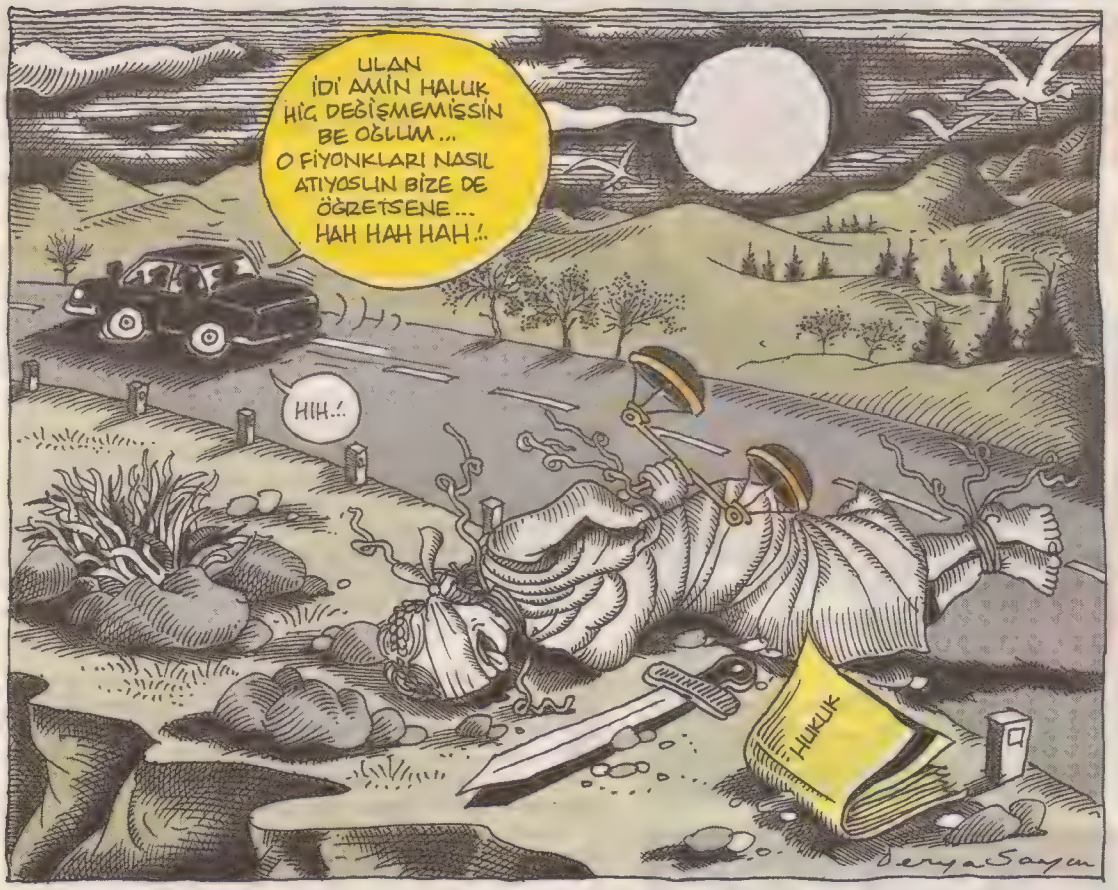

AKP seçimleri kazanacağının rahatlığıyla halktan aldığı kredisini har vurup harman savuruyor... Meydanlardaki tepkilere aldırış etmiyor... Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın eşi Ahsen Unakıtan, Tekirdağ'daki seçim gezisi sırasında Amerikan bayraklı tişört giyince, seçmenlerden tepki aldı.

Behiç Pek

Seçimler geldi çattı! Adaylar birbirini vuruyor... Sanki büyük bir rant kavgası var... Kendisi için birşey isteyen namerttir! Herşey halk için..

İspanya'nın yeni başbakanı Zapataroi Irak'ta bulunan İspanyol askerlerini geri çekeceklerini açıkladı..

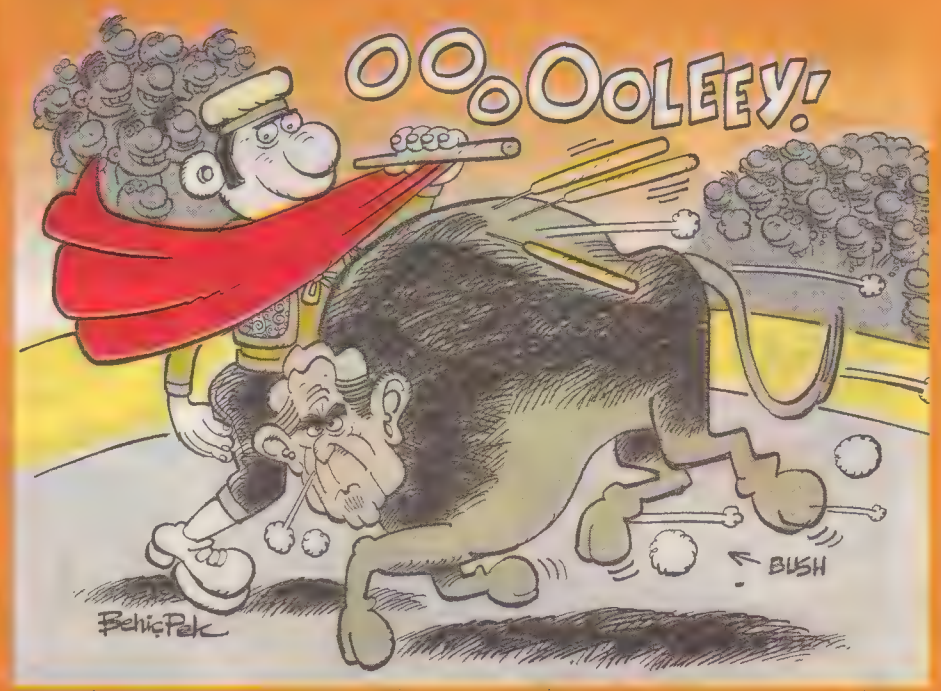

İsrail Başkanı Şaron, Ortadoğu'da barış istemiyor... Hamas'ın ılımlı lideri Şeyh Yasin'i namaz çıkışında bizzat kendisinin yönettiği operasyonla öldürten Şaron'a Amerika hariç, dünyadan tepki yağıyor....

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır güü

FEYHAN GÜVER

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

- Alo, ben Yokmeral Peremecioğlu, Bunalgül'ün anne-siyim, nasısın yavrucuğum afiyettesindir inşaalah. Bana anneciğinin telefonunu verebilir misin acaba? Ya da şu an evdeyse bi sorar mısın, bir mânisi yoksa gelip kendisine karanfil takdim etmek istiyorum. Hadi canım yavrum benim.

- Yokmeral Teyze, bu sizsiniz diil mi? Anneme karanfil vericem mi dediniz. Burası bir rüya mı?

- Ta kendisiyim çocuğum. Biliyorum, seni hep Bunalgül'le ilgili azarlamak için arardım... Ama mahalledeki hanımlara kapılarına kadar gidip tek tek karanfil takdim ediyoruz, bu kez o bakımdan aradım. Anneciğin de listemizin en başında.

- Tanımadığı bir kadın ona çiçek verirse annem ne der bilmiyorum ehehe....

- Ehem. Anlıyorum, bu bir espri. Eee...Anladım, peki. Biz parti olarak anlayışlı, hizmet, insan sevgisi... Herneyse... Yalnız çiçek vermiyoruz hanımlarımıza. Öyle makarna, mercimek dağıtma pespayeliğine de düşmüyoruz. Söyle annene bizim parti cilt bakımı yaptırıyor,artı, çin malı çanta.

- Eee, bize?

- Sana elinin körünü veriyoruz çocuğum. Sen git de anana mikilik yap. En küçüğünüzden en büyüğünüze bütün erkekler hep böylesinizdir zaten. Cemiyet hayatını asla ciddiye almazsınız. Tamam kapatabilirsin, annenin oyunu filan istemiyoruz. Sizin eve telefon açanda kabahat. O karanfili kasap vitrinindeki bir koyunun dötüne sokarım ama gene de size vermem! Kızım sana "yövrenç" demekte haklıymış. Hakikaten yövrençsin. Yövrenç.

- Sıkılhan, alo, baba naaber, ben Hırgürkan. Şunu söyliycaktım onun için aradım, bu hafta okula gelemiycem biraz idare ediceksin beni. Seçim öncesi babam ve dört abim inşaat işine giriştik. Yap sat olayı. Florya'da dört Beykoz'da dokuz tane dikiyoruz, ormandan yoluyoruz, gölden yutuyoruz hesabı hehe...

- Yutun abi ben sizi tutmıyım. Cırmaklayın, yolun oraları, kakanızı yapın.

- Hemen laf sokma ibiş, yüreğimizle, bileğimizle İstanbul'dan ekmeemizi koparıyoruz delikanlı gibi. Anladın? Bak, okulda beni aratma tamam mı? Seviyeli ve üretken tartışmalara gir, ödev felan olursa bi tane de benim yerime ver, Kurtlar Vadisi Dizisi'ni banda al, arada bi "Karaçocuk17" nickiynen internete girip "Sviitpirinces" nickli kıza "Seni sevmek ölümse beni her şafakta assınlar" şeklinde konuş. Seçimden soona dönerim ben, siyah bi cip alıcam Allahın izniyle, gezeriz ööle inceden. Alo açık mı o telefon Sıkılhan. Ulan! Alo... Kapadın mı gene, konuşsana lan kafasına sıktığımın şerefsizi... Alo...

- Ahhh... Hoca, Buğra ben... Bir kutu antibakteriyel talk pudra, bir şişe 80 lik limon çiçeği kolonyası artı bi tane de dağ esintili domestos kap gel bize. Kardeşin zor durumda, ahhh... Felaketim oğlum, çabuk... Ohfşş!

- Ben kurye yaradılışlı bi insan diilim Buğra. O dediğin kokteyli de yapıp içme sakın.

- Dur abi, kapatma yaa. Ohşşş... Kafam pırıl pırıl, temizim diyorum. Hemen dışlamayın insanı. Pudrayla kolonyayı kaşıntı için, domestosu da iç çamaşırlara dezenfeksiyon olayı için istiyoruz herhalde. Kaşınıyorum hart hart, ne güzel bişi biliyo musun, duvarlara ağaç kabuklarına sürtüyorum kendimi... Buymuş olm, en kralı buymuş... Ama tabi bi yerde durdurmak lazım bünyeyi... Durduramazsın beniğğğ.. ehehe... Ohz... Ahan da... Çoook ii laan... Alo?

- ...

- Uyuzluk etme insana! Suçiçeği kaptık kendimize, o kaşıntı yapıyo olm, inan başka bi durum yok. Çocukken suçiçeği kapmamışım ben, altıncı sınıflarda salgın vardı. Doğrudan aralarına dalıp kaptım mikrobu. Olm, tamamen doğal yollardan direkman kafa koparıcı bir olay. Her yerim bööle kırmızı kırmızı, paso kaşıntı... Ohşşş... İnsanın içi içine sığmıyor anlatabiliyo muyum? Servis Şöförü Celil Abi'ye de bulaştırdım. Nası güzel oldu biliyo musun aalıyo, aalıyo...Harrt... Hart... Hartt... Ama çıkmak istiyorum abi, yeter baydı bu trip. Ohşşş... Abi hem güzel hem de berbat ama yaa... Hartt... Alooo? Ohh lan... Ah... Aloo...

- .....

- Pardon, kulağım kaşındı da dinlemiyodum seni. Ne diyodun en son? Alooo...Ohzz... Abi yapma şunu yaa... İtmeyin toplum dışına insanı... Aloo?

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

İMPARATOR, HAYATIM AYAKLARINI KALDIRIR MISIN, HALIYI SÜPÜREYİM...

FULYA O KELİMEYİ KULLANMA FULYAA...

KALE GİTTİ... ŞATO GİTTİ... SARAY GİTTİ... SIRADA BİŞEY VAR MI?.. OYUNU KAPATALIM MI KRAL TEODOR...

Pİ...Pİ... PRENSES...

FATİH'İN FEDAİSİ OLARAK ÇOK BAŞARILI EŞŞOLUEŞŞEK AMA PADİŞAH BU ÜSLUPTAN HİÇ HOŞLANMIYÇAK ..

VAY BE BU SEFER HAKKATEN KORSANA CİDDİ TEDBİR ALDILAR ...

1

ARA SIRA BÖYLE TEBDİL GEZMEZSEK Bİ BOK GÖREMEYİZ LALA LA,LA HA HA..

HAPSUUU!!

2

PADİŞAHIM ÇOK YAŞA

PADİŞAHIM ÇOK YAŞA

PADİŞAHIM ÇOK YAŞA...

karatan@leman.com.tr

ERDENER ABİ

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU
dumur@leman.com.tr

Bunu Çağçağ'a söyledim, ilginç bulmadı ve bu coğrafyada defalarca tıka basa dolu stadyumlarla işe giriş sınavı gördüğümüzü, bu kursun sınava dıil asıl bu duruma psikolojik hazırlık kursu olduğunu ironik bir şekilde söylediyse de Beşiktaş civarındaki bu kurs ilanı bana yine de dumura uğratıcı gibi geldi...

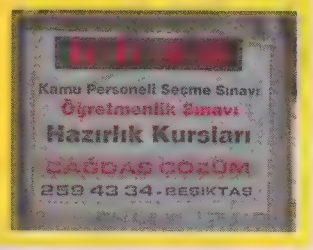

Çağçağ'la yürüyorduk... Taksim civarında şu sıralarda sokaklarda yeni yeni görülen bozuk para isteyen iyi giyimli tekno gençlerden biri bize yaklaşıp **"Heey bakar mısınız, yaa beni dinlemek zorundasınız tamam mı, bugün de popcorn yemeyin ve parasını bana verin"** dedi ki, bir an için anlamsızlık girdabına düştük sanki... Üstelik torunlarının istediği **Nesquick'e "Nesguguk ne lan?."** diyen bir babanın oğlu olarak tekno gencin popcorn demesine babam gibi şaşırdım, **"popcorn ne ula?"** paradoksuna girdim... Nedense canım birden kamıyanık istedi o an...

Sirkeci'deki bu şahikalar vitrininde daha neler var neler... Ancak bu resmi görüntüledikten bir hafta sonra aynı yere gidip baktığımda **tasarruflu disco ampulü** yazısını göremedim. Yoksa bi tane mi vardı o ampulden ve o da satılmış mıydı?.. Adamları da kıllandırdık galiba. Onlar açısından düşünsene her hafta adamın biri gelip vitrindeki yazıları uzun uzun okuyup notlar alıp gidiyor, sonra yine geliyor...

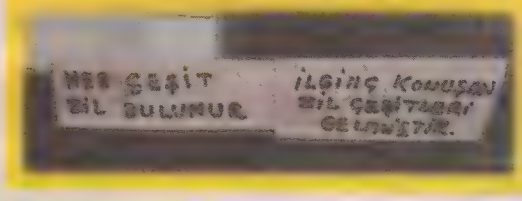

Dumurun dumuru

Önceleri dergide yazdığım ya da internetteki sitemize koyduğum kendi dumurlarım mail yoluyla internette bulunmuş gibi yayınlamam için tekrar bana gönderiliyordu. Dergi okuru ayrı, internet okuru apayrı gibi kesin bir gerçek var ortada diye şaşırıyordum. Şimdi de daha acayibi oluyor. Bu sefer de dere tepe gezip kendi çektiğim fotoğraflar bana geri gönderiliyor, **"internette buldum, çok komik abi bunu yayınla"** diye... Asıl bu durum çok komik bre teknoethiksizler!.. Attığım her dumur sanki bumerang gibi geri gelip kafama çarpıyor, acıtıyor, içimi sıkıyor... Geçen gün yine bir iki ay önce dergiye koyduğum **"Buraya çöp döken nonoştur!"** konulu kendi fotoğrafımı mail olarak yine bana yollamışlar. Ben diyorum ki, **"dumurumu download eden ve bana geri gönderen nonoştur..."**

PANTOLON

metinfidan

metinfidan@lerman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

TERELLİ

PICTURES

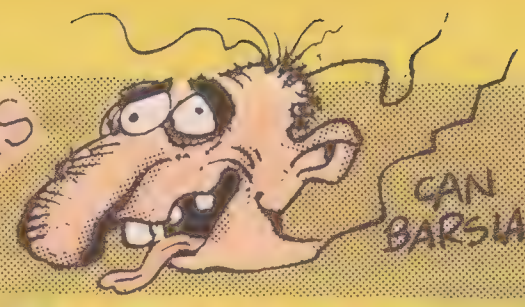

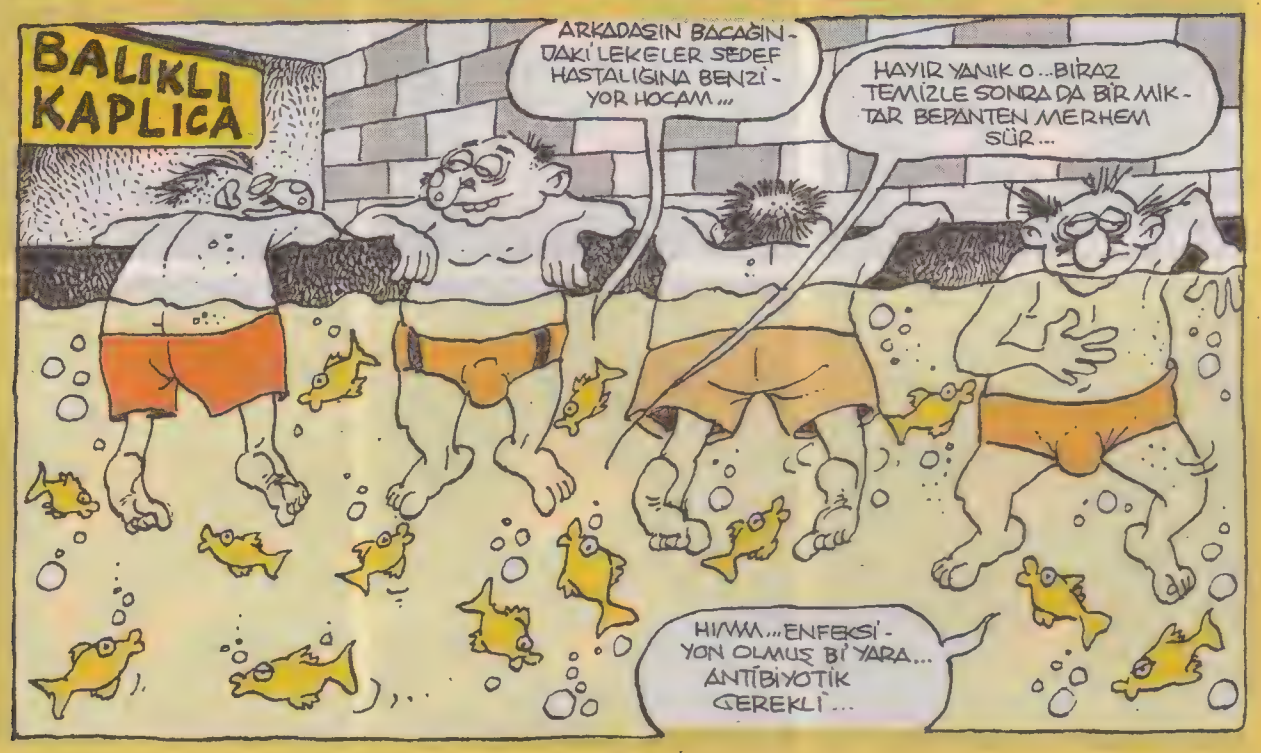

Akşamsefa

feyzi@leman.com.tr

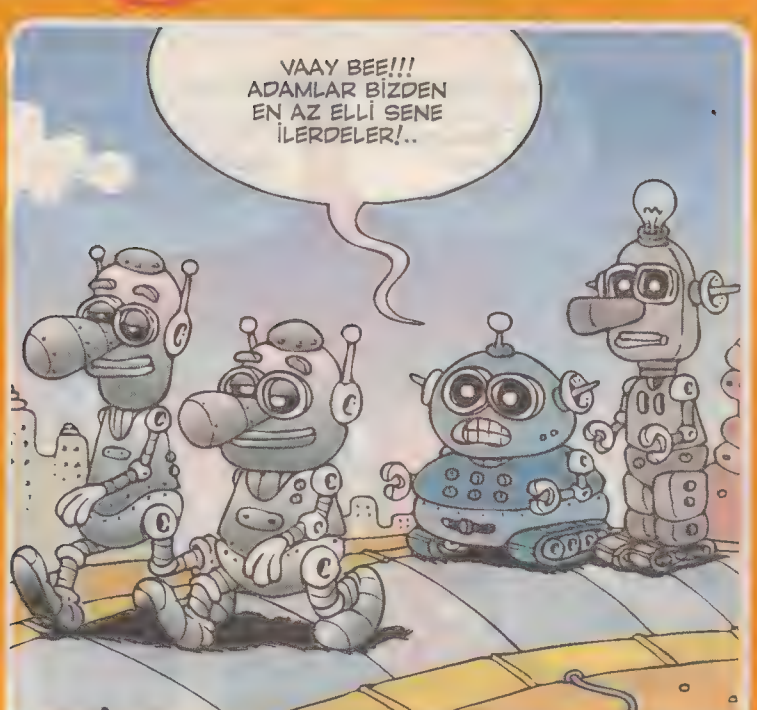

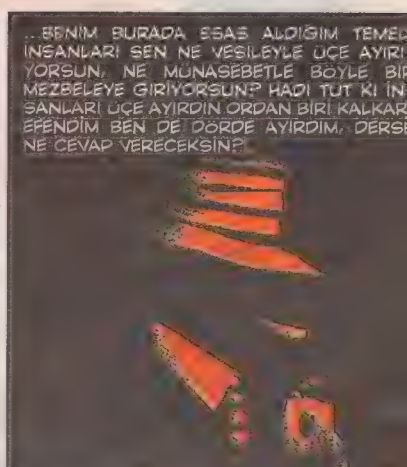

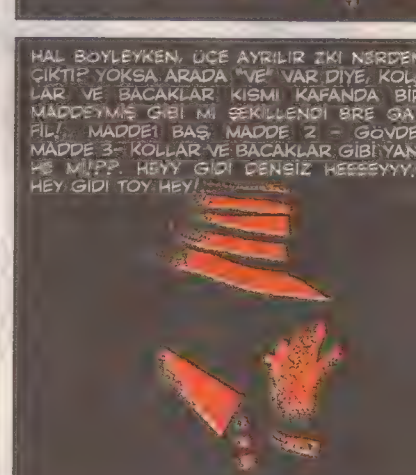

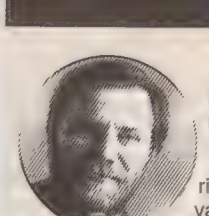

CEZMİ ERSÖZ

SARILIYORUM O DAĞA, O KÖPRÜYE,

Boğuluyorum geceleri... Ne zormuş bu kırk yaş. Hiç ummazdım bu yaşa geleceğimi. Daha genç öleceğimi düşünürdüm hep. Ama istediği zaman ölemiyormuş insan.

Boğuluyorum geceleri. Hiçbirşey avutmuyor beni. Hiçbirşey... Ne büyük, ne ulaşılmaz hedefler koymuşum önüme. Eziliyorum önlerinde. Yetişemiyorum hayallerime. Ve hayallerimi hep hor görüyorum.

Ya dünyayı dönüştürme arzusu, ya da ölüm. Hiç ortası olmadı ki benim için.

Nasıl yetiştim ben? Bu düşüncelerim, fikirlerim olmadan önce nasıl biriydim? Kim fısıldadı kulağıma ömrümün bu yazısını? Kim yükledi bana bu cehennem ağrısını? Ne acımasız bir sarkaç bu içimdeki: Ya bütün dünya, ya inziva.

Neden, neden yatışmıyor ruhum?

Bu zavallı adımı, neden sayıklayan tarihe kazımak istiyorum?

Oysa her geçen gün bildiklerimi unutuyorum. Evde yalnızlığımla kavga ediyorum bağıra bağıra:

Bu kadarsın sen işte! Hepsi bu, bir deha değilsin... Dünyayı dönüştürecek kadar güçlü değilsin. Zaafların var, çabuk yoruluyorsun. İyi bir eğitim almadın. Üstelik sinirlerin çok zayıf. Buraya geldiğine şükret... Sus ve kabul et artık ömrünün bu sıradan yazgısını!

Ölüm gibi geliyor bu hesaplaşma bana... Yetersizliğimi kabul etmek acı veriyor...

Çünkü hep insanlarla düşündüm ömrümü. Yaşamak denen bu büyük anlamsızlık, bu derin kayıtsızlık ruhumu o dipsiz, o soğuk boşluğa çekerken, yine hep insanlara, onlarda denenmemiş, yeni anlamlar aramaya koştum.

Nâzım Hikmet'in intiharı düşündüğü en umutsuz hapishane günlerinde yazdığı o hayat, direniş ve umut dolu şiirleri gibi yaşadım ben hep...

Saklamaya gerek yok. Ben bütün komplekslerimi bilerek ve elimde olmayarak en toplumcu düşlerime kattım.

Zaaflarım yönlendirdi, zaaflarım güç kattı en toplumcu eylemlerime...

Çünkü çok küçük yaşlarda öğretmişlerdi bana o telafisiz, o ağır terk edilmeyi... Aslında açık ve netti her şey... Ömrüm bu terk edilmemeyi hiç yaşamamışım gibi yapmakla geçti...

Utanmadan, güzel günler gelecek, oyununu kendime ve çevreme oynadım durdum hep... Herkes farkındaydı aslında.

Biliyorum inanıyor gibi gözükürken aslında inanmadıklarını. Ama ne yapsınlar, başka türlü vakit geçmiyordu ki. Başka türlü, zamanın ve düşlerin o acımasız zorbalığından korunamıyordu ki kimse.

Ölmemek ve dağılıp parçalanmamak için bu oyunu hep birlikte sürdürmek zorundaydık... Dostluk neydi ki; işte biraradayız, düşümüz devam ediyor, biz hep birlikte gelecek günlere hazırlanıyoruz, yalanını sürdürebilmekten başka...

Bu oyunu bozan, dostluktan atılırdı... Bu oyunu bozana "kötülük dayanışması" uygulanır, yalandan bile olsa sevilmezdi.

İşte bu derin inançsızlık bizi bir arada tutuyordu. İşte bu tarifsiz kayıtsızlık yüzünden, sabahlara kadar birbirimizi arıyor, telefonda konuşuyorduk. İşte bu dünya yalnızlığını belki bozabiliriz diye, ama yine de sonunda ne olacağını gizliden gizliye sezerek aşık olmayı, birine delice bağlanmayı arzuluyorduk...

Boğuluyorum geceleri... Ne olursa olsun sevilmek ve o çok küçük yaşlarda yaşadığım terk edilme acısını unutabilmek için, ne zor, ne ulaşılmaz hedefler seçmiştim kendime.

Tıkanarak uyanıyorum. Sabahın beşi. Çantamı hazırlamam gerek, öyle yorgunum ki yıllardır. Öyle yorgun ki, giderek beyazlaşan bedenim. Oysa eskiden acırdım kendime. Artık zamanın daralıyor. Zamanım daraldıkça bu acımayı da bıraktım...

Gitmeliyim. **Hakkâri**'de beni bekliyorlar... **Hakkâri**... Sahi ne arıyorum orada, ne arıyorum o çıkmaz sokakta... O çok yoksul, o çok unutulmuş şehirde...Sabahın köründe, çantamı hazırlarken hissettiğim tek şey vardı: Varlığım acı veriyor bana...

Toplumcu düşlerim, artık sadece o dinmek bilmeyen sevilmek arzumdan güç alıyordu...

Bu yüzden delice yolculuk ediyorum... Sahici, gerçek bir şeyler arıyorum yollarda. Sahici insanlar. Sahici bir aşk. Sahici bir dostluk... Belki yollarda bulurum diye, durmadan yollara çıkıyorum...

Sahici birine ömrümü adamak istiyorum.

Kendimi bu şehirde gerçek bulmuyorum. Hayatımı bu şehirde anlamlı bulmuyorum.

Bu şehirde varlığım acı veriyor bana.

Boşuna özür diliyorum insanlardan. Yollarda anlıyorum bunu: Kimseye değil, en çok kendime kötü davranmışım ben...

Kimi yaralamışsam, kendimi cezalandırıp, onun yarasını sarmışım... Sahipsiz suçlarla, unutulmuş günahlarla dağlamışım benliğimi.

Van-Hakkâri yolunda anlıyorum ki, kendimden başka kimsenin hakkı yok bende... Çünkü ne yapsam, ne yapsak kolay değişmiyor insan, insandaki o sonsuz kötülük, yalana inanma arzusu...

Oysa ben hızla yaşlanıyordum... **Van**'dan **Hakkâri**'ye giden otobüsün camında yüzümü seyrederken anlıyorum ki, en büyük yenilgi yaşlanmakmış...

Ama dağlar hiç yaşlanmıyordu... Ve **Hakkâri** şehri ne kadar yoksul, ne kadar sıkıştırılmış , ne kadar incitilmiş olsa bile, şehre girmez beni çarpan ve şehrin yamacında buradaki hayatın korkusuz bir tanığı gibi yükselen **Sümbül Dağı,** o kadar görkemli, o kadar asi ve onurluydu...

Beni **Hakkâri**'ye çağıran kitapçı, vali yardımcısının önünde etkinliğe izin verilmez edişesiyle, korkuyla ellerini ovuşturup terlerken, ben hep o dağı seyrettim durdum, sonsuz bir susuzlukla...

Bu korkuyu ve teslimiyeti görünce bir kez daha vuruldum o dağa ben.

Ve anladım ki, ömrüm boyunca ben bu dağ gibi olmayı özlemişim.

Dünyevi hiç bir şeye gönül indirmeyen suskunluğunda hayatın neredeyse bütün sırlarını saklayan... Görkemli, ama bir o kadar da anlayışlı ve konuksever... Onu dünyevi oyunlara ve çıkarlara özendirenlerin rüşvet karşısında hep tavizsiz...

Her şeyi kanıksamış ve bu yüzden korkusuz, kendisini gerçekten heyecanlandıran bir varlık ve bir anlamla karşılaşma kadar hep suskun ve asi bir dağ gibi olmayı özlemişim.

Evet, bu dağa vurulmuştum ben... Çünkü özlediğim her şeyi onda bulmuştum...

Köyleri yakan ve binlerce köylüyü şehir zorunlu göçe mecbur eden, dahası yayla yasağı koyduğu için hayvancılığın ölmesine sebep olanlar, **Hakkâri**'yi memurlar ve açlar şehrine dönüştürmüştü: ama bu dağın büyülü, o, insanı yeni yolculuklara davet eden o kışkırtıcı buz mavisini ve soğuk aydınlığını yine de yok edememişti...

Ama bu dağa vurulmuş olsam da, unutamadığım bir şey vardı: Varlığım acı veriyordu bana... Ve varlığım bana acı verdikçe içimdeki bir ses, belki de buradadır aradığın şey neyse, belki bu şehirdedir, diyordu... İçimde yıllardır soluksuz kalan aşk, biliyorum, hep yoksullukla, yoksulluğun trajedisiyle büyülenmişti... Hayat burda geldiğim şehirden daha sahiciydi, çünkü burda her şeyin ağır bir bedeli vardı. Hayat ve aşklar namlunun ucunda yaşanıyordu. Beni büyüleyen **Sümbül Dağı** ise mayınlanmıştı...

Hakkâri'de akşamları elektriğin voltajı çok düşüyordu. Akşamları her lamba, hüzünlü bir mum oluyordu **Hakkâri**'de. İşte ben bu mumların aydınlattığı, yıkıldı yıkılacak ve seslerin, kapıda bekleyen polislerin telsiz cızırtılarıyla bölündüğü köhne bir kırtasiyeci dükkanında, **Hakkârili** gençlerle özgürlüğü konuşuyordum...

Bu gençler, ilk bakışta bu dünyanın en talihsiz, en baskı görmüş, en unutulmuş gençleri gibi gözüküyordu belki, ama hüzünlü bi

O UZAKTAKİNE... KENDİME...

muma dönüşen lambaların ışığında, onların gözlerine, gözlerindeki o tuhaf, o deli, o asi beyazlığa iyice bakınca anlamıştım ki, bu dünyada özgürlüğün ne denli kutsal olduğunu hissetmek için **Hakkâri**'de genç olmak gerekiyordu...

Çünkü bildiğim kadarıyla gençlik, özgürlüğün en tutkulu damarıydı... Ve inadına **Hakkâri**'de en büyük suç genç olmaktı!

Bir şehir düşünün, orada canlı müzik yapmak bile yasak olsun. Gerisini söylemeye gerek var mı?

Onlarla konuştukça, hep utandım onların gerçeğinden. Utandım onların öfkesinden...

Ve unutmak istedim, onları dinlerken hızla yaşlandığımı ve susturdum acı veren varlığımı.

Onları ve hayatlarını görünce, bu güne kadar yaşadığım her şey bir anda lüks, basit ve saçma göründü bana. Utandım kentli korkularımdan, utandım kentli kuruntularımdan...

Ve sonra, bu güne dek nasıl ayrıldıysam sevdiklerimden, **Hakkâri**'den ve vurulduğum o dağdan öyle ayrıldım...

Sanki çok önceden bütün bu ayrılıkları yaşayacağımı biliyormiş gibi ayrıldım...

Hakkâri'den **Van**'a dönerken bir an, sıkıca yumdum gözlerimi ve söz verdim kendime, hiç unutmayacağım, diye...

Ve o an ürperdim... Sahipsiz kalmış bir aşk gibi ürperdim... Keşke biri beni çok iyi anlamış olsa ve şu anda beni bana anlatsa, der gibi ürperdim...

Dönüş yolunda, arabayı kullanan gazeteci arkadaşım bana **Gençlik Köprüsü**'nü gösteriyordu...

Küçük bir asma köprü bu, 4-5 köyü **Hakkâri-Van** yoluyla birleştiriyor... Köprünün altından, zaptedilemeyen Zap nehri akıyor.

Bu köprüyü yıllar önce, çılgın akan **Zap**'a girip çıkarak, genç **Deniz**'ler, genç **Mahir**'ler yapmış.

Birileri köprünün adına bile tahammül edememiş. Kırıp dökmüşler. Gençlik kelimesinin sadece **"k"**si kalmış. **"Köprüsü"** yazısı duruyor... **Zap** bu köprünün altından akıp duruyor...

Öyle güzel, öyle estetik, öyle sıradışı bir köprü ki bu, yılmayın çocuklar, ergeç kazanacağız, der gibi bir seslenişi var insana...

İnsan küçük bir köprüden utanır mı? Utanır...

Bana acı veren varlığımı sadece bu köprüye armağan etmek istedim, onu görür görmez...

Çünkü vurulduğum o dağdan sonra, bu köprü öğretiyordu beni bana. İlk kez gibi, yeniden... Tavizsiz ve asi bir dağ olamıyorsan, mütevazı, yardımsever, iyi kalpli bir köprü ol, diye sesleniyorbana...

Uzat elini, birilerinin ölmüş sandıklarına... Yaşamak mucizelerle dolu, ölümse son değil. Ardında köprülerin kalıyor. Ardında izinden dönmediğin cesur düşüncelerin kalıyor...

İşte ben, **Hakkâri-Van** yolunda acı çeken varlığımı hiç çekinmeden ikiye bölüyorum; bir yarısını **Hakkâri**'yi bekleyen o asi, o tavizsiz **Sümbül Dağı**'na, öbür yarısını, bu yol üzerindeki **Deniz**'lerin, yaptığı **Gençlik Köprüsü**'ne bölüştürüyorum...

Ve şimdi daha iyi anlıyorum, kendime hiç acımayarak, neden durmaksızın uzun yollara çıktığımı.

Bunu anladığım ana, hiç utanmadan sarılıyorum kendime. Kimse yok etrafımda...

Hiç utanmadan sarılıyorum acı veren varlığıma... Sarılıyorum hızla beyazlaşan bedenime...

Çünkü ben varsam ve yaşıyorsam, o asi dağ vardı, ben varsam ve yaşıyorsam, **Deniz**'lerin, yaptığı o iyi kalpli köprü vardı.

Sarılıyorum kendime ve anlıyorum ki, en büyük değil, ama en anlamlı nedefim sarılmakmış kendime...

Çok geceydi... Çok, ama çok yalnızdım, bu saatte kimse yoktu beni anlayacak.

Bu yüzden dolasıya sarılıyorum kendime... Doyasıya.

O dağa, o köprüye, o uzaktakine... Kendime...

.....

İşte bu güzelim köprü yaklaşık bir-iki sene önce kimliği belirsiz kişiler tarafından bombalanarak yıkıldı... İnsan bir köprüden utanır mı?.. Utanır... Bu utancı yok etmek ve bu köprüyü yeniden yapmak için sanatçı dostlarımla birlikte bir kampanya başlatıyoruz... Bu köprüyü yeniden yaptıramazsak utancımız hep büyüyecek... Bu köprü yapılmalı, yoksa 68 ruhu sular altında kalacak... (Bu köprünün yapımı için gerçekleşecek festivalle ilgili gelişmeleri buradan ve web sitemden - www.cezmiersoz.net- izleyebilirsiniz)

cezmier@leman.com.tr

* **Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak** adlı kitabım **Gendaş Yayıncılık**'tan çıktı. Bu kitabın tum geliri tutuklu aileleri ve yakınları'na **(TAYAD)** bırakılmıştır.

* Tebeşiri, silgisi dahası en gerekli öğretim araçları olmayan **İstanbul Üniversitesi**'nde öğrenciler kamerayla gözleniyor, **İstanbul Üniversitesi**'nin her yerinde kamera var... Ve öğrenciler olmadık yere ceza alıp okuldan uzaklaştırılıyorlar... Bu konuyla ilgili ayrıntılı bilgi haftaya sadece Leman'da...

* **Kadıköy.** 27 Mart Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Kadıköy Dost Kitabevi**'ndeyim.. (Kadıköy postanesi arkası)

* **Ankara.** 3 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-17:00 arası Ankara **Kare Kitabevi**'ndeyim. Hoşdere Cad. No.189 **Çankaya**

* **Denizli.** 4 Nisan Pazar günü saat 14:00-17:00 arası **Denizli Yaprak Kitabevi**'ndeyim.

* **Samsun.** 8 Nisan Perşembe günü saat 13:00-15:00 arası **Samsun 19 Mayıs Üniversitesi**'nde "şiir" topluluğunun düzenlediği etkinlikteyim...

Tuncay Akgün
bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

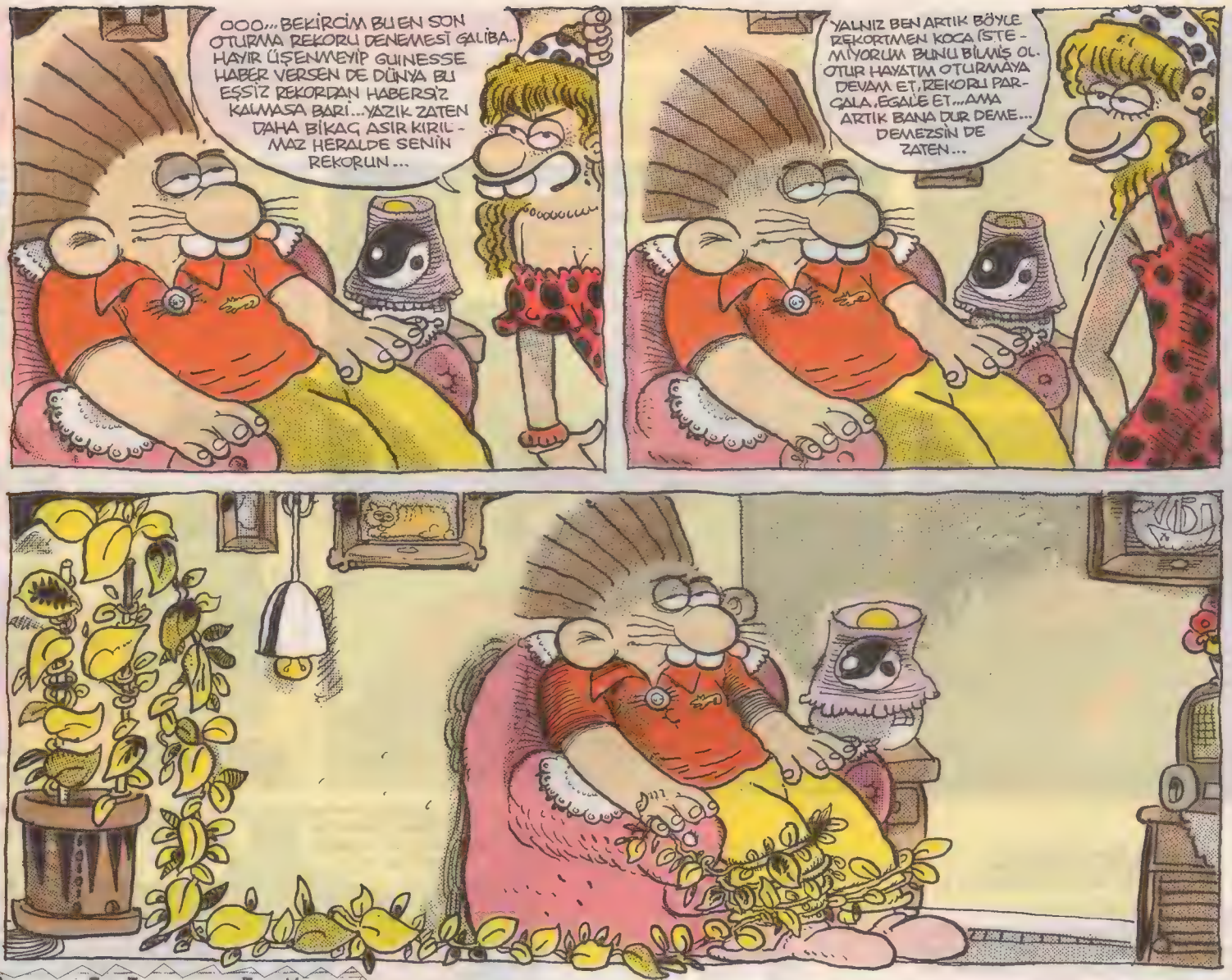

Bezginer lokma dağıttı seçmenden oy istedi

CHP Kınıklı Belediye Başkan Adayı Bekir Bezginer, seçmenleriyle lokma gününde bir araya geldi. 28 Mart yerel seçimlerinde Kınıklı'da CHP'den belediye başkan adayı olan Bekir Bezginer, Asmalıevler Mahallesi'nde lokma dağıtımı yaparak vatandaşların sorunlarını dinledi. Asmalıevler Semt Pazar yerinde lokma dağıtımı yapan CHP'li Bezginer, artık sözün seçmenlerde olduğunu söyledi...

Denizli'nin Kınıklı beldesinde CHP'nin belediye başkan adayı **BEKİR BEZGİNER**'i tabii ki destekliyoruz...

Gön: Denizli'den İbrahim Ergin

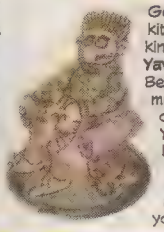

Geçtiğimiz yaz Kaş'ta yapılan bir kitap etkinliğine davetliydim... Etkinliği düzenleyen dostumuz **Yusuf Yavuz** bana sürpriz hazırlamış ve Bezgin Bekir şeklinde bir pasta yapmış.... Ancak o sırada yurtdışında olduğumdan etkinliğe katılamadım. Yanda fotoğrafı görülen pasta hala buzdolabında duruyormuş... Pastayı yemek bu yazki Kaş kitap festivaline kısmet olacak galiba, ama bayatlığı uyku zehirlenmesine yol açarsa o fena...

Bu arada sevgili Tuncel (Kurtiz) abimizin uçurduğu Reis Çelik'in "İnat Hikayeleri" filmini okurlarımıza çok tavsiye ediyoruz... Eserde insana susadığımız, şebeklerden geçilmeyen ortamda inebi görmek için...

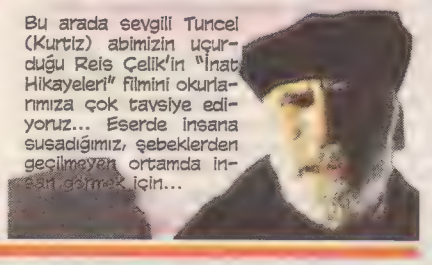

Gönül Adamı

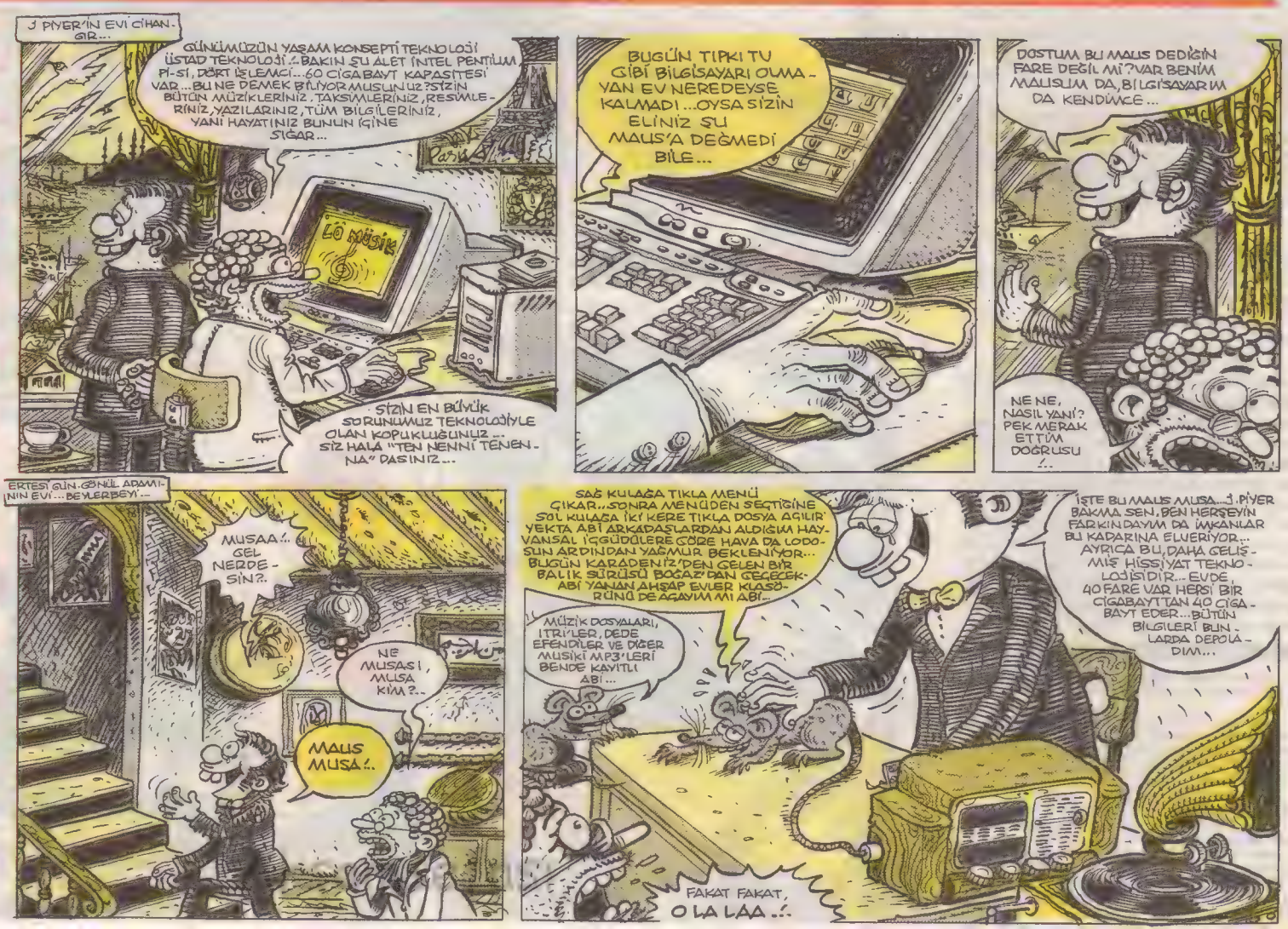

GÜNERİ İÇOĞLU

Nihat Genç KAVUKLU

Muhavere, konuşma demek, Arap kökenli bu kelime ortaoyundan kaldı. Yüzyıl varki tadıyla bir ortaoyunu oynanamıyor. Ortaoyunu yüzde yüz bir Türk icadı, hatta İstanbul kökenli oyun. Yüzelli yıldır batı sahnelerini memleketimize taşıdık, onlarca yıl sokağın tiyatrosu ortaoyunu batı tiyatrosuna karşı savaş verdi. Sonunda yenilerek tarih sahnesinden çekildi. Bugün hala tüm tiyatro kuramcılarının hayali olarak tartışılır ortaoyunu. Kavuklu hala bir eski zaman peygamberi, tiyatronun ermişi gibi saygı görüyor. Ama yetmiş milyondan kimse Kavuklu'yu canlı gözleriyle izlemiş değil.

Madem ortaoyunu kayboldu, tiyatro üzerine yazıp/düşünen her yazarımız bari ortaoyundan faydalanalım demeye başladı. Bize dair, Türk, sahnemizi inşa etmemiz için mutlaka ortaoyunun elemanlarından yola çıkmak gerektiğini defalarca anlattılar. Çünkü batıyı, Brecht'i okuyup gördüler, epik tiyatronun kökeni ortaoyunu!

Ortaoyunun dekoru basit bir paravandır. Bu paravana "yeni dünya" diyoruz. Bu paravan hamam olur, pastacı dükkanı olur, bir kır kahvesi olur, epik tiyatronun en temel özelliği de budur. Yani bu değişmez dekor paravan, hikayeyi anlattığımız yerin / şeyin resmini / şeklini vermez. Burası kahvedir, deriz, seyirci orayı kahve gibi izler. Bu aynı zamanda dekorun yabancılaştırma unsurudur. Ortaoyunu oyunculuğundan hikaye anlatımına, dekoruna kadar çok şey yabancılaştırma elemanlarıyla doludur, batı tiyatrosu bu yabancılaştırmayı çok sonra keşfetmiştir.

Yabancılaştırma şudur, seyirci, oyunla, dekorla hızla özdeşleşir, ancak, oyuncular, dekor, seyirciye ısrarla buranın gerçek değil, tıpkısı değil, bir uydurma sahne olduğunu hatırlatır. Böylelikle izleyici psikolojik olarak kendini oyuna kaptırmaz. Akılla oyuna bağlanır, yani, oyuna, oyunla bağlanır. Bunu örnekleyelim, diyelim hikaye gereği ölmekte olan oyuncu, ölüm anında, ölüm sahnesini bozarak, ışıkçıya bağırır, ölüyorum kapat ışıkları, işte bu tür "oyunun" bozulma sahnelerine yabancılaştırma, diyoruz. Seyirci ölmekte olan oyuncuya psikolojik olarak kilitlenmişken, ölmekte olan bu oyuncuya karşı duygusunu daha da derinleştirip derinden etkilenebilir, ancak bunu yapmıyor, oyunu bozuyormuş gibi ışıkçıyla konuşmaya geçer, bunun bir oyun olduğunu hatırlatır!.

Ortaoyununda yabancılaştırma unsurları çoktur, diyelim, seyirci anlatılan hikayenin konusuna gömülmüşken, hikayeyle hiç alakası olmayan saçma sapan konular başlar, yani, hikaye dağıtılır, başka tuhaflıklar yapıldıktan sonra tekrar hikayeye dönülür.

Ortaoyununda sürekli sahnede duran iki temel oyuncu vardır. İlki Pişekar, diğeri Kavuklu. Pişekar, oyunun gizli yönetmeni gibidir. Oyunu açar, kenara oturur. Sahneye girip çıkan oyuncuların maharetlerini göstermesi için laf atar, oyunun akıcılığını düzenlemek için bir oyuncu gibi oyuna girer, çıkar. Ve Kavuklu'nun büyük yardımcısıdır. Pişekar, elinde şakşak diye ses çıkartan, şakşakla oyunu yönetir. Bu orkestra şefinin çubuğu, ya da sanat müziğinde tempoyu ayarlayan Kudüm'ün görevini üstlenir. Şakşak da bir yabancılaştırma unsurudur, çünkü, şakşak yapar perdenin açıldığını anlarız, şakşak yapar oyuncu girer, ya da müzik başlar. Karagöz oyununda sıkça kullanılan enseye atılan şaplakın da rolünü oynar, şakşak...

Kavuklu oyunun herşeyidir, kelime, söz, mimik, taklit ustasıdır, tiyatromuzun gelmiş geçmiş en büyük kahramanıdır. Pişekar, Kavuklu'nun iyi espri yapmasını sağlamak için bugün pas tabir edilen laf atar, eskiler buna dişi laf derdi, Kavuklu bu lafa okkalı bir cevap verir, bu karşı lafa da erkek laf denir, günümüzde, nasıl kodu, geçirdi, diye tabir edilir.

Ortaoyunun yazılı metni yok. Tuluat tiyatrosuyla karıştırmayalım, ortaoyunun büyük bölümü tuluattır, ancak, tuluat tiyatrosu tamamen sahnede o an doğaçlama uydurulur. Ortaoyununda yazılı metni yok, ancak, hikayelerin safhalarını oyuncular iyi bilir. Diyelim hikaye gereği kır kahvesine gidilecek, kahvede oturulacak, sonra kahvecinin kızı gelecek... Ve oyun gelişecek. Oyuncunun bildiği bu oyunda kır kahvesine gidilmesi, gerisi onun irticali yeteneğine kalmıştır. Metne bağlı değildir, araları kendi marifetiyle doldurur. Ancak, yüzlerce oyun oynana oynana oyuncular tarafından ezberlenmiştir.

Yani, yazara / metne bağlılık diye bir husus yok. Oyuncu boşlukları o an oradaki duruma göre doldurur. Söze dayalı oyunlara doğaçlama / irticali, yani "tülüat" diyoruz. Hiçbir ön bilgi olmadan tamamen o an oyuncuların uydurarak geliştirdikleri tuluat oyunu büyük marifet / ustalık ister. Bugün hiçbir temsilcisi kalmamış, tarihe gömülmüştür.

Kanlı Nigar, Yedi Kocalı Hürmüz ortaoyunundan uyarlanmış, yani modernleştirilmiştir. Keşanlı Ali, Rumuz Goncagül ve birçok yeni oyun ortaoyunun unsurlarından faydalanmıştır.

Bugün hiçbirimiz tadıyla, olduğu gibi ortaoyunu izleme şansına sahip olamadık. Bu yüzden ortaoyunun tadını, şeklini tarif etmek zordur. Ancak, ortaoyunun tıpkısı diyebileceğimiz bir oyun bugün halen TV'lerimizde gösterilmekte, bize ortaoyunu hakkında fikir vermektedir, bu dizinin adı: Tatlı Hayat'tır.

Tatlı Hayat, nerdeyse ortaoyunun ta kendisi. Kavuklu rolünde Haluk Bilginer. Haluk Bilginer'in yanında onun kadar kuvvetli bir iki sanatçı olsa, işte ortaoyunu denen bu şeyin nasıl tadından yenmez olduğu anlaşılır.

Ortaoyunun dağılmasına sebep de budur, sürekli tek bir usta oyuncu etrafında gelişen oyun gücünden zamanla kaybeder. Eleştirmenler ağız birliği etmişcesine

ORTAOYUNU

batı sahnesinin cazibesine dayanamadı, derler. Asıl önemli lafı Münir Özkul söyler. Her büyük sanatçı etrafına yeteneksiz avanelerini alıp ayrı ayrı kumpanyalar kurarak kuvvetinden uzaklaştığını belirtir.

Yani, üç/dört birinci sınıf oyuncuyla sürüklenmesi gereken ortaoyunu, sadece, kavuklu dediğimiz tek kişinin üzerine kaldı. Ve bu sokak tiyatrosu üstün oyuncularını kaybedince, sürekli cinsellik edebiyatı yapmaya başlar, sokakta ar ve haya terbiyesini fazlasıyla zorlar, sokakta çocuk sübyancılığından eşcinselliğe kadar herşeyi konu edinir. Başta Namık Kemal, Ziya Gökalp birçok aydının tepkisini çeker. Ortaoyunun bu düşkün basit hali aydınlarımızı üzer. Ve batı tiyatrosu mu, ortaoyunu mu diye büyük bir tartışma elli sene kadar hararetle tartışılır.

Gerçekten ortaoyunu Kavuklu denen başoyuncunun üstüne kaldı, oyuna ustalık/çeşit katması gereken yardımcı oyuncular asalak gibi oyunu yemeye, oyunun baş oyuncusunun şöhretinden faydalanmaya başlar.

Bugün Tatlı Hayat dizisi ortaoyunu için bize birçok ipucu veriyor. Tek farkı dekor/giysiler. Haluk Bilginer kavuk taksa, kapı yerine paravan konsa, işte ortaoyunu. Kavuklu ortaoyununa yanında sürekli bir cüce, ya da çırağı ile çıkardı. Tatlı Hayat dizisinde evin hizmetkarı bu rolü oynuyor. Hafif aptal, hafif cin, hatta Kavuklu'ya diş geçirecek hamleler yapar. Pişekar rolü Türkan Şoray'ın üstünde gibi. Ve sürekli açılıp kapanan kapıdan binbir renkli insanlar/tipler girip çıkar. Biri taklidi, biri çeşitliliğiyle oyuna renk ve tempo katar. Asıl önemlisi oyuna sürekli girip çıkan bu tiplerin her biri Kavuklu'yu deliye döndürür. Kavuklu ya oyuna girenlerin dilini anlamaz, ne yaptıklarını çözemez, ya da oyuna girenler Kavuklu'ya laf anlatamaz, ya da oyunun dışında komiklikler yaşarlar.

Tatlı Hayat dizisini başarılı bir ortaoyunu keyfi yaşattıkları için tebrik ediyorum. Türkiye'nin Haluk Bilginer gibi Kavuklu oynayabilecek bir proesyonel oyuncuya kavuşmasını da şans kabul ediyorum. Ancak, herkesin sorduğu gibi, bu kadar üstün oyuncunun Özcan Deniz gibilerle ne diye film çevirdiğini de merak ediyorum. Tarihte de ortaoyunun dağılmasına şebep bu durumlardır, profesyonel yetenekte oyuncular, oyuncu kuvvetlerini, nerde, kimle, nasıl bir sahnede sergileyeceklerini bilemediler, gittikçe alemin şebeği, maymunu oldular!.

Hayatımda ilk Karagöz'ü, ilkokul ikinci sınıfta izledim. Bugünkü Trabzon İskender Paşa Okulu'nun giriş salonuna hayal perdesini çekip ışıkları söndürdüler. Tüm okul dersten de yırtmanın keyfiyle alkışlarla Karagöz'e kilitlendik. Hayatımda ilk defa, Ermeni, Rum, Arnavut, Çerkes, Zeybek, Kürt, Yahudi'yi, Karagöz perdesinde tanıdım.

Yaşım yirmiyi geçtikten sonra, çok geniş olan ailemin ve okul arkadaşlarımın yarısının yakınının Rum, Ermeni, Kürt, Gürcü olduğunu öğrendim. Enişte şuymuş, yengem buymuş birlikte top oynadığım arkadaşım şuymuş, hepsinin ne olduğunu yirmibeşli yaşlardan sonra öğrendim.

Ülkemizde siyasi fikirler hep kavimler/ırklar üzerinden tartışıldıkça herkes gibi bizler de kendi ailemize, soyumuza, arkadaşlarımıza "ırki" bakmaya başladık. Hani Türk arasan yok. Tanrı bu kadar renkli bir şehirde büyüttüğü için şükrolsun. Bu kadar renkli bir ailede büyüdüğüm için ötelere selam olsun.

Sonra Ankara'ya yerleştim. Bugüne kadar Ankaralıyım diyeni de görmedim. Eşşek kadar herifler nedense her muhabbette ben şuyum, ben buyum diye başlayıp bitiriyor, hani Türk olmayayım da ne bok olursam olayım gibi. Ben de ne yapayım, Laz'ım mı diyeyim. Hiçbir zaman demedim. Karadenizli olmak çiçeğin yapraklarından biri olmak. Çiçekte ne çok yaprak var, her yaprak kendine birşey derse, ortada koklayıp bahçesinde gezineceğimiz çiçekler kalmaz.

Ben, Asya, Afrika, Avrupa'da tek gün esir yaşamamış, tek gün işgal görmemiş, Ankaralıyım. Siyasi ve kültürel tanımını bağımsızlıktan yana koydum. Fikrim, bilincim bu şehirde büyüdü. Siyasi bilincimi bu şehirde öğrendim. Ama dönüp, enişte lerime, yengelerime bakıyorum, hangisinin adını/kimliğini alayım, ailevi bir ad, sülalevi bir isimle yaşayacaksam şehre niye indim, yaylada koyunlarla devam ederdim...

Ailemde Ermeni de var, Kürt var, Gürcü de var, Allah'a şükrolsun bu tanımlarla hiçbir sorunum olmadan bir masal çocukluğu yaşadım. Ama şimdi kahvede, dernekte, nerde otursak muhabbet "kavmi/ırki" soya sopa kayıyor, nasıl çirkinleşiyor. Kaç zaman var ki arkadaşlarım bu adlarla propaganda yapıyor, kavmini övüyor, benim karşısına çıkıp, ulan ben de lazım, dememi bekliyor. Ben kendime bir şey demedim. Kendine birşey diyen arkadaşlarım bugün Amerikan Elçiliğine çay/kahve vızır vızır girip çıkmaya başladı...

Babam 30/40'lı yıllarda bir küçük imparator kadar zengindi, çok kadın aldı, dördünü ömür boyu aynı konakta tuttu.. Kamyonlarıyla Erivan'a, Kars'a, Batum'a gidip geliyordu. Kadınlarının hepsini güzergah üzerinden aldı. Yani benim bir yığın annem var. Annemlerle yanyana geldiğimizde, anne sen şuymuşsun, sen buymuşsun diye laf çevirdiğimizde, gülmekten kırılırdık. Komik gelirdi bize. Babam, azbuçuk Rusça, Rumca bilir, ayrım/gayrım hiç bilmedik. Böyle bir kültürü kimse bize söylemedi. Ne annelerim ne babam, oğlum sen şusun demedi. Hatırladığım şudur, babam, annemler ne zaman birarada oturup senin aslın şudur diye bir laf geçse, hep birlikte gülmekten ölürüz. Sen şusun, demek, bizi eğlendirirdi.

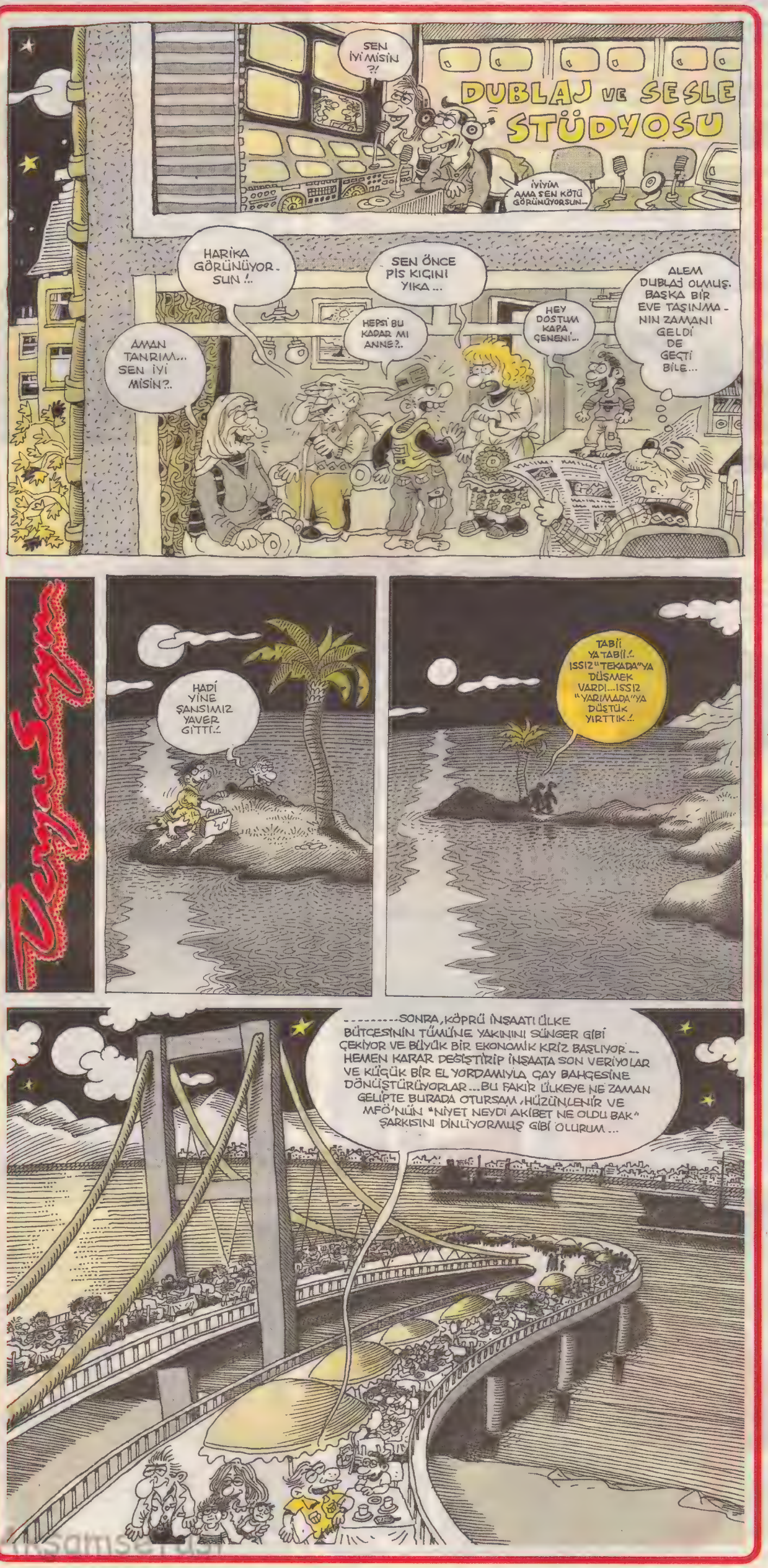

Yani, Ermeni, Gürcü, Çerkez, Kürt, Arnavut enişte lerimiz, komşularımız oturmuş birbirimize gülerdik. Nedir bu gülme? Birbirimizin soyu sopu bizi neden güldürür.

Anladım ki bir Osmanlı ailesiyiz, Kavuklu kültürüyle büyümüşüz. Kavuklu kültürü, kavimlerin resmi geçidi, kavimler eğlencesi.

Batı tiyatrosunun oyunları bize bir yığın insan/karakter tanıtır, diyelim biri kazanova, biri cimri, biri aşk kahramanı, biri yoksul, biri hırsız, biri nankörü anlatır. Tiyatro sahnesinde dünyanın yaşayan sosyal karakterlerin hepsi var.

Ancak, ortaoyunda durum bambaşka. Ortaoyunun özelliği karakterlerini hepsinin "ırki" oluşu. Ortaoyunun değişmez karakterlerine bakın: "Arnavut, Yahudi, Kayserili, Zeybek, Arap, Acem, Rum, Ermeni, Tatar, Rumelili, Çelebi (İstanbullu), Laz, Kastamonulu (Ortaanadolulu)..

Ortaoyunu dediğimiz oyunun hikayesi de budur, Kavuklu sahnede bekler, bu karakterlerin her biri sırasıyla şivesi/taklidiyle Kavuklu'nun yanına gelir, çatışır, kavga eder, eğlenir gideriz.

Ortaoyununda derin bir siyaset felsefesi gizlidir ve bu felsefe Osmanlı kültürünü bize anlatır.

Bugün ortaoyunda çokca oynanan onlarca oyun elimizde, metinlerden bu oyunda nelerin konuşulduğunu biliyoruz. Kahramanlar sadece şive taklitleriyle değil, "ırkların" değişmez özelliklerini de bize rolleriyle tanıtırlar.

Mesela, Ermeni asaletine düşkündür, dilinin büyüklüğünü över, ısrarla, Erivan Ermenicesi, Kürt Ermenicesi, İstanbul Ermenicesi diye övünür. Yahudi kimseyi beğenmez. Laz hızlı konuşur. Arap ne söylersen anlamaz.

Ortaoyunu üzerine yazıp/çizenler hiçbir oyunda bu ırklardan herhangi birine rencide edici/kırıcı sözler söylenmediğinde hem fikirdir. Bizler de müşahade etmedik.

Hatta, aksine, bu ırki karakterlerin hemen hepsi Kavuklu'yla dalga geçer, Kavuklu'yla eğlenmeye çalışır, Kavuklu'yu beğenmez. Zaten Kavuklu'nun kafayı yemesine/delilenmesine sebep de budur.

Mesela, elinde kutsal kitabı, takkesi, uzun sakallı Yahudi, Kavuklu'nun huzuruna çıkar, Kavuklu'yu adam yerine koymaz, aşağılar. Kavuklu'ya sürekli "kabuklu" der, "senin kabuklarını soyacağım" der. Kavuklu: "Sen beni adamdan saymıyor musun?" der, Yahudi karşılık verir: "Nerde o bolluk!"...

Rumeli'de sorun eşkiyalıktır, Rumelili kabadayılığıyla övünür. Kızlarağası da kendilerini korumak için Rumelili'yi güvenlikçi tutacaktır, sorgular. Rumelili kendini över: "Sen ne söylürsen be agam, te o eşkiyaları dağdan dağa üfürükle savururam.."...

Acem tipi mübalağacı, abartmaları meşhur. En çok gülünen esprisi pehlivanlık üzerine: "Ben birgün İran'da güreşerem, Zaloğlu Rüstem'i serçe parmağımla havada döndürem. Döndürem döndürem fırlatam... İki hafta sonra Balıkesir Bandırma'dan telgraf geldi. Buraya havadan bir pehlivan düştü.."...

Yine Acem bir oyunda Kavuklu'ya Merih yıldızına telgraf çekmek için gelir, Kavuklu, yol çok uzun deyip üç lira ister. Acem parayı pahalı bulup telgraftan vazgeçer.

Tanzimat'la topluma modern hukuk girmiştir. Ortaoyunu suç ve cezanın bu yeni standartlarını sıkı şekilde eleştirir. Bir oyunda Kavuklu'yu dövmek için zabıta gelir. Kavuklu zabıtayı bakın nasıl alt eder. Zabıta'nın jobunu alır ve jobu terazide tartıp, bunun standartlara uygun olmadığını söyler.

Bir oyunda, belalı, kabadayı, matiz/sarhoş tipi, yere eşarp serer, Kavuklu sebebini sorar. "Kelleni alacağım yere düşünce toz toprak olmasın" der. Külhanbeyi bir oyunda yine, Kavuklu'yu arkadaşlarıyla aynı baş hizasına getirmek için uğraşır. Kavuklu sebebini sorar. "Bir palada iki kelle alabilmek için, yormayın beni" diye cevaplar.

Ortaoyununda saçma/absürd hikayeler boldur, batı tiyatrosu sonra keşfetmiştir. Saçma sapan hikayeler anlatıldıktan sonra bunun rüyada geçmiş olduğu da hatırlatılır. Bir defasında Kavuklu fırtınaya yakalanır şemsiyesiyle havaya uçar. Havadan bir nevi İstanbul tasviri yapar. Fatih Camii'nin üstünde uçarken kurşunların üstüne çakılacağını sanır. Sonra bir lahana tarlasına düşer. Tam da karnı açılmış koca bir lahana göbeğinin içine gömülür, lahananın yaprakları kapanıp içerde kalır. Sonra bir arap bacı kopartıp mutfağa götürür. Kavuklu, yanında kıtır kıtır bıçak sesleri, bıçakla lahananın yapraklarını kesiyor, ben içerdeyim.." diye hikayeyi sürükler.

Arap tipinde Arap ne söylerse Kavuklu Kur'an okunuyor sanıp sürekli amin der.

Zeybek/efe ne söylerse Kavuklu anlamaz. Zeybek de sözlerini duymayan Kavuklu'nun kulağını kesmeye çalışır, sebep: "Kulağını keseyim belki yerine duygulu bir kulak çıkar!"

Tiryaki/Esrarkeş başka alemlerdedir, konuşulan hiçbir şeyi anlamaz, komiklik burdan çıkar.

Birçok oyunun finali de sanki Osmanlı'nın neden dağıldığını anlatır gibi, oyunun sonunda külhanbeyi gelir, ortaoyunundaki Yahudi, Rum, Kürt, Laz oyuncularının peşine düşer, oyun dağılır.

Şimdi konuya girelim: Ortaoyunun bir adı da "muhavere", demek, yani, konuşma. Oysa, tüm oyunlar

HER ZAMAN SON BİR ŞANS VARDIR DİYEREK KARŞISINDAKİNE YAPMADIĞINI BIRAKMAYAN VE HATTA MANİTASINI BİLE BIKTIRTAN ADAMLARA AİT HOŞ KOKULU, DAMAKLARDA FARKLI BİR LEZZET BIRAKAN BİR MACERADIR...

KAAN ERTEM

@leman.com.tr

BUYRUN İSTEDİĞİNİZ FOTOĞRAFLARI GETİRDİM!.. UMARIM İSTEDİĞİNİZ GİBİ OLMUŞTUR!.. BU BENİM SON ŞANSIM!.

EE, ŞEY ADNAN BEY, BEN DE SİZE ONU ŞEY EDECEKTİM. EFENDİM BİZ SİZİNLE ÇALIŞAMAYACAZ...

NİYEYMİŞ O?.

ULAN GEGENGİN GELDİM, RESİM MESİM İSTEDİNİZ, GETİRDİM, SON PARAMI DA ORAYA VERDİM...

ÖZRÜNÜZÜ ZİKİİM...

ARKADAŞLAR BİR HATA YAPMIŞLAR, ÖZÜR DİLERİZ!..

EVET HAKLISINIZ...

ABİ İYİ MİSİNİZ? BİR BARDAK SU İSTER MİSİNİZ?.

İYİ MİYİM? BU BENİM SON ŞANSIMDI DİYORUM HALA KONUŞUYOSUN BE!.

ARKADAŞLARINIZ BENİM O ROL İÇİN İDEAL BİRİ OLDUĞUMU SÖYLEMİŞLERDİ...

BEN BİRAZ DAHA GENÇ BİRİ DEMİŞTİM HERHALDE YANLIŞ ANLADILAR...

BU BENİM SON ŞANSIMDI...

EVET ANLIYORUM...

ÖKÜZ AJANS

EVET NEYSE ŞİMDİ BU İŞİ TOPARLAMANIN ÇARESİNİ DÜŞÜNELİM...

EE, ŞEY, BENİM ÇIKMAMLARIM... TOPLANTIM VAR...

DEMEK BENİ BAŞINDAN SAVMAK İSTİYORSUN?!

YOK ESTAĞFURULLAH...

PEKİİ..SON OLARAK NE YAPMAMI ÖNEREBİLİRSİN BANA?.

YANİ BİKAÇ AJANS DAHA VAR PİYASADA, ONLARA BAŞVURSANIZ?.

TV DİZİLERİNDE OYNAYACAK BAY VE BAYANLAR ARANIYOR.

BEN BAŞKA BİYOL BİLİYORUM...DAHA PRATİK BİR YOL!.

BENİMLE PAYLAŞMAK İSTERMİSİNİZ? BUYRUN SİZİ DİNLİYORUM...

SİZİN BÖYLE BİR İTLİK YAPACAĞINIZI VARSAYARAK BÜTÜN TV KANALLARINA HABER VERDİM! AKŞAMA HER KANALDA ÇIKACAĞIZ! KENDİNİ DOLANDIRAN AJANS SAHİBİNİ DOĞRADI HESABI!.

ÇIP! ÇIP! ÇIP! ÇIP!

AAH! ADNAN BEY! NE DİYEYİM TEDARİKLİ BİR KİŞİYMİŞSİNİZ!.

behicpek@leman.com.tr

Behiç Fek

USTA, BİR SALİSE BAKSANA!.. BİR GALAKSİ ARIYORUZ DA BİZ... NE TARAFA DÜŞÜYO BU BİLİYO MUSUN?.

KOORDİNAT YAZMIYO KAATTA BİLADER... İKİ TANE VAR BU GALAKSİDEN BU TARAFTA... BİR YİRMİ BİN IŞIK YILI ASSADA VAR, BİR TANE DE KARA DELİĞİN ORDA VAR... HANKİNİ ARIYONUZ SİZ?.

SEN İKİSİNİ DE TARİF ET BİZE...

ARAÇINIZ VAR MI?.

AY YAVAŞ SÜRSENE BİROL!.. A-AAAA... VİRAJ VAR AYOL ORDAA!. AYOL SOLLAMA YAPMASANA... BAK, DELİ GİBİ GİDİYO...

ULAN BİR DAHA KADINDAN "CO PİLOT" ALIRSAM YANIMA, NAMERT OLAYIM...

BOVV!

ŞLAF!

RALLİ

COFF! IYK!

KAHRAMAN MASA ESAT

AĞĞĞĞĞĞ!. BEKLEME YAPMA!. BEKLEME YAPMA!. AĞĞĞĞĞĞ!.

ULAN, BİR TEK BİZİ GÖRÜR BUNLAR DA...

HOCAM, HEYECANLANIYORUM, ONDAN YAPAMIYORUM BİRAZ... BİR DAHA YAPIYIM BAK... GÜNEŞ AÇICAK... İYİCE ÇIKACAK... ÇIKTI MI HOCAM?.

ÇOK AZ ÇIKTI... VAR BİRAZ YETENEĞİN AMA ÇALIŞMAN LAZIM!.. YAĞMURLU YAP BİR TANE DE BAKIYİM...

SEYİR HİDROGRAFİ VE OŞİNOGRAFİ DAİRESİ

YAĞMUR YAĞICAK...

YAAA, ÇOK KOLAY GİBİ GÖRÜNÜYO SİZE, HAVA TAHMİNİ YAPMAK, AMA ÖYLE DİİL İŞTE... GEL BAK NE YAĞIYO.. GEL GEL...

DİKKAT DİKKAT!. GİRKİN TEZAHÜRATA DEVAM EDERSENİZ BU HOMURGA GODUMUNUN HERİFİ MAÇI TATİL EDECEK!. HALA ANLAMIYONUZ MU EDESİNYİ ZÜTTÜMÜNÜN ADAMININ NİYETİNİN KÖTÜ OLDUĞUNU? NE GIZDIRIYONUZ BU STU?.

EEEH ULAN ALINŞU DÜDÜĞÜ... BIRAKTIM BEN HAKEMLİĞİ...

AKSARAY PAŞAOĞLU

Müthiş Bir Mektup

"Aksaray ağabey! Ağabey ben Okmeydanı Şarkkavesinde oturuyom. Senin fikirlerini okuyom. Evlenmek isdiyom. 45 olabilir, 50, 57 olabilir. Ben, bizim evin berisinden ağabey, otuyol geçiyo. Ben hergun otuyola hergun ezilme tehlikesi faktörüylen çıkıyom. Otuyolun öte yanına geçip otuyolun gıyısından ot yoluyom. Dutamınan Löberde topluyom ağabey... Ağabey, Löberdeyi yuğuyom, aşlıyom, bebelere gatık ediyom. Ağabey, bende sekkiz dene bebe var ağabey!.. Ağabey, gocum işsiz. Bebelerin ikki denesi çok hasta ağabey... Gocum hergun beni keserlen darbe alıyomudu. Gocum, iki senedir evden gaçtı. Böyük gızım Vileda, popsıtar agademisine gidiyyü... Dersleri çoh iyi. Aksaray ağabey, bize yardımcı ol ağabey. Yarvalırım ağabey!.."

Yukarıdaki çok enteresan ve "işte budur" dedittiren mektubu yazan Gülseren hanım, pırıl pırıl bir hârika Anadolu hanımı ve insan böyle güzel mektuplar alınca daha bir umutlanıyor. Ülkemizde böyle pırlanta gibi sekiz martta kadınlar var ve onlar Gülseren hanım gibi yaratıcılıklarını inci gibi o gülümseyen doğunun bembeyaz dişleri ve Kavruk değil de yanık teniyle o tertemiz eşlerimiz, analarımız, onlar bizim yavuklarımız. Keşke herkes Gülseren hanım gibi kendi ayakları üzerinde durabilse. Böyle devam et Gülseren... Alkışlıyorum senin duruşunu.

Ben şimdi size asıl başka birşeyden, çocuklarımızı bekleyen o büyük tehlikeden söz etmek istiyorum. O, obezite... Obezite bana, nedense hep Beyazıt Öztürk'ün kısaltılmışı gibi gelmiştir. B, Z, T harflerinden mi, "O bir bezite" gibi algılamaktan mı yoksa obez usta var, ondan mı bilemiyorum.

Size geçen hafta bizim homongoloslardan bahsetmiştim. Onlar benim insan irisi çocuklarım. Onlar çok statik. İki yaşından beri televizyonun karşısında kıpırdamadan oturuyolar. Televizyon bazen yenisi geliyor, eskisi gidiyor. Homongoloslar sâbit. Ve geçmişimde reklâmcılık da var serde olduğu için. Onların sadece gözleri oynuyor. Bütün sporları bundan ibaret, çeneleri de oynuyor. Fakat bu onlara kilo verdirmediği gibi çeneleri hiç durmuyor ve çeneleri bir büyük beyazın çeneleri kadar güçlü. Reklâmlarda hareket eden veya etmeyen ne kadar ürün varsa hepsine saldırıyorlar ve yutulur olanları yutuyorlar. Haftada bir gün bizim homongolosların midelerini yıkatıyoruz ve midelerinden otomobil plakası değilse de plastik bardak, pipet, veya hamburger zarfı çıkıyor. Zarf diyorum ona ben. Arasına ketçap akmasın onun hamburger sokuyolar naylon oluyor...

Tivilerde şu sıralar çok hârika bir Mc Turko reklâmı var. "Nanana naa naaa! Bak ben ne arıyorum, sana onu anlatıyorum, ekmeği özel olsun, gözümü doyuracak kocaman bişey olsun. Nanana naa naaa!.." "Yepyeni biliyorsun, tavuğu denemelisin, köfteyi çift yemelisin."

O çok hârika... Sempatik ve geleneksel. Tamamen Türk insanının gözünü doyuruyor, müziği alaturka, son derece Türksü Türksü kokan bir reklâm. Ve bu elbette bizim homongolosların gözünden kaçmadı. Onlar Türk. Üçyüz milyonar liralık lastik pabuçlarının üzerinde yaylana yaylana ve detone ergen sesleriyle hamburger tutturunca kalktık gittik. Homongoloslar çocuk menüsü olduğu için üçer tane, ben çift köfteli, sosları hârika ve ağzımızın bir kenarından ketçap öbürü mayonez akarak mis kokulu ateşte nar gibi pişmiş, eşim de ondan yedi ve kedimiz "Yalaka" için de ayrıca bir kedi menüsü paket yaptırdık. İçine oyuncak attırdık. Ve bunu "Yalaka"nın günlüğüne patisini mürekkebe batırıp batırıp yazdırdık.. Ben bunu niçin anlatıyorum. Bizimkisi son derece sağlıksız. Bitkilerle beslenmek çok daha sağlıklı ve in... Gülseren hanımı ben onun için hakikaten, ama çok hakikaten buradan çok kutluyorum. Mektubunu onun için bu sütüna aldım.

Not: Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu Stadı'nda sahanın köşesinde çok hârika bir bayrak var. Bence o, Türkiye'nin en bakımlı korner bayrağı... Gurur duydum.... Ayrıca Tuncay Şanlı'ya teşekkür ediyorum. O bayrağı ordan yolup bizlere göstermeseydi belki de hiç farketmeyecektik...

Behiç Pek

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

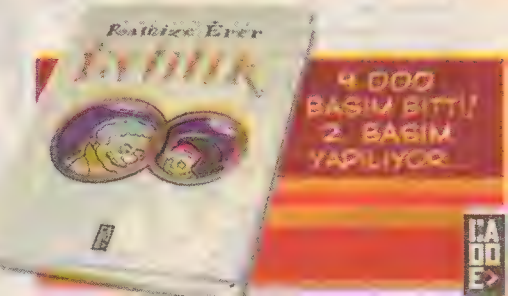

harala gürele

ÇAĞÇAĞ

KARGA BACAA, AKREP ZEHİRİ VE FRANSIZ'A SALYANGOZ

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Bilim-Kurgu öykü (Saynsfikşın!): Mutluluk Ülkesi

Ben, Riçırd Frayz; butlu ülkeyi, aman! mutlu ülkeyi ilk kez gördüümde, şöyle dedim kendi kendime: "Eğer mutlu ülke buysa, başka da bi umutlu ülke midir yuttuğum kadar tumturaklı!" dedim. Çok heyecannıydım, ağzımdan çıkannarı kulaam duymuyodu, ilk defa bi mutlu ülke görüyodum. İnsannar, hayvannar, bireyler, toplumlar, federaller, kuşlar, gençler, orta yaşlılar; herkes mutluydu burada! Bi mutluluk şarkısı söylüyodular. Elele tutuşmuştu herkes. Yannarına yaklaştım, aralarına girmeye çalıştım. Bi mutluluk çemberi oluşturmuşlardı. Çemberin sağ köşesindeki yaşlıca bi beyfendiye, "Pardon amca," dedim, "Gördüüm kadarıyla, burada hepiniz çok mutlusunuz. Harika bişey! Bu mutluluu nası elde ettiniz?.." Yaşlı amca, şöyle bi baktı yüzüme, süzdü beni, inceledi, ve dedi ki: "Evlât, burda hepimiz mutluyuz, gerisini boşver!.." Evet, çok nefis bi açıklama olmuştu gerçekten. Israrımı sürdürdüm: "Amca," dedim, "annıyom, tamam mutlusunuz, fakat nası başardınız? Mesela bizde insannar hep mutsuz. Enflasyon var, savaşlar var, kıllık yapıyo herkes, depresyon var, popstar var! Sizin toplumunuzun sırrı nedir? Topunuz mutlusunuz, mutsuz bi insan görmedim şuraya geldiimden beri. Kavga etmiyosunuz, dalaşmıyosunuz, kimse başkasının hakkına el uzatmıyo..." Yaşlı adam sözümü kesti ve, "Gel evlat," dedi.. Beni, büyük millet toplantı salonuna götürdü..

Salona giderken bindiimiz belediye otobüsü ücretsizdi; ve tertemizdi, kimse cep telefonuyla konuşmuyor, kimse kimseye ford yapmıyodu. Geçtiimiz kaldırımlar nefis çiçeklerle süslüydü, ilginç hayvanlar vardı etrafta. Nesli tükenen bi Norveç panteri gördüm. Yaşlı amca, "Siz," dedi, "birbirinizi yok etmekten zevk alıyorsunuz. İçiniz kinle ve nefretle dolmuş. Birbirinizin kalbini kırıyor, malına göz dikiyorsunuz.." Bu arada aklıma geldi ve amcanın sözünü kestim: "Amca pardon; sevgi çemberini bırakıp da çıktın sen az önce! Bişiy olmaz mı?.." Adam, şöyle bi güldü yüzüme: "Evlat; biri çıkar biri gelir!.." Gene bi bok anlamamıştım. Büyük millet toplantı salonuna geldiimizde, amca beni bi koltuğa oturttu, ve bir bir anlattı mutluluklarının sırrını.. Her iş, imece usulü hallediliyomuş burda. Para, hisse senedi, dolar mark gibi şeyler yokmuş; herkes emeğinin karşılığını çeşitli gıda ürünneri ve elbiseler şeklinde alıyomuş. Video siidi, plâk felan da yokmuş; çeşitli vakitlerde toplanıyolar, şarkı söyleyip fıkra annatıyolar, tiyatro oynuyolarmış... O bööle annatırken fenâlık gelmişti; abudik gubidik şeylerdi. Bu muydu mutlu ülkenin sırrı! "Hah," dedim, "adâlet mekanizması nası işliyo peki? Yani, birisi kıllık yapsa; mesela, senin evinin camını kırsa, şangır diye! Bi de küfretse ardından, hakâret etse sana; yrrak hasan dese!? Kayıtsız kalamazsınız herhalde?.." Amca, şöyle bi süzdü beni. Uyuz olmaya başlamıştım artık bu süzmelerine. "Evlat, hiçbişey anlamamışsın gördüüm kadarıyla." (Ulan, annat da annıyım!) "Sen şindi yorgunsun, kafan almaz. Hele bu gece bi dinnen. Karnını doyur.. Gemini nereye park ettin?.." (Neydi orası?) Hah! "Büyük bi binânız vardı, 'Mutluluk Konservatuarı', onun önüne park ettim!. Çekmezler di mi?.." Amca, şöyle bi süzdü beni...

O gece, mutluluk ülkesinde, benim için büyük bi ziyafet verdiler. Tıka basa yedim. Neler yoktu ki? Sütlü tatlılar, baklavalı börekler, bezelyeli çörekler. Herkes misafirperver, herkes çok mutluydu. Kimse kimseye kıllık yapmıyodu. Yalnız, bişey dikkatimi çekti: Masanın karşısında oturan bi bayan, yanındaki bi adama, "az öteye kaysana, sıkıştım burda" dedi. Adam: "nereye gidiyim, yer mi var?" deyince, dedim ki ben de, tamam, şindi bi pislik çıkacak. Kavga edicek ve mutsuz olucak bunnar! Fekat öyle olmadı, uzatmadılar pek. Zaten amca'da bişey göstermek için kolumdan çekiştirmişti, olayın sonunu tam göremedim.. Uykum da gelmişti.. Bana, nefis bi oda hazırladılar. Herkes mutlulumu istiyodu; etrafımda dört dönüyodular. Önce bi güzel yıkayıp pakladılar beni. Banyoda tütsüler, kolonyalar, her türlü alet edavat vardı. Mutluluk ülkesinin yarı çıplak iki genç kadını, sırtımı ovalıyo, orta yaşlı iki kadın saçıma şampuan döküyo, bi tane kadın da orda öyle bişiy yapmadan dikiliyodu.. "Acaba," dedim kendi kendime, "şindi şunnardan bi tanesinin poposunu hafifçe ellesem, mutsuz olurlar mı acaba? Veya, bi hır gür çıkar mı yani?.. Dayanamadım, sağ tarafımdakinin kaba etini şöyle bi avuçlamamla, ZOİİİİİNK, ZOİİİNK! diye ziller çalmaya başladı. İçeriye muhafızlar girdi! Ellerinde mızraklar vardı. Korkumu o an unutup, "Hani ulan," dedim, "sizde ordu, polis filan yoktu! Kendi aranızda hallediyodunuz anlaşmazlıklarınızı?.." Amca da aralarındaydı: "Evlat, bu bi ordu değil," dedi. "Dikkat edersen, mızrak dediin şeyler, ucuna gazoz kapaa sıkıştırılmış pırasa çubukları. Danslı eğlencelerde kullanıyoz. Ama yabancıları tırsıtıyo işte... Suçlusun! Mahkememize çıkacaksın!.." Saçım hâlâ sabunnuydu. Gözlerimi oğuşturup, "Tam dokunmamıştım!" dedim. "Anlamam ben," dedi...

Ertesi sabah, büyük millet mahkemesine çıkartıldım. Herkes çok mutluydu gene. Bi tane herif geldi, hâkimmiş, bi sandalye çekip karşıma oturdu. "Suçlu musun?" diye sordu. "Pardon?" dedim. "Suçlu musun," dedi, "buna kendin karar vereceksin. Biz insannarı, vicdannarıyla başbaşa bırakınz. Herkes kendi suçluluunu bilir. Kimse kimseye baskı yapmaz burda. Suçlu musun?.." -Vay salaklar- "E, diilim tabi canım," dedim. Kalktım, usulca yürüyüp çıktım salondan. Arkama bakmıyodum hiç! Şindi bunnar gelir, yakalar tutar filan. Zaten kıllanmıştım hepsinden. Lotus çiçeklerinin arasından geçip, mutluluk meydanına doğru koşturdum. Kan ter içindeydim. 'Mutluluk konservatuarı' binâsının önüne geldiimde, bir de ne göreyim: Benim gemi yok. Şaşkın şaşkın etrafıma bakınırken, yanıma genç bi çocuk yaklaştı: "Siz, o'sunuz di mi? Mutsuzluk ülkesinden gelen kişi! Bi imzâ rica etsem?.." Ne diyosun yaa. Hepsi hasta bunnarın. "Geminiz," dedi, "burda yolu tıkadıı için, az ötedeki 'mutluluk mezbahasının' önüne çekildi..." Vaay? "Hani ulan," dedim, "siz hayvannara saygı gösterirdiniz? Mezbaanız bilem var, inekler!." Genç çocuk, beni şöyle bi süzdü. Tepem attı, "Ne süzüyon lan!" dedim, "En iyi yaptığınız şey bu; pis pis süzmek. Adam gibi baksan a!." Genç çoçuk, kafasını önüne eğdi: "Bizim; göz bebeklerimiz aşşaa kayıktır. Süzüyomuş gibi olur hep. Irkımızın genetik bi özelli bu..." Hassigtr. "Pardon," dedim, "bilemezdim." Çocuğa imzâmı verdim ve mutluluk mezbahasının önüne koştum. Tır kamyonlarından, sürüler halinde, Norveç panterleri indiriyolardı! Tek besin kaynakları, bu Norveç panteriydi. Ben ne halt etmiştim. Onları hiç anlamamıştım.

Gemime bindiğimde, yine de beni yannız bırakmadılar. Uğurlamaya, onikibin kişilik bi kalabalık gelmişti. Yerel kıyafetleri içindeki bi genç kız, bana mutluluun resmini verdi. Heybeme, kurutulmuş panter eti koydular. Amca da oradaydı. Kafamı kokpitten çıkartıp, son kez sordum: "Amca, nedir bu mutlulunuzun sırrı?." Yanıma, fizyon ateşleme ünitesinin üzerine çıkarak: "Evlat," dedi, "bizim mutluluumuzun sırrı..." O heycanla, yannışlıkla 'pavır' düğmesine basmışım. Amca alevler içinde kaldı! Hemen vınladım oradan.... Ben; Riçırd Frayz; onsekizbininci paralel, alfa yetmiş, koordinat data ondört, spays vinstır... Mutluluk ülkesinden çok uzaktayım şu an.. Önümde simsiyah uzay, ve parıldayan gezegenner.

LeMan Mizah Dergimiz

Okur Mektupları

İmam Adnan Sok. No 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

Selam, Ben Ulaş

Öncelikle sizi tebrik etmek istiyorum gerek Leman gerekse de Kaçak Yayın vb. dergilerle bize hitap ettiğiniz için sağolun. Bugüne kadar Leman dergisine 10'larca okur mektubu gönderdim hiç biri yayınlanmadı, daha sonra Kaçak Yayın hayata geçince oraya yazı göndermeye başladım, ama nafile. Özellikle Kaçak Yayın'a gönderdiğim **İNTİHARIN EŞİĞİNDE MAVİ GÖKYÜZÜ** yazısının yayınlanacağına inanıyordum, ama yine hüsranla karşılaştık anlamıyorum, ya ben o kadar kötü mü yazıyorum? Artı, **İntiharın Eşiğinde Mavi Gökyüzü** yazısıyla üniversitede dereceye girmiştim. Şunu merak ediyorum; Leman grubunun yıllardır bana ne gıcığı var söylermisiniz. Başarılar.

Ulaş Uysal / Elazığ

ODTÜ İletişim Topluluğu Gönüllü Yardım Projesi Desteklerinizi Bekliyor!

Biz ODTÜ İletişim Topluluğu olarak ihtiyacı olan okullardaki çocuklara **"Yardım Paketi"** kampanyası düzenliyoruz. Sizin hazırladığınız paketleri biz en güç durumlarda okumaya çalışan öğrencilere ulaştıracağız. Paketin içinde: 1 kitap (öykü veya Bilim Çocuk), 1 defter, 2 kurşun kalem, 1 tükenmez kalem, 1 silgi, 1 kalem açacağı, 1 cetvel, 1 lolipop ve... yardım ettiğiniz ufaklığa yazılmış bir mektup (Paketin içine lütfen eksik veya fazla eşya koymayın.) İlk dağıtım Eskişehir iline bağlı Aşağı Kuzfındık köyündeki ilköğretim okuluna yapılacaktır. Ayrıca köyde kurmayı planladığımız kütüphane için kitap da gönderebilirsiniz. Yardımlarınızı bekliyoruz. **ADRES:** ODTÜ İletişim Topluluğu Mühendislik Merkez Binası Z-04 **ODTÜ/ANK.** Sorularınız için: **gulsenaltun@yahoo.com**

Merhaba

Bu mektubu sizlere Ergani Anadolu Öğretmen Lisesinden yazıyorum. Okulumuz 1944 yılında Köy Enstitüsü olarak başladığı eğitim-öğretime Anadolu Öğretmen Lisesi olarak devam ettirmektedir. Öğrencilerimiz; çok zeki, çalışkan ve maddi durumu genel olarak vasat öğrencilerdir. Güney Doğu Anadolu bölgesinde, karanlıkları bir çıra gibi aydınlatan bu yuvadan, uçup gidenler pek geriye dönüp bakmıyorlar. Kendi imkanlarımızla en iyiyi yakalamaya çalışıyoruz. Bazen öyle anlar oluyor ki birçok güzelliği öğrencilerimize yaşatamıyoruz. Okulumuzun özellikle kütüphanesi içler acısı bir durumda. On binlerle ifade edilen kitap sayısı şimdilerde yüzlerle ifade ediliyor. Varolan kitaplarımızda oldukça eski ve miadını doldurmuş haldeler. Biz sizden kütüphanemize bağışta bulunmanızı diliyoruz. Derler ki: **"Karanlığa küfredeceğine bir mum yak"** Bizim için bir mum yakar mısınız? En derin saygılarımla...

Ütku Öztekin - Ergani Anadolu Öğretmen Lisesi 21950 Ergani / Diyarbakır

Yaşamak Yürek İster

Hiç simit sattınız mı? Sabahın altısı veya yedisi. Yaz veya kış. Belki evet belki hayır. Ama bu kocaman dünyada küçücük yaşına rağmen (7) önlüğüyle kış sabahı ağbisiyle (10) simit satmak için dışarı çıkan küçük Yasin beni can evimden vurdu. Abisi ona simit sepetini taşıttırıyormuş. Çünkü gerçekten "O" çok küçük ve sevimli. Belki bir abi kardeşini bu şekilde kollamaya çalışabilir. Fakat simit satamasa da sabahın ayazında o soğuğun tadına bakacak kadar yürekli küçük Yasin. O gün almam gereken simit sayısı iki oldu küçük Yasin için. Belki küçükken yürekli değildim. Yasin gibi. Ama şimdi istemesem de zorlu yaşam yüreklendiriyor. Yasin ya çok erken başladı yola ya da ben çok geç kaldım. Ama şimdi yürekli olmanın tam zamanı. Yaşam her türlü olumsuzluklara karşı kamçılıyor insanı. Ya direneceksin bütün yüreğinle ya da çarpık düzene boyun eğeceksin. İşsiz kalmanın eşiğindeyim bugün. Belki ben de simit satarım. Küçük Yasin gibi. Okuyabilmek için.

Herşey üst üste geliyor. Hayatımda en çok istediğim okumak gibi. Kazanıpta parasızlıktan okuyamanlar beni iyi anlarlar. Ama azmin sonu ne olursa olsun zaferdir deyip bi daha bi daha deyip en sonunda kendimi zorla da olsa hem lise diplomasından kurtuluş veya da hiç beklemediğim bir mesleğe atılım olur düşüncesiyle bu yıl ek kontejanla bulunduğum ilçede bir bölüme ikinci öğretim olarak yerleştirildim. Okuyabilmek için paraya acımadım. Bi şekilde borç harç, harç parasını temin edip yatırdım. Gündüz çalışıp akşam okuyabilecektim ne de olsa çalışıyordum. Ama şu anda işsiz kalmak üzereyim ve de normal öğretimdeyim. Fakat arkadaşlardan iki kat fazla para yatırdım. Bu parayı umarım başarımla geri alabilirim.

Ben ve benim gibi hayatla boğuşan arkadaşlar da var ama buraya daha farklı amaçlarla gelen, dışı görünüşleriyle kendilerini ispatlamaya çalışan, macera peşinde olan, ikinci öğretimi sadece uykusuz kalmamak için tercih eden birçok insan (öğrenci).

Şimdi halime acı acı gülüyorum. Al işte okumak istiyordun. Anladığım kadarıyla yaşam hiç beklemediğimiz zorluklarla dolu benim ve Yasin gibiler için. Bakalım nereye kadar bu yükü taşıyabileceğim.

Dost sıcaklığı taşıyan bütün Leman dostlarına sevgi ve selamlar.

Yetgin Kılınç / Mersin

Merhaba Leman Takipçileri.

Mizah anlayışı ile bize, bizlere moral kaynağı olduğunuz için, saatlik de olsa esareti bana unutturduğunuz için tüm Leman ailesine sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Buraları görmeden önce birçok dost sandığım insanlar vardı hayatımda. Sandığım diye bahsediyorum, çünkü dostum olmadığını anladım, "zaman" içerisinde. Dostlukların nasıl riyakârlığa dönüştüğünü, maddiyatın ön plana çıktığını yine zaman gösterdi bana. Herşeyi zamana bırakmak iyi değil diye düşünürdüm çoğu zaman. Burada zamana yenildiğimi hissettim. Zaman herşeyin aynası ve ayarı oluyor hayatın... Şimdi ise dost diyebileceğim insanlar arar oldum... Bulabilmeyi, gerçek dost diyebileceğim insanı arıyor yüreğim. Yalnızlık Allah'a mahsus derler ya! Hak verirsiniz? Kalabalıkta bile yalnız hissedebiliyor insan kendini. Bana bu satırları yazdıran, belki bir gerçek dost bulabilme ümidim. Arkadaşım dostum sırdaşım diyebileceğim birine o kadar ihtiyacım var ki!

Sizin, seninde dostluk adına arayışın var ise, durma paylaş satırlarında dostluğu arkadaşlığı. Ben buradayım, inancımı hâlâ kaybetmedim. Mektup yazan arkadaşlara şimdiden teşekkürler. Leman'la kalın.

Lütfi Manyas
Koçarlı Kapalı Cezaevi / Koçarlı / Aydın

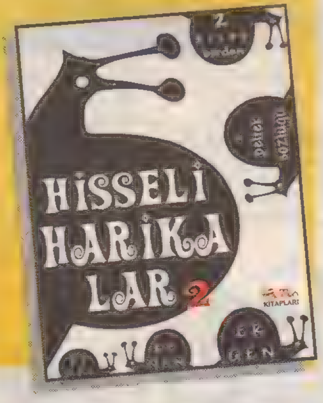

LeMan Kültür Konya

3 Nisan Cumartesi Konyalılar'a merhaba diyor.... Pek yakında da İzmir...

Nihat Genç

11. Sayfadan Devam

konuşulanı "anlamamak" üzerine kuruludur. Mesela Laz o kadar hızlı konuşur ki, kimseye söz hakkı vermez, Kavuklu bir kelime etse, neden hep sen konuşuyorsun diye Kavuklu'yu azarlar. Kürt söyleneni anlamaz, sürekli mahalli oyununu oynar ve Kavuklu'ya da öğretmek ister, Kavuklu Kürt'e oyunun konusunu, rolünü hatırlatır, Kürt, mahalli oyunundan başka bir oyuna girmemekte direnir. Yahudi, Rum, Ermeni, Rumelili, Tatar, Kastamonulu, tüm bu kahramanların ne dediklerini Kavuklu anlamaz.

Bu kahramanların ne söyledikleri anlaşılmadığı için ortaya eğlenceli bir oyun çıkar. Bir kavimler eğlencesi. Sanki ortaoyunu hem Osmanlı'yı, hem de Osmanlı'dan sonraki Doğu topraklarını özetliyordu.

Ortaoyunu derdini anlatamayan, anlattıkları anlaşılmayan karakterler üzerine kuruludur. Kavuklu onları anlamaz, delilenir, kudurur, sinirlenir, zıvanadan çıkar, oyunun temel konusu da işte bu "anlaşamamaktır".. Ve ortaoyunu sanki bir siyasi kehanette de bulunur, derdini anlatamayan oyundaki rolünü bitirip çıkar, gider.

Hatta İstanbul tipi olan Çelebi, kibar bir karakter, o kadar ince bir şiir diliyle konuşur ki, Kavuklu onu dahi "Yahu adam Türkçe konuşsana" diye azarlar.

Batı tesirinde, batılı tarzda yazılan ilk tiyatro eserlerimizden biri Vatan Yahut Silistre'dir. Ancak, büyük bir gürültü ve fırtına kopartan ilk büyük oyunumuzdur. Bu oyunun konusu ise, Türk kahramanlığıdır. İlk batılı oyunumuzda ortaoyunun tüm kavim renklerinin yoksayılması düşündürücüdür. Kahramanlığa sadece Türk'ün getirilmesi, Osmanlı'nın dağılırken neye tutunacağını da bize anlatır. Ve bu oyundan sonra basında ve sanatta yüzde yüz Türk, yüzde doksan dokuzumuz müslüman edebiyatı alıp başını gitmiştir.

Ayrıca, bu oyunun yazarı Namık Kemaller, ortaoyununa tiksintiyle bakmış, sokakarasında oynanan bu oyunlardan iğrenmişlerdir. Bir yüzyıl var ki, bu aydın kuşağı ortaoyununda gizlenmiş büyük siyasal felsefeyi anlayamadan, karşı çıkmış, ortaoyunu tarihten kazımış, batılı tiyatroya koşmuşlardır.

Oysa, o güne kadar dünyanın ve bugüne kadar topraklarımızın en büyük siyasi derdi ortaoyununun baş konusuydu.

Dikkat edelim bu büyük felsefeye. Ortaoyunu "anlaşamamak" üzerine kurulu. Oyunun şenliği/eğlencesi/komikliği anlaşamamaktan kaynaklanır. Kahramanlar birbirlerinin dilini/adetlerini/huylarını beğenmemekte inatçıdır. Kahkahalar bu "inatçılıklarından" yükselir.

Ortaoyunu, onlarca çeşit ırkı karakterleştirip birbirleriyle yabancılıklarını gideriyordu. Onların anlaşılmaz dilleriyle aslında yeni bir dil kuruyordu. Bu sahnede, onlarca kavmi, birarada, gülmekten yıkılarak, kaynaştırıyordu. Ortaoyunu İstanbul'un kaynama noktasıydı. Kavuklu, onlarca kavmin renklendirdiği İstanbul'u bir şampiyonluk kupası gibi ayağa kaldırıyordu!.

Kubbesi, camiisi, şarkısı, şiiri, hiçbir sanatı İstanbul'u ortaoyunu kadar anlayamaz. Tarihte/dünyada örneği yok. Irkların karakterleştirilip çatıştırılması, işte ortaoyunun dramı buydu.

Aydınlarımız, ortaoyunun dil, giyim, taklit, şive üzerine kurulu olmasını inceledi, tartıştı. Oysa, ortaoyunu bugünün ve Osmanlı'nın büyük siyaset felsefesini bizlere öğretip, eğitiyor, hepimizi kardeşçe eğlendiriyordu. Aydınlarımız ortaoyununun sokakta oluşundan neden utandı. Batı tiyatrosunun sahnesini/dekorunu neden çok beğendi. Bugüne kadar aydınlarımız ortaoyunun barındırdığı bu milletler senfonisinin neşesi/birliği/insan güzelliği/kardeşliği üzerinde neden durmadı.

Bu bir aşure, bir mozaik değil, bu bir "insanlık neşesi", "kavimlerin ortak ruhuydu".

Bir zamanlar hepimiz elele "sahnede" birbirimizle dalga geçip eğleniyorduk...

Bugün ortaoyununa yeniden bakalım. Birbirinin şivesi/giyimi/diliyle sürekli eğlenen, gülmekten kırılan ve tüm oyunlarının konusunu burdan çıkartan ortaoyununun felsefesi neydi?

Oyun, birbirleriyle anlaşamamak/konuşamamak üzerine kurulu. Ancak, anlaşamadıkları halde birbirleriyle konuşmayı sürdürmeye çabalıyorlardı!. Ortaoyunu, konuşamadığı/anlaşamadığı halde her renk, her çeşit insanla konuşmaya çalışan oyunun adıydı!..

Zaten adı, muhavere, konuşma. Espriler sürekli konuşma üzerinden yapılır. Oyunun kimliği/yapısı bu konuşmalar. Ters ve komik olan da bu. Ortaoyunun gizlediği trajedi de bu. Anlaşamıyorlar ama konuşmayı sürdürmeye çalışıyorlar.

Anlaşamıyorduk ama konuşmaya çalışıyorduk. Dillerimizi garip buluyorduk ama öğrenmeye çalışıyorduk. Ortaoyunuyla tüm kavimler biraraya gelip yüzlerce yıl dillerimiz/adetlerimiz üzerine birbirimizle eğlendik, yüzlerce yıl gülmekten kırıldık.

Birbirimizi kırmadan, birbirimize garip gelen adetlerimizi ortaoyunuyla, İstanbul'un, Şam'ın, Kahire'nin, Bursa'nın, İzmir'in Trabzon'un, Selanik'in, Halep'in her sokağında yüzlerce yıl durmaksızın oynadık!..

Aydınımız, ortaoyununu basit, ilkel buldu, iptidaidir deyip aşağıladı, küçümsedi. Halk işidir, bayağıdır, sokaktır deyip ortaoyununu kovdu. Ortaoyuncuların büyük komikleri, şöhretli sanatçıları, açlık, vefasızlık, yoksulluk, yalnızlık içinde birer birer öldüler.

Oysa ortaoyunu, İsa'nın, Musa'nın, Hz.Muhammet'in, dinlerin, büyük evliyaların yapamadığını yapıyordu, kavimleri kardeşleştiriyor, birarada eğlendiriyordu. Ortaoyunu, hem insanlığa, hem topraklarımıza yapılacak en büyük eğitimi, en büyük insanlık felsefesini öğretiyordu.

Bu kadar renk, çeşitli milletin biraradalığına engel dil/adet farklılıklarını sahnede alayla/hoşlukla/dalgayla/gülmekten kırılarak/hikayeler anlatarak gidermeye çalışıyordu.

Dünyada eşi benzeri yoktur ve dünyada hiçbir sanat eseri insanlığa bu kadar büyük hizmette bulunmamıştır. Ortaoyunundan boşalan sahneye bugün binlerce "nükleer" bomba düşmeye başladı! Gülmekten kırılıyorduk, şimdi birbirimizi nükleer bombalarla kırıyoruz!..

Türk aydınları, ortaoyunu basit taklit, basit şive esprilerine oturuyor deyip, ortaoyunun taşıdığı bu büyük insanlık neşesini görmezlikten geldiler.

Sonra batı tiyatrosu geldi, başka kültür, başka sosyallikten hareket ediyordu. Şekspiri, Moliere'yi, İhsen'i tanıdık. Yüzlerce yazardan kahramanları, büyük aşkları, büyük trajediler izledik. Ama, bizim kültürümüzün derdi bambaşkaydı. Bu dert, bu geniş coğrafyayı birbirine bağlayan gizli iplerdi... Bu iplerin neşesi eğlenceydi, kendisi ortaoyunu, Karagöz'dü...

Sonra Yahudi kaçtı ortaoyundan, sonra Ermeni, sonra, Kürt, sonra Laz da bırakıp kaçsın diyorlar, sonra Arnavut kaçtı. Ortaoyunundan ayrılan karakterlerin hepsi kan/yangın/katliam/savaş halinde. Birbirlerini boğazlıyorlar. Daha da kötüsü... Onlarla "konuşamıyoruz"..

Bizler bugün, İstanbul'da, Ankara'da bir kahveye, bir derneğe oturup arkadaşlarla muhabbete başladığımızda kasılıp/gerilip kalıyoruz. Ortaoyunundan kaçmak isteyen, kendilerini aşağılanmış hisseden, sert/radikal/kavimsel kimliklerle konuşanlar gittikçe çoğalıyor. Sorun çoğalmaları değil, onlarla konuşamıyoruz...

Önce, batının oyunları geldi sahnelerimize, sonra, batının oyununa geldik. Batının bu büyük oyununu yenmek için, hepimiz bugün ortayerimizde, dergimiz, gazetemiz, kitabımızda, birbirimizle konuşacak-eğlenecek hikayeler/piyesleri ortaoyunun felsefesiyle kaleme almak zorundayız.

Kavuklu'yu arıyoruz. Kavuklumuz var, ama Kavuklu'nun karşısına gelip konuşan yok. Kavuklu'nun İstanbul'una gelenler bombayla/intiharla/katliamla/kaleşnikofla/gizli servislerle geliyorlar.

Şimdi İstanbul'daki şu intihar bombacısı genç Sinagog baskınına giderken gözucuyla bir ortaoyunu izleseydi, böyle mi olurdu! Şimdi, Filistin'de tarihin en sert beton duvarlarını çeken Şaron, hayatında bir kez Ortaoyunu izleseydi, böyle mi olurdu?

İnsan bir koyun kaybetse üzülür, Kavuklu'nun peşinden ağlayanımız yok!..

Büyük Orta-Doğu projesi, ortaoyununa karşı kurulmuş kanlı bir oyundur. Biz, aynı oyunu eğlenerek/şakalaşarak yüzlerce yıl gülmekten kırılarak oynadık. Onlar şimdi, nükleer bombalarla savaş uçaklarıyla oynuyor. İki/üç yaşındaki Iraklı çocuklara esir muamelesi yapıp ellerini havaya kaldırıp, küçücük çocukların ellerini başlarında tutup dipçikliyorlar...

Kavuklu, neler oluyor! Hangi cehennemlerdesin Kavuklu, çık gel!

Bizi öldürmeleri dahi ağrıma gitmiyor Kavuklu! Ağrıma giden, birbirinizle konuşmayın, diyorlar... Zaten, birbirinizin dilinden anlamıyorsunuz, diyorlar. Birbirimizin dilinden nükleer bombalarla mı anlayacağız... Yoksa birbirimizin dilini, sanatla, oyunla, piyesle, şakayla, fıkrayla, yatıp kalkıp gülerek, eğlenerek mi anlayacağız!..

Çık gel Kavuklu, hangi cehennemlerdesin. Şakşak'ın sesi gitti nükleer bombaların sesi geldi. Kavuğun, pabuçlar, paravan gitti, kaleşnikoflar geldi. Pişekar gitti, sinegog baskınları, intihar komandoları geldi.

Demokrasimiz yokmuş diye aşağılıyorlar bizi. Demokrasi kültürü olmayan insanlar, bu kadar yüksek/yüce bir kardeşlik/insanlık neşesinin eğlencesini/kaynaşmasını yüzlerce yıl sahnelerinde oynayabilirler miydi?

İnanmam onlara Kavuklu, boş ver. Benim süflörüm hala sensin. Filozofum sensin. Hala senden medet bekliyor, seni yazıyorum... Senin şakaların siyasi düşüncemin ta kendisi...

O tepeleri kubbeler gibi. Kubbeleri tepeler gibi şehrin en büyük tepesi sendin. Binlerce yılın savaştırdığı kavimleri çocuksu şakalarla eğlendirip gülmekten kıran sendin.

İnsanoğlunun en güzel besinidir söz, savaşmak yerine, saçmalamak derslerin en güzelidir. Topraklarımızda bu saçma sapan sözleri iplik gibi eğirip hepimizin sert uzuvlarına sıcacık yün kazaklar gibi giydirdin...

Baksana, savaş sloganı atan genç militan çocuklar, İstanbul'un her bir sokağına kahpe bir suikast peşinde.

Gittin gideli İstanbul'un dili tutulmuş.

Bir bebek gibi hergün bezini değiştirdiğin yoksulluğun kemirdiği İstanbul sokaklarının gözü dönmüş, eline silahlar almış...

Ne bilsin insanlık katilleri Kavuklu'yu...

Bir zamanlar İstanbul ara sokaklarının her birinde, ordusuz, askersiz Kavuklu diye adamlar vardı. Öyle bir fıkra anlattı ki hala tadından yiyemiyoruz. Öyle bir fıkraydı ki, onlarca savaşan kavim İstanbul diye bir tapınak kurdu...

Adalara vapur kalkmak üzere. İstanbul'un en güzel saati. Fonda, gümüş mavisi boğaz, dekorların en güzeli. Bekleme salonunda çikolata paketi gibi giyinmiş küçücük kızlar. Ellerinden tutuyor bastonlu, şeker yüzlü dedelerinin. Hiçbiri Kavuklu'yu görmemiş, tanımıyor. İstanbul'a bundan büyük felaket mi olur?

Kimbilir, belki hala Kavuklu, kubbelerin gölgelerinde gülümsüyordur bize. Araba vapurunun köpükleri içinden gülümsüyordur hala. Hepimizi serinleten Boğaz'ın rüzgarını dekor yapmış, o eski zamanların şakadan Tanrısı, kimbilir gülümsüyordur hala!..

Bence Can Barslanlar, Behiç Pekler, Ahmet Yılmazlar, Kemal Kenanlar, Vedatlar, Deryalar, Aratanlar ve niceleriyle her hafta hala gülümsüyor Kavuklu...

nihatg@leman.com.tr

LeMan
Sayı: 646
26 Mart 2004 Cuma
Haftada Bir Yayımlanır
• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
• İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
• Yazişleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KÖZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞAÇAĞ

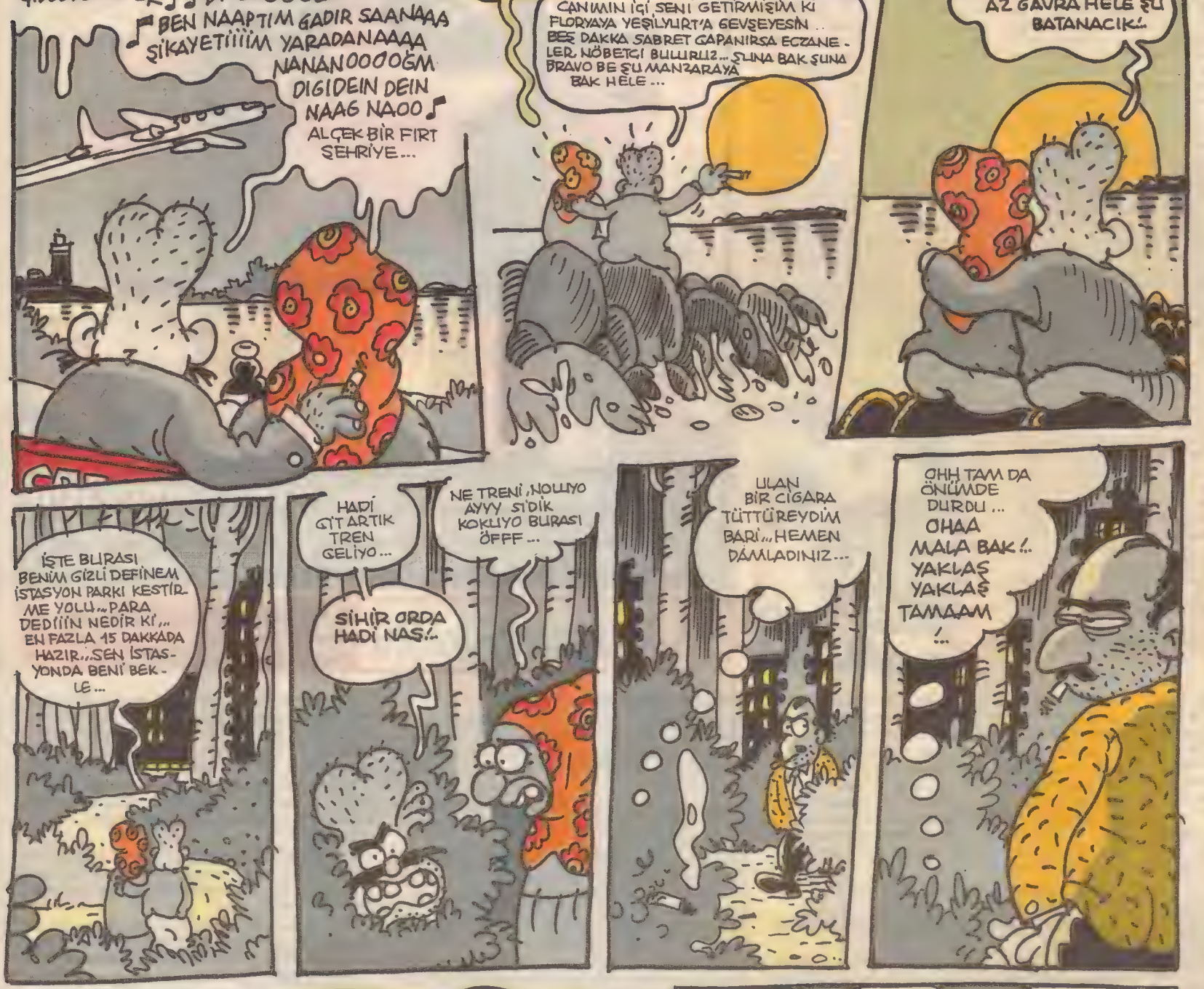

Akşamsefası

Müştemilat : Hizmetçi villası...

Sarıkamış : Rengi önemli değil be güzelim, işlevi önemli...

Dalkavuk : Bunlar üç kardeş. Lama var, bi de bişey daha var ama şimdi unuttum...

Sükse : Gerzek karizması...

Zaruret : Türkçe sözlük dimi, evet. Hemen bi tane almalısın tatlım...

Gılman : Cennet zencisi...

Konserve Kahkaha : Dramlar için de ağlama sesi yapsalar ya lan. Nerede üzüleceğimizi şaşırmayalım...

Dut Kurusu : Evde kalmış dişi dut...

Rahim : Bi kadın organından erkek ismi olabiliyosa, tersi de pekala mümkün olabilir aslında lan. Kızım olursa adını .aşak koyucam...

Küllük : Hadi yaa. İzmaritleri nerede biriktiriyosunuz peki?..

Fevri : Nevri dönmüş Fevzi midir nedir?..

Hedef Kitle : Reklam maduru...

Kırklareli : Kırkayak anayurdu...

Merhem : Efemine pomadı...

Koli Bantı : Saçmalama lan insanın kılları kopuyo...

Salık : Entel tavsiyesi...

Kamber : Nikah memuru filan olsa gerek. Düğünlerde illa ki lazım olduğuna göre...

Dübel : Vida prezervatifi...

Konuk Oyuncu : Yani bedavaya getirdiniz aptalı...

Huzur Evi : Herkesin "Aceba ne zaman ölcük?" diye düşünüp durduğu bi yerde ne kadar huzur olabilir ki lan?..

Muzlu Süt : Dişi maymunlardan sağılıyo olabilir...

Tampon : Bakire arkadaşlar için Yarımpon niye üretilmiyo ki acaba? Evlenmeye kalkarlar diye mi korkuyolar nedir...

Ayvansaray : Trakyalı ilk defa saray görmüş, hayvani bulmuş...

Evcimen : Gereğinden fazla sevimli domestik...

Piksel : Nasıl olsa saymaya üşeniriz diye kafadan atıyo ipneler...

Kirlent : Köte gelmiş minder...

Ecnebi : Gazete ilanlarını okuyan gavur. Manyak filan heralde...

Semaver : Kim lan bu Sema? Her isteyene veriyo mu? Diycem kötü espri olucak ama yine de bazı salaklar gülecek o yüzden yazıyım bari. Onların da gülmeye hakkı var...

Ultrason : Mutlu sondan bile süper yani. Afferim...

Keçi Leblebileri

Hasancan Ş. - Cihangir : Blututta çok para yazıyo mu hocam?

Senin ofisin anahtarını kitliyim mi dermişim?..

Fırat Ö. - Gebze : Şovu önümüzdeki hafta daha iyi bi kitleyici izleycek bence...

Şebnem D. - Hisarüstü : Yarn çalışmıyosan gelsene erken ben...

Atina K. - Cihangir : Benimle tarşak mı geçiyosun kuzum?..

Ceylan G. - Ataköy : Trafik nasıl sıkışıktı vary a az kalsın cinayet geçiricektim...

Engin E. - İstanbul : Takmış eline kolun adamını beni orta yerimden çatlatıyor...

Ensar K. - Erzincan : Hüoop! Ütü makinesi olan var mı lan?..

Turgut Ö. - Keşan : Size bi bilmece sorucam ama bilen varsa söylemesin...

bokubok@hotmail.com

647

2 Nisan 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/14 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

BAYKAL'A PIRIL PIRIL EMEKLİLİK DİLERİZ

Akşamsefası

vo@hotmail.com.tr

40 SATIR

Vedat Özdemiroğlu

- Sekiz günde maket alem!..
- **O güzel insanlar, o güzel atları tek geçtiler!..**
- "Çanakkale'den vefasız Behiye için." (Radyoda bi istek programından)
- **Profesyonel dediğin lap-top'unda bir çift sunum beslenir!..**
- "Haracoğlan" diye halk şairi çıksa ya!
- **"Kadınlar güçsüz olana kendini bir ödül, güçlü olana bir eşya gibi sunarlar." C.Pevase**
- Son dakika geçse ya, "Tarkan'ı baldızından vurdular" diye!..
- **Erkekler Mars'tan, kadınlar Venüs'ten gelmiştir; dünya zaten ipnelerin dünyası!..**
- "Resmimi çeke çeke her dem / Gözlerini çeke çeke benden!" (Azeri şarkıcı Güner'in şarkısından)
- **Baykal'sız CHP için oyumu SHP'ye vermiş bir yurttaşım veya vatandaşım!..**
- Peki, mühim bi mesaj beklerken "alışverişlerde fişi unutmayın" diye İstanbul Defterdarlığı'ndan mesaj gelmesi?!.
- **"Hız Tanrı'dır, zaman da şeytan!" (Slikon Vadisi deyişi)**
- "Yel, kayadan toz alır!" (Kurtlar Vadisi deyişi)
- **Bitirdi şarjımı / Zorladı marjımı / Boşalttım şarjörü / Şimdik pişmanım!..**
- Beşiktaş'taki Şampiyon'dan hiç kokoreç yiyesim yok son bi aydır!..
- **Bi kerede ölünmesi koyuyo bana, keşke insanın üç ölüm hakkı olsaydı! ("Aynı gün iki kere öldüm" geyiklerine katlanıcaktık, ayrı!)**
- "Keşke"yi barındıran hiçbir cümleden hayır gelmez, bakınız bi üst!..
- **"Sızlanmak ve öfkelenmek, ahlâka aykırıdır!" Pamukkale doğumlu Epiktetos...**
- Doğrular birden fazla, gerçek bi tanedir!..
- **Peki Bambi, müessese olarak delirip "Dilsiz-kaşarsız tost" yapsa ya, n'oluyosa acaba?!..**
- John Lennon'un kayıp şarkısı bulunmuş: Ya evde Yoko'ysan!..
- **"İnsanın eski huyu / Kendine hep bir put yapar / Oldum bittim böyle bu / Kendi yapar, kendi tapar!" H.Taner-Keşanlı Ali Destanı'ndan..**
- Sen tüme var, ben tümden geliyorum, ortada karşılaşırız!..
- **"Evlilik, geleneksel olarak kadınlara sunulmuş tek gelecektir. Birçok kadın ya evlidir, ya bir zamanlar evlilik geçirmiştir ya da evli olmadığı için acı çekiyodur." Simone de Beauvoir**
- Peki çocukken abimle benim dışarda kel saymamız ve bi de Ankara'da ilk kez zenci görünce sevinip coşmamız!..
- **"Çıkar kendini aradan / Kalır seni yaradan" - Mevlâna**
- Peki halkımızın ünlü ile zengini genellikle karıştırışı?!..
- **Simitçi olsam, simit saraylarına hergün küfrederdim!..**
- Tarihte bi de Ediz Hun İmparatorluğu olaydı ya!..
- **"Kekeme taklidi yapmayın evladım, horoz öterse öyle kalırsınız!" (Efe Gültekin'in anannesinden)**
- "Çift" bi tek artistik patinajda mantıklı!..
- **"Guarani dilinde 'kelime' ve 'ruh' aynı anlama gelir; Guarani yerlileri, yalan söyleyenlerin ya da boş konuşanların ruhlarına ihanet ettiğine inanırlar. Eduardo Galeano - Yürüyen Kelimeler (Çitlembik Yay.)**
- Darılmandan belli, kırıcan mı kalbimi?!.
- **"Fabrikatör"sen başında grev tehlikesi vardır, "İşadamıyım" de, yırt!..**
- Benim iş kazam da kâğıt kesiğidir!..
- **Filistin'deki kanı temizlemeye dünyanın bütün Arap sabunları yeter mi?!.**
- "Ahlaksız soytarılıklarıyla, ayaktaki kalabalığa gereksiz yere ümit verirler." (Coyote Ugly adlı filmin tanıtım yazısından)
- **En beğenilen sit-com'lar gibi, en tutulan kutsal metinler de Ortadoğu'dan çıkmıştır!...**
- "Müziği müzik yapan notalar değil, aradaki boşluklardır." (Anonim veya artık anonim!)
- **dön küçük aşık / seyrederim ben seni / dön dünyamız gibi / yorulma / havalansın şeffaf eteğin / üzerinde gezinsin ışık / kırılırsan küserim / kırılma... (sisli geçmiş zaman)**

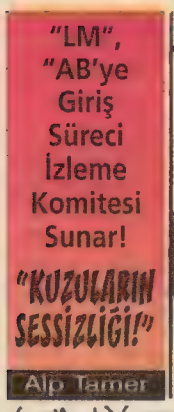

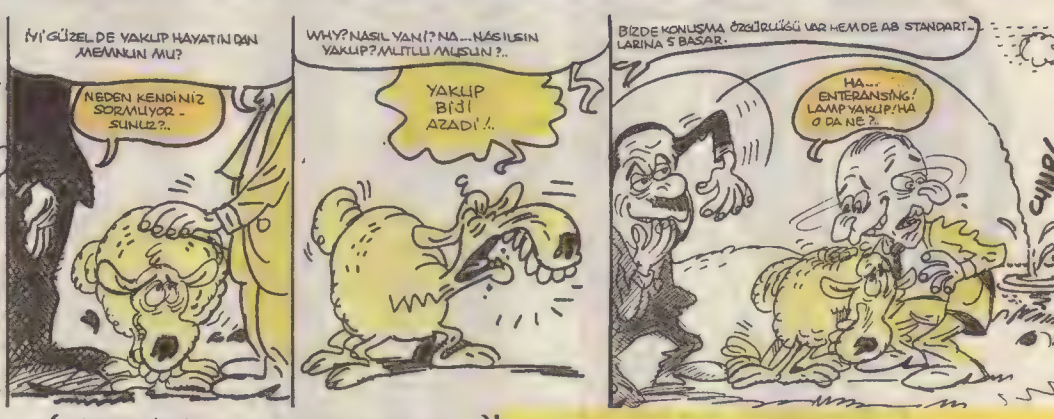

LeMan

29 Mart Pazartesi..

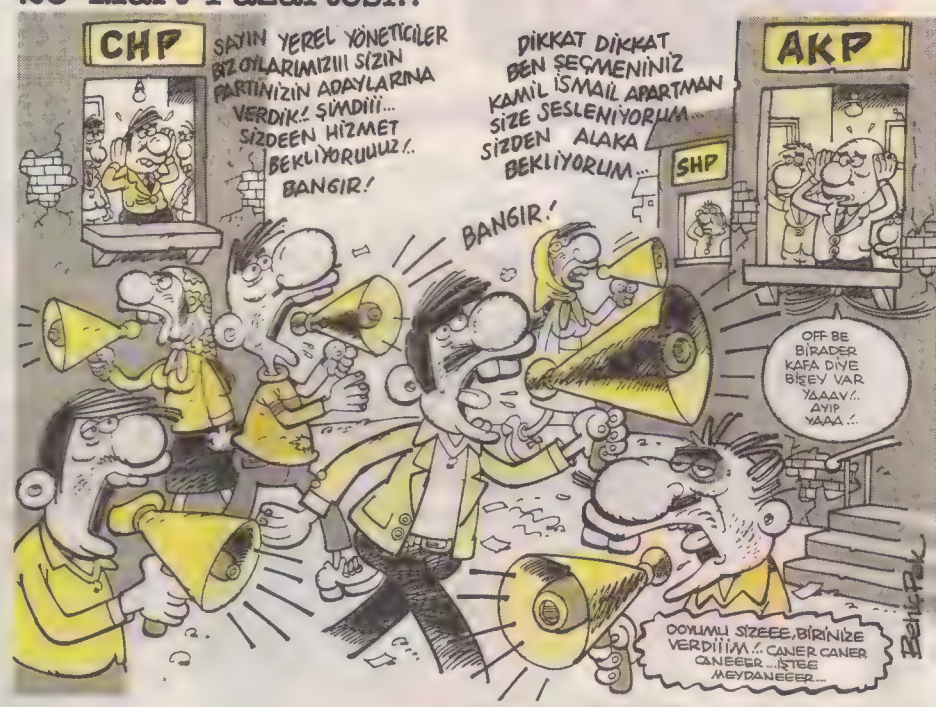

"Temel Reis" kampanyasıyla seçimlerde başarısız olan CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ı karagözlü- hacivatlı günler bekliyor..

Hükümet "lastik grevi"ni milli güvenliği tehlikeye sokacağı bahanesine sığınarak 60 gün erteledi?..

"İsa'nın Çilesi" adlı filmden yola çıkarak Dünya ve Türk medyasında "İsa'yı Museviler mi öldürdü" tartışması yapılırken İsrail'in son kurbanı 6 yaşındaki Halid oldu..

80 sonrasının en kanlı seçimi yapıldı...10 kişi öldü, 200'den fazla kişi de yaralandı..

ÖZGE SAMANCI

Birtan Altınbaş'ı işkence yaparak öldürmekten aranan ve tüm gayretlere!!! karşın bulunamayan sanık Naip Kılıç ve Ahmet Baştan'ın adresi elektrik idaresinden sorulacakmış..

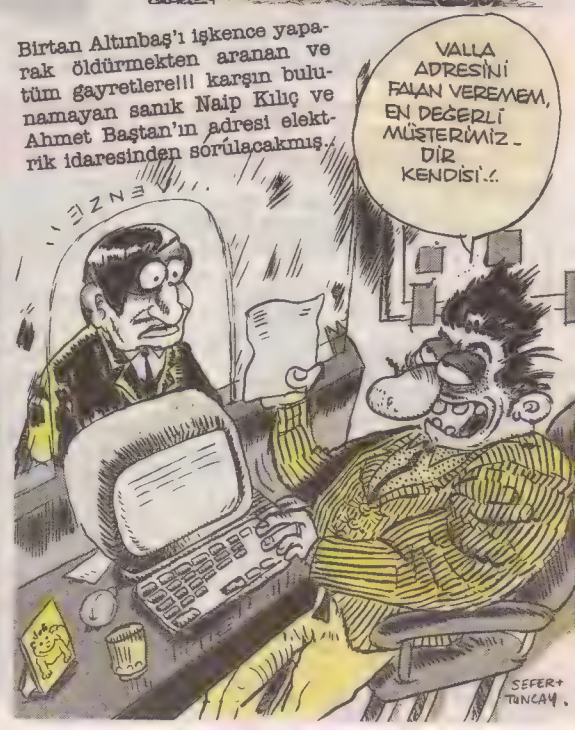

Bayır Bayır

FEYHAN GÜVER guverfeyhan@hotmail.com

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

- Alo, Sıkılhan Annen ben çocuğum, evet. Annen, F. Gülizar Öflan konuşuyor. Peki evet. Sen benim adımın açıklanmasını istemeyen biri olduğumu bilmiyor musun Sıkılhan? "Adım" derken burda ön adımı kastediyorum.

- Fazıla...

- Ben ona kısaca "F" demeyi tercih ediyorum.

- Peki F.G.Ö. Ben bu konuda naapabilirim.

- Okulundaki yetkililere ön adımı söylemeyebilirdin. Yalnızca Gülizar Öflan olarak bilseler yetmez miydi? Ofise üzerinde "Fâzıla Gülizar Öflan" yazan bir zarfın gelmesine ne gerek var. Ceomuz Bokhan Bey yarım saat kadar güldü. Tam da mayıs başında Office Chief Subcoach Consultantlığına getirilmek üzereyken olacak iş mi bu? Hayır! Evet. Fâzıla bir arap köylüsü ismi gibi. Uluslararası yazışmalarda "ı" harfi var mı? Hayır! Günün birinde Waşington Diisi ile bir yazışma yapmam gerekse noolucak o "ı" harfi? Bana kır saçlı bir Birleşik Devletler Senatörü'nün " Fazilağ, Fazyleğ" diye hitap etmeye çalıştığını düşünsene.

- Düşünemiyorum F.G.Ö

- Bi tek Fâzıla'yı harf olarak söylesek yetiyo çocuğum. İkide bir FGÖ diyip durma, bu seferde "Filistin Gurtuluş Örgütü" gibi anlaşılıcak, kır saçlı senatör beni terör sanıp hepten kara listeye alıcak... Gülmemelisin Sıkılhan, mizah bu değil çocuğum. Gülme, evet. Değil, hayır. Alo? Orda mısın Sıkılhan...Abes! Kapaman abes oldu evet.

- Miriba Sıkılhan Bunalgül ben, sesım seni tahrik ediyosa söyle,kapıyım.

- Hön? Hını?

- Sesim diyorum, içini gıcıklıyosa söyle. Tüylerin nası, diken diken oluyo mu benle konuşurken. Nefes al ver sürecinde bi sıklaşma felan var mı? Daha doğrusu şöyle sorıyım, ereksiyon halinde misin?

- Ev telefonundan ararsan daha ayrıntılı cevap verebilirim Bunalgül. Madem konuyu açtın açık konuşucam: Olay kontörlerce sürebilir eheh...

- Ay saçmalama Sıkılhan, sen var ya A dan Z'ye hayvansın. Telefon seksi isteyen yaradılışta biri diilim ben. Bahar geldi de o bakımdan. Bu aylarda hormonlarımıza hakim olmalıyız onu demeye çalışıyorum. Annem Yokmeral Peremecioğlu'nun her baharda tekrarladığı "Nisan mayıs ayları gevşer gönül yayları" diye bi laf vardır. Doğayla birlikte uyanıyo insanın orası burası.

- Yani...

- Kendine hakim olmalısın Sıkılhan tamam mıığ?. Spor felan yap, lütfaaan. Dürt... Dürtülerine hakim olmalı bi partner. Çünkü meselağ görlfrend yumurtlarken o da dönem olarak şeyoluyo, bi tek siz salakların hormonları yok. Bahar bize de geliyo, anlatabiliyo muyum. Her neyse bence sen artık kapat...

- Eheh, niye ki?

- Kapat diyorum sana hayvan sığınağı... Normalde diyalog kurucaz diye göbeğimiz çatlar, çot diye kapatır telefonu, şimdi dirim dirim direniyo yaa... Hayvanlarca kere yırtıcı hayvan, kızışmış, yığıvraanç!

- Sıkılhan, alo, ben Hırgürkan... Seni bi kurabiye meselesi için aradım. Bööle saç örgüsü şeklinde, üstünde toz şeker parçaları var. Bana söyliycaan bişiler var mı bu mevzuuda.

- Ha evet, annannem yapar onları...

- Demek iki ortaksınız şerefsizler. Seni de ortağını da gömerim ulan.

- Gömülmüşü var, eheh... Anneannem, rahmetli dedemin seneyi devriyesinde yapar o kurabiyelerden. Çıkarken beş on tane ceplerime doldurdu, ben de sınıfta dağıttım. Daha var, yarın getirim sana da..

- Bak haala okula kurabiye getiricem diyo. Ulan peder o kantine yirmi milyar hava parası verdi haberin var mı senin şerefsiz. Ayrıyetten iki milyar kira, müdürün payı, elektiriği, suyu... Sen kalkıp beş kuruş ödemeden piyasaya kurabiye sürüyon, yaşatırlar mı seni? Sen kurabiyeyle milleti doyurursan kantin ne iş yapıcak. Delikanlı adama kardeşinin ekmeğiyle oynamak yaraşır mı yavuuuşşşak! Ama "Ben kurabiyemi getiririm, kantine de belli bi yüzde veririm" dersin o olur bak. Ben son lafımı sööledim Sıkılhan, bundan soona silahlar konuşur... Alo? Alo, kapadın mı lan şerefsiz. Kapama oğlum, kurtlar vadisinden ezberlediğim bi sürü laf var daha... alo... şerefsiz...

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr http://www.atillaatalay.netfirms.com

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

BÖYLE OLACAĞINI KİM BİLEBİLİR- Dİ RED, HA?..

EN BÜYÜK NEFRETLERDEN EN BÜYÜK AŞK DOĞAR CO.!

ARTIK YALNIZ Bİ KOVBOY DİİLSİN..

EVET ARTIK SEN VARSIN... AVAREL, VİLYEM, CEK..

DÜLDÜL, RİNTİNTİN...

BEN SEYAHATTEYKEN YILANIM SANA EMA- NET MUSA EFENDİ.. ARA SIRA BANYOYA SOK YIKA,SERİNLEMEK İSTER,EVDE FARE FALAN VARSA BIRAK YAKALAYIP YESİN.!..

GÖZÜNÜZ ARGADA GALMASIN GOZÜM GİBİ BAKARIM RÜGHAN BEY...

KAPICI D...

HSSSS

SSSS

PARİS

LONDON

BANGKOK

MALIBU

NİZAMETTİN'İN ORTANCA OĞLAN METROSEKSÜEL OLMUŞTUR ŞIH DAYI, BİZ AİLE MECLİSİ TOPLAN- DIK İÇİNDEN ÇIKAMADIK TÖRE BUNA NE DER?..

NASIN YANİ.. BEKHİM GİBİ MİDİR?

EYLE BİŞEY.

ŞU ÇAY BOĞAZIM- DAN GEÇ- MİYİ...

TIRNAHLARINI TÖRPİLİ.!..

PİŞMAN MISINIZ ?..

I-IH.!

ÇIK.!

YO!

ÇIK.!

DİİLİM..

ANNEMİ ÖZLEDİM..!

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

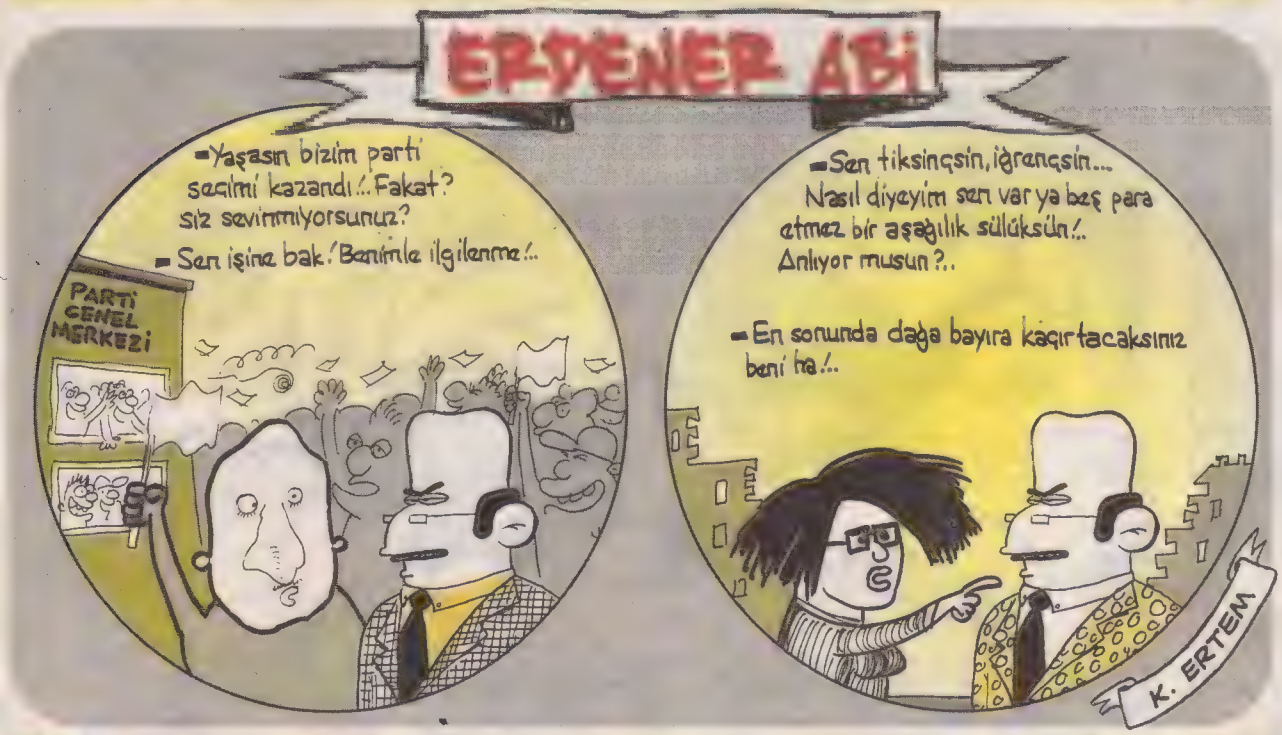

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Aksamsel

PANTOLON

Metin Adan @laiman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

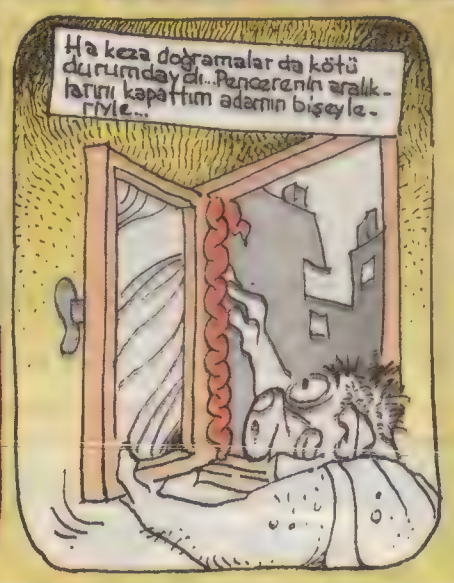

Akşamsefası

canbarslan@superonline.com

Artık Hayat Yaralayamaz Beni, Eğer Ben İstemezsem...

CEZMİ ERSÖZ

Evinde kaldığım ilk Cumartesiydi. Çocuksu ve bembeyaz bir mutluluk duyuyordum bundan. Çünkü nefret ettiğim ve mümkün olabildiğince uyuyarak geçirdiğim pazar gününe onunla uyanacaktım. Sızdığımızda her zamanki gibi gün çoktan doğmuştu. Gün Pazar olmuştu ...Sızmaya geçtiğim sırada bile kendimi gizlice uyarırken yakaladım; **'Bu kez Pazar gününün bitmesini yatağında beklemek zorunda değilsin. Güzel bir kahvaltı, sonra belki sevgi dolu bir sevişme, ardından evinin hemen yanındaki ormanda bir yürüyüş yapabilirsin sevgilinle birlikte...'** Bu düşüncelerle sızdığımdan olsa gerek, neredeyse her saat başı uyanıp, yarı aralık gözlerle saatin kaç olduğuna baktım. Sıcacık yatak, belimi kavrayan sevgilinin kolu,sırtıma vuran nefesinin bedenimi saran büyüsü ve yatağın yanı başında keyifle uyuyan köpeği **Virjin...** Herşey uykuya davet ediyordu bedenimi. Tüm bunları reddedip yanağına sessizce bir öpüş kondurduktan sonra çocuksu bir kıvraklıkla kalktım yataktan. Saat neredeyse ikiye geliyordu. Bir pamuk yığınını andıran **Virjin**'in **'Pazar Pazar bu ne acele'** der gibi bakan gözleriyle karşılaştığımda ,itiraf etmeliyim ki kendimi biraz aptal hissettim.**Virjin** homurdanarak sağdan sola dönüp, benden ilgisini kestiğinde ise kararlı adımlarla mutfağa yöneldim.

Çay suyunu koyup banyoya geçtim. Tören tadında her zerresini yıkadığım bedenimi sevdim uzun süredir ilk kez. Duşun altında ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum , ama mutfağa geldiğimde suyu neredeyse bitmek üzere olan çaydanlığı gördüğümde epey kaldığımı fark ediyorum. Çaydanlığın suyunu tazeleyip, o çok sevdiğim terasına atıyorum kendimi. Derin derin nefes alıyorum, kış ortasında olmamıza rağmen şaşırtıcı bir bahar havası hakimdi güne. **'Merhaba Dünya'** diye sessiz bir çığlık atıyorum gökyüzüne... **Kosinski**'in sanırım aynı adlı romanından filme alınan ve **Peter Sellers** imzalı **'Merhaba Dünya'** filmi geliyor aklıma... Bilmem kaç metrelik bahçesinden başka dünyası olmayan dünya tatlısı bir bahçıvan, sonra yaşama birebir girmek zorunda kaldığında yaşadığı tuhaflıklar...Yüksek bahçe duvarlarının ardına çıktığında ne hissettiyse o hisle çıkıyor o sessiz çığlık içimden... **'Belkide lüzumsuzca bir anlam yüklüyorum'** diye o bildik, o kaybetmeye hazır duygumla yüzleşiyorum sonra da.

Çayı demlemek için mutfağa döndüğümde evi dinliyorum, ses seda yoktu. Bir sigara yakıp cam kenarında duran ve daima oturduğu koltuğa oturuyorum. Huzurluydum, ama nedense içimde kontrol edemediğim bir sıkıntı vardı. Sahipsiz düşünceler kavradı aklımı benden izinsiz.

Neredeyse bir yıl olmuştu onunla tanışalı. Tuhaf bir başlangıcın ardından, yine tuhaf denilebilecek bir ilişkiye dönüşmüştü birlikteliğimiz. Ne sevgiliydik sadece, ne de dost. Dost sevgililerdik. Bu da ne demekse!

İlk tanıştığımızda ikimizinde hayatında birileri vardı. Sevişmez, sarılır uyurduk çok kez. Bazen de bedenlerimizin isyanına karşı gelemez çılgın sevişmeler yaşardık.

'Şehvet topuklarımızı kemiren bir orospudur .Ve bu orospudan bir parça et esirgendiğinde, bir parça ruh için yalvarmayı çok iyi bilir' diyen **Nietzsche** geliyor aklıma. Sevgilimi her aldatışımda ruhumdan bir parça gidiyordu gerçektende! Sonra ben sevgilimden ayrılıp sadece ona ait olmayı seçtim. Aşktan çok derin bir bağlılık ve yılların ardından oluşan yoğun bir vefa duygusuyla sevdiği kadından ayrılmak çok da kolay alınabilir bir karar değildi onun için . Böyle bir şey de beklemiyordum. Ben çok uzun zamandır kimseden hiç bir şey beklemiyordum zaten! Bir sokak aşağıda oturan sevgilisinden çekinerek geçirdiğimiz gecelerden birinin sabahında, ona yakalanmıştık da üstelik. Bu da heyecan verici geliyordu ilk başlarda bana. Kadın bir sokak aşağıda oturuyordu ,yürüme mesafesiyle yedi dakika bile yoktu evlerinin arası. Ama ben korkusuzca onunla oluyordum sıklıkla. Çünkü çok beyazdı bizim yaşadığımız ,aldatmak değildi birlikte geçirdiğimiz geceler. Dedim ya , çok kez de sabahlara kadar konuşur ve sızardık.

Sadece birbirimize söylediğimiz sırlarımız vardı. O sevgilisini anlatırdı, ben dinlerdim, ya da ben hayatımda olanları hiç sakınmadan paylaşırdım onunla. Sevgililikten çok öteydi aslında yaşadığımız. Peki neydi yine de beni tüm bunlara rağmen rahatsız eden? Şu aidiyet ne garip bir şeydi böyle...

Elimi neredeyse yakmak üzere olan sigarayı farkettiğimde savrulmuş düşüncelerimden sıyrılıp mutfağa yöneliyorum. Hüznüm ve ben neden hiç ayrılamıyoruz! Gölgem bile hüznüm kadar sadık değildi bana...

Kendime çay alıp bir sigara daha yakıyorum. İkimize dair tüm düşünceleri ötelemeye çalıştıkça hücum ediyorlar üzerime. **'Menekşeleri sulamalı'** diye geçiriyorum aklımdan. İlişkimizi irdelemekten vazgeçerim umuduyla hemen eyleme geçip sürahiye su dolduruyorum. Suyu gören boynu bükük menekşeler adeta gülümsüyorlar bana. Sonra kahvaltılıkları gözden geçiriyorum. Eksikleri saptayıp, listeliyorum. Herşey tam olmalı. Mükemmel bir Pazar gününün olmazsa olmazı mükemmel bir kahvaltıdır. Buzdolabındaki kahvaltılıkları özenle masaya yerleştiriyorum.

Mutfağa dönüp canlanan menekşeleri gördüğümde hiç sebepsizce hüznümle çarpışıyorum . Arsızlığından bıktığım hüznümü öteleyip, soğumuş çayımdan bir yudum alıyorum. **'Hayret'** diyorum kendi kendime, **'Virjin hala kontrole gelmedi beni'.** Sonra bakkal listesini alıp, bana hep sonsuza uzanıyor hissini yaşatan yokuşa vuruyorum kendimi. Nedense o yokuş hep hüzündür benim için. Çünkü hep yalnız inerim ben o yokuştan ve caddeye inene dek sorgularım o gece yaşadıklarımı... Her inişte adını koyamadığım ama çocukluğuma dayanan bir acı yüklenirdi yüreğim . Ne tuhaf, bir anda nasıl da bu yokuşta buldum ki kendimi? Oysa ben telefonla sipariş vermeyi planlıyordum. Bakkalın telefonunu bilmiyorum ki! Galiba yine bilinçaltımın oyunu. Bunu bilen bilinçaltım yöneltmiş olsa gerek beni buraya.Geçenlerde taksi çağırmak istediğimde, durağın telefonunu bilmiyor olmak da canımı acıtmıştı. İlgisizliğim değildi bilmememe sebep. Onunla biz neydik ki? Ben bunu da bilmiyordum. İşin içine sevgililik boyutu girince; yapışkan hüznümün yakın dostu ve en az onun kadar yapışkan gururum da devreye giriyordu ne yazık ki! Ve ben o eve ya da ona ait olamadıkça taksi durağının ya da bakkalın numarasını uygun biryerlere not almayı bile gurur kırıcı buluyordum. Bu gerçekten saplantılı bir durumdu ve ben bunu kendime bile ifade edemiyordum çoğu kez! Suçluluk duygularımı bastırma emri veren egoma neden yeniliyordum her seferinde!

Telaşla çayın altını kısıp kısmadığımı düşünüyorum, bir de onun mutfakta istemeden de olsa çıkartabileceğim gürültülere uyanma ihtimalini! Mükemmel bir kahvaltıya uyanmasını istiyorum çünkü. Çayı kıstığımı hatırlıyorum o sırada. Bakkala ulaştığımda listeyi gözden geçiriyorum. Gazete, ekmek, sana yağı ve sigara ve tabi ki portakal suyu. Elimdeki alışveriş listesini sanki çok önemli bir evrakı inceliyormuşum gibi görünen halime gülümseyen bakkal çocukla gözgöze geldiğimde, şaşkın gülümsüyorum bende.

'Cumhuriyet' diyorum. **'Dışarıda'** diyor, **'Ekmek?'** diyorum **'o da dışarıda'** diyor, **'Sana yağı!'** diyorum, **o içerde** diyor **'Ben kazandım'** diye espri yapıyorum.. İkimizin de sinirleri bozuluyor, gülmeye başlıyoruz. **'Bol sütlü olanından mı ?'** diyor. **'Bol sütlü mü?** lüzumundan fazla aptallaşarak. **'Hayır'** diye ekliyorum telaşla, **'Hayır. Çocukluğumdakinin aynısından istiyorum'.** O sırada dışarı çıkıp ekmekle gazeteyi alıyorum. İkisini de ayrı-ayrı kokluyorum. Gazeteyi tekrar koklayıp taa içime çekiyorum kokusunu.Hiçbirşey bu kadar babam kokmuyor yeryüzünde. Sıcak ekmeği de tekrar kokladığımda çocukluğum koktuğunu farkediyorum. İçeri girdiğimde çocukluğumdakine pek benzemeyen sanayağını poşete koyan bakkal çocuğa, **'Portakal suyu var mı?'** diye soruyorum. Cevap vermeden buzdolabına yöneliyor. Listeye tekrar bakıyorum, **'Çilek reçeli ve biraz da beyaz peynir alayım'** diyorum . Keşke incir reçeli olsaydı ama reçel çeşitlerine baktığımda olmadığını görüyorum ve sormaya gerek bile duymuyorum şaşkın bakkalımıza. **'Kısa Camel Light ve LM Süper Light'** diyorum aniden. **'Kısa Camel Ligt yok ama yollarım çocukla'** diyor. **'Siz'** deyip konuşmasına bir es verdikten sonra **'Sinan Bey'in evine yollıycam di mi?'** diyor. **'Evet, Sinan Bey'in evine'** diyorum. Sözünün arasın-

da verdiği o
ca sarıyor h
sokak aşağı
ğü için kafa
nız sanırım
yor. (Parona
Liste tam
de çıkarken
kuşum ve y
jamalarımla
çiyor gözle
eserdi evde
ya bağlıydı
nem **İstanb**
niz malzem
na. Ördek b
da olmaların
orta boy pl
sam artık, n
olursak o k
zen para bi
neme aldırı
mükemmel
cak ekmek
Babamın
muştu bizi
ne...Ekmek,
pijamalı ar
planlar yap
O sıra anne
tonuyla; **'S**
neme; **'Tam**
nayağını kö
de annem '
tülüp yenir
nayağını e
lüp yiyorun
ze karışır v
annemden
cukluğum...
ve her sefer

Akşamsefası

...takılıyorum. Yine yapışkan hüznüm arsız-...anımı. Beni sıklıkla görüyor ama, galiba bir ...turan sevgilisi Neslihan'ı daha sık gördü-...rışıyor ve **'Siz Sinan Bey'in arkadaşısı-...usunu** aniden bir başka soruyla değiştiri-...rmıyım ne!)

...andığında çıkıyorum bakkaldan. İnerken ...sonsuzluğa uzandığını düşündüğüm yo-...ğımla başbaşaydım işte yine.. Pazen pi-...ımızdaki bakkala giden çocukluğum ge-...n önünden. Her Pazar törensi bir hava ...ılu bir aile; Pazar günü yapılan o kahvaltı-...a göre. Bir de hala denize girdiğimiz o dö-...nda, plajda gördüğüm en fazla plastik de-...ne sahip aileler çok mutlu gibi gelirdi ba-...deniz simitleri, deniz yatakları ya da plaj-...ağmen üşenmeden yanlarında getirdikleri ...havuzlar. Çocuk aklımla ne düşünüyor-...dar çok plastik deniz malzemesine sahip ...mutlu oluruz gibi gelirdi o zamanlar. Ba-...r kendim alır, bazen de ısrar kıyamet an-...çeşit çeşit deniz malzemelerini. Bir de o ...ar kahvaltıları. Babam kokan gazete ve sı-...an çocukluğum...

...esiyle mutlu Pazar kahvaltıları son bul-...vde. Ama çocukluğum sürüyordu yi-...ete ve sanayağı almaya giderken, pazen ...şlarıma rastlardım ve hemen ayaküstü ...öğleden sonraki misket oyunlarıyla ilgili. ...slenirdi sinirinden çılgına dönmüş bir ses **...ınnnn!'** Umarsız bir cevap sallardım an-**...anne yaaa!'** Bakkal dönüşü mutlaka sa-...nden deler ve emerdim. Eve döndüğüm-**...n deli misin sen, sanayağı ekmeğe sü-...di.** Ben yine aynı umarsızlıkla; **'Önce sa-...rum, sonrada ekmekten bir parça bö-...nı sey'** derdim. Ordan hemen babam sö-**...eme benim prensesimi'** diye atılır, beni ...korumaya çalışırdı. (Offf) Mis kokulu ça-...seferinde elime bulaşan gazetenin siyahı ...babam kokan kızarmış ekmekler...

Tüm bu düşüncelerle yokuşu yarılamıştım. Bu kaçıncı geçmişime savruluşumdu bugün Tanrı aşkına! Bir anda yine o pazen pijamalı çocuk olup eve doğru koşmaya başladım. Kapıdan girer girmez, **Virjin**'in şaşkınlıkla kızgınlık arası bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gittiğimi o kadar kanıksamış ki, geri dönüşüm mutsuz ediyor onu. O kadar kıskanç ki evde sahibinden başkasına tahammülü yok. **Virjin**'e sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıp, aldığım kahvaltılıkları özenle masaya yerleştiriyorum. Onun yanına çıkıyorum. Sıcacık bir öpüş konduruyorum yüzündeki o çok sevdiğim gamzemsi minik derinliğe. Sarılıyor, yatağa çekiyor beni. **'Yumurtan nasıl olsun'** diyorum sevişme moduna geçmeye dönük olmadığımı hissettirmek istercesine. **'Ne çok pişmiş ne cıvık'** diyor. Kayısı...Öpüşüyoruz.

'Bu nasıldı diyorum kayısı kıvamında bir öpüş oldu mu?' 'Harikasın sen, birtanemsin' diyor ve sımsıkı sarılıyor. Enseme vuran nefesi her an baştan çıkarabilir beni. Çıplak memelerimi avuçladığında durumu hemen kontrol altına alıp; **'Hadi bakalım şimdi banyoya gidip yüzünü yıkıyorsun sonra da kahvaltıya geliyorsun'** diyorum. Hırçın ve şımarık bir çocuk edasında **'Hayırrrr'** diye itiraz edecek oluyor. Yüzünü avuçlarımın içine alıp. **'Evet yaaaa, Hadi bakalım,marş marş'** diyorum annesi edasında. **'Niye sevişmiyoruz?'** diyor yarı aralık gözlerle neyim olduğunu anlamaya çalışarak. **'Kahvaltıdan sonra'** diyorum. Homurdanarak kalkıyor yataktan, **Virjin** buna pek seviniyor. Yatağa sinen kokusunu çekiyorum içime, duş sesi geliyor banyodan. Biraz daha oyalanıp, yumurtalarımızı yapmak için mutfağa geçiyorum. Harika bir masa oldu diye geçiriyorum aklımda. Biz Onunla hiç yumurta tokuşturduk mu? Hayır tokuşturmadık. Siyah ispirtolu kalemle kaş, göz ve bıyık yapmalı yumurtalara.

Sessizce yanımda beliriyor sımsıkı sarılıyor arkamdan,boynumdan öpüyor. **'Seni çok seviyorum yaa, harikasın sen'** deyip salona yöneliyor. Masayı gördüğünde hem şaşırıyor hem çok seviniyor. **'Ne harika bir masa bu böyle!'** Her zaman yaptığı gibi masadan bir şeyler atıştırıyor, ben de eski alışkanlığımı bozmamak adına eline vuruyorum. Gülümsüyoruz. Biz ki bu yeryüzünde alışkanlıkların kölesi olabilecek en son insanlarız belki de...

suatozkan@leman.com.tr

Kırık Kalpler Evi

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

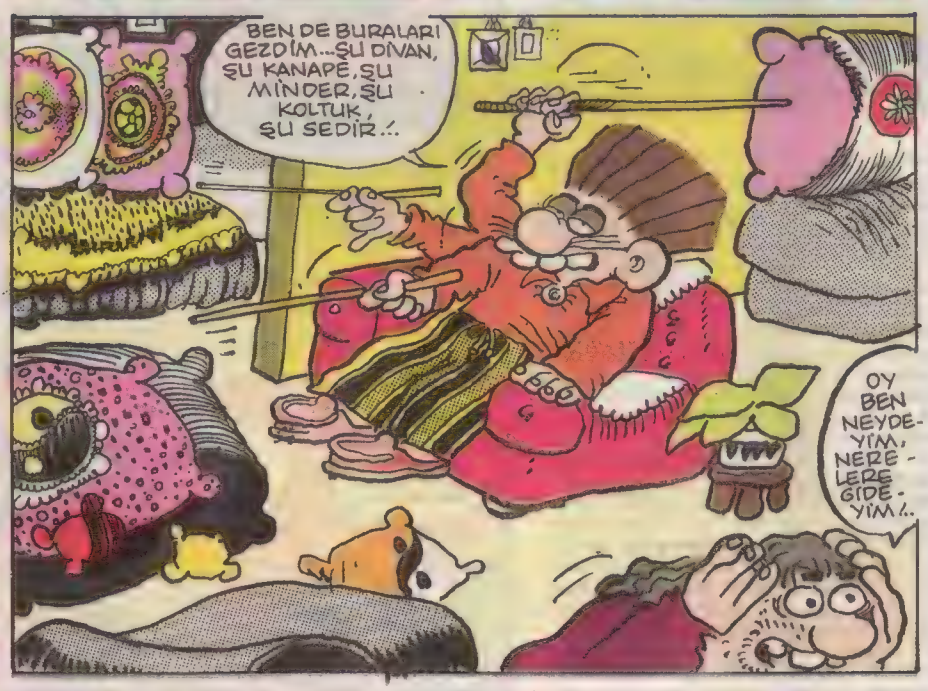

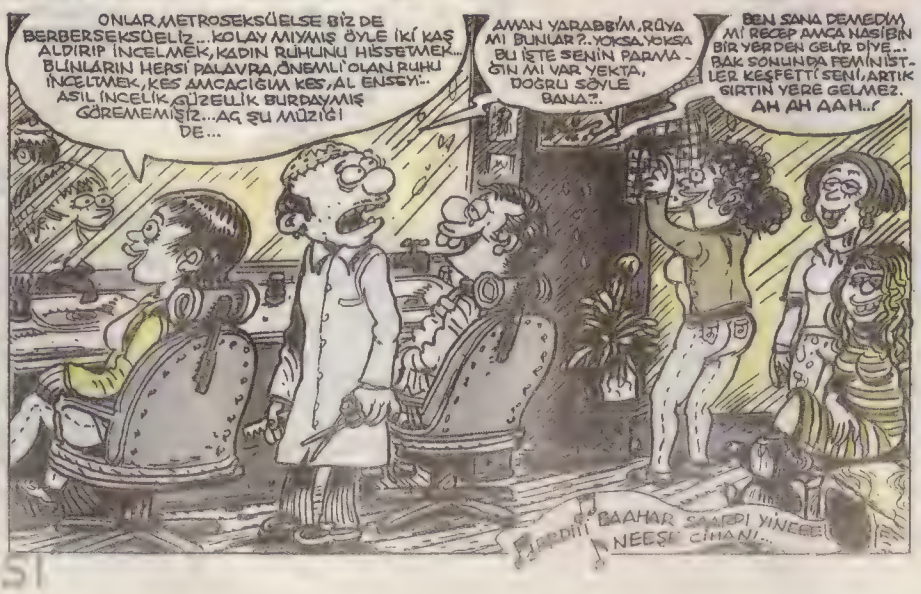

Gönül Adamı

dumur@leman.com.tr

GÜNERİ İÇOĞLU

Akşamsefası

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Girersen Çıkamazsın

Şirin mi şirindir Rumeli Hisarı'nın sırtları... özellikle baharda yürüyüşe doyum olmaz. Sokaklara sarkmış renk renk çiçeklerle dolu ağaçlar, kıvılcımlar gibi yavaş yavaş patlayarak açan erguvanlar insanı büyüler. Mor salkımlar, hanımelleri, sarmaşıklar bir senedir görmedikleri dostlarıyla kucaklaşır gibi ahşap evlerle sarılır, hasret giderirler. Bu rengarenk kavuşmada, yoksa ahşap evler mi sarılır sarmaşıklara, mor salkımlara anlayamazsın... Kendini kaybetmiş bir halde bu büyülü dünyanın içinde yürürken birden dumur detayı gerçeği kendini gösterir... **"Dur bakalım dostum, bu kadar romantizm yeter, erguvanı, sarmaşık bi yere kadar, ben burdayım, uyan uyaaan!.."** der... İşte bu ruh haliyle Rumeli Hisarı sırtlarında karşıma çıkan detay...

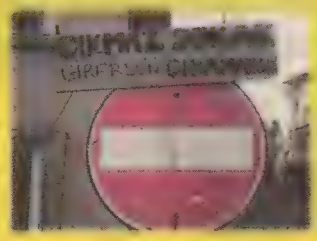

Bu uyarıda dikkatimi çeken **"girersen çıkamazsın"** ibaresinde çıkamazsın daha kalın yazılmış. Yoksa çukur falan mı var sokakta da düşüp çıkamıyorsun... Belli ki bu uyarı araçlar için yapılmış, fakat nedense yaya olarakta yürüyerek girmeye kilitleniyor insan..

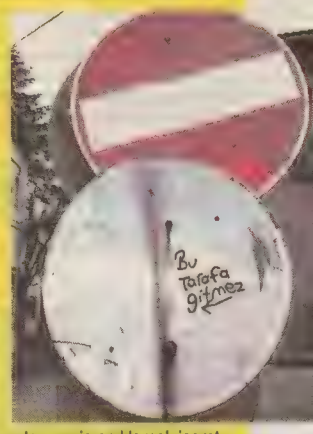

Benzeri mantıkta fakat işlevi farklı diğer bir tabela da Anadolu Kavağı'nda... Gidiş yönündeki okun içinde tam tersi yöne, yani yandaki yola gidilmeyeceğini üstteki kırmızı girilmez işaretine rağmen ikinci kez izah eden geniş açıklamalı işaret... Bu yol işaretleri gazetelerin pazar günü ekelerindeki pazar bulmacaları gibi geliyor bana artık...

Dumursal Empresyon

Bir hafta sonu, uzun uzun yürüyorum, Yeşilköy sahilinde yürüyorum. Hava pırıl... Bir adam köpeğine **"Kobra gel oğlum"** diye bağırıyor, köpek gelmiyor, Adam ısrarla bağırıyor, köpek kararlı bir şekilde gelmiyor. Sahil boyunca yolumun üzerinde olduklarından için istemeden ben de onları izliyorum...

Böylece adam **"Kobra Kobra"** diye bıkmadan 6 saat boyunca bağırdı, Kobra gelmedi de gelmedi, hep adamdan uzaklaşmak istedi. Oysa adam zıt yöne gitmek istiyordu. Fakat bu şekilde çaresiz Kobra'nın peşinde bir mecnun gibi kendi gideceği istikametin tam tersi yönde Kobra'yı gün boyunca takip etti...

Köpek mi adamın köpeği, adam mı köpeğin adamı anlayamadım... Bir de her yerde anlatıyordur, köpeğim şöyle süper köpeğim böyle şahane diye...

Bir hafta sonra aynı adamı ve köpeğini aynı sahilde yine gördüm. Durum yine aynıydı. Kobra yine kaçıyor, adam gel gel diye yalvararak onu takip ediyordu. Anlayamadığım birşey daha var; adam Kobra'yı her hafta nasıl ikna edipte bu sahile getiriyordu?.. Belki de Kobra adamı getiriyordu biraz hava alsın diye...

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

90 DERECE!

Suat Bey haftasonları içtiği gecelerin sonunda saunaya gidiyor... Bi pazar günü beni de kolumdan çekti götürdü... İçerde 70'lir dedeler çırılçıplak, daltaşak dolaşıyor... Odaların kapısında yazılar var... "İçeriye tek kişiden fazlasının girmesi yasaktır"... Bi takım vukuatlar olmuş dimekki... Meğer tüm efsun buhar odasındaymış... Bir girdik... 90 derece!!! Durulacak gibi diil... Suat sıcağı düşünme dedi... aklına getirme... Bu yüzden habire geyik çeviriyoruz... Bu arada Suat Bey gavur gibi ter atıyor, zehir akıyor... arkamızdaki yaşlı adam 60'lı yıllardan beri saunaya geliyomuş... Zerre hareket yapmıyor... Bu tekkenin ortasına kendince bir geyik atıyor... Geçenlerde bi adam gelmiş buraya, masaj yaptırıyor... Masör tam adamın beline dokunduğunda oluk oluk boşalmış bizimki... Utancından mahvolmuş...Kızara bozara "Kusura bakma... Karım hamile... aylardır seks yapmadım..." demiş... Masör "e otuzbir yapsaydın" diyince de, eleman, "Töbe de... Bizde günah öyle şeyler" demişmiş... Komikte olsa kar etmiyor... Yanıyorum... arafta... Sanki o cennetle, cehennem arasındaki bekleme alanındayım... Suvat dedi ki, işte sen de bağımlısı oldun buranın... 20 dakka kalmayı başardın... öyle bir güneşle yanmışım ki orda, hala sıcaklığı çehremde, nur ve ziyası bedenimdedir...

KURNAZIN CEVİZİNDEKİ BÖCEK..

Kadim okuyucu Halfeti Aram, kendi köyünden bir hadiseyi bana yollamış.. Köyde adamın birinin silahı kayboluyor... Ve adam köydeki şeyhe gdiyor.. Şeyh şüphelileri bir odaya topluyor, bu sahte hacı bir torba ceviz alıyor.. Gizlice birinin içini boşaltıp böcek koyuyor... Bu böcekliyi ve 20 tane cevizi şüphelilerin önüne koyuyor.. Göya böcekli ceviz aslında okunmuş ceviz... Yuvarlanıp silaha çalana yaklaşacak... Ceviz hele hele diye ötelenince hırsız daha o dakka "Anam! Bana geliyor!" diye boklar paçadan aşşa.. Hiç uğraştırmadan hemen gidip silahı getiriyor.. Bu sahte hacının evleri, apartmanları varmış memlekette.. Sahtelerin ardı arkası kesilmediki heç.. Bütün mahalledeki evlikarılarla, kızlarla yatan şeyhler.. Sıraya girip şeyhin daşağını çükünü öpenler... Ulan o köylerde gübrelerin içinde eşinen tavuklar, koyunlar yalağına muttasıl gagalarını sokup çıkaran ördekler.. Ölümden, matemden zerre haberdar değiller.. Cahiller neden korkar bu kadar öte taraftan.. Zik, taşak, öpecek kadar...

FECRİN EN GÜZEL SAATLERİNDE

Yurdum insanı, hayat arkadaşını ararken ne gibi zorluklarla karşılaşıyor?.. Eşek zikme kültürü, sadece erkeklere özgü bi motif diilmiş... Aldığımız haberlere göre, kimi zamanlar harlanmış kadın kısmının da başvurduğu bir metod... Yokuş yukarı bir bayırın tepesine çıkıyor kadın eşşekle... Bir leğenin içine oturuyor... Merkep dürtükledikçe, kadın zevkle leğenle ve eşekle beraber bayırdan aşağı kıyı kıyı kayıyor... Teknik olarakta en akıllıca yöntem bu... Leğen ve bayır olmasa, babafingo çok yüklenirse bağırsakları parçalar mazallah... Bu aktiviteyi seher vakti, kuş sesleri ve çiçek kokuları gibi fecrin en güzel saatlerinde eylerler ki, derisi yüzülmüş et gibi pelte ruhlarını titreyen bu yemyeşil çayırlara bırakabilsinler... Yalnız, eti tadan kuru ekmeğe geri dönüyor mu onu bilemiyorum...

PULLAR TERSİNE ŞEYEDİNCE

Bu mevzuyu da üstad Galip Tekin anlattı... kendisi hemşerimdir... Ceyhanlıdır... Yine o yörelerden geliyor mevzu... Çoban efendi ormanda sütünü içip yatmış bir ağacın altına... Süt kokusuna da bir yılan gelmiş... Uyuyan çobanın açık ağzından usul usul girmiş... Bizimki son kertede yılanı farkedip kuyruğuna asılıyor ve tüm kuvvetiyle çekiveriyor... İçeri giren yılanın pulları, çıkarken tersine olduğu için bağırsakları da beraberinde sürükleyip çıkarmış... Şarkım şudur: "Gamsız hayaat... Herkese farklı yaşaar... Çekil olaylarım..."

KAAN ERTEM ve Dengeli Beslenme

kaanertem@leman.com.

Sonsuz kısırdöngü içinde ayakkabıcı Tanzer'in sevgi dolu düşleri isimli hikayeyi siz okuyucularına takdim eder! Karşılığında da hiçbir menfaat beklemez!..

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

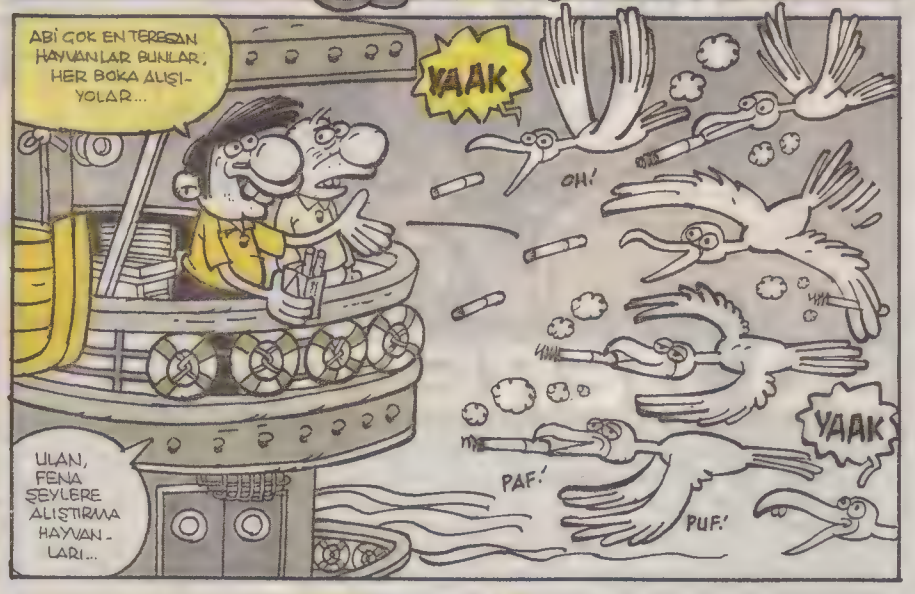

AKSARAY PAŞAOĞLU

Götü Patlamış İğrenç ve Yağlı Bir İşçi Tulumu ve Teke Gibi Otoyola Atlayan Avar Türkleri

Sizce aşk mı daha önemli paramı? Bakın benim için hangisinin daha önemli olduğunu söyleyeyim. Ama onu söylemeden önce bakın size ne diyeceğim. Dünyada, bütün ülkelerde birer "Para bakanlığı" var. O mâliye! Fakat aşk bakanlığı diye birşey yok. Bugün en ileri demokrasilerde İsveç'te, Hollanda'da bile yok. İskandinavya'da olmayan şey bizde bir ara olur gibi oldu. Bir takım hayâlperestler, aşkın partisini bile kurdular. Ama yüzmilyarda sıfır sıfır sıfır mikronda ohh eksi sıfır birden bile daha az gibi son derece iğrenç ve küçük ohh bir oy aldılar. İyiki de öyle oldu. O gün bunlar hasbelkader iktidara gelselerdi, belki de beni şu anda seks kölesi olarak yatağa bağlamış, şıkkıdı şıkkıdı sırttan kırbaçlıyor olacaklardı. Bunu düşünmek bile beni orta yerimden geriyor.

Şimdi sıkı durun. Essex üniversitesinden bir profesör, aşkın bir tür parazit olduğunu anlamış. İncelemiş, aşk mikroskopla görülebiliyormuş. Ve altı nano okka geliyormuş. Sekiz adet iğrenç ve kıllı bacağı varmış. Yeşil ve kötü kokulu kusmukla bok arası bir sıvı salgılayarak beyin kılcallarında kirli sakallı, götü patlamış iğrenç ve yağlı bir işçi tulumu giymiş ve mantarlı yarı çıplak pis ayaklarıyla yamalı dolaşarak ayakkabıları da yırtık yırtık kokuyor, gencecik dimağları maalesef zehirliyormuş.

Bakınız, ben bunları aşkı kötülemek için yazmıyorum. Bazı beyinsiz okurlarım bana, "Ne yâni? Paraya mı tapmamızı istiyorsun?" diye soruyorlar. Hayır. Aşk da önemli. Dünyada onu iğrenç bir hastalık gibi görmeyenler de var. Ve bu, tutunacak dalı kalmamış o zavallı sünepe insanların en doğal hakkı.

Bakın ben size ne soracağım. Şu anda size şu sütundan elimi çıkarıp on bin dolar toka etsem, aşkınızı satmaz mısınız? Yarısını verin, satmazsam şerefsizim. Bu şeref kavramı da elbette son derece göreceli bir kavram.

Başta sorduğum soruyu çekilin ben yanıtlayayım. Bence aşk mı, yoksa para mı önemli? Hiçbiri... Be eşşolueşşek niye o zaman soruyu bu şekilde soruyorum? Anlatayım. Bence dünyada sadece aşk ve para yok. Başka şeyler de var. Nedir o başka şeyler? Arsa mı? Hayır. Bence önemli şey sağlık. Sağlık olmadan asla para yapamazsınız, para olmadan da aşk.

Bakınız, bir kaç haftadır ben ve eşimle birlikte ikimiz, sabah kargalar bokunu yemeden alacakaranlıkta Akmerkez'e gidiyoruz. Akmerkez'de "Mall Walking" denen bir spor yapılıyor. Mall Walking, mall allmadan âvâre gezmek anlamına geliyor. Ama eşim ve ben bu sporun, dükkânlar açıldıktan sonraki kısmını daha çok seviyoruz.

Biz, her mağazada en az yarım saat geçirerek, sporumuzu iyice uzatarak alışverişimizi doyuma ulaştırıyoruz. Ve bu inanın bizim aşkımızı diri tutuyor.

Geçenlerde eşim bana bir vitrinde enteresan bir pantolon gösterdi. O bir bulucin. Ve vitrinde olduğu halde yağ, pas ve kirli bok içinde. Paçalar, dizler, cepler ful paramparça, komple berbat. Sanki gece vitrinde vaşaklar boğuşmuş ve pantolona da ölesiye sıçmışlar. Ve bu pantolon 500 milyon lira. Bakın ben bunu niçin söylüyorum. Ben hergün arabamla işe giderken sarp patikalardan teke gibi otoyola atlayan Avar Türklerine rastlıyorum. Ve İstisnasız hepsinin üzerinde o pantolonlardan var. Bu, şu demek: Türk insanı, bu günü yaşıyor, trendi yakalıyor. Artı, Türk halkı son derece zeki. O, diyetisyenlere, spor merkezlerine avuç dolusu para vermek yerine, bir kuruş harcamadan kilo vermenin yolunu da bulmuş. O, verem. İki hafta içinde mum gibi eriyor. Onlara gıptayla bakıyorum.

Bu arada sigarayı da bıraktım. Eskiden, haftasonları evde çalışırken sıkılınca bir sigara yakmak için beş on dakkalığına Kaliforniya Encinitas plajına gidiyordum. Orada sigara içmek serbest. Şimdi, sigara içmemeye Solona Beach'a gidiyorum. Orada sigara içmek yasak. Ve Levent'teki evime daha yakın. Sigara parasından da tasarruf ediyorum.

Niye hayatımdan bir takım güzellikleri çıkarıyorum? Niye bazı kilolarımı dışa atıyorum? Niye o minik eğlencemden güzel sigara bir keyif. Ondan da vazgeçiyorum. Sadece sağlığımı mı düşünüyorum? Hayır. Ben bu ülkeye hizmet etmek istiyorum. İstanbul'dan geçecek olimpiyat meşalesini aydın ellerimde gururla bu milletin yazarlar kategorisinde taşımayı arzu ediyorum. Başvurum tamam. Sayın Sezer biraz bastırırsa bu iş olur...

Behiç Pek

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

GÖKLER HAKİMİ GORDON YADA.FLASH GORDON...

YIL 2007

SEMİNERLER YA DA ÖYLE DEĞİL DE BÖYLE OLSUNCULUK...

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Birden insanın gövdesi titrer, ve ayran gibi çalkalanır. Vücûda gizlenmiş bir yaratık, omuzlardan başlayarak, bedenin tamamını içeriden sarsmaya, sanki yumruklamaya başlar. Ne olduğunu tam anlayamadan da, sona erer. Şeytan yokladı, veya dürttü, derler... Yürüyerek benzinciyi geçip, Kızıltoprak'taki marketin önüne geldiğimde, işte o şekilde birdenbire çalkalandım. Az önceki pastaneden aldığım çörek, titreşim sebebiyle, neredeyse kesekâğıdından fırlayıp kaldırıma uçacaktı! Gazete ise koltuk altımdan kaydı, son anda yakaladım.. 'Yuh be hayvan, diyesi geliyodu insanın! Harbiden, fena dürtülmüştüm. Daha öncekilerde de kendimi tutamadım gibi, bu birdenbire meydana gelen şeye, yine güldüm. Efendi efendi, sakince yürürken, birden omuzlarım ve gövdem kıpraşmaya başlamış, yolun ortasında süper hızlı, dört saniyelik tuhaf bi dans figürü sergilemiştim!.. Soğuktan, yani üşüdüm desem, değildi. Aklıma ürpertici bişiy de gelmemişti. Öyleyse?.. Kabahati şeytana atıp, o lavuk dürttü dedim, ve meseleyi daha fazla kurcalamayıp yoluma devam ettim. Henüz on adım ilerlememiştim ki, zbaamk! diye tekrar geçirdi arkadan bişey! Bu sefer çörek, gaste, zigara, elimde tuttuum ne varsa, hepsi bi tarafa savruldu. Kendim de yere kapaklanmadan, güç belâ, ilerdeki çorbacının, kaldırım kenarındaki ışıklı tabelasına sarılabildim.. Bu seferki içeriden değil, tam anlamıyla dışarıdan ve geridendi. Her türlü pisliğe hazırlıklı yüz ifademi takınarak arkama döndüğümde; elleri itme pozisyonunda hâlâ bana doğru uzanmış, siyah uzun pardösülü, karanlıklar içinde bi herif gördüm...

Bu şakayı biliyodum: Birisi sizi önünüzden iter. Arkanızda çömelmiş diğer lavuğu da çarpar, ve yere yuvarlanırsınız! Fakat, ne arkamda başka birisi vardı, ne de ben bu adamı tanıyodum: Zombi gibi ellerini uzatmış, üzerime doğru yürümekteydi.. Yaklaşmasını bekledim! Hiçbir soru sormayacak, kendisinden bir açıklama istemiycek, tekrar dokunmaya kalktığı an parmaklarını kavrayıp, 'Darkman' filminde gördüüm gibi kıvırıp bükecektim! Beceremezsem sonra belki kaçardım.. Aslında, berbat bi durumdaydım. Ensesine vurulup ağzından lokması alınan bir şapşal gibi, ilerde kaldırımda yatan ayçöreğime baktım. Diz kapağım incinmiş, kafamı da tabelânın çerçevesine çarpmıştım. Ve en mühimi, pardösülü herif, insan azmanı gibi bişeydi! Buna rağmen, kendi ölçüleri içinde düzgün bir orantıya sahipti. Yani, çok garip gözükseydi eğer, işkembecinin kırmızı ceketli garsonları uzaktan onu inceler, sadece bana bakıp durmazlardı.. Adam, iki adım daha yaklaştığında, marketin otoparkından vuran ışık yüzünü aydınlatıverdi!. Ellerimi yana açarak, yapacağı ilk harekete vereceğim tepkimi hazırladığımda, o kollarını aşağıya indirmişti. Karşımda, öyle dikilmiş duruyordu.. Garsonlar içeriye girmişti. Marketten torbalarıyla çıkan bikaç kadın geçti yanımızdan. Bir de, kablosu yerlere sarkan bir avize taşıyan yaşlı bi adam... Ne diyeceğimi hesaplıyordum.. Tuhaf gözleri vardı. 'Derin' demek isterdim, ama öyle değil. Bakışlarım ona çarpıp, bana geri dönüyordu. İlkönce benim birşeyler dememi beklemekteydi. Bir güç gösterisinden ziyade, bi çeşit saygı ifadesi taşıyordu bu yeni hamlesi. Neredeyse içimden geçercesine, usulca yanıbaşımdan geçti, yere eğildi. Ayçöreğimi alıp, çamura bulanmış küçük bi parçasını kopardı; diğer büyük parçanın üzerindeki tozları üfleyerek, bana uzattı.

Aldım... Çamurlu parçayı, kendi ağzına atmıştı. "Tâze," dedi.. "Neden ittin beni?" dedim... "Ben değil.." dedi, ağzındaki hamuru gevelerken, "..sen ittin kendini.." Tamam. Anlaşılan o ki canı eğlenmek istiyordu bunun.. Yere çarpan dizim fena sızlıyodu; ne espri kaldıracak neşem, ne de felsefî içerikli bi oyunu sürdürecek kuvvetim vardı: "Nasıl ben ittim yaa! Zank diye sen geçirdin arkadan! Manyak mısın, hasta mısın yaa!?." Dudaklarının kenarındaki kırıntıları yalamadan, "Fark ettin mi?" dedi: "Hasta mısın manyak mısın' diye, 'geçirdin' diye, hele 'yaa' diye konuşmak sana yakışmıyo pek.." (Evet. 'yaa' ünlemiyle konuşmayı sevmediimi farketmiştim son zamannarda. Fekat şindi bunu irdelemenin sırası değildi!) "Arkamda sen vardın. Öyleyse, sen ittin.. Hadi, bi özür dile bâri de gideyim. Burda seninle tartışmak istemiyorum!." Bi adım geriye, tekrar karanlığa çekilerek: "özür dilerim." dedi.. Yürüyüp, uzaklaşmak istedim.. Orda, öylece duruyodu.. Gitmediğimi, ne yapacağıma karar veremediimi görünce, yerinden kıpırdamadan: "korkma," diye fısıldadı... "Neyden korkuyor muşum?" dedim.

"Üzerime gelmekten," dedi. "Kim veya ne olduğumu sormaktan! Tahmin ettiğin, ya da beklediğin şey olmayabilirim çünkü. Ama şu an yanındayım; sorup öğrenebilirsin. Fakat tek başıma ben söylemem. Doğru soruları sorman lâzım. Eksikleri tamamlama becerim yok, yalnızca soruları yanıtlayabiliyorum..." Bunnarı sadece kulağımla işitmiş olsaydım, evet, zekîce lafları andırıyor der ve bikaç karşılık da ben verip oyunu sürdürürdüm belki. Ama o konuşurken, içerden gene çalkalanmaya başlamıştım! Tabelaya sarıldım tekrar! Kolları, yanındaydı; sadece gözleriyle itiyordu sanki!. Bu kez, çorbacının garsonları kaldırıma fırladı: "Çekil, n'apıyosun lan, bırak!" diye bağrışarak, akbaba gibi üzerime çullandılar. Pardösülü herif, koluma girerek beni oradan uzaklaştırdı. Bi apartmanın çöp kontenyırının arkasına çekip: "Hadi, kim olduğumu sor!" dedi. Onu duymuyomuş gibi etrafıma bakınıyor, caddeki ıslak ışıkları izliyodum. Marketten çıkan bi karı-koca, aldıkları şeyleri koca kıçlı arabalarının bagajına yüklediler. Kolumu tutmaktaydı hâlâ. Benimle aynı yöne bakarken, "Kalem pil! Kalem pile ihtiyacım var!" dedi! Omuzlarımdan sarsıyor, yalvarıyordu adetâ. Markete koşturdum, bi paket kalem pil alıp döndüm. İki tanesini, kulaklarına soktuğunda, gözlerinden kırmızı ışıklar saçmaya başlamıştı! "Nasıl, beğendin mi?" dedi.. "Neden benimle eğleniyosun?" dedim. "Kim olduğumu sor," dedi, "vaktimiz azalıyor, hadi.." Vakit mi? Ne vakti! Eve erken dönmem gerekmiyodu. Orda, kontenyırın kenarındaki çimenlerde saatlerce oturabilirdim. "Kim olduğumu sor!" dedi. Sesini bu sefer yükseltmişti... "Kimsin sen?" dedim.

"Sağol! Çok sağol!" diye bağırıp tepinmeye başladı. Pardösüsünün etekleri suratıma çarpıyodu. "Kimsin sen?" dedim. "Boşver kim olduumu. Sordun ya, bu yeter!." Kaldırımda ardına düştüm: "Deli misin yahu, kimsin söyle?" "Gel!" dedi, beni peşinden markete soktu. Reyonların etrafında hiçbişey almadan dolanıp duruyoruz, bu arada "Kimsin sen!" diye soruyodum ben sürekli. Sızlayan dizimi ovalamak için durduğumda, yan tarafımda domates seçen bi kadına, "Şu adamı tanıyo musunuz?" diye sordum. Kadın nedense telaşlandı, domates almaktan bile vazgeçti.. Kırmızı gözleri yine tepemde gördüm. Kolumdan çekerek: "Bu çok tehlikeli," dedi. "Beni elinle kimselere işaret etmemelisin!." Kolumu geri çektim: "Acımasızca ittin beni yavşak herif! Ve söz verdiğin gibi, kim olduunu söylemen gerekiyor artık. Dizimin ağrısı böylece biraz azalır belki." Gözleri söndü, ve tekrar parladı: Senin acın, hiçbir vakit azalmıycak. Şimdiden alışsan iyi olur.." "Hakâret etme lan," dedim. Öte taraftan dolanarak, otomatik kapıdan dışarıya çıktık. Önümde, çocuk gibi zıplayarak yürüyordu. "Kimsin sen!" diye peşinden koşturuyodum. Dönüp, arkasına bakıyor, her an söyleyecek gibi umut veriyordu. Bi kez daha sorduğumda, "Kendin bul," dedi.. Fecii sinirlendim!

Çok genişti, kocamandı. Yapabilir miydim acaba?. Ellerimi açtım, hızlandım, ve camiiyi geçtiimiz sırada yetişerek, sırtından itele... Ani bi refleksle kenara çekildiğinde, balıkadam mağazasının önüne kadar yerde sürüklenmiştim!. Yanıma yaklaştı, "Kalk!" dedi. "Kimin kimi ittiğini gördün mü şimdi?." Gözlerinin feri tükenmişti. Kulaklarındaki pilleri çıkartarak bana verdi. İkisi de, yağlıydı? Hemen attım elimden! Ağlamaklı bi şekilde, "Kimsin, söyle lütfen?" dedim.. "Ben.." dedi, "Boşluk Tanrısıyım!!" "Has.tir," dedim. "Ben de, bişey söyliycen sanıyodum üç saattir." Yapma dememe kalmadan yakamdan tuttu, "Nankör!" diye bi çığlık atarak, vitrine fırlattı! Alarm çalmaya başlamıştı. Üzerimdeki cam kırıkları, köpekbalığı resimli tişörtler ve bir çift paletle ayağa kalkabildiğimde; dükkânın arka tarafında pijamalı, şişman bi adam belirdi: "Kimsin lağn!" dedi.. "Ee.. ben değil. Yani, o. Boşluk Tanrısı," diye geveledim.. "Ha?! Boşluğunu s.gerim senin!" diye bağırarak, eline geçirdiği bi oksijen tüpüyle kovalamaya başladı beni. Canımı zor kurtardım.

Erhan Mutlaka Yazmalısın!

Dergideki yazını okumamla elime kağıdı kalemi almam arasında ne kadar bi zaman eçti bilmiyorum ama bikaç dakika sanırım. Yazını okurken hep kendi yaptıklarım daha doğrusu yapamadıklarım geçti aklımdan.

Ne kadar çok yazmak istediğim ama her seferinde kötü olacağından korkup vazgeçtiğim, yazacağım şeyleri içimden kendi kendime söyleyip kağıda dökmediğim, silinip giden şeyler geldi aklıma... Evet bak bu güzel fikir, bunu yazayım geliştireyim diyip yapamadığım zamanları düşündüm. Halbuki arkadaşlarımın ailemin beğendiği bi kaç şey vardı ama hani en güzel yerinde bitsin derler ya, ben daha hiçbir şey yapamadan bunu düşündüm galiba. Bi gün mutlaka yazarım diyip erteliyorum herşeyi, ama sen en azından bi adım atmışsın, hiç kimse için olmasa da sırf kendin için yazmalısın, yazıyla edebiyatla ilgilenen gençlerin sayısı ne kadar ki, en azından benim çevremde hiç yok. Böyle insanların olduğunu öğrenince çok seviniyorum. Belki bana da bi cesaret gelir ve bi yerden başlarım...

Canan / İstanbul

Merhaba Leman dostları,

Dört duvarlar arasında duygularımızı kaybetmeden yaşamaya çalışıyoruz. Yalnızlık korkusuyla yaşıyoruz. Dışarıda bıraktığımız dostlarımızın aslında ne kadar da sahte duygularla yanımızda olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Dostluk dediğin şey emek ister, fedakarlık ister, ama tüketici toplumuz ya onu da çabucak tüketmeyi öğretmişler bize, "tüketelim ki yenisine bakalım" demişler. Bulmuşsan dostluğu tüketme, aksine yaşat, büyüt onu. Sonsuza kadar sürdürmek için yollar ara. Uğraş, çaba göster. Bitmek üzere olan bir dostluğu canlandırmaya çalış. "Giden gitsin nasıl olsa yenisi gelir" deme. Bütün yaşamını arayış içinde mi geçireceksin? Dostun yoksa da kaybetme umudunu. Ama kanma sana her elini uzatana...

Evet! Beton duvarlar arasında hala var olan duygularımızı bizimle paylaşmak isteyen tüm Leman okurlarının mektuplarını bekliyorum.

Hükümlü olabiliriz ama duygularımız var ve hala insanız!..

Hasan Yavuz
B-4 H Tipi Cezaevi / Bayrampaşa-İst.

YÜZÜNCÜ SAYI

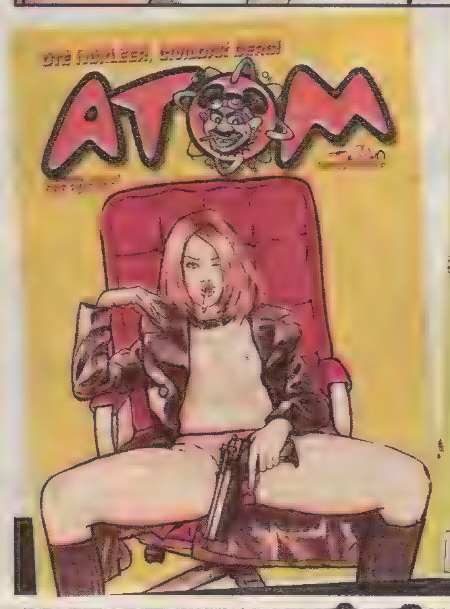

NİSAN SAYILARI ÇIKTI

FİLİSTİN ÖZEL SAYISI GAZETE BAYİİLERİNDE

Orta Sayfadan Devam **CEZMİ ERSÖZ**

'Aaa gazeteyi de almışsın' diyor sevinçle okumaya başlayarak. Onun o çocuksu sevinci çok hoşuma gidiyor. **'Seni çok seviyorum ben yaa'** diyorum. **'Yaa?!'** diyor. Bu ona has bir tonlama. İnanmakla inanmamak arası bir tonlama bu... **'Evet, çok seviyorum'** diye tekrar ederken, portakal sularını bardaklarımıza dolduruyorum. **'Hadi sevgilim masaya gelebilirsin, çayı getiriyorum ve tabiki kızarmış ekmeklerimizi'** diyorum. Gözlerimiz birleştiğinde sevgiyle bakıyor bana, kendimi özel hissettiren nadir bakışlarından biri. İçime bir şey akıyor o an, engelliyorum, bu sevgi akışına kendimi çok kaptırmamak için mutfağa atıyorum kendimi. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,ama her seferinde bunu yapıyorum! İşte bu da benim patalojim! Belki de egom. Ah o kıymetli egom!

Çay ve ekmeklerle döndüğümde hala koltuğunda gazete okuduğunu görüyorum. **'Hadi amaaa!'** diyorum sempatik kızgınlıkla. İtaatkar bir çocuk gibi kalkıp masaya geliyor. Kısa bir sürede tüketiyoruz masadakileri, nasıl da acıkmışız! Sonra koltuklarımızda devam eden çay keyfi esnasında ortak bir arkadaşımız bizi **Beyoğlu**'na çağırıyor. **'Gider miyiz?'** diyor. **'Eve dönmeliyim ama'** diyorum kandırılabilir bir tonda, ısrar etsin istiyorum galiba. **'Gitme...Kalsana bugün de, n'olur!'** diyor. **'Tamam...Kalırım'**

Bu Pazar burada bitmemeli zaten, sürmeli diye geçiriyorum aklımdan. **'Tamamdır Tamer saat kaç? Beş buçuk, o zaman saat yedi gibi orada oluruz '** diyor telefondaki sese... Gazete kokusu , sıcak ekmek ,çocukluğum ve babam ve inanması güç, ama mükemmel bir Pazar! Üstelik eve de dönmüyorum bu gece de onunlayım. **'Heyyt bee, Merhaba Dünya!'** Yüzüme yerleşen aptalca gülümsemeyi kaldırıp son çaylarımızı almak için mutfağa yöneliyorum.

Bir süre sonra sevinçli bir telaş içinde çıkmaya hazırlanıyoruz. Makyaj yapmak için girdiğim banyodan çıktığımda, neredeyse hazır olduğunu farkediyorum. Bunun üzerine hareketlerimi hızlandırıyorum, o sırada beni hayranlıkla süzüyor ve **'Maşallah'** diyor, **'Güzel oldum mu?'** diyorum şımarık bir genç kız edasında. **'O da söz mü.'** diyor. Çantamı alıp **Virjin**'le de vedalaştıktan sonra artık hazır oluyorum. Merdivenleri iniyoruz konuşarak. Hüzün yokuşumdan ilk kez onunla iniyordum. Kendimi ilk kez yalnız hissetmiyordum sonsuza giden o yokuşta. Yolculuğumuz nereye olursa olsun güçlüydüm işte.Yalnız değildim! Ama birden **Neslihan**'ın evine yaklaşırken ondaki tedirginliği farkediyorum. **'Canım'** diyor oldukça gergin bir ses tonuyla, **'Ben biraz önden gitsem, sen beni takip etsen olur mu? Bizi birlikte görmesini istemiyorum'**

Balyoz mu yedim, öldüm mü, boyut mu değiştirdim hiç bilmiyorum!!! Bugüne dek hiç kurşun yarası almadım ama, bu cümle beynimden vurulmuşa döndürdü beni! Bu kadar doğalını sadece benim yapabileceğim bir olgunlukla **'Elbette'** ve hıçkırıklarıma karışmasın, diye ses tonumu daha da kontrol ederek **'Neden olmasın'** diyorum. Son cümlemi duyup duymadığından bile emin olamıyorum. Bastırmaya çalıştığı bir telaş ve korkuyla hızlanıyor. Arkasından geldiğimi düşündüğü için de dönüp bana bir kere bakmıyor bile..

Evet... Dediği gibi o önden gitti, ama ben ardından gitmiyorum. Sonsuza gittiğini düşündüğüm yokuştan, o aşağı inerken ben bir başka sonsuzluğa, yukarıya doğru yol alıyorum... Ve telefonumu sonsuza dek kapatıyorum ona...

Günlerden hala Pazardı ve evet olması gereken olmuştu! Artık ne o gazete kokusu, ne pazen pijamalı çocukluğum ne de babam! Herşeyi paylaştığımı düşündüğüm ve o çok sevdiğim adam, yokuşun sonunda karanlık bir siluet olarak kalmıştı..O sırada yanımdan geçen arabadan sevdiğim o şarkıyı duyuyorum: **Artık hayat yaralayamaz beni, eğer ben istemezsem...**

cezmier@leman.com.tr

KONYA KÜLTÜR
3 NİSAN CUMARTESİ
AÇILIŞTAYIZ...

LeMan
Sayı: 647
2 Nisan 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır

• Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ • Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazılşleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞCAĞ

ÇALI KOZALAĞI... MACERA: GÜNLERDEN PAZAR, ABAZANLAR AZAR,.. AZAR AZAR DA GADER KOZALAĞA NE YAZAR...

OOOH MİLLET YİMANI YEMİŞ ÇAYINI İÇMİŞ, MALINA VURMUŞ... ÇEKİRDEĞİNİ GİTLETİYO VALLA BİZ DE ZİKGİBİ...
ÇEKSENE HAMINI KIRICAN MI MALIMII..!
ÇIT ÇIT ÇIT
COY OY OY TAZE FERİK LİSELİM NASIL DA GIVRANIYOR, BAHAR BAŞINA VURMUŞ GIVIL GIVIL SU YÖRÜMÜŞ... OY OY OY OĞLANDA İŞ YOK... BU ŞEHER BİTMİŞ KULLİ CENABETE KESMİŞ... AR HAYA ZİNHAR. LA DALSANA... OHH...
ANUNA GOYYİM! GİTSEM NEYİDİ ŞU BELEDİYE YENİ BAŞKANI?. HA TOPBAŞ... DESEM Kİ BENİ PARK VE BAHÇELER MÜDÜRÜ YAP... ŞEREFSİZİM ÖNCE İKİ GÜNDE CÖNABETLERİ SİLER ATARIM... ANUNA GOYİM EKERİM YERLERE ISIRGAN, G.TÜ YİYEN OTURSUN. SEVİŞSİN!.. SEVİŞEGEN İTLAF TİMLERİ GURARIM... ZIMBALARIM Bİ KAGINI... BAK NOOLLIYO BURALAR... EMME TOPBAŞ GABUL ETMEZ... ONLAR DA ŞER DÜZENE UYDU... AYRIIII!..
GEL BAKAYIM BİR BAKLA FALINA BAKAYIM YAKIŞIKLI... BAKAYIM FALINI, SÖYLİYİM HALINI YAKIŞIKLI...
FALIM FALLANMIŞ G.TÜM KILLANMIŞ... SÖYLE BAKİİM TABAKAMLI GADER BİZE NE YAZMIŞ?..
OOH SICACIK ELLER PAMUK GİBİ'...
YAKIŞIKLI SENİN ÇEKEMEYENLERİN ÇOKDUR... LAKİN KISMETİN BOLDUR... YALNIZ ŞU SIRALAR BİR DERDİN VAR... BAŞIN BELA... FAKAT, FAKAT BİR DAKKA, SEN... SEN... A, BE SENİN KALBİN KÖTÜDÜR... BAŞINDA BİR FELAKET VARDIR!..
SKTİR LAN AL SANA FELAKET!.. HAHAHA! GEÇ BAKİİM ŞÖYLE ÇALILIĞA FALI FALLANIP DAMI KILLANA-SICA... HADEE!
BIRAK BENİ AAAH!..
HAHAHA!.. SEN DAHAGENDİ BAŞINA GELECEK FELAKETLERİ BİLMEZ KENE BENİMKİNİ Mİ BİLECENİDİ?.. ÇIKAR ŞU TUMANI, OOH TABAK GİBİ!..
AAH BIRAK, BENİ, ULAAN ULAN!..
A BE YAVSAK BIRAK BENİ!.. HA BU ZİK İLE SEN GİTTE KEDİ DAMCII KOVALASANA!. BENİ ZİKGEK ADAM DA MOKAR OLMASI LAZIM BAMYA DEYİL AL SANA ALALAL!..
AAHH AHAH ANANII OOAAAA AAH!..
GEL KAÇMA!..
AAH AAAHH İMDAAT!.. YETİŞİN!.. AHIIAAAIĞĞ!..

kemalkenanergen

hisseli harikalar

bokubok@hotmail.com

Dünya Klasikleri : Bülent Ersoy'un okuduğu kitaplar olabilir. Bu onun jargonu...

Gerilla : Gerilir tabi, çok pis mesleği var lavuğun...

Tutkal : Bu kadar laf dinleyen bi icad daha yoktur heralde. Halbüsü baskül öyle mi. Ne basar ne küler hayvanat...

Ying Yang : Şöyle böyle...

Apostrof : Duyan da iri yarı hamarat bişey sanır. Halbuki alt tarafı özel isimleri küsuratlarından ayrıyo...

Tripleks : Fakir adamı tribe sokan ev ve benzeri...

Uyarıcı : Hepten müptela olduktan sonra ahlaksız her teklife uyar abi demeye başlıyosun. İşte böyle bis bi hadise...

Yortu : Gavur kandili...

Bebek Yağı : Niye ki lan? Çocuğu bi yere mi sokucaksınız?..

Çorlu : Vize'ye giderken kaç kere içinden geçtim bi tane bile çor görmüş değilim...

Kitle : Minyon kütle...

Badem Bıyık : Kendi ya da başkasının bıyığını yemeğe kalkan bi salak illa ki olmuştur...

Işıldak : Fosforlu ördek...

Engerek : Bu ismi koyan manyak bi yılana nasıl bu kadar gereksinim duymuş pek merak ettim doğrusu..

Bolşevik : Milyonlarca Şevik bir arada yaşıyor olmalı...

Filipinler : Milyonlarca Filip bir arada yaşıyor ve fakirlikten inliyor olmalı...

Ümit Milli : A Milli'lerden hayır gelmez umudu çocuklara bağladık demeye getirmişler...

Gensoru : Genetik kopyalama yasaklansın mı sayın milletvekilleri?..

Soru Bankası : Bu kadar salakça bi yatırım olur mu beya? Zaten bilmediğin bir sürü şey var ve de istiyosun ki daha çok olsun. Şüphe içinde kıvranak öl de gör gününü...

Vaha : Susuzluk da iyi kafa yapıyo galiba lan...

Revir : Dispanser özeti...

Mal Müdürü : Müdür dışındaki memurlar kendilerini berbat hissediyor olmalı...

Öğüt : Bilmem farkında mısın ama neyi öğütmem gerektiğini de söylemezsen asla gerçekten bi öğüt vermiş olmıycaksın gerizekalı...

Tiki : Yazık la. Marka giymek bir süre sonra tik haline geliyo demek ki...

Dede Korkut : Asistan Hasan'ın, soyadı Korkut olan Yeşim diye bi arkadaşı varmış. Israrla onun dedesi olduğunu yazmamı istiyor. Kendisine çok komik gelmiş. Berbat bi espri ama çocuk o kadar kelime bulmuş madem, bu kadar kötü espri yapma hakkı da olsun bari...

Keçi Leblebileri

Turgut Ö. - Keşan : Laftan anlamıyo musun hemşerim? Burda kabuklu çekirdek yemek yassah!..

Erhan B. - Üsküdar : Ablamlar da Laleci'ye taşındı...

Can P. - Üsküdar : Şurdan iki kilo bantı kapsana lan...

Melis T. - Kınık : Müfettişler ikinci derse de gelicek mi Hocaam?!.

Yıldırm (Yeni Asistan) : Sen Bernar Lisesi'nde okuyan arkadaşlar var...

Babamlar İçanadolu'yu da Dışanadolu'yu da gezdiler...

bokubok@hotmail.com

648

9 Nisan 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/15 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

CHP CHP OLALI BÖYLE ZULÜM, SİYASET SİYASET OLALI DA BÖYLE SOL LİDER GÖRMEDİ...

CHP hezimetinin sorumlusu yok. Yurt sathında Baykal istifa gösterileri dinecek gibi değil, Baykal da bize kalırsa oradan inecek gibi değil...

Aksamsefas

MEHMET ÖZKANOĞLU

LeMan MIX

ÖZGE SAMANCI

EMİRHAN PERKER

40 SATIR

Vedat Özdemiroğlu

● Her şeyin sahicisi çarpar!..

● **Keanu Doğulu da Samsunspor maçından sonra toparlayamamış diyorlar!**

● Erkekler kendilerinde olmayana ya aşırı heyecanlanıyorlar ya da çok belli ediyolar!

● **Şivasregal önünde yatar gemiler!..**

● Ayşe tatili yarıda kesip AB vatandaşı olmuş diyolar!..

● **Ünlü olmanın neresi güzel, herkesin seni az az sevmesinin neresi iyi, birisi seni en fazla sevecek...**

● Peki Piri Reis genetik haritada da öncü çizim yapmış olsa ya, hakkaten alemin piri gibi!..

● **Ha elektro saz, ha elektro şok!..**

● Tamam, yüzü boyama gibi bir avantajı kabul edelim ama o cinayet süsü gibi makyajlar?!

● **Belki de bir milyon insan, seks yerine seksapelle döndürüyo dükkanı, LPG gibi!..**

● Ahmet Hassan, o hep söylenen, Mısır'daki zengin akrabamızdan kalan mirastır!..

● **Degorasyon?.. Dilini kaybeden toprağını niçin kaybetmesin?..**

● Günün birinde nedir, günün birinde olmaz da, ne zaman olur herhangi bişey?..

● **Geçen düşündüm, en eski alışkanlığım Şokella...**

● "Çok sıklıkla söylendiği gibi insan maymundan gelmiyor. İnsan bir maymun zaten." (İnsanın En Güzel Tarihi'nden / İş Bankası Yay.)

● **Yirmi yaş dişim, niye geldin sonradan sonraya, hadi geldin, niye ilk sen çürüdün, zaten adın da bi cins!..**

● Şu "Satılık Laterna" hadisesiyle, Deniz Baykal, hayatında ilk defa kitlelere heyecan verdi!..

● **Minik Can Dündar sözlüde: "Zira Haçlı Ordusu için sonun başlangıcıydı. Mohaç Ovası'na güneş doğduğunda sultanın kafasında tek bir isim vardı: Mihriman Hatun!"**

● Başkalarını daha az seviyo sanmaya başladıysan aşıksındır veya değilsindir, nerden biliim ta burdan?!.

● **Bir dönemin metalcileri nerdeler, metal yorgunluğu bir açıdan da bu mudur?..**

● "İzmir'in Yahudi kızları kadar güzel mahluk dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Ne beyaz, ne çilli, ne tıkız mahluktur onlar, yarabbim! Etleri çipura balığının beyaz etine benzer: Sert, kılçıklı... Gözleri denizin dibindeki istakozun gözleri gibi fosforludur." (Sait Faik A. / Birtakım İnsanlar, YKY.)

● **Niye bizim törelerimizde cinayet var da, can kurtarma teknikleri yok?..**

● "Ellerine sağlık" diye şarkı mı başlarmış, dolma mı yiyosun arkadaş?..

● **Bahar geldi, kışa bi mevsim daha yaklaştık!..**

● Çocuğa "Rıfkı" adını koyarsan ya papaz olur, ya kumarbaz!..

● **Yıllardır Beşiktaşlılar sorar "Yasin ne işe yarıyo?" diye, işte bu penaltı içindi herşey!..**

● Birisinin arkadaşı dolmuşta "Selamiçeşme" yerine "Selami Şahin" demiş!..

● **Dolmuşta "Ne kadardı?" var ya bi de, niye geçmiş zamanlı konuşuyosa, 500 bindi ama şimdi 800!..**

● Niye milli bayramlarda diil de dini bayramlarda harçlık verirler, halbuki paranın üstünde Atatürk var...

● **"Karşılıklı anlayış" diye bişey lüks, bi taraf anlayışlıysa, anlayışsızı da anlar zaten!..**

● Kurtlar Vadisi'nin reklam arasında takım elbise giyesi geliyo insanın!..

● **AB'ye girersek, İsrail'den bi önce gireriz!..**

● Birisini İbo'ya kurşun döktürmeye azmettirseler ya!..

● **"Delilik, bir çöküşün olduğu gibi, bir çıkışın da başlangıcı olabilir." (Ermişler ve Günahkârlar'dan çok güzel bir oyundu.)**

● "Ey oğul, şarapla ilgili olarak sana, ne 'iç', ne de 'içme' diyebilirim. Zira, gençler başkalarının sözüyle hareket etmezler ve söylenenleri yapmazlar. Gençliğimde ben de böyleydim." (Keykâvus-Kâbusnâme'den içki öğütleri)

● **"Ey oğul, serhoş olduktan sonra daha fazla içmemeye alış ve hele gece serhoş bir halde yattın ise, sabah kalkınca şaraba devam etme.." (Kâbusnâme'den içki öğütleri)**

● "İndi-Bindi" komple yanlış, önce binilir!..

● **Ceylanların kaplan avladığı belgesel ne zaman oynıcak?!.**

● "Şarap içmeden bir iş yapamaz hale gelsen bile, bari cuma geceleri içme. Gerçi şarap her zaman haramdır ama cuma gecesi hürmet gösterilmesi gerekir." (Kâbusnâme'den)

● **Dünyanın coğrafyasını değiştiren, tarihini mi değiştirmez, ki "o satıh" bütün kainattır!..**

vo@hotmail.com.tr

GEZ MAHMUT TİBET

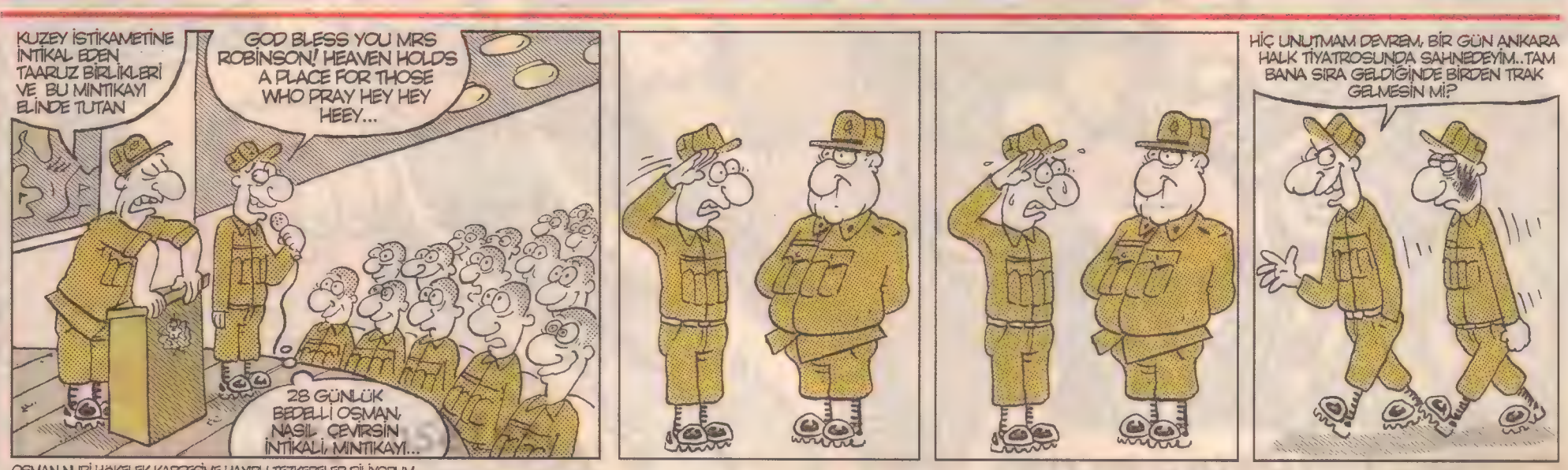

OSMAN NURİ HÖKELEK KARDEŞİME HAYIRLI TEZKERELER DİLİYORUM...

mtibet@leman.com.tr

Lemalar

Irak'ta şiddet şiddeti doğuruyor..Felluce'de Amerikalı korumalara ait araçlar ateşe verildi..Yanmış cesetler köprüye asıldı..

Türk-Eğitim-Sen'in yaptığı araştırmada öğretmenlerin maaşları zorunlu ihtiyaçlarını bile karşılamaya yetmiyor..600 milyon TL alan bir öğretmenin, 1 kilo et için 3.5 saat çalışması gerekiyor..

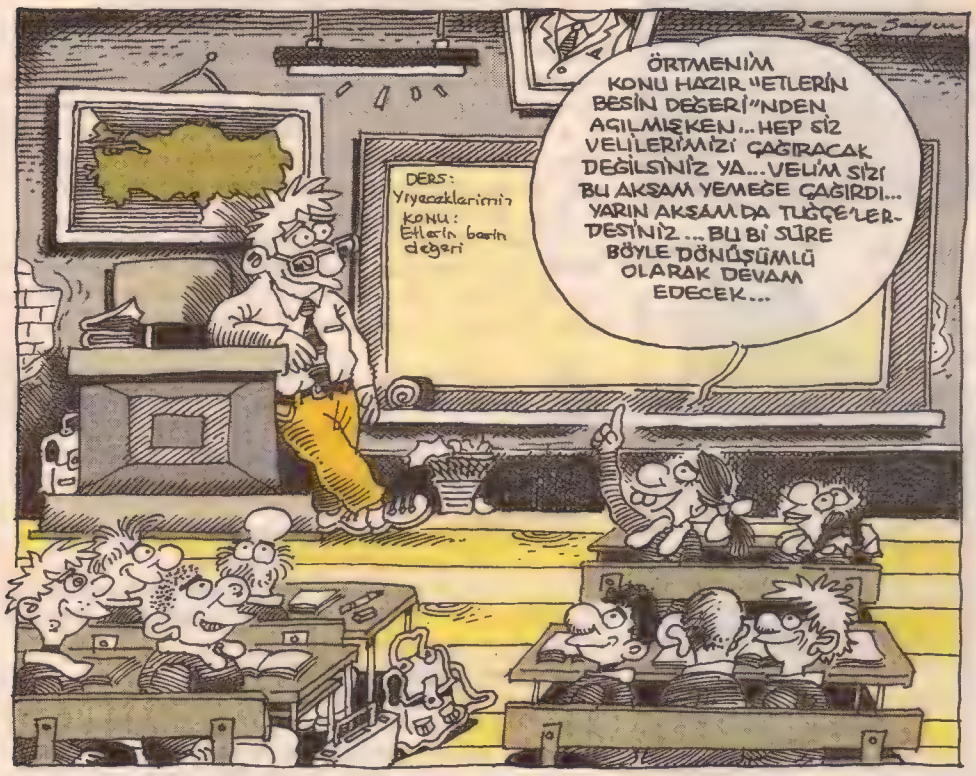

İKTİDAR YALAKALARI
medyada iktidara yalamalıkta sınır tanımayan bilimum köşe yazarları, tv ankırmenleri örgütü

NATO ZİRVESİ
bu yoklukta nato üyesi ülke başkanları için kimi zırhlı 500 araç alınacakmış

POWELL
islam cumhuriyeti benzetmesine obez birleşik devletler yakıştırması

BUSH
maşanın emriyle ırak'ta katliam yüzlerce sivil öldü

EMİNE ALİOĞLU
akp'nin gülü-yeşil kartlı patronu ve de TCDD'den ballı ihale sahibesi

ANNAN PLANI
9 bin sayfalık barış olur mu?

HALUK KIRCI
nerden bu adamın torpili yine haybeden tahliye sonra da yine tutuklama kararı da kırcı nerde?

NATO zirvesi için 5 ülkede terör operasyonu... 70 kişi gözaltına alındı. Operasyonlar tüm ülke sathında devam ediyor...

Amerikanın tüysüz şahini Corç Bush, kendi topraklarında "en sersem 10 Amerikalı" listesine kafadan girmiş..

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER guverfeyhan@hotmail.com

- Alo Sıkılhan ben var ya kitap okudum biliyo musun? Daha doğrusu okumadım da işittim kitabı...

- Doğru mu işitiyorum Bunalgül, kitap işittim mi dedin?

- Evet yani harflerine bakmadan, duydum... Ööle kitaplar var biliyo musun, körsen ya da vakti kısıt bi işadamıysan felan hazır cd ye okunmuş kitap var, takıp sidiye dinliyosun. Manyak yararlı bişey.

- Hehe.. Kitabın konusu neymiş duyabildin mi bari?

- Anlamıyorum seni, bi taraftan kitap var kulağımda. Güzelliği de bu zaten, bi yandan iş yapıyosun bi yandan kitabı dinliyosun. Bak mesela şu an televizyon açık; hem Pop Idol yarışamasında Armağan'ın Simge'ye bu haftaki tepkisini bekliyorum, hem de ayağıma mat oje sürüyorum, tek kulaktan telefonla konuşurken tek kulaktan kitap dinliyorum, artı, sakız çiğniyorum, eş zamanlı olarak da göbeğimi içime çekip çekip bırakıyorum, karın kaslarına iyi geliyo diyolar.

- E peki, en son ne dediler senin kitapta?

- "E peki, en son ne dediler senin kitapta?." Çok pardon, onu sen dedin galiba. Ay inanmıyorum, olamaz, kitap bitmiş öbür kulağımda... Ay demek ince bi kitapmış bu, daha kalın bi siidi takıcam bi daha sefere. Riçırd March'tan "Bartı" adlı kitabı dinledim. Onun kitabını da okumuştum daha önce, o yüzden çok dikkatli dinlemedim. Alo ordasın di mığ, bu kitap bitmiş ben yenisini takıyorum oki doki?

- Ben de bittim Bunalgül.

- Aman bitersen bit yaa... Şööle kitapla filan ilgili entelektüel bi sohbete basmadı dimi derinliğin. Kızlar sadece seks di mı senin için... Haşaratsın Sıkılhan Öflan. Yığıvrenç odun. Duyarsız, tahta beyinli. Malezya Plantasyon Tiki!

- Sıkılhan, alo, Hırgürkan ben, naaber kardeşim? Baksana sana bişiy sorucam Can Sıkılhan. Diyelim ki bizim bir laboratuarımız var ve buna memlekete faydalı işler yapmış bir büyüğümüzün adını vermek istiyoruz. Şimdi bu büyüğümüzün illa bir laborant mı olması gerekiyo?

- Pek anlamadım ama bir laboratuara ille de bir laborantın adı konucak diye bişey yok.

- Di mi? Ööle olsa "Barış Manço" nun adını niye bir vapura koysunlar. Rahmetli kaptan diildi bişe diildi. Şimdi biliyosun biz Çakır'ı kaybettik.

- Hayırdır hocam, bilemedim.

- Çakır'ı nası bilmezsin lan şerefsiz. Süleyman Çakır. Kurtlar Vadisi Dizisi'ndeki İstanbul Sefiri. İki bölüm önce Cerrahpaşalıların menfur bir saldırısında beş mermi aldı, yıktılar abiyi. Gerçi senaryocular daha kesin konuşmuyo. Ama ölmeyip yaşasa bile hakkıdır, ben bizim okuldaki laboratuarın adını "Süleyman Çakır Laboratuarı" olarak değiştirelim diyorum. Kütüphaneyi düşündüm orası ters iş. Kitabın zehirlisi var, kışkırtanı var şuyu var buyu var, laboratuar daha uygun. Sen biliyo musun bizim laboratuarın şimdiki adı niye "Süheyda Kumtekin Kimya Laboratuarı".

- Süheyda Kumtekin bizim okulun ilk kimya öğretmeniymiş, laboratuarı o kurmuş. Ama mesela kantini siz kurdunuz, ben diyorum ki: kantine bi ad verin siz pederle.

- Tamam kantin bizim de... geç o işi. Orası ticari bi müessese, babam "Tost ve Kaşar Sarayı" koyucak oranın adını. Süheyda Kumtekin olayına gelince. Tamam rahmetli kıymetli hocaymış, başımızın üstünde yeri var. Her şeyden önce anadır, saygı duyarız. Ama olayın tarihi misyonu bitmiştir diyorum ben Can Sıkılhan. Hem diziyi seyretmiyosun ondan bilmiyosun Çakır'ın da kimya alanında çalışmaları var. Kurtlar Konseyi'nin başındaki Karahanlı sırf uyuşturucu işine taş koyuyo diye yıktırdı Çakır'ı. Uyuşturucu nerde yapılıyo, laboratuarda. Ekmeğinin peşinde, pırıl pırıl iki evlat sahibi, büyüğüne saygılı, bileğine yüreğine güvenen... Alo... Alo... Gene kapattın mı lan, şerefsiz, yavvuşşak! Delikanlı mısın lan sen... Mesele ağır geldi di mi çapsız yavuşak. Lan, okulda kıstırmaz mı seni bu Hırgürkan lan... Haaa... Etek giydirip dolaştırmaz mı... Kızlar tuvaletine senin adını vermez mi... Laaaahn!..

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr http://www.atillaatalay.netfirms.com

VÖSYM Bİ SAYISAL Bİ SÖZEL

1. Bir leopara günde iki antilop kellesi verilmektedir. Leoparın bir kelleyi 2.5 dakikada diddiği göze alınarak, o leopar kaç gün içinde ne yemelidir ki, bünyesindeki protein-vitamin dengesi bozulmasın?!
   a) Üç gün içinde komple bi akbaba
   b) Dört gün içinde iki top marul, iki diş sarmısak
   c) Bi hafta içinde zeytinyağlı lahana sarma
   d) Kellesini yediği antilobun sağ omuzu
   e) Leoparın asıl gereksinimi karbonhidrattır. (örneğin: Şam tatlı. Bu arada lise ikiden beri "gereksinim" yazmamıştım.)

2. "Hayır, teknisyen diilsin, mühendis diilsin, ne atıyosun ortaya bilgi vericem diye. ondan sonra da rezil gibi "transformatör" deyip dur. Geldiğinden beri böyle bu. Daha bi gün önce benden duymuştu transformatör lafını. Köpek insan!"

Yukarıdaki metnin yazarı hangi ruh hali içindedir?
   a) Asabi fakat sevgi dolu
   b) Peltek ve ikircikli
   c) Şuh, titrek, ketum
   d) Katı görünüşünün altında daha da katı bi kalbi olan
   e) Hepbiri. (Yıllar boyu!)

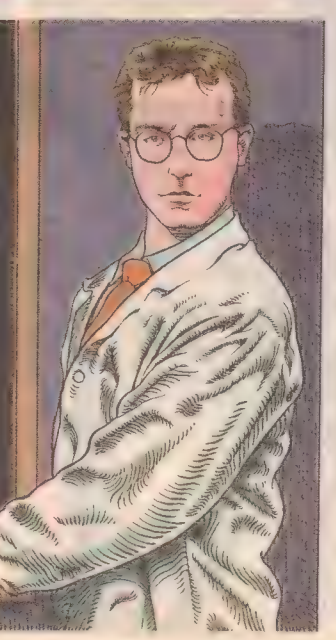

vo@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

DİKKAT DİKKAT ÖNCE GORİLLERLE ASLANLAR!..

SIRF GÜÇLÜLER DİYE MİNA KOYİM !..

S.O.S. S.O.S. AFRİKADAN HAMBURG HAYVANAT BAHÇESİNE VAHŞİ HAYVAN GETİREN GEMİMİZ CEBELİ TARIK AĞIZLARINDA BATMAK ÜZERE - DİR...

KOMTANIIIM... CANIIIM...

İSTE-MEZ!

BİR TEKLİFİM VAR BAYIM ... RUHUNU BANA SATAR MISIN?..

RUHUMU KAPİTALİZME, OLİGARŞİYE KÜRESEL OLİGARK-LARA SATACAĞIMA SANA SATARIM, AL..!

SOL

IMMH, HHAA IMH, HAYIR... HAYIR...

PAT PAT

HÜNKARIM UYANIN!... İYİ MİSİNİZ DEVLETLUM?..

ÇOK KÖTÜ Bİ KABUS GÖRDÜM LALA ... AYIPTIR SÖYLEMESİ AFEDERSİN BÜTÜN BURALARI BOK GÖTÜRÜYO... KOKUDAN DURULMUYO...

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

PANTOLON

METİN EFİDAN

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

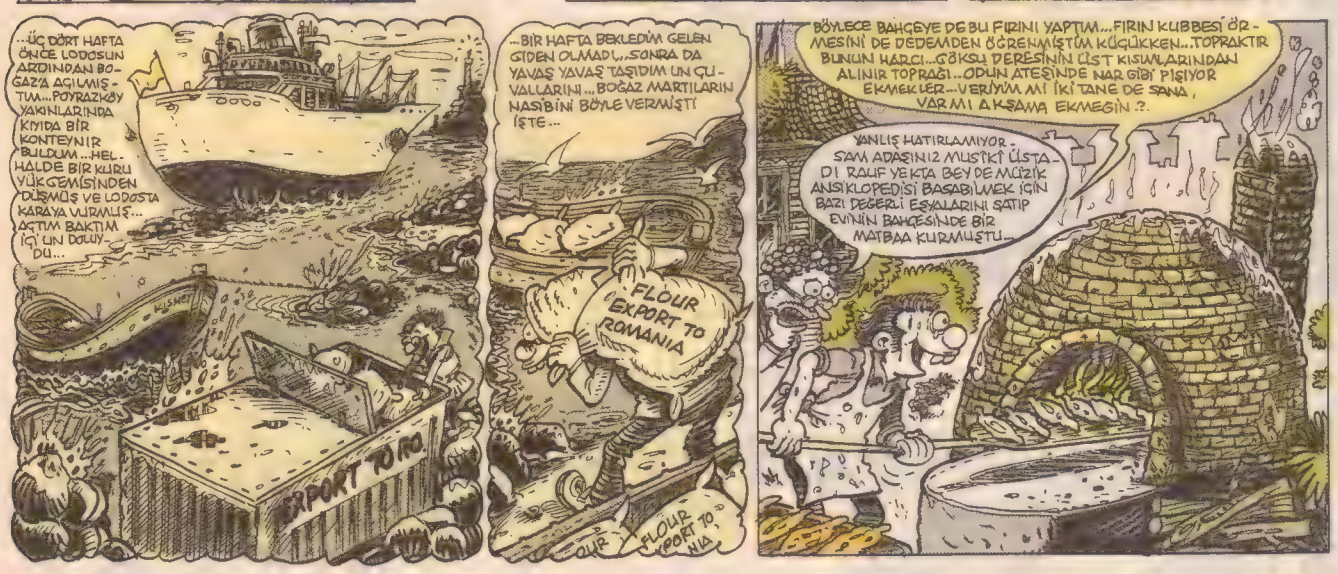

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

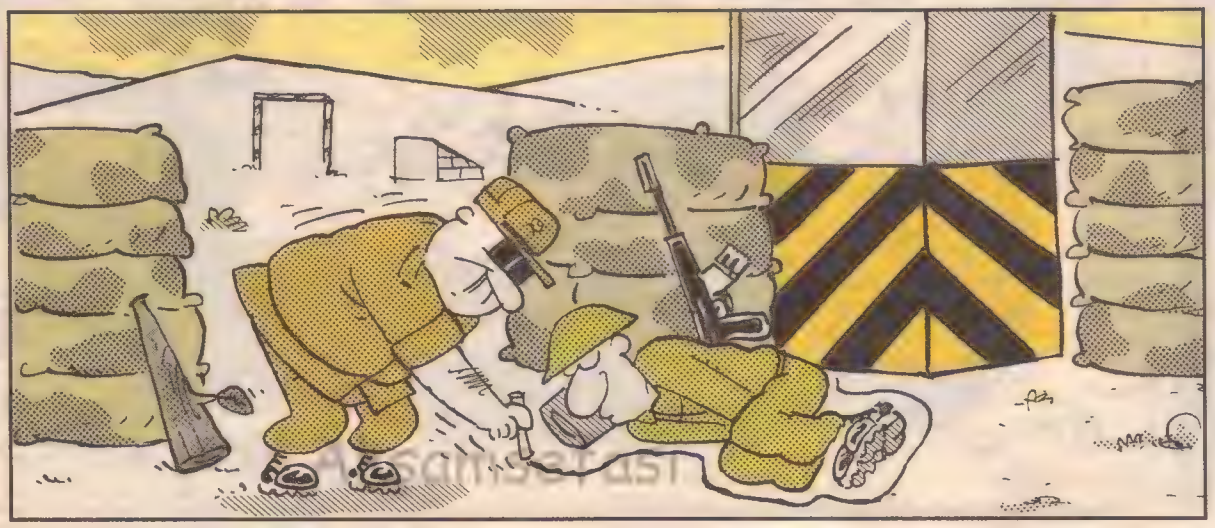

TERELLİ

PICTURES

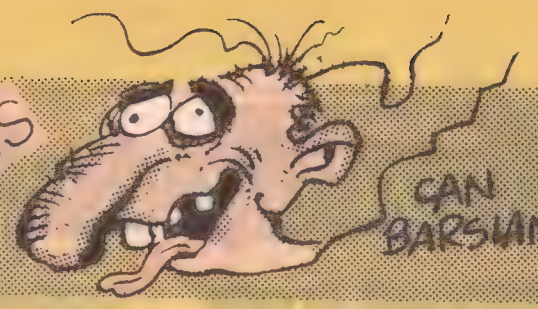

CAN BARSUN

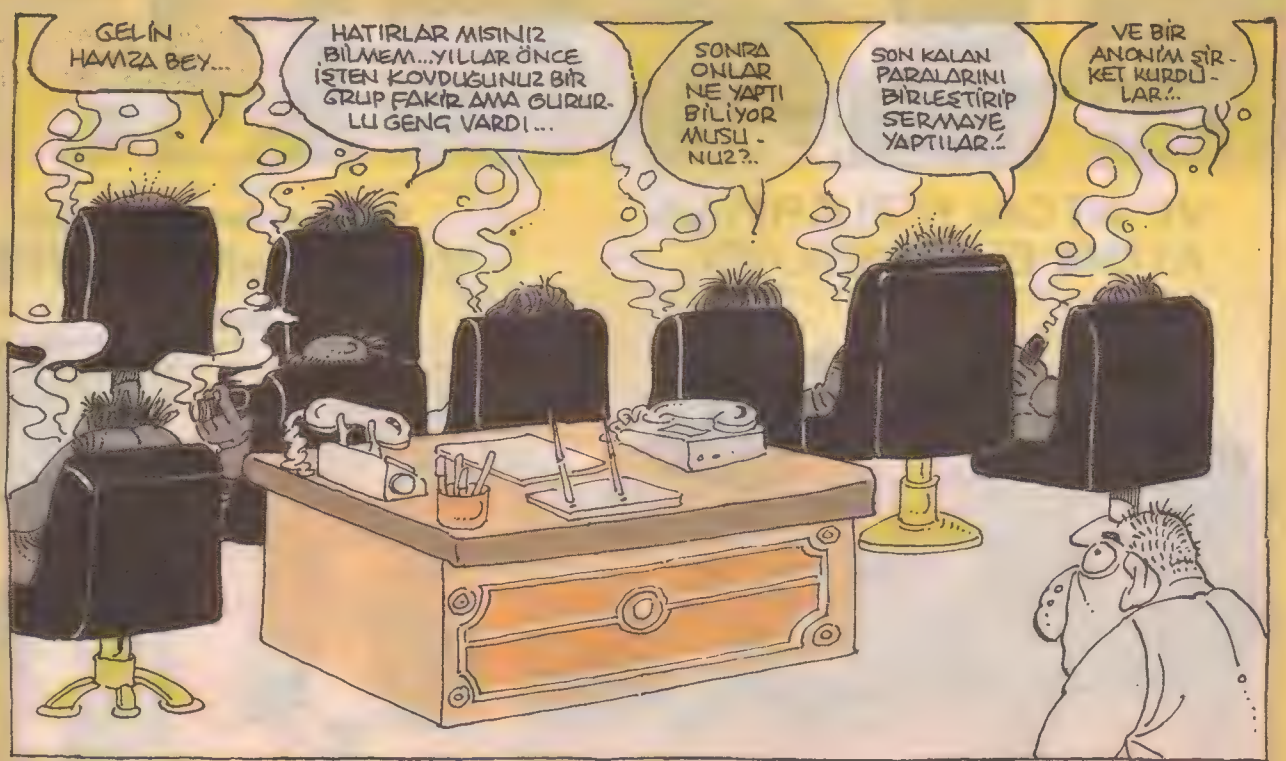

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

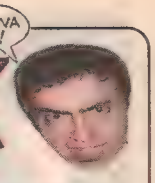

ÇARŞIDAN ALDIM BİR TANE... EVE GELDİM BİN TANE!

Nasıl ki evlerin odaları varsa, nasılki kuşların yuvaları varsa (ama sakın sen kuşlara uyma) deli milletini de alıp bir yuvada toplarsınız... Bakırköy akıl hastanesinde maneviyatımız üryandır... Çırılçıplaktır... Bunu böyle biliriz... Doktor Başar var Bakırköy'den... Dünya iyisi doktorumuzdur... O anlattı... Bundan on yıl önce hastaneden bir şekilde tam 40 deli kaçmış... Onların akıldan daha şerefli özellikleri vardır... Hayata böğründen dalmak isteyen saf enerjileri gibi... Yine bütün yollar başhekime çıkıyor tabi... Meğer bu delilere bir marş öğretmiş başhekim... Deli marşı... Bir bayrak yapıyor el emeği... Kaçakların toplandığı pazar yerine gidiyor... Marşı bağıra bağıra söyleyip birer birer tüm delileri peşine takıyor... Ve aynen getirip tekrar hastaneye sokuyor... Sayım yapılıyor... 60 deli çıkıyor!!.. 20 tane de ekstaradan gelmiş!!.. Ne güzel şeyler bunlar... Neden gelmesinler... Bu boklu kalabalık şehrin nevrotik halkına havuz vazifesi görüyor bu hastane... Zırnıkı delilik, fanilere mukadder olan azami bir bayağılık değildir... Erenlerin bağından hasret, şikayet ve feragatle daltaşak dağlara kaçmaktır...

LeMan İZMİR'de

10-18 Nisan tarihleri arasında Tüyap Kitap Fuarı'ndayız...

Söyleşi, muhabbet, imza, panel, karikatür değerlendirmeleriyle **LeMan, L-Manyak, Atom, yeni-Harman, Kaçak Yayın** yazar-çizer kadrosu **İzmir Kitap Fuarı LeMan Standı**'nda okurlarıyla buluşuyor... Ayrıca albümler, ciltler, tişörttür, posterdir, magnettir, bardak-çanaktır, çakmaktır, eski sayılar, çizgilerimiz desenli ıncık cıncık, çıfıt yine LeMan standında bulunabilir...

KAÇAK YAYIN

Panel / 11 Nisan Pazar
okurlarıyla buluşuyor
Konuşmacılar: Adnan Özer, Aslan Özdemir, Salih Bolat, Savaş Ünlü

17-18 NİSAN LEMAN STANDINDA İMZA-MUHABBET

VE ATOM KIZLARIYLA ATOM ELEMANLARI...

10 Nisan Cumartesi günü
Konya LeMan Kültür
açılıştayız...

16 Nisan Cuma günü Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Anafartalar Kampüsü S. Demirel Konferans Salonu'ndayız...
Sinema-Medya Öğrenci Topluluğu Organizasyonu

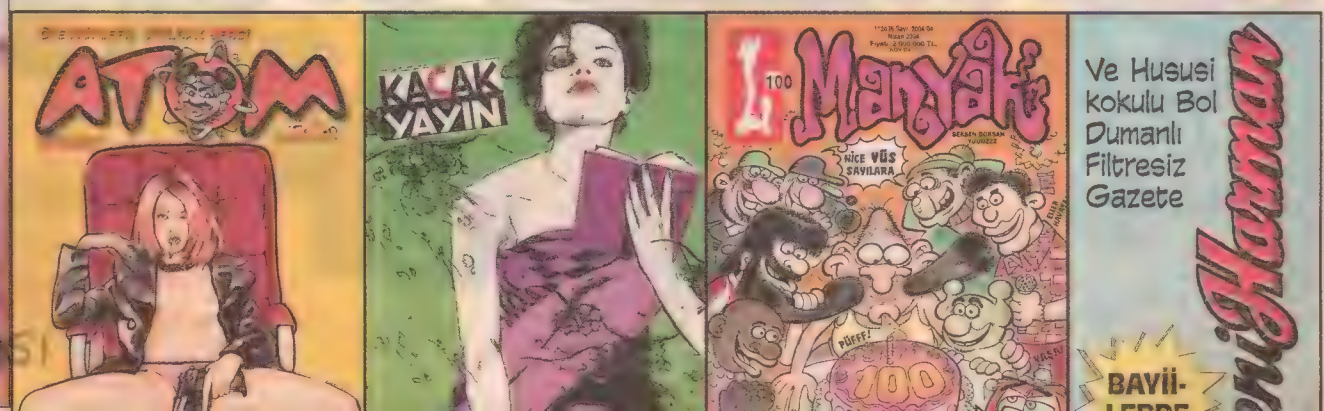

CEZMİ ERSÖZ

AĞRIM SENDE, BEN ZATEN SENİ TANIMAKTAYIM...

Yokluğunun ilk günü...

Perdelerini açmadım odaların, güneşi sokmadım sensiz duvarlara. Çünkü gün aydınlatmıyordu beni, senin gözlerindi ışığım. Yokluğunun ilk günü. Sen yüzü soğuk bir şehre yol almaktasın, herkesin yaralarının kabuk bağladığı, herkesin siyahlarda olduğu bir şehir otobanına doğru ilerliyorsun. Onca karanlığın içinde beyaz kalmak adına düşüyorsun yollara. Oysa ben hala açmadım perdelerini ömrümün.

Sensizliğin ilk günü, kalp ağrımın ilk günü.

Gömlekleri, kazakları topladım, çiçeklere su verdim bunca kuraklığın içinde. Seraplardan aldım suyumu, en çok sevdiğin bardağınla içtim, çöllerimin içine. Banyodaki ıslaklığı kuruttum, bedenime bıraktığın o hayalsi sevişmeyle. Saçlarımı taradım, tel tel ayırdım yokluğunun ilk gününü...

Ölmek üzereyken dirilttiğin içimin çocuğunu parklara çıkardım bugün. Yürümekte zorlandım senin olmadığın sokaklardaSoğuk terler aktı, ellerinle dokunduğun etimden. Yokluğumun ilk günüydü bugün. Sensizliği anlayan, kentsiz insanlar geçiyor bugün kıtalarımdan.

Bir sigara paketi daha girdi ciğerlerime, nefesinle buluştu içimdeki kuytularda. Sakladığım gebelikler, bugün akıldışı bir kürtajla son buldu, bugün yoklukların ilk günüydü...

Acıların anatomisini öğretmemişti hiç bir kitap, hayallerimin yarısı yüzüne ipotekli, nasıl geçerdi bugün? Sana yazıyorum, kan kokan sözler kusuyorum tüm yollara...

Ağlıyorum.

Dudakların intihar çığlığı, seni istiyorum.

Çatallaşmış sesleri boğuyorum, bu suskun şehirde bugün. Bedenime batıyor onca iğne yumağı, babaları oluyor acılarım, çuvaldızların. Şimdi zaman pamuk ipliği, yokluğunun her gününde inceliyor... İnciniyor...

Bu kadar acıya nasıl katlanıyorum diye düşünüyorum, ya kendime yetme saatlerindeyim ya da yok olma dakikalarım geçiyor ömrümden. Olsun ben seni böyle de yaşıyorum, lavları değen ömrümde. Sensizliğin ıstırap oluşu nasıl işliyor hücrelerime, yokluğunun içinde yokluk çekiyorum. Sinemam Sefiller, rolüm hala verilmedi hayatın elinden.

Açı'larımı daraltıyor çizdiğin her gidiş çemberi. Belki hiç bir anlamı yok senin için var olmamın. Duyduğun zaman sesimi, batıyor belki de inceden inceye boğazına, günah bahçelerinden çalınmış menekşeler. Ama ben bugün yok olmaktayım. Şehir baharda, öğle sıcaklığını yaşıyor, oysa gün benim için hep akşam karanlığı, yokluğunda...

Yokluğun duvarların kabul etmediği ses, kağıtlara yazılamayan alfabe, yokluğun acıların aynı sözü...

Sen sancılarımın şehrini terkettin, korkularımın hiç bir zaman barınamadığı **ANKARA**'dasın.

Sakın gelirken oralardan soğukluğunu getirme bana acıların. Yollar hava boşluğu sadece. Sakın ağlayan bir göz bırakma çocukluğundan.

Anlatamıyorum, anlayamıyorum...

Bildiğim tek şey...

Yokluğunun ilk günü...

Yokluğunun İkinci Acısı...

Hastahane koridorlarında geçiyor günüm. Buranın nasıl bir kokusu var biliyor musun? Duvarlarında ölüm çığlıkları, kapılarda acı, kapıların kollarına takılmış son nefesler.

Hastahanedeyim...

Hastalıkların barındığı yere nasıl da verilmiş bu isim? Oysa hiç bir zaman bir "hane" sıcaklığı bulunmuyor burada.

Sana göre bir farklılığım var benim, ama buradaki herkes için sıradan biriyim. Herkes gibi bekliyorum sırada, sıradanlıkla... Göz göre göre bırakılıyor ağrılar burada, bir sonraki sancı nöbetlerine kadar.

Elimde tahliller. Günlerdir bir ağrım var benim de, tenimi sızım sızım sızlatan. Burada insan yalnız kalamaz biliyor musun? Hani her yerde seni sensiz yaşarım da, burası ölüm kapısı sanki, burası kendi içinde sıkışıp kalmış cehennem örneği, burada zaten hep yalnızsın.

Taşlaşmış insanlar duruyor, hepsi yaşıyor da, burası başka bir dünya, sadece yaralı, sancılı insanlar barınabilir. Bütün kalpler cüzzamlı, bütün yüzler bıkkın. Bir ceza burada olmak, ömürlere biçilmiş. Konusunda uzman herkes beyazlar içinde. Çocuksu bir yalanla saklanıyor burada karanlıklar. Herkes beyazlarda burada, bekleyenlerse hep kara, hep siyah düşleri. Ağrı tanınıyor burada, yolculuğa çıkıyorsun kendi yaşantındabbb Yalnız geldim bugün buraya. Tanıtmak için buradayım, ağrılarımı. Her söz kalplerde çarpıntı, her zehir kendini öldürüyor. Tansiyonu düşük sevgiler, derinleşmiş nefretler... Hepsini burada öğreniyorsun. Burası öfke kokuyor buram buram. Burada kan, sıcak bir sabah çayı.

Yok oluyorsun...

Tıkanmış damar oluyor çocukluğun ve bütün testler, açmak için yolunu. Ağırlaşıyor vücudum kapı önlerinde beklerken. Sanırım burada bütün mevsimler tentürdiyot kokuyor. Yapraklar ömrümde sargı bezi oluyor.

Yokluğunun ikinci günü ve ben ölüm kapısında, ağrılarımı tanıyorum...

Hiçlikler yara bandı oluyor küçük çiziklere, oysa yokluğun büyük bir yara bedenimde.

Burada zaman da geçmiyor "mavi gözlü devim". Retina sadece duvarlara bakıyor, beyincikte bir sızı.

Kararları sen vermiyorsun, gel, git deniyor sana. Yokluğunun ikinci gününde hiçbir şey böyle ağrıtamazdı beni. Kendi gelgitlerimde.

Birden geliyorsun aklıma, hiç canımı ağrıtmıyor seni düşünmek. Seninle olmak beni buradan çıkarıyor, birlikte gidiyoruz susuş tarlalarına. Otlar, ağaçlar...

Ömrümü susuyorum sana, ağrılarımı alıyorsun.o yüzündeki kimsesizlikle. Kimsem oluyorsun, senden başka kimse olmuyor burada. Seni günün ikindisinde daha da ağır yaşıyorum. Seninle portakal bahçelerine dalıyorum birden, soyuyorum kabuğumu. Keşke hayat bu turunculukta, bu kadar iyimser olabilseydi bu "hane"de. Sonra birden kovuluyorum çocuk tarlalarımızdan, çıkartılıyorum ömür bahçelerimizden.

Yaşam burada başlıyor biliyor musun sevgili?

Artık zamanın laboratuvar akşamlarında saklı, yaşamın; konusunda uzman beyaz kadınlar ve adamlarda gizli. Çıkış kapısında başlıyor yine tüm ağrıların. Buraya girmek istemiyorsun çıktığında, hata yapmamak için ağrıları bastırıyorsun.Tek derdin buradan kaçmak oluyor. Oksijensiz kalıyorsun, sunni teneffüs zamanlarında. Burası hastahane sevgilim burada yalnız kalamazsın.

Ağrılarım yarına kaldı. Anestezik dokunmalarla uyuşturuldu tüm sözcükler. Aciliyetim yok benim yokluğunun ikinci gününde...

Ağrım sende, ben seni zaten tanımaktayım.

***

Başkalarının Sabahında Uyanacaksın
Seni de ıslatacak bu sokaklar
senin de tutuklanacak sevdaların
ansızın
tek gecelik hücrelerde büyüyeceksin...
Sapsarı bir mevsim olacak düşlerin
senin de çalacaklar kapını ansızın
gelip oturacaklar yaralarının üstüne
dilindeki türküler de yitecek
sen sağırlara konuştukça...
Tüm umutların üstüne toprak örtecek
cemreler
seni de büyütecekler...
Koyacaklar bedenini tıklım tıkış saatlere
ve zaman yok edecek parmak izlerini...
Baharsız asırların olacak
içtikçe geceleri, bir ekşilik yüreğinde
tepinecek
gizli gizli yağacaksın camlara...
Yalnızlık ıslık tutturacak öpüşmelerinde
seni de büyütecekler...
Kalbine takılacak bitmeyen başlangıçlar
başkalarının sabahında uyanacaksın
başkalarının nefretleri ses olacak
gözünde
başkalarının göğsünde kemikleşecek
bedenin
sen de büyüyeceksin...
Yıllara sığdırdığın umut olacak en eski
silahlar
büyüdükçe büyüyecek acıların
ve çekeceksin ansızın ömrünün tetiğini
sen de yok olacaksın çocuk...

cezmier@leman.com.tr

* **Urfa.** 9 Nisan Cuma günü **Urfa**'dayım. (Urfa'daki kitapçı arkadaş beni arayabilir mi?)
* **Mardin/Kızıltepe.** 10 Nisan Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası **Kızıltepe Eğitim-Sen**'deyim. (Yetkili arkadaşlar beni arayabilir mi?)
* **İzmir.** 17 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **İzmir Kitap Fuarı**'nda **Taşar Basın Yayın Dağıtım Standında**'yım...
* **Erzurum.** 24 Nisan Cumartesi günü saat 14:00 - 18:00 arası **Erzurum Atalay Kitabevi**'ndeyim.
* **Yücel Kayıran.** Beni Hiç Göremezsin. Şiirler. Ekin Yay.

Kritik Lebleb

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

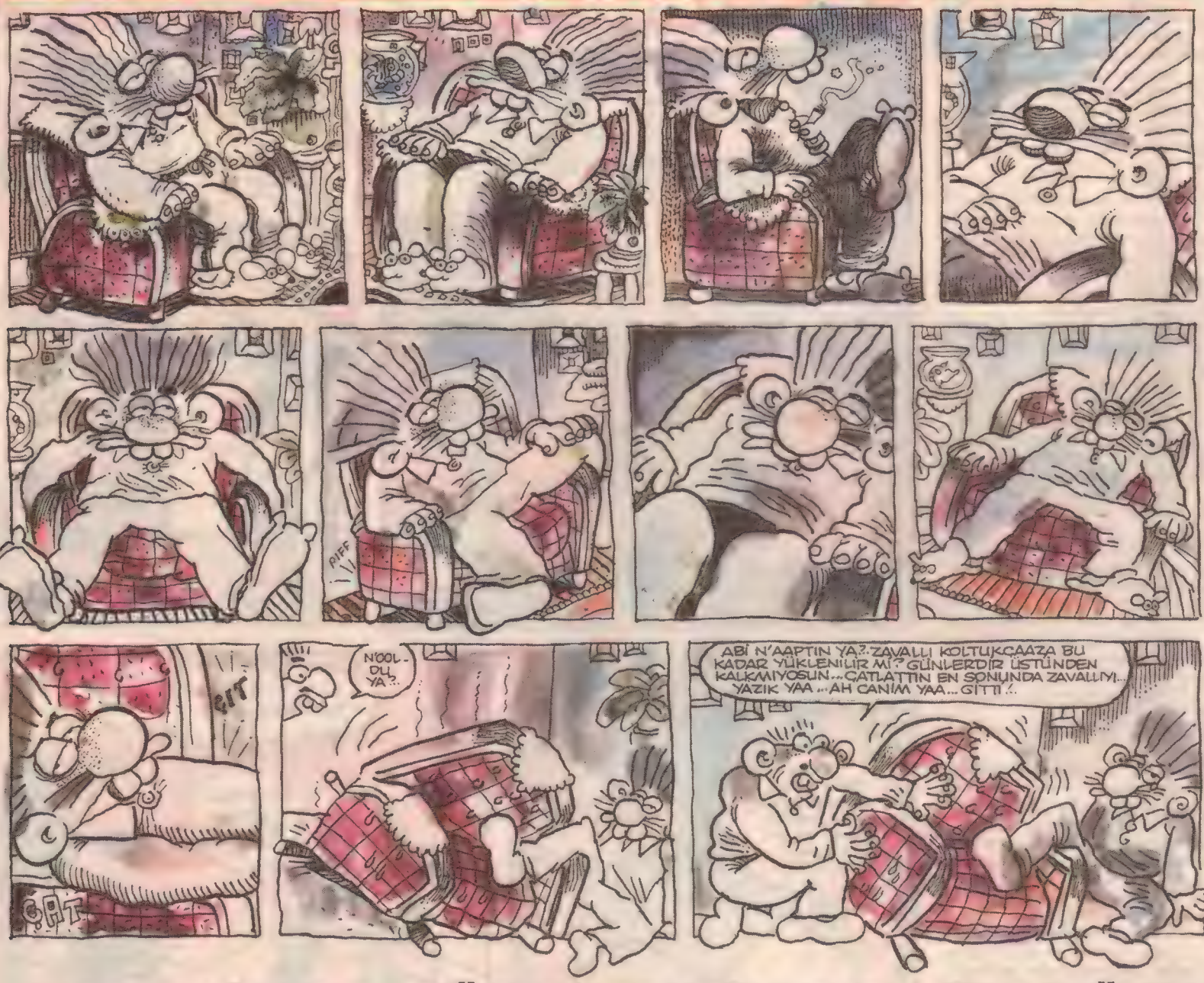

ERDENER ABİ

211 SİMGE, TÜRKİYE'NİN POP İDOLÜ OLABİLİR Mİ?

Aksaray PAŞAOĞLU

Bundan on gün kadar önce Vaşington'da uluslararası bir kongre düzenlendi. **Türk halkını yakından ilgilendiren bu kongreye Türkiye'den katılan tek gazeteci maalesef bendim.** Bilmiyorum duydunuz mu? ABD'de son birkaç gün içinde dört kişi, zehirli ateş karıncaları tarafından öldürüldü. Bu karıncaların boyu 3-6 milimetre arasında değişiyor ve hareket ettikten on saniye sonra saatte 110 kilometre hıza ulaşabiliyorlar. **Bunlar isterlerse geri geri de yürüyebiliyorlar ve bir ısırışta insandan bir mikrolüleküp et koparabiliyorlar.** Bu, Türk insanını neden ilgilendiriyor? Kongreyi düzenleyen bilimadamları Vaşington'daki kongre salonuna bu karıncalardan on-onbeş tane getirmişler. **Ben çaktırmadan bir çift karıncayı bir muzun içine koyarak kongre hâtırası olsun diye aldım.** Onlar saniyede 100 megapenlik bir hızla çoğalıyorlar ve şu anda Levent'teki evimin arka bahçesinde öbek öbek milyarlarca ateş karıncası balkon pervazlarını zorlayarak ve ben de bidonla benzin döküp ateşe verince iyice meğer sıcakta yüz kez daha hızlı ürüyorlarmış. **Sizce bu gece Levent-Mecidiyeköy civarı güvenli mi?**

Bence değil. Uçakta şahit olduğum bir başka olay bana doğa dengelerinin ne kadar vahim bir şekilde bozulmuş olduğunu bir kez daha gösterdi. **Uçakta, yolcular arasında bir leylek vardı ve uçakla göç ediyordu. Biraz araştırmak zahmetine katlanınca kazın ayağının öyle olmadığını anladım.** Leylek, uçağın açık unutulan camından kazayla girmişti.

BİR RUS KIZI TÜRKİYE'NİN POPSTARI OLABİLİR Mİ?

Bence olamaz. Pekiyi! Bir Rus popstarın kızı, Türkiye olabilir mi? **Ya da şöyle soralım. Bir Türk kızına, sadece popstara katıldığı için Rus denilebilir mi?** İnsan beyninin o meş'um bozbulanık kıçtan takma arama motoru, omurilik soğanı açıklarında algılama dalgalarını yara yara bu sorulara cevap ararken bakınız benim size asıl anlatmak istediğim nedir? **Şu anda Türkstar yarışmasında Türkiye'ye uygun bir pop idolü aranıyor.** Türkiye'nin, pop idollerine gerçekten bir hayli ihtiyacı var ve bir yarışma sömestresince ihtiyacı olan bölgelere en fazla 20 pop idolü sevkedebiliyor. Bu yıl üç ayrı kanalda beş programla gerçi bir tanesinden sadece gelin çıkıyor ama bence gelin yarışmasından çıkan bir Tülin'le bir pop idolünün, Akademi Türkiye sınavlarında farklı değerlendirilmeleri adaletsizliktir. **Pekiyi, sizce "211 Simge" Türkiye'nin pop idolü olabilir mi?** Bilmiyorum kızı buradan ağlatabilecek miyim. **Ben kesinlikle olmamalı diyorum.** Neden? Bence biz doğu toplumu olarak daha ziyade hafif kemikli ve **Bayhan** gibi **Hintli gırtlağı müzikalitesi** olan ve baklayı çıkarınca da bunun asla Simge'nin varoşlarda yaşayan gençleri özendirerek onların kafalarında, birşeyler bulup yeme ve kilo alma gibi son derece yersiz ve zamansız fikirler yeşermesine yol açacağından değil, tamamen bu ülkeyi temsil edebilmesi bakımından olduğu açıkça görülüyor...

ÖNEMLİ NOT

Bundan bir süre önce, sayın **Tayyip Erdoğan,** maaşıyla geçinemediğini, bu yüzden **ticaretle uğraşmak zorunda** kaldığını açıklamıştı. Bu beni, son derece hayretler içinde kaldım. Ama seçim sonuçlarını etkilememek için sustum ve bekledim. Geçen süre içinde hiç kimse o açıklamaya yeterince sert bir tepki göstermedi. Bunu, herşeyi göze alarak şimdi ben yapmak zorundayım. Sayın Erdoğan! Bu ülkede siz veya bir başkası geçinemiyorum diyorsa bu koca bir yalandır. **Sizi asla kendinize haksızlık ettirmem.** Türkiye'de ekonomi hızla iyiye gitmektedir ve bu da sayenizde olmuştur. Aleyhinizde konuşan siz bile olsanız kesinlikle karşınızda beni bulursunuz. Ve çok sert bir dille sizi size lâf söylettirmem. Hah! Bu böyle biline. Bu biraz ağır eleştiriden sonra hemen aklıma gelen şu tuhaf soruyu size de soruyorum. **"Bu yıl, UEFA kupası sayın Erdoğan'a verilse şaşırır mıydınız?"** Cevabınız evet dahi olsa ben inanıyorum ki asla bir **Valensiya** takımı kadar şaşırmazdınız...

Aksaray Arşivi

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Ders: Dumur
Konu: Karşılaştırmalı Özgün Apartman Yazıları

Apartmanların giriş kapısında **"satıcı ve pazarlamacı giremez"**, **"dilenci ve satıcı giremez"** gibi yazılar çok gördüm. Hatta Cihangir Firuzağa'da bir apartmanın girişinde metal levhaya özenle yapılmış, grafik bir çizimle **"Dikkat köpek var"** yazısını tespit ettiğimde kendime şu soruları sordum; kimin içindi bu uyarı, satıcılar, pazarlamacılar için miydi? Bu bahçesiz bitişik nizam apartmanda köpek kulübesiyle beraber apartmanın içinde miydi?.. Bütün apartmandaki onlarca insanı nasıl tanıyordu ve misafirleri nasıl ayırt ne şekilde davranıyordu, tüm bunları anlayamamakla birlikte daha birçok sosyolojik soruya cevap arayan bu duruma pekte şaşırmadım...

Gel görkü Ayazpaşa'daki bu apartmanın girişindeki **"Propagandist ve satıcı giremez"** konulu yazı beni okkalı bir dumura uğrattı. Sizlere göstermeden edemedim. Propagandist ne yaptı da bu yasağa layık görüldü bilinmez. Ayrıca nasıl anlarsın ki birinin propagandist olduğunu... Yoksa bu apartman yöneticisinin bireysel yasağı olmasın. Propagandist gelip **"dostum hayat bir apartman otomatiğine benzer, sen yakmazsan ben yakmazsam nasıl çıkar apartman aydınlığa, karanlıkta düşeriz dil mi merdivenlerden"** falan gibi sözlerle yöneticinin kafasını yormuş o da **"leeeh"** diyip bu uyarıyı koymuş girişe belki de..

Ziller Kimin İçin Çalıyor

İşte iki bilinmeyenli bir apartman denklemi daha: **"Daire 7'nin zili çalışmıyor. Fikret Oğuz yerine Mümtaz Yüzer'in ziline basınız?.."** Ben bunu çözemedim; onun yerine, ötekinin ziline basıyorsun, o da gidip onu mu çağırıyor telefon gibi, **"Fikretçiğim zil çalıyo bak galiba sana..."** diye mi anlamadım ki... Kardeşim eve gelen misafirin kafasını daha dış kapıdayken yormayın yahu, yaptırıverin şu zili, bi temassızlık vardır, kablolardan biri kopmuştur... Zil bu yahu uzay mekiği diil ya...

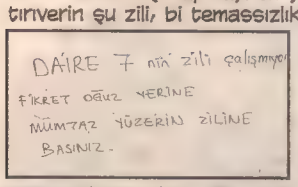

Meğer eve gelen misafirlerin sorduğu her şeye, her mevzuya **"Ben bilmem Mümtaz Abi bilir, ona sorun"** diyormuş... **"Fikret ne diyosun, sence Fener şampiyon olur mu?.."** **"Bilmem ki, Mümtaz Abi'ye sor, o bilir."**

Ayın Karanlık Yüzü

Nasıl semtlerdir bu Cihangir, Beyoğlu hala anlamış değilim. İstanbul'un Anadolu yakası ile Avrupa yakası arada Boğaz değil de sanki Hint Okyanus'u varmışcasına çok farklı, bambaşka... Geçen günlerde bir akşam saat 23:00 civarında arabamı park ediyordum. Telaşla bir taksi yanaştı ve acı bir frenle yanımda durdu. İçindeki dört adet kozalak tipli şahıstan, şoförün yanındaki camdan kafasını çıkarıp, bana doğru eğilerek **"Bilader af buyur bişey sorucaz ama terbiyesiz bişey, anniyo musun, sorabilir miyik?."** dedi... Ben hafif ürkmüş olarak, tırsakiyete argo karıştırayım da ağır abi gibi görünüyüm edasıyla **"Hayırdır mevzu nedir kardeş?.."** dedim, fakat gelen soru beni aldı götürdü Kaf Dağı'nın ardına, Zümrüd-ü Anka dumur kuşuna döndürdü... **"Ya biladerim buralarda bi gey bar varmış, Saray galiba, saatlerdir dolandık bulamadık, nerde bu biliyon mu?.."**

Bir zamanlar Karaköy civarında 'kerane nerde' diye gizli gizli utana sıkıla sorardı azmış abazanlar, çoğu kişiye denk gelmiştir.... Şimdilerde ise adres sorar gibi **gey bar** soruyorlar adama...

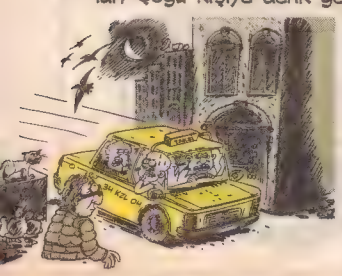

Hayır bu sorunun cevabını bilecek gibi bir görünüşüm de yok yani.. Bu gidişle semtlerin ismini de kafalarına göre değiştirir bu azgın kozalaklar yakında; Geylergeyi, Geyoğlu falan diye..

dumur@leman.com.tr

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Özşahin

KAAN ERTEM ve Dengeli Beslenme

kaanertem@leman.com.

Sizleri maceradan maceraya koşturmayı vazife edinen ve bu uğurda çok emek sarfeden tartışmalara son noktayı koyan adamın yeni bir macerasıdır.

YENİ HARMAN'IN YENİ SAYISI İÇİN MOĞOLLAR'IN SON ALBÜMÜNÜ,MOĞOLLAR'LA KONUŞTUM.BAYİNİZDEN ISRARLA İSTEYİNİZ...

bahicpek@leman.com.tr Bahiç Pek

AMERİKANCI SOLCULAR

nihatg@leman.com.tr

Her üniversiteli insanlığın güzel kokusunun felsefesiyle mezun olur. Her üniversiteli genç, eğitimle, hepimizi sarhoş eden iki büyük felsefeyi beynine ve ruhuna giyinerek mezun olur.

Birincisi, sosyal felsefesidir. Dünyada her insanı eşit gören, kamu hizmetlerinin, sigortaların, huzur evlerinin, bursların, vs. herkese adilce bölüştürülmesi, ülke zenginliğinden herkese pay, fırsat, imkan ayrılması düşüncesini edinir. Ve bu sosyal felsefesini, nükleer silahlara karşı, savaşlara karşı, şiddete karşı olarak büyütür. Irk, mezhep, bölge ayrımcılığına karşı, bir güzel dünya insanı olarak hayata atılır.

Eğitimin amaçladığı sosyal felsefe budur.Bu sosyal felsefe, sana, bana göre değişmez. Tıp mezunları, elektronik mezunları ya da Van'dan mezun olanlara göre değişmez. Bu değerler bütün insanlık için, hepimiz içindir. Sosyal felsefe, ülkeden ülkeye, insandan insana değişmez. Çinli de olsak, kaldırım, sinema, sigorta, üniversite, hakları, hepimiz için eşit isteyeceğiz.

Önce bu, sosyal felsefeyle donanırız. Bunun ikinci ayağı Kültür felsefesidir. Kültür felsefesi sosyal felsefenin şemsiyesi ve zenginliğinde oluşur. Bu sosyal dünya görüşünü pekiştirecek dünya edebiyatını, klasiklerini, insanlığın ortak ve büyük eserlerini baştacı ederek, tanıyarak, kendini geliştirir.

Kültür felsefesini, insanlık şemsiyesi altına toplanmış kendi coğrafyasının eserleriyle tamamlar. Coğrafyamızın ortak değerleri, kubbelerimiz, çinilerimiz, şarkılarımız, Yunus Emre, Mevlana, kendi tarih ve kendi manevi köklerimizle geliştirilir.

Kültür felsefesinin bir diğer ayağı, ülkesinin zengin folklorüdür. Dilleri/şiveleri/adetleri/giyimleri/yemekleri/tarihi zenginliğini ülkesinin 'kutsal değerleri' olarak görür. Tüm bu halkların/ırkların/mezheplerin folklorük değerlerini geliştirmek görevi olur.

Ancak, burada çok tehlikeli bir eğitim felsefesine girebilirsiniz. Sosyal felsefesini tamamlamamış, geliştirmemiş insanların, sadece folklorük felsefesinin peşine düşmesi, ilkelliktir. Çünkü bu folklor içine saklanmış bambaşka siyasi anlamlar sizi rahatsız eder.

Üniversite mezunu genç bu yüzden, sosyal felsefesinin üstüne kültür felsefesini tamamlamak zorunda. Bakın, son yirmi yılın siyasi tartışmalarına. Amerika'nın raporları ve baskıları, Avrupa'nın siyasi raporları ve baskıları, medyamızın liberal yazarları, solcu Avrupacı yazarlar "sosyal felsefeler" üzerine hiç konuşmuyorlar.

Varsa yoksa, folklorük / etnik değerler üzerine tartışıyorlar.

Böylelikle, Türkiye, sosyal olarak parti dahi kuramıyor, sosyal sorunlarını tartışamıyor, sosyal değerler siyasi anlam kazanamıyor. Siyasetler ırk / mezhep / folklör / bölgeler üzerinden yapılıyor.

Oysa, Türkiye'yi çökerten sağ siyasetler içinde doğulu aşiret reisleri de var, laz müteahhitler de var. Bankaları batıranlar içinde lazlar da var. Ancak, bankaları batıranlara bizler "lazlar yaptı" demeyiz. Çin'de de İran'da da "hırsızlar" deriz. Çünkü sosyal felsefemiz ırka/mezhebe göre tarif yapmaz. Birey ve toplum üzerinden yani, birey ve toplum diyerek "soyutlayarak" konuşuruz. Bireyin laz olması, Gürcü olması "hırsızlığını" değiştirmez!..

1930'lu yıllarda nazi Almanyası'ndan kaçan birçok yahudi bilimadamı ülkemize geldi. Bunlardan biri de dünya çapında ünlü maliyeci Neumark'tı. Vergi / maliye üzerine çalışanlar kitaplarını tanır. 1950'li yıllar geldiğinde, adamcağız, "bu ülkede negatif seleksiyon" işliyor deyip, çekip gitti.

Negatif seleksiyon gülünecek birşey değil. Kavram basit, seleksiyon eleme, süzgeç demek. Bunun negatifi şu, diyelim, bir yarışmanın sonuncusu, en kötüsünü, birinci seçiyorsunuz.

1975 yılından beri Ankara'daki siyasi partilerin personel yapısını bilirim. Yüzlerce dernek, kurum, sendika tanıdım. YÖK, RTÜK, Sendika, medya gibi kurumların yöneticileri kimlerdir, birikimleri nedir, hangi eserin sahibidirler, hangi projeleri üretmişler, uzmanlıkları nedir, binbir çeşidini tanırız.

Kendimden negatif seleksiyon örnekleri vereyim. Gençlik yıllarımda edebiyat / fikir dergileri çıkarttım, gün geldi bir siyasi gazetenin başına geçtim. Gazetenin finansmanını sağlayan bir partinin ileri geleni. Fikir konusunda anlaşamadık, sürekli, yakınlarını köşe yazarı yapıyordu.

Birgün gazetenin kapısına iş arayan üniversite birinci sınıf öğrencisi geldi. Şehre yeni gelmişti. Ona verilecek iş yok. Kapıdan giderken, "dur", dedim, "çayları koyarsın, ortalığı toparlarsın!".. Kabul etti. Üç-dört ay geçince çocuk yazılışlerinde çalışmaya heveslendi. Ben de çocuğun gazeteciliğe alışması için "okuyucu mektuplarını" çocuğa havale ettim. Bu mektupları oku, dikkat çekici olanları getirir, içlerinden seçip yayınlayalım.

Tam da o günlerde patronla anlaşamadık, patron işime son verdi, yerime, genel yayın müdürlüğüne bu çocuğu getirdi. Yakınlarını köşe yazarlığına sonra partiye taşıyarak kısa vadede kazandı, uzun vadede tüm siyasi kariyerini kaybetti.

Bir örnek daha, beş yıl Kültür Bakanlığı'nda senarist kadrosuyla çalışıp, bakanlıktan para almak için müracaat eden yüzlerce senaryoyu inceleyip rapor ettim. Bu iş için, sinema, tiyatro, drama bilginiz olmalı. Yazarları / senaryoları tanımalısınız. Türk ve dünya edebiyatının şahaserlerinden haberdar olmalısınız. Ayrıca öykü nasıl oluşur, kahramanlar / tipler nasıl kurulur, diyaloglar kahramanlarına uygun mu, gibi, bir yığın uzmanlık ister. Tehlikeli yanları da vardır, diyelim bir manyak, ki başımıza gelmiştir, dünya ve Türk edebiyatının çok ünlü bir eserini, kendi eseri gibi size takdim edebilir...

Siyasi görüşümü sevmeyen yeni genel müdür beni kapıya koydu, ertesi gün benim işimi, dairenin odacısı, kapıcısı, ilkokul mezunu memurlara verdiler. Yani, senaryolar bakanlığı teslim ediliyor, bakanlık senaryoları odacılara dağıtıyor, okuyun, inceleyin şunları diye...

Bir örnek daha, bir büyük gazetenin teknik servisinde beş yıl çalıştım, zor iş. Gecenin ikisi haber gelir, haberdeki isimlere aşina olmalısınız, fotoğraftaki parlementeri tanımalısınız, ya da yazar / çizer adlarını, kelimelerin doğru yazımlarını bilmek zorundasınız.

O günlerde gazetenin karşısında bir inşaat vardı, bir inşaat işçisi genç, gazeteciliğe merak saldı. İş bitimi gazeteye geliyor, makineleri, bizi inceliyor. Üstün gayretle daktilo kursuna gitti, öğrendi. Bu ünlü gazeteyle de birgün anlaşamadık, beni kapıya koydular, ertesi gün yerime bu çocuğu koydular.

Bu gülünecek şey, Türkiye'nin siyasi, sosyal kariyer şeması, yüzlerce derginin, gazetenin, Türk Dil Kurumu, Tarih Kurumu, Demir Yolları, YÖK, RTÜK, Bankalar Kurulu, her neyse, "işleyişini" bize anlatır.

Yakın tarihten, 12 Eylül sonrası Özal, Demirel, Bahçeli, Mesut Yılmaz, Tansu, Erbakan, CHP, SHP kadrolarının müşavirlerini, genelmüdürlerini sizler de tanıyor ve fikir sahibisiniz.

Tüm bu kadrolar, hem kendi partilerini, hem de devletin kamu mallarını/itibarını sıfırlayıp tarihten silinmesine sebep oldu! Çakalların istilası...

Sırf adamı, sırf partili, sırf iş yürüsün, diye, anlayan / anlamayan yüzlerce insan büyük kamu kurumlarında genel müdürlükler yaptı. Küçük bir örnek, işte Ayaş tüneli. Elli yıllık hikaye. Kaç müteahhit zengin oldu. Bir dağ deldiler, onlarca katrilyonu yediler. Öyle duruyor. Gidin Devlet Demiryolları'nın son otuz yıllık genel müdürlerine bakın.

Kapıcı / odacı, ya da sıradan, niteliksiz üniversite mezunlarının müsteşar, genel müdür kadrolarına oturtulması Türkiye Devleti'nin ve Türk demokrasisinin sonunu ha-

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

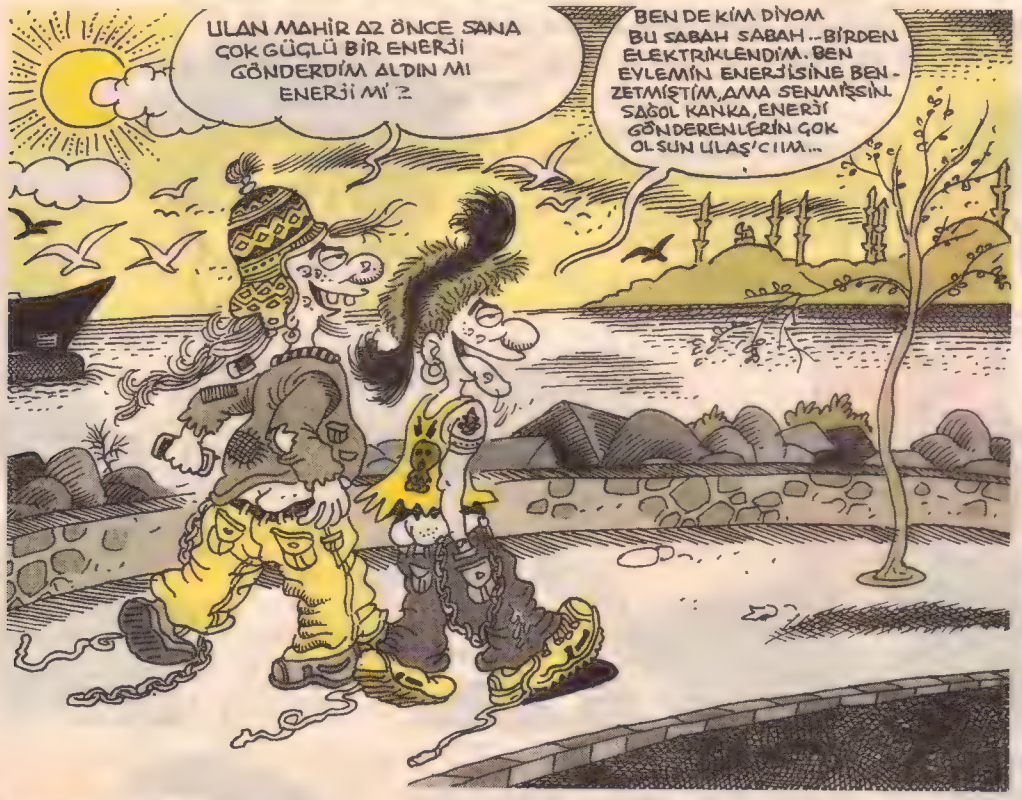

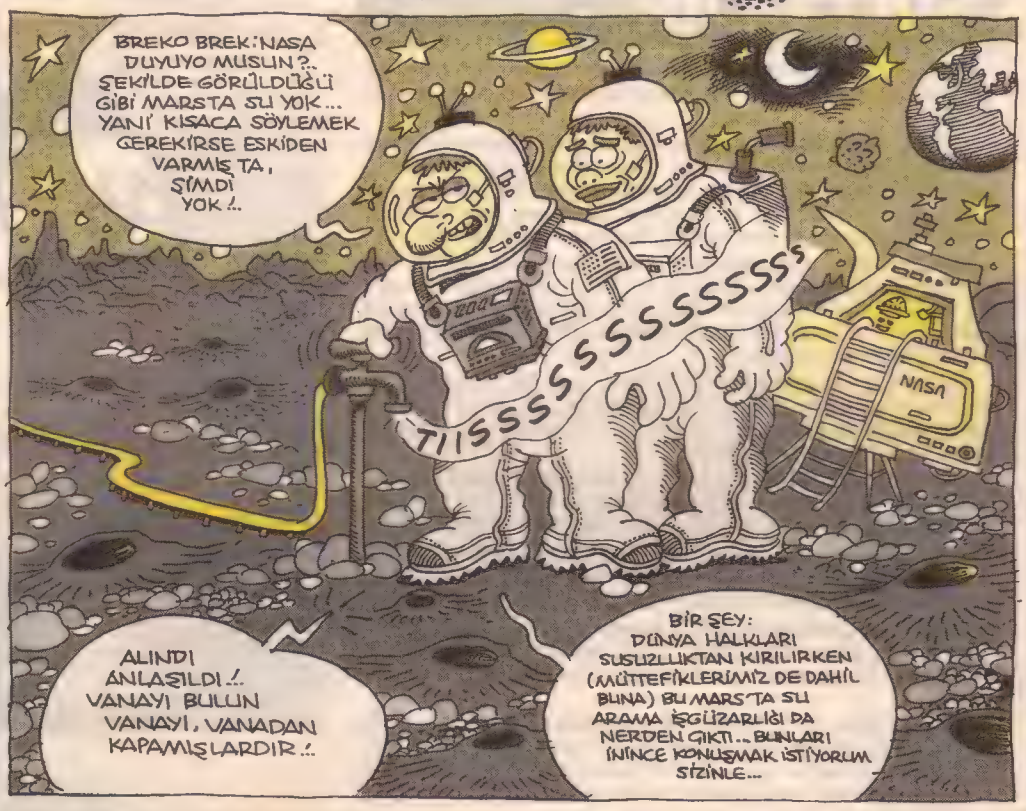

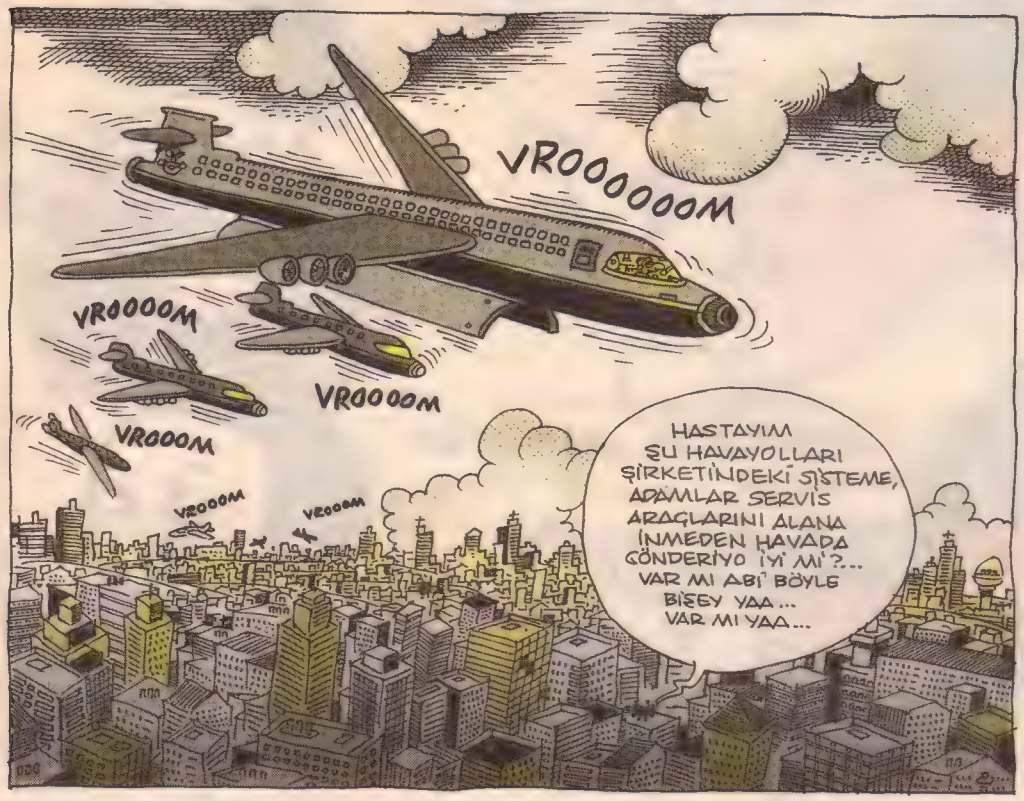

zırladı. Sırtlanlar devleti yemeye koyuldu...

Meşhur ve bilinen bir örnek, Demirel'in koruma polisi hem Türban'ın genel müdürü hem milletvekili oldu, hırsızlıkları ayyuka çıktı, mahkemeler onlarca yıl sürdü.

Kötü olan, "devlet yapamıyor" anlayışı oturdu. Devletin yapamayacağına hepimizin inancı tam oldu. Ve madem devlet yapamıyor, tüm kamu kurumlarını satalım düşüncesi moda oldu.

Özelleştirme'nin siyasi felsefesi de buydu. Liberaller Türkiye'ye büyük bir pusu kurdu. Hem sağ partilerin bu yöneticileriyle ortak siyaset yaptı, bunları gazladı, bunları övdü, bunlarla aynı çanağa işedi hem de kamu kurumlarının zararlarını hergün manşete çektiler. Böyle olmuyor, "satalım" dediler. Satıldılar!. Devleti leş gibi yediler...

Bu kurumları kötü yönetenler sağ partilerdi, özelleştirip satan da sağ partiler. Bu kurumların "siyasilerini" otuz yıldır tanrı, peygamber gibi baştacı yapan liberallerdi. Bu kurumlara eş, dost, tanıdık yerleştiren yine liberallerdi. Sonra liberaller medya patronlarının hesabına çalışınca bu kurumların tümünü sattılar!

Üstelik sağ zihniyet ve liberaller, bu tersinden işleyen devlet / parti yönetim şemasını şanlı demokrasi nutuklarıyla, zafer kazanmış kahramanlar gibi göklere çıkardı.

Bakın, hem liberaller ve hem de sağcı partiler demokrasi kahramanlığını elli yıl hangi sloganlarla yaptı. Çoban sülü cumhurbaşkanı oluyor, bundan büyük demokrasi nimeti olur mu? Bir hal müdürü başbakan olmuştur, bundan büyük demokrasi olur mu? Halktan birinin cumhurbaşkanı olması demokrasilerin en büyüğüdür?

Hal müdüründen, çobandan, Mustafa Taşarlar'dan, İmren Aykutlar'dan, yüzlercesinden bakan oldu da ne oldu? Demokrasi kazandı mı? Devlet kazandı mı? Halk zenginleşti mi? Yoksa, halk ve devlet tümüyle soyuldu mu?

Yüzlerce bilimadamının yüzüne bakan çıkmadı, binlerce doktora çalışmasında neler yazıyor bilen yok. Çobanı, çavuşu, kapıcısı, kasaba ilçe müdürü bankaların / bakanlıkların başına yerleşti. Ortada ne devlet, ne malı, ne kurumu kaldı...

İşte, Ankara'nın yetiştirdiği yüzlerce mimar Mimarlar Odası'nda duruyor, ama, Melih Gökçek bir demokrasi zaferiyle Ankara'yı karikatür haline sokuyor, düşük, seviyesiz, aptalca projelerine gülüyoruz... Yüzlerce birinci sınıf mimarımızın elinden birşey gelmiyor!. Ankara, tarihinin en çirkin şehri...

Eski bir sözdür, kervan ters dönünce uyuz eşek başa geçer, diye. Türkiye'de seçimler /demokrasi "negatif seleksiyonu" hızlandırır, devlet ve kamu kurumlarını hallaç pamuğu gibi atıp, dağıtır...

Yüzlerce mimarımız Mimarlar Odası'nda turşu kavanozuna tıkılmış gibi duruyor, Melih Gökçek ise bir demokrasi kahramanı, elinde balta Ankara'ya saldırıyor? Ne diyelim, Yaşasın Demokrasi!..

Sağcı partiler, Demirel, Özal, Bahçeli, vs. negatif seleksiyona uygun kadroların sahibiydiler. Taşra / köy ilkokullarından gelmiş politikacılar niteliksiz okul mezunlarını sırf hemşehrim diye iktidar makamlarına yerleştirdiler.

Taşra / köylerden gelenlerin yaptıkları liderleri / partilerine sadakatla bağlanmak. Bekçilik. Korumacılık.

Sadakat, sağcı kadroların köpekleştirdiği bir halkın hikayesidir! Sağcılar dünyanın hiçbir ülkesinde bu kadar tadından yenmez, beleş demokrasi bulamaz. Tek bir okumuş / yazmış, tek bir düşünen adam, tek bir eser sahibi insana sahip olmadan yüzde seksen oyu nerde alabilirler? Sağcılık, devlete ve halka pusu kuran elli yıllık hırsız çakalların adıdır...

Siyasette tek değerleri, partiye / derneğe / lidere bağlılık. Tekkeyi bekleyenler çorbayı içiyor. Bizim adamımız, hemşerimiz, köylümüz, her türlü övgüye ve makama değer bulunuyor.

Sağcı siyaset felsefesi şudur: "kaptırmamak".. Anadolu'nun bağrından gelen bu niteliksiz hemşehri / müteahhitlerin adamları bu makamları "muhafaza" edecek, kimseye koklatmayacak.

Sağcı siyaset sayesinde Türkiye Devleti'ni taşranın sadık ama bilgisiz militanları yönetti ve yoketti!.

Cehaletin tek kusuru sadece sarsılmaz denen devleti / vatanı yerle bir etmek olmadı. Cehalet ülkeyi despotizmle, zalimlikle yönetti. Devlet satılır, bankalar soyulurken, sağ iktidarlar canhıraş bir polis devleti inşa etmeyi akıl edebildi. Sağ iktidarlardan aldıkları cesaretle halkın üstüne saldırdılar.

Sağ iktidarlar hemşericilik / taşracılık / köylülük gibi değerlerle bankaları / devleti haşat etmekle kalmadı, cumhuriyet değerlerini yerle bir etti, bu yüzden, şimdi, mülkünü koruyamayan devlet laikliğini korumak için hazır kıta bekliyor!..

Neyse, taşra okullarının sadık militanlarıyla devlet kadroları tıka basa dolduruldu ve polis teşkilatıyla TRT aynı yöntemlerle çalışmaya başladı.

Anneler, babalar yemedi içmedi, evlatlarını birinci sınıf kolejler, nitelikli okullardan mezun etti. Göz kamaştırıcı, şaşırtıcı bir fen, fizik, kimya, mtematik, işletme, bilgisayar, elektronik mezunları hayata atıldı. Kamu kurumları iflas ettiği için bilgi ve becerilerini özel şirketlere, medyaya, yabancı şirketlere verdiler. Kolejliler firmalara koştu, reklam, medya, bankacılık, özel şirketler, devletten özelleştirilen şirketler kolej mezunlarının hayat sahası oldu.

Özal, prensleri ve medyasıyla şöhret yaptı, büyük oy kitlelerini taşra / kasabalı niteliksiz köylü politikacılar üzerinden yaptı, ancak, iktidarının kaymağını havalı, okumuş, şık giyimli kolejli, modern, batılı görünümlü gençlerle yedi.

(Bu yıllarda kardeşim, bir bankanın genel müdür yardımcısıydı, eski çalışanları paso işten atıyor genç Boğaziçili, ODTÜ'lü gençleri işe alıyordu... Bu kadar tecrübesi olanları niye atıyorsun diye sordum. Bize ayak bağı olmaktan başka işe yaramıyor yaşlılar. Yurtdışından gelen faksları okuyacak kadar yabancı dili olan gençler bize yeter" diye cevap verdi, Özal dönemini güzel özetliyordu...)

Bugün AKP'de böyle yapıyor, yoksullar / varoşlardan oyları topluyor TÜSİAD'la yiyor. Modern, eğitimli kolejli gençleri Özal gibi vitrin gibi kullanmaya çalışıyor.

Bu kolejli gençler de Türkiye'nin siyasi edebiyatına imaj, vitrin gibi kavramlarla gelip oturdu. Bu sosyal sıfatlar ülkemizde pek oturmuş değil, ancak magazinel sıfatlar yakıştırılıp durur, Beyaz Türkler / Zenciler gibi... Ancak, her iki taraf da aynı ideolojiden beslenir, yani, Türkiye'yi ırk / mezhep / bölgeler gibi kavramlarla tartışmayı çok severler!..

Konumuza girelim, taşralı militan kadrolar siyasi alışkanlıklarını devlet kadrolarına taşıdılar. Bu alışkanlıklar, köylü, iptidai, yerel, ilkel değerlerdi, hemşehricilik gibi, ırk, mezhep, bölgeler konuşmak gibi.

Bugün devlet dairelerine bakın, hangi şehrin bakanı görev yapmışsa o yıllarda o şehir bakanlığa dolmuştur. Taşralı hemşehriler bu ülkeyi lazlar, Yozgatlılar, siyonistler gibi konuşmayı çok sever!

Bu basit bir siyasi kadrolaşma değildir, bu sağcı, köylü dili, yurttaş, vatandaş gibi, Cumhuriyet Türkiyesi'nin dilini bozmuş, hatta, Amerika'nın desteğiyle Türkçülük icad olunup, Cumhuriyet mutabakatı bozulmuştur. Bugün ülkemize etnik / ırk / mezhep / bölge konuşulmasını bu köylü, sağcı politikacılar ve onların Amerikancı liderleri öğretmiştir..

O kadar köylüydüler ki akıl almaz, Aydın Menderes, Türkeş, Hasan Celal gibi isimlerin arabaları Medyum Memiş denen herifin evinden çıkarken görüntülenmiş, Kültür Bakanı Kemal Zeybek'in bir deli medyumu başdanışmanlık kadrosunda çalıştırdığı unutulmamıştır.

Türkiye'ye, etnik / mezhep / bölge / köy ve hemşehri değerleri üzerinden konuşmayı bu sağcı politikacılar öğretti, Cumhuriyet Türkiyesi'nin "dilini" paramparça ettiler, çünkü, çok aşağılayıcı, çok iptidai dilleri vardı. Bir nevi hemşerilerinden "devlet" yapmaya kalktılar!.

Enteresandır sağcı politikaların hazırladığı bu siyasi malzeme üzerine batı, Amerika, solcular çok düşündü... Ve ne kadar enteresandır, bir zaman sonra, Avrupa Birliği, Pentagon, Avrupacı solcular, liberaller de, ülkemiz üzerine aleviler, kürtler, bölgeler, gibi konuşmaya başladı. Ne kadar enteresan, liberallerin imaj, vitrin sahipleri de, okumuş kesimler de Türkiye'yi, bölgeler azınlıklar gibi kavramlarla tartışmayı çok sevdi...

Sağ politikacılar cumhuriyet dilini bozmakla kalmadı, ırk / mezhep / bölge konuşmasını bir bulaşıcı hastalık gibi tüm ideolojilerin /

13. Sayfadan Devam

düşüncelerin üstüne attı.. Bugün TÜSİAD'ın raporları dahi etnik bölgeler diye başlıyor söze..

Yani, Türk sağının köylü hemşerileriyle ele geçirdiği devlet kadrolarının dilini bir zaman sonra, hem Avrupa, hem Amerika, hem liberaller, hem yeni yetme kolejliler siyasi terbiye olarak öğrendi. Ve Türkiye'nin siyasi dokusu işte böyle oluştu!.

Şimdi, kim parti, dernek, sendika kurmak istiyorsa, bu kavramlarla konuşuyor, bunlarla siyaset yapıyor!..

Oysa partilerin, sendikaların, ırk / mezhep / bölgeler üzerinden siyaset yapması yasaktır, solun düşünce adamlarının sağın hazırladığı bu ilkel siyasetin tuzağına düşmesi ayıptır, bilime, insanlığa, kardeşliğe, topluma zararlıdır...

Böyle böyle hepimiz siyaset / toplum nedir unuttuk? Partilerin, sendikaların yazarların görevi nedir hatırlamıyoruz?

Gelin hatırlayalım.

Birey, insan, toplum, devlet, hukuk, gelenekler, nedir? Ne işe yararlar? Sosyoloji kitapları yazar! Sosyolojiyi inşa edenlerin başında İbni Haldun gelir, ancak, sosyolojinin bilim haline gelmesi batının marifetidir. Modern toplumu herkes sosyolojiden hareketle tanımaya çalışır.

Bugün yeryüzünün tüm akademilerinde birinci sınıflarda Sosyolojiye Giriş dersleri okutulur. Dünyayı / toplumu tanımak için sosyolojinin kuramları / tezleri bize yardımcı olur.

Türkiye'de de onlarca Sosyoloji'ye Giriş kitabı yazılmıştır. En kötüsü, gençliğimizde dalga geçtiğimiz Özer Ozankaya'nın Sosyolojiye Giriş kitabıdır. Bu kitaplar, birey nedir, toplum nedir, sosyal tabakalaşma nedir, sosyal meslekler ne demektir, ücretliler, işçiler, işsizler, azgelişmişlik, milli gelir, burjuva, kent, soyluluk, değerler, tarih, yoksulluk nedir, ve biz bunları nasıl görüp değerlendirmeliyiz düşüncesinin cetvellerini bize verir.

Hayatı, toplumu, tarihi, değerleri, sınıfları, kurumları öğrenmek için tüm dünyanın mürcaaat ettiği kavramlar bu kitaplarda saklı.

Dikkat edelim bu kitaplar "soyutlayarak" konuşur, yani, ırk / mezhep / dinlerin ayrı ayrı isimleri, bölgeleri, adetleri bizi ilgilendirmez? "Irkçı" diye "dindar" diye ve belirli bölge adı vermeden genel kavramlarla konuşuruz.

Bunu batı öğretti bize, gelir, kalkınma, modernizm, az gelişmişlik gibi bir yığın kavramı kullanmayı... Sosyolojinin alanı bu, genelleyerek ve soyutlayarak konuşur.

Yani, sosyolojiden hareketle varoşlar deriz, göçler deriz, gecekondulular deriz. Yozgatlılar demeyiz. Kalkınmamış, geri kalmış deriz, Gürcüler demeyiz. Çünkü, varoşda oturan Gürcü'nün de Laz'ın da "davranışları" ve siyasi kanaatlerinin benzerlik taşıyacağı iddiası sosyolojinin çıkış tezidir!

Yani, TV izleyicisi Gürcü'yle, Laz arasında "izleyici" "tüketici" olarak hangi fark kaldı? Yani, Çankırı Türkiye'nin en yoksul şehridir, Hakkari de öyle, o halde, Hakkari bölgesel farklılığından dolayı aç kaldı diyemeyiz...

Velhasıl, soyutlayarak / genelleyerek konuşuruz, soyutlama şu, Laz demeyiz birey deriz, işsiz gürcüler demeyiz, işsizler deriz... Yani şöyle açıklama yapmayız, Çankırılılar yörük olduğu için, Hakkarililer Kürt olduğu için yoksul!

Sosyoloji bize birşey öğretmişti, her iki şehirde iyi gelir kaynakları olmadığı için iyi eğitim alamıyor, bu yüzden şeyhi, zübüktü, sağcı politikacıların kurbanı oluyor!

Ya da, bugün AB azınlık haklarını kendi topraklarında bolca dağıttığı için mi zengin, hangisi milli sınırını feda etmiş... Zengin oldukları için keyifleri gıcır. Birgün Fransız çiftçiler AB'den umduklarını bulamaz aç kalırlarsa o zaman kavga / ayrılma başlar mı? Başlar. Kavga ilerledikçe Fransız dili Almanca'dan ileridir, Fransız kültürü Almanya'nın önündedir, Almanlar zaten bizi işgal etmişti, deyip tarih yeniden ırkçılık üzerinden hortlar mı? Hortlar!

Açlığın / eşitsizliğin sebebini her yerde ararlar ve gadre uğramışlık edebiyatını bal gibi yaparlar...

Oysa Amerika, Avrupa, liberallerimiz, gelir dağılımının iyileşmesi yönünde sosyolojik kavramlarla konuşmaz. Israrla, ırk, mezhep, bölgeler edebiyatı yapar. Ve bunu en solcu sendika KESK dahi yapar, Pentagon'a kadar, Radikal Gazetesi'ne kadar aynı dil, ırk / mezhep / bölgeler siyaset yapılır.

Hukuka geçelim. Yüzelli yıldır batı hukuku ders olarak okutulur, kurumlarımız batı hukukunun şekillendirmesidir. Lazlar'a ayrı bir poliçe yazmayız, Arap kökenlerinin çekleri farklı değil. Emekli sandığına müracaatta Arnavut kökenliler aranmaz. Huzur evlerinde, burslarda, maaşlarda, bu adamlar Gürcü'dür giremez, denmez...

Çünkü, hem sosyoloji, hem de hukuk, birey ve toplum gibi soyut kavramlar üzerinden matematiğini yapar, Tatar kökenli, dernek kuramaz diye kayıt kuyut yoktur...

Eğer bireylerin istihdamını düşünürsen, bundan Boşnaklar da yararlanır, Acem kökenliler de. Sadece "lazların" geçmesi için bir kaldırım yapılmaz, sadece Özbekler için kurulmuş, emekli sandığı, parti, sendika, mahkeme yoktur!

Hukuk ve sosyolojinin bu değerleri yüzelli yıldır ülkemizde, derslerimizde okutur, yasalarımıza geçiririz. Yani Hukuk Fakültesi'nde kıymetli evrak dersi veren hoca, sınıfta, "lazların kıymetli evrakı" diye ayrı bir ders vermez.

Peki neden okumuş yazmışlarımız Amerikan raporları, Avrupa raporları, Avrupacı, liberal yazarlarımız, sendikalarımız, partilerimiz, hangi açıklamayı yapsa "ırk/mezhep/bölgeler" diye lafa giriyor.

Geçtiğimiz yirmi sene içinde herkes bir şekilde fikirlerini bu kavramlar üzerinden inşa etti. Herkes dünya görüşünü ırk / mezhep / bölgeler felsefesiyle oluşturdu.

Gelin, insanların işsizliğini, ücretlerini, yatırımlarını, üretimini konuşalım. Gelin, mesela, çok zengin Ankara belediyesi onbinlerce öğrenciye burs verebilsin. Yüzbinlerce genç kızımız burs alamadığı için büyük şehirlerde denemedikleri ahlaksızlık kalmıyor. Bunun önünü almanın yolu genç kızlara belediye kaynaklarından "burslar" vermektir. Üniversiteye dolmuş parası bulamayan lazın kızı da orospu oluyor, Gürcü'nün kızı da... Gelin ülke kaynaklarını bölüştürmenin, sosyal hizmetleri çoğaltmanın siyasetini yapalım.

Mesela, Radikal yazarları, başta Murat Belge, sosyal kurumlar üzerine yazı yazmaz, varsa yoksa ırk / mezhep / bölgeler, binlerce yazısı "ırklar / etnikler" üzerine. Sosyal konularda bizi geliştirse, hukuk, sosyolojimizi bilgimizi ve siyasetimizi geliştirse, yok!..

Okumuş bir insan değil mi, üniversite eğitimi almadı mı, insanlığın kardeşliği için, sosyolojinin ve hukukun soyut kavramlarıyla konuşulması ve siyaset yapılması gerektiğini biliyor mu? Biliyor!.

Türkiye sosyal konular üzerinden siyaset yapacak aydın da bulamıyor, siyasetçi de... Varsa yoksa, lazlar da devlet kurar mı, kuramaz mı, aslında bir dilleri de var, olabilir de...

Bu insanlık / toplum düşmanlığıdır. Avrupa, Amerika, liberaller, elele etnik, bölgeler, ırklar, mezhepler oyunu oynuyor, yıllardır aynı dilin siyasetini yapıyor...

Açlık, istihdam, kalkınma, ücretler, yok, kimse konuşmuyor!.

Afganistan'ın dağlarından Okyanus'taki minicik adalara kadar dünya üzerine doğan herkes bir ırk, kültür üzerine doğar. Ancak, biraradalık için hepimiz sosyoloji ve hukuk terbiyesinden geçeriz.

Kalkınmamış, gelir düzeyi düşük, işsiz, vs. diyelim, hayır, ısrarla ırk / mezhep / bölgeler diyoruz.

Şimdi örnekle bunu açıklayalım. Ülkemizdeki küçük partilerden iki tanesi EMEP ve Komünist Parti, ısrarla, "ırk/mezhep/bölgeler" dilini kullanmaz. İdeolojik bir yasaklık, bu alana girmezler. Bu iki sol parti ısrarla birey/toplum/sosyoloji ve hukuk kavramları kullanır. Bu iki partinin bildiri ve metinlerinde Türkiye "ırklar/mezhepler/bölgeler" gibi ayrımlara tabi tutulmaz. Bu iki parti de işsizler, yoksulluklar vs. gibi soyut ve genel kavramlardan hareket eder.

Bunun sebebi şudur, Marks'tan beri sadece solcular değil, dünya aydınları özgürlüğün tanımını "ekonomik bağımsızlık" olarak verir. Oysa, ülkemizdeki Avrupacı solcular özgürlüğün tanımını artık "etnik bağımsızlık" olarak veriyor!

Başta Murat Belge bey, Avrupacı sol, özgürlüğün tanımını artık "kültürel, etnik bağımsızlık" olarak yazıp, çiziyor. Üstelik literatür üzerine, yani "kaynak kitaplar" üzerine hegemonik, despotik bir hakimiyet kuruyorlar. Bu kitapların dilinin de, özgürlük, insanlık anlayışları da şimdi yeni etnikçi dillerine göre ayarlıyorlar! Hani, hukuk da, sosyoloji de, temel insanlık bilimi de "etnikçi" demeye getiriyorlar.

Bu iki küçük sol partiyi beğenin, beğenmeyin, insanca, kardeşçe, yani üniversal bir dil kullandıkları ortada! Ve Amerika'nın, Pentagon'un, Avrupa Birliği'nin, hemşerici sağ zihniyetin, MHP'nin ırçkı dilin aynısını kullanan Avrupacı sol'la büyük bir savaş halindeler!.

Ancak, özgürlüğün tarifini "etnik bağımsızlık" olarak veren Avrupacı solun elinde cafcaflı dergiler, gazeteler var, bu yüzden Türkiye "sol" diye bu insanları tanıyor. Böylelikle Avrupa coğrafyasında "solu" olmayan tek ülkeyiz!..

Bakın Avrupacı solcular Orta-Doğu'nun başına ve ülkemize nasıl bir ideolojik bela hazırladılar.

Özgürlüğün tanımını "ekonomik bağımsızlık" olarak veren düşünce oldum olası Amerika'yı sömürgeci/emperyalist olarak görür. Yani, Amerika, baş düşmandır!.

Oysa, Avrupacı sol, özgürlüğün tanımını "etnik bağımsızlıkçı" olarak veriyor. Ve bu etniklere Amerika iyi bakıyor, siyasi olarak koruyor, kolluyor, yardımcı oluyor.

Yani, Amerika korkulacak şey değil. Baş düşman hiç değil. Peki neymiş Amerika, etnik bağımsızlıkçılar için bir şansmış, çünkü etnik tezleri destekliyor. Bir zamanlar da hatırlayın Türkçüleri destekliyordu.

Böylelikle yeryüzü topraklarında Amerika destekli, Amerikan yanlısı tek solcu düşünceyi yarattığımız için, başta Murat Belge, bu ideoloji ve düşünce hokkabazlarını kutlayalım.

Avrupacı solcu bu ideoloji hokkabazları bununla kalsa iyi... Bizler, üniversitelerde konuşma yapıyor, anti-amerikancı bir dil kullanıyoruz, görevim bu benim.

Avrupacı solcuların diliyle büyümüş bir öğrenci ayağa kalkıyor şöyle diyor bana: "Siz Amerikan düşmanlığı maskesi altında yabancı düşmanlığı yapıyorsunuz, yani 'insanlık düşmanısınız!'.."

Vay, vay, vay, ne günlere kaldık.

Buyrun, devam ediyor: "Gençleri Amerikan düşmanı yaparak onları insanlığa düşman yapıyorsunuz!.."

Vay, vay, vay...

Bu soruları gizlice kulağıma söylemediler, tıka basa dolu salonlarda yüzlerce izleyicinin huzurunda söyleniyor...

48 yaşıma geldim, topraklarımda ilk defa Avrupacı solcuların büyüttüğü etnik bağımsızcıların Amerikancı tezlerini görüyor, duyuyorum.

Sadece Amerikancılıkla kalsa iyi, bakın sadece özgürlük değil, "aydın tarifini" bile nasıl değiştirmişler, Avrupacı solcu genç soruyor, üstelik itham ederek söylüyor: "Aydınlar kendi kültürlerine gönderme yaparak konuşamaz. Siz, kendi topraklarınıza çok vurgu yapıyorsunuz. Bunun aydın olmayla alakası yok!"..

Buyrun... Benden kültürüme, toprağıma vurgu yapmamamı talep ediyor!.. Talep ettiği yer: Üniversite!..

Genç, benden, vatanımı sevmememi istiyor, seversem aydın olamazmışım...

Herkes toprağına, kültürüne sarılmış, bizden istedikleri "sarılmayın", "bırakın", Pentagon dilini kullanın, Avrupacı solcular gibi "aydın" olun!..

Amerikancı solcular dünyaya hoş geldiniz, topraklarımıza hoşgeldiniz, insanlık kültürüne hoş geldiniz!.

Hem Amerikancı hem solcu, nasıl oldu demeyin? TÖRKİŞ düşünce felsefesinin ürünü!..

Özgürlüğün tanımını değiştirdiler, aydının tarifini değiştirdiler, yani sizi çocuk bulup değiştiriyorlar, baksanıza sendikaları bile kandırıyorlar, yüzbinlerce üyesi olan ve sosyal haklar için çalışması gereken KESK gibi bir sendikayı kafaladıklarına göre...

Nihat Genç

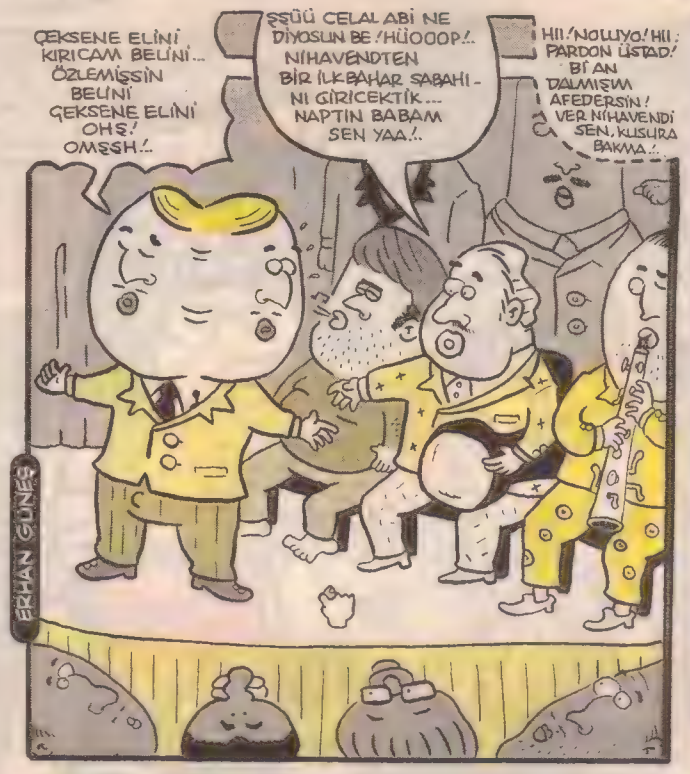

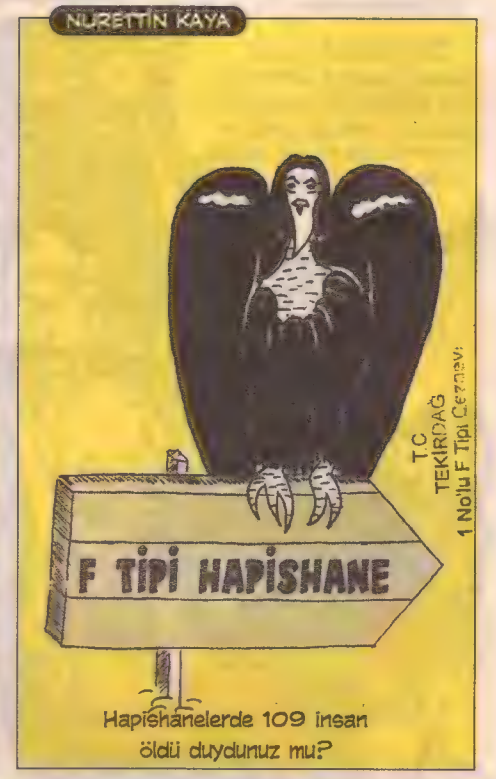

SAYI: 648
9 NİSAN 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR

● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju Kirte Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

Anadolu'dan karikatür göndermek için Adres : 15. safya Karikatürleri Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu-İstanbul... Yolunuz Leman'a düşerse Galip Tekin, giriş kat...

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

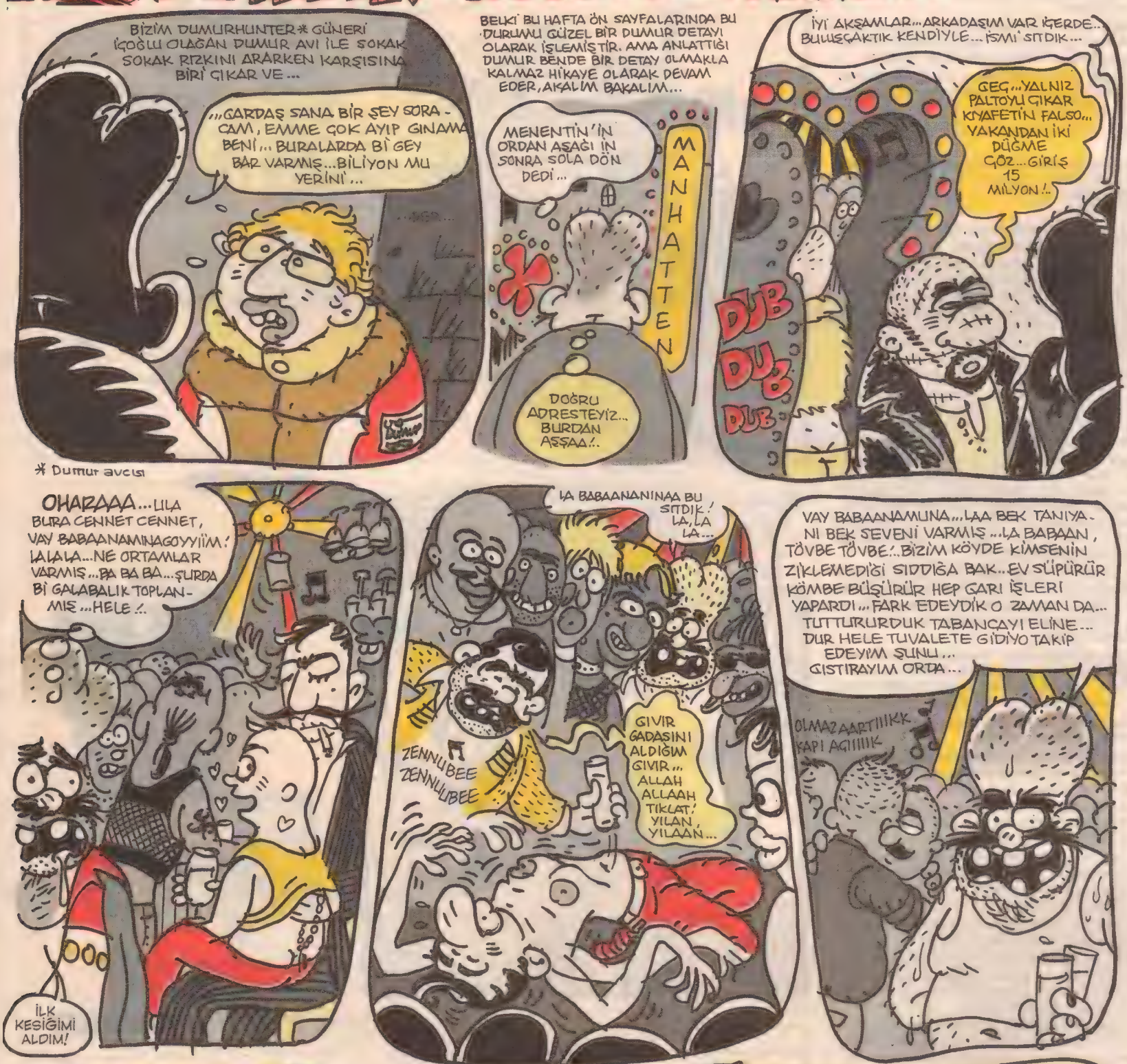

Çörek : Çizgi-film böreği...

Abaza : Belli ki Çerkezlerin cinsel hayatı daha hareketli.

Kanamalı Hasta: Kadınlık hali...

Ruh Çağırma : Madem bu kadar beceriklisin, bari cesedi çağır da azıcık eğlenelim be usta...

Ağlak : Ağlama uzmanı...

Papatya Falı : Kırkayak kullanırsanız işi garantiye almış olursunuz. Ama mümkün mertebe sevmiyo'dan başlamanızda yarar var tabi...

Telepati : Sen çaldır, ben seni şirketten ararım...

Reyting Rekoru : Dünya Rekortmeni'nin belli olmaması çok kıllandırıcı...

Heykel : Allah kimi taş yapacağını nasıl da biliyo...

Aptal Sarışın : Tüm esmerlerin kendini akıllı sanması çok daha büyük aptallık değil mi?..

Bluğ Çağı : Bizim oğlan otspire başladı demeye utanıyolar heralde...

Anma Töreni : Eee mühim biri olmanın cilveleri işte. Öldüğünü zırt pırt hatırlatırlar adama...

Mars : Tamam ulan, tut ki varil varil su çıktı. Naapıcaz, gidip yıkanıcaz mı?..

Teleskop : Bana bak lan, uzaylı da bize mikroskopla bakıyosa var ya ağzımıza sıçıldı demektir...

Kişisel Resim Sergisi : Çok mu kişisel lan? Bakmayalım istersen...

Aptalca : Çok akıllıya söylenen herhangi bişey...

Test Yayını : Ne yani zayıf alırsak programları seyredemiycek miyiz?..

500 Evler : Beşyüz dedikten sonra bi de ler demene gerek yok güzelim. Rahat ol. Ayrıca sen böyle yapınca ben daha çok kıllanıyorum ki; acaba beşyüzden fazla ev mi var diyorum, nooluyoruz oluyorum yani...

Patik : Çocuk ruhlu pabuç.

Şovrum : Yunan asıllı şovmen...

Kont : Kontörlü telefon kullanan asil...

Panayır : Köy sosyetesinin uğrak yeri...

Kamasutra : Daha çok bi dövüş sanatını andırıyo ya hadi bakalım. Nasıl olsa kama bende, manita düşünsün...

Merasim : Resmi mavra...

Şeytan Tırnağı : Metroseksüeller korksun diye manikürcüler tarafından uydurulmuş bişey...

bokubok@hotmail.com

649

16 Nisan 200

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

ORASI FELLUCE, ORDAN ÇIKIŞ YOK

Amerika ve koalisyon güçleri Irak'ta batağa saplandı...Irak halkı Felluce'de Amerikan güçlerinin planlarını alt üst ediyor... Irak lokması ABD'nin ve koalisyon güçlerinin boğazına düğümlendi... Kayıpların sayısı arttıkça Amerikan kamuoyundaki öfke de giderek büyüyor...Vietnam sendromu tekrar dillerde... Bir yandan cephede askerler intihar ediyor, bir yandan da esir alınan koalisyon güçlerinin Irak'tan çekilmesi için boğazlarına dayanan palalar modern dünyanın kanını donduruyor... Korku ve panikten gözü dönen Amerikalı askerler sivil Irak halkı üzerinde vahşetini giderek arttırıyor... 6 Amerikalı askerin öldürülmesinin ardından 600 Iraklı iki gün içinde katledilmesi Felluce halkını yıldırmak yerine Irak'taki isyan ateşini arttırıyor... Zaten 11 Eylül hakkındaki herşeyin Bush ve avanesi tarafından bilindiği iddialarıyla ile çalkalanan Amerika'da avaneler mahkemelerde ifadeler veriyor... Görülen o ki,

Dingil Bush'un bugünler en güzel günleri...

O MÜTHİŞ NEONDA TÜRKİYE'NİN YENİ ADI YAZILIYDI!

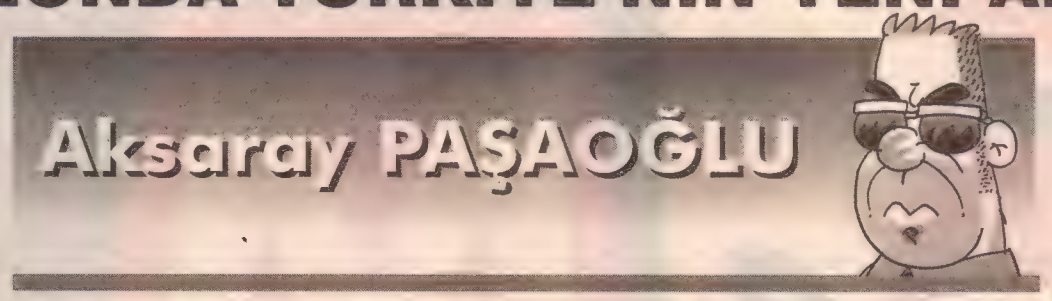

Hiç holistik tatil yaptınız mı? O moda. Sadece bedeninizi değil, ruhunuzu, hayallerinizi, damarlarınızı, ensenizi, kısaca herşeyinizi dinlendiriyorsunuz. **Ben geçen yıl Alanya'da çok hârika bir holistik tatil yaptım. Sanal ruh ikizim ve onun Hayâl adındaki kuzeni de dahil olmak üzere içimde yaşattığım onsekiz ayrı kişilik için grup indirimine rağmen ikiyüzbin dolar harcadım.** Fakat aramda çok eğlendim. Bir gece, içimdeki bütün kişilikler zurna oldular ve kafalarına göre yörelere dağılınca içimdeki kişiliklerden dördü iki gün sonra İncirlik üssünde Amerikan jetlerine binmeye çalışırken yakalandı. Sizin dolarınız var mı? Yok diyorsanız ben size farklı bir tatil önereceğim. Ben bunu dar gelirli aileler için düşündüm. **Meselâ bu yıl sadece elinizi tatile yolluyorsunuz. Gelecek yıl bir bacağınızı. o, holistik değil.** Bunu bir sigorta hastanesinde yaptırabilirsiniz.. O çılgınca mı? Bence bir tatil biraz çılgınca olmalı.

VOLEYBOL FİLESİ KADAR ÖRÜMCEK AĞI

Dünya artık değişti. Bunu, o kafalarının içini basketbol sahası büyüklüğünde örümcek ağı kaplamış, ağızlarında, sokağı seyreden elim kadar tarantulalarla tivilere gidip ahkâm kesen o eski Sovyetler Birliği'nin Kolhoz kafalı, komsomolumsu çatık kaşlı, çenesi filizlenmiş koca bir kumpir patatesi sanki, ağzında bir tane çürük azı dişi kalmış, onu da iğrenç bir helâ fırçasıyla kırkbeş günde bir fırçalıyor! **Hiç dünya tatlısı yediniz mi?** Onu Levent'te Elber usta yapıyor. Aslında o sütlaç. **Dünyada yapıldığı için Elber usta ona dünya tatlısı diyor. O çok mâkul. Kâsesi otuzbeş milyon lira. O bir mutfak dostu.** Şu günlerde dünyayı kavrayamayan bazı o eski polit-büro beyinli, gençken laba luba tvist yaptım diye beni afaroz eden o belden aşağısı bulucin, üst kısmı yeşil parka. **Ben yazın köyüme özel uçakla gidiyorum, o eşşolueşşek elli yaşına gelmiş hâlâ o lisede giydiği otuz beden bulucini giyiyor.** Giydiğini sanıyor. Bulucin yirmi sene önce son damlasına kadar bitmiş. Herif donla geziyor, farkında değil. Çünkü o deli ve yalancı. Irak'ta kötü şeyler de oluyor. Fallujah'ta yangın çıkmış...

TÜRKİYE'YE ARTIK TÜRKİYE DEMEYELİM

Bakın size ne anlatacağım. Hiç kahveye gittiniz mi? Ben gittim. orası kalabalık ve vapur bacası gibi. Siz geri zekâlı olduğunu iddia etseniz de bence **Türk insanı çok zeki ve yaratıcı. O hergün yeni birşey buluyor. O müthiş kahvede dâhice tasarlanmış bir makina gördüm. Ve o an AB'ye mutlaka gireceğime bir kez daha inandım. O akıl almaz! Çay demler gibi demliyorsunuz.** Sanırım sıkıştırılmış likit gaz mantığıyla işliyor. O ne mi? O devâsâ bir sigara. Boyu iki metre. adı nargile. Ve inanıyorum ki nargile kısa zamanda çok yaygınlaşacak. Ben nargile çok sevdim. Suya tütün basıp alttan ateş kaynatıyor. O anda beynimde şimşek gibi bakın ne neon yandı. **O neonda Türkiye'nin yeni adı yazılıydı: Yavrupa! Yâni yavru Avrupa...**

BECKHAM'LA YANYANA OYNAYAN BİR TÜRK

Dün akşam çok hârika bir rüya gördüm. Real Madrid takımındaydım. On milyon kişilik bir stadyumda Manchesterle oynuyorduk. Bir ara o müthiş dünya idolü kıdemli metroseksüel David Beckham'la yanyana geldik. Ve kıçıma dostça hani o bir futbol klasiği olan minik şaplaklardan vurdu. **Ama beni asıl heyecanlandıran, o maçta Beckham'dan on gömlek üstün bir futbol sergileyerek ikisi Zidan'ın asistiyle altı gol birden atan sayın Tayyip Erdoğan oldu.** Kendisini kutluyorum ve son derece yoğun gündemi arasında vakit ayırdığı, rüyadır demeyip bu maça geldiği ve yüreğini koyarak oynadığı için ona teşekkür ediyorum. Bence rüya, Türkiye'nin artık dünya liginde olduğunu gösteriyor.

DÜNYAYA PIRIL PIRIL GÖZLERLE BAKMAK

Diz kapağınızı seviyor musunuz? Ben bunu düşündüm, dizkapağımı çok seviyorum. O bir kapak. Açıp içine hiç bakmadım. O benim dizimde. Cumartesi akşamı deniz taksisiyle eve dönüyordum, eşim aradı, misafir gelecekmiş. Bir kilo altın tozu istedi. Altın hamuru yapıp altın börek açacakmış. O moda. **Misafir gelecek diye eşimle gidip gözlerimize pırlanta taktırdık. Ben iki gözüme kalp şeklinde, eşim gözlerini tamamen aldırıp yerine ceviz büyüklüğünde iki elmas taktırdı. Kedimiz Yalaka'nın gözlerine de pırlanta taktırdık.** Gece onikide Nisan seksine giderken tinerciler onu soymuşlar. Onlar tinerci. Misafirlerimiz de gözlerine mücevher taktırmışlardı. Ben gecenin esprisini yapınca **"Altın börek karnımı doyurdu, pırlantalı gözümü doyurmadı."** deyince puhhhh... Ağzımdan, onların da ağzından, beşyüzbin dolarlık halıya en az beş milyar liralık şarap püskürdü...

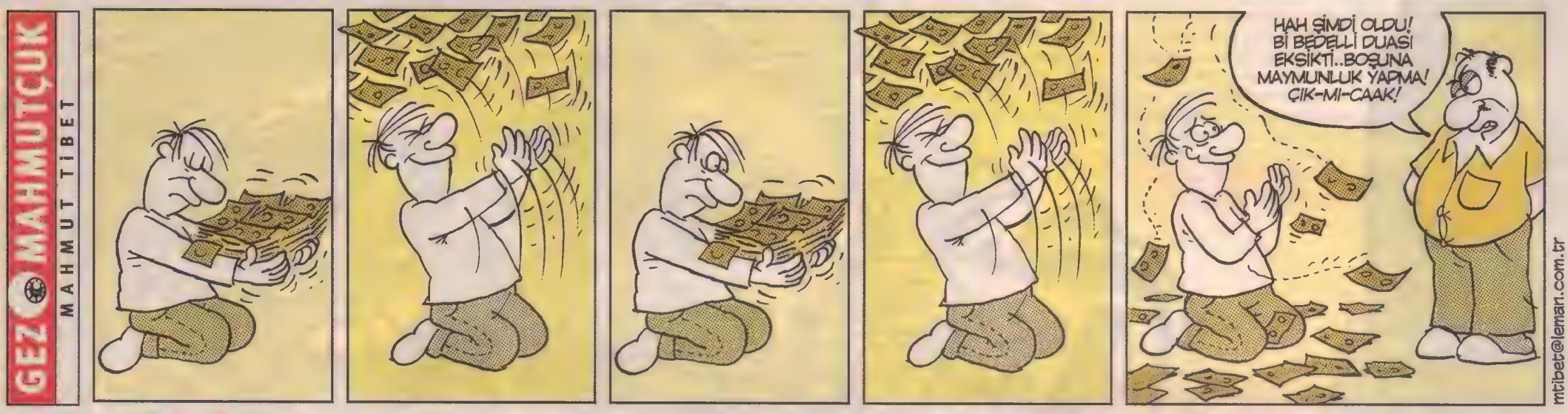

LeMan 16-18 Nisan tarihleri arasında Çanakkale'de ve İzmir TÜYAP Kitap Fuarı'nda...

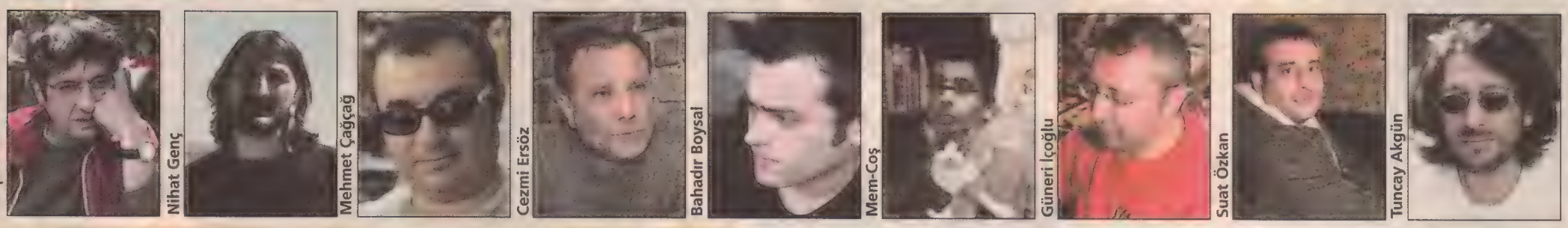

SÖYLEŞİ

16 Nisan Cuma günü saat 16:00'da Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Anafartalar Kampüsü S. Demirel Konferans Salonu...

Sinema Medya Öğrenci Topluluğu Org.

İMZA GÜNÜ

17 Nisan Cumartesi ve 18 Nisan Pazar günü İzmir TÜYAP Kitap Fuarı LeMan Standındayız...

SÖYLEŞİ

17 Nisan Cumartesi günü saat 20:30 İzmir LeMan Kültür 1469. Sok. No:26 Alsancak-İzmir (Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ndeki İnzibat Karakolu'nun yanı)

VE ATOM KIZLARIYLA, DELİKANLILARI

LeMan

Amerikan soytarısı Rumsfeld: "**Irak'ta sorun yok, sadece karışıklık çıkaran bir grup haydut ve serseri var**" demiş..

Tayyip Erdoğan, belediye başkanlarını "**etik olmayacağı**" gerekçesiyle şirket ortağı olmamaları konusunda uyarırken bayiliğini yaptığı Ülker bisküvileri TCDD trenlerinde bedava dağıtılıyor. Dağıtım için ihale açılıp-açılmadığı ya da kaç para ödendiği bile bilinmiyor..

İsrail askerleri Ramallah'ta bir ilkokula bomba attı, yüzlerce öğrenci zehirlendi..

Mardin'in Kızıltepe ilçesinde gözaltına alınan H.A'ya biri bayan beş polisin copla tecavüz ettiği iddiasını savcı "**kadın kadına tecavüz olmaz**" diyerek reddetti..

İstanbul Film Festivali başladı başlamasına da nerde o eski festival seyircisi...

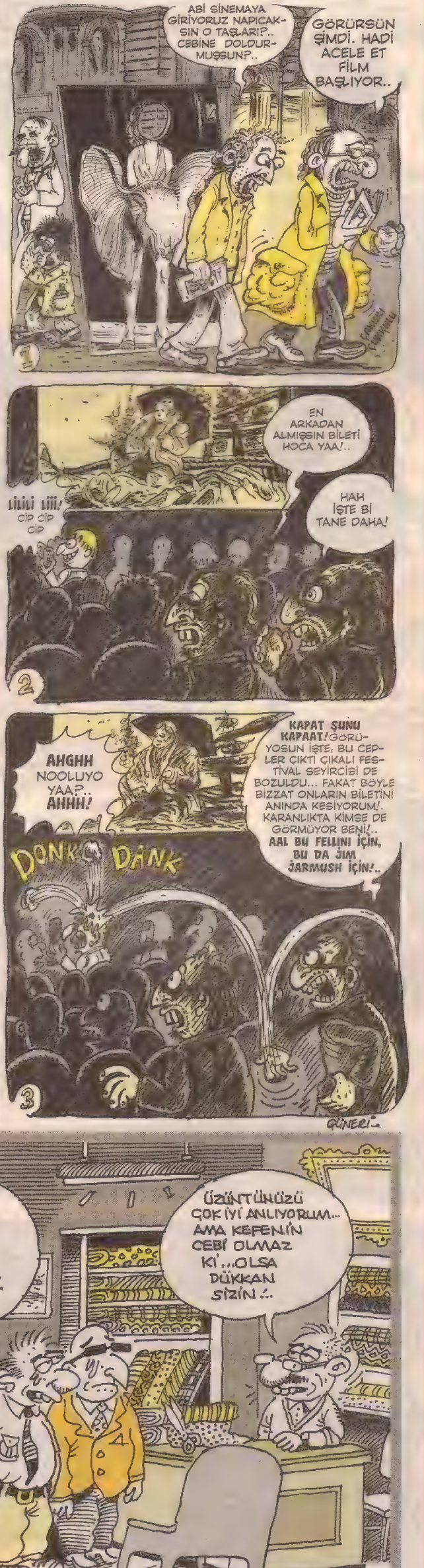

Türkiye'nin 3.2 milyar dolarlık servetiyle en zengin işadamı Sakıp Sabancı, kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak 71 yaşında öldü

40 SATIR

Vedat Özdemiroğlu

- Üzüm ezilir şarap olur, insan ezilir yazar olur!..
- **"Best, best" diye nicesine sarıldım, benim sadık yarim karaborsadır!..**
- David Beckham'ın sol testisi, sol ayağından daha değerli hale gelmiş diyolar!..
- **Niye ben hiçbir yere gidemiyorum da, her yere kavuşuyorum?!.**
- Birisi yanağından makas alırsa, diğer yanağını uzat!..
- **Japonya'nın cumhurbaşkanı Koizumi de, Richard Gere'nin kendini Budizme iyiden iyiye vermişi gibi mi ne?!.**
- Peki Kemal Derviş'in Amerika'dayken paso Ahmet Kaya dinlemesi!.. (Postexpress'te okudum)
- **Halk, Papadopulos'un AKEL'iyle diil, Ebru AKEL'le ilgili!..**
- Gene bize Mark, gene onlara Spencer!..
- **ABD'nin Irak'taki durumu iç güveysinden Felluce!..**
- Kurt-star'da son durum: 013 Çakır elendi!..
- **Kanada, fok katliamına yol açacak kararı almış; bayrağınızdaki ağaç münasip yerinize!..**
- Vaktimiz varken paramız yoktu, şimdi tam tersi, gene mesafeliyiz Film Festivali'yle!..
- **Ya herkes paranoyaksa?!.**
- Peki, Salvador Dali'nin bi noktadan sonra görüşmek isteyenlere zeka testi uygulatıp, Sadece testte başarılı olanlarla görüşmesi!..
- **Ulan aslında en güzeli FABRİKA AYARLARINA GERİ DÖNMEK!..**
- Leyla bir özne candır!..
- **Gene yanlış mesaj geldi: "Osman hani hocayla görüştüydün, bir de beni ümitlendirdin." (Makara mı diye huylandım ama gerçekmiş. Çeşit gibi..)**
- Maçlardan sonraki mağlup futbolcular gibi, mahkemeden çıkan mahkumlar da "Bu hakimlerle hayat bitmez" deseler ya! (Barış Mutlu)
- **James Bond terfi edip Ankara'ya atanıcakmış, 006 diye!..**
- Poplar Vadisi'nde son durum: Aşırı kiloları Simge'yi kurşunlardan korumuş!..
- **Niye müzikle zerre ilgilenmeyen beyazlar, hep müziği zencilerin ele geçirmesinden şikayetçi ki?!.**
- Rauf Denktaş istifa edip Burgazada'ya yerleşicekmiş diyolar!..
- **Karagöz de ilk tanıştıklarında Hacivat'a çok kıl görünmüş olsa ya!..**
- "Sen delisin Hunka... Kuktal Ruh senin aklına dokunmuş..." (Ken Parker'dan)
- **Ulan, ya en şahane arkadaşlarımla tanışamadan ölürsem?!.**
- Oktay Kaynarca'yı Nuriş'ler transfer etmiş diyolar!..
- **Yalvarırım nesnel ol bebeğim, uçan balonu uçan balon yapan içindeki helyumdur!..**
- Barda "Sex machine" parçasını dinlerken, bir de teknolojik olarak bizden ne kadar ileride olduklarını bir daha düşündüm!.. (Efe Gültekin)
- **Kız çocuklarının eğitiminde Uganda'dan gerideyiz, o yüzden zihniniz çolak!..**
- Koca dünyada adana Adliyesi bir, Güney Kore Parlementosu iki, olay bitmez!..
- **Kimsesizler Mezarlığı'nda kortej olmaz!.**
- "Bugün, Blake Edwards'ın -başoyuncu Peter Sellers- 'The Party' adlı filmini gördüm. İyi niyetli ve korkunç sakar bir adamın hikâyesi. İlk defa bir komedinin, beni bu kadar yorduğunu, bana acı geldiğini gördüm. Böyle bir insan ne yapabilir? (...)" (Oğuz Atay'ın günlüğünden, 26 Nisan 1970, İletişim Y.)
- **CHP-MHP dinlemiyo AB aşkı!..**
- Kartal olmazsa başka kuş istemez, hamsi uyar!..
- **"Randevu" lafını en çok kullanan Türk, Mehmet Ali Birand!..**
- Derviş yolsuzluk yapsaydı daha iyiydi, "tembel" diye adı çıkacağına!..
- **Daha zekiyiz ve dilbilgisine sahibiz diye, inekleri kafasından ayaklarına kadar yeme hakkımız olabilir mi?.. (Etoburluk vahşilik, ot iyidir!)**
- Türkiye, Ürdün, şimdi de KKTC... Kaç ülkenin vatandaşı, bulunmaz Hint yurttaşı mı lan bu Hakan Uzan?!.
- **Olmuyo işte birlikte, biz ayrı insanlarin dünyalarıyız!..**

"Başkalarının babaları" prostat ameliyatı olurdu hep, benim babam da oldu. Geçmiş olsun babacığım!..

Bayır Güvi

FEYHAN GÜVER guverfeyhan@hotmail.com

- Alo, Bunalgül ben. Eee... Şey diycektim: bişey... Herneyse... Farkında mısın Sıkılhan bizim ilişkimiz bi alışkanlığa dönüştü, heyecanını yitirdi, epridi... Bak mesela ben seni öylesine aradım ama niye aradığımı bilmiyorum. Yani aramasam da olurdu. Birbirimizi keşfettik bitti. Yani... Yeniden alevlenen bi tutku olayı, taze bi romantizim... Anlatabiliyo muyum... Senin bi partner olarak bana bi yenilik sunman lazım... Yani...

- Yahni bitti, yoğurdun dibi kaldı yalar mısın bebek?

- Anlamadım.

- Zzzt metro geçti... Metroseksüel... Hehe...

- Manyak mı yuttun Sıkılhan? Ne biçim konuşuyosun öyle yoğurtlu metrolu felan.

- Kendimi yeniledim işte Bunalgül. Farklı bi ben yaptım... Hadi tüket bana... Valla yepyeniyim üzerimde naylonlarım duruyo... Arzu edersen çıkarıyım naylonu aradan... Ya da tırtıklı naylon var, biraz ondan takalım...

- Yaa salak yenilik öyle bişey diil yaa. Mesela iş yerime elinde bir buket gülle gelmen, küçük bir piknik sepeti çıkarıp kendi yaptığın somon salatasıyla bir pembe şarap...

- Senin iş yeriniz neresi bağyan... Otelde mi çalışıyorsun, ne kadar alıyorsunuz?

- Ay yani tabi ki benim iş yerim felan yok... Elimdeki derginin "Baharda ilişki bakımı. Partnerinizi bahara hazırlayın" köşesinden bakıp verdim ben o örneği... Partner diyo, özel günlerde sizin için diyo, hoş bir kır gezisi ve sıcak çikolata...

- Tamam, o şekil de olur. Getirirsin o dergiyi resimlerine bakar da yaparız. Olmazsa ben visidi,dividi felan da ayarlarım. Çukulata diyorsun, onu da dökünürüz...

- Huyvan! Ay pardon, hayvan! Hasta ruhu, öküzgözü, ilk insanların ilki...

- Can Sıkılhan, naaber usta, Hırgürkan konuşuyor... Baksana, senden bi güzellik istiycem kardeş. Kantinde, sınıfta filan "Hırgürkan'ı pusuya düşürüp beş mermi sıkmışlar" diye bi söylenti yayabilir misin? "İndirmişler güzel abimi" de...

- Kan Hırgürcan, düzeltiyorum, Can Hırgürkan, niye durduk yere böyle bişey yapıyorum. Sözlüden, yazılıdan kaytarma olayıysa, sıradan bi hastalık bulalım. Ne bileyim, bir suçiçeği raporu filan ayarlasın ağır abilerin sana...

- Ne çiçeği ulan. Ben "Aslanlar gibi beş mermi yedi" de diyorum lavuk kalkmış "Hırgürkan suçiçeği açmış" diyim mi diyo. "Silikonları patlamış" de de hepten yavşak olsun bari...

- Boğmaca nası? Kalın hastalık.

- Olm bırak şimdi boğmacayı atmacayı filan. Ne diyosam o... Hatta ööle bi konuş ki beni öldü zannetsinler. Okul gazetesine Taziye ilanı verin, sıramı boş bırakın, artı, ben sana bi resmimi yollıycam çerçeveli, ortanca abimin düğününde çekilmişti, bööle siyah takım elbiseli, burnum Memati'ye bakışlarım Can Polat'a benziyo... İşte o resmi koyun... Spor salonunda bi anma töreni ayarla, siyah giyinin, sen Hekimoğlu türküsünü sööle. Tok ses yap, gırtlak oyununa girme, enstürüman kullanma. Kimya sözlüsünden soona çıkıcam ben ortaya... Anladın?... Alo... Lan? Kapadın mı gene şerefsiz... Alo... O beş mermının beşini birden sana sıkmayan Hırgürkan'ı karılar gibi kucaktan kucağa zıplatsınlar... Görürsün sen yavuşak!

- Alo, Sıkılhan... Ben Bunalgül. Deminki konuşmamızı düşündüm de. Biliyorum aslında kötü niyetli değilsin. Bi fantezi yapmak, ilişkiye kendi çapında bi yenilik getirmek istedin. Büzge'yle konuştuk "Ani maço tavırlar da ilişkiye bi heyecan getirir, hiç yoktan iyidir" dedi.

- Hiç yok daha iyi Bunalgül...

- Nası yani... "Kendimi yok edicam" mı diyosun... Ay çok hooş. Benim için di mığ. Çok tatlısın Sıkılhan. İşte bu yaa. Deminki maço şeysinden çok daha süper. Ama bi taraftan da sahiplenici bi tavır yani. "Ya benim olursun ya kendimi yok ederim" şeklinde... Yani fikir olarak güzel de. Ama bi açıdan özgürlüğünü kısıtlıyo insanın... Ay tam bilemedim şimdi yaa.. Gerçi sen kendini yok edersen ben tamamen özgür kalmış oluyorum tabi. Peki sen benim için hepten yok olmasan da, şey olsan... Yaa bi dakka, ben kapıyıp bi Büzge'yla konuşıyım seni daha sonra arıyım, tammam? Alo? Alo Sıkılhan... Ay salak cidden yok mu ettin kendini yoksaa... Alo... Lütfaaan... Hatta mısın? Yok musun? Hiç mi olmıycan. Hayvan mısın? Alo? Hayvanlarca...

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

VÖSYM Bİ SAYISAL Bİ SÖZEL

1. Bir dışbükey aynaya dimdik gelen kırmızı renkli ışın, o aynayı içbükey zannettiği an kırılmasa da için için danlır. Bu kaprise fizik camiasında ne isim verilir?..

a) Işığın tribal enfeksiyonu
b) Aynasız ortam çekirdekselliği
c) Odak nokta kaotiği
d) Fener Rum patrikhanesi (Yanıltma şıkkı)
e) Demir Bükey ve İleri Sürüş Teknikleri

2. Aşağıdaki cümlelerin hangisinde, bariz bir "Ben yiyemedim, sen ye" durumu vardır?

a) Nejdet nerde, ilacının-fitilinin saati geldi!
b) Dayım sandığım adam, bizzat hazıra kondu!
c) Bak oğlum, tepenin arkasında hazine var diyemem, ama varsa eğer, beşte ikisi benimdir!
d) Beni deniz tutar, buyrun teknemle siz dolaşın yaz boyu! (Yanıltma şıkkı)
e) Ne, Muazzez orion işine mi girmiş?!

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

♫ MAYADAĞDAN KALKAN KAZLAR... ALTOPLULUKLU BEYAAZ KIZLAAR YARİMİN YÜREĞİ SIZLAR EĞLENEEMEM ALDAANAAMAM BEN BU YERLERDEE DULIRAAMAM... VARDAR OVASI!! VARDAR OVAASI... KAZANAMADIM SILA PARAASII... ♫

...OVASI!! ♫ KAZANAMADIM detone SILA PARASI... MAYA DAĞIN YILDIZII ♫ Bi koma atladın Safiye...

BUGÜN BİRAZ BAŞIM AĞRIYO... DOKUNMA LÜTFEN.!.

1

GARSON 3 PORSİYON DAHA KURU FASULYE GETİR...

2

TENCERENİN DİBİ SON BU KALDI EFENDİM...

ORP ORP

3

4

ZGAART

DUUR AAH!.

OĞ MAY GAAD CANLI BOMBA!..

CONSULATE OF UNITED STATES OF AMERICA

POLİS

ZRAT ZAAART

ZA ZAPAT

OBUM

KATLİAM..

YAAAH!

MASUMLAR DA GİTTİ, LANET TERÖR...

1

OOF OOF OFFF!..

HAŞMET NEYİN VAR HAYATIM?..

Tanıl Bora GENÇLER EISENSTEIN

2

OFFF OF OF! LİG FİKSTÜRÜNDEKİ KONYA BEŞİKTAŞ MAÇIYLA FESTİVAL PROGRAMINDAKİ CİM CARMUŞUN KAHVE SİGARA FİLMİ ÇAKIŞIYOR... NE BOK YİYECEM ONU DÜŞÜNÜ-YORUM...

ULAN TÜRKİYE-NİN ENTELLEKTÜEL HAYATINA SİZİN ŞU 2,3 YILDIR FUTBOLU KEŞFETMENİZ KADAR HİÇBİŞEY DARBE VURMADI NE BOK YERSEN YE...

İSTANBUL FİLM FESTİVALİ JİM JARMUSH Coffe & Cigarette

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

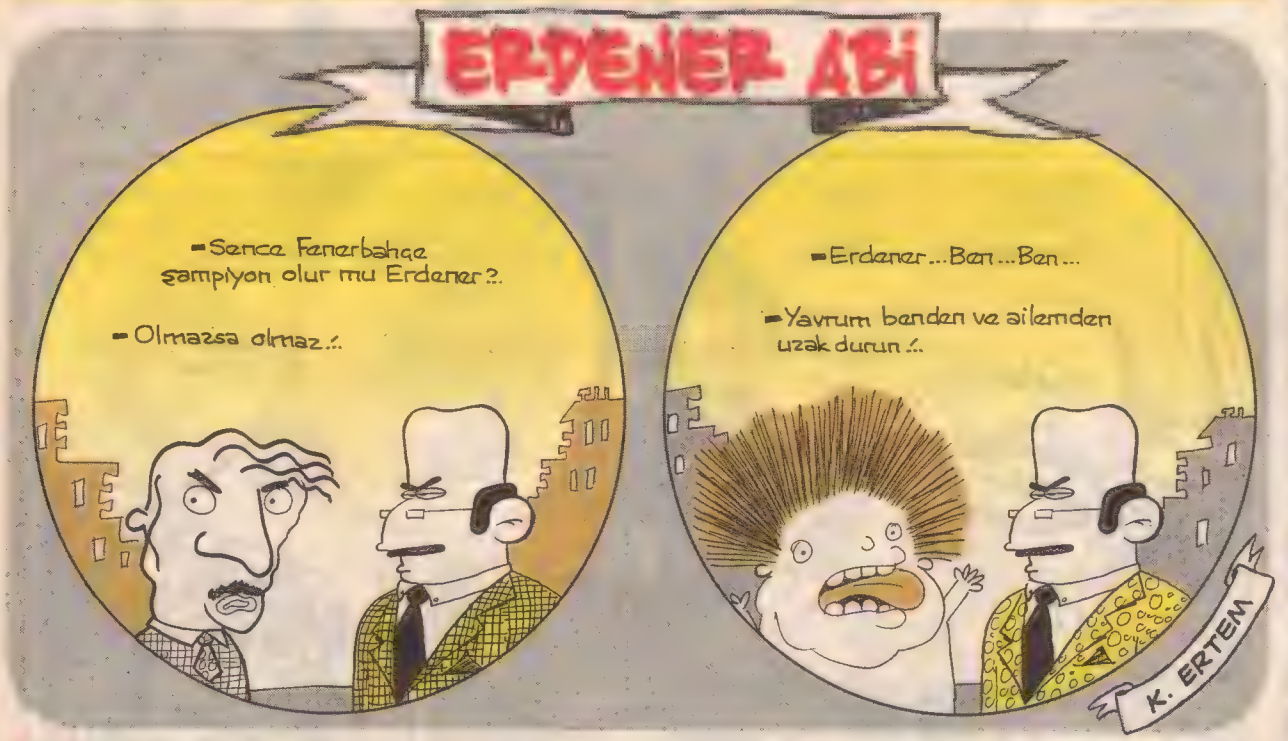

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

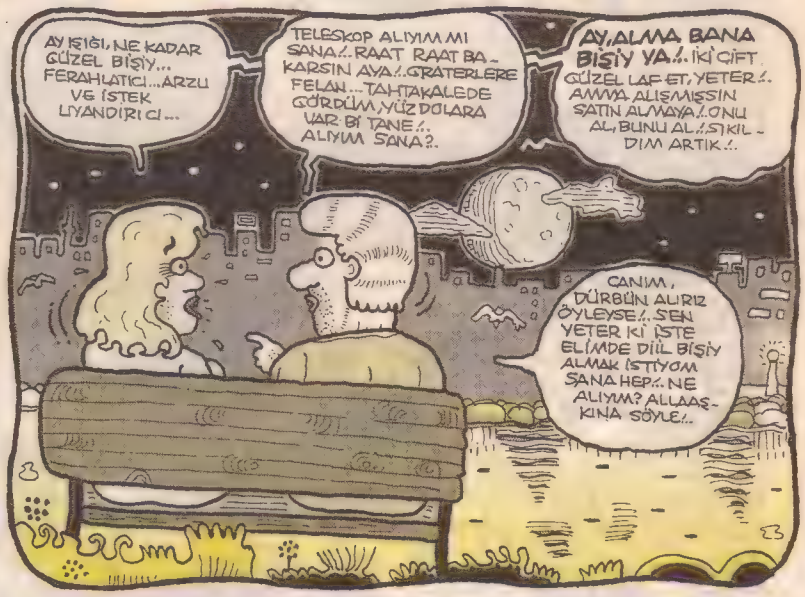

mehmetfidan@hotmail.com.tr

TERELLİ

PICTURES

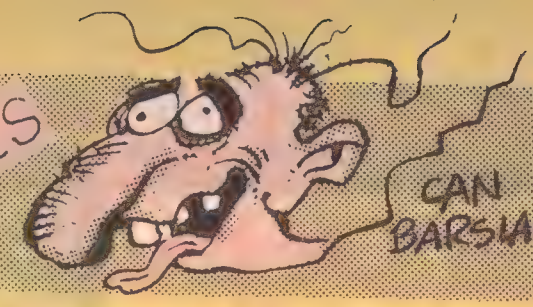

CAN BARSAN

TP SUNAR KORKU TIRSI GERİLİM ÖYKÜLERİ.

1. ÖYKÜ

YAŞAYAN ÖLÜLERİN GERİ DÖNEME - YİŞİ...

2. BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ CEMRENİN SERİN LANETİ...

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BİR NEDİME Kİ, ENTARİNİN UCUNDAN..

Geçenlerde Suat Özkan'la Cihangir'de Savoy Pastanesi'nde çay kahve içiyorduk... Yan tarata Zümrüt Fotoğrafçısı var... Pek meşhurdur... Ara sıra düğün arabaları gelir buraya... Önümüzden gelinle damat geçiyor... Bir nedime, gelinin upuzun entarisinin ucundan tutmuş... Arka taraflara laf yetiştireyim derken, entariyi iyice kaldırıverdi bilmeden... Ayın ondördü gibi çıkıverdi gelinin kalçaları... Allah'ım şu güneşin altında gizli saklı ne kaldı?.. Belki de müzmin bekar olduğum için günah birazda bende... Çünkü bu at yolculuğu beni yorduğu için sık sık mola veriyorum...

BİNLERCE VE BİNLERCE İNSANA UĞULTUYLA!

Bu resmi bir sergide gördüm... Ağlayan çocuk, veresiye veren-peşin veren resmi gibi bence her evin, işyerinin duvarına çerçevelenilip asılmalı... Hemen hepimiz çocukluğunda yaşadı... TV'de öpüşme sahnesi çıkınca anamız, babamız utançla yüzünü çevirir... Biz de mal mal bakmaya devam ederdik... Yani bu ambians yaşanmadan adam olunmuyor...

Ah o ansızın beliren öpüşme sahneleri... Ansızın bütün ufukları aydınlatan, sonra da birden bire batan bir güneş gibi... Zafer marşı sadece dudaklardan ve hançereden gelmiyor... Bir televizyonun ta ciğerinden, esnacından kopup gelebiliyor... Böyle basit bir nağme bir marş halinde çıkarak, gökgürültüsüne, meddü cezr içinde binlerce ve binlerce halka uğultuyla aksediyor... Ve öyle ani oluyorki bu ateşli öpüşmeler, babalarımız o an ne aziziye fesine, ne şal yeleğine, ne de çuhadan dikilmiş siyahi İstanbulin ile glase kundura ve hatta emektar lustrin galoşuna bile asla sahip çıkamadı...

GÖKKUBBENİN ALTINDA EFİL EFİL...

Üçgün önce yine Adana'daydım... Bayağı olmuştu gitmeyeli... Bakıyorum da, Tayyip Erdoğan'ın değişimiyle beraber pek çok şey de değişime uğramış... Bizim aile, hısım, akraba ülkücü cepheden dava adamlarıyla doludur... Ama değişim burda da yaşanmış.. Türlerin kökten kırılması gibi, keskin doktrinler, prensipler yumşamış... Gökkubbenin altında, ucubenin bile inanacağı bir mucize yaşanmış.. Evimize dev ekran bir televizyon alınmış... Ana, baba, aile yuvasındaki pratik, en anasının gözü ekonomi bültenlerinden daha can alıcı bir pratiktir... Misafir salonundaki kütüphaneden, en büyük İslam ilmihali "İHYA-İ ULUMİDDİN"i alıp sayfalarını çeviriyorum... Son baskı, pırıl pırıl, kalın, şömiz ciltli bir kitap.... Sayfalardaki cümleler artık eskisi kadar canımı acıtmıyor... Kutsala yönelik binbir huzur... Fakat farkındaysan hep detaylardan muzdaribim... Süründürüyor... Bu kitaptaki sırlar o kadar iyi gizlenmiş ki, ne şifrelerinin çözülmesine, ne de başka yatırımlara izin veriyor... kitabı yerine koyup doğruca terasa çıkıyorum... Kasımpatılar ve akasyalar arasında, lisedeki kankalarımdan birinin evini arıyorum... Telefona anası çıkıyor... Bi kaç ay önce lenf kanserinden vefat etmiş... Eşek zkeri başka bi arkadaş daha vardı, o da veteriner olmuş...

CEZMİ ERSÖZ

Bugün yandaki apartmanın önüne bir ambulans geldi... İki hastabakıcı indi içinden... Bir adamı indirdiler aşağı. Bileklerini bağlamışlardı. Kollarından sıkıca tutuyorlardı... Yüzünde derin çizgiler vardı adamın... Gözleri paramparçaydı ve hiçbir yere bakmıyordu sanki... Durmadan, **hepiniz bana karşısınız, bense tek başınayım, siz hepiniz bana karşısınız,** diye bağırıyordu... Bu sözler sanki binlerce kez yankılandı kalbimde... Sanki birisi kendi yokluğuna giderken beni anlatıyordu... Hepiniz bana karşısınız, bense tek başınayım...

Adam ambulansa bindirilirken bir an direndi, binmek istemedi O direnince ben de elimi uzattım pencereden aşağı, boşluğa doğru, öylesine... İşte tam o sırada geriye dönüp bana baktı. Göz göze geldik... Masumiyetimi gördüm onda. Bir an. İyiliği özleyen yanımı. Alnında derin çizgiler, gözlerinin altı derin morluklarla kaplı çocukluğumu gördüm onda... Onca yoğun, onca hissederek yaşamasına rağmen yine de bu hayattan hiçbir şey anlamamış kalbimi gördüm onda...

Ambulans çekti gitti... Ardından bağırmak istedim. Sesim çıkmadı... Çok istedim o adam gibi kıskıvrak bağlanıp götürülmeyi... Çok istedim o adam gibi sokağın ortasında korkusuzca, hepiniz bana karşısınız, bense tek başınayım, diye bağırmayı... Ama yapamadım... O adam gibi hissettiğim halde, bağıramadım...

Tıpkı sana birkaç gece önce bağırmak istediğim halde bağıramayışım gibi... Rahatsız olmuşsun seni aramamdan. Yakınlarına, **durmadan beri arıyor, sevgi dileniyor,** diyormuşsun... Sana gönderdiğim mesajları uluorta onlara gösteriyormuşsun... Ben senin önemli ve pahalı bir kölenim ya, köle pazarında beni insanlara teşhir ediyormuşsun... **Şimdi ben ona ne söylemeliyim, ben bir insana bu ilişki bitti diyemem ki, bunu onun anlamasını beklerim,** diyormuşsun... Bu hayatta kölelerin sözüne kimse inanmaz ki. İstediğini söyleyebilirsin onlara benim hakkımda, çünkü sen efendisin, hep sana inanacaklar... Sana güveneceklerdir...Seni teselli edeceklerdir...

Benimse bir köle olduğum bu karanlık ormanımda en sadık duygularım bile ansızın yırtıcı hayvanlar gibi çıkacak karşıma... Ve ben bu yalnızlıkta en çok, en çok kalbime şaşıracağım... Sevgimi küçümseyen o yabancı, o yırtıcı kalbime...

Beni senden çok duygularım küçümseyecek, beni senden çok o yabancı kalbim hırpalayacak... Ben en çok buna şaşıracağım...

Bu ne haksızlık, bu ne basitlik, ne bayağılık, diye sana öfkeyle bağırmak için telefona sarıldığımda, sesini duyar duymaz beni sen değil, beni önce duygularının beni önce bana yabancı olan o kalbimin yendiğini hissedeceğim acıyla...

Adımı söyleyeceksin sonra, tutulup kalacağım o an; **orada mısın, konuşsana benimle,** diyeceksin... **İyi misin, seni merak ettim,** diyeceksin... Yüzüm ürperecek o an... Mutlu bir ölüm dolaşacak içimde. Birden yaşadığım her şeyi unutacağım... Yaşlı bir köle, yaşlı bir çocuk gibi sorularını uysallıkla yanıtlayacağım...

Bana bunları neden yaptın, beni neden onlara teşhir ettin, sevgimi neden ayaklar altına aldın, diye soramayacağım...

Sevgime onca haksızlık ettiğin, aşkımın önünü acımasızca kapattığın halde sesini duyar duymaz sana duyduğum o derin öfkem birden sonsuz bir hayranlığa dönüşecek yine...

İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi yapacağız... Sen benim sevgimi ayaklar altına almamış, ben sana kimseye olmadığı kadar derinden bir öfke duymamış gibi olacağım...

Bu hep böyle olacak... Sense sana duyduğum bağlılıktan emin o gece kendine hayran, yaratanını biraz olsun sarmış olarak uyuyacaksın... Sana duyduğum aşk, ruhunu besleyen bencil bir arzu olarak dönecek sana...

Biliyorum seni sevdikçe hep kendi sevgimi haksızlık ettim ben... Seni sevdikçe seni sana hapsettim... Sevdikçe, seni o hep sana dönük bencil arzularına, o sadece başkalarının kanından beslenen hayranlığına hapsettim... Benim gibi kölelerin sevgisi seni böyle yapayalnız, seni böyle kendine tutkun yaptı... Bir köle efendisi için üzülür mü, ben senin için üzülüyorum sevgili... Bir kölenin üzüntüsü bu hayatta ne kadar geçerliyse o kadar üzülüyorum sana...

Bazen kaçmak istiyorum bu duygulardan, sadece senden değil, bütün insanlardan kaçmak... İçinde sen olduğun için hayatla ilgili bütün meraklarımı öldürüp kendime kapanmak ve orada yaralarımı sarmak istiyorum...

İşte böyle zamanlarda aklına düşüyorum. Köleni merak ediyorsun... Sesimden sana akan kana, o köle hayranlığıma, o kimsesiz tutkuma ihtiyaç duyuyorsun... Gecenin kör bir vakti beni arıyorsun: **Biliyor musun, aslında ben hep seni özlüyorum, sana haksızlık ettiğimi biliyorum, ama ne olur izin ver bana, bir şeyleri tüketmek istiyorum, hiç biri bana ait değil, ama böyle bir zaman bu. Sen benim kötü zamanıma denk geldin. Savruluyorum belki, ama kim olduğumu biliyorum. Belki de kendimden öç alıyorum**

anki Yaşamımı Yıllardır enin İçin Bekletmiştim

biliyorum bir gün seninle olacağım ben. Ken- iğim kadar bunu da iyi biliyorum...

ra, telefonu kapatıyorsun... Ve kölen için hayat başlıyor bütün o derin sızısı ve bütün o zavallı va- ...

ır, sana şaşırmıyorum, onca terk edilişten, onca nadan sonra hiçbir şey olmamış gibi süren ve l çıkarttıkça giderek artan bu sevme heyecanı- yorum ben... Düşeceğini bile bile onca ağır ka- sek bir dağın tepesine çıkartıp durmama şaşırı- Dibi delik testilerle bilmediğim uzaklıklara dur- taşıma inancıma şaşırıyorum.

bütün bunları söyledikten sonra arkadaşlarına, a, beni durmadan arıyor, **ona bu ilişkinin bitti- l söylemeliyim,** demene değil, sana böyle gece- nda, sonraki günlerde ve gecelerde o köle heye- önderdiğim mesajları başkalarına göstermene n en çok kendime şaşırıyorum sevgili... Bunları seni o ilk günkü heyecanla sevmeme şaşırıyo- ...

bir yanım çok aydınlık, çok berrak... Acı verecek dınlık... Seni bu aydınlıkta çok gördüm... Sen be- sin, bunu en çok bu aydınlıkta gördüm... Senin in var, seni sonsuz üzen, seni hiç anlamayan, urmadan küçümseyen bir efendin var, sen onu n durmadan... Seni benim gibi birileri öyle yara- le kırmış ki, sana iyilik ve şefkat göstereni değil, ümseyenleri, sana durmadan engel çıkartıp, se- dan aşağılayanları seviyorsun...

yat bu sevgilim... Ben senin kölenim... Sen baş- ...

yatın acımasızlığını anlatmak için başka bir örne- yok... Birileri niye daha fakir, neden bunca sefa- n durmadan savaşıyor ülkeler, neden bu acıma- nefret... Bunları başka yerde aramaya gerek rek yok onca politik ve ekonomik tahlile... İkimi- ndaki faşizm anlatmaya yeter her şeyi... İkimizin ki faşizm anlatmaya yeter bu hayatı...

nım çok aydınlık, bir yanım çok berrak... Orada m her şeyi... Bir yanın sevgini uçurmak istiyor, onu soluksuz bırakıyor... Kendinden kurtulmadı- apayalnızsın, bu yüzden başkalarının hayranlığı- e ilgilerine muhtaçsın... Arzuların hep sana dö- ndine gömülmüşsün... Ama birileri seni sevme- i seni aramasa, sana hayran olmasa, gizlendiğin havasızlıktan ölürsün... Başkalarının o zavallı yle, o kimsesiz kalmış sevgileriyle besleniyor- nim gibilerinin o saf, o köle heyecanlarıyla ken- ıyorsun... Aşk senin için başkalarını cezbetme aline dönüşmüş... Dünyanın en yalnız panayırı Susuz bıraktığın kölelerinin varlığından hayat ka- ın... Birilerini sana muhtaç bıraktıkça zaman ka- ın...

ığına inanmak için yakınlarına benim sesimi din- n, onlara sana yazdıklarımı gösteriyorsun... Ken- ğını gizlemek için sana duyduğum o köle aşkımı sun karşına ilk çıkanlara...

rip aydınlıkta görüyorum seni... Gizli gizli moda i, o çoksatan magazinleri okuyorsun... Şık, gö- sursuz mankenlerin vücutlarına bakıp iç geçiri- Kendinden çıkıp onlardan birine benzemek, hem yranlıkları üstüne çekmek., hem de kaybolmak n... Kendine bunca hayran, kendinden, o bencil dan çıkmamaya bu denli uzakken bile bir başka- dahası hem en çok arzulanan, hem de ebediyen ak istiyorsun...

yaşadığın bunca acı bu doyumsuzlukların yü- olsaydı... Hiç düşünmeden unutturdum seni... derin yüzeyselliklerinin dışında bir başkası olma- en... Seni o halinle görüp bitirseydim... Keşke n her şeye inanabilseydim...

öyle ürkek ki sevgin, seni kim anlamak istese de mez derin boşluğunu söylüyorsun öne... O derin iğini... Çünkü seni böyle tanımalarından delice sun... Ne zaman biri bana sevgiyi hatırlatsa o de- k açılıyor önünde... O sana yabancı boşluk...

u yüzden seni gören aydınlığım acı veriyor ba- kü senin imkansızlığında kendimi görüyorum... e kadar kendi içinden çıkmasan da ben senin karanlıkta yüzüyorum çünkü... Öyle bir köle sev- kendimi unuttukça seni hatırlıyorum...

eni sevmek için bir kez olsun içinden çıkmadın, , ama ben seni sevmek için kaç kez çıktım ken- Kaç kez senin boşluğundan çaresiz kendime lüm...

yle ürpertirdi ki içindeki kimsesizlik, öyle çeker- deki boşluk seni diplere, bu yüzden hep bir baş- ayı düşleyerek yaşadın. Kendinden uzakta, ken- aşka biri olmayı... Seni hep bir başkası olarak ta- tedin... İşte sevgili, sen kendine nasıl bir yaban- vrandıysan seni sevenlere de öyle davrandın... en başkalarının hayranlığına derinden muhtaç- dine saygı duyabilmek için birilerinin köle sevgi- yacın vardı...

bunları bile bile sevdim seni... Bir yanım o acı dınlıkta senin o üşüyen, o dipsiz boşluklarını gö- radan bir çıkış olmadığını hissediyor, ama bir ya- durmaksızın sana, boşluklarına, o durmadan kimsesizliğine çekiyordu... Ve ne yapsam engel dum bu yanıma... Acı çekmekten zevk almak bilmiyorum... Ama seni kendim gibi hissediyor- le anlarda... Seni yalnız ben kurtarırmışım gibi o dipsiz boşluklarından... Bu duygu, bu sana atılma hissi, çok soylu ve kutsal geliyordu ba- ki onca yıl kendimi bunun için bekletmiştim... gereken en basit, en sıradan şeyleri yapmamış, yaşamımı onca yıl bunun için mahvetmiştim... Sanki bu yüzden onca yıl, yaşamaktan çok oynamış, kendimi dışardan seyretmiştim... Sanki onca yıl beklettiğim yaşamımı bir tek sende doğrulayabileceğimi hissetmiştim... İşte bu yüzden bu sana doğru akan köle sevgimi durduramıyorum...

İşte ne oluyorsa o zaman oluyor, kimseden tiksinmediğin, kimseden uzaklaşmadığın kadar benden tiksiniyor, benden uzaklaşıyorsun... Bu yaşadıklarımızı ne kendine ne bana itiraf edemeyecek kadar güçsüz olduğun için seni hiç tanımayan, bütün bu duygulardan uzak birine doğru soluk soluğa kaçıyorsun... O yabancı, o uzağında yaşayan kalbini gözünü kırpmadan ona uzatıyorsun... Ve sen yine benim yıkımım oluyorsun...

Ve o zaman ben yine geriye, kendime dönüyorum...

Daha fazla acı çekmemek için kendimi alkolle uyuşturmaya, arzularımı yok etmeye, kendimi hissizleştirmeye dönüyorum...

Ve en acısı seni unutabilmek için olmadık insanlarla küçük ölümler deniyorum... Küçük sevgi oyunları... Tıpkı senin beni sevdiğin gibi kendimden çıkmadan sevmeye çalışıyorum onları...

Seni bana unuttursunlar diye ben de senin gibi kendi uzağında yaşayan bir başkası olarak seviyorum onları...

İşte o zaman anlıyorum ki kölelerin de acımasız olduğunu sen öğretmişsin bana... Senin o kimsesiz, o zavallı efendiliğin öğretmiş...

Onların sevgisine kayıtsız kalmayı, onları arzulasam da arzulamıyormuş gibi yapmayı, zaman kazanmayı, kayıtsız kaldıkça, sinsilik yaptıkça aşkta kazanıldığı sen öğretmişsin bana... Onları beni aramaya mahkum etmeyi, beni her aradıklarında bana biraz daha mahkum olduklarını... Sevgilerini o karanlık ormanda benden kurtarmak için beni durmaksızın aramaya mahkum olduklarını sen öğretmişsin bana... Bu yırtıcı hayvanlarla dolu karanlık ormanda ayakta kalmayı, yaralarımı kimsesiz yalamayı sen öğretmişsin...

Sevginin zayıflık olduğunu, ve bu zayıflığı küçümsedikçe büyüyen bütün o sevgilerin durmadan içimizdeki o kimsesiz yaraları sardığını sen öğretmişsin bana...

Oysa o yaralar sarılmıyor sevgili... Senden bana geçen kötülük başkalarına yayılıyor... Aramızdaki faşizm başkalarını da içine alıyor... Sen benim köle sevgimle içindeki boşluğu dolduruyorsun, bense senin imkansızlığınla açılan yaramı başkalarının o köle sevgileriyle dolduruyorum... Sen kendini tanımak için bir kez daha savruldukça, ben senden uzaklaşıp iyi ve yoksul insanları sevmeye adıyorum kendimi... Sen beni unutmak için savruldukça, ben seni unutmak için o iyi ve acı çeken insanları sevmeye çalışıyorum...

Bu yüzden her şey birbirine karışıyor... Sana duyduğum o imkansız sevgim yoksul insanlara, yoksul insanların bana duyduğu sevgi sana duyduğum nefrete karışıyor...

Sahip çıkılmayan her sevgi, her aşk işte bu yüzden kötülüğe dönüşüyor... Her yenik sevgi, her imkansız aşk derin bir kötülük olarak karşımıza çıkıyor... Gel, küçümseme sana duyduğum zayıflığı... Kendini bu denli önemseme, bu denli önemseme o ışıksız kalmış arzularını...

Bu hayat, bu sahte vaatler, o kimsesiz kalmış arzuların sana seni unutturdu... Sen öyle bir saplandın ki karanlığına yargı yeteneklerin köreldi... Öyle ki kendini unutup o derin boşluğuna taptın sen... Kendini orada aradın... Bu yüzden seni gören aydınlığım hiçbir işe yaramadı, aydınlığımı bir yana bıraktım, o derin körlüğümle gördüm seni... Bu moda kötülüğün içinden gördüm... Öylesine kırmıştı ki umutlarını bu sana ait olmayan hayat, öylesine küçümsemişti ki seni... Kime bağlandığını hissetsen önce içindeki o yabancı kalbin küçümsemişti seni...

Seni sevenleri ne denli köle yaptıysan o denli köleydin içindeki korkulara... Kendini ne denli kapattıysan, o denli kapatmıştın, aşklara, dostluklara, seni gerçekten sevebilecek olanlara...

Olmayan, hayali, kendi yarattığın şeylere köleydin sen...

O sahte vaatlerde ara yalnızlığını, ben senin gerçeğinim. Saklandığın boşlukta değil hayat, gizlediğin korkularında... Boşluğuna sarıldıkça, büyür korkuların, sen o boşluğun yanı başında gizlenensin... Sana tapan kölene gizlendiğin yeri göster...

Bir kez eğil onun önünde... Hem gizlendiğin yere, hem de kölene...

Gel bir kez, hepiniz bana karşısınız, bense tek başınayım, dedirtme, bana... Aramızdaki aşktan yayılmasın faşizm, bir kez seni yanımda hissedeyim... Benim cesaretim sensin... Seni yok sayarak başkaldıramam... Ben bunca eksikken başkaları adına konuşamam... Ben seninle bunca doluyken o iyi ve yoksul insanları yürekten sevemem...

Sevmek insanın kendine çekilmesidir... Sevmek insanın çekildiği yerde sevdiğine baş eğmesidir... Sevmek, insanın yıllardır unuttuğu kendisine dönmesidir... Sevmek insanın yıllar sonra döndüğünde gördüğü şeye gönül rahatlığıyla inanmasıdır...

Öyleyse bir kez olsun bak o susuz kalmış dudaklarıma.

O kirli, o her yerden yara alan hayatıma bak... Seni görmek için başka hiçbir şey görmeyen gözlerime bak...

Göze al, sana aşık kalbimin kanı bulaşsın üzerine, göze al...

Bana bak demiyorum, ama seni sevdiğim için kimsesiz kalan ömrüme bak ve bir kez gör kendini orada...

cezmier@leman.com.tr

* **İzmir.** 17 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **İzmir Kitap Fuarı**'nda **Taşar Basın Yayın Dağıtım Standında**'yım
* **Erzurum.** 24 Nisan Cumartesi günü **Erzurum Atalay Kitabevi**'ndeyim

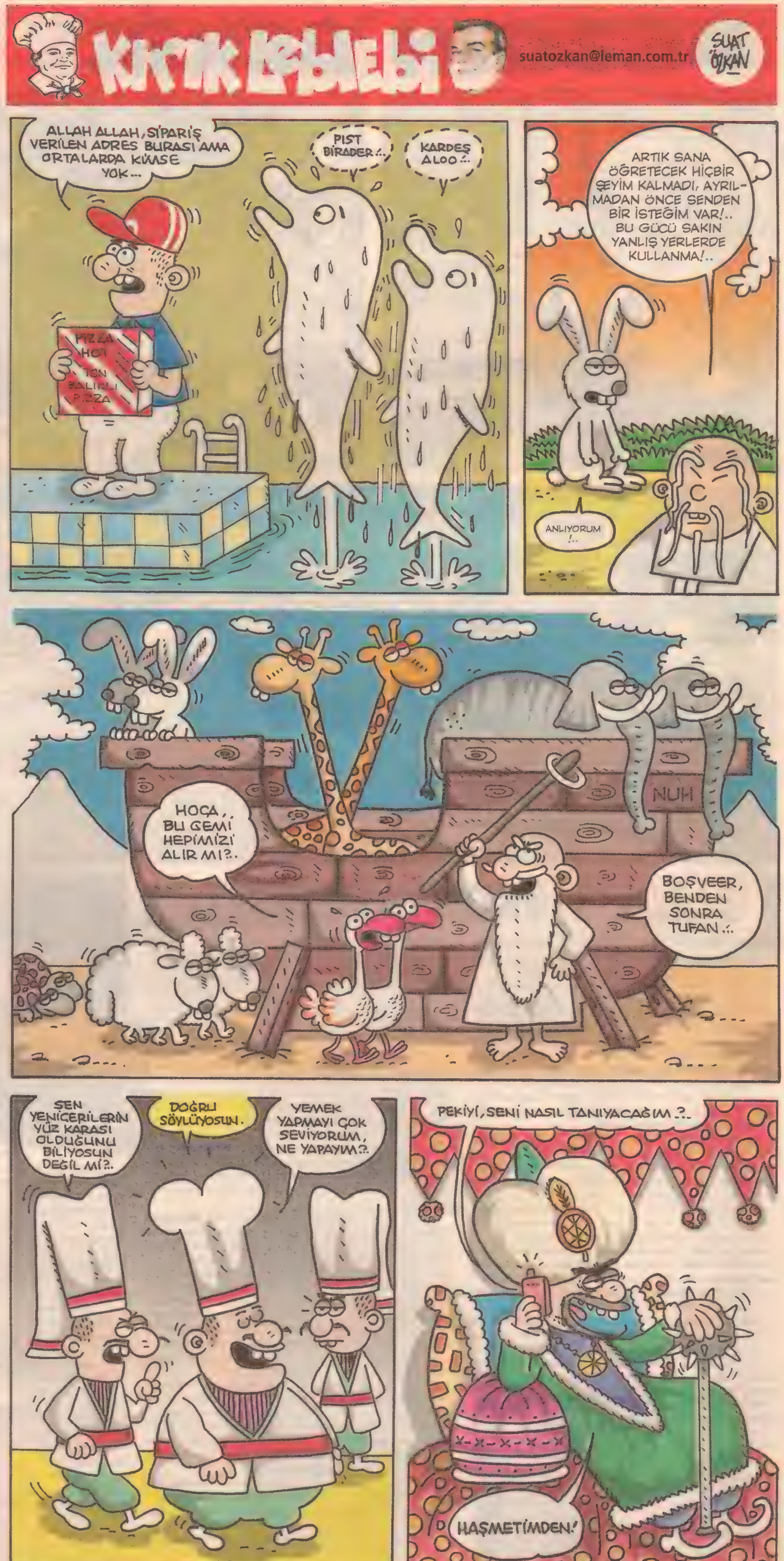

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

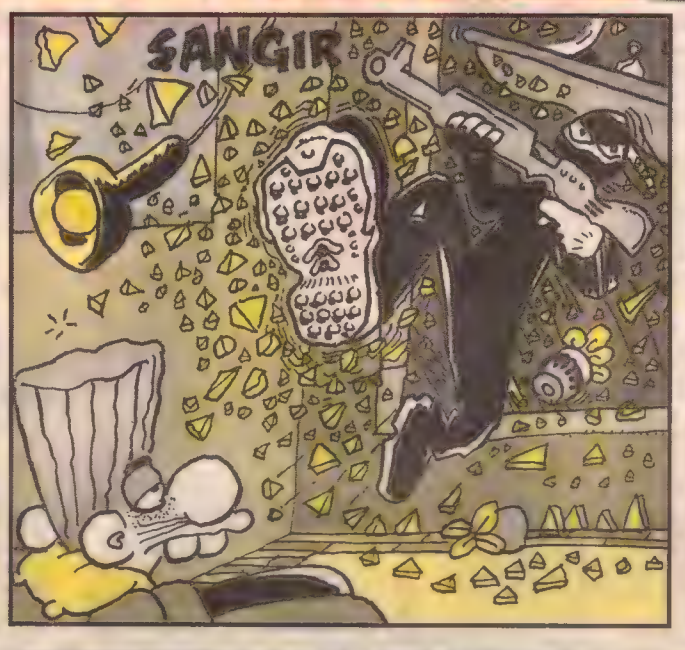

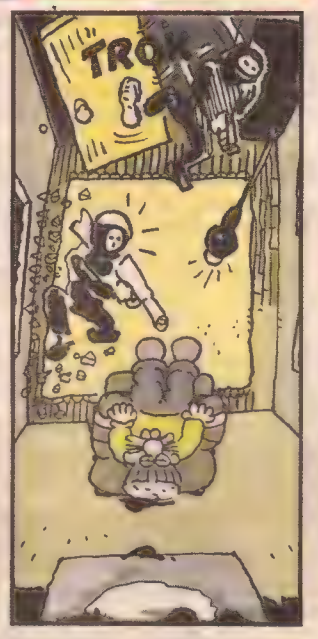

Yılmaz Erdoğan, Başbakan Tayyip Erdoğan'a **"abi"** diyormuş. Vatan gazetesinde, Devrim Seyimay soruyor kendisine: **"Yılmaz Güney yaşasaydı, o da Tayyip Erdoğan'a 'abi' der miydi?"** Yılmaz Erdoğan yanıtlıyor: **"O da kurşun sıkmasaydı da, abi deseydi."** devamı YeniHarmanti'de...

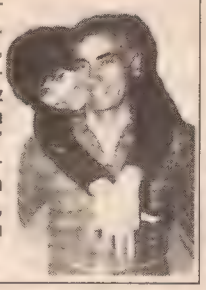

Türk rapinin efsane ismi Sagopa Kajmer; namı diğer DJ Mic Check, yeniHarman'da: Yeraltında kal, üstte trafik var...

Tuncay Akgün, Nihat Genç, Eflatun Nuri, Behiç Pek, Kaan Ertem, Alp Tamer Ulukılıç, Mutlu Esendemir, Kaan Sezyum, Yudum Şaşmaz, Cahit Çiltaş, Barış Mutlu, Gürkan Hacır, Ata Erad, Ahmet Sümbül, Reni Parker, Y. Çobankent, Özgür Atak, Barış Ünal, Oktay Taftalı, Yılmaz Şen yeniHarman'da...

Bol dumanlı, hususi kokulu, filtresiz gazeteniz

DUMUR KONYA

GÜNERİ İÇOĞLU
dumur@leman.com.tr

Gazcı Kardeşler - Hazcı Kardeşler

Yine pürtelaş, don paça vasıta kaçırma paniğiyle çıkılan bir yolculuk... Bir action filmi, **Gazcı Kardeşler...**

Tuncay Akgün, Mehmet Çağçağ ve ben Konya'da LeMan Kültür'ün açılışına gider olduk... Yolculuk öncesi ekipte herkes birbirine **"Ne güzel, eski günlerdeki gibi Gazcı Kardeşler tekrar toplandı, şöyle süperiz, böyle süperiz"** diye gaz verirken, abartısız neredeyse hareket halindeki uçağa son salisede binilirken bu kez herkes birbirine **"senin yüzünden geç kaldık", "Asıl senin yüzünden"** diye bağırmaya başladı... Şunu çok iyi anladım ki, 20 yıl sıra bekledikten sonra uzay mekiğiyle uzaya gidecek ilk turistler bile olsak, bir çay daha içmek uğruna mekiği de kaçırır ya da böyle son anda binerdik...

Neyse gidilen yer **Konya...** Hz.Pir'in toprağı, herşeyde bir hayır vardır düşüncesiyle ben oldukça genişim...

Uçaktan inince kalacağımız otele götürmek üzere bizi karşıladılar... Bir de baktık ki kalacağımız otel **Hilton...** Bugüne kadar nice vilayetlere, nice imzaya, söyleşiye gitmiş, niceleri öğrenci kampüslerinde, misafirhanelerde kalmış, penceresiz pansiyonlarda, kapısız otel odalarında uyumuş çilekeş insanlar olarak doğal bir okkalı dumura uğradık daha resepsiyonda... **"Yav nooluyor, ne gerek vardı, burası merkeze uzak, hem biz aynı odada geyik yapmadan uyuyamayız..."** demeye kalmadan ben **Seinfeld** komedi dizisindeki **Kramer** gibi kendimi köpüklü küvet içinde buldum... Özellikle de ben, olup biteni hala anlayamamış, bu 22 saatlik uzun dünyevi saltanatın ne zaman ve ne şekilde biteceğini düşünmeye başlamış olarak her salisenin tadını çıkartmaya çalıştıkça Çağçağ'dan sürekli zılgıt yiyordum... **"Şuna bak şuna, ulan ne dünyevi adammışsın bee!.. Tieeeyy bir de gönül adamıymış şuna bak!.."** diye.. Ben de **"ne yapalım nasibimiz buymuş"** gibi otomatik cevaplarla geçiştirmeye çalışıyordum. Fakat gerçekte şunu iyi biliyordum ki, badirelerle dolu nice gezimizde olduğu gibi ***(bkz. Akacak Mecra Bulamadım, bütün kitap, her sayfa.)*** bizim nasibimiz bu olamazdı bunda bir hata vardı ve bu önsezim daha sonraları beni yanıltmayacaktı...

Ertesi gün içi dantelli bir doblo taksiyle geldik şehir merkezine... **Hz.Mevlana...** Evet tüm dünyayı gezmedim... Ancak gittiğim yerlerin, gördüğüm tüm kutsal mekanların bebeden dedeye, yediden yetmişe bu denli saygıyla ve sevgiyle gezildiğini görmedim... Ne zaman Hz.Mevlana'yı ziyaret etsem en çok etkilendiğim şeylerden biridir bu hal... Bu gidişimde emekleyen bir bebenin onca kalabalığın ayakları dibinde kimseye değmeden geniş türbenin halılarını üzerinde döne döne bir baştan bir başa hızlı hızlı emeklemesini uzun uzun seyrettim. Öyle ki, bebecik kendinden geçmiş gülümseyerek hızlıca emeklerken bir yandan da başını iki yana sallıyordu. Babası onu götürmek için yerden kucağına aldığında basıyordu feryadı. Yere bırakılıp emekleyince coşkuyla yüzü gülüyordu. Dışarı çıkmak istemiyordu. Bu durum yaklaşık bir saat sürdükten sonra babası feryadına rağmen bebeyi götürmek zorunda kaldı.... Türbede uzun bir zaman kaldıktan sonra biraz Konya sokaklarını dolaştık...

Konya, çoğu büfede, lokantada yazan **"etli ekmek ve ayran 250 bin"** gibi ibarelerden de anlaşıldığı üzere ucuz ve bir o kadar da düzenli bir şehir... Ancak bununla birlikte kendine yetecek kadar dumur detayı potansiyeline sahip... Mesela bir caminin dış kapısında **"Cami önünden tuvalete geçmeyiniz"** gibi bir yazı görmeniz mümkün. Fakat ne demek istediğini pek anlayamadım. Etli ekmekçilerin ve gözlemecilerin bol olduğu bir bölgede, dükkanların camında **"yufka açacak bayan eleman aranıyor"** iş ilanlarına sıkça rastlanıyor dumur detayları kapsamında...

Fakat bu kendine has detayların en ilginci bizim LeMan Kültür'ün karşısındaki **"La Kuaför De Pari's"**.

İmzaya gelen bir okur söyledi. Bu kuaför onun babasının kalfasıymış. Sonradan ayrılıp bu kuaförü açmış. Ancak kuaförün ismini böyle koymasının nedeni bilinmiyormuş... Bir de bana şahsi olarak hayret veren ilanla dolu bir apartman kapısı gördüm aynı civarda. Bu gördüğünüz camda değişik iş gruplarına ait tam olarak toplam 23 adet ilan ve reklam var. En ilginci de **Oskar**'lı olanı...

Zira kanalizasyon firması aynı zamanda **"ovarlok örme"** işi de yapabiliyor... Benim anlamadığım niye yanındaki, yöresindeki apartmanlarda birşey yok da Konya'nın bütün ilanları bunun kapısına yapıştırılmış. Acaba bu apartmanda tüm bu konularda bir sorun mu var?. Yoksa bu 23 ilandaki işleri yapanlar bu apartmanda mı oturuyorlar...

Bu şehir dumur panoramasının küçük bir kesitini şöyle bir izledikten sonra geldik LeMan Kültür'e imzaya...

Her söyleşi ve imzada olduğu gibi, **"Şu yazar niye gelmedi, hastasıyım" "bu çizer niye gelmedi müptelasıyım?.."** sorularını -her ne kadar onları tatmin etmiyorsa da- cevapladıktan sonra geçtik yufka açar gibi çizme işlemine.... Bu arada dergideki ilan karışıklığında Nihat'ın resmini görünce onu da Konya'ya geliyor sanarak taa **Side**'den bir solukta beş saatlik yolu gelen Nihat Genç okuru **Haluk**'a ne diyeceğimizi bilemedik... Nihat'ı göremeyince hayal kırıklığını nezaketen gizlemeye çalıştıysa da her halinden belliydi... Bizle biraz söyleşip, halleşip, gerisin geriye döndü **Side**'ye...

Akşama kadar yüzlerce Kozalak, Bezgin Bekir, Timsah, Gönül Adamı çizildi, imzalandı... Güçlükle taşıyıp götürdüğümüz iki koli poster tükendi gitti...

Bu arada karikatürcüler her ne kadar abartma sanatında usta iseler Konya'daki Leman Kültür'ün kurucusu, Konyalı girişimci Mithat bey'de izzet ve ikramda bir karikatürcü kadar abartı erbabıydı. Velakin **"Kardeşim ne gereği var Hilton'un, lüks bizi bozar"** diyen Çağçağ'ın aşırı ısrarıyla yatmamıza iki saat kala otel değiştirildi...

Yine apar topar öbür otelden getirilen eşyalarla, Hilton askılarıyla gelen ceketlerle, çantalardaki eski oda numaralarıyla, yeni otelimize girdik. Bu kez üçümüz aynı odadayız diye sevindik. Odaya girdiğimizde gülme krizine tutulmuştuk, yine özellikle ben kendimi kahkahalarla yerden yere atıyordum. Herşeyin ayrı ayrı karşılaştırmasını yapıp gülüyorduk. Yatakta yatarken boş yere ellerimizi yatağın baş uçlarına uzatıp yakacak, söndürecek ışık aradık. Odanın ana lambasının yanışı da ayrı bir lezzetti. Lambanın açma kapama anahtarını aradık, bulamadık... Arama esnasında duvardaki repredüksiyon tabloya elimiz çarpınca ışık yandı... Meğer Peter Sellers filmlerindeki şifreli kasalar gibi tabloyu kaldırıp ışığı yakıyordun. Neyseki söndürmek açmaktan kolaydı. Elinle tabloya vurunca anahtar kapanıyor, lamba sönüyordu. Havlulardaki tatak izlerini hayretten onlara gösteremedim bile... Odadaki çalışmayan bomboş sanayii buzdolabı bizleri iyice susatınca odaya çay söyleyelim dedik. Az sonra çaylar geldi. Komi kahvelerdeki çay tepsisiyle odaya girdi. Tahttan düşmüş sürgün padişahlar gibi yatakta yatmış dünkü gazeteleri okuyan Tuncay Akgün'ün yastığının yanına ince belli çay bardağını koydu, dünkü lükse alışmış olan Tuncay'da birden bu adam odada yatakların arasında ne arıyo diye irkilince ben iyice koptum... **"Bak dünya hali işte, nerden nereye 22 saat önce nerdeydik bugün nerdeyiz. Ne saatlerdi onlar be!.."** dedim katılarak... Ben muslukta derece göstergesini ve 70 derece sıcak suyu bir çamaşır makinalarında bir de Hilton'un küvet musluğunda gördüm... Oysa şimdi duvarda asılı 37 ekran televizyonun sehpasının vidalarına, civatalarına asılmış pantolonlarımız, gömleklerimiz, kalorifer peteklerindeki çoraplarımız nihayet doğru yerde olduğumuzun göstergesiydi. Bana göre bu durum ya Hz.Pir'in bize verdiği bir dersti, ya Side'den gelen Nihat Genç okurunun bir ahıydı, ya da mizahımız uğruna yaşamamız gereken, aşırı uçlarda gidip gelen bizim gerçeğimizdi. Bir de iki otel arasındaki karşılaştırmada mizah dışı tek avuntumuz Hilton'da her odada aynı kitch ilüstrasyonun ve aynı kopya resmin asılı olmasıydı... Oysa yeni sakil otel odamızda tek güçlü obje ne alakası varsa **Sisley**'e ait bir eserdi...

Biz Tuncay'la katılmış, kahkahalardan bitmiş bir halde bu karşılaştırmaları ve sersenişleri sürdürürken Çağçağ o unutulmaz son sözüyle geceye darbeyi indirdi, **"Susun da uyuyun be Hilton'da mı doğdunuz!.."**

Sabahın beşinde kör karanlıkta Tuncay'ın soğuk suyla aldığı duşun sesiyle uyanıp kalktık ve bizi uyandırması gereken resepsiyondaki görevliyi taksi çağırması için güçlükle uyandırdık. Gelen taksinin içi buram buram çıtır simit kokuyordu. **"Abi ne koktu be, sabah sabah bitirdi bizi..."** diyince, taksici **"gidelim simit fırınına size de alalım"** dedi. Gittik saat beşbuçukta tam zıt yöndeki, ücra bir yerde bulunan simit fırınına. Simitçiler de şaştı kaldı, sabahın köründe taksiyle üç tane simit almaya gelen bu adamlara. Herşeye **"tab tabi, Dublo alıcam yeni bi tane dublo"** diyen taksicinin dinamik sabah geyiğiyle simitlerimizi yiye yiye dümdüz ovada, alacakaranlıkta nice belirsizliklere doğru yol aldık...

Bızı ağırlayan Mithat Bey'e ve ekibindeki arkadaşlara herşey için tesekkürler

Feyzi Başalsın

feyzi@leman.com.tr

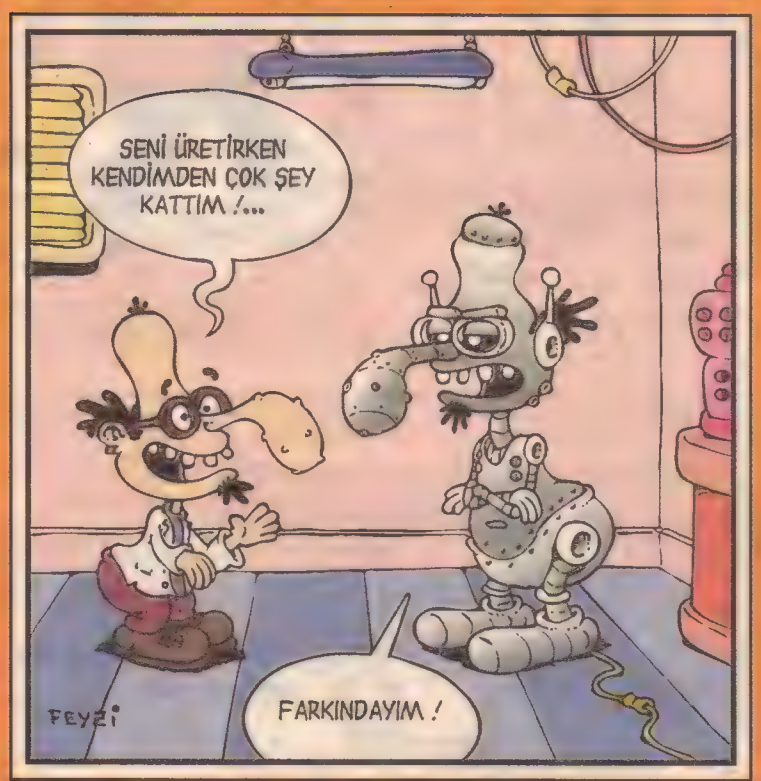

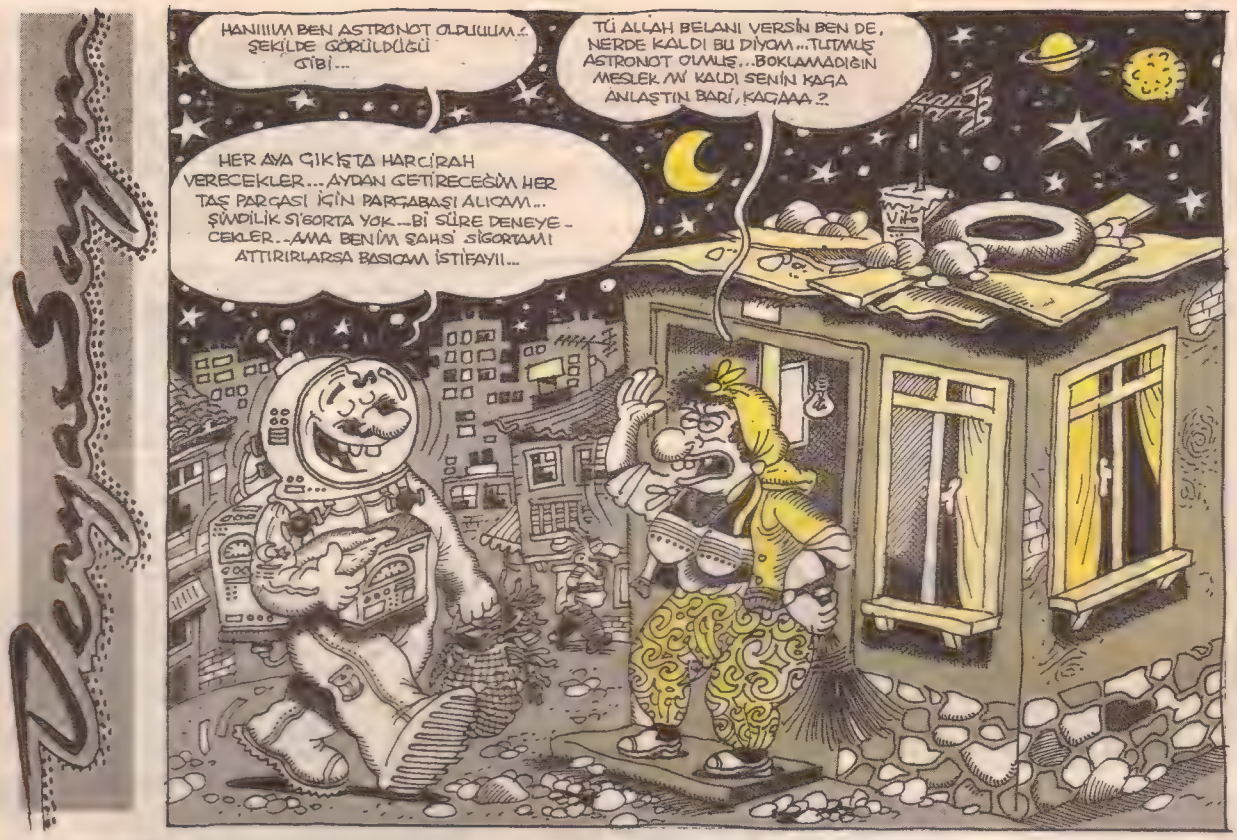

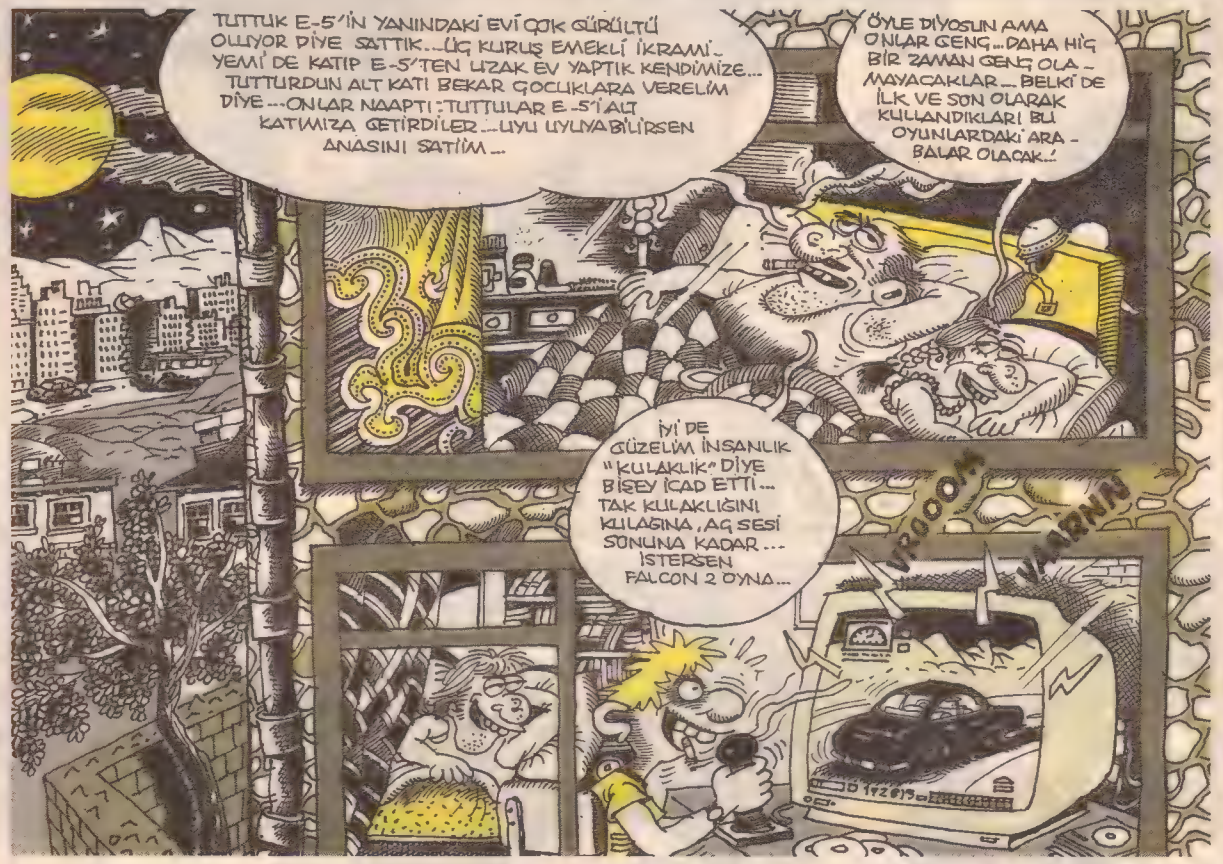

KAANERTEM ve Dengeli Beslenme

kaanertem@leman.com.

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

OYUN KURMAK

nihatg@leman.com.tr

Yıllar var ki hep aynı numarayı yerim. Kızılay bulvarda akşamüstleri turlama alışkanlığım var. Büzülerek çömelmiş dokuz on yaşlarında dilenci çocuk. Elleriyle yüzünü kapatıp metro duvarına yapışarak ağlıyor. Bir tur, iki tur atıyorum, ağlıyor. Yanıbaşından kalabalık hızla akıyor. Niçin ağlıyor eğilip bakan yok. Sıcacık iyi giyimli hanımlar başına çöksün, para versin, yok. Üstelik hava çok soğuk. İncecik kirli bir gömlek giymiş. Yanına çöküyorum. "Niye ağlıyorsun, ne var?".. Ağlamasını hızlandırarak sürdürüyor, önce hiç cevap vermiyor. Bir kaç kez daha "niye ağlıyorsun", "ne var?", "hadi söyle, ne oldu?" diye dürtmek zorundasın. Yine cevap vermiyor. Birkaç dakika daha sesimi yumuşatarak çocuğu açmaya çalışıyorum. Nihayet birkaç cümle anlaşılıyor gözyaşları selinden: "Hiçbir şey yok ağbi, birşey yok ağbi.." "Yoksa, niye ağlıyorsun?".. Yine susuyor. "Valla birşey yok ağbi, hiçbir şey yok!".. "Bak söylemezsen sana yardımcı olamam, niye ağladığını söyle!".. "Ağbi ben boyacılık yapıyordum, tinerci çocuklar sandığımı, paralarım alıp kaçtı! Ben eve nasıl gideceğim!".. "Nereye kaçtılar?".. "Bilmiyorum ağbi!"..

Normalde beş yüz/bir milyon vermem gerekir, gün boyu bu soğukta çalışmış çocuğun tüm parasını yitirdiğini düşünerek 3/4 milyon bırakıyorum. Çocuk almıyor, ağlamayı sürdürüyor. Kucağına doğru bırakıyorum. "Hadi kalk, bu parayla eve gidersin!".. Ağlamayı sürdürüyor, yüzünüze hiç bakmıyor, görevimi yapmış hissiyle yanından ayrılıyorum.

Bu numarayı kaçtır yiyorum. Sekiz/on yıldan beri kaç kez aynı tuzağa düştüm, hikaye aynı. Akşamüstü karanlık bir köşe başında simitleri devrilmiş bir simitçi durmaksızın patlaya patlaya ağlıyor. Yanına yaklaşıyorum. önce "hiçbir şeyim yok ağbi, valla birşey yok ağbi!" diyor. Kilidi açmak, olup biteni anlamak için "nasıl yok, o zaman niye ağlıyorsun" demek zorunda kalıyorsunuz... "Ağbi tinerci çocuklar paramı alıp kaçtılar!"..

Başka bir zamanda, başka bir yerde, aynı oyun. Çok güçlü bir metin. Bir sonraki bölümde ne olacağını biliyorsun. Gerçek dünyanın hikayesi. Üstelik bu oyunu oynayan çocuklar o kadar kalın küt kafalı oluyor ki mecburen numarayı yiyorsun.

Ertesi akşam, yine turluyorum. Yine aynı çocuk, aynı numarayla işbaşında. Yanına eğiliyorum. Sanki dünden hiç bilmiyormuşum gibi. "Niye ağlıyorsun, neyin var?".. Çocuk tekstini (tiyatro metnini) iyi ezberlemiş: "Hiçbir şey yok ağbi, valla birşey yok!".. Oyunun kuralları ve replik sıramı biliyorum. Çocuğun geliştirdiği oyuna adım adım yaklaşıyor, içeri giriyorum. "Birşey yoksa niye ağlıyorsun?".. "Ağbi. ben boyacılık yapıyordum, tinerci çocuklar sandığımı, paralarımı alıp kaçtı!".. "Peki nereye kaçtı?".. "Bilmiyorum ağbi!".. Bu son bölüm "dahice" tasarlanmıştır. Çünkü "hadi gel çocukları bulalım, polise gidelim" diyenler çıkabilir, bu yüzden "bilmiyorum" diye zınk diye keser oyunu. Böylelikle parayı alıp kaçanları düşünmezsiniz, çocuğun iç dünyasında kalır hikayemiz. Ve beton soğuk kaldırım üstünde gözyaşlarının buğusu hikayeye yüce bir şekil verir.

Sokakların yazdığı bu hikayeyi iyice anlayabilmek için defalarca ağır çekim yeniden oynadım, birçok defa yanına varıp, repliklerimi sırayla söyledim. Numara olduğunu bildiğim halde, kusursuz bir sanatçı gibi oynayan çocuğun numarasına kendimi kaptırdım. Gürültülü kalabalıktan kopup çocuğun gözyaşlarıyla kalbim doluverdi!..

"Birşey yoksa niye ağlıyorsun?".. "Ağbi, boyacılık yapıyordum, tinerci çocuklar sandığımı, paralarımı alıp kaçtı!".. "Peki nereye kaçtılar?", "Bilmiyorum ağbi!"..

Oyuna defalarca katıldığım için, bu sefer fiyatı düşürüyor, iki milyon bırakıyorum kucağına... Yanımdan akan kalabalık içinden biri bağırıyor: "Ağbi o numara yapıyor, para verme, numaradan ağlıyor!"..

Günboyu ağlamıyor tabii, dinlenme molası veriyor. Mesai sonrası ne yaptığını biliyorum. Bir boyacı çocuk gibi değil. Akıp giden kalabalığı uzaktan kısık gözlerle izliyor. Bir eli cebinde. Cigarasından sert fırtlar çekiyor. Geleceğin kumpanya müdürü gibi, sarı yeşil fularını görür gibi oluyorum. Kızılay'da 7/8 metro çıkışı. Her birinin çıkışına bir zırlayan çocuk koyacaksın, der gibi bir hesap yüzünde. Soğuk, yılansı bakışlar... Bazen, metro duvarının üç yanını incelediğini görüyorum, hangisinde oynasam, nerden daha çok kalabalık geçiyor. Çok kalabalık görmez, duymaz... Kalabalık hem seyrek olacak, hem hıçkırıkları duyacak... Akşam vakti evine giden insanların kafasını nasıl allak bullak yaparım... Uydurmuyorum bunları, o incecik gömleği kostümü, kirli pantolonuyla kış boyu her akşam bu oyunu sahneledi bu bulvarda!..

Ankara'dan kim söz etse, sıkıcı, gergin, kapalı, gidecek yer yok diye sızlanır. Antep baklavasıyla, Ankara "sıkıcılığıyla" meşhur Şehir size birşeycikler sunmaz. Ne kadar yaratıcıysanız bu şehirde yaşama şansınız o kadar. Ya kurulan oyunları bilecek, katılacak, ya da siz bir oyun kuracaksınız. Ancak, çok iddialı, coşkulu, yaratıcı yerinde duramayanlar dahi gün gelir yorulur.

Nisan'ın beşindeyiz, hala bahar gelmedi. Bendderesi'nden Çubuk'a otobüsler kalkıyor, bir soluk gidip geldim. Yollarda çimen, çayır, bozkır görürüm. Dağda bahçede uyanan yok. Sert kışın tokatını yemişler! Bir de Kızılcahamam'a uzanayım. Gençlik Parkı'nın önünde otobüsleri. Sırf yolları görmek. Otobüs penceresinden dalıp gitmek. Bahan görmeye gittim, gelmemiş. Belki bir de Beypazarı'na... Ne mi yapıyorum, küçücük sokaklarda üç-beş dakika dolaşıyor, bir çay ocağı bulup oturuyorum. Belki bir de pide yiyor, yarım saat kadar otobüs vakti bekliyorum, üç-beş saat geçiyor işte. Dönüp geliyorum. Dağda, taşta, ovada, çayırda bir ateş anyorum. Ankara'yı çevrelemiş kasabalarda bir kuyu sessizliği. Belki bir define bulurum umuduyla, yüzümde umutlu bir gülüş. Otobüs şoförleriyle ayaküstü laflamalar. Ankara, her yerinden seyrettim seni, sıkıcısın, çok. Bozkır zehir gibi. Kıraç dağlar acı acı bakıyor. Bugünlerde o kadar vatan/millet yazısı yazdım ki, otobüs penceresinden bu ovaları/dağları hepsini özel mülkümmüş gibi görüyorum. Zenginliğimi geziyor, bereketli topraklarımı çil çil altınlar gibi sayıyorum. Yeni bir vadi görünce, ah burası da güzelmiş. Bak hiç apartman yok, dümdüz, el değmemiş. Bazen otobüs penceresinden bir küçük dere görüp ansızın ağlıyorum. Ne kadar küçük. Niye buraya hiç gelmedim. Dereyi yalnız bıraktığıma utanıyorum. Söz veriyor, gözlerimi siliyorum, buraya tek başına gelmeliyim. Sanki biriyle bir yerde kavuşacağız... Ama kimdir, o biri bu dere mi, kıyısı mı, suyu mu, yanında oturmak mı, onu seyretmek mi. O birini biliyorum, o biri böyle otobüs penceresinden bakıp bakıp ağlamak! Birbirimizi acıyarak, esirgeyerek canım cicim çiçeğim konuşuyoruz. İçimden coşkulu ağıtlı feryatlar yükselmiyor. Bit kadar bir üzüntü. Nasıl ağır, deniz gibi dalgalanmıyor, şiir gibi uçmuyor, küçücük bir üzüntü, beynime krem gibi sürülmüş. Bir yel tozu toprağı savurmuyor, peşine düşeyim. Şakır şakır yağmurlar taşları önüne katmış döverek taşmıyor...

Ateş gibi meyve çiçekleri açmıyor. Yapraklarının kulağına ateş yalımı gibi öpücük kondurayım. Bir savaş yeri vardı içimde, hangi cephede şimdi, yerini yurdunu unuttum. Kim o, vatan mıydı, dilber miydi. Paramparça olsaydı, parçasından tanırdım. Hayalime gelmiyor. Bildiğim, tanının yoğurduğu birşeydi, toprak gibiydi, gülüp duruyordu ve o neyse, silahsız, savunmasız bir şeydi... Ne ağaçlar vardı, ateş gibi dilleri çiçekleri!..Üzüntümün huyunu bilirdi!..

Ertesi akşam, yine turluyorum. Aynı dilenci çocuk iş başında. Elleriyle yüzünü kapatmış, hıçkırarak ağlıyor. Müşteri (keriz) bekliyor. Bir iki tur attım. Çocuk bir saattir ağlıyor, siftah yok, bomboş, mutlu azınlıktan kimse ilgilenmedi. Korkmayın, size ruhunun sırlarını istese de açamaz. Bir zahmet bakın, acının da çekiciliği vardır. Uzaktan geçen adımlara sesini duyurması için ağlamasını hızlandırıp yükseltiyor. Zayıf yapılı üniversiteli genç kızlar bu incecik feryadı ciddiye alıyor. Film başlıyor. Hikaye basit, ama trajik. kaldırım soğuk mu soğuk. Yere kapaklanmış. İncecik giyiyor. Gözyaşları tüm yüzünü karmakarışık yapmış. Gözyaşlarını da idareli kullanmalı. Müşteri yokken boşu boşuna ağlayamaz. Müşteri içeri girince ağlamaya başlayıp gözyaşlarının

ramiza.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

13. Sayfadan Devam

Nihat Genç

sahiciliğiyle etkilemeli. Üstelik hikaye birkaç replikten oluşuyor, bu birkaç replikle tüm hünerin ortaya koyabilmeli. Çıplak ayakları, kara kuru yüzü, kirli, yırtık pantolonuyla hikayesini bir çırpıda mıh gibi izleyicinin kalbine çakabilmeli. Hayatı boyunca yağlı ve kaymaklı yemişler bu tür hikayelere kanmazlar. Kötü oldukları için değil, duyguları bol yemekle hantal ve beceriksizleşip inceliğini, hüznünü kaybeder.

Turlarken yanıma üniversiteli bir okuyucum geldi, devlet tiyatrosundaki oyunumla ilgili sorular sordu, kızı alıp, dilenci çocuğun başına gittim, uygulamalı/atelye dersi gibi anlatmaya koyuldum. Okuyucum hemen atıldı: "Bu numaradan ağlıyor, bu numarayı hep yapıyor?".. İyi de, numarası tutmazsa sıkı bir dayak yiyor, üstelik zor bir numara. Siz kış boyu ayazda bulvarda saatlerce incecik gömlekle ağlayabilir misiniz. Saygı duyalım. Düpedüz dilencilik de yapmıyor, film gibi bir hikaye uyduruyor. Sattığı mal, bir oyun. Hırsızlık da, kapkaç da yapabilir. Kendini acındırmak için sahici gözyaşlarını kullanıyor.

Bu dilenci oyunu, sokak çocukları repertuarında önemli bir eser, milyon kez oynanmıştır. En etkileyici olanı, izbe, karanlık arka sokaklarda oynanır, karanlığın çamurları içine simitleri devrilmiş başında ağlayan bir çocuk... Sizler mutlu sıcacık yuvanıza giderken, çaresiz çocuğun perişan halini görüp fazla fazla para bırakırsınız!..

Devlet tiyatrosundaki oyunumdan çok daha başarılı, ikimiz de izleyiciyi üzüntüye sokmaya çalışıyoruz, üstelik ben, üniversite, kitap okudum, oyunumu meşru yollarla yapıyorum, alanım açık, estetik kuralları dibine kadar kullanıyorum, otuz yıllık profesyonel sanatçılar repliklerimi söylüyor, üstüne Fuat Saka gibi müzisyenler. Ağlatmak için, sanatçı, müzik, devlet, tüm imkanlarımızı seferber ettik... Çocuksa tek başına, soğuk, buz beton, çamur. Kaldırımdan başka malzemesi yok. Ve ikimiz de oyundan çok gişeyi merak ediyoruz...

Okuyucumla çocuğun başındayız. Yüzünü kapattığı elleri arasından beni görüyor, yine o adam geldi diyordur, numarasını çakıcladığımı da biliyor. Kalabalıktan biri gibi, "numara yapma lan" diye bağırıp, tekmeleyerek kovmamı bekliyor.

Kurallara uygun yaklaşıyorum, oyunu açıyorum: "Niye ağlıyorsun, neyin var?" Önce, repliklere geçmeden, hıçkırıklarını yükseltiyor, burnunu çekerek: "Birşey yok ağbi, valla birşey yok!"..

Replik sıramı biliyorum: "Birşey yoksa niye ağlıyorsun, niçin ağladığını söylemezsen sana yardımcı olamam ki?"..

Tekrar sıra onda: "Ağbi ben boyacılık yapıyordum, sandığım vardı, tinerci çocuklar sandığımı, paramı alıp kaçtılar!".

Şimdi, götüne bir tekme vurup, zırlama lan, kalk evine git, diyebilirim, bu da oyundan bir parça. Ama, gözyaşları, hıçkırıklar, salya sümük etkiliyor sizi. Çünkü bir insan yavrusu, yalandan nasıl ağlar, tiyatro da baştan aşağı uydurma değil mi?

Ertesi gün, 1 Nisan'dı, şakasından aklımda kaldı. Çocuk yine bulvarda. Metro duvarına büzülmüş, yere kapanarak ağlıyor. Birkaç tur attım. Hani müşteri gelecek mi, gelirse ne tepki verecek, bu oyunu başkalarına nasıl oynuyor? Kimsecikler gelip gitmedi.

Ağlama numarası yapmaktan yoruldu, kalktı. Gitti, işportacıların yanında bir müddet oyalandı. Oynadı, koştu, güç toplayıp tekrar sahnesi kaldırımda yerini aldı. Madem müşteri de gelmemiş, siftah da yapmamış, gidip yine oyunu açayım.

Yine yanına vardım, zırıl zırıl ağlıyor. "neden ağlıyorsun?".. Hıçkırıklarını çoğaltıyor, dudağına sarkan sümüğü bir solucan gibi geri çekiyor. "Söylemezsen sana yardımcı olamam!".. Bir yandan parmakları arasından kim olduğumu merak ediyor, sesimi tanıdı...

Birden büzüldüğü yerden tekme atmaya başladı bana, "git başımdan be ağbi!"..

Oyun bozuldu. Ne güzel para verecektim. Sokak çocukları tehlikeyi sezer, sapık olacağımı, onu kandırıp kötü şeyler yapacağımı düşünmüş olabilir.

Parayı umursamadan, yerinden fırladı. Israrla parayı uzattım. "Git yağ ağbi, paranın .mına koyayım, git başımdan!"..

Uydurduğu numara açığa çıkınca paniğe mi kapıldı? Yoksa, paradan çok, uydurduğu numarayı yutturmaktan mı zevk alıyor?

Bence, oyuna kendini kaptırması için müşterinin de sahici olması lazım. Ancak, sahici müşteri karşısında gözyaşı dökebilir.

Derslerle dolu. Ülkemizde okumuş-yazmışların izlediği herhangi bir oyun tutmadı. Tepki vermez, oyuna girmez, şöyleydi böyleydi bir yığın bozuk entel laf. Entellektüalizm oyunu bozar.

Ülkemizde çok bilinen çok meşhur, tutulmuş oyunlar halkın tuttuğu oyunlar. Herşeye kanar, yalan oyuna kendilerini kaptırır. Entellektüel / akademisyen hayatla savaşı bitmiş insanın adı. Oyunu, hayatla savaşı süren insanlar kurabilir. Bu büyük dert. Nasıl bir oyun yazacağımdan çok, hayatla savaşı sürenlerin hikayelerini ararım. Tuhaf hikayeler yaşamış insanlar ilgimi çekmez, marjinal, ilginç acılar beni ilgilendirmez. Herkesin gördüğü, bildiği, herkesin görebildiği acılar çekmiş insanların hikayesi oyunuma konu olabilir.

Sıkı oyunlar kurmasını öğrenmek yirmibeş yılımı aldı. Bir yığın tuhaf insan tanıdım akademisyenler/dramaturglar gibi. Yazdığınız oyundan çok onlarla ne konuşacağınız önemli, çünkü akıl hastasıdırlar. Akılları hastalanmış entellektüelleri kafalamak imkansız ve boş bir iştir. Çocuğun gözyaşı döktüğü oyunu gözyaşı dökmeden izliyorsa bunun adı "deli"dir. Delilere kendimizi, oyunumuzu beğendirmek için o kadar bozuk laf ederiz ki, biz de delirmiş oluruz.

Daha onbeş sene evvel bu çocukla aynı kaldırımda işporta yapıyordum. Oyunumu kaldırımdan sahneye taşımak ömrümü aldı. Bu delilere laf anlatmak için birçok şeyden vazgeçtim, gözyaşlarımdan asla. Onlar sahici!...

Yani, çocuğun o yalandan / numaradan gözyaşlarını tanırım. Yalan değil. Bıçağın suyu gibidir. O gözyaşları kemikleri çelikler. Gözlerinde kan diye bürünür. Ey insanlık, gözyaşının hiçbir türü yalan olamaz!

Gözyaşlarının kudretini kim yerinden oynatabilir. Tanrı'dan mektup, Tanrı'ya mektup gibi. Ruh denen nehir taşıyor gözlerden. Islak elbiseleri rüyaların. Bedenin en kutsal en yalnız parçası. Ağlarken bir insan gözünü nereye açar. Çocuklar rüyaları bitince ağlar. Bütün denizlerin suları. İncecik damlalarla duygularımızdan geçiverecek. Kaç bin defa denizler boşalacak gözlerden. Devrialemin değirmeni, o kara gözler suları çamaşırlar gibi sıkacak. Sular da ata biner, dört nala hıçkırıklar. Bir damla suda dalgalanan kan ter içinde çağlayanlar. Damla damla damıtılır kainat. Donmuş oturmuş gözlerimizde masmavi ve ağulu sular. Böyle böyle sonsuzluğa bunar olup uçacağız. Çöllerdeki kumlar kadar rüyaları yutkunacağız. Dünyayı hafife alamayanlar ağlar.

Kaç yüz bin yıl kuru topraklar üstüne düştü. Beton cahil, kör, beton yeni tanıyor daha. Bilmez taşları erittiğini, el yazması gibi alın yazısını yanakları oyup oyup perde perde indiğini. Ruh isterse can'ı bir damla tuzlu suyla keskin bıçaklar gibi kanatır. Ateş suyu içinde, parlak can yakan çakıl, yanaklarda acıyla erimiş zehrin taşı. Yanakları yakan elmas suyudur. Hangi şarkı bundan daha derin daha güzeldir. Testi testi çığlık suyu. Işıltılar gibi kayan kocaman bir balon! Şehri bu sessiz çeşmeler yıkacak. Süzülüp kirli yanaklarından şehir baştan sona kırklanıp yıkanacak. Ne çok ağlayanlar var bugünlerde. Yaraları deşip deşip dağlayıp sökmenin sanki başka bir yolu mu var... Tekmeleyip giremeyenler ağlarmış. İçi rüzgar dolu. Gece yıldız dolu. Feryatları felaket gibi yanaklarına indi. Güneş rengi göz akı yanaklarına aktı... Çocuklar oyun bitince ağlarmış. Varsın adımızı anmasın alem. Varsın kalabalıklar kapatsın gözlerini. Bir oyun gibi öğrendi çocuklar körebe gibi uçurumlardan atlamayı. Bu öldürücü sessizliği, kirletmesin kimseler şarkılarıyla...

Bizim oğlan yine kaldırımda ağlıyor, zehir gibi ağlıyor, ama neden gözyaşları şekerle karılmış inci taneleri gibi, seke seke oynayarak düşüyor! O da biliyor, ağlamak, her dilde kusursuz konuşma sanatı. Çıkmayan rüyaları cimcikleyerek çıkartma sanatı!..

Herkesin bir oyunu var ve herkes "gözyaşı döktürüyor!.. İşte Amerika'nın Büyük Ortadoğu projesi, milyonlara kan, gözyaşı döktürüyor. İşte TV'lerin yarışma programları, Anadolu'nun binlerce işsiz garibanı çocuklarını programlara çıkartıp zırıl zırıl ağlatıyor.

Siyasetten TV'ye binlerce tezgah kurulmuş, herkes gözyaşı döktürtüyor... Kendi oyunumuzda kendi gözyaşımızı sereserpe bırakıp dökemiyoruz. Başkaları silah zoruyla, şöhret, imaj zoruyla döktürüyor... Gözyaşlarımız başkalarının oyununa para, hazine, başkalarının şöhretine malzeme oluyor!

Hayatta gördüğüm en zalim tezgah dilencilerindi. Çocukken, Trabzon'da paslı bir tekerlekli sandalyeye oturtulmuş ucube bir dilenci çocuk vardı. Bebekten kaçırılıp bahçıvan makasıyla doğranmış. Parmakları kesilmiş ve her iki elinde tek bir parmak kalmıştı. Dudağının ucundan

kulağına derin bir yarık açılmış. Burnunun delikleri manto düğmesi gibi açılmış ve burnu orta yerinden kesilmiş. Yetmemiş, bacak ve kolları üç dört yerden kırılıp ters kaynatılmış. Yetmedi, bacaklar normal insan bacağı gibi görünmesin diye bir sakatatcı gibi kaslarını kazıyıp çıkartıp ortada iki koyun bacağı, sırf kemik soymuşlar.

Yirmi yıl aynı dükkanın, aynı sokağın başından ayrılmadı, gelip gecene durmaksızın gülüyor, çünkü, dudak ucundan kulağına kadar yarık onu hep gülümsüyormuş gibi ebedi bir tebessüm içinde düzenlenmiş. Yaşlandı ve rakı içmeye başladı, ama bebek yüzü hep gülüyormuş ifadesi değişmedi. Bir insan organizmasına benziyor, o kadar. Korkunç bir korku hergün sizi sarıyor. Bu bir modacı, terzi gibi bahçe makasıyla doğrayıp şekillendirdikleri ucube üzerinden bir ömür para yediler.

İnsan bedeni üzerinde entrika, insan derisinden ustaca hesaplar, biçki dikişler. Siz korkuyla para atıp kaçıyorsunuz ama o, dehşet, kabus dolu biçim, ölünceye kadar terketmiyor, sizi...

Hala, dar, karanlık bir sokağa yalnız başıma girsem, beynime yerleşmiş bu ucube çocuğun yüzünü görür gibi olurum. Şimdi, TV yarışma programları farklı mı, modaya göre duygu / yüz / kemik biçiyorlar. Reklamcı, medyacı, tasarımcı, gitarcı, kuaför elinde bahçe makası çocuğun kemiklerini / yüzünü kesip biçip ucubeler yaratıyorlar, sonra acındırıp bizlerden para istiyorlar.

Bu ucube dilenci çocuk gibi artık, bazen hıçkıra hıçkıra ağlasa da, yüzlerindeki o gülümseyen ifade hiç değişmez!

Sanat, medya, edebiyat zalimlerle gelişti, Frenkeştaynlar'la sürüyor sonuç aynı, insan doğrama sanatları!..

Oysa, kaldırım kenarında numaracı hıçkırıklarıyla keriz bekleyen dilenci çocuk bir küçük gözyaşı numarasıyla hayata ve hayatlarımıza savaş bayrağı açıyor! Başkalarının oyununda figüran, kurban, köle olmuyor. Kendisi kenara itilmiş, ama projesi, hayatın tam ortasından... Oyun! Acı bir oyun. Gözlerini yummuş, ama uyanık. Bakışlarını çok korkmuş gibi boşluğa kaydırıyor, ama kahramanca! Ve replikleriyle kalabalıkların ruhlarına giriyor. Kalpleri dolduracak, insanı donduracak, çıplak, gerçek, basit ve yakıcı bir minik hikaye!..

1 Nisan'dı, sabah TV'yi açtığımda Kültür Bakanlığı'nın sokaklarda halka şakalar, sürprizler hazırladığı haberini duydum.

Devlet şaka yapar mı, devlet neden şaka / sürpriz yapsın? Manyaklık diz boyu. Devletimiz 1 Nisan kutluyor.

Nasıl? Bulvara nazi subayları gönderiyor, ya da, gerici / yobaz, elinde koca tesbihi, uzun sakallı hocalar... Şunu anlatmak istiyormuş, bakın, demokrasi olmasaymış hergün yollarda bu nazileri, hocaları görürmüşüz.

Devletin sokağa saldığı tiyatrocu nazi subaylarını gördüm. Önüne gelene kimlik soruyor. Devlet de bir oyun kurmuş, kaldırımda ağlayan çocuk gibi. Kaldırımda hıçkırarak zırlayan çocuğun dekoru basit bir gazete parçasıydı, donmamak için üstüne uzanıyordu. Nazi subaylarının kostümü göz kamaştırıcı! Uzun ve parlak çizmeler. Sanatçıların üzerine birebir oturmuş, pek şık, fiyakalı askeri üniformalar. Bir film sahnesi gibi bulvar!.. Çok pahalı çok bütçeli bir film sahnesi, eh tabii sponsor devlet!.

Nazi subayları rolü oynayan sanatçıların yüzleri rol gereği soğuk ve gülmüyorlar. Ama onları gören halk neşeleniyor. Bir palyaçoymuş gibi izliyor onları. Bu kadar sahici üniforma giydikleri halde, parlak, göz kamaştırıcı kılıkları, bulvardan akıp giden kalabalığa eğlencelik gibi geliyor!..

Nazi subayları metro ağzında zabıta görevlilerine kimlik sordular, Zabıtalar gülerek kimliklerini çıkardı. "Buyur aga, emrin olur aga, vay bizim köylü!" diye de espriler yaptılar. Kalabalık içinden alkışlayanlar bile çıktı. Alkış kötü, nazi subayları bulvarda soğuk etki, şaşırtıcılık yaratamadı, sirkten çıkmışlar gibi.

Devletimiz neden şaka yapmak ihtiyacı hissetti, zekası zayıp insanlar, köyünden yeni gelmiş iyi kalpli köylüler bile yemedi!

Nazi subayları etrafında halk, çocuklar toplanmış, herkes olup biteni izliyor. Bir tek, bizim oğlan, sırtını bulvara dönüp, mesaisine kaldığı yerden devam ediyor, hıçkırarak ağlıyor. Mesaisini çoktan başlatmış. Zabıtalar, polisler, tiyatrocu nazi subayları, yani, devletin uluları bulvarda toplanmış cümbüş yapıyor, bizim oğlanın dünyadan haberi yok!.

Kalabalığın gürültüsünde değişik bir tuhaflık sezmiş olmalı ki, yüzünü kapattığı parmakları arasından dışarı baktı.

Hemen, yanıbaşında, aşağıdan yukarı nazi subayının çizmelerini gördü. İrkildi. Başını kaldırdı. Ürpererek yukarı doğru üniformalı naziyi gördü. Neye uğradığını şaşırdı. Dehşet bir şaşkınlıkla yerinden fırlayıp apar topar kaçtı...

Tiyatrocu nazi subayı çocuğun hiç farkında değil, onlar, kalabalıkla eğleniyor. Ve biraz sonra, çocuğun müthiş dekoru gazete kağıdını çizmesiyle çiğneyip paramparça ettiğini de farketmedi...

Çocuk, kalabalığın içinden kuyruğuna basılmış bir fare gibi ve bir fare gibi kıvraklıkla kıvrılıp kaçtı.

Bir zaman uzaktan olup biteni anlamaya çalıştı. Ve yavaş yavaş korkusunun yersiz olduğunu anlayıp nazi subaylarına doğru yanaştı. Kendisi gibi birkaç simitci, boyacı çocuk nazi subaylarının etrafını çevirmiş, nazi subaylarına "ağbi şundan da kimlik sor, o var ya hırsız onu da yakala!" gibi şakalı laflar atıyorlar...

Bizim oğlan, nazi subaylarının yanına diğer çocuklar gibi yaklaşamadı ama, onların bir tiyatrocu, bir sirk, bir eğlence olduğunu anladı. Nazi subaylarının şık kostümlerini, havalı çizmelerini, parlak apoletlerini hayranlıkla izledi. Belki de hayatında ilk defa gerçek bir tiyatro izliyordu...

Korku ve şaşkınlıkla karışık bir hali vardı, bizim oğlanın yanına gittim. Anlasın anlamasın oyunun kritiğini yapıverdim... "Nasıl, müthiş oynuyorlar değil mi?".. Çocuk, eski şüphesiyle ve uzak uzak çekingen yüzüme baktı... "Sıkı oynuyorlar!" dedim... "Bak herkes onları izliyor!." "Bizim oyundan daha güzel, biz sadece ağlıyoruz!".. dedim...

Çocuk sesimdeki yumuşaklığa inanır gibi oldu, konuştu, "Ağbi bunlar ne?" dedi... "Nazi subayı!" dedim. "Ne oluyor burada, ne yapıyorlar?" dedi.. "Tiyatro yapıyorlar, bugün 1 Nisanmış, halka gösteri şaka yapıyorlar!"..

"O elbiseleri, onları kimden aldılar!".. "Devletten aldılar!".. "Bunlar dizide mi oynuyor?"

Ne cevap vereyim çocuğa? Ama naziler sayesinde bak arkadaş bile olduk. Beni sapık filan sanıyordu. Bak naziler sayesinde dost olduk. Şimdi ona devlet hastalandı, kafayı yedi mi diyeyim? Bilmem devlet neden şaka yapar? Güya demokrasi varmış onu gösteriyormuş bu nazi subayları. O halde, gelecek sene 1 Nisan'da götüne jop soktuğunuz genç kızları çıkartın bulvara, cezaevinde bombalayarak öldürdüklerini, Diyarbakır cezaevinde sopalarla öldürdüğünüz mahkumları çıkartın bulvara!".. Ne diyeyim çocuğa. Çocuk nazi subaylarının parlak üniformalarına takıldı, aklı gitti, büyülendi.

Ve mesaiyi hepten boş verip nazi subaylarının peşine takıldı. Kendi oyununu bozması, başkasının oyununa katılması ağrına gitti... "Bak, dükkanı boş bırakmaya gelmiyor, hemen nazi subayları geliyor, hadi işinin başına!" diye hafiften azarladım.

Böyle. Havalar bir türlü ısınmadı. Bulvarda turluyor, üşüyor, eve kaçıyorum. Bizim oğlan kaç gündür yok. Muhtemeldir ki başka bir sokakta oynuyordur oyununu.

Ama bulvarda, onun bıraktığı boşluk... Metro duvarı... Pırıl pırıl parlıyor. Yanından geçerken ağladığı duvara bakıyorum o soğuk betona.. Soğuk beton değil, hiç değil...

Burada; dokuz yaşında bir çocuk kış boyunca ağlayarak, hıçkırarak buzların üstünde incecik bir gömlekle donarak bir oyun oynadı, kaç kez...

Havalar bir türlü ısınmadı. Ama, çocuğun büzülüp elleriyle yüzünü kapatarak oynadığı o yeri görünce, içim ısınıyor! Bitmedi diyorum, daha ne oyunlarımız var, bitmedi. Sahnemiz, orda, burda, sokakta, ne farkeder, her yer sahnemiz...

İçimden bir ses, git, çocuğun kapaklanıp ağladığı yere çömel ve oyuna kaldığı yerden devam et, diyor!.. Amerikan subayları bulvara gelmeden, başla şu oyuna.

Hadi çömel, hadi büzül, zırıl zırıl ağla...

Nihat Genç

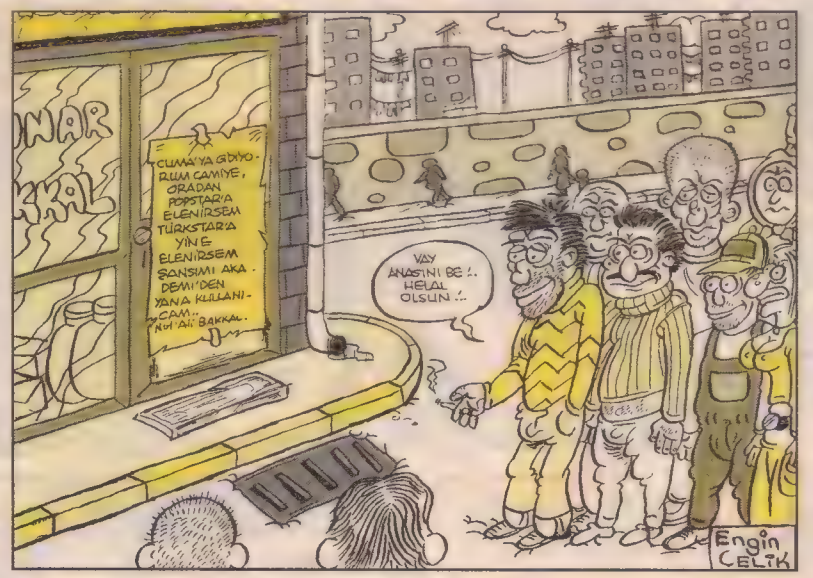

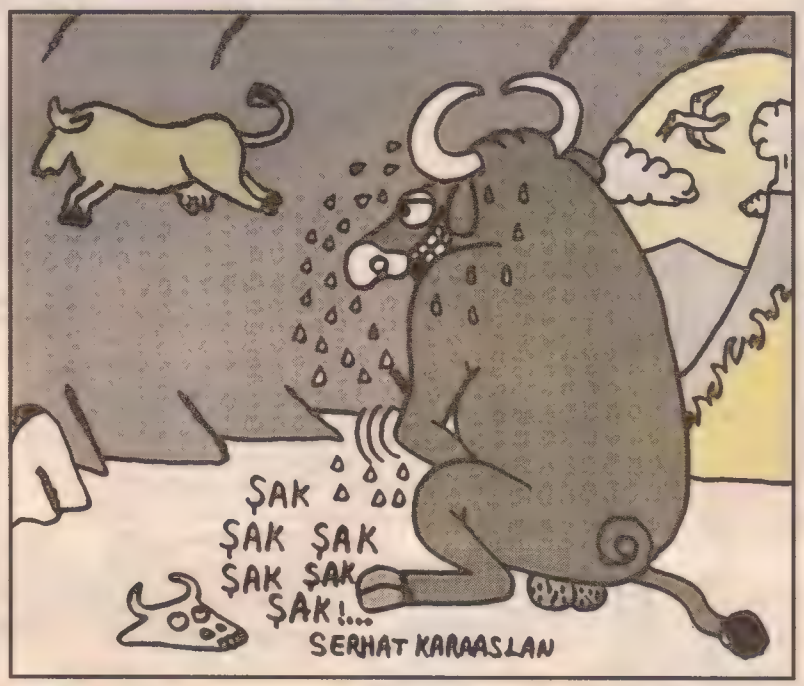

SAYI: 649
16 NİSAN 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

- **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
- **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
- **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
- **Yazişleri Müdürü:** Zafer AKNAR

● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Matbaa Sorumlusu:** Tanju Kirte **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve **internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

AYRINTILAR

m.e.T.i.N.E.i.D.A.N

Tahta iskeleden tıngırdayarak geçip, vapura bindim. Biraz bekledim kenarda; üst salona çıkan merdivenlerin önünde. Sonra, tekrar iskeleye girdim. Gasteci dükkanına gidip bi gazete, bi de kibrit aldım, döndüm vapura. Yine aynı yerde, ayakta dikilmeye devam ettim... Orada durmak, uzaktan, gemiye yetişmeye çalışanları izlemek hoşuma gidiyodu. Fakat, kesinlikle dalga geçmiyor, yani o kişilerin içinde bulundukları telaşlı hâli küçümsemiyodum. Herkes kaçırabilirdi bi vapuru, bunda utanılacak bişiy yoktu. Gerçi, bâzıları bu durumu müthiş bi felaket olarak görüp, kapı yüzlerine kapandıktan sonra el işaretleri yapıyor, camı yumrukluyorlardı! İskele görevlisinin, hiçbir vakit bu boş tehditlere kulak asmadığı bilindiği halde... Bazen, o gecikmiş kişilerden biriyle göz göze geliyordum! Bu işte bi sorumluluğum olmasa da, usulca kafamı çeviriyor, başka bi tarafa, denize filan bakıyodum. İnsanların zor durumlarını gözlemleyerek bi eğlence malzemesi çıkartamazdım. Üstelik camı yumruklayan, panik içindeki bir gecikmiş, benden gemiyi bekletmem gibi çok saçma bi ricâda bulunabilirdi. El ve kol hareketleriyle yapacaktı bunu: İskele görevlisini işaret ederken, camın ardından boğuk mırıltısını da işitecektim belki.. (Hmm! Hmm!.) Ne!? (Hmm, hmmh..) Ya, saçmalama. Adam gitti kulübesine işte! Kalkıyoz artık. Hem ne acelen var, bi sonraki vapurla gelirsin!.. -İyi de, bunnan nası söyliycektim ki? Birisine, 'saat üçte buluşalım' bile diyemezdim el işaretleriyle! Vücut dilim o konularda biraz yetersizce ve öküzceydi. Gerçi, camı yumruklayan gecikmişler de zaten, kimseden yardım istemiyolardı pek. Hâllerine razı oluyolardı bi süre sonra. Arkalarına dönüyolar, mır mır tâlihlerine küfrederlerken; ben de kafamı çevirip biraz daha izliyodum onları... Ama henüz kapı kapanmadan önce (o gün de olduğu gibi) benim vapurun içinden iskeleye bakarken hayâl ettiklerim, daha başka bişeydi.. Sanki, birisini bekliyodum. Koşarak, kapıda görünecekti şimdi!

Geç kalmıştı.. Beş altı dakika daha vardı ama. Tek tük insanlar koşturuyordu hâlâ. Yetişebilirdi o da.. Onu görünce acayip mutlu olucak, burdayım, burdayım diye elimi kaldıracaktım. Etrafına kısa bir süre bakınacak, sonra flaş gibi çakan âni bi gülümsemeyle, uzaktan o da farkedecekti beni... Heyecanını biraz gizlemeye çalışarak başını önüne eğdi, başka şeylerle de ilgileniyormuş, ben hayatının merkezinde değilmişim gibi, küçük ve önemsiz bakışlar attı etrafına. Ama fazla kaçamadı mutluluğundan; kafasını kaldırdı, tekrar gülümseyerek bana doğru yürüdü. İyice yaklaşmışken, Çtrank! diye kapandı sürmeli kapı!.. Orada kaldı. Camın ardından bakıyodu bana. Hay allah, şaka gibi gelmişti ama, el işareti yapmayı gerçekten beceremiyodum! O da bir tepki vermiyordu işin garibi; böyle durumlara alışıktı sanki. Acaba, vapuru durdurabilir miyim!? İskele görevlisine ricâ edip, çok beklediğim, değer verdiğim bir kişi içeride kaldı desem. Mümkünse yani, kapıyı açabilmeleri?. Fakat adama da demezler mi, 'madem çok değer veriyon, in de yanına git öyleyse! Bi dahaki vapura binersiniz beraberce!.." Hmm? Gayet mantıklıydı. Acımasız iskele görevlileri, bu çok kesin mantıkla işlerini düzgün yapabiliyolardı. Her türlü gecikmişe verebilecekleri nefis cevapları mevcuttu... Vapur iskeleden uzaklaşmaktaydı yavaşça. Kirli ve buğulu camın ardından, yüzünü seçemiyodum artık.. Cep. Cep telefonu! Anıyım, karşı iskelede kendisini bekliyeğimi söyliyim! Ya da, o bi yere gitmeyip beklesin, ben onun için tekrar döneyim! Veya, arada bi yerde buluşalım!.. Çok heyecanlanmıştım; keyifli bir panik içindeydim. "Haydarpaşa'ya uğruyo mu bu acaba?" diye sordu, genç bir çocuk...

"Uğraması lâzım," dedim... Düşüncelerimin arasına daldı için biraz bozulmuştum belki. Aslında, hep öyle derdim soranlara. Yani, 'uğraması lazım' diyodum. Halbuki otuz yıldır uğramaktaydı işte! Gene de pek kesin konuşmuyor, uğrayamıyacağını hesap ediyodum belki. Bazen de çok kaptırıp gitmiş oluyor, hangi vapura bindiğimi bile o an hatırlamıyodum... Genç çocuk, benimle beraber ayakta, biraz ötemde dikiliyodu. İstanbul'a ilk gelişi olduğunu anladım... Askerden de yeni dönmüş. Topkapı taraflarındaki bi asker arkadaşını ziyaret etmiş önce, şimdi de Kadıköy'e, akrabaların yanına gidiyormuş.. Burada ne iş yapacağını sordum. Berbermiş.. Askerde berberliğimizi yapan bi arkadaşımdan söz ettim ben de. Sonra sigaralarımızı söndürüp, üst kata çıktık. Öteki, gelemiycekti nasıl olsa...

Temiz yüzlü, efendi bir çocuktu. Bir insan, kendini başkalarına ifade etmekte zorlansa bile, bu tür özelliklere sahip olması başlıbaşına bir avantaj sayılırdı. Çünkü söylediklerinizin yansımasını, hiçbir kurnazlık, içten pazarlık lekeleri taşımayan yüzünde görebiliyor, böylece boşa konuşmamış oluyordunuz. Ayrıca, bir İstanbullu olarak kendisine bi hoşgeldin, başarılar çayı ikram etmem icap ederdi. Biraz da laflardık o arada... Tek başımayken, üst salona çıkmazdım genelde.. Hmm? Fena değildi ama.. Kantinin yanındaki, yuvarlak, çiçekli örtülü masalardan birine oturduk... Berberliği ve, diğer yapmayı düşündüğü şeyleri sordum. Büyük şehrin zorluğundan bahsetti. Burada tanıştığı, üçüncü kişiyimişim. Dev, ince belli bardaklardan çayımızı içerken, Kemal Sunal filmlerinden konuştuk. Şehre geldiğinde, kazıklanıyordu ya hemen. Bi uyanık meselâ, köprüyü satmaya çalışmıştı ona. Güldük... Arasıra, camdan dışarıya göz atıyordum. İskele çok geride kalmıştı.. Denizin ortasındaydık..

Gelmeye yakın, -belki de sohbeti belli standartlar içinde tamamlamak maksadıyla- gidemiyceğim hâlde adresini sordum. Yanımdaki kartonun ucundan yırttığım bi parçaya yazdı; beklerim Metin abi dedi. "Uğrarsın dükkana, saçını keseriz.." (Eminim, geçen gün gittiğim berberden daha iyi keserdi bu çocuk... Model filan istemediğimi belirtmiş, sadece önlerden falan biraz almasını söylemiştim. Öyle bi hâle getirdi ki saçımı, seksenlerin yılların pop yıldızlarına benzedim. Tomas Endirsın, Diiter Bohlen!.) Yazdığı adresi cebime koydum, ayağa kalktık yavaşça..

İskele önüne çıktığımızda, minibüs duraklarını tarif ettim ona.. Gazete bayiilerin yanından çarşıya yürüdüm sonra.. Börekçi, açık mıdır acaba?. Börekçideki çocuk da iyi birisi. Limonata ikram ediyor hep. Kendini şehirde koruyabilmiş, korsan siidi, porno, üçkağıt işine girmemiş doğulu gençler hepsi. Etrafta o kadar çok yavşak var ki. Onlar hemen parıldıyor kalabalığın içinde. Hepsiyle arkadaş olmak, eve, bir çay içmeye, müzik dinlemeye filan davet etmek isterdim. Ama farklı düşünebilirlerdi. Yanlış anlayanlar da olmuştu. Bilemedikleri şey; oturduğum küçük daire sadece evim değil, aynı zamanda işyerim, kütüphanem, çay bahçem, stüdyom, kafem, diskom filandı. Günümün çoğu orada geçiyordu. Ben nasıl, memur bir arkadaşımı mesai saatleri içinde çalıştığı daireye giderek görebileceksem, onun da beni ziyaret etmesi genellikle buraya, kısaca 'ev' denilen yere uğramasıyla mümkündü. Fakat o zaman da, yani börekçi çocukla veya berberle mesela, şöyle geçip otursaydık, onu elbette dinleyecek, yoğun karşılıklar verecek, ama sonra başka şeylerden konuşmayı da isteyecektim. Elimde değildi; bi süre sonra sadece konuşmayı değil, herhangi bi konu hakkında derin bir tartışmaya girmeyi arzuluycaktım. O da benden, sohbetimden sıkılacak, o tür konuşmalara ait, ilerlemeyi sağlayan doğal bir gerginliği, benim içsel gerginliğim olarak kabul edecek, ne acayip bi adam, zehirlenmiş gibi sanki diyecek, uzak duracaktı. Sonra o ufak arkadaşlık da bozulacaktı.. "Otur bi çay ikram ediyim abi," dedi, börekçi çocuk.

"Başka bi zaman," dedim, "Yorgunum, eve gitsem iyi olur." Küsuratı almadı... Mühürdar caddesini bitirerek, köşeden döndüm.. Arçelik bayiinin ve internet kafenin arasındaki gece çöpünün önünden geçerken, o'nu orada, camın ardında bıraktığım aklıma geldi.. Bıraktım yerden devam edip, duruma ve mekâna uygun yeni plânlar yapmayı aklımdan geçirdim. O da iskelede bekleyecek değildi ya, farklı bi yerdeydi şimdi. Hem kızmıştı belki, berber çocukla, başka şeylerle vakit geçirdiğime. Sadece onu düşünmemi mi istiyordu yoksa?. Hasstir lan, dedim! Bugünlük hayâl stoğu tükenmişti.. Daha acil birşeyle; torbadaki kıymalı'yla ilgilendim. Yanına çay mı yapmak gerekecekti şu saatte! Poşet, dedim. Poşet çay da vardı evde? Çay tarafı fena değil de, o poşetlere ısınamadım bi türlü! Bardağın içinden çıkartıp, fare ölüsü gibi tutarak çöpe atmak gerekiyo. Öyleyse, gazoz? Asidi kaçmamışsa eğer, yarım bi şişe duruyodu dolapta..

KÖZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

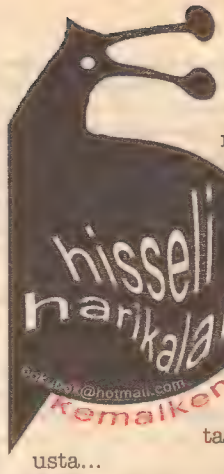

Tapınak : Bu durumda tapınılan şeye de tapık mı dememiz gerekiyo olabilir, onu tam olarak şeyedemedim ben...

Kaba Kuvvet : Eee, kibar kafa atılmıyo belli ki...

201 Abedin : Biz bunun 101 tanesine zar zor tahammül ettiydik be usta...

Kalibre : Boyutu diil, işlevi önemli lafı sadece pipi için geçerli galiba...

Tokyo : Ankara da Japonca'da sandalet anlamına geliyosa var ya hiç şaşırmam. Misilleme yapmış olabilir çekik şeyler...

Yeni Gine : Eskisini naaptı lan bu emparyalistler? Bakmadığım harita kalmadı...

Şefin Salatası : İyi o zaman kendi yesin yavuşak...

Mübalağa : Hakikaten abarttın haa. Müba desen yeterdi halbüsü...

Atlı Karınca : Lunapark işinden iyi para kazanılıyo demek ki. Yoksa kıç kadar karınca at alıcak parayı nerden bulsun dimi beya?..

İncik Kebabı : Oha. Boncuk versek onu da pişirip yiyeceksin anormal herif...

Silahlı Kuvvetler : Anladığım kadarıyla silahsız olanı da var ve ihtimal ona da yumruklu kuvvetler deniyodur...

İkindi : Birindiden bir süre sonrası.

Apartman Sakini : Allah korusun ama apartmanda yangın filan çıkarsa görürüm ben onun sakinliğini...

Kuru İftira : Leblebi tozu satan kavruk Habeş dişini kumla fırçalıyo.

Enfeksiyon : Enjeksiyondan korkmanın sonu budur. Ve ayrıca benim adım da Hıdır ama biraz geç oldu galiba. Bunu en başa yazmam gerekiyodu...

Hanımeli : Kadıncağızın kalanını naaptınız la manyaklar?!.

Peydah : Üremeyle sonuçlanan gayrıahlaki dölleme...

Nemlendirici Krem : O kadar kimyaya biolojiye ne gerek vardı ki gülümsüt. Tükürünce de nemleniyo bu ten...

Tevkif : Zaptiyeye mukavemet etmenin tabii neticesi...

Sandık Odası : Odayı da bi hangara saklasaydın bari. Hehehe hey Allaam yaa. Paranoyak karı. Kimbilir ne kodun sandığın içine...

Tomar : Tutamın karesi...

Enfiye : Eskiden padişahların canı, vezire "padişahım çok yaşa" dedirtmek istediklerinde hapşırmak için kullanırlardı ama sonra da kendileri "sen de göresin" demek zorunda kaldıkları için zamanla kullanmaktan vazgeçtiler desem...

Başıbüyük : Koca semtin övündüğü şeye bak...

Girdap : Sırf dapın ne olduğunu öğrenmek için giresim gelir ama dapılır giderim diye tırsar vazgeçerim. Farkettiyseniz benim de aklım beş karış havada bu arada...

Maksat : Duygusallığı olmayan amaç - kutsallığı kıt ülkü...

Neşe Pastanesi : Fındıklı'dan Cihangir'e doğru, yol üstündedir. Tam köşededir ve ihtimal çok eskidir. İki enfes dedenin dükkanıdır. Kardeştir bu dedeler. Yaşlarını toplasak 160 filan ederler. İstanbul'un en mütevazi keki, en naif poaçası ve bir de İstanbul'un en karekterli limonatası yapılır bu dükkanda. Vitrinindeki antin kuntin kutular gibi bunlar da sadece orada ve birarada güzeldir. Ama çok güzeldir söyliyim...

KİTAPÇILARDA

650

23 Nisan 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/17 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

İŞSİZİSTAN

Türkiye'de dananın kuyruğu da, kıyamet de işsiz sayısının her geçen gün çığ gibi artmasından kopacak. Ekonomi iyiye gidiyor, ihracat artıyor, enflasyon düşüyor diye sevinç çığlığı atanlar işsizliğin günbegün katlanmasını gözardı ediyorlar. Aslında herkes herşeyin farkında da iktidarın imkanlarına ve gazabının korkusuna kilitlenenler bu gerçeği saklıyorlar. İşte en son onbinlerce kişi **420 milyon maaş için Kamu personeli Seçme Sınavı** kuyruklarında yerini aldı. Kuyruğun ucu bucağı görünmezken **koli koli başvuru formları kara borsada satıldı.** Kayıtlı **2,5 milyon işsiz** olduğu belirtiliyor. **Gizli işsiz** diye tanımlanan işsiz sayısı ise rahat rahat bu sayıyı 3' e katlar. Her üç üniversite eğitiminden geçmiş insandan biri işsiz... Son krizle savrulan yüzbinlerce insan kendisine gelemedi, **sokaklara düşenler,** işte **asfalttan buğday toplayanlar, çöp karıştırdıktan sonra trafikte kamyonların altına giren küçücük kızlarımız...** Ve ekonomi, iyileşiyor, ihracat artıyor, enflasyon düşüyor, **Tayyip iktidarı şahane, medya şahane...**

İş de olmayıversin...

YAŞ 35 YOLUN YARISI EDER, BARRAK GİBİ ORTAŞINDAYIZ DAHA, İŞ BULMA KUYRUĞUNUN!..

MARDUK GELMEYEBİLİR, SUKUT-I HAYÂLE UĞRAMAYALIM

Aksaray PAŞAOĞLU

Babanızı Sirkeci'de görseniz tanıyabilir misiniz? Çoğunuzun tanırım dediğini duyar gibiyim. Bu soruyu bana sorsalar benim cevabım da tereddütsüz evet olurdu. Çünkü ben de tanırım. Ama ben size bunun aslında hiç de göründüğü kadar kolay olmadığını söyleyeceğim. Bazen insan babasını bile tanımıyor. **Mesela KKTC'yi de kimse tanımıyor.** Pekiyi bu statüko bu şekilde daha ne kadar sürdürülebilir? Bakın, benim Sayın Rauf Denktaş'a karşı kişisel bir negatif hoşlantım asla yok. Zaten asıl anlatmak istediğim de kesinlikle bu değil. **Havuç'la ablası, havaalanında başka bir kadına, onu anneleri sanarak sarıldılar. O, anneleri değil. Hadi onlar çocuk. Ama babaları da sarıldı.** Onlar annelerini havaalanında tanımıyorlar. Bu bazen olabiliyor. Meselâ markette kasada duran önlüklü bayanı trende önlüksüz görünce tanımayabiliyoruz. Ve bu, bazen yararlı olabiliyor. **O Meltem, Havuç'a cep telefonu almıyordu, oysa bu Meltem alıyor. Yeni Meltem daha hârika. Eski Meltem de daha hârikaydı.**

UKRAYNA'DA MÜTHİŞ BİR GECE

Hiç Ukrayna'ya gittiniz mi? Ben geçen hafta oradaydım. Ya siz? Kiev'de yeni bir restoran açılmış. O hârika. **Orada sadece kediler ve köpekler yemek yiyebiliyor.** Onu görünce dur dedim. Kedimiz "Yalaka"nın geçen perşembe onu kısırlaştırmamızın yıldönümüydü. Sürpriz olsun dedim ve onu Kiev'deki o müthiş restorana götürdüm. **O, Ukrferry adı verilen özel balıktan yedi. Kediniz, içerde mönüsünü yerken sizi boynunuzdan bir kayışla kapının önüne bağlıyorlar. O çok hârika.** Ve beni sembolik bir kafese koyarak İstanbul'a uçağın kargosunda geldim.

BRITNEY SPEARS'I O ŞEKİLDE HAYÂL ETTİM

Bazen, antrede bulunan ikiyüz kiloluk boy aynasını tepetakla asıp karşısına geçiyorum ve amuda kalkıp aynada gördüğüm Aksaray Paşaoğlu'na şunu soruyorum: **"Sen, yâni ben, deli misin?"** işte, tam o anda halının altından çivit mavisi bir noel baba kostümü giymiş olarak Sigmund Froyd çıkıyor ve o müthiş sözü havada bir kıvılcım gibi kıvrılıyor: **"Bütün insanlık benim müşterimdir."** Britney Spears'ın ayak tırnaklarını yediğini duydunuz mu? O zor değil. **Topuk nasırlarını yemek daha zor. Ama onun hazmı daha kolay. İkisi de bedava ve doyurucu.**

TEK BAŞINA SİYASET MEYDANI

Sevgili okuyucularım. Önümüzdeki günlerde vakit bulabilirsem, televizyonda Siyaset **Meydanı gibilerinden bir tartışma programı yapmayı düşünüyorum. Ama tek başıma!** Bu fikri bir televizyon kanalında kendisiyle karşılıklı oturup röportaj yapan bir gazeteci dostumdan esinlendim. **Benim programımda içimdeki diğer bütün Aksaray Paşaoğlulları hepsi birbiriyle canlı tartışacak ve kimse kimseyi dinlemesini öğren önce diye hep bir ağızdan bağırılmayan düzeyli bir program olacağına inanıyorum.**

2012 YILINDA MARDUK YA GELMEZSE?

Bundan on yıl önce kafamda hemen bir senaryo yazarak beynimden yaptığım bir füzeyle şimdilerde yeni yeni gündeme gelen Nibiru gezegenine gidip Bâbil kralı 16.Marduk'la özel kaplı sarayında hârika bir röportaj yapmıştım. Yanında seksî ve zarif çantalı ve dolgun eşi de vardı. Ve gündüz olduğu halde çıplak gözle rahatça görülebiliyordu. **O röportajım pek çok gezegende yayınlandı ve beğenildi. Hatta bir grup tanımlanamayan gazeteci, evimin balkonuna samsa tatlısı şeklinde bir uzay gemisi inerek beni de aldılar ve Uzay Emirgân'ı gibi bir yere götürüp iki şekerli enteresan bir sıvı içirttiler.** Ben bunu o zamanlar dünyada kimseye anlatmaya cesaret edemedim. Ama artık yalandan korkmuyorum. Marduk çok yakında tam ortadan dünyaya çarpacak. Ve inanın işte o zaman çok hârika şeyler olacak. Dünyada şu anda zaten bir kaos var. **Bence Marduk çarptığında kaos başaşağı dönecek ve işte o zaman Türkiye, dünya liginin en üst basamağına yerleşecek ve aynı sezon milli takım dünya şampiyonu olacak.**

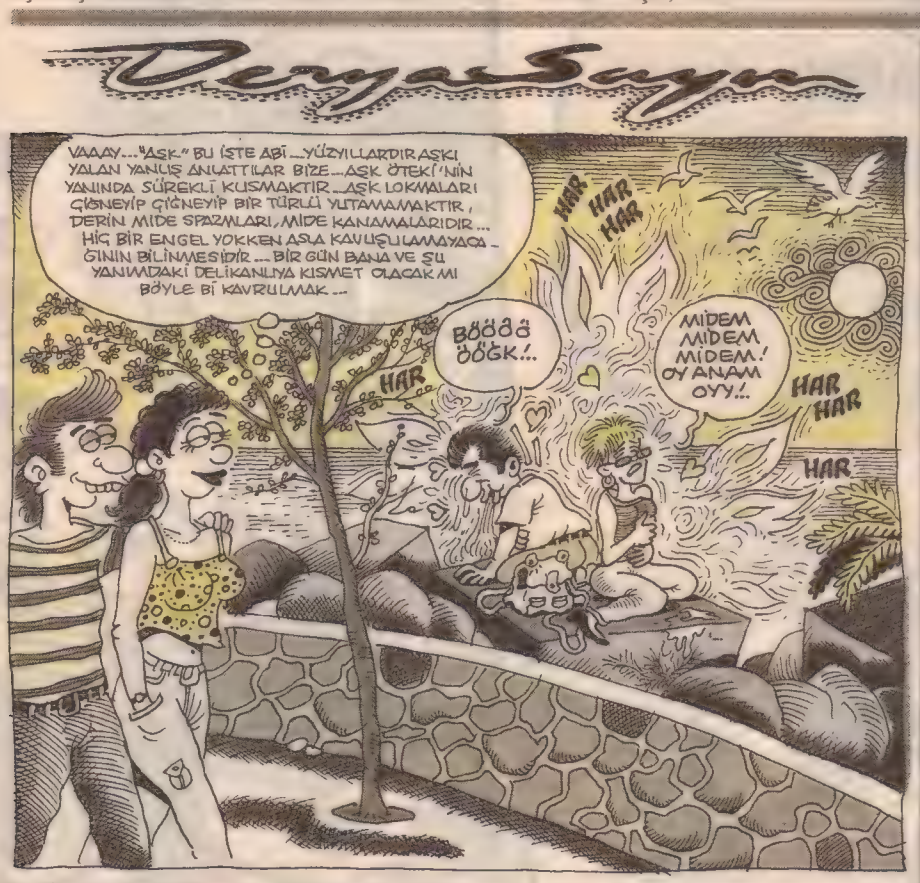

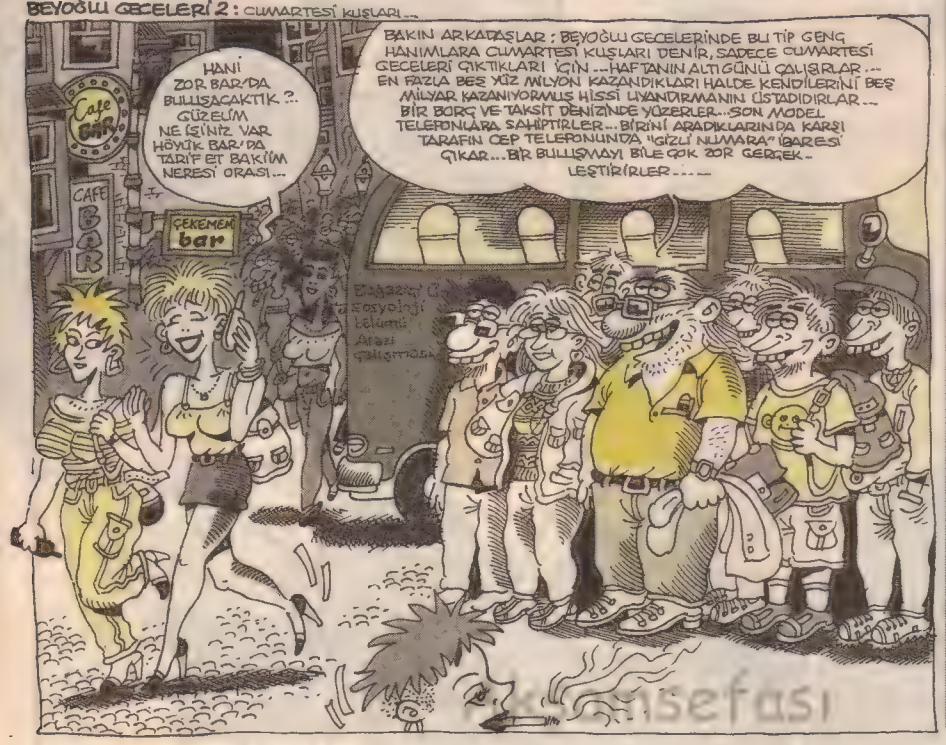

yeniHarman

BU SAYI

- **Felluce'den bir Iraklı anneden Amerikalılara mektup... Uranyumla öldürülen çocukların adına...**
- Amerika'nın yeni cehennemi; Felluce'nin şifresi...
- **3 Japon'un kaçırılması... Japonya'nın sesi Felluce'ye ulaştı...**
- Afganistan'da eğitim ve 30 yıl önce savaş...
- **Hürriyet'ten Akşam gazetesine geçen Serdar Turgut yeniHarman'a konuştu: Ertuğrul Özkök ile tartışmalarının perde arkası...**
- **Türkiye'de internet üzerinden yeraltı porno dosyası...**
- Türk sinemasının yaşayan efsanesi Tuncel Kurtiz ile İnat Hikayeleri ve hayat üzerine...
- Cumhuriyet dönemi edebiyatı ve 79 yıllık bir kültür kurumunun tarihi: Remzi Kitabevi
- **Anti Amerikancı hackerler, savaşı büyütüyor**
- Güneydoğu'yu AIDS'li seks işçileri sardı. İşte onlardan biri: Sonya, yeniHarman'a hayatını anlattı...
- **Güneş sisteminin yeni sınırı, 10. gezegen: Sedna**
- Müşterisi bol, getirisi yüksek" alanlarda hekimlik ve medya...
- **Trafik kazasında kopan bir el, ardından derin bir mutsuzluk ve tavana asılı bir hayat. Çağın en büyük ressamlarından: Arshile Gorky**
- Yeraltından yükselen rapin sesi: Yener yeniHarman'da. "Faça ve rapin yoktur sağı solu, çilekeş herkes bizdendir..."
- **Entel çöplük: İstanbul Film Festivali'nin söylettikleri...**
- **Süper Lig kapısındaki Sakaryaspor'un teknik direktörü Şaban Yıldırım konuşuyor...**

Mihri Belli, **Tuncay Akgün,** Eflatun Nuri, **Behiç Pek,** Derya Sayın, **Oktay Taftalı,** Kaan Sezyum, **Pelin Gökmen,** Gürkan Hacır, **Barış Mutlu,** Yudum Şaşmaz, **Reni Parker,** Serdar Paktin, **Kristin Demir,** Ahmet Sümbül, **Barış Ünal,** Cahit Çiltaş, **Kerem Şenel yeniHarman'da**

KAÇAK YAYIN
GURBETTEKİ OKURLARA DUYURU
DA ARTIK AVRUPA'DA

LeMan

ABD Başkanı Bush, babasının ortadoğu politikalarını terk ederek, İsrail Batı Şeria'daki bir kısım işgaline "bir avuç oy" uğruna göz yumdu...Amerika'dan tam destek alan İsrail, yine füzeleri ateşledi ve Hamas'ın yeni liderini öldürdü..

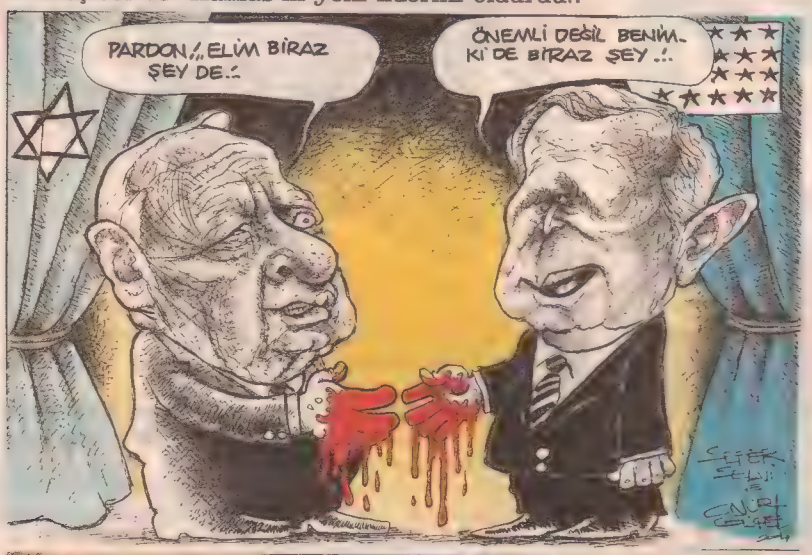

İşgalçi ABD kuvvetleri, Felluce'de geceleri küfür yayını yapıyormuş..

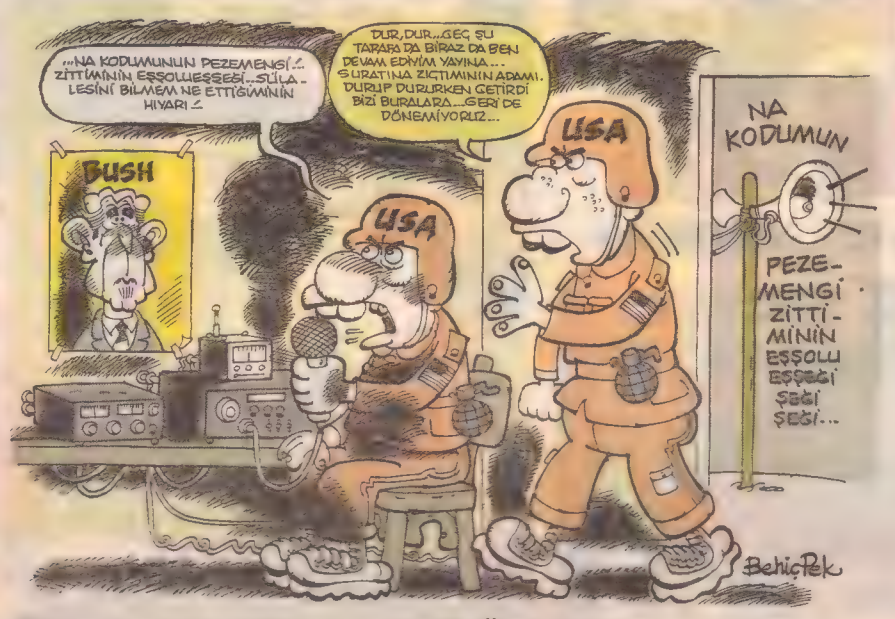

Kapalıçarşıyı gezen konuk Ürdün prenssesi Basma Bint Talal'ın çantası çalındı..

Milas'ta 10 yaşında tecavüze uğrayan, 12 yaşında anne olan çocuk tecavüzcüsüyle evlendirilmek isteniyor..

Film Festivali'nden Notlar

* Cep telefonları çalmadığı zamanlarda sesi kısılmış telefonlarda mesaj okuma çıktı başımıza bu senede... Bir yaz akşamında ateş böcekleri gibi yanıp yanıp sönüyorlar. Filme odaklanmış kadim seyirciler de ateş püskürüyorlar. Bunları **mesaj teşrifatçıları** ya da yanıp sönen **festival fenerleri** diye adlandırmak mümkündür...

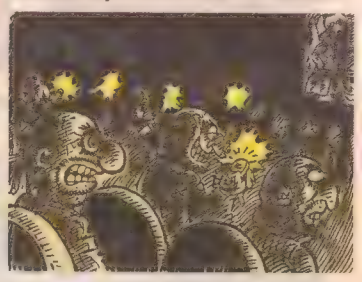

* Biletlerin rezervasyon niyetine vaktiyle ucuza alınıp karaborsa olarak yer bulamayanlara satılmasının bir yönden de kültürel olumlu bir tarafı var sanki.... Zira bu karaborsacılar, bu işten üç kuruş kar etmeye yeltenen insanlar **Jim Jarmusch**'un adını falan hiç olmazsa bu şekilde öğreniyorlar. Entelin nabzından ve ilgisinden onlara bu ticari bilgi kalıyor. Fakat en azından bu da önemli bir şeydir kültür adına.... Karaborsacı şöyle düşünebilir zamanla; **"Taş attım da kolum mu yoruldu... Hem bilet başı iki buçuk milyon kar ettim, hem de Jim Jarmusch'un, John Cassavetes'in ne kaden önemli bir kişiler olduğunu öğrendim sinema kültüründe. Gel dostum, canım ciğerim bunu bi çay içerkene konuşalım ne dersin?"**

* Bir de **öksüren adamlar grubu** vardır festivalde 23 senedir.... Bunları bir **Yüzüklerin Efendisi**'nde ya da bir **Nicolas Cage** filminde göremez, duyamazsınız... Sanki mevlüte gelmiş gibi öksürür dururlar film boyunca. Acaba festivalin ritüelinden ve kültürel kutsallığından adam kendisini bir mevlütte veya bir ayinde falan mı sanıyor... Bu duruma kılanan izleyicilere sinemanın ortasındaki sıra boşluklarını tespit edip oralara oturmalarını öneririz. Zira eğer öksüren adam sizin arkanıza denk gelirse en azından arada bir sıra boşluk olur ve öksürüğü menzil dışında kalıp tesirini yitirir.... Bu sıralar Emek Sineması'nda 12, Atlas'da 9 ve 10'dur... Diğer festival gösterimi yapılan sinemalardakileri ben de henüz tespit edemedim...

Güneri İçoğlu

Yoksulluk ve çaresizlikten hergün onlarca kişi böbrek, karaciğer ve kornealarını satışa çıkarıyor

Senaryo: Ferihan Madenli Çizen: Alp Tamer

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

- Sıkılhan, alo, annen ben çocuğum, evet... Şu an televizyonu açarsan beni görebilirsin, Sabah Sabah Sedağ Sayan Programı'nda elimde bir tepsi su böreğiyle önden üçüncü sırada oturuyorum. Bu görüntüyü banda almalısın Sıkılhan...

- Hehe evet valla bu sensin anne. Cidden videoya almamı istiyo musun peki, Ally McBeal'lerin üstüne kaydediyim mi, başka kaset yok...

- Derhal kaydet Sıkılhan, bu görüntüler mahkemede delil olarak kullanılacak. Burda zorla alıkonuluyorum, evet. Biliyosun biz ofisten bir grup arkadaşla otobüs tutup Bolu Ormanları'nda paintball oynamaya gitmiştik. Mola yerinde otobüsleri karıştırıp bir başkasına bindim, durumu muavine izah edemedim. Gerede Börtübükü Köyü'nden otobüs tutup Sedağ Sayan'a stüdyo konuğu olmaya giden bir grup kadının arasına karıştım.

- Muavin hangisi, yanında oturan şişman çocuk mu?

- Evet O, aslında zayıf ve inatçı biri ama Sedağ Sayan canlı yayında botoks iğnesi soktu kendisine, yüzü şişti. Sol tarafımda oturan da stüdyo şefinin adamı. "Programın ortasında koltuktan kalkıp gidemezsin, devamlılık bozulur" diye yanıma muhafız olarak diktiler. Şu an kendisi alkışlamam için gizlice kolumu çimdiriyor, kaydediyosun di mi bunları Sıkılhan... Aniden kaçıp gitmiyim diye ayakkabımın tekini aldılar... Alo, kaydet bunları çocuğum...Kaydetmelisin evet...

- Hocam naaber? Aloo, Sıkılhan, Buğra ben... Lan var ya, kafam o kadar güzel ki anlatamam... Olm beynimi karıncalar dilliyo resmen lan... Sen bi parça reçel alıp gelebilicen mi?

- Odun alıp gelicem ben sana hoca...

- Odunun kralı burda olm, ormanda piknikteyiz. Servis şöförü Celil Abi, "Tanrı'nın Eczanesi"nden faydalı otlar toplarız, efendime sööliyim, veleybol oynarız felan deye getirdi. Ööle bi yeşile saldık yani kendimizi, süper ferahladık. Ben bi karağaç gölgesi buldum, içim geçmiş uyumuşum, uyku halindeyken tabiyat bana nası güzel bi sürpriz yapmış, var ya, inanamazsın. Uyandığımda zevkten uçuyodum lan, şerefsizim uçuyodum.

- Ayı mı dürttü, nedir?

- Ne ayısı kaç ayı... Kafamda filler tepişiyo lan. Olm karınca yuvasının üstüne yatmışım, kulaktan içeri doluşmuş bunnar. Acaip başarılı lan."Kafam karıncalanıyo" lafı var ya, harbi gerçekmiş olm o... Celil Abi dedi ki, "Bi parça reçel olsa, kulağımıza sürüp yuvanın ağzına yatsak daha çok karınca gelir" dedi... Süper di mi? Hadi reçel kap gel de sürelim iki kulaa...

- Sen de şeye sürülcek akıl yok Buğra.

- Haa, hemen terso yap di mi uyuz. Tamam lan istemez reçel felan. Zaten hava bozdu yağmur atıyo gök gürlüyo. Şimdi giderim ağacın altına, şansa kafaya bi yıldırım düşerse benden güzeli olmaz huhaha... Yemişim reçelini karıncasını... Hadi lan, bi yıldırım, hade be... En aşşa yüzbin kilovat lan, düşünsene, dümdüz eder kafayı huhaha... Ne o kapadın mı yine... Kapa anasını satiim, ben kapamıycam. Cep telefonu kulakta kalsın diyorum, paratoner hesabı, yıldırımı daha güzel araklarız. Celil Abi, senin şu servis minübüsünün antenini söküp elimizde tutalım diyorum. Süper fikir di mi? Ne diyosun, "Cooz" mu diyosun? Uhehe... Sıkılhan, orda mısın, Celil Abi'den kömür elde ettik lan, süper olm, çok başarılı...

- Alo, Sıkılhan annen ben evet... Şu an Ankara İstanbul yolu otuzsekizinci kilometresi Kazan Geçidi Mevkii'ndeyim, burada yol yapım çalışmaları nedeniyle ulaşım tek şeritten devam ediyor. Ben geçidin karşısındaki pancar tarlasındayım çocuğum, evet pancar. Dönüşte Sedağ Sayan otobüsündeki karılar ve muavinle kavga çıkardım beni pancar tarlasının ortasında indirip kaçtılar. O muavini kaydettin di mi Sıkılhan, daha sonra o kasedi mahkemeye sunacağım. Alo... Sesim biraz zayıf geliyor olabilir Sıkılhan, tarlada pancarların arasına sindim. Çünkü karşı yönden gelen tomruk yüklü bir kamyon yolun kenarında durdu. Her neyse, sen ofisten Chief Advisör Ohnur Pürtük'e ulaşıp yerimi bildir, bir şoför yollasınlar, ben burdan düşüremedim. İnanmıyorum...Tomruk kamyonunun sürücüsü şişman adam pancar tarlasına işiyor Sıkılhan. Evet pancar.

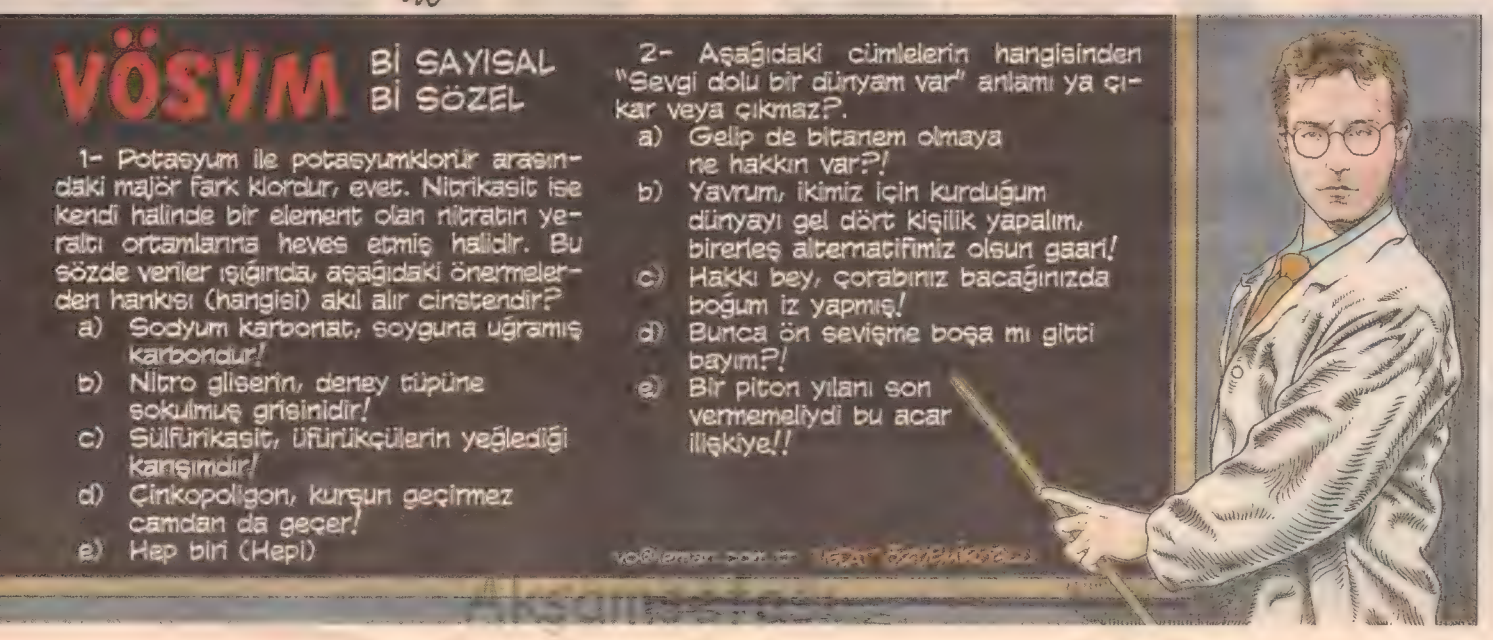

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

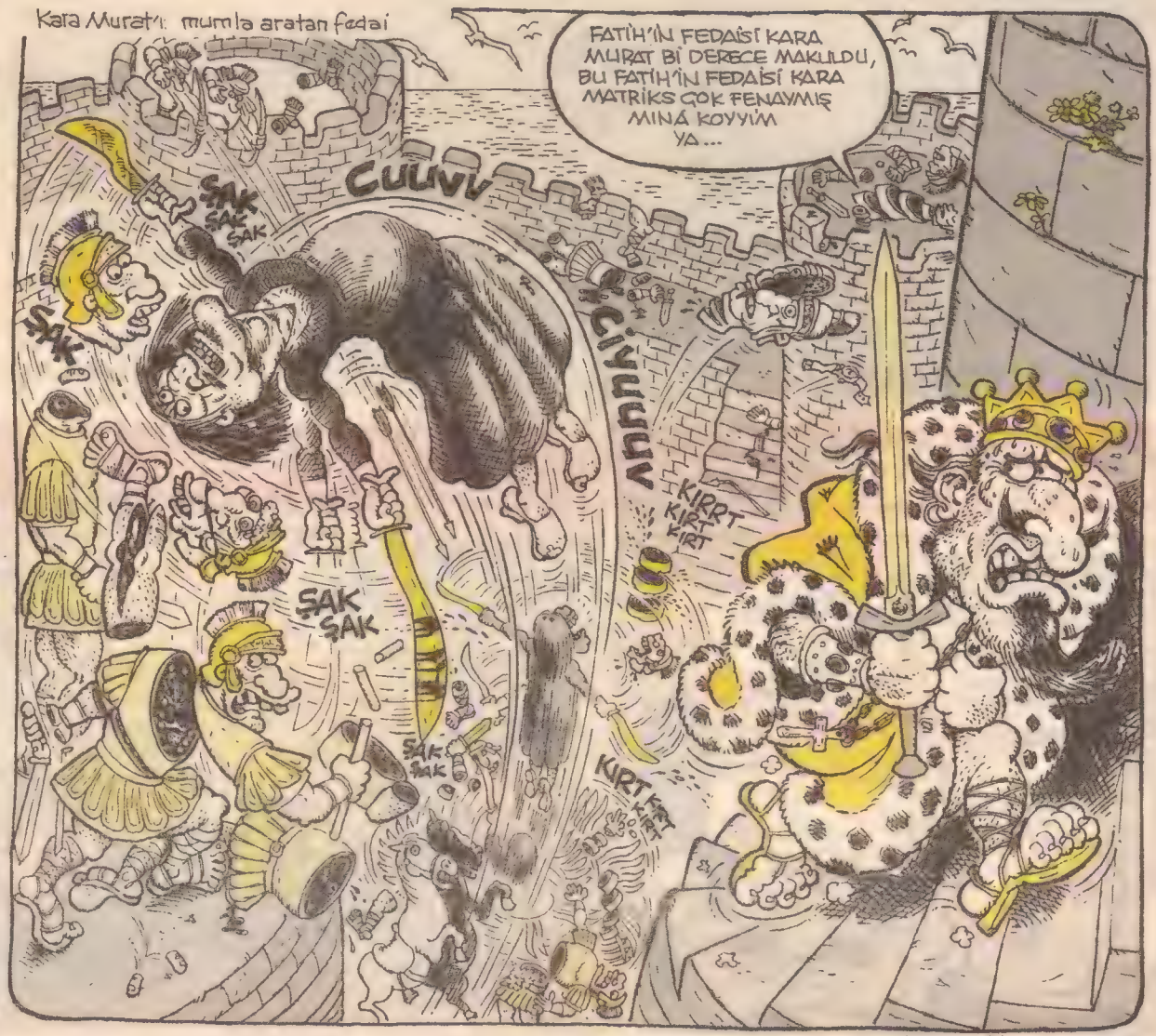

karatan@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

PANTOLON

metinfidan

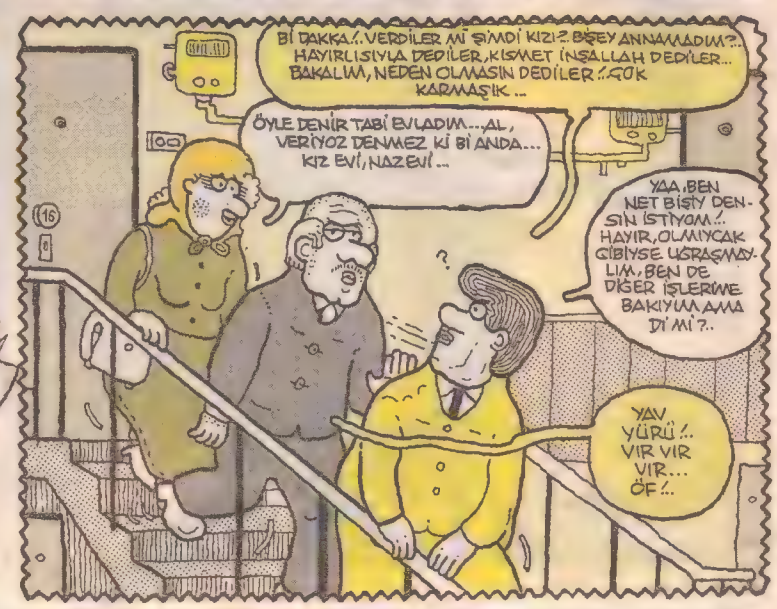

ERDENER ABİ

sisli geçmiş zaman

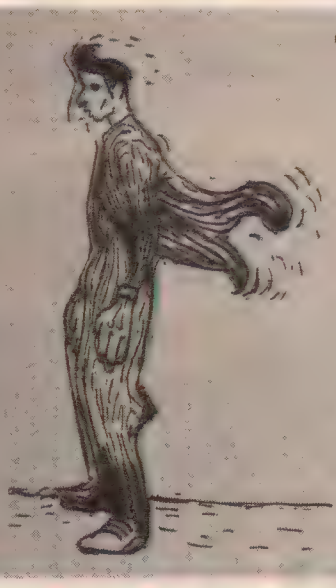

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Çocuklar, eyvah, Tom Miks bu sefer yenildi
Suzi'yi dul bi yarbaya verdi babası
Kulver Kalesi'nde yapılan tören
Sade geçti!

Çocuklar, Tom Miks ilk kez yenildi
Yenilmekle kalmadı, ordudan da atıldı
Ama hâlâ süt içiyor
Saçları gene aynı!

Çocuklar, bu yenilgi efsaneyi bitirdi
Doktor Sallaso bir klinikte iş buldu
Haftasında Konyakçı geldi,
Anjiyo oldu!

Çocuklar, ayreten Napolyon'un da
ilk yenilgisi bu

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

HEEY!.. KADIN KENDİSİNE TECAVÜZ EDEN ADAMI ÖLDÜRDÜ!.. NAPICAAZ, HEEY!..

SAKİN OL TAMAM MI?.. ŞİMDİ SEN DEVAM EDECEKSİN... ADAMI YAVAŞÇA KALDIR VE YANA KOY... SONRA PANTOLONUN DÜĞMELERİNİ AÇ... PANİK YAPMA...

BAŞARABİLİRSİN, HEYECANLANMA...

ÇÖMELİN ÇÖMELİN... ÇÖMELİNCE BİŞEY YAPMAZ...

NASILSA AYAĞA KALKACAKSINIZ... HEPİNİZİ TEK TEK DÜŞÜRÜCEM...

BURADA MİS GİBİ TAVUKLAR DÖNERKEN BU HERİF NİYE ORAYA BAKIYO Kİ YARIM SAATTİR?..

HAYAT İŞTE OLUM... KİMİSİ KIZARMIŞ TAVUK ÖZLEMİYLE YANIP TUTUŞUR... KİMİSİ DE BİR YUVA... AİLE ÖZLEMİYLE...

RESTORAN

AİLE SALONU

ŞU MASAYA NE İÇİN OTURMUŞTUK, İŞ NEYE DÖNDÜ YAA... KISMET İŞTE...

FİNCANIN ÜSTÜNDE PARMAKLARIMIZ DEĞDİ YA BİRBİRİNE... ONDAN ELEKTRİKLENDİK BİZ... HALLENDİK...

MASANIN ALTINA BİŞEY VURUYODU TAK TAK DİYE... RUH GELDİ GİTTİ BELKİ...

YOK ONU BEN YAPIYODUM, HE HE!..

ABİ HEM SU AYGIRISIN HEM DE ŞU İSTASYONU AÇIYOSUN YA... TİCARİ BİR HATA YANİ BU... BATICAZ KESİN...

SU

TAAM LA!.. DÖK SEN DÖK OOHHH!..

AZITTI LAN BU KORSAN FİLMCİLER... ESKİDEN SİNEMA SALONLARINDA ÇEKERLERDİ... ŞİMDİ SETE KADAR GELDİLER...

ZUM YAP LAN ZUM YAP... EVET GÜZEL... YAKIN PLANA GİR ŞİMDİ...

SAHNE

canbarslan@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

YENİÇERİ

Bir iki yıl önce, nihayet bizim de bir süper kahramanımızın olduğundan bahsetmiştim... Amerikan yapımı ama. Hani Batman, Süperman gibi... Bir kadın kahraman... Adı da JANISARRY... Yeniçeri yani!... O vakitler bu hanımın maceralarını Türkiye'ye göndermediler tepki çeker diye. Okuyamamıştık... Oysa; tarihiyle, diniyle, politikasıyla mitolojisiyle, bayrağıyla Amerikan okuyucusuna hayli ilginç bir Türkiye portresi çizmiş... Yeniçeri kod adlı kahramanın öyküdeki gerçek adı da Selma Tolon ... ... ? Bi takım uğraşlar sonucu aldığımız son haberlere göre, 11 Eylül, Irak savaşı, Türkiye'nin jeopolitik önemi, zart zurtuyla YENİÇERİ yeniden alevleniyormuş... Tayyip Erdoğan'ın istikrarlı modern müslümanlığı, Felluce'de patlayan ayaklanma, kanayan ortadoğu...Ali Ekber bok içinde falan... Vaziyet böyle olunca, Amerikan çizgi-roman emperyali DC COMICS, Yeniçeri'yi şimdi çok daha hassas ve ciddi maceralarla yeniden dizayn edip sunacakmış... Gümbür gümbür geliyor yani... Bekleyip göreceğiz... Değişimin tuhaf oyununa bakın aziz kardeşlerim... Yeniçeriler tarih boyunca bu Haçlı milletine, yalnızca korku ve gıllzet ifraz eden bir memba gibi, ifrazatını asırlardan beri bu beşerin üstüne dökmedi mi?

KAYAĞIMA TAKILMIŞ PÖTİBÖR BÜSKİVİSİ KIRINTILAGI...

Bir büyükşehir hastalığı insanları için için kemiriyor... Ben de bu mevzuda ayaz ayaz bağırmaya devam ediyorum... Sevgililik müessesi bu sezon bitmiş, tükenmiş... Yani vaziyet öylece donduruluvermiş... Yalnızlık tercih edilmiş... Vevahuş sorgulayınca; dostça şaka yapmakta bir bela görülmekte... !.. Bölümün sonu mu bu?.. Büyük bir tufanla yer gök birbirine girecek altın bir çağ başlayacakta, sanki o tufandan evvelki sıkıntılı bir bekleme(y)miş gibi mına koyim... Çokta umrumdaydı sanki... Benim derdim bana yeter... Zaten ilişkiler hususunda o kadar har vurup harman savurmuşum ki, bugün adeta bir Keloğlan gibi aşkın pençesine düştüm... Aşk böyle karşılıksız olunca tadına doyum olmuyor işte... Gerçi ben Zeynep'e de söyledim... Yani sana aşığım ama bu seni bile ilgilendirmez... Şahane bir nihaal ummaya vesile oluyor benim için... Aman bozulmasın... Bu halime sevgi duyulsun istiyorum... Hastalıklı aşk yazarları gibi sınırsızlık peşinde değilim ki... Aşk mukaddes bir şeydir... Eski bir hatırayı incitmekten pile çekiniriz o an... Zaten hayat tamamen bir denge işi değil midir kanaatimce?.. En reaktif değişkenlerden olan "okyanus" pile %21 oranında sabit kalmak zorunda dünya üzerinde!.. Bu oran birazcık artsa en ufak yıldırım pile devasa orman yangınları çıkarabilir!.. Allah sonumuzu hayırlara vesile etsin...

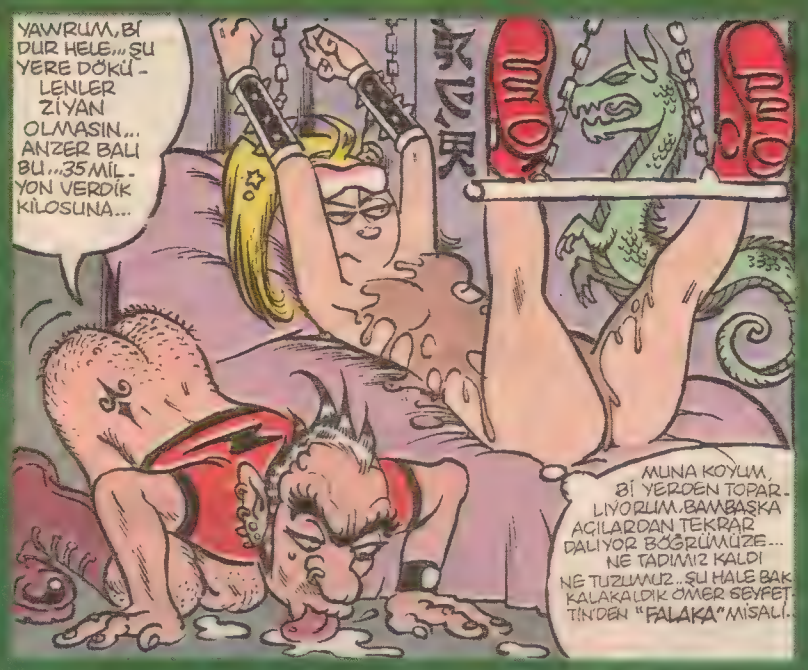

NİHAT GENÇ'LE İZMİR YOLLARINDA CEBR-İ NEFS EYLERKEN

Haftasonu İzmir Kitap Fuarı'na davetliydik... Bir minibüs tuttuk... Neşe katarı olmuşuz gidiyoruz... Üstad Nihat Genç'te aramızda... Abiyle konuşuyorum... Genç yaşta niye delirdiğimi daha iyi anlamaya başladım... Huzur bizlere haram... Abi Zahid olmuş, Allah katına ulaşmış ama hala ateşbastı türbesi gibi... aşık olduğum için lafı aşka getiriyorum... Bağıra çağıra anlatıyor... O anlattıkça sanki derim soyuluyor... Ve kıpkırmızı etlerim kanıyor... Fakat buna rağmen ehli keyif gülmeye devam ediyorum... Meğer aşk, sevgi muhabbetten başka bişey imiş... Divan edebiyatında iki kişinin şahane muhabbetinde ortaya çıkan enerji, Allah'ın ta kendisiymiş!.. Aşkta, divanda bülbül niye bu kadar önemlidir? "O dudaklar bülbülleşiyor..." ama niye?.. Bülbül muhabbetin ta kendisidir çünkü... Ama abi bana bunları anlatırken sesi sıtmadan yanan sesler gibi geniş, hararetli, keskin ve bağıra çağıra!.. Kaburgaları gayzla açılıp kapanıyor... Bu ateşe kapıp koyvermek istiyorum... Ama nihayetinde ben de bilgiyi acıtmayan portatif bir ambalajla talep eden genç kuşakla aynı yaşlardayım... Cinsini sıktığım cinsine çeker... Mına koyim eskiden "Fırtına Gençlik 86" diye vidyo filmleri olurdu... Onlar bile yalan oldu... Tam uykuya dalmak üzereyken dışardan gelen sesler... En güzel muhabbet işte bunlar oldu... Dertli gönüllerine de disko pilavından başka talepleri olmadı...

HISIM AKRABA HURRAA!!

Lemanyağırı yazı işleri müdürü Ayhan Erdoğan geçenlerde derginin terasına çıktığında bir şahin görmüş!.. Bir güvercini avlıklamakla meşgul... Manzarayı görünce üstüne yürümüş bizimki... Şahin o dakka kopardığı güvercin kafasıyla terasın duvarına toslamış.. Sonra da telaşla kaçmış gitmiş... Meyzu burda bitmiyor tabi... KRAA KRAAA diye sesler duyuyor Ayhan yokardan... Tekrar terasa çıkınca görüyor ki... Bissürü martı musallat olmuş bu sefer güvercin ölüsüne... Hani köyde birisi bir kıza tecavüz eder... Kızın akrabaları da kızı öldürür ya... Veya al şu ipi kendini as derler... Bir kez ölmüşken bin kez ölür... Koskoca dünyanın düzeni aynı işte... Vay vay vay... Ben de ne işaretler keşfediyorum diye havaya girliyorum... Şakıyorum... Sanırsın ki mermer şadırvanından su akıyor arkadaş...

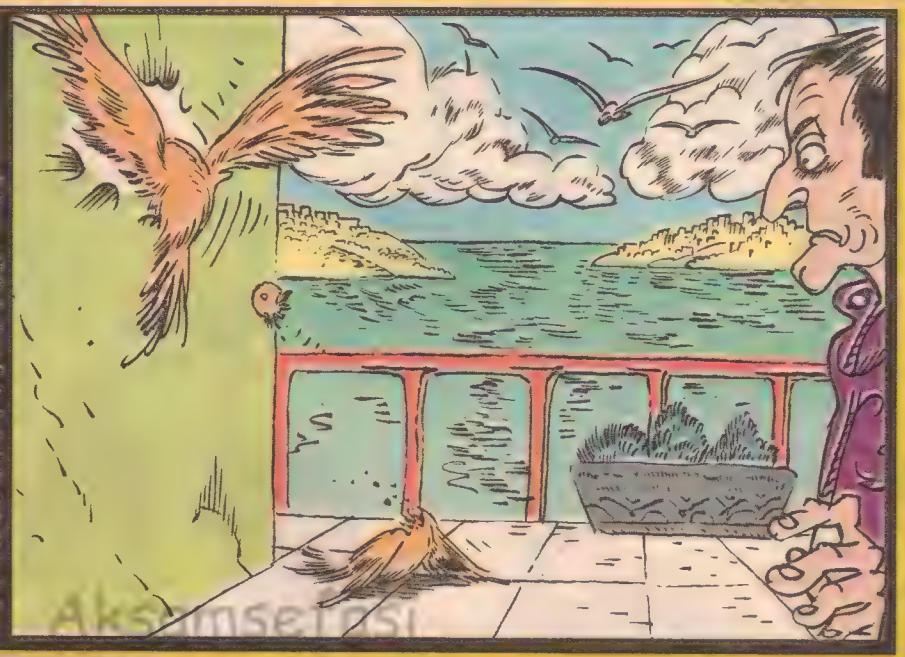

Sen Uyu, Ben Rüyalarına Aşık Olayım...

CEZMİ ERSÖZ

"Bunu neden yaptığımı bilmeyen, o şaşkın halimle kaleme sarıldım. Ben bilmesem bile, kalemim neler olacağını biliyordur.

Anlaşılmaz bir telaş var içimde, sanki bütün kuşları kafeslerinden çıkarıyor kalbim, özgürlük veriyor onlara. Ve o siyah önlüklü çocuğu tanıdıktan sonra, çok şeyler değişti hayatımda. Hayatı kendi içinde birbirine karıştırıp da, çizmek isterken... Başka bir yerde aynı soru işaretlerini birbirinden ayıklayan –SEN– varmışsın.

Hayatı büyüteçle yaşarken, takıntın olduğunu düşünmüşler!

Bu satırları soradan bir kompozisyon defterinin sayfalarına yazdığım için hiç de üzgün değilim. Bu sayfalar benim günlüğümün ortasından koptu çünkü. Hayatımın boş sayfalarını seninle doldurup, hayatımı gönderiyorum sana.

Yoo... Öğrenci de değilim. 22 yaşındayım. Ve son iki senemi seninle geçiriyorum. Yazım ufak bir kızın yazısına benziyorsa da, yazan kalemim değil; o çocuk yüreğim! Senin kadar kalabalık ama senin kadar yalnız yüreğim. Ve seni tanımak en büyük şansım benim. Birilerinin şansı, diğerlerinin gerçeği oluyor sanırım. Bana bu şansı veren insana ve kalemine teşekkür etmeyi düşündüm bu sabah! Acilen bir teşekkür etmeliydim sana. İçimde yaşattığın o bayram sevincini,bir teşekkür ile yaşatmalıydım sana! Umarım eline varır bu mektup. Aslına bakarsan eline ulaşmasa da, aynı mektubun iki kopyası daha var. Biri günlüğümün arasında, diğeri de hangi kumsala vurduğunu bilmediğim denizin sularında. Bu arada deniz demişken, benim adım da **Deniz!**

Kaleminden çıkan her virgülü bile saatlerce izleyebilirim. Gözlerinle ilk karşı karşıya gelişimde, Tanrının işaretine inanmaya başladım ilk kez. Tanımadığım bir yüze; **"SENİ SEVİYORUM"** demenin sorumluluğunu aldım hayattan.

2002 yılının Mart ayıydı. Ve arkadaşlarımdan biri, hiç ummadığım bir şey yaptı. Siyah kapaklı bir kitap hediye etti bana.

"*Şizofren Aşka Mektup*"du bu kitabın adı. O zamanlar, **Ahmet Altan**'dan başka bir yazarın kitabını, hiç yemediğim bir yemek gibi merak eder, ama tadına bakmaya cesaret edemezdim! Bunun yanısıra **Doğan Cüceloğlu**, **Dostoyevski**, **Leo Busgaclia** vs... kitaplarını da kaçırmaz bu yazarlara da içten içe hayranlık duyardım. Ve ilk kez tatmadığım bir yemek vardı önümde. Kapağını araladım "ve ilk lokma". 1959 doğumlu bir adamdı bunu yazan. Çeşitli kitapları vardı. Siyasi Bilimleri bitirmişti. "Ve ikinci lokma"... Bir kaç lokma sonra, tabak tabak yemeğe başladım seni. Sana ait yeni kitaplar aldıkça bu güne kadar neden seni okumadığıma şaşkınlıkla karışık bir kızgınlık duydum kendime. Çünkü her kitabında, biraz daha fazla yaklaşıyordun bana, ya da ben sana!

Dokuz seneyi geçkin bir süredir günlük tutuyor ve bulduğum bütün boş sayfalara yazı yazıyorum. Sürekli, durmadan... Saatlerle işim yok benim. Sayfalarca, defterlerce yazıyorum. Deli olduğumu düşünüyorsan, deli değilim.

Bildiğim en önemli doğru, senin için... Varolduğum herşeyimi verebileceğim. Ve tanımadığım sen'i... Çok özledim. Çok özledim.

Gülüşlerini kahkahalarını merak ediyorum! Nasıl sinirlendiğini, nasıl yemek yediğini, en sevdiğin içkiyi, en son ne zaman ağladığını? Ve bütün kitaplarında, bir köşelerde okuduğum o kadını? En çok da o kadını merak ediyorum! Belki görsem, **Selen**'in ensesindeki o sarı tüylerin cennetinden tanıyacağım o kadını! Sana bu kadar acı veren, acınla mutlu eden... Önce düşmesine izin verdiğin, sonra ellerinden tutup kaldırdığın, sımsıkı sarıldığın o kadını, çok merak ediyorum ben.

Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki!

Seninle konuşmak istediğim...

Gözlerinde yanmak istediğim, o kadar sonsuz gecelerim var ki benim. Tanımadığım o bedende kaybolmayı öylesine istiyorum ki.

Sen hiç konuşma, ellerimin arasındaysa ellerin... O iki elin avuçlarımdan kaymaması için, ölmem bile ben!..

Sen öylece otur bir divanda, seni izlerken anlatmaya başlayayım kendimi... Muzur bir çocuk gibi gülsün gözlerimin içi. Sen sus. Ben suskunluğuna aşık olayım bir kez daha! Sen uyu, ben rüyalarına aşık olayım. Sen uyan, ben güneşe aşık olayım. Bu tutkunun tarifini yapmak, benim gibi biri için o kadar zor ki, bilemezsin!

Satırlarla, mısralarla, kitaplarla ve bilinmez bir hayranlıkla bağlıyım sana. Başucumda, dolabımda, çantamda, yastığımın altında, sana ait bir eser mutlaka var. Sıkıştığım anda bu dünya ile ölümün arasına sıkıştığım anda, meleklerin omuzunda oluşunu hissettiriyorsun bana. Beni koruyor satırların!

"Heyy... Yalnız değilim!" diye bağırıp çağırmak istiyorum dünyalılara. Dünyalılar diyorum onlara, çünkü çoğu zaman bu dünyadan olmadığımı düşünüyorum ben. Yoksa ben, sana mı aittim? Ya sen? Sen kime aittin?.. Kimdi o, seni sokağa atıp da sonra eve çağıran kadın, ihanetlerle yıkılmayan o kadın, sonra ihanetlerle yıkan o kadın! Neden o kadın ben değildim? Ben de ihanet edebilir miydim sana, seni deliler gibi severken?

Her kitabını alıp da, kapağını ilk kaldırışımda, yeni doğan bir bebeği annesine verir gibi, seni kalbime hediye ediyorum inan ki!

Sana sormayı hiç düşünmedim, **"O siyah önlüklü çocuk neden yazıyor?"** diye. Ya da beslenme çantan boş diye gururlanmadım hiç. Hayatın içinde seninle kaybolmak, hoşuma gidiyor çünkü.

Hayat'ı bir takıntı gibi yaşıyor sananlara karşı, seninle varolmak, mutlu ediyor beni. Hayatın içinde yaşarken sana benzetiyorum kendimi, tıpkı mavi önlüklü öğrencilerin içindeki o bir tek siyah önlüklü çocuk gibi; kabul ettirmeye çalışıyorum kendimi. Ama boşuna, "Ben böyleyim." diyerek yırtınsam da, kabul etmiyorlar beni.

Ne istiyorum biliyor musun? Bir ufak sandal, bir yetmişlik **Tekirdağ Rakısı,** bir de seni! Denizin üzerinde sonsuzluğa açılırken, gözbebeklerine baka baka, **"seni çok seviyorum"** diye haykırmak istiyorum. Bütün yalnız bırakanlara inat... Gözlerin deniz gibi, yüzünde eskittiğin yıllardan hafif bir iz, bir sürü kadın var yanaklarında, unuttuğun her kadın düşüyor yanaklarından... Dudaklarında kurumuş gözyaşları ve her bir çatlak, bir aşkına ait! Bir bir okunuyor yüzünden, benim gibi bakarsan! Senin o, sonsuz soru işareti ve huzur vaat eden bakışların, cevapsız sorularında insanı mutlu ettiğini anımsatıyor bana.

Ağzından çıkacak ilk kelimenin içinde, kaybolmaya hazırım.

Kirli sakalların hayatımı anımsatıyor bana! Ne var, ne de yok! Hafif belirgin. Bıraksam belli olacak, saklasam yok olacak hayatım.

Hayatını, hayatım gibi yaşıyor olmanın sevincini aldığım son kitabında, tekrar yaşadımben! **"Açıkla Bana Bu Işığı"**

Yeni doğmuş bir kedi yavrusu gördünmü sen hiç? Annesinin yalayarak temizlediği, gözleri yumuk yumuk... Ayağa kalkma telaşına şahit oldun mu hiç? Seninle ilk tanıştığımda, satırlarının üzerine yürümeye çalışmam, gözlerimi yumuk yumuk açmam, ve araladığım gözlerimle seni okumaya çalışmam... Aynı bir kedi yavrusu gibiydi halim!!! Ama beni yalayarak temizleyen annem değil, senin satırlarındı. Her sayfanda biraz daha büyüdüm. Hele ilk altı ayım çok komikti. Anne sütüne ihtiyaçtan bebekler gibi, seni hiç ayırmadım yanımdan. Sonra yürümeye başladım. İlk diplomam, ilk zaferim ve artık koşuyorum. Ardıma bakmadan koşuyorum hem de. İşte seni tanıyalı beri, büyüyen bir kedi yavrusu gibiyim."**Miyavvv...!**"

Savunmasız ve muhtaç, küçük bir kedi yavrusu gibi...

"Çok kadına aşık oldum" diyorsun. **"Çoook!"**

"Mutluluklarımı ayağımla itip acılarımı sevdim, karımı bile terkettim, neye başlasam kaybederek başlıyorum" diyorsun. O kadınlardan biri olmuş olsaydım ne seni terkeder ne de beni terketmene izin verirdim. Hiçbiri sevmemiş seni, hiç biri gebermemiş senin için! Gülüşlerinde kaybolmamış hiç biri! Hangi biri peşinden geldi senin, madem geldi de şimdi nerde? Neden sürüklenip durdun yıllarca? O kocaman boşluk ne? Acılarına aşıksın, çünkü aşık olunacak şeylerin olmadığına inandırmışlar seni.

Karşında parmak kaldırıp da kendi hikayemi anlatmak değil derdim, bir hayvan gibi, bir okur gibi dinleme beni... Bir aşık, bir deli, çıldırmış bir kadın ya da tutkulu bir kalp gibi, bahar gibi, rengarenk çiçekler gibi, toprağın altından hızla yukarıya çıkıp, patlayacak bir su gibi dinle beni. Dinle ki içimdeki şeyler (!) sahibinin olsun!

"Bu adam benim halimi nasıl bu kadar yakından biliyor, nerden biliyor?" diye, yarama dokunduğun için değil senden vazgeçemeyişim! Kaleminin yazdıklarının birer anı-günce olmadığını da iyi biliyorum! Ben edebiyatına ve kalemine aşık biriyim. Heyy... Seni seviyorum. Bu satırları yazmamın amacı ne seninle mektuplaşmak ne "Beni yazmışsın vs..?" demek, ne de senden sana ait bir eşyayı, bana armağan etmeni istemek! Bu satırları yazmamın bir tek amacı var. O da hayatıma girdiğin için sana minnettar olduğum. Seni tanıdığım, satırlarında seninle kaybolduğum için çok mutluyum ben. İçindeki "kadın ruhun" değil ilgilendiğim, ya da bana yakınlığın, yaramızın ortak olduğu ya da yarama dokunman değil önemsediğim!

Önemsediğim tek şey, hayatta oluşun... Soluk alışın. Her sabah kalkıp elini yüzünü yıkayışın. Belki bir bardak kahve içişin, gazeteleri karıştırışın... Yazılarını hazırlayışın. Gelen mektuplarını karıştırıp cevap yazmaya çalışışın... Aynadaki yüzün, uykunun gelişi... Uyanında duş alışın... Kısaca varoluşun! Tanrıya şükürler olsun ki, hala biliyorum yaşadığını ve meleklerin iyi şans getirdiğine de inanıyorum artık...

İntiharın eşiğinde bir kız, sakat biri, çok çirkin bir ördek yavrusu, acılarından başını kaldıramayan biri değilim (çok şükür!). Bu hayatta yapacağım son şey kendimi öldürmek olurdu sanırım. Her şeye rağmen **"Polyanna"** ruhum koruyor beni. Sana kendimi anlatmak için değil kaleme sarılışım; sana dün gece gördüğüm rüyama anlatmak için de yazmıyorum bu satırları!

Sesini hiç duymadığım "o adamın"; soluğum kadar yakınımda olduğunu bilmek ve buna sahip olduğum için Tanrıya dua etmek, içimdeki milyonlarca civcivin kabuklarını kırıp, dışarıya çıkmasını sağlıyor... Bir sürü civcivim var, sana vermek istediğim. Ordan oraya koşuşturuyorlar. Sesleri beynimi tırmalasa da; (cik-cik-cik-cik) onları sana hediye etmeyi istiyorum. Bu, en güzel başağrısı olurdu sanırım!

Tamam tamam... Okumaktan sıkıldığını biliyorum. Ama elimde değil işte, sanki sen uzaklara gitmek için bir otobüse bindin ve ben arkandan el sallamak zorundayım! Otobüs gidiyor ve ben arkandan öylece bakıyorum. Satırlarıma son vermenin verdiği üzüntüyü; hamile bir kadının mutlulukla dokuz ay bebeğini karnında taşımasına, ve o mutlu sancılarla masaya yatmasına; minik bebeğin ölü doğmasına benzettim birden. En azından kucağımdaki ölü bebeğim değil, sırrını çözemediğim o boşluğum, yalnızlığım ve sen!

Hayatıma girdiğin iki senedir, etmem gereken "teşekkür" için geç kalmış sayılmam sanırım. Saat 11.00 olmuş. Ve ben bugün, sana teşekkür etmenin verdiği o mutluluk ve gururla çok güzel bir akşam geçireceğim. Çünkü sabahım, sana yazmakla başladı, öğlene seninle girdim! Şimdi orta şekerli bir kahve yapıp, fal kapatacağım. Akşam senin için biraz erken yatacağım. Çok güzel bir senaryo verdim meleklere, başrollerde sen ve kalemin var! Umarım çekip, akşama yetiştirirler. Bu gece nasıl bir rüya göreceğimi bilmek, sonsuz sevindiriyor beni!

Bu kadar işinin arasında, beni okuduğun için teşekkür ederim sana. Sana teşekkür etmeme izin verdiğin için sağol! O kitabı hediye eden arkadaşıma, kocaman bir pasta armağan ettiğimi bilmeni istedim. Sana da "bir ömrü" gözümü kırpmadan armağan ediyor ve hatta kalbimi bir tepsi gibi yayıp, üzerinde sunuyorum sana hayatımı!

Tanımadığım bir yüze "SENİ SEVİYORUM" demenin sorumluluğunu" alıyorum hayattan!

DENİZ YILMAZ

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@leman.com.tr

(Uzun zamandır bu kadar içten, bu kadar sevgi dolu bir mektup almamıştım... Mektuplara ne oldu? Hepimiz internete kaldık... Özlemişim böyle mektuplar almayı...) * İstanbul. 23 Nisan Cuma günü saat 18.00-20.00 arası **Mask-Kara Sanat Atölyesi, Münir Özkul Sahnesi**'ndeyim . Adres:

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

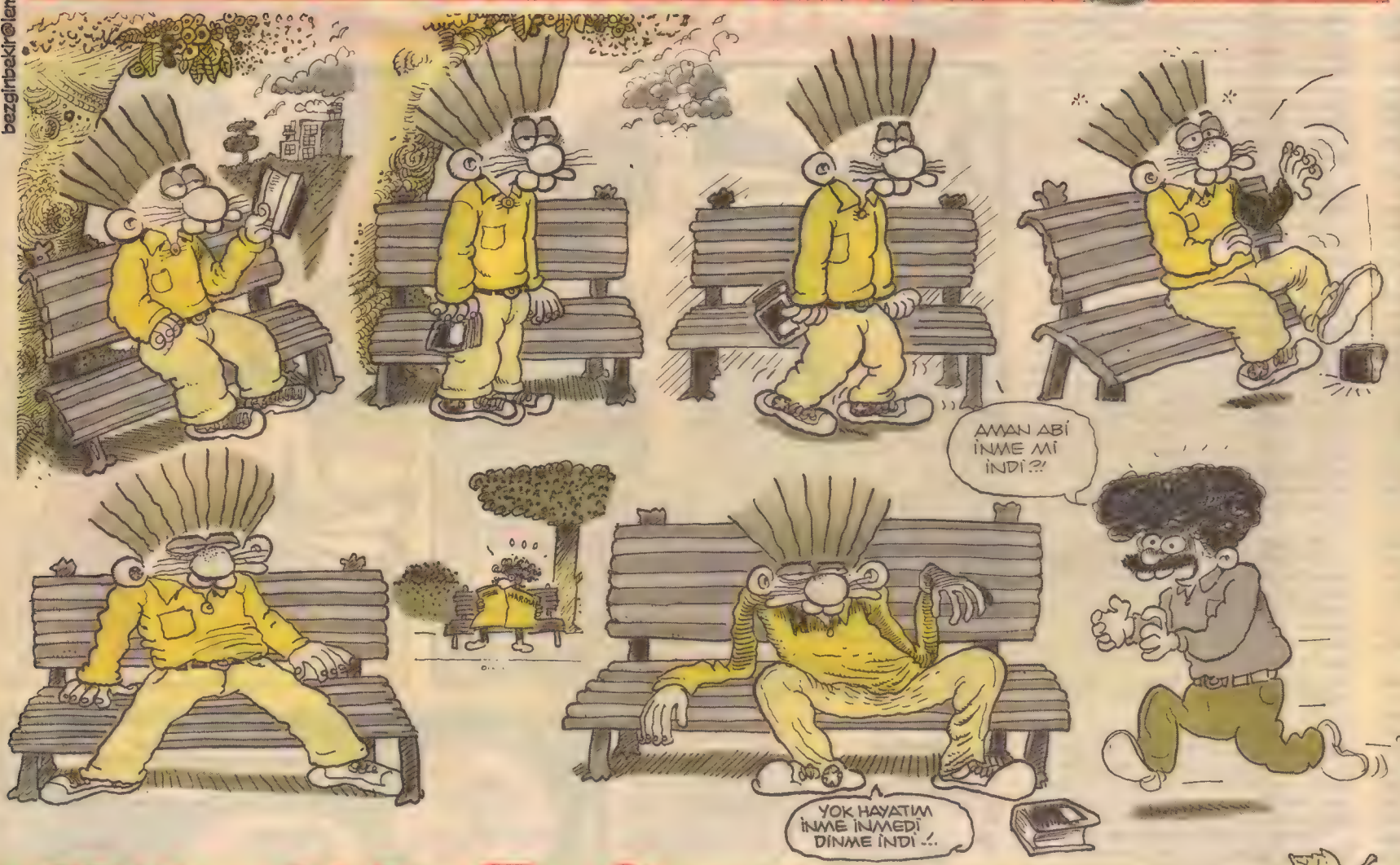

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

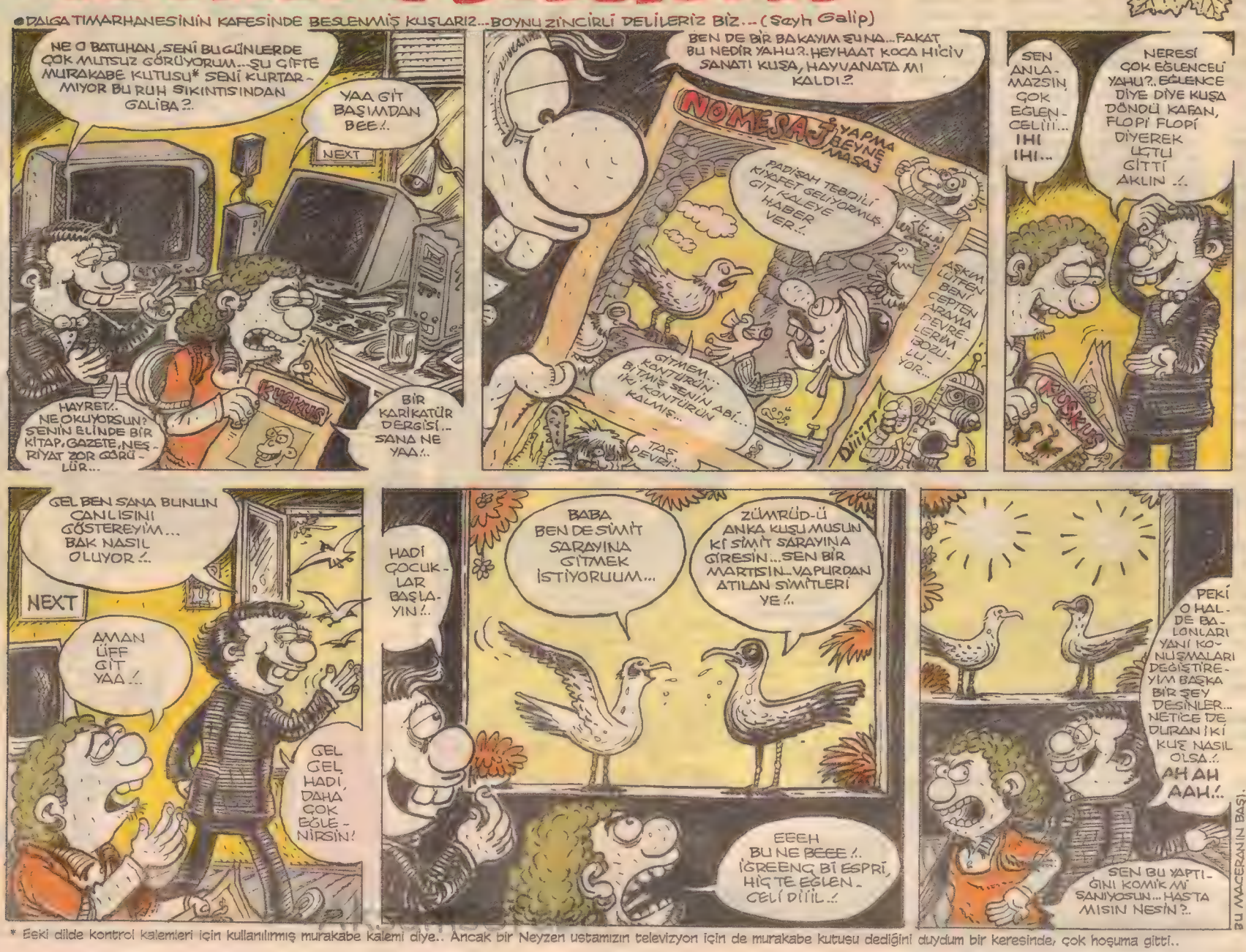

* Eski dilde kontrol kalemleri için kullanılırmış murakabe kalemi diye.. Ancak bir Neyzen ustamızın televizyon için de murakabe kutusu dediğini duydum bir keresinde, çok hoşuma gitti..

20 SATIR

(Boyun tutulması nedeniyle yarım porsiyon! Bu arada boyun tutulması, çıplak gözle izlenebildi!)

Bencil olmanın neresi kötü, hiç olmazsa bi insan için pozitif duygular taşıyorum!..

Deniz Baykal Yüzünden Temel Reis ıspanağı bırakıp Apranax'a başlamış diyolar!..

"Leylek gider yuvasına / İner gider ovasına / Haber edin dayısına / Gız dayısız gelin mi olur / Gız emmisiz düğün mü olur." (Eğridir türküsü)

Hem tiyatrodan nefret ediyolar, hem de tiyatro kökenli sinema oyuncularını daha çok önemsiyolar!..

Doğma büyüme Kievli'ye de Trabzon güney!

Bir trafik klasiği olan "Kapı açık" lafını, ne zaman "Arkanı dön ve çık, istenmiyorsun artık" takip edecek, merak içindeyim!..

Tantuni Hopkins!..

Tamam, yabancı dilim yok ama Türkçe'yi de gece tarifesi konuşuyorum be kardeşim!..

Ulan bu Amerikalılar da çok satan her kitaba "İncil'den sonra en çok satan kitap" diye kolpa açıyo olmasınlar, bu kaçıncı yaa?!..

"Çoban kavurma" da direk görevi kötüye kullanmaymış be!.. (Görevi kötüye kullanmayınca "Çoban salata", pırıl pırıl!)

"Neyse, kaçan fırsat kaçtı sonuç olarak ve bugüne gelindi." (İsmet Berkan, 16.4.2004, Radikal)

Çocukken "İnekhane Müdür"de vardı yeminlen, demode argo gibi!..

"Ne hayal,ne de gerçek / Engel mi kanatlanmaya uçmaya" derken, gerçek engel ya bi de kanatlanmadan uçmaya!..

Gene çocukken, babamın Beşiktaş'ın Amerikalı basketçisine atıfta bulunarak ağbime "Kes lan şu koltukaltı kıllarını, Tom'un sakalı gibi" demesi!..

"Fuzuli'ye göre, insanoğlunun suç işlemesinin nedeni, insan olmasıdır." Cemil Yener, Fuzuli, Çağdaş Yay.

"Gez bir nice gün menümle hem-rah / İnsan diyüb itme menden ikrah" (Yoldaş olarak birkaç benimle gez, insan deyip benden çekinme) Fuzuli, Leyla ve Mecnun'dan, Mecnun'un çölde avcının elinden kurtardığı ceylanla konuşmasından...

İlkokul 3 ve 4'ü okuduğum Kayseri'ye gittim geçen hafta; okulum hakkaten küçük göründü şimdi, bi de 38 DS 828 plakalı arabamızı hatırladım...

"İşini kâğıt üzerinde bitirmeden çekime başlayan yönetmen, orkestranın karşısında beste yapmaya çalışan şefe benzer!" - Alfred Hitchcook

"Neşe, keder, hepsi de gelir geçer / bize kâr kalan nedir bu dünyadan" derken, 'neşe' diyosun ya işte en başta!..

Demek ki milliyetçilik, özünde negatif ki, "pozitif milliyetçilik" diye kavram çıktı!..

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZTEFİRİCELİ

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

ÇANAKKALE-İZMİR DUMUR YOLU

Bir hafta sonra yine yoldaydık. Bu kez on beş kişi imza ve söyleşiye gittik... Tıpkı Barok müzikteki gibi hiç es verilmeden yapılan Barok bir yolculuk oldu... Çanakkale-İzmir hattında söyleşiden imzaya, imzadan söyleşiye çiz babam çiz, hızdan, süratten ne peynir helvasından ne de kumrudan birşey anlamadım. Bununla birlikte yol boyu sizleri dumursuz bırakmamak için dumur şakramı açık tuttum. Zaten her yolculuk biraz da dumur alemine yolculuk demektir benim için...

Önce Tekirdağ yolundaydık Çanakkale'ye gitmek üzere. Bu arada ay çiçekleri daha ortada yok ve koyunlar kuzulamamış. Tekirdağ'da bir mola tesisi vardı ya hani; *(Bkz. LeMan, sayı; 399, sayı: 624, Dumur Detayları 2. kitap, s:18)* o bildiğiniz, daha önce defalarca yansıttığım, sürekli kendisi ve yeri değişen koca elli devasa Namık Kemal heykelinin son durumunu incelemek üzere o mola yerinde durduk. Heykel nihayet şimdilik yerini bulmuş gibi görünüyor. Son gördüğümdeki su künkünden olan geçici kaidesi güzelce değiştirilmiş. Ben heykelle ilgilenirken içerde çay içip dışarı çıkan Çağçağ ve Timur, hemen koşup içeri gitmemi ve gördükleri şeyi kaçırmamamı söylediler. Bir solukta gittim, baktım ve dondum kaldım. Mola yerinin otobüs anonsları yapılan kasasında, salonun ortasında ayakta duran garsona benzer bir şahıs önünde mikrofon, elleri de kulağında ezan okuyor... Tekirdağ köftesi ve tost yiyenler, çay içenler, otobüslerine koşuşturanlar arasında huşu içinde okuyor hem de. Merak ettim dinen caiz midir bu durum Beyaz Hoca'ya ya da Yaşar Nuri Hoca'ya sormak lazım aydınlanmak için... Zira bize biraz tuhaf geldi bu ticaret ve inancın birleşimi... Benim bildiğim, hiç olmazsa mola yerlerinin küçük bir mescidi olur ve orada cereyan eder bu kutsal çağrı ve manevi vazife... Herhalde Namık Kemal heykeliyle bu kadar uğraşırken ihmal ettiler mola yeri mescidini... Eh be arkadaş ne bereketli yermiş burası. Bu tesisin adı **dumur dinlenme tesisleri** olsa yeridir... Bizim sayfa tasarımcısı Cebo bunu bilgisayarda yazarken "bu dumur diil ki, ben bunu çok gördüm mola yerlerinde, normal bişey bu" diyince ben iyice dumura doydum..

Çanakkale'deki söyleşimizi bitirmiş sahilde yürüyorduk... Bizim Serkan **"Abi gel gel çabuk"** diye beni çeke çeke gösterdi.. Çanakkale simiti İstanbul'un Simit Saraylarını sollamış bile, kentleşmiş planlı şehirleşmiş **"Simit City"** haline gelmiş... Hey ki hey, vay ki vaay, zavallı simit ne oldum delisi oldu be..

Akçay civarından başlamak üzere Balıkesir genelinde yol kenarlarında dev boyutlarda şöyle tabelalar var;

Ormanları yakmayın
Doğaseverleri ağlatmayın

Sanki ormanı orman için, ağaç için, oksijen, ekolojik denge ve çevre için değil de doğasever için yakmayın demek istiyor. Sanki ormanın muhatabı tüm insanlık değil de birebir sadece doğasevermiş gibi... Ya da sanki öyle doğasever bir takım yaratıklar varmış da ormana sadece onlar üzülüyorlarmış gibi. İnceden de doğasevere karşı hafif bir kızgınlık ve yılgınlık var gibi. **"Kardeşim yakmayın diyoruz şu ormanları, bak yine ağlatıyorsun doğaseverleri. Şimdi susmaz bunlar!.."** der gibi..

Dönüş yolundayız. Bu kez Manisa yolunda yine Balıkesir'e yaklaşıyoruz, yol kenarında **"Ünalın Yerinde yok yok"** diye başlayan ve değişik ilginç reklam cümleleriyle aşağı yukarı her beşyüz metrede bir ard arda 20-30 tane devam eden **Ünalın Yeri** tabelası var ki, Çağçağ'da bu tabelalar için şunu dedi; **"Ünalın yerinde gerçekten de yok yokmuş... Baksana Ünal'daki apostrof bile yok..."**

Hakikaten de bu civarda Halilin Yeri, Ablanın Yeri gibi birçok yerin tabelasında apostrof yoktu, o yüzden mola verip apostrof ihtiyacımızı karşılayamadık ve Susurluk'a doğru yola devam ettik... Balıkesir dumur dünyasında tabelalarıyla ünlenecek gibi görünüyor..

Susurluk'ta hızla gidiyorduk, gözüme bir yazı çarptı, inip resmini çekemedim. Bir evin briketten yapılmış bahçe duvarında bir-birbuçuk metre büyüklüğünde koca harflerle özenle yazılmış şöyle bir devasa yazıydı; **İçeri insan güzeldir.**

Susurluk gibi bir ayran diyarında, ayranı protesto edercesine bir tavırla içki içerle methiye yazılmasının nedeni kimbilir neydi?.. Ah bu yollar, ah bu yollar biter de, bitmez bu dumurlar... Nice dumurlara..

dumur@leman.com.tr

feyzi@leman.com.tr

Feyzi Özçalık

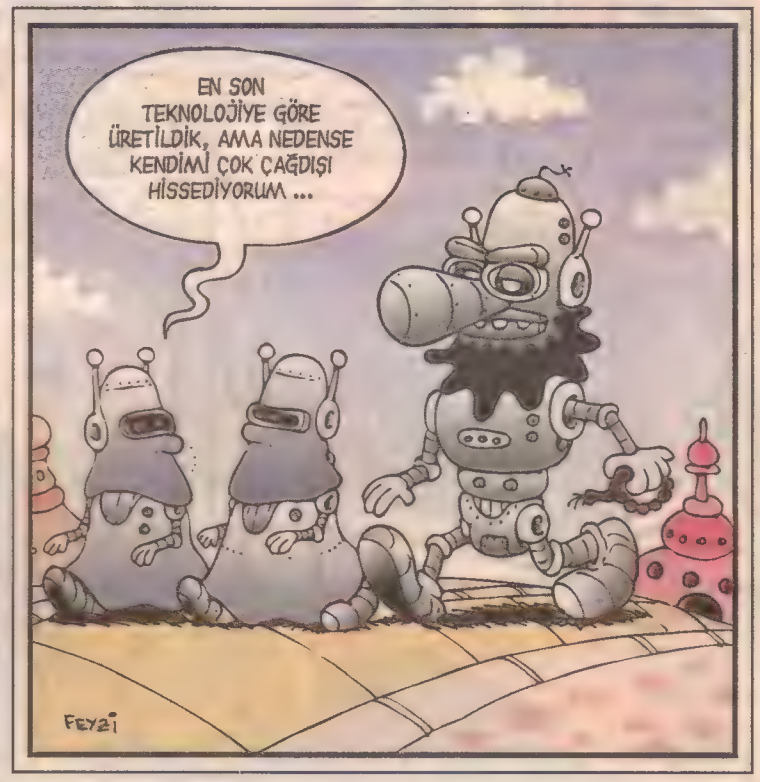

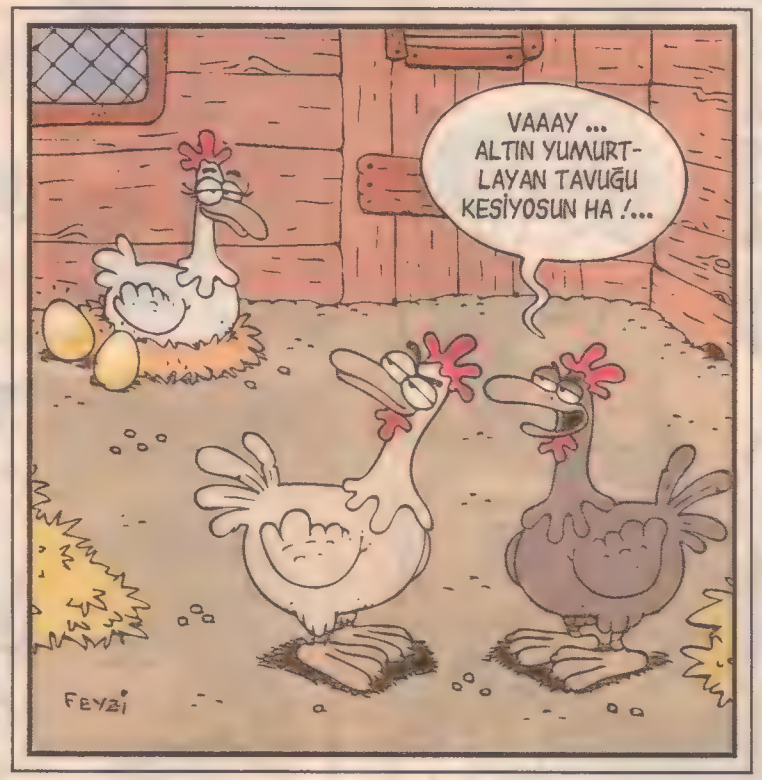

KAAN ERTEM

kaanertem@leman.com.tr

behicpek@leman.com.tr

Behiç Pek

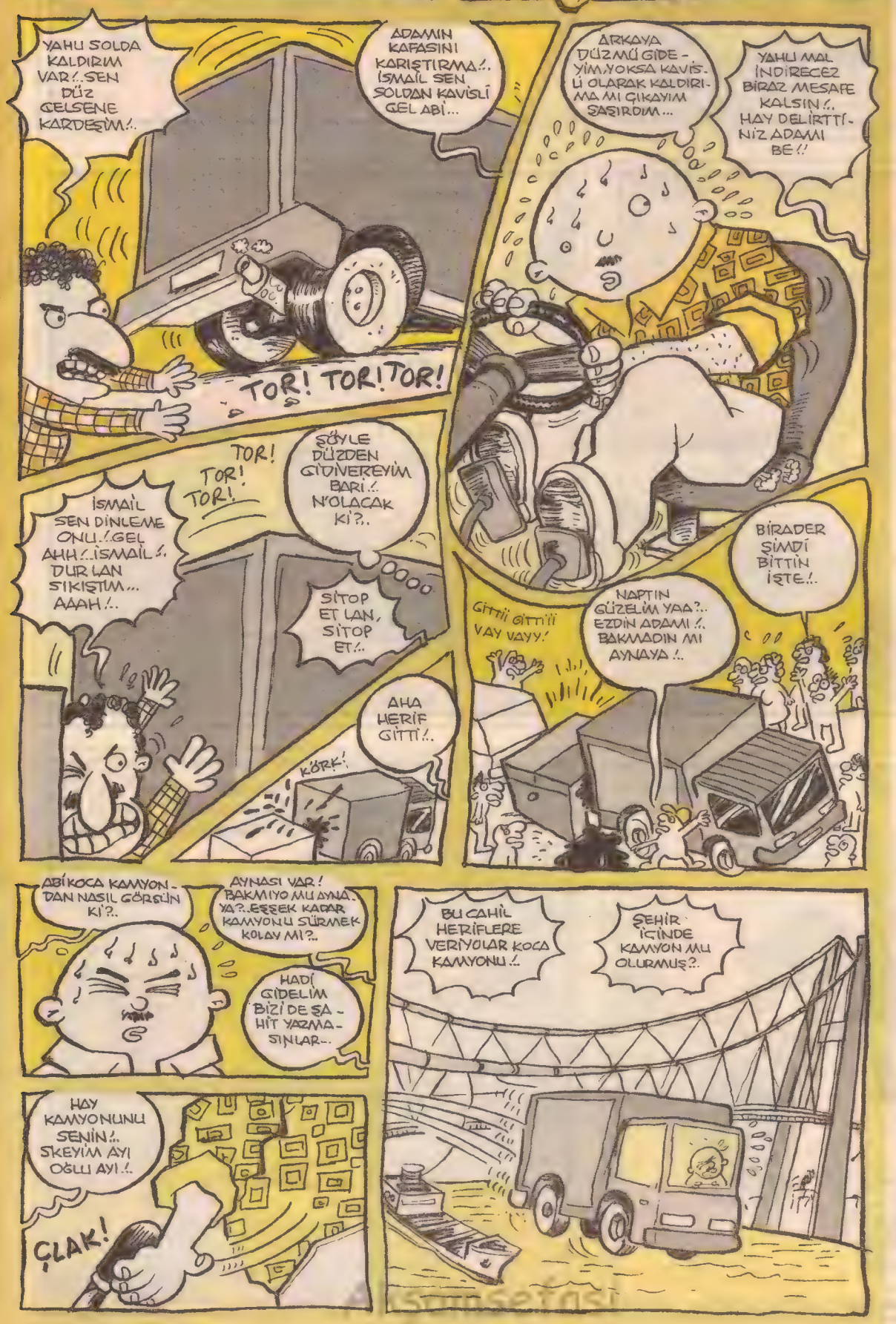

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

NEVZAT, SAKIN OKUYIM DEME!

Meraba Osman abi.. Bu satırları sana Sinoptan yazıyorum. Otel odama az önce geldim. Eşyalarımı yataan üstüne koydum, ceketimi katladım, su bardağımı çıkardım. Hatırlıyo musun abi; ilkokulda kullandıımız, o açılır katlanır komik bardaklardan. Hep yanımda taşıyom. Yabancı ellerde yürüyüşe çıktıımda, bi camii avlusundan felan geçerkene, katlanır bardaama su dolduruyom çeşmeden. Şindi diyceksin ki, ulan ne işin var oralarda? Aslında sana uğradım ben geçen hafta, dükkâna! Nevzat vardı. 'Osman abi nerde' dedim, 'bilmiyom' dedi. Ben de seninle vedalaşamadan düştüm yollara.. Hayat ne kadar garip, di mi Osman abi? Herkes kendine göre bi yol çiziyo, bazıları çizemiyo. Bu arada, şuna dikkat ettin mi? Şarkı söylemeyi, amma çok seviyomuşuz. Bütün ülke, toptan şarkı söylüyo! Eskiden herkes mutfakta, banyoda, sokakta yürürken felan şarkı mırıldanırdı; şindi bütün medya organnarı ve yayın doğurganlarında herkesin elinde bi mikrofon, şarkı çığırıyo! Bu benim bazı yönnerden çok garibime gidiyo. Dinnemek istersen, annatıyım? Bu arada, valizimi yataan üstüne bıraktıımda, yatak acayip gıcırdadı Osman abi! Hatırlar mısın, 'Barton Fink' diye bi film vardı; sen sevmemiştin, ne bu be demiştin, bense pek beğenmiştim. İşte, o filmin otel sahnesindeki gibi gıcırdadı divan. Neyse.. bi milyon kişinin aynı anda şarkı söylemesi bana niçin salakça geliyo biliyon mu abi? Çünkü mutluluktan felan söylemiyolar, başka temel maksatlar ve art niyet endişesi kaygısının hırsını taşıyolar. O kadar çok şey taşıyınca da çöker kalır insan. Hem, farketmişsindir; en hüzünnü şarkıları bile, inanmadan, el çırparak, kahkahayla ve tvistle karışık brekdans yaparak söylüyo şarkıcılar. Kimse ne yaptıını, ne ettiini bilmiyo, delirdik vallaa. Birileri çıkıp da, bunun bizim Akdenizli karakterimizden ileri geldiini söylerse, sakın inanma e mi Osman abi! Bırak Akdenizi, Pasifik denizini, herhangi bi karakterimiz bile kalmadı nerdeyse. Kimse kendi işini yapmıyo ve kendini sevmiyo ayrıca. Bunu, sen de biliyosun! Döndüümde daha ayrıntılı tartışırız, şimdi kapatmam lazım.. (Tamam, kapattım! Pencere açıktı da.) Devam edebiliriz.. Görüyon di mi, senin karşında ne kadar rahatım; gidip gelebiliyom, pencere kapatabiliyom. Çünkü, kendime güveniyom Osman abi! Gidersem gelebileceğimi, gelirsem gidebileceğimi, kapatırsam açabileceğimi biliyorum. Buralara da zaten, hayatımın bu yönnerini derinleştirmek, pekiştirmek, kuvvetlendirmek için geldim! Şindilik sadece pekiştirebildim. İki gün daa kalıcam ve gayret edicem! Bu arada, haftalıımı yatırdıın için sana ne kadar minnettarım bilemezsin Osman abi. Sırf onun için bile, şu mektupta tüm düşüncelerimi açmaya, bütün zehirimi çekinmeden karşında akıtmaya hazırım. Tabi bunu düzeyli bi biçimde yapıcam! Önce hemen şunu söyliyim: Dikkat etmişindir; hayatta herkesin nefis bi görevi var! Kartonpiyerciler, alçı-pan yapıyolar -gerçi bèn alçı pek sevmem ama, ev dekorasyonu diye bişey var sonuçta. -ve fırıncılar ekmek, çiçekçiler çiçek, abjurcular abajur.. say say bitmez! İşçiler, memurlar, patronnar, işadamları, sanatçılar, askerler, serbest meslek, dolambaçlı meslek, mühendisler, doktorlar, doktora, mastır, açık parfümcüler, umut tacirleri, ümit vaad eden popçuluk, uzun yol şöförlüğü, şehir hatları çımacılığı.. çeşit çeşit!. Bana sorarsan, benim tercihim, yani mesleemi seçmek elimde olsaydı.. gaste bayii olmak isterdim Osman abi! Nevzat demişti bi keresinde; oyidipus kompleksiyle ilgili bişeymiş bu. Küçük yerleri seviyodum, dikiş makinesinin altına saklanıyodum çocukken; ve bahçedeki tahta kasalardan minik bi gaste bayii yapmıştım kendime! Bi kişinin sığabileceği, ufak bölmelerden hoşlanıyodum. Bi dönem bu arzumu tatmin için bulaşıkçılık işine girdim. Onnarın küçük bi penceresi var ya hani, lobiye bakan, o yüzden. Ama sadece oyidipusla filan ilgili bişey diil bu; gaste bayiisi olduumda, bi sürü dergi ve gaste okuyabileceğimi de düşünüyodum. Kışın ayak ucuma küçük bi soba koyardım, ısınma problemi de olmazdı hiç! Böyle kulübeli işyerleri olarak, bi de halk ekmek bayiileri var ama, orda çalışamazdım Osman abi. Ekmekleri yerdim kafalarından kopartıp. Sonra, daa geniş ve kapsamlı yerlerde bulundum. Özel bi uçak hangarı vardı, oranın tabela işlerini yapmıştık! Bi hafta kadar hangarda çalıştım. Bunnarı, sana niye annatıyom? Çünkü, dönmeyebilirim Osman abi! İnanmazsın, politikaya girmeyi istedim bi ara. Ama nerden, nasıl giriliyo, göremedim. Birilerine sordum, bi girip bakıcam hemen dedim, onnar da tam bilmiyodu, vazgeçtim. Aslında ben, girmek veya çıkmak diil, hareket etmek, düşüncelerimde ilerleme sağlamak istiyom! Şindi ben kafama göre bunnarı yaparken, bi de ayrıca senden haftalıımı istesem, saçma olur di mi? Gerçi, cumartesi dönmeyi tasarlıyom. Olmazsa, Nevzat'a bırakırsın sen zarf içinde, o lavuktan alırım. (Aman, lavuk dediimi söyleme sakın! Üzülüyo ben öyle diyince. Yüzüne de söylüyom gerçi! Lavuksun diyom, hatalarını gösteriyom ona. Bi de benden daa fazla maş alıyo, buna hayret ediyom! Lafım sana diil.) Dışarda, on dakka önce gece oldu Osman abi. Bi gün daha bitiyo, yarın hayırlısıyla yeni bi gün başlıycak. Bu lafı çok seviyom! Gün doomadan neler doğar diyolar. Şu an heyecandan kıpır kıpırım! Bekliyom, bakalım neler doğcak. Tam doğduu aanı görmek istiyom! Aslında, bu yarın için geçerli bişey; yani o doğacak şey yarın doğacak, şindi doğmıycak hemen. Fekat gün doğmadan denildiine göre, ben belki üzerinde küçük oynamalar yapar, hayâllerimi netleştirir, yarını şindiden görmeye çalışabilirim. Bi dakka, görüyom galba! Yok, diilmiş. Bazen bulanık oluyo, içime mi doğdu bişey, yoksa basit bi doğum endişesi mi, tam bilemiyom, biraz karışık yani. Sen ne güzel, iki tane doğurdun, aman, yani çocukların var diyom, ne güzel! Selamımı ilet onnara. Hâldun'a ayrıca selam ederim. Mektup yazcak kimsem olmadıı halde, buraya geldiimde, komodinin üzerinde bi parça kalem ve iki adet boş kâat gördüm. (BartonFink filmindeki gibi yine.) Hemen sarıldım kağıda; kenarlarına kuş filan çizdim. Biliyosun, resme bi yeteneğim vardı benim. Pikassoyu çok severdim. Çalışırken pikasso dinnerdim. Sen dalga geçer, "pikasso sikasso" derdin! (kelime esprisi yeteneğin yoktu, yüzüne söylüyom Osman abi.) Sadece videosiidi izlerdin sen. Pikassonun video siidisini bulabilirsem buralarda, getiririm sana. Çarşıda güzel şeyler gördüm! Bi kızla tanıştım ayrıca. Çok nefis bi kız. Görsen sen de beğenirsin. Senden bahsettim hem, Osman bey'in yanında çalışıyom ben dedim, kendisi camcıdır dedim, Haldun diye bi oğlu var dedim, volkmenini bana verdi dedim. Kırtasiyeci kız yüzüme öyle baktı nefis, seyretti aval aval beni. Yaban ellerde insan konuşcak birini arıyo tabi, kolay diil hasret! Burnumda tütüyo oralar. Ama alıp başımı gitmeyi de kendim istedim, hasreti ve bunun risklerini göze aldım. Bak ne diycem Osman Abi, gelsene sen de buraya!? Yani şindi gelme de hemen, kavga ederiz, ben döneyim sen sonra gelirsin, işleri de bana devredersin. Açıkçası Osman abi, sana evlatlarından hayır yok! Dilimin altındaki baklayı çıkarıyom artık: Dükkânı bana devretmeni istiyorum. Yıllardır yanında çalışiyom. Ya devredersin, ya dönmem hiç Bi devretme sözü ver en azından. Telefonunu bekliyo olucam. Odamda yoksam eğer, kapuçino içtiim lobiden çağırtabilirsin beni. (yemek yemiyom, bütün paramı kapuçinoya yatırdım. Ne pahalı bi içecekmiş!) Nevzat'a, lavuk dediimi söyleme nolur. Gözlerinden öper, hayırlı işler dilerim. Ben biraz daha yatmıycam. Gün doğmadan neler doğar bi görmek istiyom. Sonra sızar kalırım bi kenarda! (Duygu sömürüsü yaptıımı düşünme.) Gerçekten de, dükkanı hakettiime inanıyom! Senin yaşın ilerledi artık, bi köşeye geç, raat et. Hasılatın yüzde kırksekizini sana veririm, çocuklarına bakarım. Bi düşün lütfen. Kabalık etmemişimdir işallah? Hoşçakal abi!

Akşamsefa

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

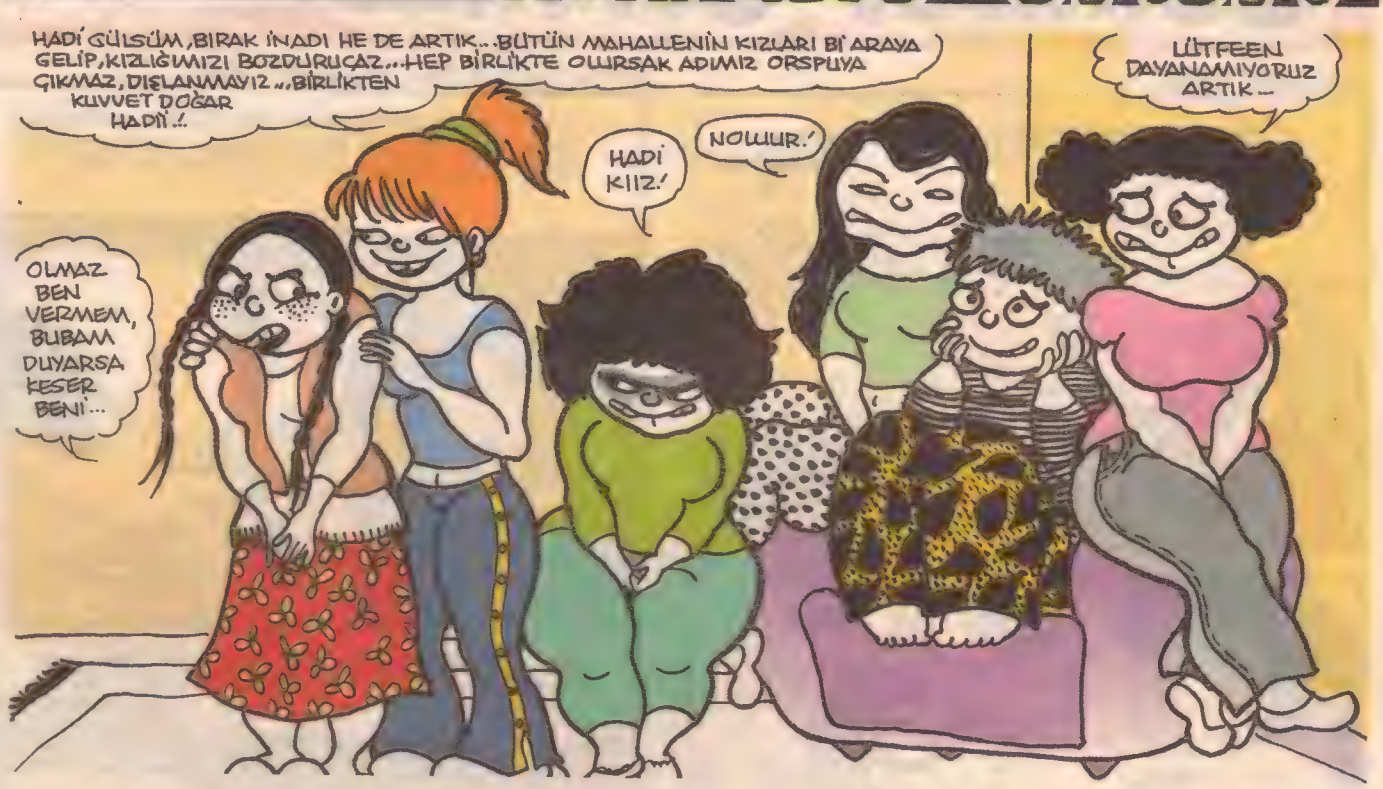

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

EKOLOJİK ÖYKÜ

ÖYKÜ! NASI ÖYKÜ? BİLDİĞİN ÖYKÜ...

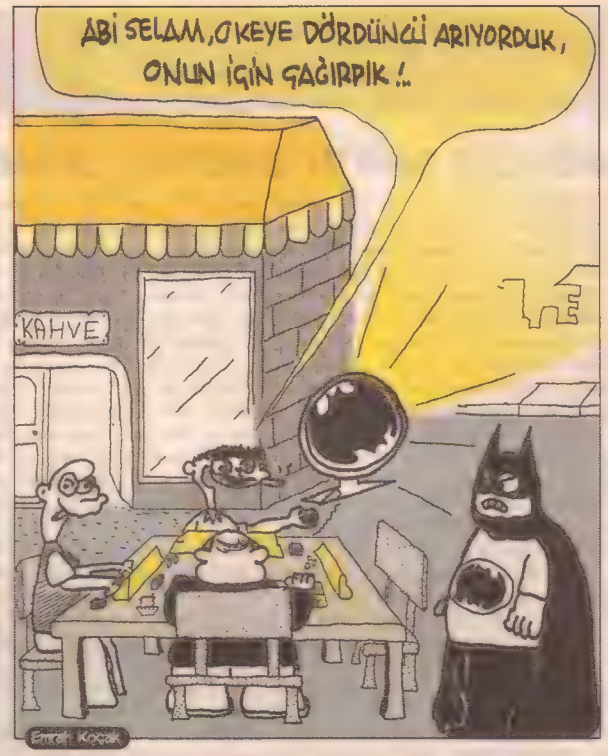

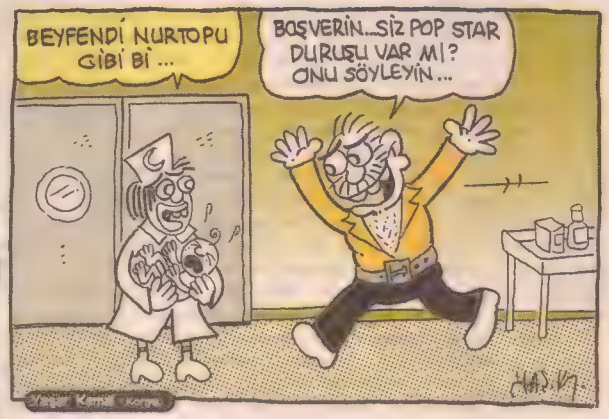

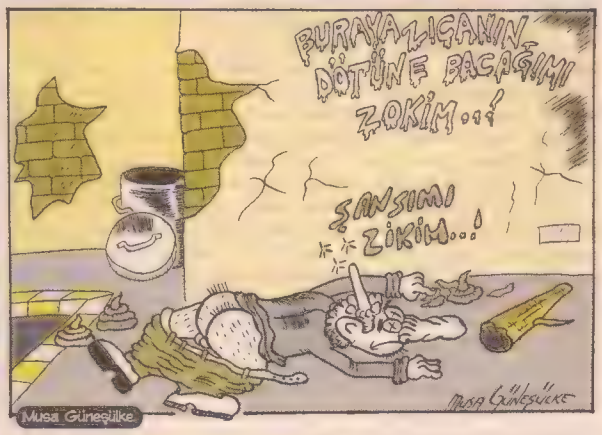

SAYI: 650
23 NİSAN 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● **Yayıncı:** LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● **İmtiyaz Sahibi:** Mehmet ÇAĞÇAĞ
● **Genel Müdür:** Tuncay AKGÜN
● **Yazışleri Müdürü:** Zafer AKNAR

● **Satış:** Cengiz KOCALI ● **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Matbaa Sorumlusu:** Tanju Kirte **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

Anadolu'dan karikatür göndermek için **Adres :** 15. safya karikatürleri Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu-İstanbul... Yolunuz Leman'a düşerse **Galip Tekin,** giriş kat...

cemaahmet@leman.com.tr

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv pro-**

TÜRK REKLAM CAMİASININ DAHi(!) ÇOCUĞU SERDAR ERENER

Sevgili Leman okurları, 1996 yılında **Lemanyak** dergisinde yazıp çizmeye başladığım **Yüzbaşı Albırt** adlı resimli romanımı ve yine birkaç yıl önce **Lemanyak** dergisinde yazmaya başladığım **Tırt Star** Holivut (Hollywood) filmleri adlı öykülerimi bilenler biliyor, ama bilmeyenler için bu iki işten biraz bahsetmek istiyorum. **Yüzbaşı Albırt** bir **Efbiay (FBI)** ajanıdır ve **Y.Albırt'**ın hikayeleri polisiye hikayelerdir. Ama **Y.Albırt** hikayelerinin asıl vurgusunu hikayelerin geçtiği yerde yani **Amerika'da insanların Türk gibi davranması ve konuşması** oluşturmaktadır. Yine **Tırt Star** Holivut filmleri adlı öykülerim de aynı ana vurgu hakimdir. Holivut yıldızlarının oynadığı bu öykülerde de hayat Türkiye'deki gibidir ve **Holivut yıldızları Türk gibi konuşup, davranmaktadır.**

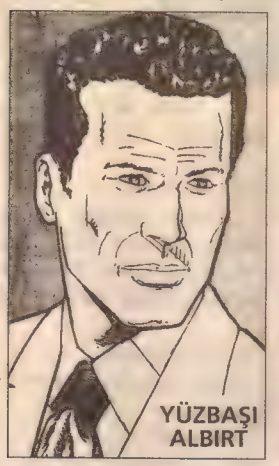

Tırt Star *öykülerimden bir kare (*Altta*)* ***Kevın Kosnır*** *'ın Garson olarak çalıştığı bir mantı-gözleme salonu.* ***Kevın Kosnır****'ın yine aynı gözlemecide çalışan* ***Tina Törnır*** *ile bir diyaloğu.*

Tırt Star*'dan bir başka kare* ***Silvester Stalone*** *Niyonk'da (New York) su istasyou işleten kankası* ***Rasıl Kırovn****'la muhabbet ederken...*

Yaklaşık olarak sekiz yıldır yazıp çizdiğim **Yüzbaşı Albırt** ve **Tırt Star** hikayelerimde, yukarda örneklediğim iki kareye benzer yüzlerce kare ve sayfa olduğunu belirtmek isterim.
Bu hikayelerimin ana kurgusu olan **Türkleşmiş Amerikalılar** kurgusu reklamcı **Serdar Erener** tarafından iznim olmadan **Ülker** firmasının ürünü olan **Cola Turka'**ya haraç mezat satılmıştır.
Öncelikle **Cola Turka** ürününün sahibi **Ülker** firmasını konunun dışında tuttuğumu özellikle vurgulamak istiyorum, çünkü bu tür reklam kampanyalarında metod bellidir.
Ürün sahibi firma reklam kampanyası için bir reklam ajansıyla anlaşır, reklamın içeriğini ajans belirler. Bundan sonrası ajansın ya da kampanyayı yürüten kişinin ahlak seviyesi ile ilgilidir. Çoğu reklamcı çalışıp emek verip bir fikir geliştirir ve reklam kampanyasını öyle yapar, bazı reklamcılar da başkalarının işlerini izin almadan kullanarak reklam kampanyası yaparlar ve asıl hak ettikleri sıfat yerine dahilik(!) sıfatıyla ödüllendirilirler.
Ülker firmasına minik bir uyarıda bulunmak istiyorum size satılan o fikir, korsandır, kandırıldınız ve gereğini de yapmak sizin ticari anlayışınıza kalmıştır.
Sayın **Serdar Erener** hadi diyelim size ait olmayan bir fikirle ürün sahibi firma **Ülker**'i, eş-dost-arkadaş herkesi Türk gibi davranan Amerikalılar fikrinin size ait olduğuna inandırdınız peki kendinizi nasıl inandırıyorsun ben onu anlayamıyorum.

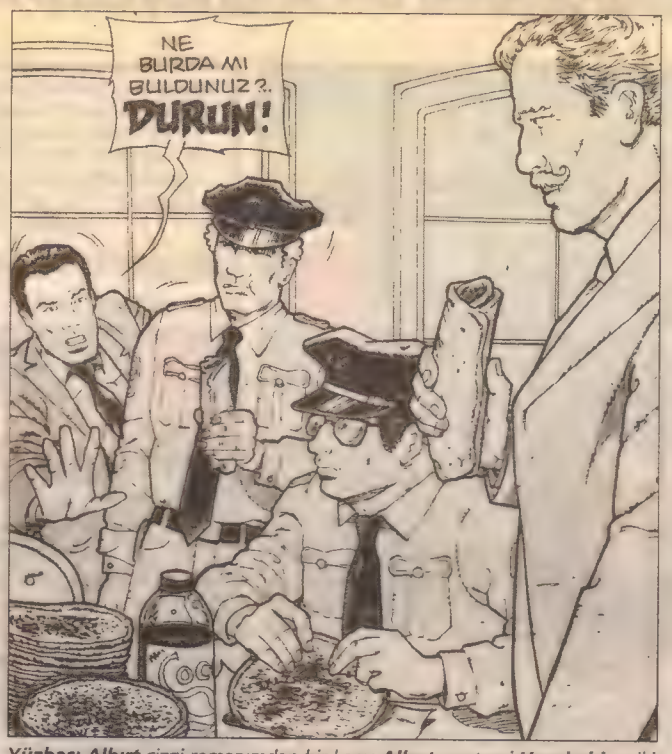

Yüzbaşı Albırt *çizgi romanımdan bir kare:* ***Albırt****, partneri* ***Henri abi*** *ve iki* ***Niyork polisi****. Lahmacun yiyip kola içmektedirler. (Bu hikaye Lemanyak dergisinin 29. sayısında yayınlandı, tarih: mayıs 1998) O zamanlar daha Cola Turka icat edilmediği için Amerikalılar henüz Türkleşememişlerdi(!) o yüzden Lahmacun yiyip normal Kola içiyorlar, yoksa Cola Turka reklamlarında ki gibi biber dolması yerlerdi.*

Hırsızlık hırsızlıktır, başkasına ait bir fikri izinsiz alıp kullananların sokakta yürüyen insanların çantalarını çalıp kaçan kapkaççılardan tek farkı vardır o da sokak yerine ofiste çalışıyo olmasıdır ama ofis duvarları o ayıbı ne kadar örter, bilinmez..?
Bir röportajınızda *"Türk halkının en belirgin özelliklerinden biri de riyakarlıktır"* demişsiniz. Bir an için bu tezinizin doğru olduğunu kabul edip ortaya şu soruyu atarsak, örneğin başkalarının fikirlerini izinsiz alıp kullanan bir Türk reklamcısı için hangi tanımlama doğru olur. a-Riyakar b-Türk değil? Sizce hangi şık doğru Sayın Erener...
Vurgu yapılması gereken bir noktada icraatlarınız münferit değil sistemli aralıklarla devam edip kronikleşmiş olmasıdır. İsterseniz deşifre olduğunuz tırtıklama vakalarının bazılarını sayayım:
Örneğin **"On iki dev adam"** projeniz bir spor ayakkabı markasının **(Nike)** reklamından tırtık...
Ya ilk "Türk robotu **Çelik" buluşunuz?** ki nerden tırtıkladığınızı **bütün Türkiye biliyo,** reklam kritiği yapan TV programlarında bile bahsedildi, burda bi daha tekrarlamanın anlamı yok.
ya da Garanti bankası kampanyanız, hani şu **ağlayan çocuk** reklamının nerden tırtık olduğu **Leman** da çıkan bir yazıyla teşhir edildi (Merak edenler bu yazıyı da Leman arşivine bakıp bulabilirler.) sizde ta Leman'a kadar gelip pekte tatmin edici olmayan izahatlarda bulunmuştunuz. Ve son buluşunuz (!) Cola Turka...
Ya size ait olmayan bir işi tırtıklarken "Pozitif milliyetçilik" gibi ipe sapa gelmez bi felsefe uydurmuş olmanıza ne demeli?
Bu da yeni bi boyut her halde, işi tırtıklayıp bide felsefe uydurmak ? Bi telefon açıp sorsaydınız size işin felsefesinin ne olduğunu anlatırdım, gerçi anlayabileceğiniz konusunda şüphelerim var ama olsun yine de anlatırdım. Şunu da söylemeden geçemiyeceğim, yaygın anlamıyla bilindiği üzere milliyetçilik ideal uğruna yapılır. Bir kişi ya da kuruma ait mal pazarlanıp satılırken milliyetçilik yapılmaz, o işin adı ticarettir.
Mesela şu olur mu? *"Bir Türk Dünya ya bedeldir" sponsored by falan gıda san. limitet.* Olmaz!
Bu mevzu ilk bakışta kişisel bir sorun gibi görünse de **Mizah dergilerinden tırtıklama** Türkiye de özel T.V'ler ve internet yayıncılığının gelişiminden sonra ayyuka çıkan bi mevzudur. Bazı T.V dizileri-şovları, reklam kampanyaları,sahne şovlarının irili ufaklı çaplarda mizah dergilerindeki işlerden tırtıklanıp yapıldığını hayretle izlemekteyiz. Son olarak bunlara mizah dergilerindeki tip ve köşelerin isimleri kullanılarak açılan korsan internet sayfaları da eklenmeye başlamıştır.
Sevgili denyolar, bir mizah dergisini bayiden satın aldığında sadece onu okuma hakkını satın alırsın içindeki yazıları çizgileri kafana göre kullanma ya da ona buna satma hakkını satın almazsın. Telif hakları diye bi şey vardır. Mizah dergileri her aklınıza estiğinde elinizi daldırıp içindeki işleri çalabileceğiniz hayrat sebiller değildir..
Dergilerdeki yazıların çizgilerin sıcak ve samimi olması sizi yanıltmasın bu samimiyet yazar çizerlerin işini severek yapmasından kaynaklanır ve samimiyet o işleri izin almadan çalıp kullanma hakkını size veren türden bir samimiyet değildir. Fikirlere yazar çizerinden usturuplu bir şekilde izin alarak ya da telif hakları ödenerek sahip olunur. Ama sizin derdinizin telif hakları olmadığı açık. Bir işin telif hakkı ödendiğinde işin kreatif anlamda sahibini de tescillemiş olur. Ve asıl çalmak istediğinizin de bu olduğu apaçık ortada. Yoksa durup dururken adama "dahi" demezler..

Üsteki karede ***Yüzbaşı Albırt*** *çizgi romanımdan, Amerikalı bir kadın alışveriş için bakkala sepet sarkıtmış.* ***Cola Turka*** *reklamındaki kadın "Co efendi Six Cola Turka" diye bağırıyordu Biz "Tobyas efendi Bi ekmek bide Niyork Tayms gazetesi" dedirtmişiz...*

Tırt Star*'dan bir kare, Loto-Toto bayisi* ***Co Peşi*** *dükkanının önünde komşu esnaf arakadaşıyla tavla oynarken. Cola Turka reklamında Tavla oynayan Amerikalı arkadaşını yenip "Öğrende gel oğlum ögrende gel" diyordu biz klasik esnaf muabbeti yaptırmışız.*

Cola Turka reklamı ilk yayınlandığında konuyu daha geniş bi alana taşımak için Türkiye deki büyük gazete ve dergileri yazmayı düşündüm. Ama ortada milyonlarca dolarlık Cola Turka reklam kampanyası vardı, büyük guruplar gazetelerinde televizyonlarında bu reklamı yayınlıyorlardı, böyle bi haberle müşterilerini küstürmek istemezler diye düşünüp yazmaktan vazgeçtim. Daha sonraki günlerde bir gazetedeki bir köşe yazarının köşesinde **Cola Turka'**nın bilbort afişleri Amerikalı ressam **Andy Warhol**'un **Champel Soups** adlı resminden arak olduğunu belirten eleştirel bir haber-yorumu okuyunca basın konusunda önyargılı davranıyorum her halde diye düşünüp özellikle Cola Turka üzerine yazı yazmış yazarlar ağırlıklı olmak üzere bir sürü köşe yazarına durumu açıklayan e-postalar yolladım.
"Uyan ey Türkiye Cola Turka arakmış!" diye birinci sayfadan manşet atmalarını beklemiyordum tamam ama minikte olsa bir haber olur, en azından bu gazetelerin reklam eleştirilerilerine ayrılmış sayfalarında yer bulur, sanıyordum...
E-postalar yolladığım köşe yazarlarına gelince, samimi olarak söylemeliyim ki her yazarın ne yazıp ne yazmayacağı konusun da kendi öncelikleri vardır ve buna da saygı duyulması gerektiğine inanırım. Üzerinde yorum yaplımasına gerek duymayacak kadar önemli gelmemiş olabilir bu mevzu onlara, bu da saygı duyulacak bi şeydir. Ama **Andy Warhol**'un işini tırtıklandığını haber-yorum yapan bi yazar **Cola Turka** konseptinin asıl büyük kısmının tırtık olmasına neden kayıtsız kaldı acaba diye de düşünmeden edemedim. Birkaç ay sonra **Serdar Erener** çalıştığı ajanstan ayrılıp kendi ajansını kurunca ve bu yeni kurulan ajansın danışmanları arasında bu köşe yazarının adını da görünce mevzunun tahminden de ince döndüğünü anladım.
Bence, malzemeden çalan bir müteahhit ile malzeme çalan, malzeme çalan bir reklamcı arasında genel anlamda bir fark yoktur. Her ikisinde de ahlak anlayışı olarak aynı kümededir.
Bizde, Türkiye'de bu ahlak anlayışını kapsayan küme zirve yapmış durumdadır. Ama zirve yapışı bir anlamda başka bir olumluluğu da işaret eder. Çünkü tarihin bize öğrettiği bi şey var ki o da zirveye çıkmış bütün iki paralık ahlak anlayışları gibi bu da inişe geçecektir.

Bir olumlu gelişme de hukuk sistemimizde var, **Telif Hakları Yasası**. Bir kaç ay önce T.V de izledim: Müzisyen-sinemacı, ağırlıklı bir sanatçı heyeti beklemede olan korsan yayınla mücadele yasasını bir an önce çıkartılması için **TBMM** yi ziyaret etti. Ziyaretçiler arasında yönetmen **Sinan Çetin** de vardı. **Sinan Çetin** başbakana hitaben *"Sayın başbakanım bu telif hakları yasasını çıkartırsanız heykelinizi yeşilçam sokağına dikicez"* türünden bi konuşma yaptı. **Sayın Çetin**'in emek vererek çektiği filmlerinin korsan VCD'lerini piyasaya sürüp satan hırsızlara karşı duyduğu tepki çok normal. Bu futursuz talana taş gibi bi yasayla dur diyecek kadar erdemli bir başbakanın heykelinin bir meydana dikilmesi de olumlu bir davranış olur. Ama sizden bi şey rica ediyorum sayın **Sinan Çetin** eğer başbakanla bi daha görüşürseniz şu Cola Turka reklamlarının da korsan olduğunu söyler misiniz? Biliyorum **Serdar Erener** senin partnerin hatta Cola Turka reklam filmlerini de bizzat sen çektin, ama olsun emek hırsızlığının ne anlama gelmiş olduğunu anlamış olmalısınız ki ta Ankara'lara kadar gidip bu konuda bi şeyler yapılması için ricalarda bulunup heykel dikme sözleri veriyorsunuz...

Sayın **Erener** internette rastladığım bir fotorafın için minik bir yorumda bulunmak istiyorum. İcraata giderken eldiven takmak iyi fikir arkanda parmak izi bırakmazsın ama sana minik bi uyarı sizin eldivenlerinizin uçları yok, parmak izin kalıyor, o yüzden böyle her şey ayan beyan ortada. Bi dahaki sefere doğru bi eldiven takmanız uyarısıyla...

SONER GÜNDAY

Akşamsefası

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞDAŞ

KOZALAĞIN IZDIRAPLI YOLU...

BEN ÇOK GÜCÜĞÜKKENE ANAMI BİZİM BATLICAN BAHÇESİNDE SÇARKEN GÖRDÜM...ALLAH SENİ İNANDIRSIN ANAMIN TAŞAKLARI VARDI... DEDİKODU OLUR DİYE KİMSEYE SÖYLEMEDİM... RAHMETLİ ANAM, NUR İÇİNDE YATSIN...İNAN Kİ BUNU İLK SANA SÖYLÜYORUM ŞEHRİYE, YAYMA KİMSEYE...

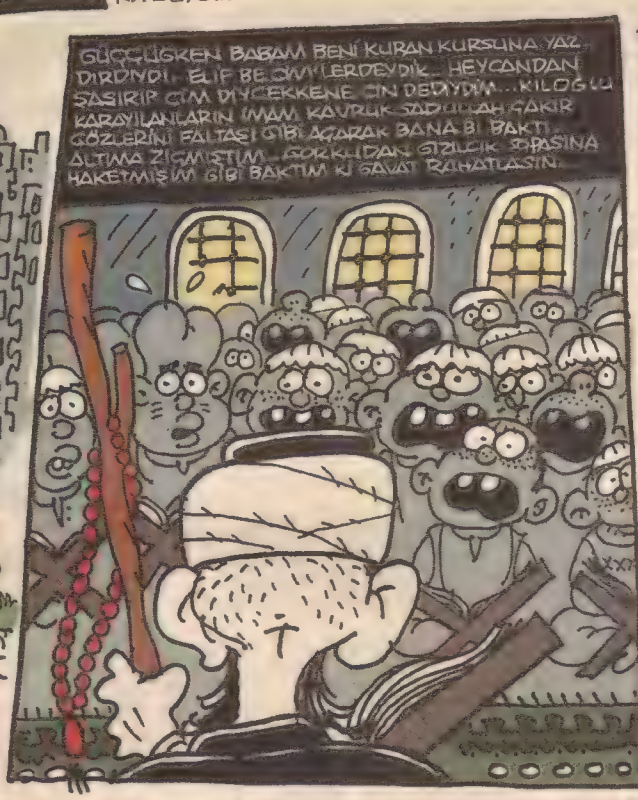

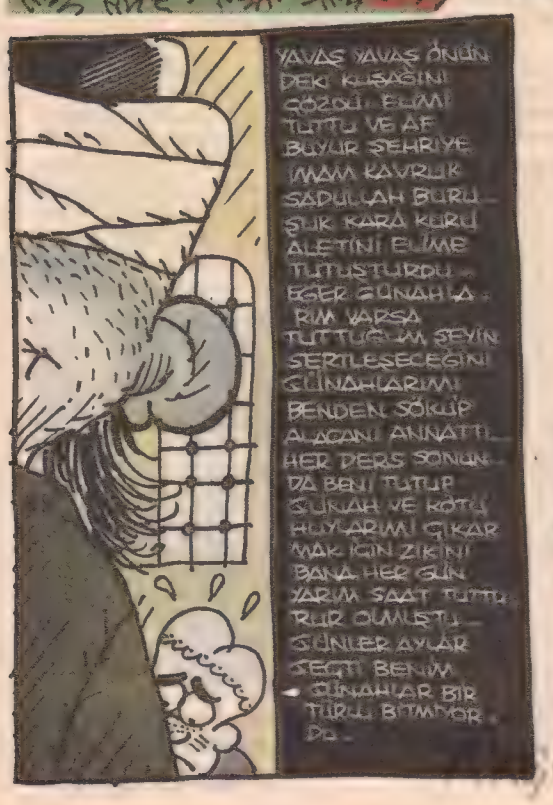

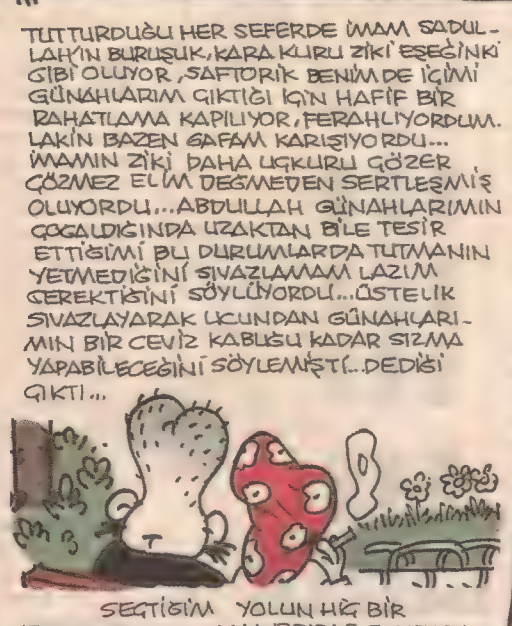

ÇANAKKALE PANELİNİ VİDEOYA ÇEKEN ARKADAŞ, MÜMKÜNSE BİR KOPYA CD GÖNDERİR MİSİN?

hisseli harikalar

Kemalkenanergen

Defo : Elbise façası...

Vestiyer : Demek ki ceketin cebinde vest bırakmıycaz...

İt : Aşısız köpek...

Züccaciye : Hiç bişey demeden nasıl bu kadar çok şey ifade edilebilir ki? Kadınları tebrik ediyorum...

Ra : Bulmaca Tanrısı...

İçli Köfte : Ulen zaten köfteye benzeyen tek yeri içi ki. Lütfen bundan sonra kendisine Dışı Olmayan Köfte deyin. Tadı değişmeyecektir...

Kokpit : Pilot kulübesi...

Yumru : Henüz başkasına vurulmamış yumruk...

Koli : Eşcinsel kutu...

Yeniçeri : Hadi len ne yenisi. En yenisi minimum 200 yaşında filandır...

Mumya : Firavun tuzlama...

Paskalya : Ahirette de tavuklar sizin daşşakları boyamasın lan sakın...

Hijyen : Japonya'da vergisi algısı olmayan kazanca böyle denir. Biz temiz para diyoruz. Bilemiyorum, belki de saçmalıyoruz...

Yankesici : Döner ustası mıdır nedir?..

Can Simidi : Çok vitaminli bişey olmalı. Afferim...

Münakaşa : Anneanne polemiği. (Annaane okunur)...

Tanzanya : Devlet Başkanı'yla Ormanlar Kralı'nın (Aslan Kardeş) yetkilerinin aynı olduğu diyar...

Kekremsi : Buna da şükür lan. Ya bi de kekrem olaydı...

Taksimetre : Fazla parası olmayan yolcular için milimetrik olanı çıkar mı acaba? Yoksa yürüsem mi? Kolayca tahmin edebileceğiniz gibi fazla uzağa gitmiycem...

Sandalye : Hammadde olarak sandal kullandık deme küserim...

Zımba : Tam tersi olduğu halde, insana, zımbalamaktan türetilmiş bir kelimeymiş hissi yaşatıyo olması pek kıl bi durum öyle değil mi okur kardeş?..

Evye : Oha bu ne gereksiz bi erotizmmiş lan. Mutfak tezgahını okşayan kadınlar olsa gerek...

Dildo : Yıldo'nun pipisi...

Kerata : Kareteci yavrusu. Psikopatlığını henüz sportivize edememiş. Farkındayım saçma oldu ama en azından bilimselmiş gibi duruyo...

Tayyör : Yenge giysisi...

Geyşa : Gey kılıklı kadın icad etmek de anca japonların aklına gelirdi zaten. Bence bunların fazla boş vakti var...

Fahrenayt : İsimden kaybetmiş öküz...

Cürüm : Eee dürümle beslenen saldırgan oluyo belli ki...

Yavrukurt : Tenya yani...

Reenkarnasyon : Ay valla öldüm öldüm dirildim yaau hahaha!..

Önizleme : Hadi leeen, arkadan götüne bakmıcan sanki...

KİTAPÇILARDA

651

30 Nisan 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/18 - 850.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

DENKTAŞ'IN ÇİLESİ

Yarım yüzyıla yakın KIBRIS'ın liderliğini yapan RAUF DENKTAŞ, son gelişmelerden sonra günah keçisi oldu... T.Erdoğan hükümetinin, Amerika, BM, Bush, Annan'la al takke ver külah Kıbrıs'ı referanduma taşımaları bu arada Denktaş'ın güvendiği bütün dağlara kar yağması üstüne de KKTC'de Annan planına evet çıkması, yaşlı lideri bir anda tu kaka yaptı...

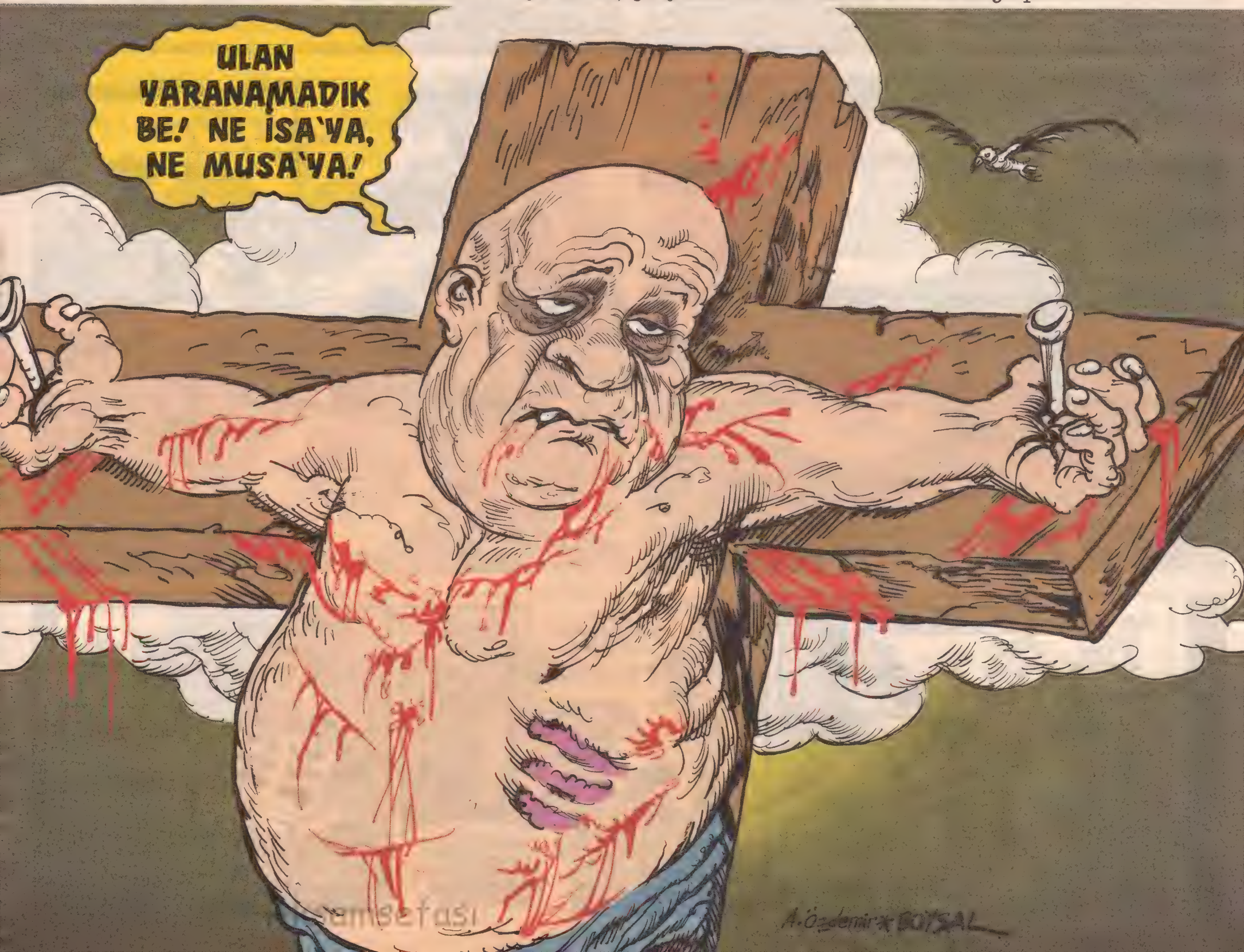

211 SİMGE'NİN SEÇTİĞİ ŞARKI YANLIŞTI! NEDEN?

Aksaray PAŞAOĞLU

Tivi izlerken kullandığım çok enteresan bir yöntem var. O çok hârika. Ben aynı anda iki tivi izliyorum. İki elimde iki zap oluyor ve iki baş parmaklarım iki zapın bir tanesinin eksi program tuşuna, öbür baş parmağımı da bu zapın artı program tuşuna devamlı basılı tutuyorum. **İki televizyonda, yerli yabancı yaklaşık otuzar kanal bir gidiş bir geliş iki şeritli elektronik bir otoban gibi karşılıklı ve sürekli akıyor.** Ben sol gözümle sağ tiviye, sağ gözümle sol tiviye bakıyorum. İki tivide de hiçbir görüntü yarım saniyeden fazla durmuyor. Bu şekilde hergün on saat kadar tivi izliyorum. Böylece bütün kanallardaki bütün programların tamamını görmüş oluyorum. Bakın size şimdi ne anlatacağım. **Geçen cuma gecesi Türkstar'da 211 Simge, dayısına ait bir şarkı seçmişti. Bence simge halasına ait bir şarkı seçmeliydi.** O, erkek değil, bilmiyorum niye dayıya çekiyor. Bakın Simge'nin seçimi neden yanlış... Onun seçtiği şarkının içinde kurşun var. Ve Simge o şarkıyı okurken ağzı salondaki izleyicilere dönüktü. Simge'nin bir anlık dikkatsizliği o gece üzücü bir kazaya yol açabilirdi. Bu, daha önce başıma geldi. Arabamda Sezen Aksu'nun **"Keskin bıçak"** şarkısını dinlerken, şarkı parmaklarımı kesti. Ve elime sekiz dikiş atıldı. **Allahtan kaset çok yeni değildi de derin bir kesik oluşmadı.** Bu olaydan sonra Sezen'le iki kez karşılaştım. Ama ondan hiçbir şey talep etmedim. Zaten o da bu konuyu hiç açmadı.

Şu sıralar sakallı ve uyumadan 162 saattir Türkiye'nin ilk Popstarı Abidin'in yeni albümünü dinliyorum. **Ve döner koltuğumu CD'nin dönüş hızıyla senkron tutturarak döndürebilirsem yarım saat sonra duvarlara kusuyorum.**

TAM REHA MUHTAR'LIK BİR KONU

Elk River'li Gabby Gingras adlı çocukla ilgili haberi gördünüz mü? O fenomen. Minik Gabby'nin beynine acı sinyalleri gitmiyormuş. Düşünün, o bir çocuk ve dilini sakız gibi çiğniyor. Ama beynine acı sinyali gitmiyor. **O, parmağını gözüne soktuğunda da hiç acı hissetmiyor.** Bu haberi gördüğüm anda beynimden geçen 68 model Desoto marka koyu yeşil bir kamyonun kasasından sarkan bir inşaat demirinin ucu bir ara asfalta deydi ve işte o anda kafamda bir kıvılcım çaktı... **Belki de ben Gabby bebekle aynı kaderi paylaşıyordum.** Ama benimki biraz farklıydı. Benim beynime, başkaları acı çekince sinyal gitmiyordu. **Ya da belki Irak kapsama alanı dışında kalıyordu.**

AVRUPALI İSTANBUL'A MÜTHİŞ BİR ARAÇ

Hiç otobüse bindiniz mi? O çok hârika. Ben bindim. İçinde oturacağınız yer var. Ben oraya oturdum ve arkama yastık koydum. Daha sonra bir bayan geldi. Yerimi ben ona vermek isteyince o bayan rica edince **"siz rahatsız olmayın."** Ve kombinezonuyla kucağıma oturup altında kalçası var ve üst dudağıyla beni itekleyip boylu boyunca oturduğum yatağa beni uzatıp üstüme de kendisi battaniyeyle yattı. Bir saat sonra tam evimin önünde indirdiler. O genel değil. **Bence çok özel ve işe otobüsle gitmek hem iyi hem ucuz. Otobüste üç erkektik ve üçümüz de donsuzduk. Birimiz daha donsuzdu...**

FİLMİ ON GÜN ÖNCESİNE SARMAK İSTİYORUM

Hangi filmi mi? O benim beynimdeki sinemada ve çok hârika. **Orası Loca!..** On gün kadar önce İllinois Üniversitesi'ndeydim. Orada erken sabah sabah bir konuşma yaptım. Giderken uçakta hiç uyuyamadığım, otelde de uyku tutmadı, bir de saat farkı binince ben tam konuşmama başlar başlamaz uyudum. Yaklaşık iki saat deliksiz konuşmuşum. **Uyandığımda, profesör Scott White ile bir Tayland lokantasında köpek yiyorduk.** Profesör White, enteresan bir adam. Kendi kendini onaran bir otomobil yapmış. Arabanızı çarptığınızda binlerce mikrokapsül, onarım ajanı denilen polimer öncüsünü serbest bırakıyor. Ve otomobil, insan vücudu gibi kendini yeniliyor. Hemen bir tane aldım. **Önceki akşam Tarlabaşı'nda homles gibi bir çocuğa çarptım.** Ve şahane birşey oldu. Ezilen çamurluk kendini hemen yeniledi. Çocuk, kendini onbeş gün daha yenileyecek!...

Derya Sayın

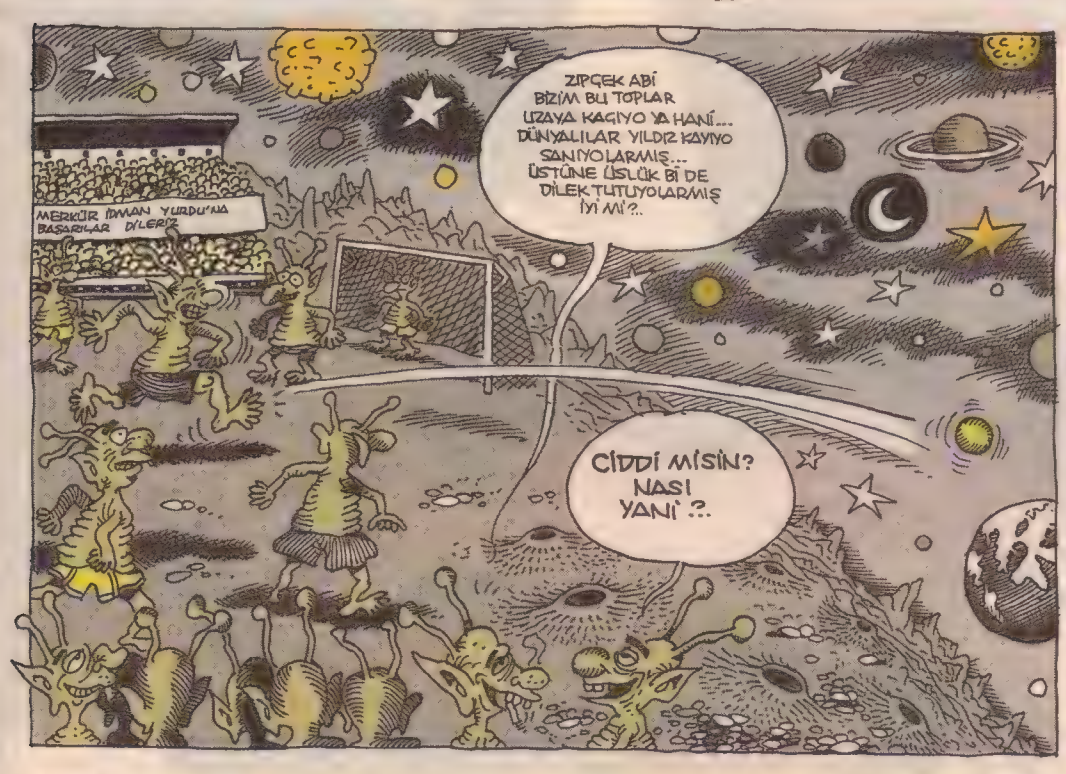

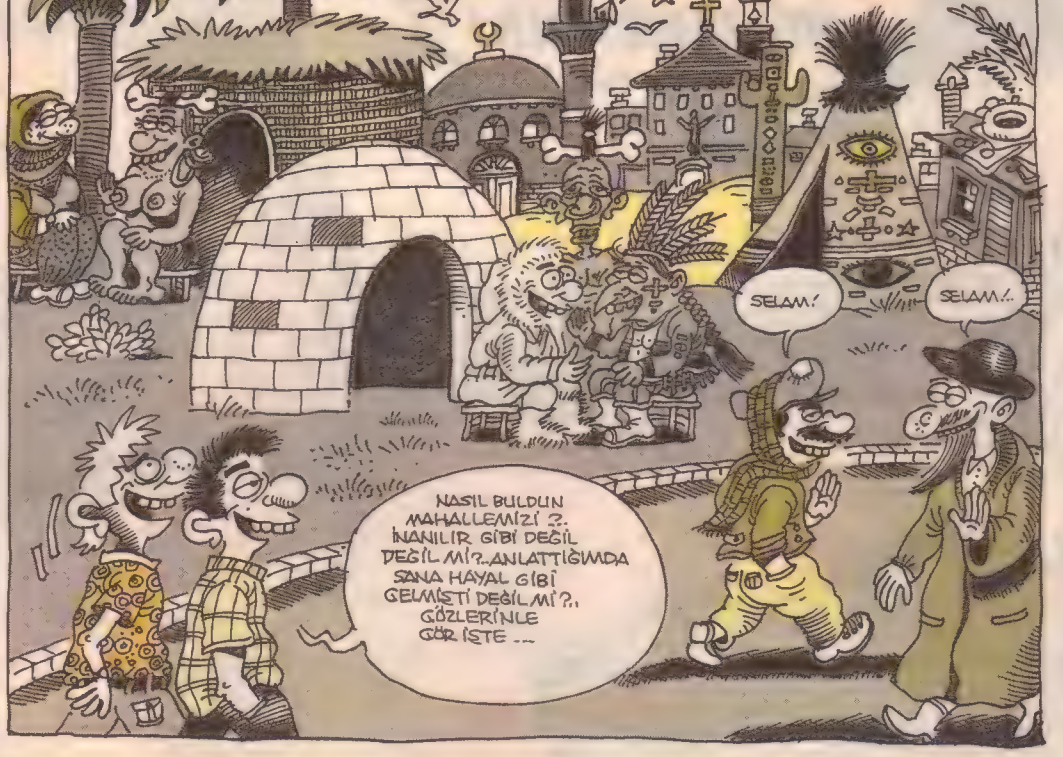

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

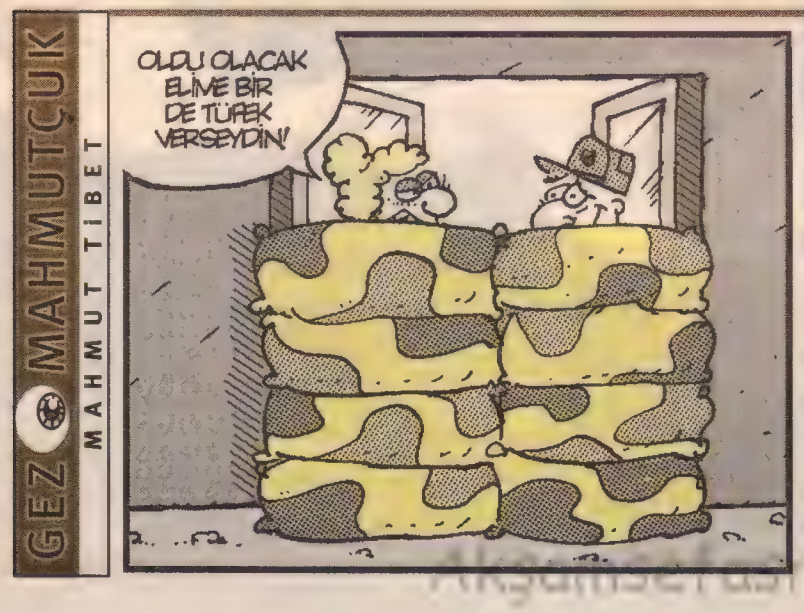

mtibet@leman.com.tr

LeMan

Yıllar önce İsrail'in "nükleer silah" geliştirdiğini açıklayan ve bu nedenle hapse atılan Mordenay Vanunu, 18 yıllık hücre hapsinden sonra nihayet serbest bırakıldı.

ABD yönetimi, Irak'ta son zamanlarda verdiği ağır kayıpları basına inanılmaz yasaklar getirerek örtmeye çalışıyor..Bush ve yolunmuş şahin kabinesi, "asker tabutlu" fotoğrafların basında yayınlamasını yasakladı..Yasak, internet ortamını da kapsıyor..

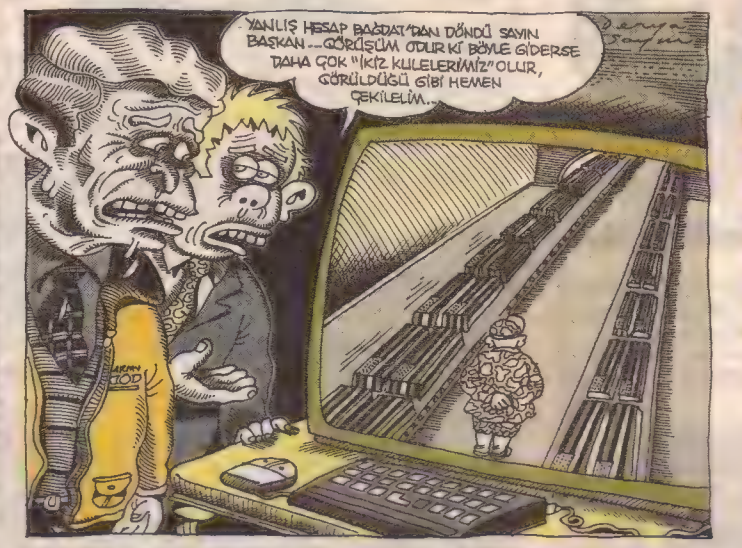

Hürriyet gazetesi yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök, bir yazısında Türkiye İşçi Partisi genel başkanı Nihat Sargın'dan ölmüş diye bahsetmiş..Daha önce de usta çizer Oğuz Aral'ı yazısında öldüren Özkök'ün, yüksek gazeteciliğini izlemeye devam ediyoruz.

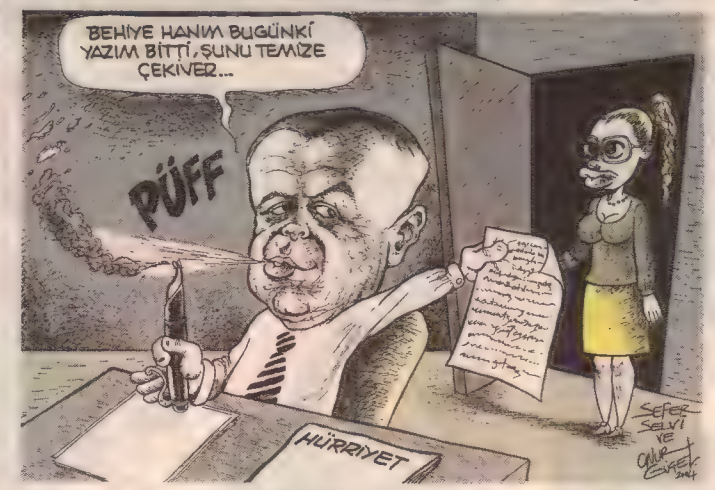

Beyoğlu, kapkaçın,hırsızlığın, cinayetin merkez üssü oldu.. Beyoğlu barlarında bir hafta içinde 3 kişi öldürüldü..

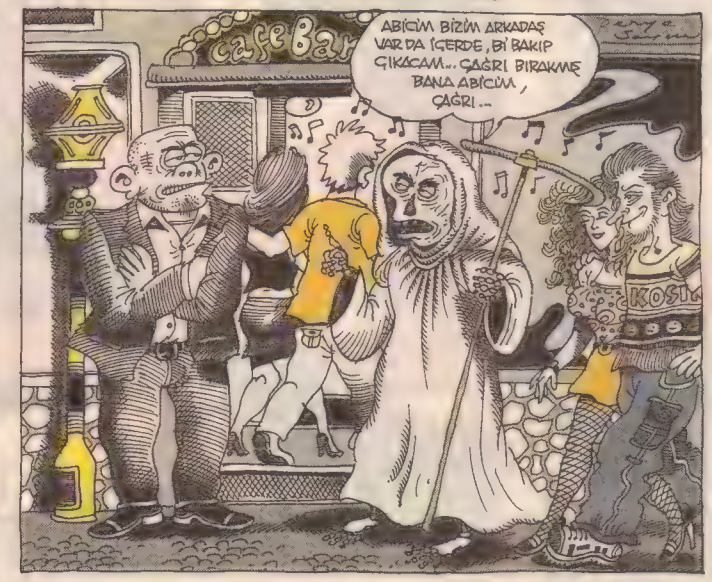

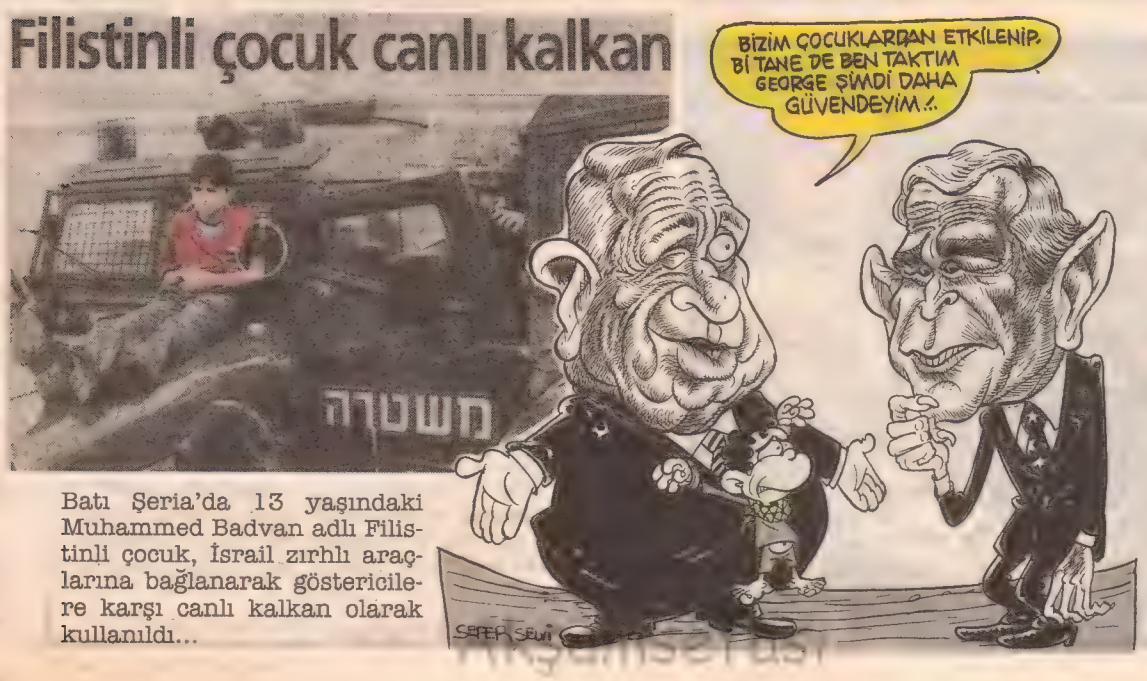

Batı Şeria'da 13 yaşındaki Muhammed Badvan adlı Filistinli çocuk, İsrail zırhlı araçlarına bağlanarak göstericilere karşı canlı kalkan olarak kullanıldı...

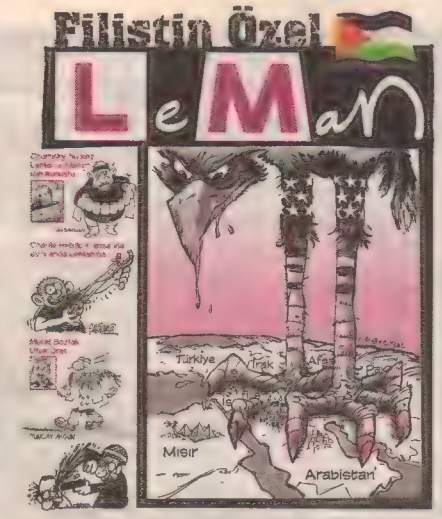

80.000 OKURA ULAŞAN BU ÖZEL SAYI SON DEFA

✻ GIBRIS MESELESİ ✻

Ziki daş-hağına denk daş ağabey
Emiş emiş gıbrısı emdin ağabey
Annan abey ne güzel planlar yaptı
İnadım inat oldun ağabey

✻ ✻ ✻

Girnesi makosası larnakası
Lefkoşe Maraş Karpazası
Sanki dersin babasının mazbatası
Hayıra oyun uvurdun ağabey

✻ ✻ ✻

Beş Barmak Dağları'nda gurşun mu attın
Babamın, emmimin ganına yattın
Yavru vatanı sen tarlan mı sandın
Siyasette sınıfta çaktın ağabey

✻ ✻ ✻

Askerliğimi Gıbrıs'ta yaptım ben
Faka basmam
Gıbrıs'ı eline oyuncak etmem
Veliahtın oğlundan zerre hazzetmem
Siyaset hırsından çöktün ağabey

✻ ✻ ✻

Biz şanlı imparatorluğun torunlarıyız
Cumhuriyet neslinin neferleriyiz
Bir evetle dünyaya bağlanmalıyız
Dünyayı düşman ettin ağabey

✻ ✻ ✻

Yelloz Papadapulos farklı mı senden
Yanlızca iki numara irisin bedenden
Yıldı dünya iki mataraburundan
Düşün yakamızdan reca ederim
düşün ağabey

✻ ✻ ✻

Tayyip ağabey hepinizin dersini verdi
Çözüm isteyip Gıbrıs'a iyilik etti
Tiplomatik atakla dünyayı çalıma tuttu
Buşu, Povılı Verhogeni hep tebrik etti
Sen hala bağır dur getti de gettiii

✻ ✻ ✻

Şair Kozalak ister üzümü yemek
Kime yarar var bağcıyı dövmek
AB fonundan parayı emmek
Sırası bizdeydi fırsatı deptin ağabey

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

Feyhan Güver

- Alo, Sıkılhan, evet, annen ben. Sence, sen bir köpek yavrusunun sorumluluğunu üstüne alabilir misin? Evet? Ofisimizin Ceo'su Bokhan Bey'in kızı Förstnur Ahberfin, kendine bi tane teriyer cinsi yavru edinmiş ama bakamıyomuş. Sen sorumluluğunu alırsan bize getiricem teriyeri.

- Piki, niye olmasın, çocuk da yaparım teriyer de... Uheh...

- Mizah bu değil Sıkılhan Öflan. Lutfen ama lutfen biraz ciddi ol.

- Piki.

- "Peki" diye bir laf duyduğumu varsayıyorum, evet. Yalnız Bokhan Bey'in bazı şartları var. Köpek tam olarak senin olmıycak, sen bakıcaksın ama mülkiyeti Förstnur'un üzerinde kalıcak. Batıda "Doggyparrentboy" dedikleri olay, yani, dilimize "Köpek dadısı" olarak transleyd edilebilir. Parka götürüp besliyceksin, aşı ve diğger gereksinimleri için ilgileniceksin. Cebin sürekli açık olucak, Förstnur " Tunbi'yi sevicem" dediğinde, bu arada köpeğin adı Tunbi... "m" diil, Nebraska'nın "n"si, evet, götürüceksin kız sevicek...Cumartesileri "off günün" olucak, 5 euro gündelik, artı, köpek ve senin için ayda yüzmilyon liralık sodekso yemek fişi verilecek.

- Bende pire var.

- Anlaşılmadı, evet?

- Bende diyorum, pire var anne. Bokhan Bey'in mülkü üzerine pire sıçramasın şimdi.

- Şimdi, mizah bu mudur Sıkılhan? Yazıklar olsun, seni doğurucağıma işinde zirveye çıkmış, kariyer ve teriyer sahibi yalnız bir kadın olmayı yeğlerdim, evet yeğ.

- Oo yeğ.. Eheh, piki, o halde ben seni tutmıyım anne.

- Peki öyle olsun. Seni evlatlıktan fesh ediyorum, evet fesh, anlaşıldı mı bay ukala?

- Piki...

- Alo, naaber lan çişli. Benim ben, Ömür Dayın... Nedir bakalım bizim yeğenin durumu, bi arıyım dedim... Eee, naabıyon yiğen, bol bol yiyişiyo musun bakiim. Ahaha...Yiyiş yiyiş, tam yaşındasın, kemik gibidir şimdi seninkisi, aklın ondan başkasına çalışmıyodur.

- Eheh...

- Ne "eh, üh" diyon çişli, yalan mı?. Nası grup murup yapıyo musunuz? Oğlum var ya siz yaşıyosunuz lan. Bizim zamanımızda yoktu bööle şeyler. Ben ilk defa 24 yaşımda gördüm karıyı kızı. Erken geldik dibini yaladığımın dünyasına be, erken... Eee, nedir senin durumlar, naapıyon bakalım?

- Hiç işte be dayı, ev okul dersane üçgeni.

- Kıllı üçgen haa, ahahah... Aferin aferin, tam yaşın şimdi, aklın başka şeye çalışmaz... İyi ama vurabildiğin kadar vurucan. Ah ben sen yaşta olucaktım ki şimdi. Biz bi kızın bi elini tutucaz diye dört ay uğraşırdık oğlum, ne diyorum sana bak dört ay. Siz şimdi dört ayda dörderden onaltı tane diziyosunuz... Dört ay bi tanesiyle takılırsan "düzeyli fikfik" oluyo. Ah lan ah. Kıymetini bil paşam kıymetini...

- Piki.

- Bak, ben olayı Millüpa'ya bağlıyorum. Var ya bu hazır bebekmamaları, komple vitemin minaral.. Yeni nesil gıdayı tam alıyo, hızla serpilip gelişiyo. Bizim zamanımızda yok ööle vitemin, minaral, bi inek sütü var. Kavruk büyüyodu, cüce oluyodu cıvırlar. Ona bile raazıydık ama diyorum sana âlem başka türlüydü, bööle yiyişken diildi millet... Eee, sen anlat biraz da... Nerelere takılıyosun, bu haftasonu mesela, neler planlıyosun?

- Öss Deneme Sınavı'nda olucam. Matematikten elli net yapmayı planlıyorum...

- Elli net yaparım diyosun. Yap koçum kim tutar seni, beline kuvvet. Tam çağların, başka bişeye çalışmaz zaten aklın şimdi. Elli net ha, vay ki vay...İyi besleniyosunuz tabi, ortamınız da müsait... Benim sen yaştayken tıkım yoktu, bir nete razıydım. Siz yaşıyosunuz oğlum bu dünyayı. Bana bak, elli atmış deme vur kaç, ufakkenden kaptırma yakayı. Gerçi şimdiki karılarda yaka kapıyım diye bi dert de yok. Fakat ben bu burnu küpeli saçı yağlı karılardan pek hazzetmiyorum. Diyceksin ki "Ömür Dayı, buldun da bunuyo musun?" doğrudur, bakmıycaksın yününe kılına, kapıycan suratına yastığı ver babam ver... Ahahaha... Alo... Alo... Orda mısın lan çişli? Kapadın mı yoksa? Oğlum, iş üstündeyken mi rahatsız ettim yoksa lan? Sööleseydin ya... Ahah... Hadi ben seni tutmıyım, tam çağların şimdi, zaten bu yaşta aklın başka şeye çalışmaz. Hadi, soğutma kızı, çalış, aslan parçası.

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr
http://www.atillaatalay.netfirms.com

VÖSYM Bİ SAYISAL Bİ SÖZEL

1- Mitokondri, hücredeki enerji odağıdır. Bazen negatif enerji verir. Bu durumda hücrede darlanma yaşanır. Ağzımızdan küfür çıktığı anlar, bu anlardır. Bazen de pozitife keser. Böyle anlarda nasıl bir insan oluruz?

a) Cabbar, titiz ve kırılgan
b) Acar, leziz ve girişken
c) Macar, sanşın ve sakin
d) Vahşi, etobur ve tombul
e) Yahşi, otobur ve himbil

2- Aşağıdakilerden hangisi ciğerden kopup gelen bir tümcedir?

a) Zehir gibi aşkın var, laylalaylaylaylaylalala!
b) Eşekle cinsel ilişki kuran, vaşağa da platonik hisler besler!
c) Büyük dayımı keseyle ovdum, oklava gibi kir çıktı!
d) Muhabbet kuşu, kuş muhabbetinin eseridir!
e) Kıroyum ama zeka bende!

vo@leman.com.tr Vedat ÖZBURÇOĞLU

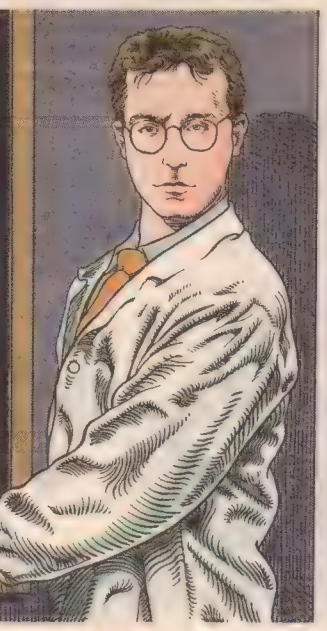

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

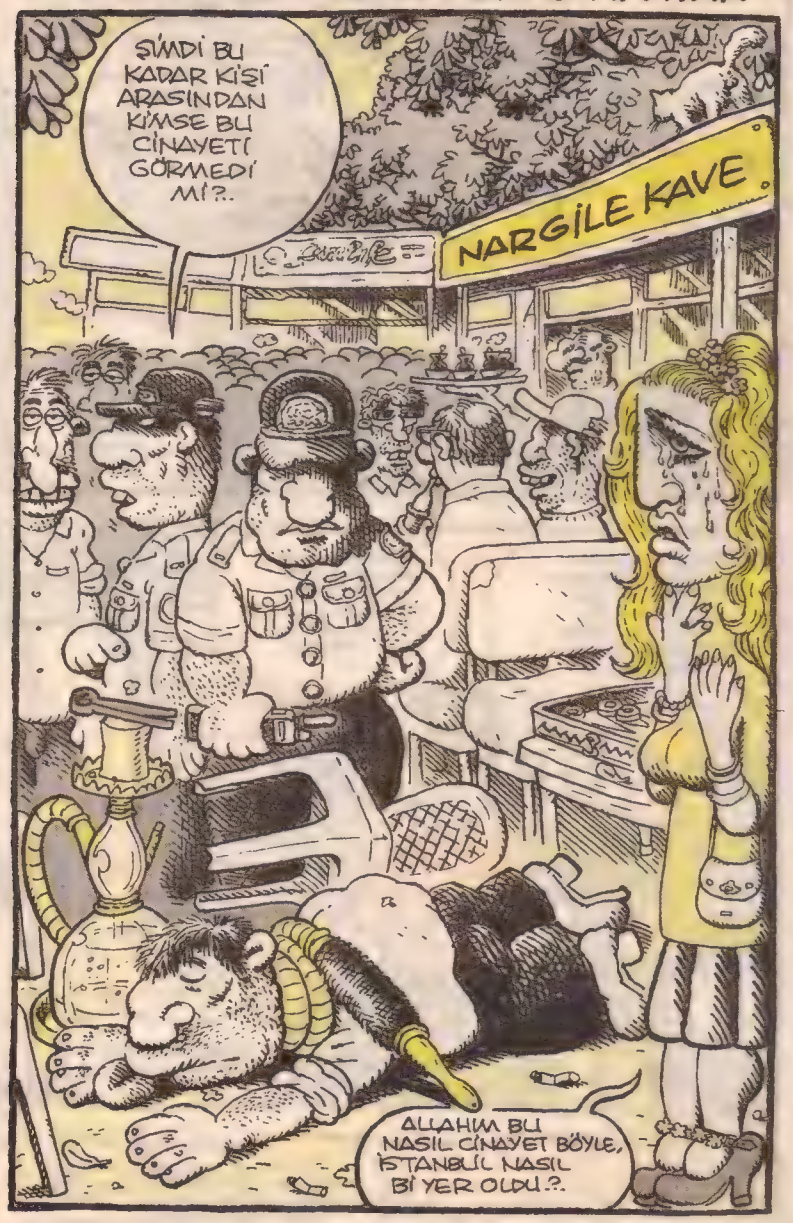

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barışlan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

sisli geçmiş zaman

(ahmed hassan için)

sonradan gir
ve oyunu değiştir
bu da senin hünerindir

sakin ustanın b planı
mısır'dan gelen taklacı güvercin
hangi mahalle maçından kaldı
kimbilir
bu temiz gol sevincin

haydi ahmed
sonradan gir ve oyunu değiştir

***

tekir kedi tekin değil
martın son on günü tadından yenmez
tekir nisanı beklemez
ben geceyi beklerim
hadi şimdi gidin ve eşlerinize bugünden bahsedin

***

karşıda oturan rocker'lar çoktan gitti
mekan tenhalaştı
ben iki bira daha yuttum
pisuvar önünde yaptım büyük muhasebemi
sınavım iyi geçti ama adımı yazmayı unuttum

***

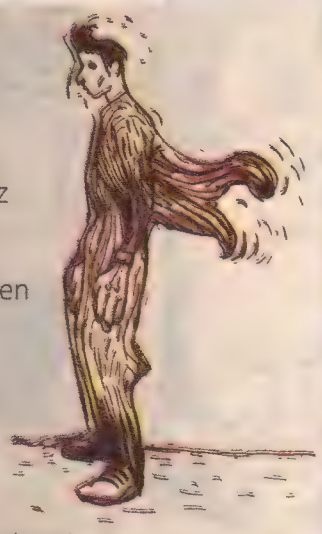

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Akşamsefası

PANTOLON

METİN FİDAN

TERELALLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

BAZEN

NE KADAR DİKKAT EDERSENİZ EDİN OLAYLAR KONTROLÜNÜZDEN ÇIKAR, KENDİ KENDİNE GELİŞİR... KARAKTERLER DİSİPLİNSİZDİK YA DA KARİKATÜRLERİN GERÇEVELERİ SAĞLAM DEĞİLDİR SEBEP NE OLURSA OLSUN ESPRİLER GÜME GİDER, KARGAŞA ÇIKAR... İŞTE YİNE OLDU...

canbarslan@superonline.com

Feyzi Özşahin

feyzi@lemart.com.tr

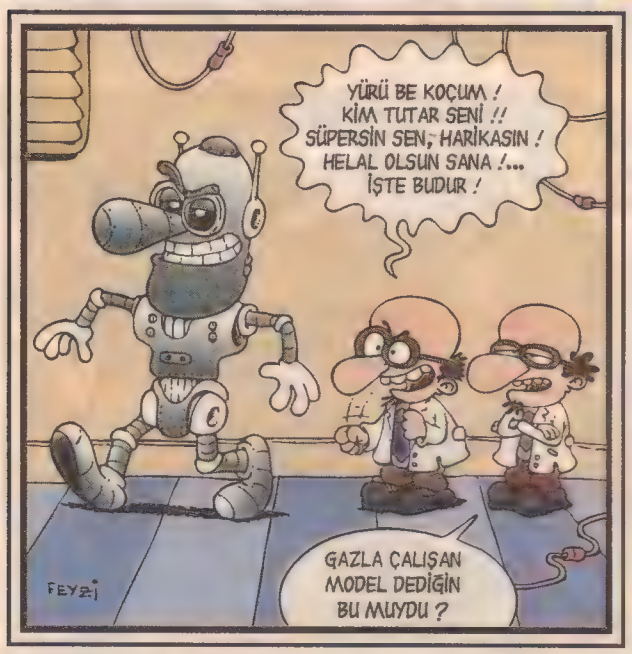

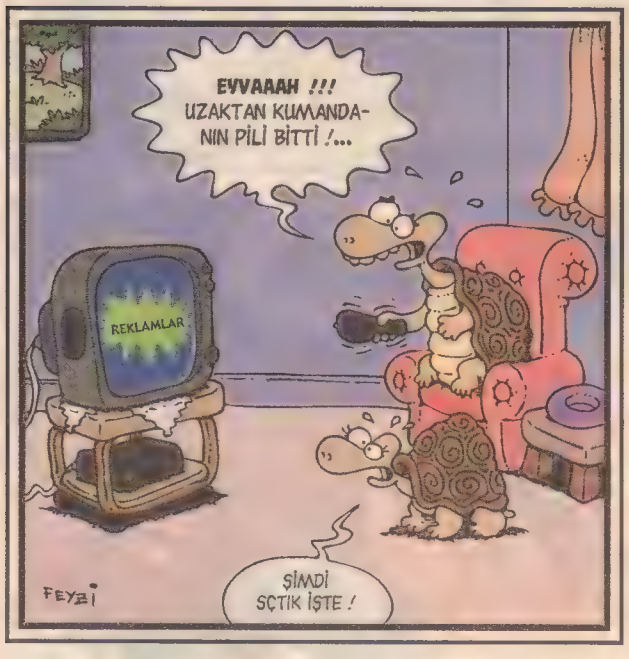

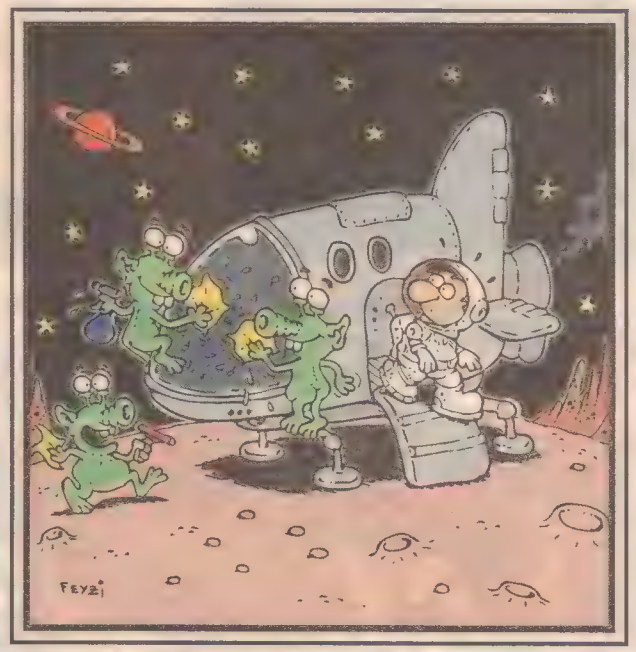

CEZMİ ERSÖZ

BENİMLE ANKARA'YA OLMADI, KÜBA'YA... U

Yarın I Mayıs...Yarın **Ankara**'da kutlayacağım I Mayıs'ı... İmkanım ve zamanım olsa da her yıl başka bir şehirde kutlasam I Mayıs'ı. Bir yıl **Tunceli**'de, diğer bir yıl **Diyarbakır**'da, sonra **İzmir**'de... Kim bilir belki de en güzeli **Küba**'da olurdu, başkent **Havana**'da bir milyon **Küba**'lının arasında yürümek ve özgürlük türküleri söylemek benim için ne kadar coşkulu olurdu... Her şehirde ayrı ayrı I Mayıs hikayeleri dinlerdim... Sevinç dolu, buruk, sonsuz acı bir çok hikaye...

Küba'nın dengbejleri var mıdır, bilmiyorum...Ama bizim ülkemizde öyle cana yakın, öyle yürekten yaşayan dengbejler var ki...Dengbej, söz söyleyen insan demek. Bir tür halk ozanı...Kürt yörelerinde, köylerinde, dağlarında yaşanan bir çok acı ve tatlı olayı şiirle ve müzikle öyle güzel anlatırlar ki ve anlattıkları kulaktan kulağa, kuşaktan kuşağa sevgiyle yayılıp durur...Ve hiç unutulmaz

Tunceli'yi çok severim. Hem insanını, hem doğasını.Öyle ki, bu sevgimi her defasında dile getirdiğim için **Urfalı** olduğum halde birçok okurum beni **Tuncelili** bilir... Geçen yıl gittiğimde **Tuncelili** bir dengbej bana başından geçen bir olay anlatmıştı... **Tunceli**'nin ilçesi **Ovacık**'ta yaşanan I Mayıs'ı...Unutmam mümkün değildi anlattıklarını... Öyle çarpmıştı ki beni...Günlerce etkisinden çıkamamıştım...

Tunceli'de 1977 I Mayıs kutlanacak...Şenliği düzenleyen komite her yere haber salar. **Tunceli Meydanı**'nda şu saatler arasında burada olun, diye... O günün sabahı köylerden, kasabalardan insanlar akın akın **Tunceli**'deki I Mayıs alanına gelmeye başlarlar...

Ancak **Ovacık** köylüleri hazırlanıp yola çıkmakta biraz geç kalırlar. Katılımın beklenenden az olmasını isteyen emniyet güçleri yolda **Ovacıklıları** durdurup gösteriye katılmak için zamanın geçtiğini ve geldikleri yere dönmeleri gerektiğini söyler. **Ovacıklılar** son derece çaresiz ve mahzun bir şekilde köylerine geri dönerler... Köyün meydanının etrafında toplanıp ne yapacaklarını düşünürler..Tam bu sene ki I Mayıs'ı yaşayamadık derken biri ortaya ilginç bir fikir atar: **Biz de burada kutlayalım I Mayıs'ı..** Orada bulunan hemen herkes bir öneriye yürekten katılırlar: **Çok doğru I Mayıs kutlanmadan olur mu hiç!...** Ama der birisi; **Biz hepimiz aynı siyasi görüşü paylaşıyoruz, hepimiz TKP-ML'liyiz...Rakip örgütler, farklı siyasi gruplar yok. Bu durumda bir anlamı olmaz ki yaptığımız eylemin...**

Bu söz üzerine hemen hepsinin hevesi kursağında kalır... **Haklısın** derler, **hepimiz aynı görüşteyiz, hiç zevki olmaz...** Ne yapalım, nasıl yapalım , derken cin fikirli birisi ortaya daha önce örneği görülmemiş bir öneri atar ortaya: **Aramızdan farklı örgütleri temsil eden gruplar çıkaralım. Sanki birbirimize rakipmişiz, ayrı görüşleri savunuyormuş gibi yapalım. Olmaz mı?**

Önce nasıl olur, doğru olur mu? diye aralarında tartışırlar bu öneriyi...Sonunda bu fikir de akıllarına yatar. Neden olmasın, derler, sonra da 30'ar, 40'ar kişilik gruplara ayrılmaya ve hep grup kendi pankartlarını yazmaya, kendi sloganlarını ezberlemeye başlar..Kimi grup **Sovyetçi,** kimisi **Arnavutluk** ya da **Çin,** kimi grup da rol icabı **Küba** yanlısı olur... **Kimi Tek Yol Devrim,** diye bağıracaktır... Kimisi ise **Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet..** Bir diğeri ise **Faşizme Geçit Yok...**

Tam gösteri başlayacakken, biri **durun** der, **bu gösteride eksik hem de çok eksik bir şey var... Devlet yok burada. Polis yok, asker yok. Bu köy yerinde bize bu gösteriyi yapmayın , diye kim karşı çıkacak. Çıkmadığı zaman da bu işin ne anlamı kalır ki...**

Bir anda ortalığı hüzün dolu bir sessizlik kaplar. Sessizliği birkaç kişinin onaylayan sözleri bozar: **Sahi ya, nasıl unuttuk, nasıl da aklımıza gelmedi,** derler. **Gerçekten, bize karşı çıkan devlet güçleri olmazsa ne anlamı olur ki bu gösterinin...**

Peki, der **bir köylü burada bize karşı çıkacak devlet güçlerini bu saatte nereden bulacağız?...Bir muhtarımızla , bir de gariban bir bekçimiz var...Onlar da bizim görüşümüzü taşıyan insanlar. İkisi de TKP-ML'li...**

Tekrar başlar öne düşer..Bu arada zaman geçmekte, hava kararmaya yüz tutmaktadır...Biri telaşla ortaya atılır: **Arkadaşlar biz rol gereği bir çok gruba ayrıldık. Ne olur, rica edelim onlar da devletin rolünü oynasınlar. Bizi kıracaklarını sanmıyorum. Nasılsa onlar da bizden...**

Hepsi birden bu öneriyi alkışlarlar...Biri koşar adım muhtarla bekçiye haber vermeye gider.Muhtarla, bekçi kan ter içinde köy meydanına gelirler.Onlara gelir gelmez ne yapacakları anlatılır...Çünkü zaman gittikçe daralmaktadır...Bekçiden çok muhtar karşı çıkar bu öneriye...**Olur mu** der, **ben de sizdenim. Nasıl engellerim sizi, bana bunu yapmayın.. Rolde olsa bu durum benim değerlerime çok ters düşer.**

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Semtimizi Tanıyalım

Cihangir, gece yarısı 03:30 yine yarım kalacağını bile bile bir Paul Newman filmi seyrediyorum... Yine bağrışmalar, haykırmalar, koşar adım ayak sesleri... Seslerden anlaşıldığına göre kaçan ve kovalayanlar... Olagan bir kapkaç vakası galiba... Ancak kaçan kaçmış gitmiş... Kovalayan üç-beş kişi taksicilere soruyor kaçanı... Taksiciler mutad olmuş bir sakinlikle **"şimdi geçti, koşun yetişirsiniz, de hadi..."** diyorlar. Kovalayanlar gayretle atılıyor, sokağın köşesini dönüp gözden kayboluyorlar. Az sonra bitmiş yorgun ve kaçanı yakalayamamış olarak gerisin geri dönüyorlar. Bunları gören taksiciler de maceraya ve geceye son noktayı koyuyor; **"Yav yavaş gediyordu aslında biraz koşsanız yakalardınız yav..."**

Çifte Tinerciler

Cihangir'de böyle iki tane tinerci genç var. Civar kafelerden hergün belli saatlerde ekmek arası birşeyler ve kola istiyorlar. Fakat kafe sahibini uyanyorlar tekrar tekrar ısrarla **"kolayı açma haa!!** diye... Böylece birçok kafeden topladıkları bu açılmamış kolaları götürüp bakkala satıyorlarmış. Söylendiğine göre aylık kazançları da ev geçindirecek derecede bir meblağa ulaşıyormuş bazen...

Firuzağalı Zenci Homeless

Kofi Annan'ın zayıf haline benzeyen bu siyahi evsizin nereli olduğu bilinmiyor. Ama kendisini kızdıran çocuklara arapça birşeyler söyleyerek bağırdığını görüyorum. Dilimizi konuşamadığı söylenen bu bi-çarenin mekanı bizim derginin civarındaki sokaklar. Her ne kadar çocuklar kızdırsa da Cihangir'e New York atmosferi yaşatan bu evsizi çevre esnafın çok sevdiği belli. Herkes vereceğini veriyor da en ilginci geçen gün gördüm ve dumur kronolojimde uğramadığım cinsten bir dumura uğradım. Sokaktaki tezgahta tütsü satan tütsücü buna tek bir tütsü verdi. Yahu adamcağızın kapalı bir mekanı yok ki, nerde yakacak tütsüyü, açık havada uçar gider tütsünün dumanı İstanbul'un İodosunda... Dahası bir diğer esnaf çakmağıyla hemen oracıkta bunun cebindeki tütsüsünü yakmak istedi. Kofi Annan son gücüyle epey direndi tütsüsünü yaktırmamak için. Bu nasıl bir sokak mücadelesiydi, bu nasıl bir sokaktı anlayamadım, anlayamam da...

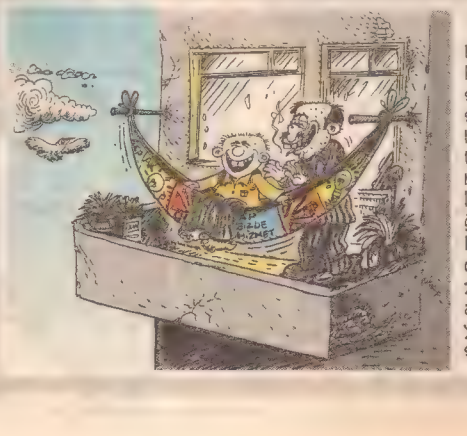

Raziye Bostancı'da konda... Ac seçimlerin seçim flamal birine eklem tiyle balkonu mak türü ilgin lincak yapmı ğunu sallı Rengarenk de, bir mavi, zı, bir sarı.. arkadaş yahu yorum başka şey demiyoru

Akşamsefası

EL, GELEMEZSEN TUNCELİ'YE... UTMA YARIN 1 MAYIS...

Bu sırada bekçi de muhtarın gözlerinin içine bu rolü hiç de oynamaya hazır olmadığını ve kendisini bu zor durumdan kurtarması için adeta yalvaran bakışlarla bakar...Sonuçta o da kendini bildi bileli **TKP-ML**'lidir...Ama **Ovacıklı** köylüler bunun olması için o kadar çok ısrar ederler ki muhtarla bekçiye, sonunda onlar da kıramaz onca insanı, istemeden de olsa bu masum gösteride devletin rolünü oynamayı kabullenirler...

Ve gösteri başlar...Gruplar alanın ortasına yürüyüp pankartlarını açar ve birbirlerine karşı sloganlarını atmaya başlarlar...Hatta sözde rakip siyasi gruplar arasında ufak tefek sürtüşmeler bile başlar.Her grup diğer grubun sesini bastırabilmek için var gücüyle bağırmaya başlar..Ortalık rol icabı gerilir. Ufak çapta itişip kakışmalar bile olur. Aslında oradaki herkes çok memnundur bu durumdan...

Gerginlik istenen kıvama gelince muhtar ve bekçi çıkar sahneye. Muhtar göstericilerinin önüne çıkıp:**Durun**, der, **bu yaptığımız gösteri izinsizdir ve yasalara aykırıdır.Derhal dağılın, sizi bir kez daha uyarmaya mecbur bırakmayın beni**...Ancak muhtarın bunları derken gerçekten çok üzgün olduğu her halinden bellidir.Gözlerindeki ifadeden, ben niye bu roldeyim, bana bu yapılır mı, demek istediği çok belli olur...Bu sırada bekçi rolünü layıkıyla yerine getirebilmek için düdüğünü durmadan öttürmekte ve bir taraftan da:**Muhtarımızı duydunuz, derhal dağılın, yoksa hepinizi gözaltına almak zorunda kalacağım,** diye söylediklerine hiç de inanmadan sağa sola bağırıp durmaktadır...

İşte ne olduysa o an olur...Göstericiler taş, sopa, dahası ellerine ne geçirdilerse muhtarla bekçiye saldırmaya başlarlar... Neye uğradığını şaşıran muhtarla bekçi can havliyle kaçmaya çalışırken, bir taraftan çığlık çığlığa;**Durun yahu,ne yapıyorsunuz, rol yapmıyor muyduk. Siz istemezdiniz mi böyle olmasını..Durun, kıymayın bize,** diye bağırmaya başlarlar...Ama onları duyan kimse olmaz o an; göstericiler içlerinde devlete ve otoriteye karşı yıllardır birikmiş olan kini ve nefreti kendi muhtarlarından ve bekçilerinden çıkarmaya başlarlar..Muhtar ve bekçinin göstericilerin taşları sopaları altında kanlar içinde kıvranmaya başladıklarını gören biri muhtarla bekçinin kanlar içindeki bedenlerine kapanıp:**Arkadaşlar ne yapıyoruz biz, delirdik mi, bu bir oyun değil miydi?...Yapmayın, adamlar ölecek...**

O an herkes vurmayı bırakır ve korku ve şaşkınlıkla kanlar içinde yerde yatan muhtarla bekçiye ansızın kapıldıkları bu kin ve nefret histerisinden derin bir utanç duyarak bakmaya başlarlar...

Ne duruyorsunuz? der aralarından biri...**Kan kaybından ölecekler, yardım edin de, şunları hastaneye kaldıralım. Hadi çabuk!**..

Muhtar ve bekçi **Elazığ Devlet Hastanesi'**ne kaldırılır...

Bu sırada olay **Tunceli**'nin merkezinde şöyle duyulur: **Devlet güçleri 1 Mayıs'ı kutlayan Ovacıklılara saldırdı. İki gösterici ağır yaralı!..**

Bu haberi duyan yüzlerce **Tuncelili** yaralanan iki göstericiye geçmiş olsun, demek için ellerinde çiçeklerle akın akın hastaneye gelmeye başlar...Yaralıların başında bekleyen **Ovacıklı** göstericilerden biri olayın gerçekte nasıl olduğu duyulmasın diye henüz bilinci yerinde olan bekçiyi :**Sakın bir şey çaktırma, gelenlerin geçmiş olsun dileklerini kabul et, ağzından sakın bir şey kaçırma, yoksa millete rezil oluruz,** diye uyarır...Adeta burnundan soluyan bekçi : **Mahvettiniz beni, hani her şey rol icabıydı...Şu halime bakın...Yazık değil mi bana**, diye son kez inler ve ardından bayılır...

Oysa muhtar çoktan ölmüştür!...Bekçi aylar sonra kendine gelir ve bir daha **Ovacık**'ta kimseyle konuşmaz olur...

Hepinizin 1 Mayıs'ı kutlu olsun...

cezmier@leman.com.tr

* **Ankara.** 2 Mayıs Pazar günü saat 14.00 - 18.00 arası **Ankara Ardıç Kitabevi**'ndeyim. Yüksel Cad. 8.10 **Kızılay**

* **Marmara Üniversitesi.** 4 Mayıs Salı günü saat 14.00 - 16.00 arası **Göztepe Kampüsü**'ndeyim... **Marmara Üniversitesi** 3-6 Mayıs arası son derece kapsamlı bir fuar düzenliyor, herkes davetlidir...

* **Mersin.** 7 Mayıs Cuma günü saat 14:00 - 18.00 arası **Tekağaç Eylül Kitabevi**'ndeyim...

* **Adana.** 8 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00 - 18.00 arası **Adana Karahan Kitabevi**'ndeyim... Çakmak Plaza'da..

* **Bursa.** 13 Mayıs Perşembe günü saat 14:00 - 17:00 arası **Bursa Uludağ Üniversitesi**'ndeyim

* **Bursa.** 14 Mayıs Cuma günü **Bursa Kitap Dünyası'**ndayım. Bursa/Heykel

* Sonunda yazılarım etkili oldu... **Deniz Gezmişler**'in 1969 yılında **Hakkari**'de yaptığı **Gençlik Köprüsü**'nü güvenlik gerekçesiyle yıkan özel tım mensuplarına en güzel yanıt **SHP**'li belediye başkanı **Metin Tekçe** ve **Hakkarili gençlerden** geldi... Köprü yeniden inşaa ediliyor... 68 ruhu sular altında kalmayacak.

* **İrem Levent.** Siyah Masumiyet Beyaz Günah. **Karakutu Yay.**

* **Erzurum Atatürk Üniversitesi**'ne bağlı **Yoncalık Eğitim Fakültesi'**nde ilerici demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik baskıları protesto edip basın açıklaması yapan ve bu durumu aktarmak için rektörlüğe çıkan **Fevzi Demir** okulundan 2 dönem uzaklaştırma cezası almıştır... Son günlerde halay çeken, alkış tutan en doğal haklarını savunan öğrenciler okuldan uzaklaştırılmaktadır... En temel öğrenim imkanlarından yoksun olan **İstanbul Üniversitesi** öğrencileri kantinde, sınıflarda, anfilerde kameralar tarafından kontrol edilmektedir... Artık yeter efendiler, dokunmayın öğrencilere...

Beş Dakkada Kabataş

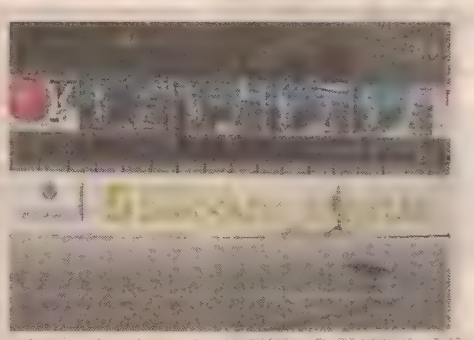

Bu sözler eskiden yaygın bir deyim olan **"beş dakkada Beşiktaş"** özdeyişini çağrıştıran bir espriyse birşey diyemem. Ancak bir esnafın camında, bir duvarda ya da bir kamyon ve minibüste görsem şaşırmazdım ama Kabataş metro hattı inşaatındaki gayriresmi bir dille yazılmış bu kocaman yazı beni biraz düşündürdü... Bu bana eski zamanlarda söylenen ve ahşap evlerin kapısına asılan bir hat levhasını hatırlattı **"Men dakka dukka"** yani **"Çalma kapıyı, çalarlar kapını.."** Şişhane-Mecidiyeköy hattında ise **7 dakikada Mecidiyeköy** şeklinde nizami yazıyormuş...

dumur@leman.com.tr

Kıtık Ağabey Ebi

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

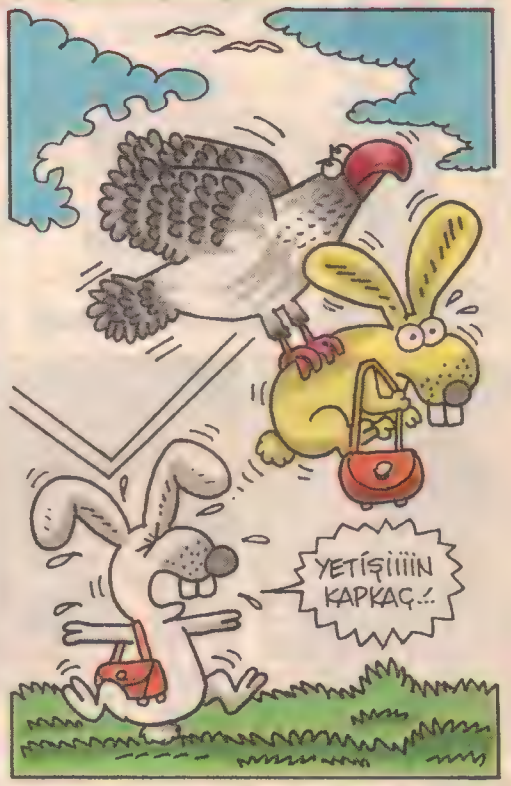

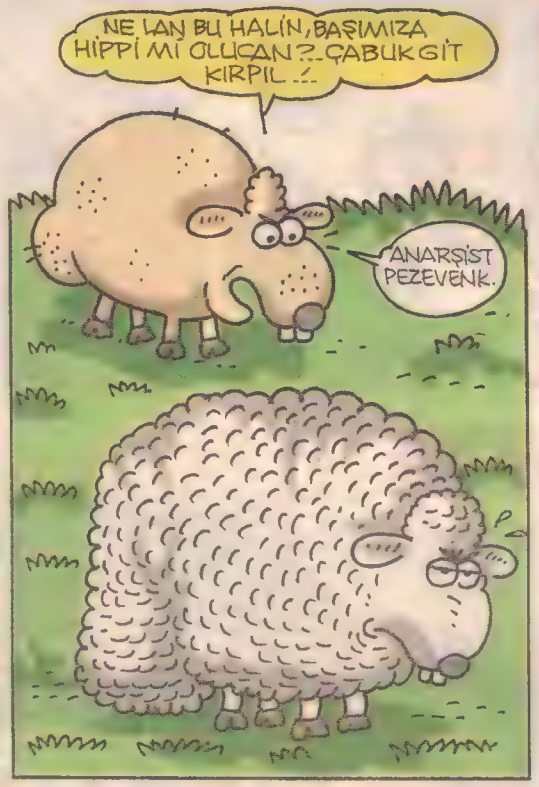

Akşam ofset

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

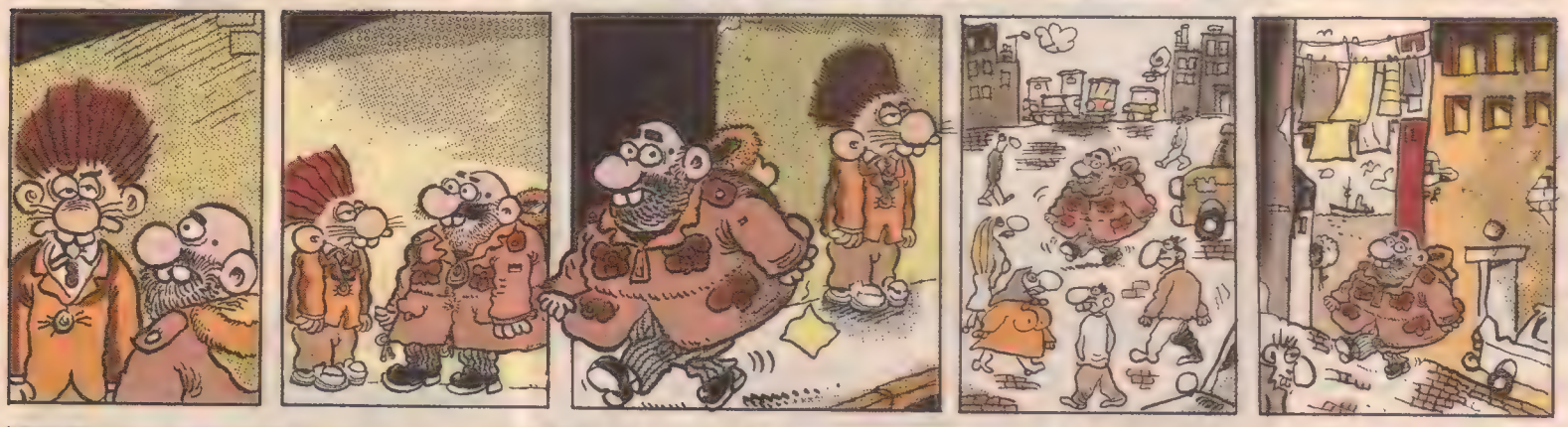

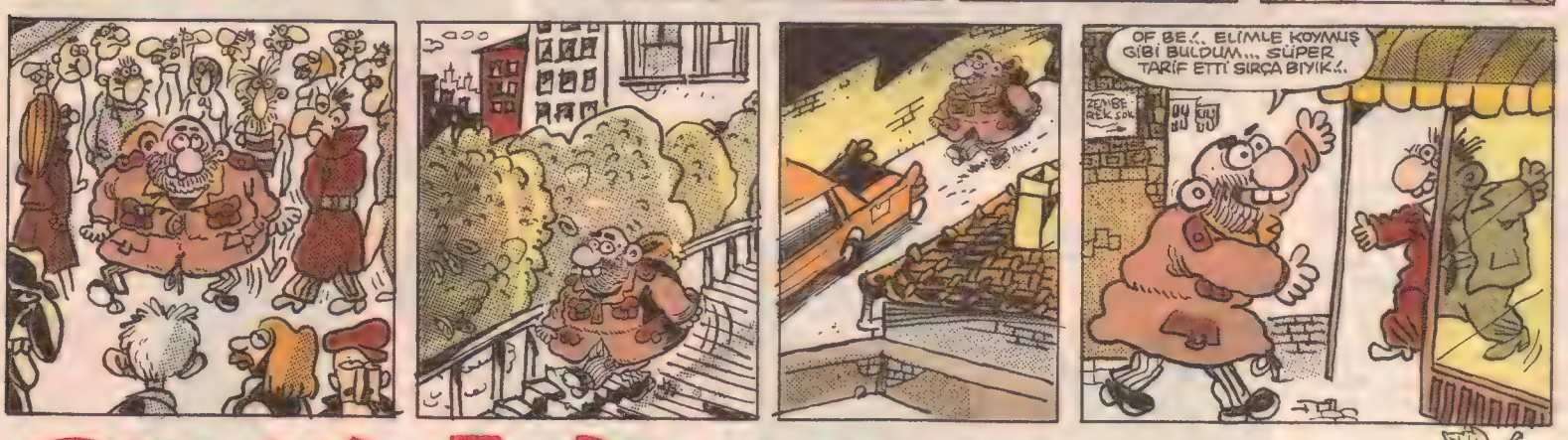

Gönül Adamı

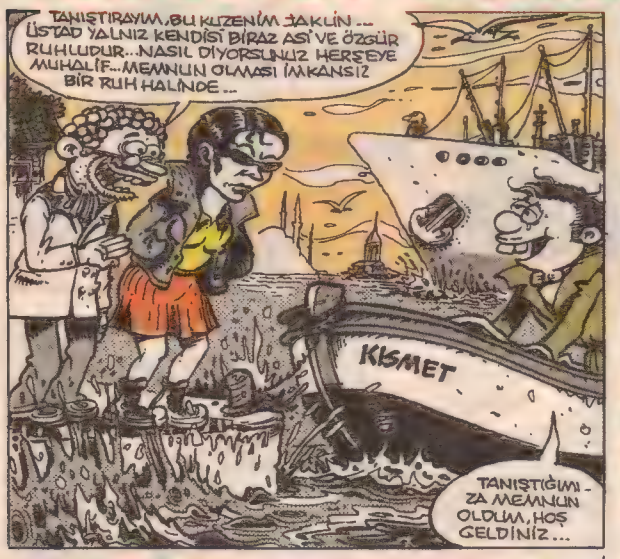

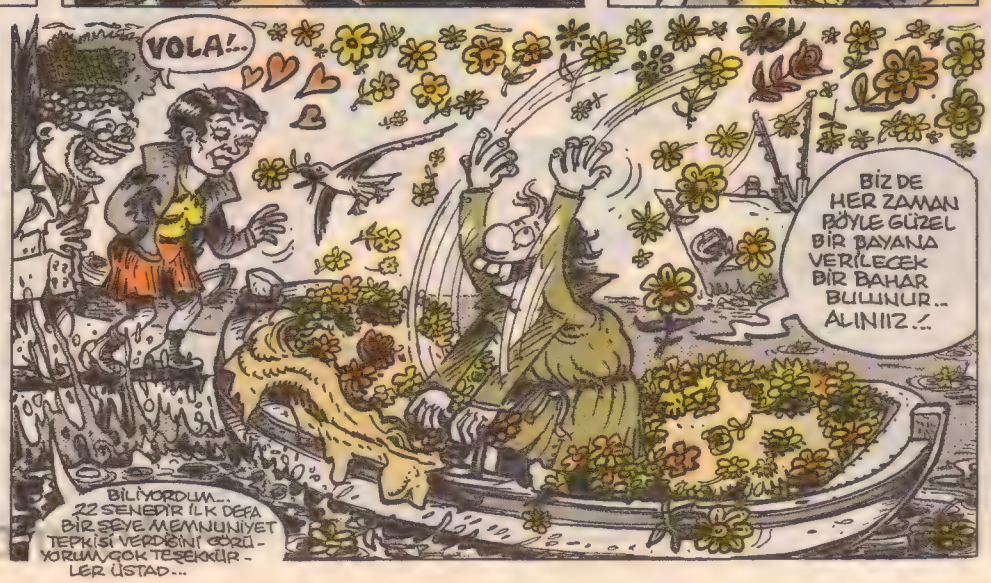

GÜNERİ İÇOĞLU

SİNEMA GÜNLERİ'NİN ARDINDAN

DUMURSAL

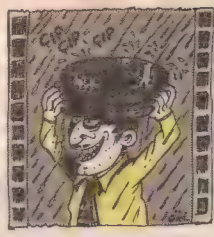

Bu film festivali zamanında film seyrede seyrede ortamlardan etkilenip herşeye, tüpçüsünden sucusuna, sinema gözüyle bakarım sanki... İşte böyle sahnelerden birkaçı...

Sahne 1 Çekim 1 Motor: Emek Sinması'nın sokağındaki kafenin önünde, dışarda oturmuş çay içiyorum. Yedi matinesine doğru hava kararmak üzere. Ilık ılık Nisan yağmuru yağıyor. Giderek hızlanıyor. O sırada sinemalar arasında film taşıyan bir sinema görevlisi yağmurdan korunmak için **film bobinlerini kafasına koymuş** bir halde hızla, koşar adımlarla geçiyor önümden... **Yakın çekim;** yağmur damlaları, neyin üzerine düştüklerinden habersizce film bobinlerinin simsiyah kutularına düşüyor çıp çıp çıp...

Sahne 2 Çekim 2 Ekşın: "Tahta Kamera" adlı filmdeyim. Öksüren Adamlar Grubu'na karşı arkamda bir sıra boşluk bulunan konumdaki yerimi almışım. Cepten mesaj okuyanların yanıp sönen ışıklarını da görmeyen bir yerdeyim. Sağ taraftaki yaşlı amcayla aramdaki koltuk da boş... Ohh şükür konumum çok iyi demeye kalmadan kulağıma horultular geliyor. Bir de bakıyorum ki sağ yanımdaki amca horul horul uyuyor. Epey de derin uyuyor ki filmdeki yer yer yükselen ses efektleri de onu uyandırmıyor. Kafası arada bir öne düşüp öndeki koltuğa vuruyor...

Mesaj okuyanlar, öksürenler, horlaya horlaya uyuyanlar, çıldırmalıyım diye düşünüyorum, hayır, bunlar da sinema tarihinin bir parçası... Hangi sinema filminde bu kadar detaylı görebilirsin ki sinemada horlayan adamı?.. Seyret, seyret doya doya, zoom yap iyice kel kafasına diyorum kendimi avuturcasına... Amca filmin sonunda oyuncuların, yapımcıların isimleri geçerken uyandı, şöyle bir silkindi. Perdede yavaşça geçen isimleri dikkatle seyretti. Sonra da kalktı yavaş adımlarla gözden kayboldu... Filmimi de, on milyonumu da çıtır çıtır yemesiyle birlikte horul horul uyuyarak bende şu şüpheyi uyandırdı. Ulan yoksa bu adam filmin yönetmeni miydi, filmi ezbere bildiği için mi uyudu? Sinemaya da filme verilen tepkiyi merak için mi gelmişti ve kendi filmine kendisi bu tepkiyi vermişti?..

Kısa metrajlı obsesyon

Sahne 3 Çekim 3 Gir: Sinema gişesindeyim. Bir başka filme bilet almak üzereyim. Uyuyan, konuşan, mesaj okuyan, öksüren istemiyorum, bu benim entellik hakkım ve bunu kullanmalıyım. Artık bu iş obsesyon haline geldi. Bu kez yerimi iyi tayin etmem lazım...

Gişedeki emektar bayanla sıkı bir arayış ve tartışma içindeyim. **"12-2, 12-4, 11-2 var mı?", "yok.", "8-4 var mı", "yok", "şu sıra var mı?" "yok", "bu koltuk var mı?" "yok".** Kadıncağız en sonunda cinnet geçirdi, hışımla bütün bilet numaralarını camın boşluğundan önüme sürdü **"26 yıldır bu gişedeyim senin gibi seyirci görmedim, aman al kendin seç off aman al kaçı alıyorsan aal."** dedi. Birden annemin aynı cinnetle küçükken bana bağırmasını hatırladım, içim burkuldu. **"Hanımefendi ben de 23 yıldır bu sinemaya gelirim, sizi görürüm, siz benim teyzem, halam, akrabam gibisiniz. Sizi burada göremezsem sinemaya girdiğimi anlamam, sizi üzdüysem özür dilerim."** diyerek alttan alıp durumu düzelttim. Uygun yeri alarak bu matineyi güç bela kurtardım.

Sahne 4 Çekim 4 Motor: Yine civarda bir kafede oturmuş çay içerek matine saatimi bekliyordum. Yan masada konuşurlarken duydum. Adamın biri yıllık iznini film festivalinde kullanıyormuş, dönüp baktım, temiz yüzlü tıraşlı falan biriydi. Kıllı hohuç gibi sakallı, sukallı bir cinsten entel de değildi. İşte bu adam Bodrum'a, Fethiye sahiline gider gibi, hergün sabah onbir matinesinden destur diyip 21:30'a kadar onbeş gün boyunca film seyrediyormuş. Çaktırmadan elindeki festival listesine göz attım, sarı keçeli kalemle bütün filmlerin üstünü işaretlemişti, beyaz listeyi adeta Mango Sarısı'na boyamıştı...

Sahne 5 Motor, Ekşın: Festivalin bitiminden bir gün önce Cumartesi gecesi uzun bir Angelopoulos filminden sonra dışarı çıkarken yorgun bir yer gösterici ayak üstü küçük sohbetimizde anlattı. Jüri ulusal yarışma dalında **Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak ve İnsan Nedir ki?..** filmleri arasında tereddütte kalmış, Cumartesi sabahın sekizinde açtırmışlar salonu, bir daha izlemişler filmleri. Sonunda Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak kazanmış. Yorgun yer gösterici çok sevinmiş, aynen şöyle dedi **"Abi üzerimden yük kalktı çok sevindim, memnun oldum, Kütahyalı kazandı. Adamcağızın parası da yokmuş, üç sene boyunca kimse de yardım etmemiş, yazıktır yahu.."** Bu sözler yaktı yüreğimi, çok etkilendim... Filmi de coşkuyla izledim, gerçekten çok hoştu...

Bir gün önce de daha ödül alacağı belli olmadan filmin yönetmeniyle yeni harman için röportaj yapmaya giden ve müthiş bir hazla okunacak olan dolu dolu bir çalışma yapan Tuncay Akgün'le birlikte üstadla tanışmak üzere biz de bu röportaja gitmiştik. Yönetmen Ahmet Uluçay filmini her yönüyle yorumladı, anlattı. Türlü imkansızlıklardan ve sinema tutkusundan bahsetti. Yalnız bu arada festival bünyesinde cep telefonu çalınmıştı çok muzdaripti. Şimdi düşünüyorum da aldığı ödülü kutlamak için sürekli arayanlar karşısında hırsız da hayli şaşıracak. Filmin tüm ekibini kutluyorum...

Sahne 6 Final: Bu yürek titreten hoş filmin ardından sonradan pişmanlık duyacağımı hissederek, Tulse Luper'in Çantaları adlı bilgisayarda yapılmış çalışmaların ağırlıkta olduğu, tekno grafik yöntemlerle yapılmış bir filme gittim... Ancak filmin muhtelif dakikalarında toplam 120 kişi filmden sıkılıp çıktı. Makinist de sıkılmış olmalı ki görüntüyü perdede aşağı yukarı kaydırıp durdu. Bir ara iyice aşağı kaydı, filmin yarısı görünmez oldu. **"Hoooop makinist"** sesleri durmak bilmedi. Ben de bizim Leman4ın lalesini, ayaklarımıza basa basa, apar topar filmden çıkan 120 kişiye ve filmi kaydıran makiniste veriyorum. Altın lale değil ama ne de olsa lale laledir. Fakat şu da açık ki, bu Tulse Luper'in Çantaları filmini seyrettikten sonra pırıl pırıl Kütahya güneşinin vurduğu, karpuz kabuğundan gemiler yapmak'ın kıymetini bir kez daha anladım...

Güneri İçoğlu

dumur@leman.com.tr

KEREM İLE ASLI

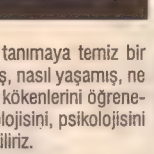

minibüs

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

Önce kendi halkımızı tanımaya temiz bir niyetimiz olmalı. Ne yemiş, nasıl yaşamış, ne söylemiş. Halkımızın ruh kökenlerini öğrenebilirsek, siyasetini, sosyolojisini, psikolojisini buradan çıkartıp anlayabiliriz.

Bir halkın ruh kökenlerini tanıyabilmek için o halkın, yüzlerce yıldan beri en çok dinlediği, söylediği, seyrettiği, güldüğü, kustallaştırıp her gün, her bayram, her eğlencede adını geçirip çocuklarına öğrettiği büyük eserleri incelememiz lazım. Mesela, birkaç hafta önce Ortaoyunu/Kavuklu'yu anlattım, yıllar önce de Karagöz'ü anlattım.

Bu büyük eserler aynı zamanda o halkı yaratan / ortaya çıkartan manevi, felsefi anlamlar taşır. Yunuslar, Pir Sultanlar, Mevlanalar gibi. Ya da masallar, hikayeler, folklor gibi.

Mesela, Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı ve diğerleri, bunların en başında gelir. Bugün kucağımızdaki bir aylık bebek dahi radyodan TV'den bu kısacık sürede, içinde Leyla geçen, Kerem geçen onlarca türkü / şarkı dinledi. Bu kısacık zaman zarfında yüzlerce Keremli, Aslılı, Şirinli türküler duyarak kulakları bu toprağın sesi ve ezgileriyle doldu...

Bu aşk kahramanlarının isimlerinin yazılmadığı, söylenmediği, hikaye, anlatı, yok gibidir. Bu halkın bu anlatılara heyecanı ve teveccühü muhteşemdir. Bu yüzden hiç bozulmamışlardır. İlk söylendikleri gün gibi temiz derin bir aşkla dinleriz. Kur'an dinler gibi dinleriz aşk kahramanlarımızın ağıtları/havalarını.

Daha da güzeli, mucizevi olanı, bugüne değin hiç kimse nedir bunlar kardeşim, Leyla da kim, Aslı da kim, Mecnun da ne, diye küçümsemeyi göze alamadı. Herkes hayranlıkla bağrına, yüreğine bastı. Gelmiş geçmiş tüm atalarımız, bugünün tüm halkları ve siyasi görüşleri, bu büyük anlatılara harfiyen yürekten katılıp sahip çıkmıştır. Her bir çocuğumuzun kalbine, ruhuna en güzel elbiseler gibi giydirdik. Bizler de lisede, gençliğimizde bu isimler ve bu türkülerle aşık olduk. Onlardan biri gibi aşk derdine olduk.

Bu büyük anlatılar ortak kalbimiz. Ortak bedenimiz. Düşüncemiz, duygularımız. Hepimizin heyecanlarını, duygularını coşturan kutsal metinlerimizdir. Anadolu nedir, kimdir, dendiğinde, Anadolu işte bu hikayeler, bu aşk kahramanlarının ülkesidir.

Ancak çok şeyi ihmal ettik, unuttuk. Bugün hiçbirimiz baştan sona bu hikayelerden tek birini atalarımız gibi dinlemiş, söylemiş değiliz. Mesela, diyelim, Kerem ile Aslı hikayesinin anlatımı bir rivayete göre kırk gün sürer. Bir dinleyen bir daha dinlemek ister. Kerem ile Aslı hikayesi dönüp dönüp yeniden anlatılır.

Mesela bu hikayenin içinde onlarca dramatik öge vardır, yani, trajedi, macera, hareket, gizem, büyü, çatışma, bir filmi oluşturan bütün ögeleri bu hikayede doya doya bulmak mümkün.

Kerem ile Aslı hikayesi'nde onlarca kahraman yüzlerce tip vardır. Her biri hikaye anlatılırken kendi sırasında sazını alır, oyuna katılır. Bu hikayenin içinde yüzlerce mekan adı vardır. Mekanların başlıcaları, Isfahan, Halep, Kars,Kayseri, Erzurum ve onlarca Anadolu kasabası. Aslı'yı kaçırırlar, Kerem peşlerine düşer...

Hikayemiz saz ile de söylenir. Hem kafiyeli söylenir hem de aralara uzun havalar konulup sazsız da söylenir.

Hikayemiz şiir gibi de söylenir. Ancak, ne saz ne şiir, sadece hikaye gibi de anlatılır. Yani bu halk hikayelerimiz geçmişin tüm imkanlarıyla, sazlı, sazsız, oyunlu, müzikli, uzun havalı ya da masal gibi birçok şekilde anlatılır.

Sazla söylendiğinde, şöyle başlar: "Aldı Kerem": Beni destan ettin dilden dillere / Ahır beni muhtaç ettin illere / Susuz ceylan gibi attın göllere / Zalim seni nice rüsvay etmeyim...

"Aldı Aslı": Allah için olsun beni kınama / Gönül ister saram seni sineme / Çünkü ol adular kondu haneme / Aman Kerem beni rüsvay eyleme...

İşte böyle, mısralarla hikaye gelişir, serpilir ve büyük bir maceranın içine sürüklenirsiniz.

Sadece Aldı Kerem, aldı Aslı'yla devam etmez. Diyelim kahramanımız çobanla karşılaşır, bu sefer, "Aldı Çoban": Var git dileğini sen Hak'tan dile / Kara giymiş Aslı'n düşmüş bu ile / Anası babası amusu bile / Bir seher vaktinde dört can gördüm...

Ayıp olan, bu hikayeyi bütünüyle bugün yaşayan hiçbirimiz dinleyemedik. Bizim dinlediğimiz bu koskocaman hikayeden alınmış birkaç mısralık türküleri birkaç dakikalık parçalar!.

Tam bir müzikal oyun düşünün, üç/dört saat sürüyor, ya da üç/dört gün sürüyor. Ülkenin en değerli sanatçıları yanık, güçlü sesiyle sahnede hikayeyi anlatıyor. Karşımıza, haftalara, aylara sığmayan, büyük nehirler gibikırk bölümlük diziler gibi, muhteşem bir aşk hikayesi çıkıyor...

Bugün güzel Anadolumuzda, adı Kerem Köyü, Keremli olan birçok köyümüz vardır. Bugün onbinlerce çocuğumuzun adı Aslı ya da Kerem'dir.

Kerem ile aslı hikayesinde gizlenmiş derin büyü neydi, nasıl bir siyasi anlam taşıyordu? Bu halkın Kerem ile Aslı'ya düşkünlüğü nerden geliyor?

Önce şunu soralım, Pir Sultan Abdal'dan bugüne değin, eline sazı alan herkes Kerem'i niçin dilinden düşürmez. Bunun çok güçlü sebepleri olmalı.

Bu halk hikayelerini başından sonuna kadar hiç dinlemeyenler dahi ne olduğunu ne anlattığını bilir. Her biri sağlam imgelerle beynimize, ruhumuza yerleşmiş. Mesela, Mecnun aşkından çöllere düşmüş. Mecnun deyince çöl gelir aklımıza. Ferhat dağı delmiştir, Ferhat deyince aşkı için dağı delen aşık gelir aklımıza. Yani düşünce dünyamız, algı dünyemiz, kelime, benzetme dünyamız bu kavramlarla oluşur.

Kerem deyince de "yanmak" gelir aklımıza. Kerem gibi yandı, deriz. Bütün edebiyatımızda bu imge kullanılır. Kerem'in sevilmesinin sebebi "aşkı için yanmış" olmasıdır.

Öyle ki, aşk ve yanmak aynı anlamda kullanılmaya başlar. Kerem hikayesiyle Türkçemizde aşk ve yanmak içiçe gerer, tasavvufi bir anlam taşımaya başlar. Bugün aşk deyince yanıp tutuşmak, yanmak kelimelerini bitişik olarak kullanırız.

Yani, hem halk aşk hikayelerinde hem de tasavvufta halkımın anladığı, bildiği, yaşadığı aşk, "yanmak"tır. Yanmak, hem mecazi yanmak, tasavvufta olduğu gibi... Hem de Kerem'de olduğu gibi gerçekten bedeninin tutuşup sahiden yanmasıdır.

Bugün kızlarımız, oğullarımız, dervişlerimiz, hepsi, aşkı yanmak olarak bilir. Aşkı, ateşinden, gönlünün tutuşmasından tanır. Bu topraklar bu halk, aşkı "ateşte yanmak" olarak öğrendi, büyük eserlerine aşkı alevlerle giydirdi!

Bir halk neden yanmak ister? Aşk için yananları unutmaz! Aşkı için yananları en kutsal kahramanlar mertebesine yükseltir, yüzlerce yıl geçse onları hatırlamadan edemez! Yanmak, bu toprakların çok yüksek harlı ateşini gösterir. Hepimiz, sen, ben, o, aynı harlı ateşin içinde aşık olduk, büyüdük, annemizi, toprağımızı, yana yana tanıdık!.. Bu, akıl sınırlarını aşan çok yüksek bir romantizmi gösterir. Aşk deyince akan sular durur, yer gök oynar, bütün mutaasıp, mahrem sistemler zınk diye durup, bu aşk karşısında saygıyla eğilir!.

Aşk, yanmalar, bu deli dolu toprağın hayat coşkusunu anlatır, yediden yetmişe hepimize alev alev içirir!..

Halk hikayelerimiz gerçekten yaşanmış sahici aşkları anlatır. Leyla ile Mecnun, halk hikayesi gerçek aşkı aşarak daha ötelere, Tanrısal aşka uzanır. Bu yönüyle Leyla ile Mecnun hem sahici aşkı, hem de Tanrı'ya duyulan aşkı anlatır.

Bir halk hikayesi olan Leyla ile Mecnun, aynı zamanda tasavvuf edebiyatının bir numaralı hikayesi oluverir...

Bugün hala Leyla'yı karıştırırız. Tanrı Leyla içiçedir, Tanrı'da Leyla, Leyla'da Tanrı'yı görür gibi oluruz. Yoksa Leyla Tanrı mıdır, Tanrı'ya giden yol mudur, bilemeyiz...

Mutaasıp halk kitleleri bunların cevabını bizim gibi açıklıkla veremez. Hikaye tüm gizemi içine alır... Bu yönüyle Leyla ile Mecnun, bir

Devamı 13. Sayfada

Evrim Alataş'ın yazdığı 'Mayoz Bölünme Hikayeleri' Aram Yayıncılık'tan çıktı...

KAAN ERTEM & DENGELİ BESLENME İŞBİRLİĞİ İLE HAZIRLANAN: EN SEÇME VE SAÇMA BAHAR ÖYKÜLERİ DİZİSİ...BU HAFTAKİ ÖYKÜ: *"NAZLI DİLİNE VURULDUM YAR DİLİNE"*. EFENDİM HAYIRLI SEYİRLER DİLERİZ!..

behicpek@hotmail.com.tr **Behiç Pek**

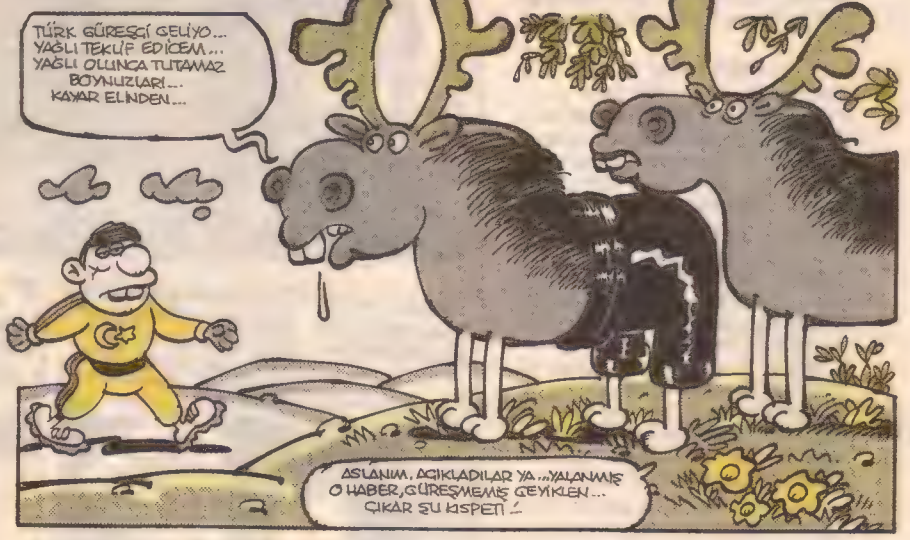

12. Sayfadan Devam

Nihat Genç

halk hikayesiyken, aslolan Tanrı'nın aşkıdır temasıyla binlerce yıl tüm tekkelerde tasavvuf edebiyatının baş eseri olarak anlatıldı.

Kerem ile Aslı hikayesi birçok tasavvufi öge taşımakla beraber, birebir, sahici, canlı, bir kadınla erkeğin aşk hikayesini anlatır. Hikaye çok uzundur ve burada özetlemek mümkün değildir. En kısa şekliyle, Aslı'yı babası Kerem'e vermek istemez, alıp kaçırır... Kerem peşine düşüp dağ bayır ülke diyar Aslı'yı arar...

Aslı ile Kerem hikayesi, Ortaasya'nın Taşkent'inden Arnavutluk'a kadar bütün illerde yüzyıllarca söylendi. Hikayenin bu yüzden bir çok çeşidi vardır. Ama tema aynıdır. Yani, şehir, padişah adları değişse de, hikaye aynı hikayedir.

En çok bilinen şekli şudur. Isfahan şehrinde bir Şahla onun haznedarı bir keşiş varmış. İkisinin de çocukları olmuyormuş. şah, tacını tahtını kime bırakacağı endişesi içinde. Arkadaşı Keşiş, gamını dağıtır ümidiyle ona İrem bağına benzer bahçe yaptırmasını teklif eder. Bahçe yapıldı. (Bu böyle uzar...)

Padişahla keşiş birer çocukları olduklarında evlendireceklerine ahd eder. Beşik kertmesi yaparlar. Padişah'ın Kerem, keşişin de Kara Sultan namında Aslı dünyaya gelir. (Hikaye böyle uzar.)

Keşiş kızını Kerem'e müslüman olduğu için vermez... Keşiş kızını bir başkasıyla evlendirmek ister, kızı Halep'e, Kayseri'ye diyardan diyara kaçırır, Kerem de sazıyla peşine düşer.

Kerem'in bir kahraman olarak en büyük özelliği silahsız oluşudur. Pasif bir kahramandır. Sazından sözünden başka birşeyi yoktur. Ancak Aslı'nın peşinde yaşadığı maceralar ve tertemiz kalbiyle "evliya" mertebesine çıkar. Adı diyar diyar duyulur, Kerem'e nerdeyse bir evliya gibi hürmet gösterilir.

Hikayenin heyecanlı, en dramatik filmlere taş çıkartan onlarca bölümü vardır, burada zamanımızı alır. Ama, mesela, Kerem dişini çektirmek ister. Bugün hala Kayseri'de kalıntıları duran Aslı'nın evine gider. Çünkü Aslı'nın annesi dişçekicidir. Kerem olduğunu bilmez. Kerem dişini çektirirken Aslı'nın dizlerine uzanır. Aslı da önce Kerem'i tanımaz. Kerem, Aslı'nın dizlerine uzanınca 32 dişini birden çektirir. Sonra aslı Kerem'i feryat figanından tanır. Annesi Kerem olduğunu anlayınca çılgına dönüp Kerem'in peşine düşer.

Yine hikayenin bir yerinde Aslı'yı biriyle evlendirmek için deveye gelin edip bindirirler. Ancak, kurnazlıkla deveye, maymun bindirip Aslı'yı gizlice kaçırırlar.

Yine hikayenin bir yerinde Kerem'in temiz niyetli, gerçekten keramet sahibi biri olduğunu kasabalı imtihan etmek için, bir adama ölmüş numarası yaptırıp, Kerem'e cenaze namazını kıldırmasını söylerler. Kerem keramet sahibiyse namazını kıldırdığı kişinin ölmemiş olduğunu bilir mi, diye. Kerem canlı kişinin cenaze namazını kıldırır, kasabalı dönüp bakar ki numaradan ölmüş olan adam, gerçekten ölmüştür.

Yine ilgimizi çekecek bir yeri, Kerem dağda bir kurukafayla sohbet eder, uzun uzun konuşur. Bu kurukafa motifi aynen Şekspir'in Hamlet'inde kullanılır.

Ve hikayede Kerem, Aslı'nın peşinden Kars'a, Hasankalesi'ne, Halep'e, Kayseri'ye gider. Bugün sözü edilen bu yerlerde Kerem ile ilgili birçok efsaneler halen yaşamaktadır.

Mesela, günümüzde Kayseri'nin köylerinin birinde kadınlar bir derede çamaşır yıkar! Çamaşırların bu derede piru pak tertemiz olmasının sebebi olarak, bu dereden Kerem'in yanık türküler söyleyerek geçmiş olmasına bağlarlar.

Bu büyük hikayede, üfürükcüler, çobanlar, sihirbazlar ve hızırlar, hanlar, valiler, kadılar küçük rolleriyle hikayeye katılırlar.

Hikayeyi anlatmak uzun süreceği için, hikayenin finali "yanma" sahnesini değişik nüshalardan anlatalım... Her bir nüshada "yanma" motifi benzerlikler taşır...

Birinde, gerdek gecesi Kerem, Aslı'ya dokunmaz. Sabah olur. Utançlarından dağa kaçarlar. Karşılıklı otururlar. Önce kız ah çeker. Ağzından yeşil bir alev çıkar ve Kerem'i sarar. Aynı şekilde Kerem'in alevi Aslı'yı yakar. Sonra bir rüzgar peydah olur ve küllerini savurur.

En çok bilinen yanma sahnesi şöyledir: "Gerdek gecesi Keşişin, Aslı'ya giydirdiği sinirli entari bir türlü çözülmez. Çünkü kızını Kerem'e vermek istemeyen Keşiş düğmelerini sihirli yapmıştır. Kerem düğmeleri açtıkça sihirli düğmeler kendiliğinden kapanır. O zaman Kerem'in ağzından yeşil bir alev çıkar. Ben bu alevle yansam da birşey olmam, sazım böyle tekrar bütün olur. Bana su dökme diye Aslı'ya tenbih eder. Yanmağa başlar. Aslı dayanamaz, bir dolu testi suyu başına döker. Alev şiddetlenir. Aslı ah eder, kimseye varmayacağını ahd edip Kerem'in ateşine atılarak ölür..."

Bir başka nüshada şöyle: "İki sevgili gerdeğe girerler. Kerem düğmeleri çözmeğe çalışırsa da gömlek yeniden kapanır, (sihirlidir). Sabaha karşı bir ah çeken Kerem ağzından çıkan ateşle yanar. Aslı eline aldığı suyla söndürmeğe çalışır. Hadiseyi Paşa'ya duyururlar. Paşa, hiddetlenerek keşişle karısını katlettirir. Aslı, Kerem'in başında kırk gün bekler. Kırk birinci gün külleri dağılmaya başlar. Hemen saçını süpürge edip külleri toplarken bir kıvılcımla tutuşup yanar. Külleri Kerem'in küllerine karışır ve birbirlerine külleriyle kavuşurlar!"...

Kerem'in külleri, Ermeni / Hristiyan kızı Aslı'nın külleriyle Asya içlerinden Tuna boylarına kadar bugün hala rüzgarla uçuyor. Yüzlerce yıl her bir köy her bir şehirde, halen Kerem'in türküsü dalga dalga yayılıyor. Buğdaylardan çok türküler. Her yüreği delip geçen uzun havalar. Çocuğu, bebeği, ihtiyarı, sadrazamı hıçkıra hıçkıra yüzlerce yıldır Kerem'in küllerine ağlıyor. Anadolu coğrafyası yüzlerce yıldır Aslı'nın karışmış küllerine ağlıyor!..

Ermeni'nin külüyle müslüman Türk'ün külü birbirine kavuşmuş, birbirine karışmış, Anadolu bu aşk türküsüne ağlıyor!..

Kerem sanki kendi öz oğulları gibi sıcacık gözyaşları döküyor halen Anadolu. Aslı sanki komşularının kızı gibi, capcanlı ve hergün bu küllerin yasını tutar gibi ağlıyor Anadolu!..

Ermeni'nin külüne karışmış Türk'ün külüne ağlıyor...

Kerem ile Aslı'nın yanması felaketlerin en büyüğüydü, bu yüzden en büyük destanlarını, en büyük aşk hikayelerini Kerem ile Aslı'ya yaktı! Aşıklar kavuşsun, yanmasın diye hala dereler gibi ağlıyor Anadolu.

Bu etkileyici hikaye öyle bir gözyaşı seline sebep oluyor ki, 18.19. yüzyılda, bugün kayıtlarda var, köylerde bu hikayeleri anlatanlara zabıta silah zoruyla sonunu mutlu bitirin diye sansür koyup tenbih ediyor. Ve hikayenin sonunu mutsuz, yani, yanarak bitiren olursa, hikaye anlatıcısının kellesini kesiyorlar, kayıtlarda var.

Aslı'yı babası Kerem'e niçin vermiyor, Kerem müslüman olduğu için. Hikayenin temel konusu din çatışmasıdır. İki ayrı ırkın gençleri neden buluşamadığını kırk gün kırk gece yanık ozanlar ellerinde saz köyden köye dolaşarak anlatıyor..

Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı, Anadolu halkının, kalbinin Kur'an'ıdır. Bu hikayeler kutsal metinlerdir. Ruhumuzu yücelere çıkartan, bizi insanlık ailesine katan, insanlık ve kardeşlik için yaktığımız türkülerin, aşkın, yanmanın, sahici, birebir belgeleridir..

Hem Ermeniler hem Türkler iki de bir mezar kazıp siz bizi katlettiniz, hayır siz daha çok katlettiniz, diyor. Hem Ermeni hem Türk aydınları tarih konuşsun diyorlar ama Kerem ile Aslı'yı hatırlamıyorlar!. Mezar kazanlar, devletin, devletlerin, siyasetlerin kültürüdür. Kerem ile Aslı halkın kültürü!.. Biz, bu halkın milliyetçisiyiz. Halkımın siyaseti, dünya görüşü, ruhu, kalbi, bu aşk hikayelerinde saklıdır...

Hepimiz son yüzyılda binlerce Ermeni katliamı, mezan gördük, gösteriyorlar. Bugün bu topraklarda yaşayan herhangi birimiz Kerem ile Aslı'nın hikayesini baştan sona izleme şansına sahip olmadık. Ermeniler bir boydan boya Azerbaycan'ı işgal ediyor. Azerbaycan karşılık vermiyor. İşgalci askerler gidip Azeri tiyatrosunda Kerem ile Aslı'nın operasını bir kez izlemiş değiller!..

TV'lerde ne ossuruk, ne bitmek bilmeyen saçmalıkları geceler boyu izledik. Kendi kalbimiz, ruhumuzun, kendi aşkımızın hikayesini dinleyemedik.

Kerem ile Aslı hikayesi halk tarafından o kadar sevildi ki, bir komedi, işi eğlendirmek olan Karagöz perdesi dahi yüzlerce yıl dönüp dönüp Kerem ile Aslı hikayesini binlerce defa sahneledi!..

Kerem ile Aslı Anadolu'nun en güzel tablosudur. Bugün hala, Kerem'in elinde sazı, resmi, bütün köy evlerindedir.

Anadolunun güzel insanları tarihlerinin en güzel aşk hikayesini bir Ermeni kızına, Kara

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

MMS. ÇAT OLDU MERTLİK BOZULDU...

bağırsak kurdu "tırtsıtar" faruk...

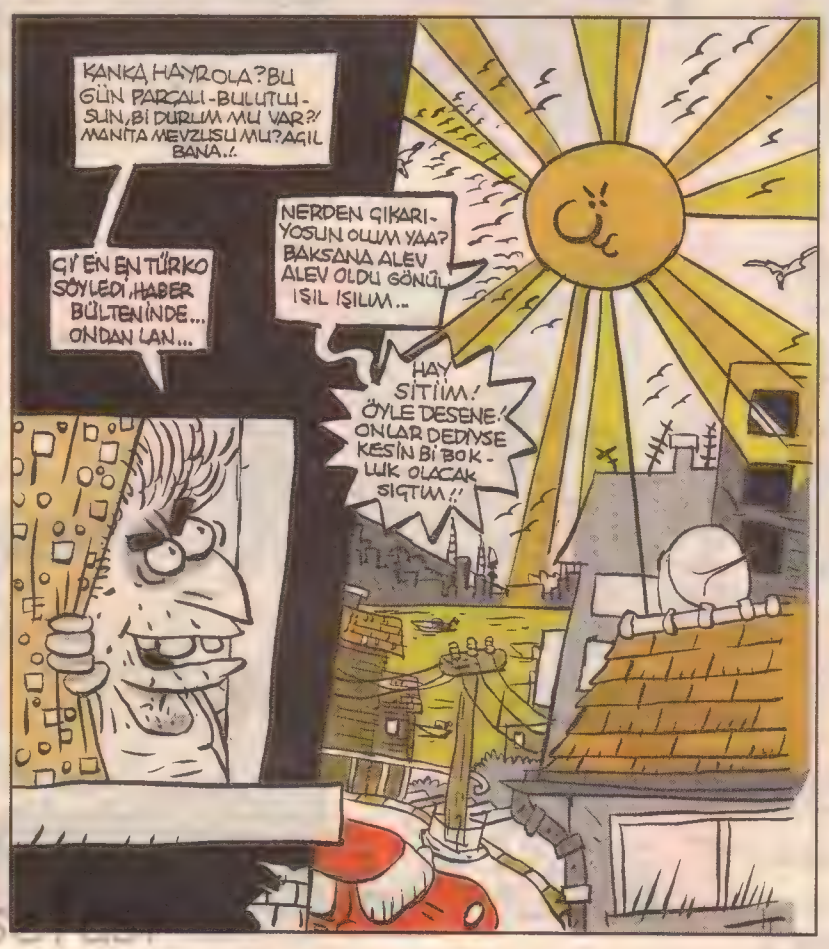

Sultan Aslı'ya yazdı!.

Bu hikayeyle halkım neye gözyaşı döktü, ne anlatmak istedi? Ermeni de olsa hristiyan da olsa aynı külün içinde yanıp tutuşacağız!. Halkımızın siyaseti, "aşk ahlağıydı"... Halkım Tanrısını "aşkla" öğrendi. Coğrafyasına aşkla yerleşti. Bir başka dinle bir başka kavimle aynı ateşin içinde bin yıldır aşkla yanmak istedi...

Geçtiğimiz yüzelli yılda tüm dünya devletlerinin en modern silahlarıyla işgaline maruz kaldı, halkım, yine aynı Kerem ile Aslı hikayesini, türküsünü söyledi. Çünkü bu toprağın, gönül, yürek, ruh felsefesi budur, böyle derin ve yüce bir aşk olmadan bu topraklarda oturmak "hak" değildir!.. Hak olan, aşktır!.. Aşksız olmaz!..

Bir halk bir coğrafya düşünün, kalbinin en derin köşesini, bedeninin yanmış köz olmuş külünü bir başka milletle karıştırıyor, türküsünü bin yıldır köy köy diyar diyar söylüyor.

Bir halk düşünün, en güzel aşk hikayesini bir Ermeni kızına yazıyor. Aşk, dinin üstünde, ırkın üstünde. Aşkla içinde yaşadığı başka milletlere karışmak, sarılmak istiyor. Ve bunu çok yüksek edebi ve estetik ve melonkolik ve hüzünlü bir sanatla yapıyor! Bildiği sanatların en incesi en büyüğüyle yapıyor!.

Siyasetini, edebiyatını, coğrafyasını, heyecanını aşkla yoğurdu!.. Kerem ile Aslı hikayesi, bu toprakların aşk bayrağıdır. Kültür bayrağı! Ruh bayrağı! Heyecan, coşku, gözyaşı, kardeşlik, bedenlerin ve küllerin ve yanmaların ve aşkların bayrağı!..

Bu hikayelerin asırlardır söylendiği bu aşk coğrafyası bugün kan coğrafyasına dönmüştür. Bu kanın sorumlusu olarak bu hikayeleri gönlünde yaşatan bu halklar suçlanmakta. Başta Türkiye, İran, Suriye, Irak vb. doğu topraklarının halkları, son yüzyıldır, ırkçı, milliyetçi, kavimci, mezhepci diye suçlanıp aşağılanmakta.

Bu toprakların insanları faşist, birlikte yaşamı beceremeyen ilkel, gelişmemiş gibi sıfatlarla küçümsenmekte.

Biraradalık/birlikte yaşama kültürüne karşı olanların bu aşk coğrafyasında yaşayan halklar olduğu iddia edilmekte.

Çünkü, aydınlarımız içinde yaşadıkları toplumu tanımamakta, döne döne ve kafaları estikçe, bu halkları, vahşi, barbar diye aşağılamaktan usanmamakta.

Mesela bundan on yıl önce uçaklardan İstanbul semalarından gecekondu semtlerine Helsinki Yurttaşlar Senedi bildirisi atılarak şu söylenmeye çalışıldı. Sizler birbirinizi yiyip kınıyor, vahşice öldürüyorsunuz. Gelin Avrupa'nın yurttaşlar senedini imzalayın, adam olun, içiçe yaşamasını Avrupa'dan öğrenin.

Bu aşk hikayeleri bu topraklarda yaşanır ve söylenirken Avrupa yüzyıllık, otuz yıllık savaşlarını yaşıyordu. Halkını aşağılayan bu aydınların ellerine birileri demokrasi insan hakları gibi Avrupa'nın ticari mallarını vermiş, kapı kapı gazete gazete bu malları pazarlıyorlar...

Batıda bir medeniyet gelişmiş olabilir, bu medeniyet kan, istila, sömürü, nükleer bomba olarak bu topraklara girip işte bu değerleri paramparça etmiştir!..

Aydınlarımız batının siyasi mallarına kendilerini köle gibi kaptırmalarının çok yönlü sebepleri vardır. Bunun en başlıcası, beyinlerini tamamen batı edebiyatı, batı felsefesiyle yıkanmış olmasıdır...

Bakın, 1950/60/70'li yıllardaki Devlet tiyatrosu'nun repertuarına. Yunan, Fransız ve İngiliz tiyatro klasikleri elli yıl boyunca döne döne oynatılmıştır. Ayrıca, bizi beğensinler diye sahneye koyduğumuz Yunan ve İngiliz klasiklerini bir de Atina ve Paris'e seferler düzenleyip "Türkçe" olarak oralarda da oynadık. Bizi beğensinler diye götümüzü yırttık. Yunanlılar, Türkler bizim klasiklerimizi oynuyor diye gazetelerinde yıllarca dalga geçtiler. Türk sahnelerinde oynanan batılı eserler herhangi bir Avrupa ülkesinden asla az değildir. Hatta, onlarca Avrupa ülkesinden daha fazla Avrupa klasikleri bizim sahnelerimizde oynatılmıştır. Tüm Asya ve tüm Afrika topraklarında batının eserlerine en çok para ödeyen en çok oynayan, halkının karşısına en çok çıkartan ülkenin adıdır Türkiye!. 1950/60'lı yıllarda Amerika sinemasının istilasını düşünün.

Bizim batı hayranı aydınlarımız ancak, batının büyük operalarında Fatih, Kanuni, Barbaros gibi büyük kahramanların müzikallerini / operalarını görünce şaşırıp, biz de yazalım düşüncesine yine batıdan hareketle gelmiştir. Ancak, Deli İbrahim, III.Selim gibi birçok tarihi oyunumuz fazlasıyla iptidai, zayıf olarak sahneye aktarıldı. Ya da Türk yazarları da yetişsin diye birçok oyun "torpille" sahnelendi.

Öyle ya da böyle, Anadolu tarihinin sandıkları henüz açılmamıştır. Anadolu kültür ve aşk tarihinin büyük padişahları, Evliyaları, oyunları, müzikalleri, sinemalar olarak henüz halkımızın karşısına çıkartılmamıştır.

Bir gencimiz 17/18 yaşına gelene kadar mutlaka bu büyük aşk ve kültür tarihinin büyük eserlerini izleme şansına sahip olmazsa, gün gelir, batılıların ağzıyla konuşmaya, kendi halkını aşağılamaya başlar.

Bu halkın vergisiyle Devlet Tiyatroları kanalıyla yüzlerce batının üçüncü/dördüncü sınıf yazarlarına paralar ödendi. Batılı "yazarlara" tapınma için sanki tiyatrolar kuruldu. Tam elli yıl aralıksız en şaşaalı salonlarımızı, adı dahi duyulmamış bu çeviri eserlerine tahsis ettik.

Aynı hayranlığı Pir Sultanlara, Keremler'e, Yunuslara, Kanuniler'e, tarihimizin büyük dönüm noktalarına ayıramadık...

Halkımızı aşağılayan ve halkımızı tanımayan bu toprakların ruh kökenlerinden habersiz kuşakları bizler yetiştirdik!.

Aldı Kerem: "Perişandır deli gönül perişan /İster isen ben kulundan bir nişan/Islah olmaz bu sevdaya karışan / Bu yarelerim nişanın olsun!..

"Aşık Kerem der ki nerde bulayım / Bilmezseniz bilmem kime sorayım / Bastığı yerlere yüzüm süreyim / Turna benim Han Aslı'mı gördün mü?

Aslı'yı göreniniz var mı?

Tabi, Kopenhag kriterlerinde yazmıyor, nerden bilecekler. Aslı'yı görmek için bir de annenizin, babanızın yüreğini açsanız, bu halkın yüreğinde kim yanar... Bizi kül eden neydi?..

Kerem ile Aslı hikayesinin bir küçük bölümü de Erzurum Hasankalesi/Pasinler'de geçer. Annem Hasankaleli'dir... Arkadaşları ona Hasankaleli gelin diye hitap ederdi. İlkokul ikinci sınıfa kadar okudu, okuma yazmayı öğrendin artık, netcen, deyip okuldan alındı. Hasankalesi, önce yüksek kalesi, sonra dümdüz Pasinler ovası ve ılıcaları/çermikleriyle meşhurdur. Bazen annemle şakalaşırdık, anne, bak, bizim Karadeniz yemyeşil, ormanlık, deniz... Sizin oralar ne ki, ağaç yok, kupkuru. Annem Erzurum şivesiyle konuşur, toprağa, torpak derdi. Takılırdım anneme, sinirlenir toprağını savunmak için "Oğlum bizim çermiklerde Aslı yıkandı!" derdi...

Ve sık sık küçükken sizi höllükte büyüttüm derdi... Höllük; kum koyulan beşik demek. Bez yerine derenin kumu koyulur, kirlendikçe değiştirilir. Yıllar yıllar sonra birgün annemle memleketine gittik. Karşımızda dümdüz Pasinler ovası. Annem ağlar gibi oldu "aha oğlum ananın torpağı..". Bu anı unutmam. Ortalıkta kupkuru dağlar, dere mere göremeyince, anneme takıldım, "Anne, şu bizim höllüğün kumu hangi deredenmiş...". Annem gözleri yaşlı, "daha hangi derenin kumunu anyorsun oğlum, bu torpaklar Kerem'in külüdür..."

nihatg@leman.com.tr

Siz de Unutkan mısınız?

Sana kahramanları kendi içlerindeki vuruşmalardan yitmiş bir destandan bahsediyorum, duyuyor musun? Akşam kızıllığında uzayan gölgelerinden ürken, kalabalıklaşan sokakların kendisini sağır eden uğultusundan kaçışan kentin çırpınışlarından gökyüzüne telelerini dökerek yükselip kanat aralıklarından ışık sözdüren güvercinlere soluksuz ve ölgün bakışlarla dalıyorum. Gökyüzü acemi bir ressamın fırça darbeleriyle yaralanmış sanki... Belki de anlayamadığım sürreal bir çalışmanın belleğim üstündeki oynaşmalarının yarattığı bir kaostan kaçış denemesidir benimkisi. Daha demin içimi acıtan nağmelerin suskunluğunda edindiğimi sandığım dinginlik, bulanık sulara kapılıp bir karadeliğin çekiminde yitmiş gibi...

Bir rüyada kaldı sesler, geçmiş yaşantıların çoğu masallaştı ve bir akılcının efsane dinlemesindeki alaycı tebessüme dönüştü erdem.

Sahi siz adınızı ard arda sayıkladınız mı hiç? Hiç özlediniz mi ılık bir meltemin denizden kıyılara taşıdığı tuz kokusunu? Ya da solgun düşlerle boğuşmaktan terli terli hiç uyandınız mı yatağınızdan bir kabus kıvamında? İzdüşümlerinden tropikal bir bölgemi bellediniz yoksa içinizde kendisiyle dövüşen yalnızlığı? Gri ranzalardan önce insanı kedere ve karamsarlığa boğan suratlardan kaç çalışmayla kurtulabileceğinizi düşündünüz mü hiç mantıklı yorumlardan yoksun bırakıldığınız, emrin ve yasağın yüceltildiği yerde? Mümkün mü? Ama yine de gözlerinizi gökyüzüne çevirdiğinizde içinizde güzelliklere dair şeyleri tomurcuk tomurcuk tutmanız gerektiğini hissedersiniz; bir karabasan gibi fırın bacalarından yükselip göğü karalara boyayan insan küllerinin üzerimize hâlâ yağmasından sırtımızda taşıdığımız utanca rağmen... Bir utancı, o utancı unutmak kadar ne büyütebilir? Siz de unutkan mısınız? Değilseniz, karanlık odalarının en kuytu köşelerinde karalara bürünmüş ve cephelerde vurulan oğullarına sicim gibi yaşlar döken dünyanın dört bir yanındaki anneler neyin nesi? Ah, asıl kaosu yaratan güç: Tekdüzelikten yana ve farklılığa tahammülsüzler!.. Tarihin hangi döneminde insanlığa dair kafanızdaki resmi tamamlayabildiniz ki? Tek bir renkle koskoca bir resmi yapabileceğinize mi inanıyorsunuz hâlâ? Basit yanılgılara (ki, oluşturmuş olduğunuz normların dışındaki ufak taşmalara böyle diyorsunuz.) Yaklaşımlarınız bir erdemmiş gibi "Bir elin beş parmağı bile bir olmazken"... diyerek engin bir hoşgörü sahibi edasıyla etrafa çalım atarken, insanlığı felaketten felakete sürükleyen insanlığa biçtiğiniz dar kalıplar ve onu hizaya getirme çabanız değil mi? Israrcıı mısınız hâlâ?!!

Not: Yazışmak isteyen arkadaşların mektuplarını bekliyorum.

Ayhan Olgun / M Tipi Kapalı Cezaevi C-11 Bergama-İzmir

"Yalnız"ca Selam.

Belki de üzerinde en çok yazılan ve konuşulan konular grubuna giriyor 'yalnızlık'. Bu konuda bir şeyler söylemek de bir yalnızın en yalın hakkıdır diye düşünüyorum.

Bence bir yalnızı haklı kılacak pek çok neden vardır bu dünyada ve bu dünyanın ikinci sırada taşeronu olan bu sistemde.

Hayatın her alanında yaşanan her türlü ihanetler (insanın kendine, yani insanlığına olan ihaneti de dahil), farklılıktan söz eden ama kendini sıradan düşüncelere kelepçeleyen ve her türlü yeniliğe bir midye olan insanımsılar, seçerek görev ve yetki verdiği insanlarda nitelik birikimi yerine maddi ve siyasi şişkinlikler vasıfsızlığını önkoşul kabul eden yalayangiller ailesinin fertleri, dürüstlük ve insanlığı değil de feodal bağnazlığı baz alan zihniyetsizler... ve burjuvazinin kültürsüzlüğünü kişilik yapıp ruhuna kadar pazarlayan sevgililer... Evet dostlar, insan bu ve benzeri sebeplerden dolayı sıyrılıyor ötekilerden ve konuşmayı değil de suskunluğuyla haykırmayı tercih ediyor, yaşamın en ağır işkencelerinde.

Nietzsche'nin üstün insanı da, üstünlük yetisini bence yalnızlığından almaktadır. Çünkü insanı yalnız yapan ve onu diğerlerinden farklı kılan, ondaki sıradanlığın süzülerek ve arınarak yalnızlığa dönüşmesi ve o yalnızı da sıradanların kuşatmasında bir lotus çiçeği yapmasıdır /Lotus çiçeği; bataklıkta yetişen ama tertemizliğini bataklık ortasında bile koruyabilen bir çiçektir). O insan ki yalnızlığın ve kendini soyutlamanın en uç noktasına ulaştığında, artık tedavisi olmayan bir şizofren olur. Sevişme anında bile ikiye bölünmüştür "çiftleşmesi". Hayatını paylaştığı bir sevgili bile kurtaramaz onu bu girdaptan, Paul Valery'nin söylediğine diyecek yok bu konuda; "Tanrı erkeği yarattı ve onu yeterince yalnız bulmadığı için de ona yalnızlığını daha da hissettirecek bir yoldaş yarattı." (Bayanlar kızmasın lütfen).

Hep yalnız kalmalarına sebep olsa da, yalnızlar mutlaka korumalı yalnızlığını, çünkü onların yürekleri ne kadar yalın ve yalansız ise o kadar büyüktür-denizdir-okyanustur-insanlıktır... (Korumak dedim de, sosyal demokrasiyi de korumak gerek diye düşünüyorum, ve demokrat neslin devamı için Deniz Baykal'ı süresiz dinlenmeye davet ediyorum. Emekliliğini de; "Sosyal Demokratları Koruma ve Yaşatma Derneği" kurarak etkin hale getirebilir, ama derneğin başkanlık görevini kendisi yürütmemek koşulu ile, oray ada demir atma ihtimali var çünkü...)

Yarın günlerden Cuma ve ben şehre ineceğim. Leman ve Cumhuriyet alacağım yine. Cuma günlerinin en sevdiğim alışkanlığı bu. Gazete bayiindeki amcaya "Leman ve Cumhuriyet lütfen" demem, onun da bana "başım gözüm üstüne hocam" demesi yaşantımın hoş anlarından biri... Türkü kalın Leman dostları.

Muammer Özaydın
Özveren Köyü İlköğretim Okulu - Hilvan / Şanlıurfa

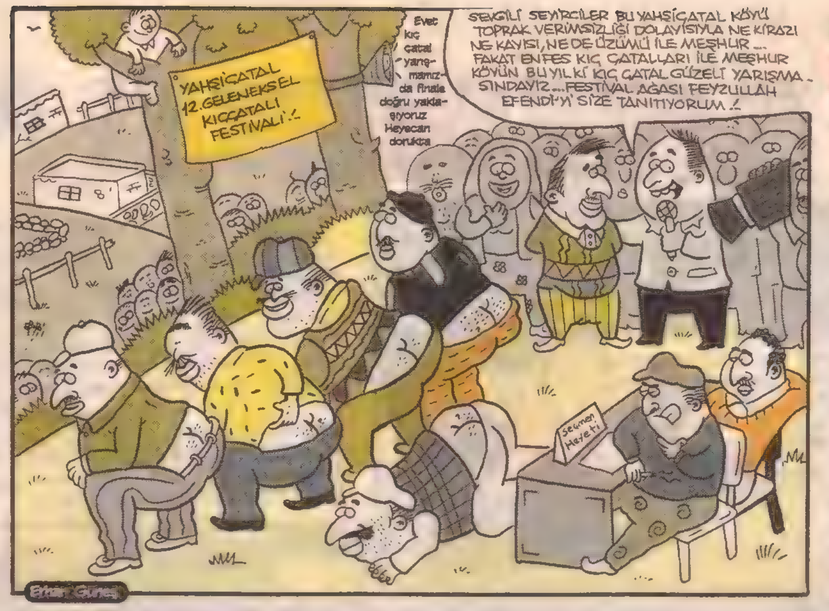

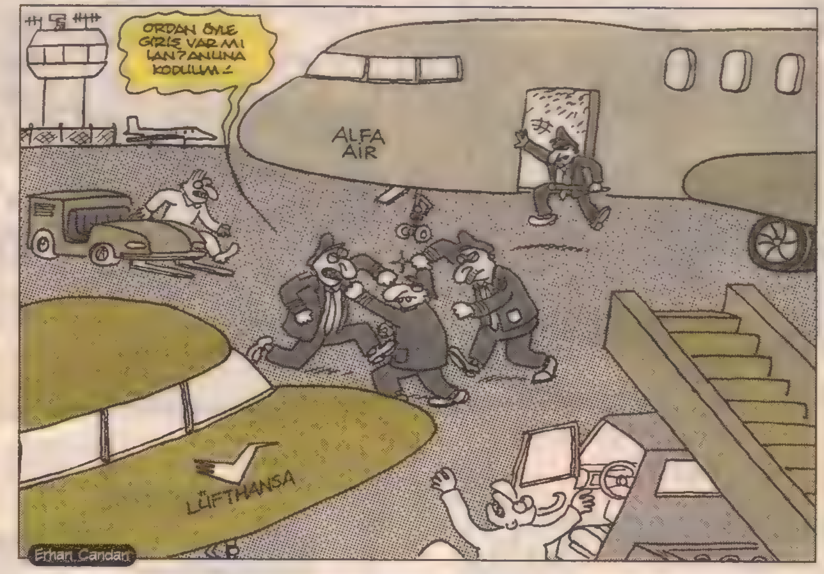

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Nasıl bozuldu, anlamıyorum. Bi kaç ay öncesine kadar iyiydi. Hattâ ondan önce de bozulmuştu. Sonra düzelmişti kendi kendine! Çok gizemli olmuştu yani. Tamirat derdinden kurtuldum deyip, hiç ellememiştim. Sonra bi ara tekrar bozuldu, biraz düzelir gibi oldu. Ardından, geçen hafta, aniden gene bozuldu. Yaratık gibi, kendi hâlinde bi canlı olmuştu termosifon! Bu kez ne yapacağını bekliyodum. Fekat o gün, "ben bi daa düzelmiycem" işaretini verdi, ve evin mutfak kısmını su bastı. Borulardan şakır şakır su damlıyodu. Balkona çıkıp, eski koltuun süngerinden büyükçe bi parça kopardım, yerdeki suları süngerle emdim...

'Patso', soslu patates demek oluyo heralde.. Vakit geçirmek için etrafta dolanıyodum. Reks sinemasının sokağında gözüm çarptı o yazıya; başka tıkınma yerlerinin camında da görmüştüm. Patso.. Evet, patates değerli bi gıdâ! Her türlü yemeği yapılabiliyo; hesaplı sayılır hem.. Patso, patso dedim içimden. Saçma ve komik gelmişti birden.. Biraz daha vakit geçirmem gerekiyodu. Caferağa spor salonuna doğru yürüdüm... Her söylediğimde, ilkbaşta ürkütücü buluyodum bu düşünceyi. Yani, vakit geçirmeyi. Çünkü artık yeterince vakit geçmiş gibiydi. Dikkatli olmalı, saniyeleri bile plânlı harcamalı, boşa düşünmemeli, boşa konuşmamalıydım. Peki, bunlar boş şey sayılır mıydı acaba? Boşluğun, kendisini düşünmeyi diyorum! İnsan, herhangi bir yokluğu, bir doluluğu veya bir varlığı kafaya taktığında, sürekli onunla ilgilendiğinde, sahip olduğu yokluk veya boşluk, artık ona bir varlıkmış gibi geliyor. Onu koruyor, sahipleniyor, o sanki varmış gibi davranıyor. İlk başta akıllıca; çünkü bulunduğu durumu tanımlama ve koşullarını kâbullenme gayretindedir. Ardından, bir varlıkmışçasına, o boşluğa veya karanlığa elbiseler giydirmeye kalkıştığında, tehlikeli bir oyunu andırır bu çabası. Sonra, onu yanında dolaştırır. Onunla ilgilenir. Üzerine düşünür. Gittikçe büyümekte, bir spor salonu, bir döner tezgahı, bi kolonya şişesi kadar, tüm ayrıntılarıyla gerçeğe benzemektedir. Ona yeni elbiseler alır, aksesuarlar takar, tam bir varlık biçimine dönüştürür. Artık geri dönüş de pek yok gibidir. Kendi seçiminin dışında, mecburen yanında büyüttüü ve ilgilendiği şeyin yerine, aynen onun gibi, ama bilinen anlamda gerçek bir varlık gelirse, eskisini nereye koyacağını düşünür! Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Leke gibi yapışmıştır. Silmeye çalışırsa da çirkin gözükür.. Fulden Uras'ın burnu gibidir belki bu. Kenan Kalav'la, Tolga Savacı'yla filan oynadıı filmlerde hastaydım o hatuna. Burnu, yüzündeki orantısız sayılabilecek bi organdı; fekat bu küçük biçimsizlik, diğer yerlerin güzelliğini ön plana çıkarıyor, o kişiyi farklı ve özel kılıyordu. Bu basit mantığın farkında olmayan garip, cart diye o burnunu estetik bi biçimde kestirinceye dek!. Bu arada işin tuhafı, güzelliğin tanımı neredeyse farklılık ve özellik demek olmuştu. Yani, harbiden öyle miydi ama acaba? Uzun süredir böyle bi düşünceyle avunuyodum. Şu elbise giydirilen karanlık meselesinde örneğin. Özel bi durum sayılırdı. Çıplak bırakırsam karanlığı, değişik kıyafetler giydirmezsem artık boşluğa, bir elbeziyle ovalarsam lekelerimi, azalıcak mıydı farklılığım? İyi de, bu şekilde bi farklılık istemiyodum belki. Aslına bakılırsa, farklı ne, değişik ne, sıradan ne, onları bile karıştırdığım durumlar oluyodu. Varlıklaştırılan yokluklar, kendi kurallarını, kendi değer ölçülerini de getiriyolardı beraberlerinde!. Spor salonunun yanındaki büfenin, naylonla kapatılan bölümünde oturup bi limonata içerken, şeffaf naylonun arkasından sokağı izledim. Masanın üzerinde poşetim duruyodu, bi kaç parça bişey almıştım çarşıdan geçerken. Çıkarıp bakmayı düşünmedim bile. Üç kişi vardı, naylonun ardında. Kaldırımda durmuş, konuşuyolardı. İki erkek, bi kız. Sesleri işitilmiyor..

Özellikle onları izlemiyodum, içeri girip bu sandalyeye oturduğumda, bakış açım o tarafa denk gelmişti. Ben de bi daha kıpırdamadım. Kıpırdarsam eğer, sağa sola filan bakarsam, duruşumu değiştirirsem, vakit geçirmemin bi anlamı kalmıycaktı! Vakit asıl, işte böyle geçirilirdi. Bi noktaya bakarak, çok önemli şeyler düşünmeden, bi tasarıyla felan ilgilenmeden hiç. Diğer şekilde yapsaydım, yani vaktimi anlamlı geçirmeye çalışsaydım, belki şöyle iyice geçirecek bi anlam filan bulamıycaktım! Üstelik, anlamlı geçen vakit, geçmiş birşey değildi; normal, düzenli bir akıştı o. Gerçi, gene de bi üçkağıt seziliyodu bu işte. Anlamsızlık hâli felan diyodum ama, çatır çatır da yeni bi anlam çıkarma peşindeydim. Her yerden dökülüyodu zaten, bazıları dolu gibi kafa yaracak cinstendi. Kıpırdamadan durdum. İki tanesi sıyırıp yere düştü! Bazılarıyla, ilgilenmek de gerekmiyodu. Herhangi bi yanıt veya karşılık vermeden, yalnızca dudak hareketleriyle onu onaylamak yetmekteydi. İyi bi anlamsa gülümsüyosun işte, kötü bi anlamsa dudaanı büküyosun, veya içerden ısınıyosun... Vakit geçmiş midir acaba? Annemlere gidip yıkanıcam. Küçük havluyu, sabunu ve yıkanma bezimi, asıl poşetin içindeki başka bi poşete koydum. Sabunu, beze sardım tabi önce. Sabun kutum yok.. Kaldırımda konuşan grup, uzaklaştı. Başka geçenler var sokaktan. Naylonun arkasından bakıyorum onlara. Naylon, gayet şeffaf, çok temiz bi naylon. Geçenleri bayaa net gösteriyo. Bi de, gene naylondan bi kapı var.. Galibâ kıpırdıycam artık!.. Limonatanın parasını ödeyip, naylon kapıdan dışarı çıktım. Yukarı tırmandım tekrar.. Patso yiyen çocuklar var sokaktaki taburelerde. Sinemada ne film oynuyo diye baktım. Daha bakar bakmaz, neye ve niçin baktığımı unutmuştum, dolayısıyla hiçbişey göremeden kafamı geri döndürdüm. Gittikçe bi beceri kazanıyo olabilirdim, şu vakit geçirme konusunda! Yoksa o mu bana geçiriyor diye de düşünüyodum elbet. En hayırlısı, hiç dalaşmamaktı; yok sen geçirdin, ben şey ettim, uğraşılmaz. Yürü, devam et işte!. Ismarladığım bi anime filmi aldım patso'nun yukarı sokağından; ve annemlere gittim. Banyo yaparken, Şahika'lar geldi. Şahika, orta okula giden küçük bi genç kız. Bi ödevi varmış, yardım etmemi ricâ ettiler. Ettim. Karşılığında alman-pastası yedim, sonra eve döndüm.

Yerler çekirdek kabuu doluydu. Geçen gün Çiğdem'le, sonra Şahin'le oturmuş, sabaha dek oyun oynamıştık. Çiğdem bulaşıkları felan hallettmişti de, ekstra bardaklar ve çekirdek kabukları Şahin'e ve bana aitti!. Kirlileri lavaboya koydum.. Lavaboya tabak-çanak sıkıştırma konusunda, galbâ ustalaşıyodum. Yarı, tepelemesine, ve araları çatal kaşıkla destekleyip sıkıştırmak, üzerine de bi çorba kâsesi bulaşığı kapatmak iyidir.. Sabunu ve yıkanma bezimi de banyodaki yerlerine geri koyup, cam kenarındaki masaya oturdum. Geçirdiğim, veya geçirildiğim günün muhasebesine başladıımda, birdenbire onu gördüm!.. Lavuk, korkuttu önce. Gecenin bi vakti, altıncı katın balkonunda, içeriye bakan bi çift göz görünce biraz tırsıyo tabi insan.. Gidip, kapıyı açtım usulca. Sarı, irice bi kedi.. Biraz kenara çekildi. Haftada bir, hangi rüzgar atıyorsa şöyle bi uğruyor işte. Henüz ısınamadık ama birbirimize. Bi kere tuttum kafasından, çekip içeri aldım. Bi faydası olmadı bu davranışımın. Kapıyı açık bırakıyorum, yiyecek atıyorum, gene girmiyo. Ben çalışırken, otururken filan, beni izliyo. Kızıyorum! Gene kızdım. 'E siktir git öyleyse' dedim, kapattım pencereyi. Gitmedi. E, gel bâri? Gelmedi. Dur orda! Durmadı.. Annadım. 'Sen bana bırak bu işleri' diyosun.. Ben de muhasebeme devam ediyim o zaman: Çok kolay bi muhasebeydi zaten! Fazla karmaşık bişey yaşanmamıştı o gün. İki gülümseme, azcık yüz buruşturma, üç dudak ısırma ve bi inlemeyle sonuçlandırdım hesabı. Sonra ötekine, daha heyecanlısına geçtim!. Karanlık boşluğa, yeni elbise seçme işine.

Öyle nefisti ki vallahi, ne giyse yakışıyodu! Benim gibi diildi hiç. Şöyle parlak renkli, püsküllü bişey lazım belki. Şarlatan gibi de görünmemeli tabii; inandırıcılığını kaybetmemesini istiyorum. 'Hah, bu yeni! dedim, kafamdaki düşünce gardolabını karıştırırken. 'Yeni' bişey bulduumda, azcık bile yeni olsun, deli gibi seviniyodum elbet. Yarınız, hemen coşkuya kapılmayıp, kendime bi söz de verdim: Yarım saat daha bu saçmalıkla ilgilen, sonra masaya oturup çalışacaksın dedim! 'Tamam' dedim! Gözüm çarpmasın ve oyun oynamıyım diye de, oyun makinesinin coystiğini, misafir coystiğiyle beraber rafa kaldırdım..

Sayı: 651 30 NİSAN 2004 Cuma
Haftada bir yayımlanır
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazıişleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju Kirte Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

KOZALAK HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

SONRA NE Mİ OLDU? KOZALAĞIN SİVAZ OLAYI YARIM SAAT SÜRDÜ. SONA EŞEK SUDAN GELİNCEYE KADAR DÖVÜP SALDILAR.. O GECE KOZALAK SABAHA KADAR DURMAKSIZIN ELLERİNİ YIKAYIP, TAKSİCİLİĞİ BIRAKMAYA KARAR VERDİ..

Babaanne: Aynı mantıkla annemizin babasına da annebaba diyebiliriz ama adamın bozulma ihtimali de var tabi...

Haşin: Şımarmış vahşi.

Balzam : Pe heeey kimbilir ne balgamından imal ediliyor?..

Türk Kahvesi : Tabi tabi. O yüzden Yemen'den geliyo dimi? Yalançılar!..

Serdar Bilgili : İyi yaptın da bu arada bütün hakemleri de çok zor durumda bıraktın be Serdaraaabi!..

Harita Metod Defteri : Pötikarenin bilimsel hali...

Börtü : Böceğin ahpabı...

Maus Ped : Ne var ya? Fareler de regl oluyo olamaz mı? Ayrıca fare deyip geçme, çocuk da yapar kariyer de...

Semiramis : Kısmi Ajda...

Künde : Biri mindere reçel filan mı döktü la? Niye böyle davranıyo bu adamlar?...

Sperm Bankası : Iiyy. Veznedarın işi çok zor be usta...

Derinlik Sarhoşluğu : Canım kardeşim deyip köpekbalığını öpen oluyodur heralde...

Salieri : Mozartsavar...

Koç Yumurtası : Taşak demeye utanıyoruz diye binlerce çocuk (ve belki de yetişkin) koçların yumurtladığını zannediyor. Yapmayalım böyle beyler. Valla Avrupa Birliği'ne almazlar sokakta kalırız söyliyim...

Motorola : Neye niyet neye kısmet işte. Ola ola telefon olmuş...

Armatör : Bu arma işinde de iyi para var galiba lan...

Yerelması : Elma filan değil yani. Yeni isim bulmaya üşenmiş arkadaş...

Şirret : Asabi kaltak...

Nüktedan : Kötü espri yapmakta ısrar eden eski İstanbul beyefendisi...

Neskuik : Ne lan bu pelikan maması filan mı?..

Şarap Evi: Evde içelim o zaman. Sana niye para veriyoruz ki?..

Fiyonk : Afilli düğüm...

Frankeştayn : Bi de botoks yaptırdık mı tamamdır gülüm...

Hititoloji : Ne güzel işte lan. Bütün Hititli kızları götürürsün...

Palas Pandıras : 1200 yaşına geldim, bu kadar salak bi apartman ismi ne gördüm ne duydum...

Sömürge : Amerikalılar için yurtdışı...

Vatka: Ceket tümörü.

Amiral : Su generali...

KİTAPÇILARDA

652

7 Mayıs 2004 Cuma 152209 Sayı: 2004/19 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-950.000 TL.

Irak işgalcisi Amerika ve İngiliz askerlerinin bu ülkede uyguladıkları vahşetle beraber aşşağılık, iğrenç yüzleri de ortalığa lağım gibi saçılıyor. Iraklı sivillere yaptıkları insanın aklının sınırlarını zorlayan rezil işkenceler sırasında çektikleri hatıra fotoğrafları bu alçakların aşağılıkta sınır tanımadıklarını belgeliyor. Bu fotoğrafları yayınlamaktan utanç duyuyoruz. Bu fotoğraflara bakmaktan ar duyuyoruz. Ve ne yazık ki bu alçakları, onları oraya gönderenleri, işbirlikçilerini, sessiz kalanları, medya uzantılarını ebedi lale ilan etmekten başka da elimizden birşey gelmiyor...

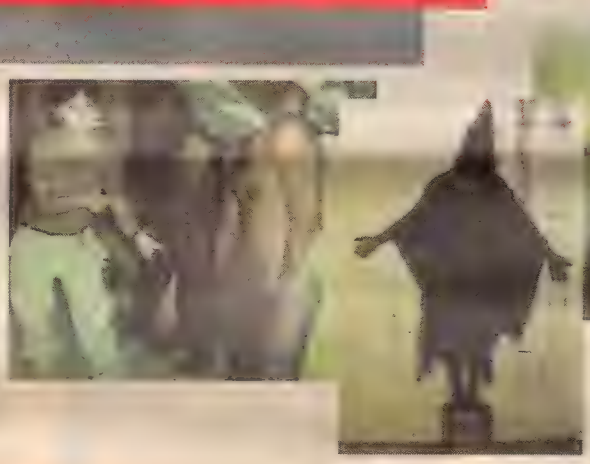

DENGELİ BESLENME ve KAAN ERTEM'DEN EN SAÇMA BAHAR ÖYKÜLERİ..ANLIK DURUŞLAR...İYİ SEYİRLER...
Bu haftaki öykü: "BUGÜN BALONU PATLATAN YARIN G.TÜNÜ PATLATIR..."

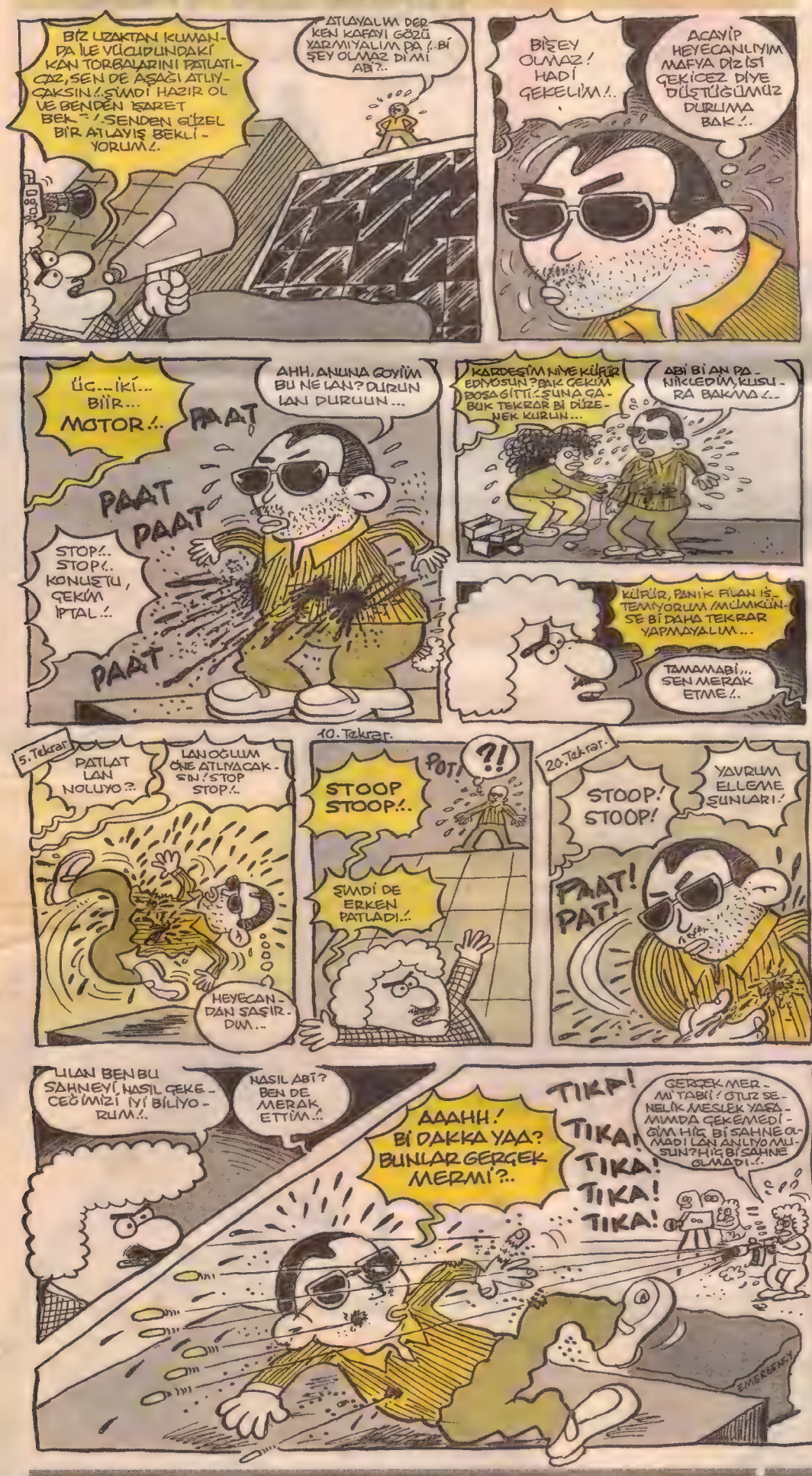

ERSUN YANAL MİLLİ TAKIMI BIRAKMALI!

Aksaray PAŞAOĞLU

Sizce Türkiye'de teşvik primi var mı? O kesinlikle var. Türkiye'de şike var mı? Bence o da var. Küfür ve şantaj da var. O çirkin mi? çirkin. İyi o ama o sadece medyada değil futbolda da var... **Milletvekillerimiz yakında Romanya'lı meslektaşlarıyla bir kader maçına çıkacaklar.** Sayın Başbakan da oynayacak. Ben inanıyorum ki bu maçtan sonra pek çok milletvekilimiz Real Madrit gibi, Juventus gibi hepsi de birer ekonomi devi olan kulüplere gidecek ve transferlerden Türkiye'ye girecek bok gibi sıcak para ekonomiyi patlatacak. **Bence, Ersun Yanal bu takımı çalıştırmalı!.. Sayın Cumhurbaşkanım, belinizde bir rahatsızlık olduğunu biliyorum. Ama Lütfen o gün iğneyle de olsa sahaya çıkın ve bu ülke için kora kor mücadele edin.** Ben bu maçı kafamda tekrar tekrar oynuyorum ve beynimdeki bileğime aldığım bir taban darbesi yüzünden günlerdir işe gidemiyorum... **Pierre Van Hooijdonk sizce Manisalı mı? Bence değil!**

ÇEK CUMHURİYETİNİ KIRIP GEÇİREN KOMEDYEN

Geçenlerde Çek Cumhuriyeti'ndeydim. Prag'da Çek gazetecilerle **"çekiç balığıyla bayıltılmış erkek kerevit"** yerken Çek dostlarım bana çok enteresan ve komik bir adamdan bahsettiler. **Armut kafamda hemen ayakları Ceri Leyvis olan, Vudi Elın'la Stiv Martin arası bir adam canlandı.** Anlattıkları anektodlar o kadar komik ve çarpıcıydı ki gülmekten az daha altıma sıçıyordum. Şimdi sıkı durun. O adam Türkmüş ve Türkiye'de yaşıyormuş. Hemen merak ettim. Döner dönmez, köyünü buldurttum ve adamın evine gittim. Ama kendisiyle görüşemedim. O, ben gelmeden bir zaman önce ölmüş. **Adı Nasreddin Hodja'ymış. Anadolu'da Akşehir'li Nasreddin Hodja gibi keşfedilmeyi bekleyen böyle nice yetenekler var, ama maalesef biz onları bulup değerlendiremiyoruz.** Onlar Türkiye'nin gerçek yıldızları...

FOTOĞRAFLA EROVİZYON'DA TÜRKİYE'Yİ TANITALIM!

Bakın geçen hafta ne oldu! **Amerikan Shamrock şirketi yetkililerinden Daniel P.McGivern beni aradı.** Onun şirketi, uzaydan bir takım fotoğraflar çekmiş. Bakınız, şimdi götünüz düşecek. Fotoğraflar arasında Ağrı Dağı'ndan alınmış bir **"Nuh'un Gemisi"** görüntüsü var. Ben fotoğrafı dikkatle inceledim. Dağa batmış gemide bir çift hamsi kuşu gördüm. Ya da bana öyle geldi. Bu palavra gibi olmayan şeyi gerçeğe dönüştürmek bizim elimizde. **Ağrı Dağı'na kurulacak iki hayvanat bahçesi, ülkeye her yıl milyonlarca turist çekecektir.** Bilmiyorum gemide bütün cinslerden ikişer adet olduğunu söylememe gerek var mı?

EDÂ SAYAN'DAN DAHA DOBRA YAZIYORUM

Yeni Irak bayrağını gördünüz mü? O çok hârika. İnsanın son derece içini ferahlatıyor. Onda, bize oraları çağrıştıracak şeylerden eser kalmamış. **Onu görür görmez hemen ben kendimi bir an için Fellujah'da yaşayan gerçek bir Iraklı yerine koydum ve ona yeni bayrağı beğenip beğenmediğini sordum. Aldığım cevap: "O çok hârika." oldu.** Bence oturdukları yerden ahkâm kesen ve Irak halkının o bayrağı beğenmediğini söyleyen Saddamcı entellerimiz, yağlı şapkalarını önlerine koyup bu cevabı uzun uzun düşünmeliler.

Dün gece yatmadan önce dokuz bin sayfalık o meşhur Annan Planını okudum. Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum. Ben çok hızlı okuyabiliyorum. yattıktan sonra sabaha kadar bir metreküp ter içinde enkebitlerle harkıtlarla cebelleştim. **Eşim beni tekrar bu âleme beynime buz kırığı basarak güçlükle döndürebildi. Plân çok hârika...** Ben şimdi perdeye tırmanıyorum ve kornişe yaklaşınca plânın sayfalarını tuza banıp banıp yiyorum...

Akşamsefası

LeMan

İMAMLARA CAMİLERDE HÜKÜMETİ ÖVME YASAĞI GELİYOR

Barbar işgal kuvvetleri, alçaklar sürüsü, Bush ve Blair'in köpekleri, Irak'ta işkencenin her türlüsünü Irak halkına uyguluyor. Son günlerde ortalığa saçılan işkence fotoğrafları, mide bulandırıcı...

Maganda kurşunu...Gaziantep'te sokak ortasında çatışan silahlı adamlar, 4 yaşındaki Hüseyin Göğüş'ün ölümüne neden oldular..Ülke Teksas'tan beter oldu.Sokaklarda silahsız adam kalmadı.Ortalık cinayetten geçilmiyor. Herkesin ortasında insanlar kesiliyor. Ekonomik çöküşün hala halktan gizlenebileceğini zanneden medyamız ise "maganda kurşunu" diye birşeyden bahsediyor..

İzmir Barosu'na bağlı "işkenceyi önleme grubu", işkenceyi önlemek amaçıyla Türk Ceza Yasası'na eklenen bazı maddelerin, işkence raporu hazırlayan doktorlara "tehdit" içeren ifadeler barındırdığına dikkat çekti..

Anneler günü geliyor!!! Annenize hediyesini aldınız mı?

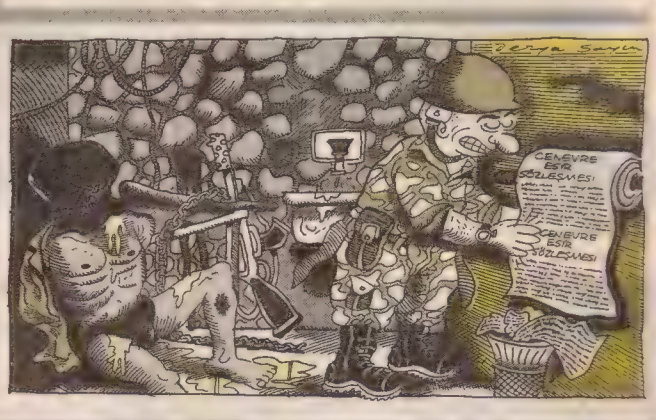

Önder Babat'ın kurşunla değil taş düşmesi sonucu öldüğüne inanan polis yeterli inceleme yapmadığı için mermi kovanı bulamamıştı.. Ancak Adli Tıp kurumunun hazırladığı rapor nihayet açıklandı. Babat'ın ölümü uzak atışlı bir mermiyle gerçekleşmiş hem de gideceği adresi bilerek..

Edirne'de iş isteyen gençlere meydan dayağı çeken polis, bir genci de gırtlağına basarak gözaltına aldı..

Resimdeki 2 G.TÜ bulunuz?

Alp Tamer

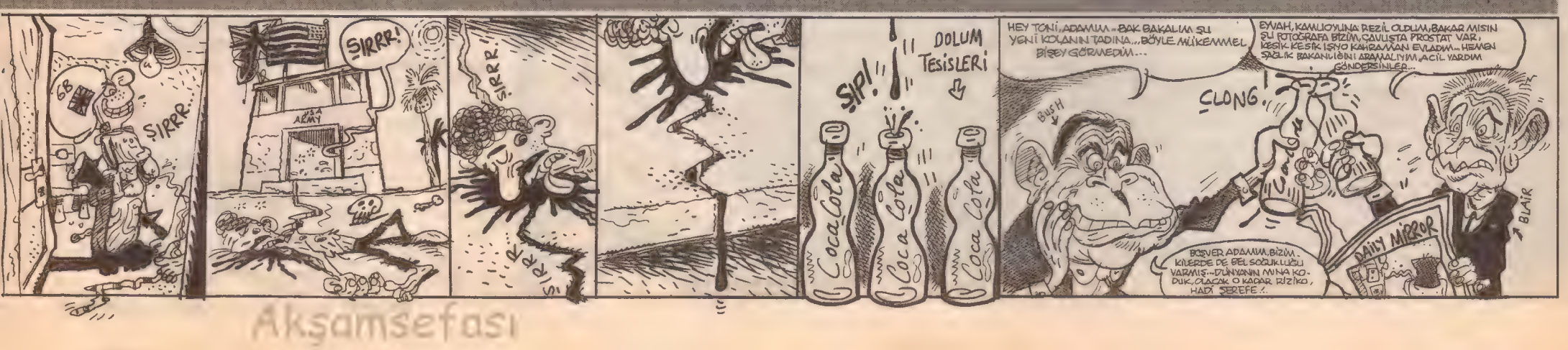

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

VÖSYM Bİ SAYISAL Bİ SÖZEL

1- Bir sınıfta okuyan öğrencilerin 22'si atılgan ve titiz, 17'si kırılgan ve miskin, 11'i titiz ve miskin, 7'si ise direk ruh hastasıdır... Ama sorumuzun bununla bir ilgisi yok. "O halde niçin bunlardan bahsettiniz hocam, niçin?" sorusuna aşağıdaki yanıtlardan hangisi verilmeli idi?

a) O sınıftakilerin hepsi maymundan gelmiştir.
b) O sınıfta çilli üçüzler var, ikisi yanyana oturur, biri hemen arka sırada.
c) O sınıfta üstüste oturanlar var.
d) O sınıftakilerin hepsi maymuna gitmektedir.
e) Bu gibi konular abesle iştigaldir. (Abesle iştigal: Saçmalığın illegal işgali. İllegal: İlle gel anlamında.)

2- Aşağıdaki tümcelerin hangisinde "pasaj esnafı ağzı" ağır basar?

a) Bugün tümce diyeni, yarın bigün tünaydın da der mınahom!
b) Müslüm Gürses'in "Kıyak Bitti" adlı kasetini pasajda dinlemeyen kalmadı. Muharrem dahil!
c) Kızılderiniz ayrı kızılderili apayrıdır monşer!
d) Uyutulmuş birer birer; eski dostlar, eski dostlar!
e) Kaldım duman içi dağlarda, sevgili AKUT nerelerde?!

vo@leman.com.tr

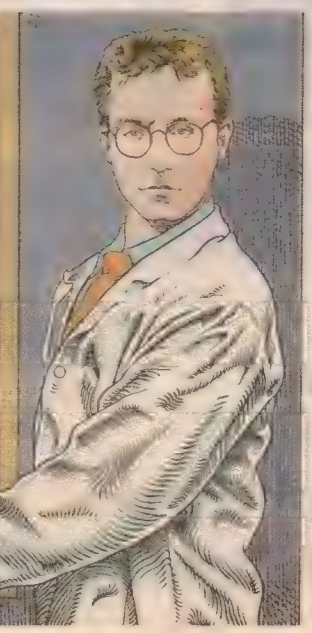

SIKILHAN

Atilla Atalay

- Alo, Sıkılhan, ben Hırgürkan. Usta çok kötü bozuğum be, gel beraber bi muhabbete kaçalım, kafamız dağılır. Bak güzel ortamlara sokarım seni, komple aklını aldırırım, sabahlara kadar full fantazi, anladın? Ortanca Abim Dövsıkcan üç klübün güvenliğine bakıyo, her âleme akarız, ortamdan ortama sekeriz, ne diyosun?

- Eheh... Hoca naapıyon sen yaa, akşama Kurtlar Vadisi var. Laz Ziya, Testere Necmi'yi kafasına Bonus Peruğu giydirip kan fışkırta fışkırta kesicek diyolar, kaçmasın...

- O dizi toptan Bonus Kafa oldu artık olm, Çakır öldü, her şey bitti. Ziya'ya filan, kimseye güvenim kalmadı. Damadına sahip çıkamadı alemde. Ben senaryocu yaradılışta bi insan olsam önce onu doğratırdım. Seyretme, artık "Liz Ziya" denilen o çapsız gevşeği. Biz bi grup arkadaş terkettik o diziyi, sen de terket, hem de sevme...

- Peki madem.

- Kadirizm de çöktü canına yanıyım, dağ gibi adama peruka taktılar. Bunlara bozdum zaten ben kafayı. İşte diyorum, biraz alemlere kaçıyım bünyeye baktırıyım da soona kafayı toplayıp yeni bi akımla döniyim. Yanlış anlama seni de boru bulunsun diye götürmüyoruz yanımızda, olayları inceliycen, dönüşte "Hırgürkanizm"i kaleme alıcan. Hade atla gel, siyah ceket pantol giy.

- Usta ben gelmiyim, konu derin ve geniş, çok çalışmam lazım çook.

- Olm konu ben diil miyim lan şerefsiz .Ne şekil konuşuyosun yavuşak, benim nerem derin ve geniş? Bittin olm sen, yanlış insana yanlış cümleler kurdun. Sana en sarısından bonus perukası taktırmayan Hırgürkan folloş olsun. Alo... orda mısın? Orda kal lan, şerefsiz.

- Sıkılhan naaber olm, lan çişli, tanımadın mı, ben Ömür Dayın. Ee naapıyon bakalım, nası gidiyo fikfik işleri? Lan yaşıyosunuz olm bee, şimdi daha sandalyeye oturunca ayağı yere deyen manita iş tutuyo yaa. Erken geldik dibine çaktığımın dünyasına... Alo? Orda mısın?

- Burdayım...

- Ordasın ama kim bilir aklın nerde? Bu yaşta senin aklın fikrin düdüktedir ahaha... Eee, gezdiriyon mu bari bol bol çocuğu? Bana bak, tam yaşındasın, bırak gezsin birine takılıp kalma... "Fanta" diyolar ya o hesap: "Fak And Never Tolk Againnn". Vur kurtul politikası, uhuhu... Bana bak, alıp götüriyim demiyosun Ömür Dayı'yı ortamlara. Yok mu olm kır saçtan tecrübeden hoşlanan leplepi gibi cıvırlar haa? Pikniğe gideriz sallarım salıncakta... Tabi ööle ortamlarda bana "Dayı" demen gerekmiyo, "Ömür" desen yeter.

- Ömür, kapatıyorum.

- Gene mi iş üstünde aradık lan... Normal ama bu yaşta aklın başka neye çalışıcak. Oldu kapa bakalım. Vay düdükçüye bak, ne zaman arasak yiyişte, meşgul... Normal ama bu yaşta akıl düdükte olur. Ahah... Alo?... Peki... Götüür...

- Alo, var ya, duyduklarına inanamıycaksın Sıkılhan, Bunalgül ben.

- Hakkaten inamıyorum Bunalgül. Demek sensin, nasıl oldu da aradın?

- Yığıvrançleşme Sıkılhan! Ben her hangi bi şeyi ya da birini arıyo diilim. Başka taraflara çekmiyelim konuyu lütfan. Yaa senin de aklına ne desek ööle şeyler geliyo yaa. Her neyse... Ayşe Arman var ya, hafta sonu "elektronik orgazm kiti"yle ilgili yazdı okudun muu?

- .....

- Alo? Sessiz kalıp konuyu başka yere çekme lütfan. "Orgazm Kiti" diyorum. Böyle şeyler yazılıp çizilebilmeli bence. Havaalanında gümrükte, elektronik orgazm kitini bomba zannetmişler, bööle elektirik dalgaları, artı, bi sıvısı var ondan içiyosun. Bazıları "Bööle şey yazılır mı" diyo. Niye ki, di mığ? Adamın biri de Viagra'yla ilgili deneylerini yazdı, ben okumadım da Büzge özetledi. Ben bunlara normal diyorum. Kendi aramızda konuşuluyo zaten bööle şeyler. Di mı? Ne var şimdi bu lafta, al söölüyorum: Orgazm Kiti...

- Malezya Plantasyon Tiki var bende Bunalgül... Tik işte, elimde diil, kapatıyorum...

- Yığıvranç, Moron ve Ötesisin Sıkılhan. Aş bunları artık, iki tane laf konuşulamıyo seninle yaa. Hayvan kiti noolucak, tıksindirme servisi, eşşoğlubeşkübik.

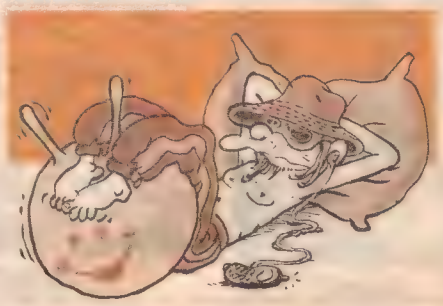

sklhan@leman.com.tr / http://www.atillaatalay.netfirms.com

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

MÜGA KODUMUN NE İŞİN VAR LA BURDA... GONUŞSANA DÜNYAYI ELE Mİ GEÇİRCEENİZ HA?!

İĞDE MNİYET

LA OLUM O DÜŞÜRTTÜĞÜN UGANDAYİRENİ EMNİYETE ÇEKTİK İNCELİYOZ...ZATİ HERŞEY ORDAN BELLİ OLCAK... DAHA FAZLA YIPRANMADAN GONUŞ İŞTE...

ŞRRAAAK

Bİ...BİZ DOSTUZ.

ABİ BU OLAY BİZİ AŞÇAK MİLLİ MENFAATLERİ FALAN BIRAKIP, NASAYA MI HABER ETSEK.!

PIR PIR

PIR PIR PIR

DAHA HIZLI DAHA HIZLI GIRPIN LEVENTLERİM.

BU GEMİLERİ HAVADAN UÇURMA İŞİNDE MUVAFFAK OLAMIYCAZ GALİBA PADİŞAHIM.!.

TAMAM ANLADIK O ZAMAN KARADAN YÜRÜTSÜNLER...

BU NE LAN ACELE POSTA YAZIYO...MEKTUP GÖNDERİLELİ 8 AY OLMUŞ.!.

AT HASTAYDI PARASINDAN DÜŞERİZ...

POSTA

DELİKANLIYSANIZ KAÇMAYIN LA, AVRADINI ZKTİKLERİM.!..

HER TARAFINIZ SAMURAY OLSA KAÇ YAZAR LAYN ?!

VRRRN VRRN

AFERİN İSMAİL, BIRAKMA PEŞLERİNİ... BEN DE GELİYORUM...

BU İMAN, BİZDE OLDUĞUNA YANI GERİ HOLİVUDUN GÜNDEMİNE DE GİRER BEST SELLERİN DE MİNA KOB.!

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

TEŞEKKÜRLER TÜRKİYE

YAZ-ÇIZ: MELİKŞAH

BU KİM LAN ŞİMDİ? PSST! BİLADER, NE GELDİN DİKİLDİN SAYFANIN ORTASINA?..

SANA NE! BİZARARIM MI VAR SANA!

EVET VAR! SENİN YÜZÜNDEN İNSANLAR HİKAYEYİ OKUYAMIYO... BAS GİT HADİ!..

E HADİ GİDİYOM, AL DÖTÜNE SOK KÖŞENİ..!

ÇATIRT!

KISA METRAJ 1

HEEYYOOO... HEEY... SELAM DÜNYALI BEN DOSTUUUM...

İYİ..! HADİ ŞİMDİ GİT BANA ŞURDAN Bİ YARIM KASARUYLA, BİDE KISA SAMSUN KAPSEL..!

FAKAT DÜNYALI "KASARLI" NEDİR? KISA SAMSUN NEDİR?.. ANLAYAMIYORUM SENİ...

ARKADAŞIM... SEN GİT SÖYLE BAKKALA, O VERİR...

İYİ DE BAKKAL DEDİĞİN NEDİR? SENİ HALA ANLAYAMIYORUM DÜNYALI?..

HAY DÜNYALI SİTSİN SENİ YAA!.. MUNA KOYİM ONU ANLAMIYOM BUNU ANLAMIYOM... E O ZAMAN ARAŞTIRMADAN ETMEDEN NİYE GELİYON BİLMEDİĞİN GEZEGENE!..

BİDE GELMİŞ BANA DOSTLUK TEKLİF EDİYOR... ESSOOLUEŞ-ŞEK!

BABANİN DONLU GEVŞEK GİT DE ÇEKK... AHI AHI AHHH!..

LAK!

BAK BAK! İŞİNE GELENİ NASIL DA BİLİYOR URUSPU ÇOCUĞU! HADİ SİTTİR GİT ŞİNDİ!.. SİTTİİİİRRR!..

SİTTİRDİĞİN YERE MUM DİKTİR, EVLENDİĞİN KARIYI BANA SİTTİR!.. AHI AHIHI ARNCUK!..

BİTTİ...

ZBAAM!

ÜLEAN! PARÇALARIM ULAN BU KÖŞEYİ!

LAN YÜRÜ GİT KÖŞEMDEN SİTTİN ATTIN KONSEPTİ!..

ECZADİNİ SİTECEM LAN SENİN!

OY OY OOYY!

AAAAAAA AHH!

KISA METRAJ 2

KİME TUZAK KURUYON LAN SEN!

NE İYİ ETTİN DE GELDİN TOYGAR ABİ, DUR Bİ ÇAY DEMLİYM HEMEN SANA...

SAOL KOÇUM İÇMİYCEM ÇAY...

YOKSA KARNIN MI AÇ ABİ, HAZIRLIYIM Mİ YİYECEK BİŞEYLER?..

TOKUM ASLANUM, YEDİM DE GELDİM...

NESKAFE?.. TÜRK KAAVESİ?

İÇMEM...

ANANI... AHH!

HIAH!

ABİ, EFKARLI GÖRDÜM SENİ, İSTERSEN Bİ BÜYÜK KAPIP GELİYM TEKELDEN? HE?

İSTEMEZ!..

YORRAK VAR TOYGAR ABİ! İSTER MİSİN YORRAK?!

OOOW! YEAAH !!!

ABİ, YENGEDEN AYRILMAK YARAMADI SANA YAA... APAYRI Bİ HAL ALDIN ÇIKTIN MINA KOYİM! LA... TAMAM... YAVAŞ!..

AAGH!

HHIAAAAAAHHH!

YETER ULAN YETEEEAR!..

ZIÇARIM LAN BEN BU KÖŞEYE! AASINA DA ZIÇARIM ULAAN!..

DÖTÜMÜ SİLERİM LAN HER YERE!..

EEH YETER LAN!..

AĞĞH! IMIN! IRSINI SİKİM!

BİTTİ...

Köşenin "isim babası" Suat Özkan'a: "Teşekkürler abi".

PANTOLON

METİN FİDAN

GEL SEN DE YAPTIR HADİ!.. BAK ÇOK NERİS BİSİY SİGORTA YAPTIRMAK!.. GELECEĞİNİ DÜŞÜN!.

SİTTİRET, YOK BENİM GELECEEMDE BİŞEY!.. SEN YAPTIR! BEKLİYOM BEN HADİ...

ÖYLE DEMEYİN BEYFENDİ... ALLAH KORUSUN, YANGINI VAR, KAZASI VAR, BİN TÜRLÜ!..

BEN KENDİM YANGIN OLMUŞUM... BU POSTER NE GÜZEL BE! BİZİM YİĞEN İSTİYODU BÖYLE BİŞEY... NERDEN ALDINIZ HANFENDİ BUNU..!

RAAT EMEKLİLİK!

SEL YANGIN BİRKIZ

KASKO + YANGIN

İÇERİ GELMEK İSTİYO GALBA... AÇIYUM MI CAMI?..

HAYIR.. BIRAK SEN İLGİLENME... ONLUN KEDİSİ DİİLO/GECELERİ ARASIRA UĞRUYO İŞTE...

ŞEY DİYO BAK: ONA Bİ GÜVENSEM DİYO, HEP ONLUN KEDİSİ OLABİLİRİM DİYO!.. GÜVEN NE DEMEK TAM OLARAK?..

İLİŞKİLERDE, YAKINLAŞMAYI SAĞLAYAN ÇOK ÖNEMLİ BİR DUYGU!..

E, İŞTE AÇIYUM CAMI YAKINLAŞSIN! ?!?! HAA BİDE GÜVEN LAZIM YİNE?..

ERGUN ABİ YA! HAYATTA EN ÖNEMLİ ŞEY ZAMAN MI SENCE, YOKSA SAALİK Mİ? BAK, ZAMAN ÖNEMLİYSE, HEMEN SAATİME BAKIP OSMANNA BULUŞMAYA GİDİCEM! YOK EĞER SAALİKSA, BAŞIM AĞRIYO BİRAZ, ŞU HAPI İÇİCEM...

ULAN HEM GİT, HEM DE YÜRÜRKEN HAPINI İÇ!.. SALAK!..

HAYATTA EN ÖNEMLİ TEK BİŞEY YOKTUR ARKADAŞIM, ÇOK ÖNEMLİ PEK ÇOK ŞEY VARDIR... HEPSİNE GEREKEN DEĞERİ VERMEK LAZIM...

ŞİMDİ İYİCE KAFAM KARIŞTI, ASIL ÖNEMLİ ŞEY, DENGE YANİ!.. EN ÖNEMLİ TEK BİŞEY MUTLAKA OLUYO İŞTE...

İNANILMAZ BİSİY OLDU SAYIN SEYİRCİLER!.. KULAĞIMA BİTIRI ÇEKİP REKORLAR KİTABINA GİRMEK İSTEYEN HALİT FİDAN'IN ŞU AN KULAA KOPTU!.. EVET, KOPTU...

ABİ BİDAKKA!.. PAMUKLA, AZICIK... DİSPANSERE GİDELİM HEMEN!.. BAK KULAAN BURDA, BENDE...

YAA İSTEMEM GİT!.. ULAN NASIL ÇEKEMEM YAA!.. NASIL!.. OFF!.. ALLAAM!.. ÇILDIRİCİM!.

metinfidan@leman.com.tr

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

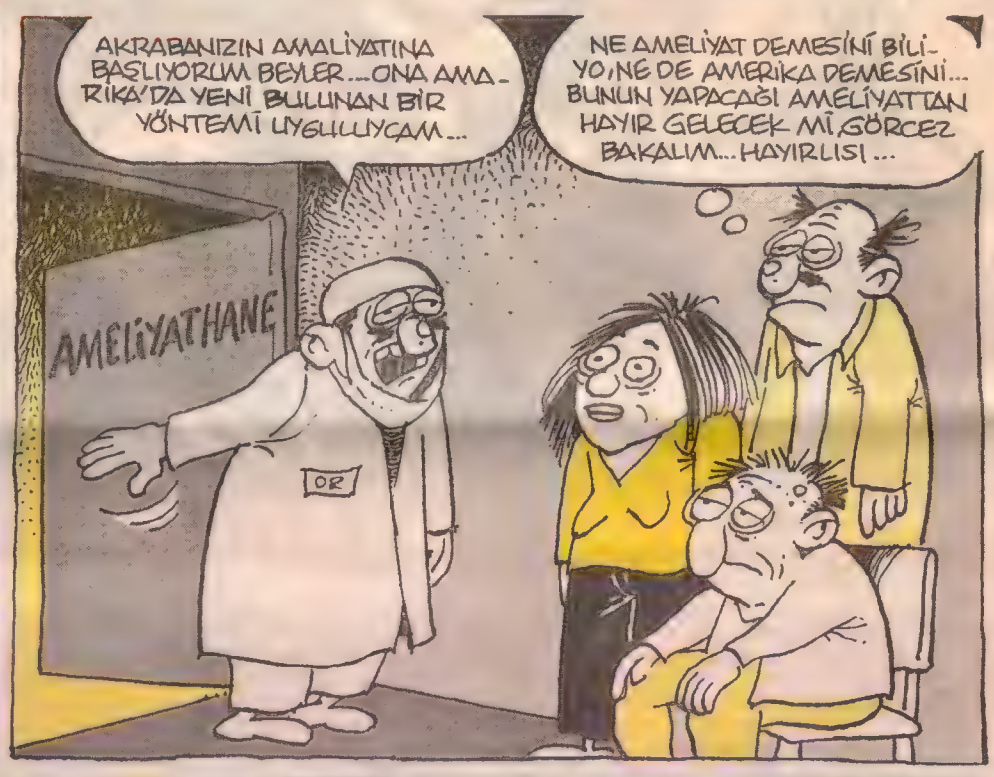

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

KAFALARINI DUVARLARA ÇARPIP ÇARPIP GELDİLER!..

Şikayet edemez... Hayal edemez... Neler olabilirdi? Silemez... Ama hayatın kahır ve musibetlerine boklu könne kutibalarında beraberce mukabele ederler!!.. Ama bize direndikleri için öldürmeyiz onları... İtaat etmeleri de yeterli değildir... Güç acı çektirmek... Aşağılamaktır... Onları mükemmelleştiremiyorsak, gaza dönüştürüp, geçmişle gelecek arasında yokedmeliyiz.. Kimden mi bahsediyorum... FAKİRLERDEN!! Ama enteresandır... Bunların çocukları ana, babalarından çok daha güçlü ve deli doludur... Ben de küçükken, bu çocuklardan, deli cesaretlerinden korktum... Tirstim... Yalınayak bayırlardan atlarlar, kafaları duvarlara çarpıp kan revan içinde gelirlerdi... Bağırtılarının acıdan değil, öfkeden olduğunu anlayıp tırstım!. Gübrelerin içinde eşindiler... Koyun yalaklarında yuvarlandılar... Ama daha [illegible] TV'de "Sabah Şekerleri"ne denk geldim... Türkücü Mahmut Tuncer'i davet etmişler... Memleketin en keyifli, muhabbet dolu türkücüsü... Fukara geçmişinden bugüne getiriyor muhabbeti... "Mutlu musun?" diye soruyo bi eleman... "54'te, çocuğun kumbarasını kırıp askere gitmiştim... O zaman da mutluyduk.." diyor... "Açıktan, 3 gün evden çıkmayıp karımla uyuduğumu bilirim... O zaman da mutluyduk..." bi de böyle bi fakirlik modeli varmiş işte... Gaz lambasının aksisleri ile mayi haline gelmiş bir yudum pırlanta...

KOZMİK TÜCCAR MERCAN DEDE

"Mercan Dede"yi duymuşsunuzdur... Arkın Allen... Tek özgün di-ceyimiz... Mevlana'yı sufizmi elektronik müzikle harmanladı... (yani hepimizin yapmak istediği şeyi) inanılmaz tuttu bu aroma... Sonra da mevzuyu kozmik bir tüccarlığa dönüştürdü... Artık bu sibernetik gönül ürpertisi, sosyete partilerinin vazgeçilmez eventi olmuştu... Üstelik bu yüce "Dede" lakabını nerden, kimden almıştı?.. Arkın'la dostluğumuz 4-5 yıl evvelime dayanır... Antalya'da bir iş mevzusunda buluşmuştuk... Ebru sanatıyla uğraşıyordu, geçmişinden bahsetmişti... Cebinde 3 kuruşla Amerika'ya gitmiş... Helaları temizlemiş... Sabretmiş, sebat etmiş... Bi ara burda babaerenlerden ney çalma dersleri almış... Müzikler, performanslar... Bugün son durum bu.. Derginin biri geçenlerde bunu "Türkiye'nin geleceğine yön verecek 100 genç" arasına sokmuş... Tesadüf, bu haftasonu kalabalık bi mekanda Mercan'ı gördüm... Yine etrafında sosyetik kızlar... "Bu mudur?" dedim... "Bu zırtapozların hepsi gelip geçici... Görmüyor musun?" dedim... Alkol denizinden bana bakarak... "Haklısın, Teoride ve Pratikte.." dedi... O kadar... Gerçi Hz.Ömer'de gezerdi... Ama adalet sahibiydi... Gittiği yerde haklıyı haksızı ayırırdı... Ama helal olsun sana... Maske yüzüne boşluk bırakmaksızın oturuyor... Bakalım, öte dünyada Mevlana'ya ne gibi egzantrik açıklamalarda bulunacaksın...

GUSÜLHANE'DEKİ FELLAH!

Adana'nın fellahı meşhurdur... Suriye kökenli insanlar... Arap uşakları... Eskiden mahallede üç-beş tane vardı bunlardan... Hepsi de fukara insanlardı... Bi tanesi gençten bi çocuk... Sersefil bir şopar... İhtiyar babası ölmüş... Caminin önünde üç-beş kişi... Biz de caminin önünde elemanlarla top oynuyoruz... Bu fukara fellah habire ağlıyor... Gusülhaneden imam çıktı... Cenazeyi yıkamış... Rahmetlinin yakını kim dedi... Bizimki o dakka ağlamasını kesti... "Benim" dedi... Ölü yıkama ücretini istedi... 20 lira... Çocuk bezginlikten ağlıyormuş meğer... Birden sinire kesti... "Naptın hocam seri... Sanayi mahallesinde bile koca kamyonlar 5 liraya yıkanıyor..." On liraya anlaştılar sonunda...

BALODA MISIN PEZEVENK?

Bela sokaklardan oluk oluk akıyor ve Cihangir'de polisten tık yok... Hepsi Taksim'de dolanmakla meşgul... Haftasonu Mercan Dede muhabbetinden sonra eve geldim... Gece 3,5... Tam da bizim apartmanın önünde, apartman komşumuz bir kız, korkunç bi tecavüze uğruyordu az kalsın... Bakkal falan yetişti elinde silahla da, zor kurtuldu... Gaspçılar da tam gaz devam... Yine birisi, aynen benim gibi gaspa uğramış Cihangir'de... Yine benim gibi "bari sim kartı verin..." demiş... "Haaaktır ordan!.. Baloda mısın pezevenk?" diye tersleyip gitmişler... Bizim ATOM dergisi çizerlerinden Melikşah'ın babası da iki hafta önce, gece, Üsküdar'da derbeder olmuş... Bakmış iki adam bi çocuğu dövüyor... Çocuk feryat figan bizim babaya sanılmış... Kurtar beni diye... Kolpaymış meğer... Çocuk babanın cebinden, bankadan yeni çektiği 4500 dolan (birikmiş tek para) çalıyor!.. Baba çocukla başetmeye çalışırken, bi yandan da yoldan geçen birine telefonunu veriyor... Hemen polisi ara diye... O lavukta telefonu alıp kaçıyor!!! Çocukta para!!! Ne yardan geçiyor... Ne serden yani!! Müthiş bir organize iştlik... İsyan, ahlaksızlık ve delilik temizlenmeyi beklemez... Diri diri göm ya da hadım et... Yetmez... Proleter bölgelere gideceksin... Su rezervlerini kirletecekesin... Kasten frengi kapıp geri döneceksin... Velevki zihnin hala temizse, vurulmayı talep edeceksin...

CEZMİ ERSÖZ

Trenden Bana, Sus, İşareti Yapıyorlardı...

Yanımda olsaydı sorardım. Gördüğüm her rüyayı o da görürdü çünkü.

Yıllarca birbirimize duyduğumuz sevgiyi bize sırlarını veren rüyalarımızda sanmıştık.

Yastığımda, boynunu sardığı eşarbı duruyor, o hep orada. Kokusu yıllardır hiç eskimedi. Giderken son sözü: **Sen benim gördüğümü görmüyor, ben senin gördüğünü artık görmüyorum** oldu. **Herkese inanıyorsun, her gördüğünü gerçek sanıyorsun. Herkese kendini anlatabileceğini sanıyorsun. Hem biliyor musun bazen senin bu içtenliğin bana inandırıcı gelmiyor,** oldu.

Dehşet içinde uyanıyorum ve yapayalnız kıvranmaya başlıyorum yatağımda, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. Bu geceki rüyamı da ona anlatamıyorum...

Ülkedemde iç savaş çıkmıştı!.. Evet, rüyam buydu.

Telaşla sokağa fırlıyorum ve rüyamın gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Her tarafta silahlı çatışmalar ve büyük küçük iç savaşlar oluyordu. Bir çok silahlı grup vardı ve kimin kimle savaştığı belli olmuyordu. Arada bir çatışmaların ortasından ürkütücü homurtularla tanklar geçiyordu. Bir tuhaf şey daha keşfetmiştim: Eğlence yerleri açıktı. Çatışmalar, katlamlar, tutuklamalar olurken öbür tarafta kimi insanlar hiç bir şey yokmuş gibi içki içip eğleniyorlardı. Zaman zaman eğlence yerinden çıkan kimi insanlar ise çatışmaya katılıyorlar, ölüyorlar ya da öldürüyorlardı. Gördüğüm her yerde nedensiz bir şiddet yaşanıyordu... Ama bütün bunlar eğlenmeye devam eden insanların neşesini kaçırmıyordu. Sadece arada bir ellerindeki çeşitli renklerdeki bayrakları sallayarak tuttukları tarafa moral veriyorlardı!.

Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamalıydım. Biraz önce karşı grubu, elindeki silahıyla taramış, şimdi de silahını yeniden doldurmak için duvarın arkasına sığınan bir adama: **Siz kimden yanasınız, iç savaş değil mi bu, değilse nedir bu olanlar?** diye soruyorum. Bana küçümseyerek bakıyor ve: **Boşver, böylesi daha iyi, diyor, açık açık dövüşüyoruz işte. Gizli saklı yok. Hem barıştan nefret ederim ben, barış iki yüzlüdür. Savaşta herkes kendi olur.** Sonra bir an gözleri aydınlanıyor ve omzumu tutuyor. O an tanıdığım bir kaç kişiye benzetiyorum onu: **Bu iç savaşı merak ediyorsan, çocukluğunun geçtiği mahalleye gidip bakacaksın,** diyor, **oralar burası gibi olmayabilir. Devlet oralarda daha güçlü...**

İşte o an içimden bir çığlık atıyorum:

Gecikmişliğin, pişmanlığın çığlığı bu: Arkadaşlarım, kardeşlerim, annem, babam!

Çocukluğumun geçtiği mahalleye nefes nefese geliyorum. Burası evimizin o serin, o büyülü bahçesi işte. Çiçekler, sebze bahçesi, bahçıvan kulübesi... İşte kırmızı balıkların yüzdüğü çamurlu havuz. Çocukluğumda hep yaptığım gibi, sevdiklerimi yaşıyor ve mutlu görmek için dilek tutuyor, cebimden çakımı çıkarıyor ve parmağımı ucundan kesiyorum. Ilık, ürkek kanım havuzun suyuna karışıyor. Havuzdan, kırmızı balıklardan çocukluğumun bütün şarkıları yükseliyor. Şarkılara güvenip hemen evimizin ön tarafına geçiyorum. Ama şarkılara rağmen evimizin ön tarafında silah sesleri duyuyorum. Biraz daha yaklaşıyorum ve her tarafta evlerin alev alev yandığını görüyorum. Çocukluğumda kızak kaydığımız tepede siyah üniformalı adamların ellerindeki silahlarla etrafı kasıp kavurduğunu korku ve derin bir acıyla farkediyorum...

Annemle babam merdivende oturmuşlar yanan evleri seyrediyorlar. Yanan evlerden çıkan alev yüzlerini bazen aydınlatıyorlar bazen gölgelere sokuyor. Babamın başında bir köylü kasketi, annemin üzerinde ise bir şalvar olduğunu görüyorum...

Anne burada iç savaş mı çıktı? diye soruyorum. Annem başını evet, der gibi sallıyor, yüzüne dikkatle bakınca incecik ağladığını farkediyorum: **Peki arkadaşlarım, kardeşlerim, onlar nerede?** diyorum. Bu defa babam: **Onları götürdüler, seni de götürecekler. Biz yaşlılara ise ceza olsun diye bütün bu dehşeti seyretmemiz emredildi.**

Etrafıma bakıyorum, bir çok yaşlı karı koca evlerinin merdivenlerine annem babam gibi oturmuş ve onlar gıbi köylü kıyafetinde her şeyin yok oluşunu anlatılması güç bir korkuyla izliyorlar. Birden bir başka tepede siyah üniformalıların ateşine karşılık veren silahlı bir grup görüyorum. Yanlarına aralarında tanıdık birini bulabilmenin çocuksu heyecanıyla koşuyorum. Ama tepenin daha yamacında durduruyorlar ve şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdüğümü soruyorlar **kimseyi öldürmedim ve öldüremem,** diyorum. Cevapları kesin oluyor: **O zaman aramızda yerin yok, geldiğin yere git!..**

Koşarak yine annemle babamın yanlarına geliyorum: S**öyler misiniz, beni siz yarattınız sizin korkularınızı, heyecanlarınızı, umutlarınızı, özlemlerinizi taşıyorum içimde ben. Şu an ne yapmalıyım? Kimseyi öldürmeden bu dehşete bir son vermek mümkün değil mi?**

Babam parmağını yavaşça dudaklarına götürüyor ve sus işareti yapıyor bana. Anneme bakıyorum. O da babamı başıyla onaylıyor. Babam bir eliyle bana sus derken öbür eliyle çatışan tarafların ortasından geçen bir treni işaret ediyor. Trenin penceresinde siyah üniformalı askerler tarafından esir alınmış ama hiç de esir alınmış gibi durmayan çocukluk arkadaşlarımı ve kardeşlerimi görüyorum. Yüzlerinde garip, ölümcül bir ciddiyet var, bütün gücümle bağırıp nereye götürüldüklerini soruyorum. Hiçbiri cevap vermiyor ve hepsi sözleşmiş gıbı aynı işareti yapıyor: **Sus!..** Tren ürkütücü sessizliğiyle geçip gidiyor, savaş tekrar başlıyor. Çaresiz hissediyorum kendimi, ama çaresizlik öğretici oluyor aynı zamanda. O an yaşadığım çaresizlik şimdiye kadar hep birilerinin düşünceleri ile hareket ettiğimi, içimden gelmese de hep birilerinin peşinden koştuğumu hatırlatıyor bana bütün çıplaklığıyla. Etrafıma bakıyorum son kez: Devlet güçlerine... çatışan gruplara, içinde bana, sus, işareti yapan insanların olduğu trene, babama, anneme, evimize, mahallemize...

Kendime bir gökyüzü ve hiç çıkılmamış bir tepe arıyorum. Uzakta, çok uzakta güneşin, sislerin aralığı yerde, bir tepe görüyorum. İçimdeki sezgi onaylıyor kararımı. Biraz önce kestiğim parmağımın sızısı aklıma geliyor ve o da bana, **evet orası,** diyor sanki... Var gücümle bu tepeye doğru koşmaya başlıyorum..

Babam arkamdan: **Hayır oraya gitme, orası yanlış taraf,** diye bağırsa da, ben onu dinlemiyor koşmaya devam ediyorum. Biliyorum ki yıllardır yüzleşmekten kaçtığım kaderimle orada yüzyüze gelecektim. Orada yaşayacağım sevinç de, yalnızlık da, oradaki ölüm de bana ait olacaktı.

O tepede içtenliğimi kanıtlamak için çırpınmayacak, içimdeki sevilme arzusunu doyurmak için cana yakın bir hayalet olmayacak, düşlerimdeki barışı sağlamak için elimi kana bulamak zorunda kalmayacaktım.

Yüzyüze geldiğim kaderim bana içtenliğimi kanıtlamak için değil, gerçek bir ilişki yaşamak için sevgiler, dostluklar yaşamam gerektiğini öğretecekti, böyle hissediyordum...

Ve deliler gibi yastığımdaki eşarbını öpüp, kokluyordum... Öyle derinden kokluyordum ki eşarbını sen de bu rüyayı gör ve yanıma gel diye öpüp kokluyordum...

Çıplak Bir Hayat
Ve ben kelebekler öldüğünde
geleceğim sana
kozalar yırtıldığında başlayacak herşey

Tüm aşkların failleri bulundu yüreğimde
saçları uçuştu ömrüme günahların
bilenip durdu tüm düşlerim sende
kanımı çektim damarımın
son kuyusundan
sadece etimle tırnağım arasında
bir yer kanardı
sen bu anayurdu her terkedişinde...
Can çekişen umarsız bir sevişme oldu
dokunmalar
baş kaldırınca geceler tenimle
ilmek ilmek söküldü ruhum yatağında
Yakamda kara günler taşıdım
imkânsızlık cumhuriyetiydi
güneş kentimde
mutluluk sabahları muhalefetti ömrümde
zamanları katlayıp katlayıp koydum
delik düşlerimle ceplerime...

Ve sadece bu zamanlardan artma tek bir
gün kaldı bana
kanatlarım yırtıldı, paslı tenine
değdiği anda
kozamı çoktan inceltti rüzgar
kelebekler öldü...
Yoktu kanatları düşlerin
ruhun olmadı hiç kozası
sana geliyorum...
Ormanından bir yaprağa sahip olmak için
bütün kelebekleri öldürmüşken
sana geliyorum...

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@leman.com.tr

* **Mersin.** 7 Mayıs Cuma günü saat 14:00 - 18:00 arası **Tekağaç Eylül Kitabevi**'ndeyim...
* **Adana.** 8 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00 - 18:00 arası **Adana Karahan Kitabevi**'ndeyim... Çakmak Plaza'da...
* **Bursa.** 13 Mayıs Perşembe günü saat 14.00 - 17:00 arası **Bursa Uludağ Üniversitesi**'ndeyim..
* **Bursa.** 14 Mayıs Cuma günü **Bursa Kitap Sarayı**'ndayım. Bursa/Heykel.
* **izmir.** 22 Mayıs Cumartesi günü saat 15:00-19.00 arası **Kuşadası Paprica Cafe**'deyim...

Hasan Başkan, Cem, Nil Kara, Neslim Ulusoyoğulları, Tülin, Ayfer Ketboğa, Selçuk Karakılıç, Varol Günaç, Canan Perdahlı, Neşe, Özgül Kılıç, Şukriye, Sema Şengönül, Eyüphan Erkul, Süheyla Önal, Sinan Ördekçi, Neslı yazdıklarınızı aldım sevgiyle

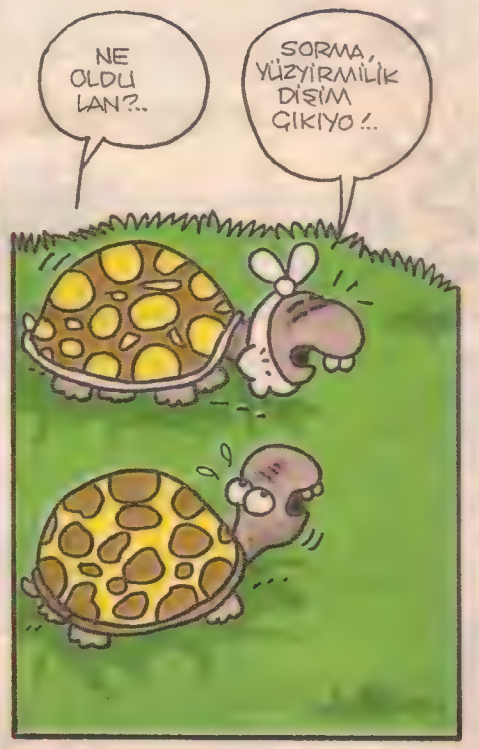

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

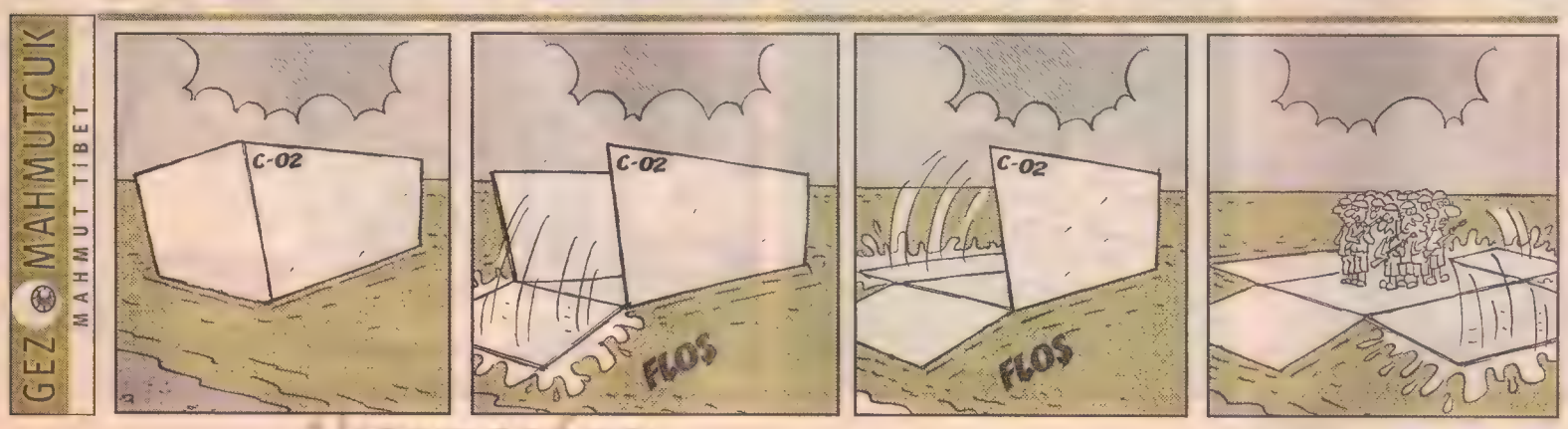

DUMURSAL ROPÖRTAJ KALENDER DERVİŞ'İN SOYULMASI, AR DAMARINDA SON NOKTA...

Bilenler bilir, Taksim, Beyoğlu, Cihangir civarında bir derviş gibi pozitiflik dağıtan, her önüne çıkana çiçek veren, onların ağzı dili yoktur diyerek, olmayan kazancının çoğuyla kedileri, köpekleri besleyen ve bu yöredeki herkes tarafından tanınan, bilinen, sevilen, peşinde köpekleriyle sokak sokak gezen bir kilimci vardır. Müteakip defalar eve, onun elimize tutuşturduğu çiçeklerle gülümseyerek gelmişizdir.. Kimseden para falan da kabul etmez. Sırtında kilimler, elinde her zaman çiçek dolu bir torba, yanında hep beraber dolaştığı bir dostu ve peşinde onu hiç bırakmayan bir sürü değişik cins köpekle birlikte, güzel muhabbetiyle kendisi gibi güzel İstanbul sokaklarını arşınlar durur. Nereye gittiği, nerede kaldığı bilinmez ama mutlaka bulunur. Mesela ben bugün konuşmak için onu görmek istedim, bekledim ve buldum... Velhasılı kelam, gel gör ki, herkesle hoş bir sohbeti olan, insanlara çiçekler sunan bu güzel insanı da bir gündüz vakti soymuşlar, üzerindeki bütün parayı almışlar... Gündüz vakti elinde fenerle adam arayan Diyojen'leri çok arayacağız önümüzdeki zamanlarda... Hani amiyane tabirle "çivisi çıktı" derler ya, hakikaten bu lafı şimdi idrak ettim. Dünyanın en soyulmayacak adamını bul soy deseler, o da bu adamdır. Kimbilir, sırtında kilimlerle falan görünce, soyguncular haplı kafayla uçmuş bir halde, uçan halı falan hesabı binbir gece masallarındaki zengin arap tacirlere mi benzettiler yoksa zavallı pozitif kilimciyi?..

Bu vahim olayı yazmak için, müsaade isteyip başına geleni kendi ağzından dinledim. İlk önce hafif ürperdi **"Bunları yazınca sonra bana bişey etmesinler, iyice bellemesinler beni"** diye ürktü, sonra olup biteni heyecanla anlattı. Saat dört-beş arası Cihangir Camii'sinin şadırvanında akşam namazı için abdest alırken **bir kız ve bir erkek** bıçaklarla önden arkadan saldırmışlar. Üzerindeki emanet 90 milyon lirayı ve dediğine göre biraz da Arabistan parası olmak üzere dayamış bıçakları hepsini almışlar. Arabistan parası neydi anlayamadım o da ayrı bir konu neyse, sonrasını kendi ağzından dinliyoruz. **" Biri önden biri arkadan, dayadılar bıçağı, eller yukarı kıpırdama dediler. Bağırdım bağırdım kimse çıkmadı. Önde kız, arkada erkek dayandılar, çöktüler üstüme..."** Bu olaydaki kız faktörü beni düşündürüyor... Nihayet kapkaç motifine kızlar da girdi ha, işte şimdi tam oldu, **Kill Bill 2** gibi **Kill Kilimci 2** soygun vizyonunda... **"Kimse yok muydu ortalarda?"** diye soruyorum, anlatmaya devam ediyor, "Cami avlusunda benden başka kimse yoktu, ama ordaki köşedeki anahtarcı gördüğü halde korktu çıkmadı, bişey yapmadı..." **"Ee senin yanında hep köpekler olur, ahbababınla birlikte..."** "Köpekler de yoktu o da yoktu, abdest almaya gittim, akşam ezanından önce onlardan ayrıldım..." **"Belki bulurlar hırsızları, karakola gittin mi?.."** "Gittim, gittim ama onlar neetsin, karakol soyulmuş adamlarla doluydu, bana sıra zor geldi. Nasıl bulacaklar o kadar hırsızı... Kötü insan çok. Hemi de geçenlerde başka bir camide cuma namazı kılan bi polisin ayakkabısını çaldılar, sessiz sedasız bişey demeden yalınayak gitti valla..." **"Abi seni buralarda bütün herkes tanıyor, soyguncular da tanıyordur mutlaka..."** "Yok yok buranın adamı değiller, 30 senedir sokaktayım, asıl ben herkesi tanırım, buranın adamı değildiler.." **"Osman Abi son bi diyeceğin, insani bir sitemin var mı?.."** "Benim kimseyle döğüşüm olmaz, kavgam olmaz, diyeceğim birşey yok, Allahından bulsunlar..."

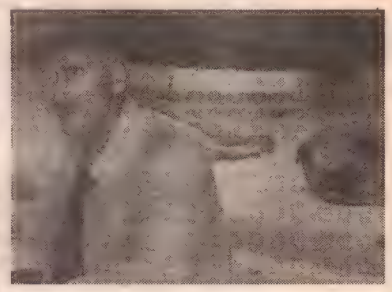

GÜNERİ İÇOĞLU

Akşamsefası

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

Dünya Sayın

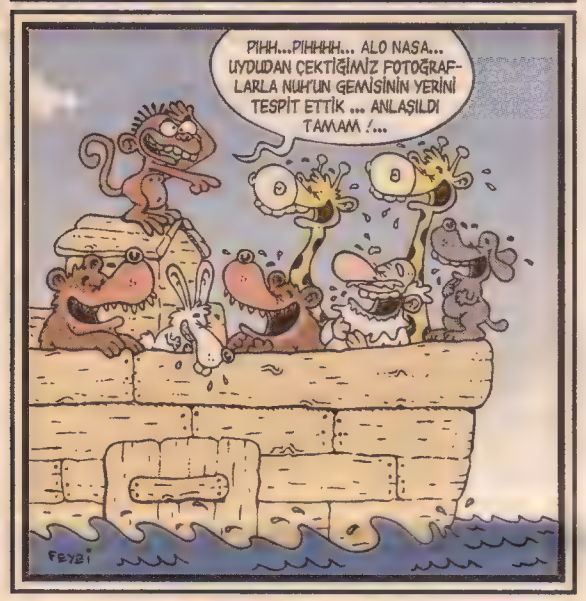

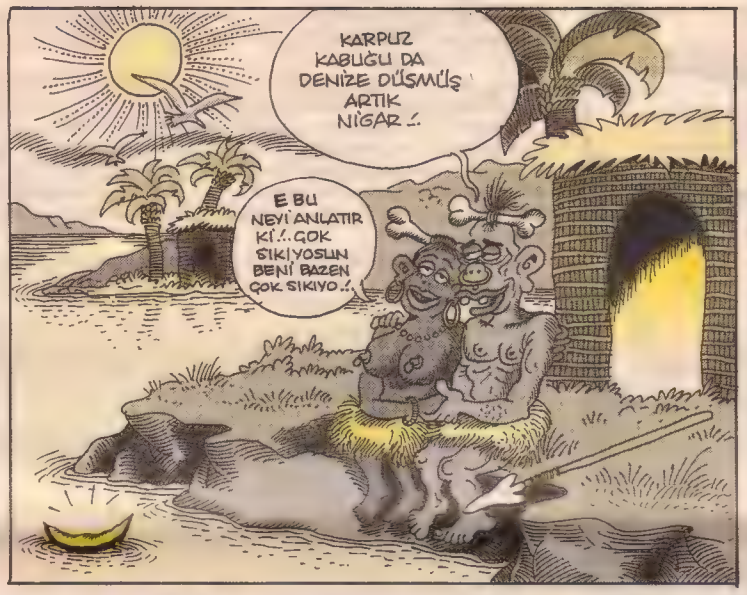

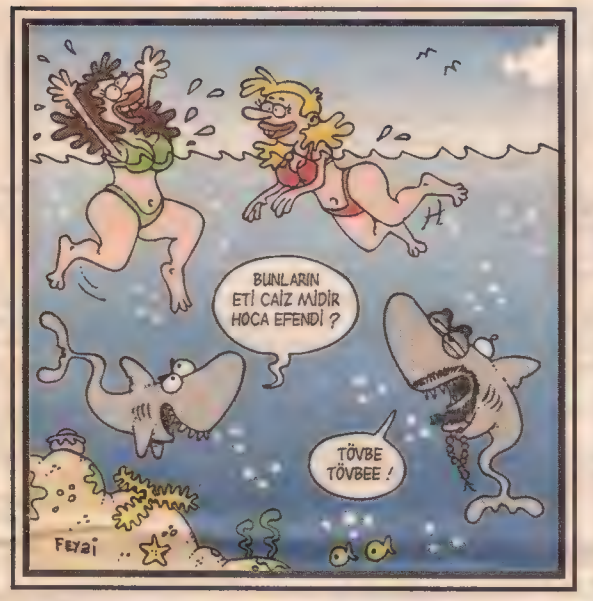

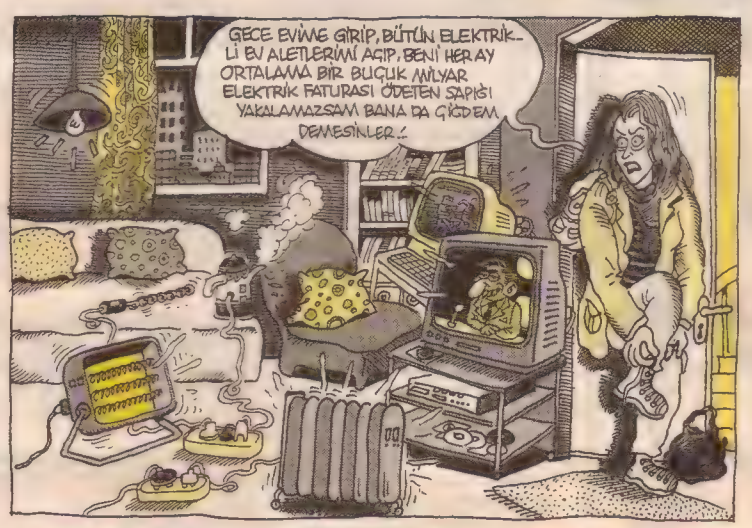

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

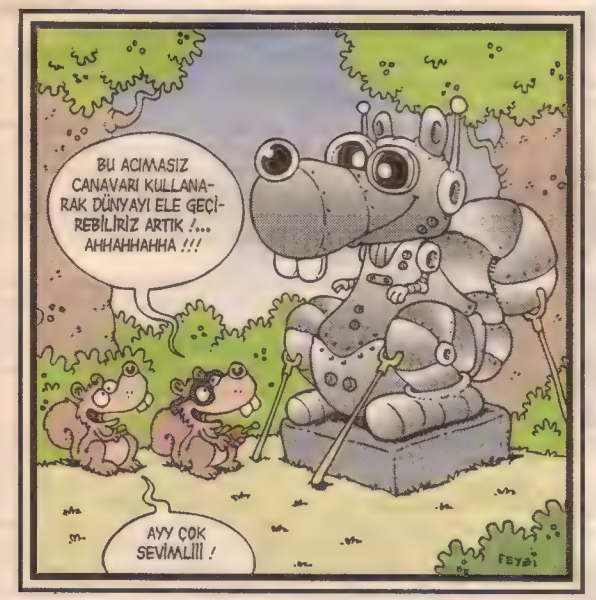

GEÇEN HAFTADAN DEVAM...

Az sonra...

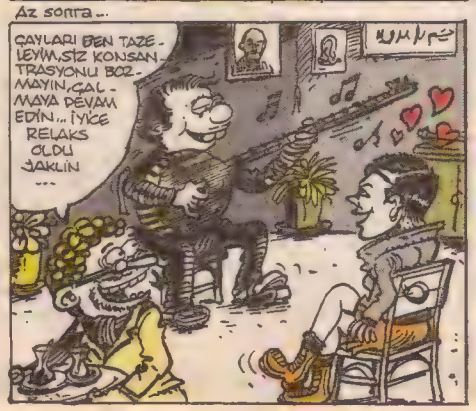

dumur@leman.com.tr

Akşamsefası

behicpek@leman.com.tr Behiç Pek

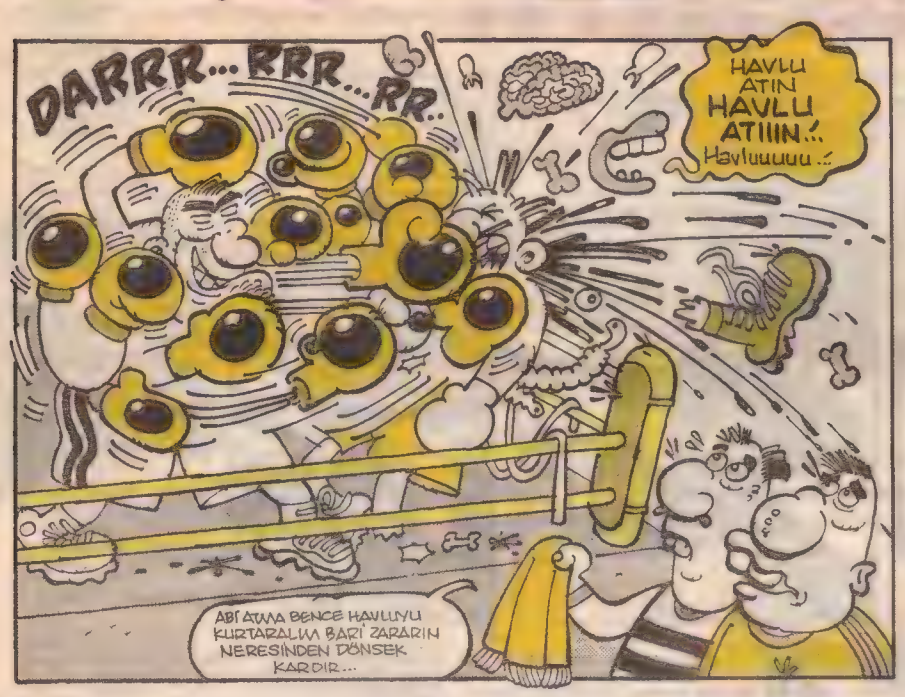

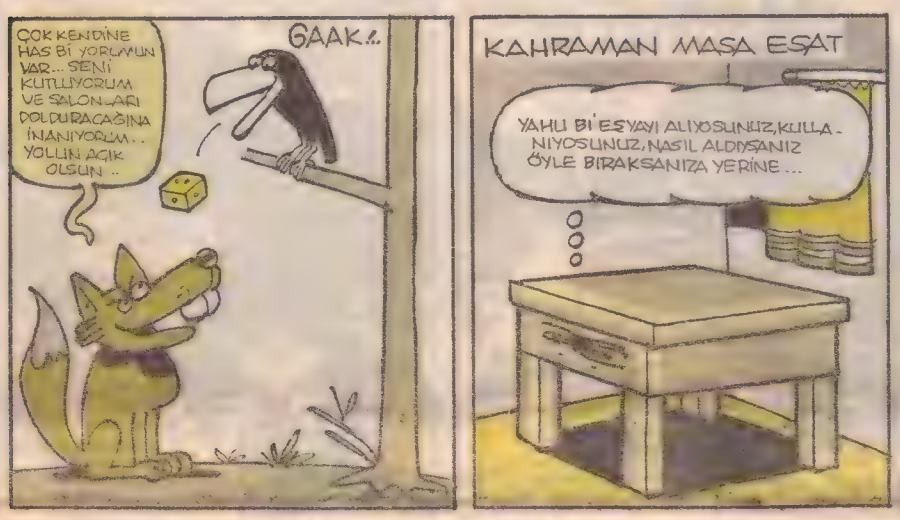

GÜÇ GÖSTERİSİ

Nihat Genç

Öteki-siz Edebiyat Dergisi'nin Nisan 2004 sayısı İran Edebiyatı'na ayrılmış. Yayına hazırlayan Haşim Hüsrevşahi, Ülkemizde yıllardır yaşayan İranlı bir doktor. İran'ın modern ve efsanevi şairi Füruğ'u Türkçe'ye çevirisi muhteşemdi. Şimdi, Öteki-siz dergisinde modern İran edebiyatı baştan sona incelenmiş.

Dergiyi okurken Mevlana'yı İran Edebiyatı içinde biri olarak takdim edilmesine şaşırmayın. Haşim Hüsrevşahi, Madımak'ta yakılarak öldürülen yine doktor şair Bahçet Aysan'ın da arkadaşı. Haşim ağbiyle dostluğumuz da burdan gelir. Şimdi kalkmış, İranlı şairleri Türkiye'ye davet ediyor. "Komşu Kapını Aç" adında bir projeyle önce edebiyatın kapılarını açmayı deniyor. Doğulu aydınları buluşturmak, geç kalmış ama çok heyecan verici toplantı. Tarihini, dergiden öğrenebilirsiniz. Edebiyatçılar Derneği de boş durmuyor, Arap yazar, şairleriyle ortak toplantılara başladı, hayırlısı.

Öteki-siz Dergisi'nde 1950/60'lı yılların İranlı şairlerinin şimdi tam da bizler gibi düşünüp yazdıklarını görünce duygulanıp ağladım. İşte size ağladığım mısralar. C.Hakkı Zariç'in bir mısrası: "Bağdat için gül ağaçları dik İstanbul'un alnına!"...

Hakkı Zariç'in Toz Mevsimleri adlı şiiri de şu mısralarla başlıyor: "Belki açık unutulmuş pencereler için..."... Bilmem bu mısralar içimizde birşeyleri kaynatıyor mu? Yalnız Golesorhi değil, dergideki tüm İranlı şairler, Mısır'dan Filistin'den, Orta-Doğu topraklarının birleşmesinden söz ediyor. Ya da şiirlerindeki mutluluk, bu toprakların kültürünü estetize etme gayretinden çıkıyor.

Şunu anlıyorum, bizim edebiyatımız dışa kapanırken, İran edebiyatı komşu ülkelere, tarihsel kültürel bağları olan coğrafyada yakın zamanlarda deli dolu at koşturmuş. Bu toprakların kültür ağbisi gibi.

Bu güzeller güzeli özel İran Edebiyatı sayısını yapan Haşim ağbiyi kutluyor, yüzüne de söylediğim gibi, böyle çalışmalar için can atanları kutlamak yetmez, ayaklarından öpüyorum...

***

(Flaş flaş flaş... Türk devletiyle Suriye arasında ilişkiler başdöndürücü şekilde ilerliyor... Yüksek tahminim ve büyük beklentim Türkiye'yle Suriye on yıla kalmaz birleşir... Bu topraklarda yüz yılın en mutlu haberi... Türkler ile Araplar'ın yeniden yanyana gelmesi hem ABD'nin, hem de Avrupa Birliği'nin bütün hesaplarını boşa çıkartacak... Turkler ile Araplar'ın yanyana gelmesi öyle büyük bir sinerji doğuracak ki, zincirin halkaları tahminlerin çok ötesinde büyüyecek... Bunları nerden soylüyorum? Çok ciddi bir şekilde olup bitenleri izliyor ve sevinç dolu şaşkınlığımı engelleyemiyorum...)

***

Doğu-Batı Dergisi ise bu sayısını aşka ve divan şiirine ayırmış. Divan Edebiyatı'ndaki şu muhabbetin, bülbülün anlamı nedir, uzun uzun yazılar. Ancak, Ahmet Atilla Şentürk "Osmanlı Şiirinde Aşk'a Dair" yazısında güzel ve ilginç şeyler söylüyor.

Şentürk, divan şiirinde eşcinsellik temasını işliyor. "Bu şiirlerde soyut insan güzelliği işlenmesi tercih ediliyordu", diyor.

Bu şiirlere günümüzde cephe alanlar, homoseksüel temayüllerin ürünü olarak görmekte ısrar ederler, diyor. Oysa, tam tersi. Bu şiirlerde erkek tasvirleri çok kullanıldı. Hatta, peygamberin kaşı, gözü, dudakları, saçları, yani, maddi unsurlar övülerek kelimelerle çizildi. Bu şiirlerde "dilber" deyince akla karşı cins, gelir. Oysa, gönlü cezbeden demek olan dilber, Allah'tır, peygamberdir, padişah, mürşit, hoca, yahut can dostu arkadaş, demektir.

Yani, divan şairinin maksadı, yaratılmışların en şereflisi olarak nitelendirilen insanı övmektir. Şairler güzelliği en abartılı, çarpıcı şekilde vurgulayabilmek için dilin ve zekanın her türlü inceliğinden yararlanır.

Nasıl Yunanlı heykeltraşlar erkek güzelliğini mermere işlemiş, divan şairleri de insan güzelliğini, erkek güzelliğini, aynen bir heykeltraş gibi bu sefer kelimelerle, soyutlayarak işlemiş.

Batıda erkek güzelliğini işleyen her heykeltraş eşcinsel mi? Hayır. Mutlak bir güzellik peşinde, bir form, biçim olarak, insanın güzelliğini yüceltiyor. Divan edebiyatında, Allah'la insan arasında gidip gelen muhayyel bir sevgili tipi var. Bu hayali sevgili tipini birçok divan şairi "erkek" olarak resmetmeye çalıştı.

Yani, insan güzelliğinden yola çıkarak ifade edilen Allah sevgisi, tasvirlerinin, günümüzde eşcinsel olarak yorumlanması cahillerin işi. Velhasıl divan şiirinde yaşayan aşk'ın ne olduğunu bilmeden ortaya atılmış iddialar.

Bizde resim ve heykel sansürü olabilir, ancak, kelimelerle ne resimler ne heykeller inşa edildi. Kelimelerle öyle sahici, öyle güçlü erkek güzellikleri tasvir edildi ki, birileri kalkıp eşcinsel edebiyatı demeye dahi kalktı.

Yani, batı, erkek güzelliğini heykellerine işleyince, buna incelik ve büyük sanat diyoruz. Bizimkiler erkek güzelliğini kelimelere işleyince, buna, neden ibnelik, diyoruz!..

Üç-dört yıl sonra yeniden Trabzon'a gidip Öğretmen Okulu'nda konuşma yaptım. Aynı hafta içinde İstanbul, Çanakkale ve İzmir'e gittim, tabii ki o hafta yazımı yazamadım. Trabzon beni hayretler içinde bıraktı. Trabzon olmuş Paris. Trabzon'daki kızların rahat, havalı giyimleri Ankara'da yok sanki. Asıl şaşırdığım, henüz birkaç yıl önce, şehrin yansı nerdeyse başını kapatıyordu. Şimdi koskoca kalabalıklar içinde başını kapatan birkaç yaşlı nine! Bir halk bu kadar hızlı mı değişir. Biri geliyor bir tokat, kapatıyor, başkası tokat, açıyorlar. Dirayetsiz halk. Ne açmalarına sevinin, ne kapatmalarına. İnançları siyasi rüzgarlara göre değişiyor. Halk değil; hamur. Gelen istediği şekilde yoğuruyor!.

Samsun'dan Sarp'a otoban faciasını biliyorsunuz, dağları, sahilleri, binlerce koyun üstünden beton yaptılar. Ve Samsun'dan Sarp'a altı yüz kilometrelik yol, yanyana apartmanlarla dolu. Bu mesafe içinde bir tek apartmanlık boşluk yok. Buralara bir zamanlar, Karadeniz, deniz, orman, yeşil gibi şeyler deniyormuş.

Sağ siyaset otoban ve apartmanlarla koskoca bir coğrafyayı yirmi yılda ters düz etti ve bundan şikayetçi olan da yok. Ne olup bittiğini bilmeyen topluluklara "halk" denebilir mi? Bugün Samsun'la Sarp arası aralıksız apartman. Ve her biri bıçakla soyulmuş elma gibi dağlar! Hürriyetleri bu ülkede yalnız müteahhitler kullandı.

Fransız yazar Alain'in Varlık Yayınları'ndan çıkmış "Mutlu Olma Sanatı" kitabı, yüzyılımızın en önemli birkaç kitabından biri. Alt tarafı kısacık öğütler. Toplasan yüz sayfayı geçmez. Dünyada taklidi en çok yapılan kitap. Ülkemizde de onlarca yazar Alain'in onuncu sınıf taklitlerini piyasaya sürüyor, ancak, ruh, beyin sakatlayıp, okuyanları bozuyor! Bu nasihat kitaplarının inceliği, derinliği, tadı, felsefi okşayışı, dengesi kolay değildir. Şahsım, Alain dışında bu tadı tutturmuş yazar/kitap göremedim.

Alain'i 17 yaşımdan beri tanırım. Bu küçük kitabı üç/dört yılda bir yeniden elden geçiririm. Yaşım 35'i geçene kadar bu minik kitabın tadına vardığımı söyleyememem, kuru, soğuk, sıkıcı bulurdum. Ne zamanki başımdan korkular, aptallıklar, iftiralar, sendelemeler geçti, işte bu minik kitap ilahi bir tad vermeye başladı. Aklınızda olsun, bir zamanlar takvim yapraklarındaki gibi özlü, veciz sözlü yazarlar vardı.

Nedenini bilmiyorum, bahar yağmurları başlayıp çayırlar fışkırıp dağlar yemyeşil örtülerini giyince kendimi Alain gibi konuşurken bulurum. Sert yağmurlar ve tatlı rüzgarlar yalnız ağaçları bir güzel çırpıp yıkayıvermiyor. Parkta, bankta oturmuş ihtiyarların her birini Alain gibi görmeye başlarım... Banklarda, güneşin yönüne göre yer değiştiriyorlar ve sonunda akşamın sarı ışığında hepsi akşam güneşi alan tek bir bank etrafında toplanıyor...

Avcı/toplayıcı çağlarda kalsaydık ne güzel olurdu. Şimdi, hergün kendimizi sınadığımız, kendimizi savunduğumuz, hergün herşeye cevap yetiştirdiğimiz bir çağdayız. Bin türlü tehditle sokağa çıkıyoruz. Münakaşacı, cevap hazırlayıcı, savunmacı bir zihnimiz var. Başkalarına saldırmak için durmaksızın sorular hazırlayan bir beyin!

Vahşi adamlar silahlarıyla gelmiş hertecoğullarının ülkesini yakarak yokederek işgal etmiş. Bunun nesini tartışacaksın. Ama böyle değil. Milyonlarca sayfa analiz, uzman. Burada artık söylenecek ne var ki herkes hergün yüzbinlerce kelimeyle savaşa katılıyor. Siyasi, sosyoloji, felsefi bilginiz çok olsa ne yazar? Farklı birşey mi söyleyeceksin. Bu kadar çoktu da bilginiz savaşların en çok en bol olduğu çağda niçin yaşıyoruz.

Analizciler, yorumcular, bilginler, büyüyüp çoğaldıkça, savaşlar da çoğalıyor. Tartışmacı bu beyin yüzünden hergün herkes savaşıyor. Birey dediğimiz insanın hakları o kadar çoğaldı ki, her birey hergün bir ülke gibi topyekün savaşa iştirak ediyor. Her birey tek tek, tüm tarihi üstleniyor, ya da kinleri, öfkeleri, topluyor, tüm tarihi, değerleri, tüm dinleri yargılayıp kesip biçip, savaşa katılıyor!.

Bol yağmurlar sonrası çişe serpiyor. Bahar nihayet geldi. Dile geldi toprak. Fışkırıp yaprak oldu. Tohuma ateş düştü. Acısı neşeye döndü. Ciğeri yaprak oldu. Çatladı ve bir yeşil patladı. Büyüyen yeşil zevkler! Dağ bayır çayır park, orman, cilve, naz, arzuya döndü. Haberler getiriyor hayattan. Her biri küçücük kubbe gibi minik çiçekler, her biri bülbül gibi. Gece gündüz durmaksızın büyüyecekler. Parmak uçlarımla dokunsam. Nabzını duyabilsem. Esrarı bir küçük heyecan mıdır? Toprağın buluttan hafif giysisi şimdi bir küçük can mıdır? Yaprak dahi değil henüz bir kıvılcım. Duymadı henüz rüzgarın yağmurun hayatın ağırlığını. Serçeleri bülbülleştiren bahar, bir daldan öbür dala nasıl sabırsızlıkla atlıyorlar. O minik yapraklar üstünde coşarak neyi dillendirecek. Toprağa feryat mı ektiler? Titreyen bir can, şu minik yaprak kan mı doldu... Kimbilir canı hepimizle sohbet istiyor...

Minicik çayır çiçeklerinin önünde banklar.. Geçen kıştan kalmış yakılmamış odun parçaları gibi ve her birinin paltoları, yüzleri odun renginde ihtiyarlar. Ağır aksak bin zahmetle gelip oturuyorlar. Sıkıntılarını kimseye açmayacakları yaştalar. Ardiyede satılmamış kalmış budaklı odunlar gibi. Ağaçların yanına hangi heyecanları taşıyorlar. Söz yok. Ofluya puflaya oturup, bir ah çekiyorlar. Bahar, havayı sert yağmurlarla yıkamış. Sonrası rüzgar bir güzel çırpıp bir güzelce ovmuş. Ya da insan parktan başka nerde neşeli yüzler görebilir. Baharın mutlu edemeyeceği insanlardan yapma bizi yarabbim. Kimseden kendini eğlendirmeyi beklemeyen ihtiyarlardan yap bizi yarabbim!.

Manzaranın en dingini ihtiyarlık, bir küçük dağ parçası gibi dizilmişler. Somurtur gibi. Şu koca, karmaşık dünyayı hazmetmek kolay mı? Hep böyle güzel bir ihtiyarlık için avukat sayısı bol insanlara küfrettim. Biliyorum, insan ihtiyarlamaz, beden, göre geçire kemikleri nazikleşir. Nezaketin farkedilmediği herşey neşemizi sıkıntıya dönüştürür. Zarifliğimizi, yalakalık gibi, bize muhtaç gibi anlayan faşistler dünyasıyla kuşatıldığımızı yıllar sonra anlayacağız. Bir kenara çekilmeyi becermenin mutluluk olduğunu biraz geç anlayacağız.

İhtiyarları izliyorum, oturmaları, yer değiştirmeleri, sohbetleri. Minicik, sarı, mor çiçeklerden çok, geride bıraktıkları savaşı zihnimde yeniden yaşıyorum. Bazen, hastalanmanın sevinci bile iyileştirir hastalıkları. Uzun yaşamak için insan, hayatı unutacak kadar dışarda mı oturmalı.

Çok yoksul toprak zeminli gecekondularda, kapısı hiç çalınmayan, unutulmuş, çorbasını bulamayan ihtiyarlar tanımıştım. O yoksulluk içinde vücutlarına nasıl derin bir inançları vardı... Küçücük hastalıklarını hiç umursamadan yaşıyorlardı. Hala, ihtiyarlığı, hastalık ve acıları, panikle değil, nezaketle karşılamasını biliyorlardı. Belki de ihtiyarlık, lüzumsuz binlerce korkuyu sonuna kadar yaşayıp, öğrenip, hepsini tüketme sanatı!..

Bir defasında yaylada bir çobanla karşılaştım. Çoban, havlayan köpekleri susturdu. Yanına çömeldik. Birden karşı yamaçlardan bir ağaç çatırtısı sesi geldi. İki köpek birden atıldı. Çoban köpeklere bağırdı, sus, geri gel, dön... Köpeklerin yaşlı olanı havlamayı hemen kesip, küsmüş gibi geri döndü.

Ama genç olanı, havlamayı daha da kudurarak sürdürdü. Çobanın emrini de dinlemedi. O sesin geldiği yere doğru kapaklanmış saldırıya geçmişti. Çoban, bilgelikle, "Bir tehlike olmadığını o da öğrenecek, ama bunun için biraz yaşlanması gerek!"... Oysa ben hala bir tehlike varmış gibi yırtınarak bağırmayı sürdürüyorum.

Belki de gençlik dediğimiz, telaş, hep kaygı, endişe içinde kötü kötü düşündüğümüz yılların adı. Belki de ihtiyarlık, gençliğin kaygılı acılarıyla kudurduğumuz hayallerin hiç ciddiye alınmadığı, gülüp geçtiğimiz yaşların sanatı!.

Belki de ihtiyarlık, içimizden seslenen her soruya cevap yetiştirmek zorunda olmadığımız yaşların adı. Belki de gençlik, her sıkıcı soruya büyüteçle bakmaktan kurtulamadığımız yılların adı.

Kendimiz dahi inanmadığımız için iyileşen hastalıklar. İyileşme üzerine mi, hastalık üzerine mi yoğunlaşmalıyız? Freud hastalar üzerinde çalışıp batı düşüncesini hasta etti. Dostoyevski'den beri edebiyat hastaların üzerinden gelişti. Batı edebiyatı hastaların edebiyatı. İnsanı felaket gibi anlatıp düşünceyi felaketlerden doğmuş yaratıkların malı yapıverdi! Oysa baharın güzelliği, coşkusunda değil, kayıtsızlığında. Bahar ıkınmadan güzel olabilen yerin adı. Beğenilmek, takdir edilmek arzusu taşımadan güzel olabilen güzeldir.

Devlet tiyatromuzu Carl Ebert adında bir yahudi kurdu. Cüneyt Gökçerler, İrfan Şahinbaşlar, Mahir Canovalar, bir yığın seçkin tiyatro adamı yetiştirdi. Ancak, hepsi Yunanlı eserler oynadı. Oynadıklarının ertesi günü hemen kalkıp Atina'ya koşup, Paris'e koşup, orda da, üstelik, Türkçe oynadılar. Nasıl, oldu mu, becerebildik mi, batılı olabildik mi, kendilerini beğendirmek için. Olmadı. Rezil oldunuz. Yunanlılar iki yüz yıldır Karagöz'ü oynatır, bir kerecik gelip bize oynayıp "yahu oldu mu?" diye gösterdiler mi?..

Onlarca Yunan, Fransız, İngiliz Klasik oyununa yüzlerce devlet sanatçısı tam elli yıl aralıksız emek verdi. Sonunda dönüp Türk halkının ve kendilerinin hala anlamadıkları, "saçma" oyunlar oynadılar. Ionescu'nun saçma tiyatrosu, Becket'in, hiçlik, boşluk anlamsız tiyatrosunu yüzlerce kez sahnelediler. Aydınların, halkın kafası o gün bugün darmadağınık. Kimse çözebilmiş değil. Çünkü çözülecek şey değil. Gerginlik, bıkkınlık, kasvet, "oyunun" konusu olabilir mi, oldu işte, hatta, oyunun felsefesi oldu. Şekspir, ihtirastan, kıskançlıktan, hükümdarlıktan ve ahlaktan bahsediyordu, bu adamlar neden bahsediyor? Hasta ruhlarının klinik tiyatrosunu yaptılar. Ruh hastalıklarını batıdaki her boku deşeleyip yiyen aydınlarımıza bulaştırdılar. Yaşamın neşesini bozdular. Akıl hastalarına devletimiz milyon dolarlar ödeyip en güzel sahnelerini elli yıldır şatafatla ve lüksle açtı. Aydınların kafalarına, beyinlerine sıngıngayla, sümük, balgam doldurdular.

Geçin bunları. Şimdi şu parkta, elleri bakırlaşmış, yüz kemikleri budaklaşmış şu ihtiyarların sevinci, hangi bilgelikten fışkırıp buraya gelebildi. Uçak hızlıdır ancak, sizi gezdirmeden götürür. Ne kadar alçaktan gitse de, köylerin sakinliğini, duruluğunu gösteremez. Birden lafa girenler, ne tehlikeli insanlar. Haberler, siyasiler, TV'ler, batının sineması, herkes bu yüzyılda birden lafa giriyor. Beyne batırılan zehirli oklar gibi, hemen kana giriyor.

Parklara, kendimi değil, laflarımı gezdirmek için gelirim. Hikayelerimi döndüre döndüre anlatırım. Hikayelerimin tadı konusunda değil, gezindikleri yerlerdedir. Bakın, batının kurgusu, Yunan'dan beri, ana temadan hiç ayrılmaz. Eski Yunan tiyatrosu, Şekspir, kuralları koymuş. Ya da izlediğiniz bir film. Hepsi ve oyundaki herkes ana temayı hiç taşmadan merkez fikrin etrafında konuşur, yaşarlar.

Diyelim Sezar'ın oyununu hatırlayın, Brütüs, diğerleri, hepsi oyun boyu Sezar'ı devirmekle meşgul. Ama yani, Brütüs'ün çişi hiç gelmez mi, ya da Brütüs, berbere, terziye gitmez mi? Batı kurgusunun böyle ara nağmelerle işi olmaz. Ayrıntıdır deyip küçümser. Ayrıntılar güzeldir deriz ya da.

Oysa doğunun hikayeleri / sanatlarında ayrıntı herşeydir. Masal, hikaye anlatan, Leyla ile Mecnun, ya da Binbir Gece, ya da Karagöz, hepimize dünyayı döndüre döndüre anlatır. Hiç alakasız yerlere gideriz. Bu yalnız yazılı / sözlü hikayelerde böyle değil. Süsleme sanatlarında da böyle. Kıvrımları dolaşır, daireler dolaşır, süsler, yapraklar birbirine girer. O kadar değişik yerlerden başka yerlere uzanırlar ki, doğunun süsleme sanatlarında "merkez", "ana tema" yok olur. Peki sanat nerde, konusu nedir dediğimizde, dolandıkları, gezindikleri, kuşattıkları yerdedir, deriz.

Oysa bugün hepimiz batının kurguladığı hayat ritmi içinde yaşıyoruz. Dakkada

anlatır dakkada görüşür, dakkada halleder, dakkada öğrenir geçeriz, dakkada mezuuyu çakızlar, dakkasında konuya gireriz. Hergün o kadar çok insan köşesinde, dizisinde, haberinde hemen, anında ana temaya birden hızla giriyor ki. Dur oğlum ya... Bir dolanıp gelsen...

Böyle hikaye böyle kurgu olmaz. Birileri döndüre döndüre, şu lafları gezdire gezdire anlatmalı, parkta, çayırda böyle döner döner, doymaz, yeniden döner gibi. Koskoca bir insanın ömrünü, uçakla / hızlı trenle geçer gibi izliyoruz. Kökünden yanlış hikayeler kökünden sakat hayatlar veriyor bize. Bu kurgu öldürdü bizi. Şu minicik çiçekler bir dakikada mı fışkırıyor. Bir anda mı yokolup ölüyor. Bu binbir türlü güzelliğin içinde gündüzün ve gecenin ve bin türlü böceğin bin türlü rüzgarın onları usul usul ve hafif hafif ateşte sakince günler boyu nağmelerle coşturduğunu göreceksiniz. Bu çiçekler de döne döne, geze geze büyüyor.

Batının bu hayatı, TV'si, sineması, kahramanları, uzayda yaşıyorlar gibi, birden girip birden çıkıyorlar, birden yüz tane ders verip kayboluyorlar. Şu bizim sanat müziği. Türkülerin uzun havaları. Bitmeyen ara nağmeler. Büklüm büklüm uzanan, yayılan, genişleyen ve yüceliklerini bu genişlikte bulan müziğimiz. Oysa, batının kurguladığı bu hayat, bizi tetiğe yerleştiriyor. Hep tetikte yaşıyoruz. Telaşta, ölümcül kıvrımlarda, mermiler gibi hızla bedenimize giriyor öğrendiklerimiz. Böyle öğrenilmiş hayat, dersinin, hayrı olur mu? Geviş getiriyor diye budalalıkla, aptallıkla aşağılanır koyunlar, şu makineleşmiş insanın küstahlığına bakın, tabiatla bile dalga geçiyor... Oysa, şu uzun havalar, şu leylii leyli, ya da, aman amaaan diye uzayışları...

İhtiyarlar parkta. Kimbilir ilk defa kendi hikayelerini zihinlerinde döndüre döndüre lafları gezdire gezdire dolaşmanın zevkini yaşıyorlar. Belki bu yüzden sabah erken vakit banklara diziliyorlar, akşama kadar geçmiş gitmiş ne çok şeyi dağ bayır dolandırıp duruyorlar. Neden kağıt oynamaz, içki içmezler. Unutmak, meşgul olmak hızlı trendekilerin işi. İhtiyarların önünden yüzlerce genç, orta yaşlı, eşofmanlarıyla kan ter içinde koşuyor. Aşırı sağlık. Çağın modası. Zindelik. Sabah sporu. Yeni bir yaşama sarhoşluğu.

Sanki yaylım ateşine tutulmuşlar gibi kaçışır gibi koşuyorlar, büyük bir saldırı varmış gibi, dağınık, arkalarına bakmadan koşuyorlar, gelen mermilerden sakınmak için koşuyorlar.

İhtiyarlar bu hızlı trendekilerle ilgilenmiyor. Koşanlar, duranlar, kaçanlar, oturanlar, haraket zihni düzenler diye bir büyük Tanrı var artık. Hangi hareket? Tek tek hepimiz her geçen gün biraz daha hareket istiyoruz. İştahlı, hırslı hareketlerimiz. Soyut bir nara atıyor kaslanmız hayata: "Kolay kolay teslim olmayacağım" der gibi inatçı. Kötülükleri, yenilmeyi, çirkinliği aklımıza getirmemek için yangından kaçar gibi koşuyoruz...

Fazlasıyla sinirli bir korku, ihtiyarlar, bunların boş korkular olduğunu biliyor, ihtiyarın ki fazlasıyla sihirli bir bekleyiş. Magazin sayfaları, TV'lerin sabah sporları, herkes ayaklanmış, isyan halinde, "hareketlenin" diyor. Koşun, kaslarınızı gevşetin, şurayı da çalıştırın, şurayı da ovun, bütün kaslar, kemikler isyan halinde!

Hangi hareket, bu bir insan eylemi mi? Hayır, kasların eylemi. Vücudumuz, gündelik neşemiz için spor. Bu neşe mi? Ne çok üzülsek, paniğe kapılıp endişelensek, çaresi bu, kalk, yürü, hareket, kaslar, vitaminler, koş... İnsan kaynakları servisleri, halkla ilişki uzmanları, felsefi metinler yayınlıyor, ayet gibi inanıyorlar, sabahleyin bir tatlı günaydın demek, şirketin cirosunu yüzde elli yükseltiyormuş, rakamlar, anketler sunuyorlar...

Sosyal, siyasi, topluca hareketleri kimse bilmiyor, düşünmüyor, sevmiyor, aklının ucuna dahi getirmiyor. Artık hareketler tek, tek.. Herkes tek başına, herkes kaslarının derdinde. Toplum denen üstün bir varlık için hareket yok. Kemiklerimiz için hareket. Bir toplum olmadan, zevk, sevinç, neşe bulabileceğimizi bize bir kere inandırmışlar. Bu soyut hareketleri zavallı kaslarımıza, kemiklerimize kandırıp, hakiki insan işte böyle olurmuş, diyorlar.

Sabah sporu için soluk almadan don gömlek parklara koşan büyük insanlık. Acıyalım mı? Bir insanı ancak toplum kaldırabilir, ahlak, gelenekler, üretilenler, kaynaşma... Tek bir insan bedenin acılarını, kasların ağırlığını kimse tek başına kaldıramaz. Ama anketler böyle diyor, sabah sporu ciroyu artırır, rantabl. İçimizden birileri sıyırır, yırtabilir. Böyle şanslar olabilir, hızlı trenden ikiyüz kişi birden atlasa iki yüzü de ölmez, birkaç kişi hafif sıyrıkla kurtulur. Hepimiz parklara koşalım, yırtabileceklerin sayısı değişmez...

Hızlı tren, artık kader, Tanrı. Delirmiş makinist artık Tanrı gibi dokunulmaz. Yüzlerce arkadaşımız var, Anap döneminden beri sıkı liberal. New York Borsası'nın kapanış rakamlarını almadan uyuyamıyorum, diyor.

Iraklılar'ın Felluce direnişini, gururla, insanlığın onurlu kavgası gibi algılamıyoruz. Iraklılar direndikçe borsa düşecek diye etimiz bokumuza karışıyor. İçimizden yine yüzlercesi hızlı trenden kliniklere atlayacak.

Bırakın şu tek tek hareketleri, topluca, hep birlikte gidip makinisti aşağı atalım diyenler çıkmıyor, onlara deli gibi bakıyoruz. Bir zamanlar toplumlarda toplu siyasi, sosyal hareketler vardı. Böyle bir tarih vardı. Hiçbiri kendi kasları, kendi vücut dinginlikleri, ovma, ovulma yerlerini bilmiyordu. Tek amaçları, hep birlikte makinisti tekme tokat dövüp alaşağı atmaktı. İnsanlıktan umut kesildikçe parklara koşanların sayısı çoğalıyor. Ahlak bitince kaslara tapınmaya başlıyoruz. Şimdi, Iraklılar, Amerikalılar'ı kovarsa, Amerikan ekonomisine bağlı Türkiye'nin yüzbinlerce insanı parklara daha çok koşacak...

Bakın TV'lere, basınımıza, Irak'taki savaşla ilgili yepyeni bir literatür üretti. TV'lerin son harikası haberleri şu cümlelerle vermek: "Amerika Felluce'de Güç Gösterisinde Bulundu"... Güç Gösterisinde Bulundu, kavramını ne çok kullanıyor basınımız.

Felluce'de savaş var ve Amerikan birlikleri ağır tank, helikopterlerle insanları yakıyor. Öldürüyor, saldırıya geçiyor. Ama TV'lerimiz haberi böyle yorumlamıyor. Saldırıya geçti, ise hiç demiyor. Tankların sayısını artırdı, diyor. Sonra, geceboyu nükleer bombalarla katliam yaptı, hiç demiyor. Tepelerine bomba yağdırdı, kıyımdan geçirdi, koca şehri yok ettiler, hiç denmiyor.

Ne diyorlar: "Amerika güç gösterisinde bulundu!"...

Şimdi basın konseyimize, üniversitelerimize, kültürlü aydınlarımıza, basınımıza, başbakanımıza, bu ülkede, namus, haysiyet, şeref lafını bir kez olsun duymuş herkese...

Amerika birlikleri saldırıya geçtiyse "saldırıya geçti" deyin, niçin demiyorsunuz? Çünkü, hepimizin kanı, heyecanı, nabzı, kaderi, tanrısı, işsizliğimizle, ekonomimizle içiçe... Borsa düşer... Felaket bize de bulaşır..

Ölen yüzbinlerce zavallı, çaresiz Iraklı çocukların karşısında vahşi Amerikan bombalarını sevimli göstermeye çalışacağız, çünkü, borsa düşmesin. TRT'den, CNN'den maaş alan muhabirler, bu haberleri vererek maaş alıyor, evine ekmek götürüyor. Ne adına, Iraklı çocukların katliamları adına...

Güç Gösterisinde Bulundu... O halde, biz de bu gücü kaslarımıza, kemiklerimize taşıyalım. Bir halk, milyonlarca insan ölürken, kaslarımız gevşesin, mutlu olalım, sağlıklı, zinde yaşayalım... Kendi çocuklarımıza Iraklı çocukların kanını içirelim... Zavallı modern insan, hergün kaslarına, kemiklerine durmadan aynı güç gösterisinde bulunmak zorunda...

Bakın şu spor yapanlara, hiçbiri birbirine dokunmuyor? Bir başkasının eli olmadan insan kendi uyuşukluğunu yokedip huzur bulabilir mi? Ama üç dört nükleer bomba daha Irak direnişini yokeder ve bu kadar soyut hareketlere, parklara ihtiyacımız kalmaz!.

17. 18. 19. 20. yüzyıl ve II.Dünya Savaşı sonrasına kadar batıda, insan ve toplum ahlakı üzerine şimdi bizim gibi konuşan yüzlerce filozof vardı. Edebiyatı, siyaseti, şiiri, sineması, sanatı bu sosyal ve insanlık ahlakından kuvvet alırdı.

Batının filozofu, edebiyatçısı, insan kalbini, ruhunu inceliyordu. Şimdi...

Reklamlar, vitaminler, standartlar, artık batı, "kaslarını" inceliyor. Bir gevşeme, gevşetme. Herşeye rağmen zinde kalma.

Yani, batıyla doğu arasında bir medeniyetler çatışması söz konusu değil. Hala kalbini, onurunu, şerefini, sosyal ahlakı inceleyenlerle, artık insanı, kas, gevşeme, zindelik olarak görenlerin savaşı bu...

Bosna'da, Çeçenistan'da yüzbinlerin ölümünü seyredenler, bugün Irak'ı da seyredecek, çünkü, Avrupa ekonomisinin psikolojik dengeleri bozulmamalı. Çünkü batı herşeyini, ahlakını, siyasetini, insanını, ekonominin psikolojik dengeleri üzerine inşa etti.

Batı ekonomisinin psikolojik dengeleri, insan ahlakının onur, şeref, haysiyet ve insanlık neşesinin yerini aldı. Batının insan, bilim, düşünce, evren diye işkencelerle, sansürlerle savaşmış yüzbinlerce aydını artık işe yaramaz adamlar diye batı tarafından çöplüğe atıldı...

Bir halkla ilişkiler uzmanı, yüzlerce Balzac, Dostoyevski, Şekspir ediyor!.. Okan Bayülgen, Beyaz, Sinan Çetin ve binlercesi gibi meselesiz adamlar değme üniversitelerimizden ödül alıyor, gençlere örnek diye gösteriliyor... Ne kadar meselesiz bir adam olursanız önünüz o kadar açık.

Batının o büyük çöplüğü gün geçtikçe büyüyor ve bizler bir yanımızla da o çöplüğü didik didik edip o çöplükle beslenmeyi sürdürüyoruz.

Sürdüreceğiz, çünkü bu savaş, batının, kendiyle savaşı. İdealist, evrensel değerlerini borsaya değiştirdiği büyük bir savaş...

nihatg@leman.com.tr

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

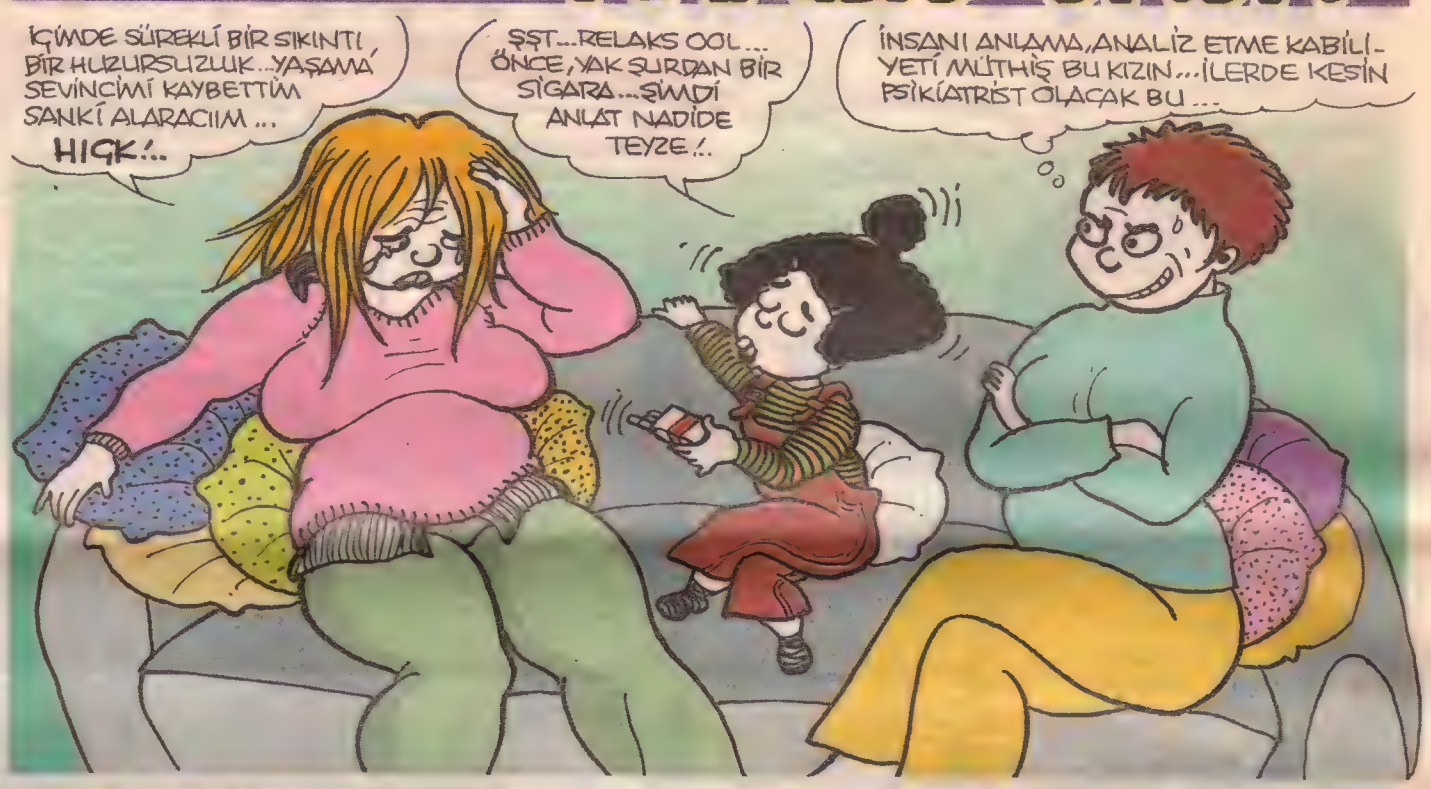

Akşamsefası

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZYANOĞLU

● Fantom bazen Kırşehirli gibi kente inse ya, "Datlı dillim, guler yüzlüm" diye türkü söyleyerek!..

● **Kadınla erkek eşittir çocuk!..**

● Adını hatırlamadığın insana aşırı vurgu nedir peki "Vay hocam n'aber?" diye, hatırlasan o coşku yaşanmıcak ya bi de!..

● **Derviş'le Baykal'a IQ testi yapılsın, kim düşükse sessizce çekilsin!..**

● "Deneyimler, kapitaliste, genel olarak sürekli bir nüfus fazlası bulunduğunu göstermiştir; bu fazlalık, bodur, kısa ömürlü, çabucak birbirinin yerine geçen, yani olgunlaşmadan dalından kopartılan insan kuşaklarından oluşsa bile, artı-emek emen sermayenin o andaki gereksinmelerine ilişkin bir fazlalıktı." (Kapital, K.Marx, 1.cilt, Sol Yayınları)

● **Gırtlak naklinde en fazla talep zenci gırtlağıymış diyolar!..**

● Lucescu giderse Aybaba olmasın, n'olur olmasın!.

● **Arsenik demek, yenilik demek!.. (Ahiret, yeni bi hayat)**

● Kill Bill sesi var şarkıların namelerinde!..

● **En güzel çay, personel çayıdır!" (Haluk Bilginer)**

● Peki Erol Evgin'in "Ibadetimsin" adlı şarkısında "Seviyorum lanet olsun" demesi!.

● **Es-sohbet-ü bilâ çay / Kes semai bilâ ay (Çaysız bir sohbet, aysız bir gökyüzü gibidir.)**

● Her yere geç kaldığım doğru, her yere geç kalmam ise yanlıştır: Gerçek ayrı, doğru ayrıdır!..

● **En nihayetinde Tüfe, Tefe'den daha gıcık!..**

● Sibel Can, Charlie'nin üç meleğinde entegre tek paket versiyonu!..

● **Çay tanrısı: Termos!..**

● Suç işleyen değil, yakalanan pişman oluyo genelde!.

● **Ucuz numaraları kaydetmeyin beyninizdeki ana hafızaya, montajda itinayla atın!.**

● Sir Winston, ünvanını tehlikeye atma pahasına çay işine girecekmiş!.

● **"Seçilmiş ırk" nedir, ne zaman yapıldı bu yarışma, 07 Budist kaç oyla elendi?!.**

● "Amerika'nın Türkiye'ye kazık atmağa başlamasının üçüncü yıldönümü münasebetsizliği ile, Markopaşa Trumana ve Amerikan milyarderlerine aşağıdaki mesajı, deliğe girerim korkusu ile göndermiştir (!...)" (Markopaşa / 5.11.1948)

● **Utanmıyo musun ulan, büyüklerinin karşısında damar damar üstüne bindirmeye?!.**

● Peki Maslak'taki "Adalet ve Tababet Sitesi" ?!.

● **Büyükada'da, Troçki'nin kaldığı evde, tam 19:17'de buluşalım!..**

● Sadece ve sadece ve sadece "kendi kaderini tayin hakkı" için savaşılır!..

● **Her yere geç kalmam, aynı zamanda her yere gittiğimin de ispatıdır!..**

● "7 Localı Hürmüz" gitse de bozmaz: Gölgede ve güneşte Beşiktaş!..

● **"Kayahan'ın asid kafasıyla yaptığı tek şarkı: Bir aslan miyav dedi, kedi pırr uçuverdi!.." (Barış Mutlu'dan)**

● Adile Naşit'le EQ'dan önce!..

● **"Gül bülbülü çok sever / Daima Hakkı'ı över / Çayı koyu demleyin / Şeyhim çayı çok sever" (Anonim)**

● Kuzey Kıbrıs AB Cumhuriyeti...

● **"Dilsizler ülkesinde körler, sağır sanılır!.." (Ferhan Şensoy / Uzun Donlu Kişot oyunundan)**

● 6 Şubat 1942 tarihli Vatan gazetesinde Hümeyra Yenici'nin charlie Chaplin'le röportaj yapması, Türkiye'yi görmek istediğini belirten Chaplin'in "Bana mı inanacaksın, eşeğe mi?" finalli Nasreddin Hoca fıkrasını anlatması ve sonra Hitler'i kastederek "Bugün bütün dünyayı aynı soru meşgul etmektedir. Hepimiz insanlara mı inanacağız, yoksa eşeklere mi?" demesi ve Vatan'ın bu manşet yüzünden aynı yıl, 8 Aralık'ta iki ay süreyle kapatılması... (Cumhuriyetin 75 Yılı, 1. Cilt, YKY)

● **Yıllar önce tanıştığım bi Hollandalı'nın Türkçe saymayı "Bir, içi, üç" diye bi Laz'dan öğrenmiş olması!.**

● 79 yılbaşında "Jil geliyor!" diye çorap kampanyası başlamıştı: Eskimiş çoraplarınızı atın, Jil geliyor!..

● **Henüz ultrasonda bir kardeşim var, seni ondan bile kıskanıyorum!..**

● "Ağam Adanalı, paşam Adanalı / Evde duramıyom sana dadanalı!.." (Yıldız Tilbe'nin söylediği türkülerden)

● **Red-Kit'teki Co, zaman içinde CEO olsa ya!..**

● Bu ülkede uzun yıllar bi mizahçılar, bi de mafya sabahlara kadar mesai yaptı!..

● **Birgün belki LeMan'dan / Geçmişteki ciltlerden / Bir espri ararsan / Bak o zaman köşeme!..**

yo@hotmail.com.tr

Akşamsetası

AYRINTILAR

m.e.T.i.N.E.i.D.A.N

Bi tane, sahte ve bozuk İsviçre çakısı.. bi tane düdük.. iki tane tv skart girişi.. bi kutu paslanmış zımba teli.. küçük bi poşetin içinde, üç tane minik fener ampulü.. boş bi fotoğraf filmi kutusu.. bi tane, askerde yaptırdıım işlemeli ve püsküllü, bozuk çakmak.. iki tane, yarı bitik, ince kalem pil.. üç tane, boş dondurma çubuu tahtası.: beş altı tane, paket sıkıştırmak için kullanılan esnek kıvrık tel.. bi tane, pantolon kıçı şeklinde anahtarlık.. yarım metre beyaz lastik.. iki tane, kendisi kaybolan bişeylerin plastik kapağı.. bi tahta mandal.. bi bozuk kalemtraş.. Ve her ıvır zıvır çekmecesinde ya da sepetinde demirbaş olarak yer alabilecek son şey: Üzerine bişeyler yapışmış, iki parça mıknatıs!

Aslında daha fazlaydı bunnar. Geçtiğimiz günnerde, hayatımda yeni bi sayfa açıp, bâzı ıvır zıvırları acımadan çöpe gönderdim! Raftaki hasır sepetin içinde, ne olduunu annayamadım şeyler bile vardı: Acayip boş kutular; eski volkmen devreleri, motorları; plastik veya metâl duy parçaları; kocaman, eşşek kadar ama bitik piller; kopuk perde halkaları; dandik anahtarlıklar; bozuk lamba düğmeleri.. iğrenç yani! Tam bi görüntü kirliliği! Aradı_ın bişey varsa da, içlerinde bulamıyosun hemen. Haşır huşur karıştır dur!. Tamam, yeter dedim. Hayatımda yeni bi sayfa aralıycaktım. Bu öyle bi sayfa olmalıydı ki, hani filmlerdeki gibi, çıtırrfş! diye, çok artistik bi şekilde çevirmeli defteri, ve yeni nefis sayfam çıkıcak karşıma.. Ivır zıvırlardan bile daa karmaşık, daha saçma bi düşünceydi belki bu! Hayatta yeni bi sayfa, öyle mi açılırmış. Otur, bi kitap oku, onun sayfasını aç!?. Bunu, yapmıştım ama. Bi iki yeni kitap vardı elimde. Andre Gide'nin 'sapık sevgisi', filmini seyredip kitabını merak ettiim 'otomatik portakal', ve Ömer Seyfettin'in 'beyaz lâle' ismiyle derlenmiş bikaç hikâyesi. Çeşitli vakitlerde, sırayla okumaktaydım hepsini. Yatarken sapık sevgi, kanapede otomatik portakal, vapurda beyaz lâle filan.. Kitaplarla da pek güzel sayfalar açılabiliyodu. Fekat o gün, daa değişik bi sayfa açmalıydım. Boş bile olsa, haşırt diye çevirmeliydim bu sayfayı! Önce, hasır sepetteki ıvır zıvırların, en ıvır zıvır olanlarını çöpe attım. Bikaç tane yükte ağır pahada hafif ıvır zıvırı ayırıp, balkonda bi köşeye koymuştum: Aşırı ses çıkaran martılara veya köpeklere fırlatmam için gayet uygunlardı. Çatıda küçük kiremit parçası kalmamıştı hiç. Bira veya meyvesuyu kutusuyla da olmuyodu bu kovalama işi! Fırlattım bikaç boş bira kutusu, lavuk köpeği pek ürkütmemiş, park edili bi minibüsün tepesine denk gelmiştı langırt diye! Herneyse. Belki de atmaya kıyamadıım bikaç parçayı kenara ayırarak içeri geçtim, ve sepette kalan parçalara bâktım:

Oy! Pek bişey kalmamıştı yahu? Bi ıvır zıvır sepeti gibi durmuyodu hiç! Ivır zıvır sepetlerinin veya çekmecelerinin en büyük özellii, gerçekten ıvır-zıvır nitelemesini hak eden süprüntüleri içinde barındırmasıydı! Yeni sayfa açma hevesim, daa en baştan bi yannışlığa yol açmıştı. Pes etmeyip, üzerinde ısrarla düşündüm. Açamasam bile, azcık aralıycaktım şu sayfayı. Zaten böyle abuk sabuk sayfa açma girişimleri de, insanın canı sıkıldı, saçmalamaya pek müsait olduu vakitlerde yaşanıyodu! Gereksiz hesaplarla, lüzümsuz tasarımlarla uğraşıyodu insan. Düşündükten, düşündükten, neredeyse bütün ruh varlığını ortaya döküp inceledikten sonra, sıra mal varlığıyla oynaşmaya geliyodu! Gidip, siidilerin bulunduu rafı düzenlerdim bazen. Bazen de televizyonun camını silerdim kolonyayla. Veya, faturaların, kartvizitlerin, broşürlerin ve telefonun bulunduu rafı düzeltirdim. Ama en keyiflisi, ıvır zıvırlarla oynaşmaktı. Hem ıvır hem de zıvır olabilen bu iki arada bi derede eşya kalıntıları, çok hüzünnü ve de komik gözüküyolardı bazen. Herangi bi evin içinde, biraraya getirilse, bi milyon tane ıvır zıvır bulunabilirdi! Başka bi yöntem de, bir bütünü parçalayıp, yeni ıvır zıvır yığınları yaratmaktı. 'Dı Vol' müzikalinde, Pink'in, bi bunalım ânında gitarlarını ve televizyonu felan parçaladıktan sonra, sakinleşip, yüzlerce küçük parçayı halının üzerine dizerek, çocuk gibi oynaması mesela.. Fekat o herif kadar varlıklı değildim. Şu aşamada televizyonu parçalamam mümkün değildi. Yeni bi takside giremezdim.. Sepetimin içindeki, azalan ıvır zıvırlara baktım. Rahatlamışlardı, kendilerinden emin gözüküyodular, hepsi bi işe yarıyo gibiydiler! Artık.. bi ıvır zıvır sepetim yoktu! Hemen buna bi son vermeli, yeni ıvır zıvırlar katmalıydım sepete. Dolaptaki, elektrik ve elektronik ıvır zıvırların bulunduu öbür kutudan bi iki değişik ıvır zıvır alıp, bu sepete koydum. Iyice yalanmış tahta dondurma çubuklarını -en mantıklı ıvır zıvır olmaları nedeniyle- iyi ki sepette bırakmıştım! Gene de memnun değildim. Adam gibi bi ıvır zıvırım dahi yoktu! Bazen bi düzen takıntısına girdiim içindi belki bu. Çünkü, ıvır zıvır da düzenlenir miymiş hiç! Onnarın sahip olduu tek büyüydü bu, düzennenmemek!. Rahmetli Teyzemin ıvır zıvır çekmecesi geldi aklıma.. Ne kadar nefis bi çekmeceydi. Büfenin en alt gözüydü. Olağanüstü ıvır zıvırlar vardı içinde! Boş, minicik esans şişeleri; paslanmış, süslü yaka iğneleri; teyzemin kullanmadı eski mührü, yazmayan kalemler, rengârenk düğmeler.. Arkadaşlarımın evlerinde gördüüm ıvır zıvır kutuları da pek bi güzeldi! Benimkisine hiç benzemiyolardı elbet. Gerçi, yakından bakmamıştım iyice. Çünkü bu kutular biraz da özel şeylerlerdi, o kişinin yaşamına aitti. Ama Erdo'nunkini hatırlıyorum gibi; nefis yeşil küreler, renkli gitar penaları galbâ, ve başka ilginç şeyler de vardı. Belki o, ıvır zıvır da demiyodu onlara. Genel isimleri buydu, fekat tek tek değerliydiler; her evde bulunuyolardı işte. Bozukla, sağlam olanın arasında bi şeydiler. Yeni sayfa açma saçmalı da, bu noktada başlıyodu! Hayatında, bozuk duran bişeye tahammülü kalmıyodu bazen insanın. Yeniden doğmak, sıfırdan başlamak felan da deniyodu buna. Kirlenmişsin, ve yıkanıp temizlenmek yani. Yoksa, banyo mu yapsaydım? Kafamı sabunlamak iyi gelebilirdi! Küvete, ıvır zıvırlarımı da yanıma alarak girsem? Yuh! Şişme ördek, oyuncak gemi filan alır insan. Sonra batacak bi yerine volkmen motoru ya da paket teli..

Allahtan, ıvır zıvır kutuları ortaya bi yere konmuyo da, rafa felan, bi köşeye kaldırılıyo. Öyle yaptım ben de. Yerine koydum, gözümün önünden kayboldu, rahatladım! Biraz daa sabredebilirsem, gece dörtte tekrarı oynayan bi dizi vardı, o zaman sakinleşirdim. Ayaa kalktım, odanın içinde yürümeye başladım.. Arka tarafa gittiğimde, yeni bi ıvır zıvır demeti ile karşılaşmıştım! Aslında ilaç gibi geldı bu. Annemden getirdiim, yıkanmış yeni elbiseler vardı, karışık. Bi de eski kazaklarım, niyeyse, yatağın üzerine bırakıyorum hep, dekor gibi! Belki gardolabım olmadıından.. Hemen üzerlerine atladım ve onnarı katladım, kırpıştırdım, düzüştürdüm, oraya ettim, buraya koydum, bişiyler yaptım. Bi de yastın kılıfını değiştirdim, tamam, üç dakkada bitmişti hepsi! Geçip kanapeye oturdum, ve yeni bi sayfa açtım mı acaba diyerekten, pencereden dışarıya baktım.. Haşırt diye bı açılma sesi duymamıştım ama hiç. Fışırt diye de. O zaman, biraz eski sayfaları karıştırıyım bâri dedım. Anılara dalıp gittim. (Çofarş! Çofarş! diye ses çıkarıyodu onnar.) O arada, fışırt diye de bi ses duydum galibâ? Yeni bi sayfa mı araladım acaba deyip, etrafımı araştırdım gene. Herhalde kafayı yemekle meşguldum!

Kafayı yeme sesi gerçekten nası oluyodu acaba? Aman Allah korusun. 'Fnorp! diye bi ses duymıyım mı sonra? Bunu, ben uydurmuştum! Eğlenceliydi bayaa. Sonra buzdolabı 'ktroonk! etti ve lavuk yanıma gelip oturacak sandım! Gerçekliğe dönüşün ilk sinyalini vermişti: 'Hayat devam ediyo sittiret, bugün açılmazsa yarın açılır, sen kendin zaten bi sayfasın' gibi, klâsik ama doğru motor tıngırtılarıydı. Buzdolabına, bu daveti için saygı gösterdim! Ve karşılık olarak, hıç üşenmeyip, gidıp bi bezle kirli yumurtalıklarını parlattım.

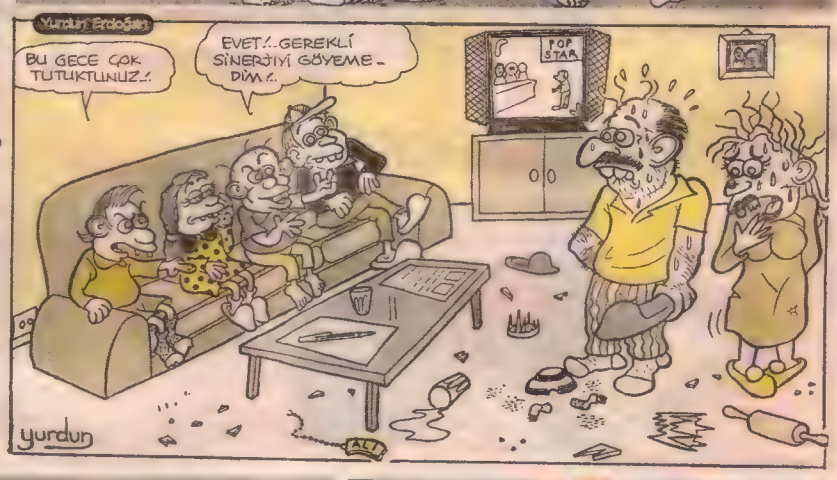

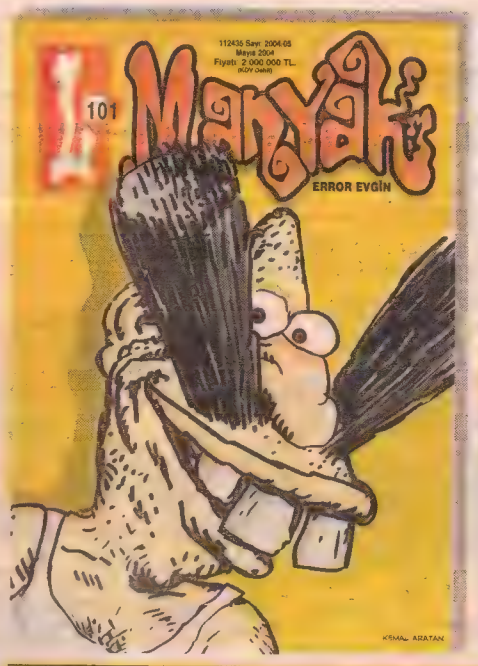

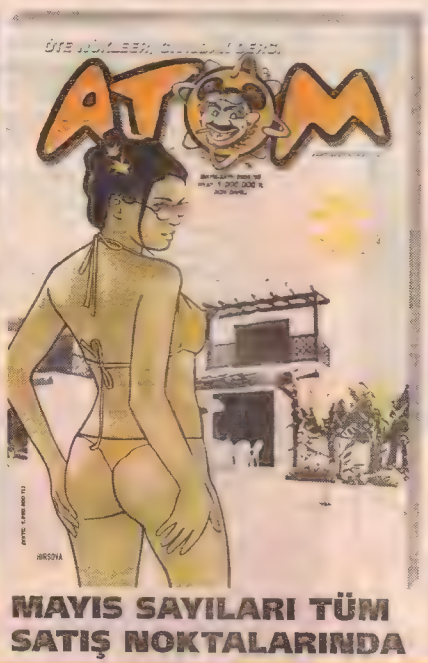

MAYIS SAYILARI TÜM SATIŞ NOKTALARINDA

yeniHarman
BU SAYI
Prof. Yalçın Küçük'ten yeni bombalar:
Emin Çolaşan'ın Hürriyet'teki yazılarına hangi Bakan müdahale etti...
Aydın Doğan'a, Çölaşan'ın yazılarının kesilmesini söyleyen Bakanı, Yalçın Küçük açıklıyor! Hürriyet yazarına hükümet operasyonu yeniHarman'da...
CUMARTESİ GÜNÜ BAYİLERDE

Yazan: Nihat Genç
Oynayan ve yöneten: Mahir Günşıray
Yer : İstanbul Devlet Tiyatrosu Taksim sahnesi Tarih : 14-15 Mayıs 2004 Saat : 20.00
Biletler: AKM ve Taksim sahnesi gişelerinde Rez : 0212 251 60 60
KOMPLEKS Dans Tiyatrosu
Konsept ve Reji: Durmuş Doğan Yer: İSM (Tarlabaşı cad. Dernek Sok. No:16) Tarih : 6-9 Mayıs 2004 Saat: 20:30

e aN
SAYI: 652
7 MAYIS 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Gunen ÇOĞLU ● [illegible] OFLAZ ● Asfan OZDEMİR ● Vedat OZDEMİROĞLU ● Suat OZKAN ● Ender OZKAHRAMAN ● Feyz OZSAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer UCUKLIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Murat YÜCEŞAN ● Mehmet HOŞGÖR ● Fikret OZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M OZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju KİRTE Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) ▪ Fax: 0.212.245 38 06 ▪ Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) ▪ Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır

Akşamsefası

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇAĞÇAĞ

Akşamsefası

hisseli harikalar

Komalkenanergen

Meşin Yuvarlak : İyi o zaman, hakeme de siyah şortlu kıllı bacak diyelim mevzu kapansın...

Ecnebi : Seri ilan gavuru...

Kuşkonmaz : Kuşların konmaya bile tenezzül etmediği bişeyi yiyo olmamız utanç verici. Kargalar bile gülüyodur halimize de biz onları ötüyo sanıyoruzdur söyliyim...

Salata Bar : Vejeteryanlar da iyi kafayapıyo haa...

Kuğu : Sosyetik kaz...

Hipokrat Yemini : Annesinin üzerine yemin etse doktora daha çok güvenilebilir belki de...

Düet : Ha şöyle. Sırayla viyaklayın da ne dediğiniz anlaşılsın be gülüm...

Tesbih : Dindar abaküsü...

Maket Bıçağı : Vitrin mankeni öldürmenin yegane yolu...

Ayyaş : Yaş mı? Gene üstüne kusmuştur pezemenk...

Tüy Dökücü Krem : Kılları bırakıyo yani. Kuşlar için midir nedir?..

Unutkan : Kan grubunu aklında tutamayan şahıs...

Korku Tüneli : Kondüktör tipsiz olunca yolcunun tırsması doğaldır...

Tiki : Koptum, çüş falan oldum, pelt oldum, yalan oldu ve bu nasıl coşturmaktır demeyi tik haline getirmiş angut kişi veya kuruluş...

Salatalık Sütü : Memesi nerde lan bu hıyarın?..

Küp Şeker : Bok küp. Aslında ona diktörtgenler prizması denir ama diyen kim...

Tuş Takımı : Hey gidi günler. Bir zamanlar güreşçilerimiz tüm sikletlerde birinci oluyomuş beya...

Keloğlan : Saçkıranların en ünlüsü...

Rıza Silahlıpoda : Meğer adamcağızın soyadı öyleymiş lan. Biz de hakketen silahlı diye yıllarca dinleyip durduyduk...

Vahiy : You have god a mail...

Sicim : Sicilya ipi. Adam boğmak için ideal...

Cihangir Kafe : Süper karnıyarık yapıyolar. Yapmıyolarsa da bundan sonra yapmak zorunda kalıcaklar...

Tetanoz : Rabat kuduzu...

Parşömen : Kelime bulucu asistan parçalarından Celil, her hafta ısrarla bu kelimeyi yazıp duruyo. Delirsin diye kullanmıyodum. Gene kullanmıycam. Nihahaha. Haftaya yine yazarsa size haber veririm.

Kubar : Diye bar açsak köşeyi döneriz lan. Sırf polisler gelse yeter...

bokubok@hotmail.com

KİTAPÇILARDA

653 14 Mayıs 2004 Cuma 152209
Sayı: 2004/20 - 850.000 TL. (KDV Dahil)

KOZALAK

AHMET YILMAZ

METİN FİDAN

BAHADIR BOYSAL

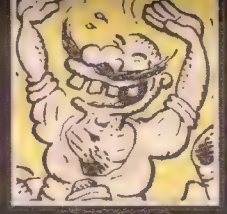
GATANA

DANDOLDENYUS

ISSN 0-1300-4867-4
9 770130 048678

LeMan

leman.com.tr
K.K.T.C-950.000 TL.

KRONİK HASTALIĞINIZ

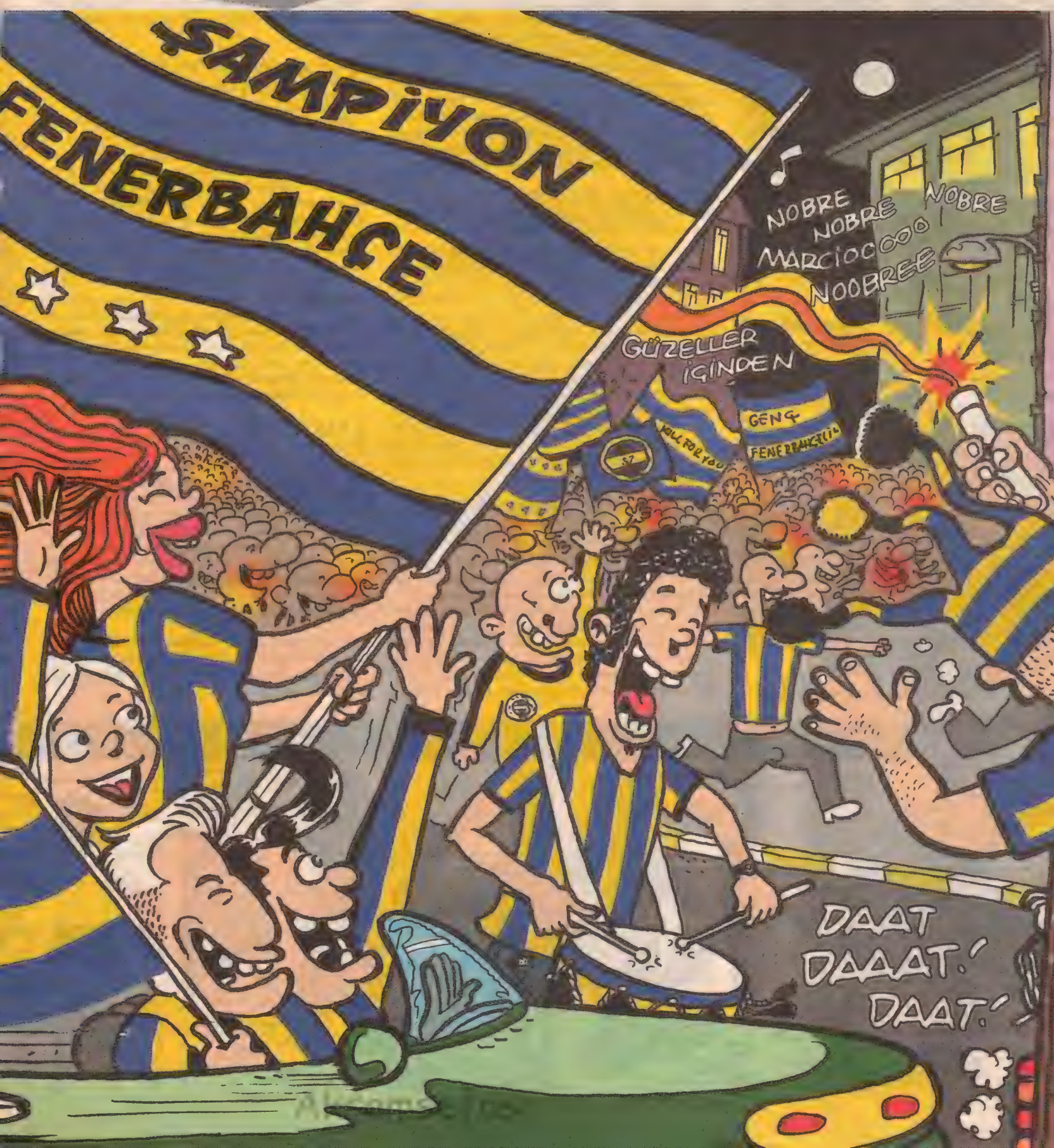

TEŞEKKÜRLER TÜRKİYE

YAZ-ÇİZ: MELİKŞAH

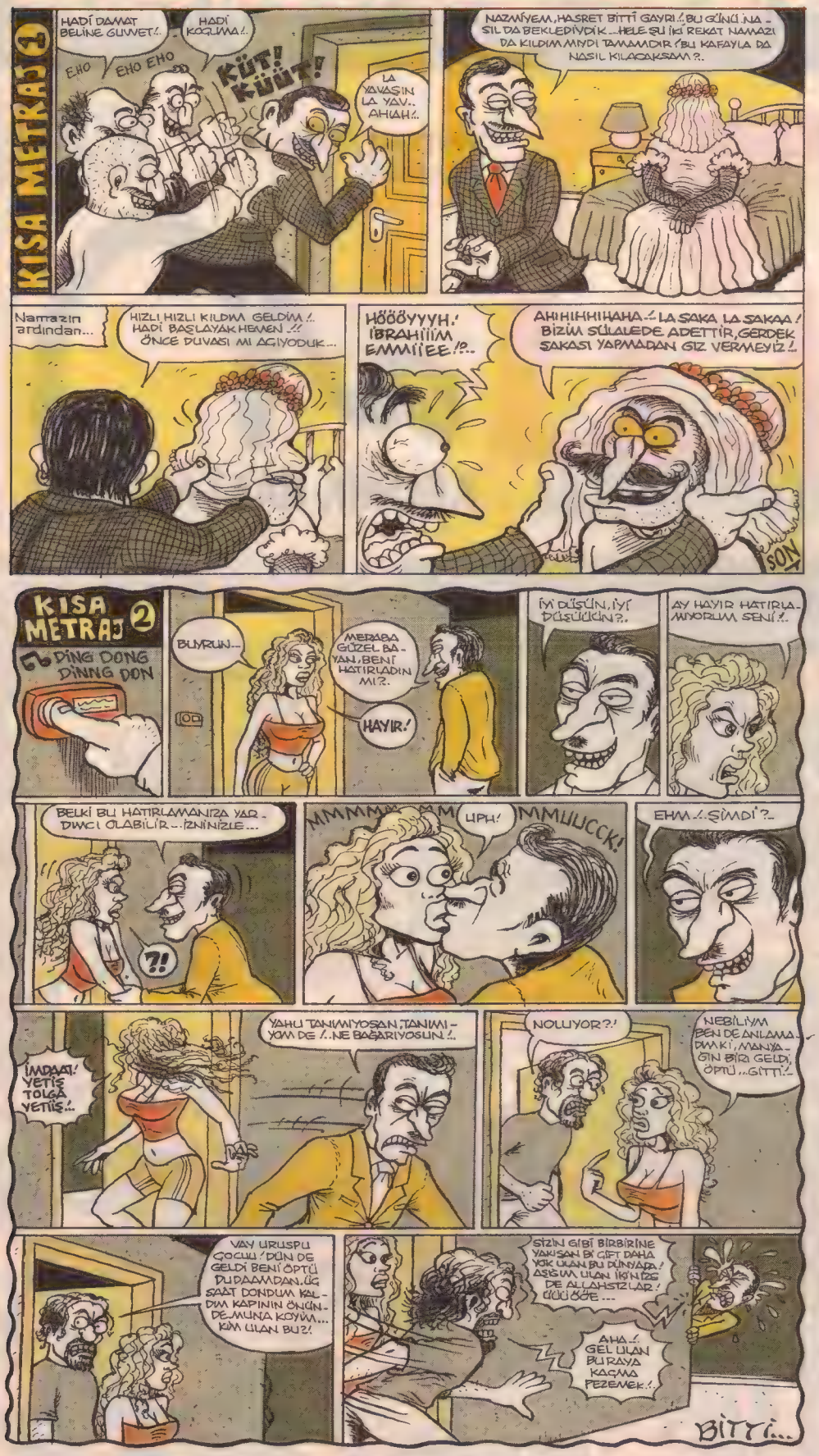

BİR BAYANA AHLAKSIZ TEKLİFTE BULUNAN POPÇUNUN ADINI VERİYORUM!

Aksaray PAŞAOĞLU

O sözleri duyduğum zaman inanamadım!. "Hangi sözler" dediğinizi duyar gibiyim. Ama onu size hemen söylemiyorum, merak edip yazının tamamını okumanızı istiyorum. İçinizden bazı uyanıkların direk yazının sonuna bakacaklarını biliyorum. Onun için merak ettirici şeyi en sona da koymuyorum. Onu birdenbire yazının herhangi bir yerine sokuşturuyorum. Bazen yazının tamamını okudukları halde onu bulamayan dangalaklar da oluyor. Şimdi size, o skandal teklifi yapan ünlü popçunun adını veriyorum. Ama bakın size daha önce ne anlatacağım! Türkiye'deki iflah olmaz felâket tellalları, diz boyu bok ve yalan karışımı yapşak bir mayi ile kaplı atölyelerinin iftira tezgâhlarında beyinlerinde birikmiş örümcek iplikleriyle Türkiye'nin başına çorap örerlerken bir yandan da atölyenin üst katında sabahlara kadar olumsuz haberler üretiyorlar. Ama yine de güzel haberlere engel olamıyorlar. Jay Apt adını hiç duymuş muydunuz? Ben duyduğumda onu önce apartman adı sandım. Ama o bir astronot, üç kez uzaya gitmiş. Jay Apt, Türkiye hakkında bakın ne demiş.Onu size daha sonra söyleyeceğim.

EVİNİZDE DOLAŞAN TOMBULCA BİR KADIN VAR MI?

Bizde var. O anne! Anneler gününde ben de herkes gibi eşimi lüks bir otele Brunch'a götürdüm. O anne. Onu ben götürdüm. Ben baba. Çok hârika.. Brunch bir gelenek. Kişi başına 98 milyon lira ödüyorsunuz. İşin hârika yanı, ikişer milyon lira da artıyor. Son derece Uzakdoğu yemekleri veriyorlar. Yemek git git bitmiyor. O çok Uzakdoğu. Eşim, ben ve iki de homongolos (bizim çocuklar) toplam 588 milyon lira ödedik. Homongoloslar uzak yakın herşeyden ikişer porsiyon yediler. Onların yaşı 25 ve 28. Ve dondurmaya çıldırıyorlar. Yemeğin ardından orta boy bir kardanadam yapılabilecek kadar dondurmayı onbeşinci saniyede tükettiler. Yirminci saniyede midelerini üşütüp orta boy bir boktan adam yapılabilecek kadar kustular, sıçtılar. Biz sapsarı Brunch'tan ayrılırken otel bizi kara listeye aldı.

ZAMAN MAKİNASINA BİNMEDEN, 500 SENE GERİYE GİTTİM.

Geçenlerde Kadıköyüne geçmek için arabamla Taksim'den Dolmabahçe'ye inerken pedal patlayınca ben kendimi açıp kapıdan atarak araba kendisi yokuşu indi ve gitti. Bir daha da gelmedi. O anda kendimi koskoca İstanbul'a sanki taşradan ilk defa ben Harem'den Kabataş'a gelmiş gibi araçsız anadan doğma hissettim. Önümde, geçmem gereken boğaz, dev bir yalak gibi duruyordu. Tam o anda onu gördüm. O çok hârikaydı. Onun ne olduğunu daha sonra söyleyeceğim. Önce, bir bayana ahlaksız teklif yapan o popçunun adını vereyim. O terbiyesizin adı Kıraç. O bir bayana, bakın şunu söyleyebiliyor. O, onu, şarkısında söylüyor: "Bazen aç, bazen susuzum, razıysan gel benimle." Bunu söylerken arabaları ve evleri olmamasından hiç utanmıyor. O kız, benim neyime gelecek diye kendine sormuyor. Sanatçı olmak bence çok ayıp değil. Ona gelene kadar pek çok banâl meslek var. Fakat bazı sanatçıların, gençleri yanlış mecralara sürükleyebilecek böyle tehlikeli yaklaşımları olabiliyor. Son yıllarda bir ahlâki çöküntü yaşıyoruz ve bütün değerlerimiz altüst oluyor. O hârika Özal dönemini, inanın şimdi çok arıyorum.

JAY APT'IN BU SÖZLERİ TÜRKİYE'Yİ UÇURACAK!

Bu arada Dolmabahçe'de neye bindiğimi değil de Astronot Jay Apt'ın hârika Türkiye izlenimini ben bakın size aktarayım. O, "Türkiye, uzaydan çok fotojenik görünüyor." demiş. Bakınız, bunu söyleyen bir Amerikalı. O çok hârika. Ben Türkiye'nin uzaydan çekilmiş imzalı bir fotoğrafını gördüm ve ona âşık oldum. O nefis bir sarışın. Jay Apt'ın bu sözü bizim şom ağızlı sarhoş ve uyuz entellerimizin o gepgeniş ablak suratlarının pis orta yerine patlatılmış kalın nasırlı bir şaplak gibi şaklıyor.Peki siz Dolmabahçe sarayı ile Beylerbeyi sarayı arasında çalışan saltanat kayıklarına bindiniz mi? Ben bindim. O kırk milyon lira ve çok hârika. O küreksiz. Onun motoru var. O bir sentez. Bir ara kayıkta çağdaş ile gelenekselin dudak dudağa sevişti̇ğini görür gibi oldum. Ve ben de o anda tahrik olarak işte ben baktım haremim de kayığa doluşmuş. Haremin bir tanesi, Katerina gibi bir Alman turiste ben yaslanınca kayıkçılar beni onunla dövdüler. O bir kürek. Ve kayıkta ondan bir tane varmış.

IRAK'TA ACI BİR DRAM YAŞANIYOR!.

Irak'ta yaşanan bir dram beni çok derinden ve hazin yaraladı. O fotoğrafı gördünüz. ABD'li bir bayan asker, Irak'lı bir esirin boynuna bir tasma geçirmiş. Onun adı Lynndie Rana England. Irak'a demokrasi götürmek için hayatını hiçe sayan güzel Lynn, şimdi Iraklı esirlere işkence yapmakla itham ediliyor. Onun başı büyük belâda. Ailesi perişan. Ben şimdi her gece kalemime kuvvet vermesi için tanrıya dua ediyorum. Tek arzum Er Lynn'ı kurtarmak. Savaş bazen böyle acımasız olabiliyor...

Not: Bu yazıyı yazarken aldığım bir son dakika haberi beni çok mutlu etti.. Fenerbahçe şampiyon olmuş. O bir Türk takımı. Bu sonuç Türkler'in neler yapabileceğini bütün dünyaya gösterdi...

IRAK'IN YENİDEN İMARI

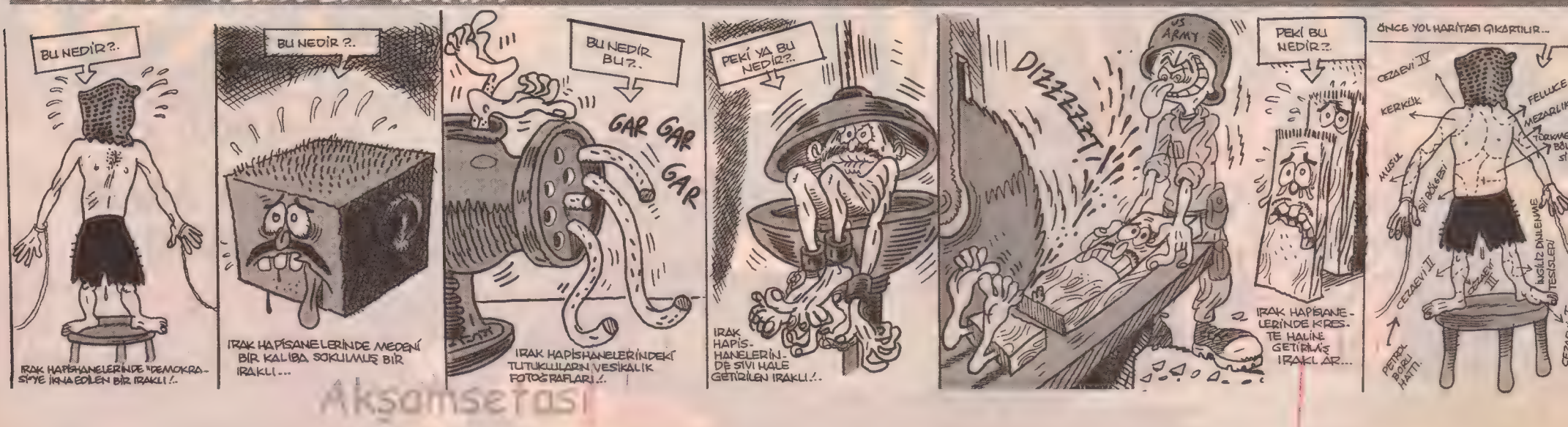

Akşamsefası

Irak'taki işkencelerin basına yansıyan yüzü buzdağının görünen kısmıymış..

Saplama beyinli Bush, ABD askerlerinin Irak'ta yaptıkları işkenceler için "özür" diledi!!!

İnsanlığın en mide bulandırıcı sapkınlıklarından "tecavüz" olaylarında son günlerde büyük artış gözleniyor..En son avukata tecavüz edenler yakalandı...

Yırtık dondan çıkan Talabani, işgalcilerin yaptığı işkenceler için "işkenceyi fazla önemsemeyin" dedi..

ABD'li ünlü yönetmen Michael Moore'nin, Bush yönetimiyle Usame Bin Ladin'in parasal ilişkilerini araştıran "Fahrenheit 911" adlı belgeselinin dağıtımı yapımcı firma "Disney" tarafından engelleniyormuş..

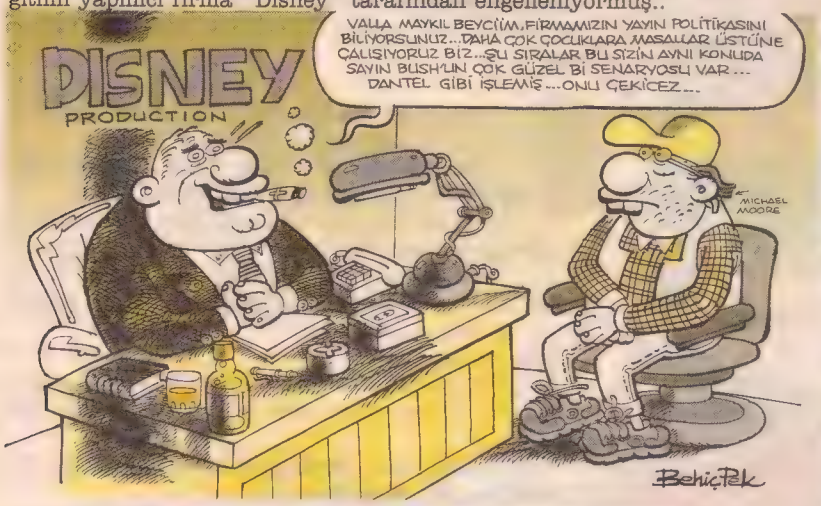

İmamlar da sendikal örgütlenmeye gidiyor...

Irak'taki Amerikan işkencesini protesto etmek için basın toplantısı düzenleyen DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar'a kendi işkence davaları hatırlatılınca alı al, moru mor oldu...

Hemen her gün Amerika ve Irak üzerine kalem oynatan yazarlar.. İşkence fotoğraflarını görünce sus-pus oldu..Savaş çıyanları nerdeler şimdi..

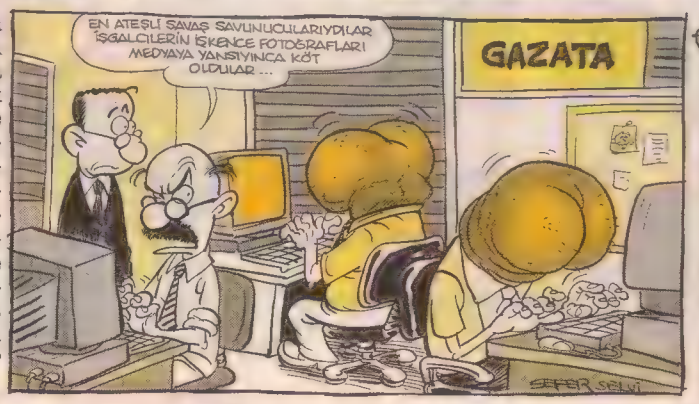

Alp Tamer

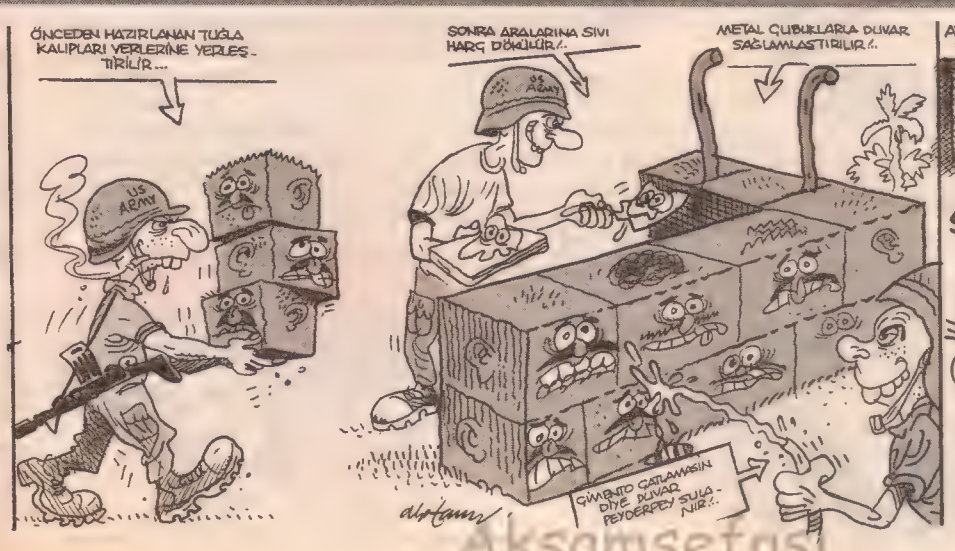

Akşamsetası

guverfeyhan@hotmail.com

BAYIR GÜLÜ

Feyhan Güver

SIKILHAN

Atilla Atalay

- Alo, Sıkılhan benim çocuğum, annen Gülizar Öflan konuşuyor evet. Karakoldayım şu an, reiki kursunda birkaç kişinin cep telefonu cüzdanı filan çalınmış, kursiyerler topluca karakola geldik, baban ararsa durumu anlatmalısın evet...

- Nası yani yoga yaparken kapkaça mı uğradınız hehe... Tebrik ederim, ışık akıl ve fikir sizinle olsun.

- Yoga değil, reiki Sıkılhan. Ayrıca senin yaptığında mizah değil, evet, hayır değil, yapmamalısın.

- Piki.

- Reiki hocamız Sönmez Bey ayrıldığı eşinden kuşkulanıyor. Kadın geçen gün de gelip ofisteki lap top bilgisayarı çalmış. İfade için topluca karakola geldik ama Reiki Hocamız Sönmez Bey asker kaçağı çıktı ayrıca Adana'da bir taksiciyi gasp edip yaraladığı ileri sürülüyor... İsim benzerliği olabilir diye düşünüyoruz. Zira kendisi evrensel enerjiyle yüklü hoş bi insan. Gasp hayır, enerji evet. Evrensel... Karısı, eski karısı mı demeliyim, şu anda komisere eski bir yara izi gösteriyor, bıçak diye tahmin ediyorum, dip boyası gelmiş kadının... evet...

- Oha... Oha... İki oha bir salon... Ne yani eski karısını da mı bıçaklamış adam...

- Kadın negatif enerji yüklü. Çakralarının açılması lazım...

- Sizin hoca ondan sokmuş olmasın bıçağı, "çakra açıyorum" hesabına...Hehe...

- Gülmemelisin Sıkılhan. Farkında mısın bilmiyorum negatif enerji saçıyosun genç adam. Taa ordan doğru telefonumun bile enerjisini emdin, şarjım bitiyo, evet... Kapatmalıyım... Sen de açmalısın, olumlu duygulara aç kendini. Bu arada babanı aradığında söyle, kredi kartlarımı kapattırsın, benim cüzdanı da bulamıyoruz... Alo, evet... Hayır...

- Alo, Şoguldakçıoğulları Süt ve Süt Mamülleri'nin sunduğu Hırgürkan başlıyor...

- Alo, Hırgürkan, nedir baba, sponsor mu buldun kendine, reklam mı alıyon araya...

- Şşşş akıllı ol Sıkı, " alıyon araya" şeklinde ters konuşmalarda bulunma, sıkarım bak kafana gözüne. Bi dakka öbür hat çalıyo, Şoguldakçıoğulları Süt ve Süt Mamülleri'nin sunduğu Hırgürkan, az sonra devam edecek. Bi yere ayrılmayın, sıkarım...

- Piki.. Huhe..

- Şoguldakçıoğulları Süt ve Süt Mamülleri'nin sunduğu Hırgürkan, devam ediyor. Nası hocam, bundan soona böyle...

- Şık olmuş tabi... Ramanson'un sunduğu Kurtlar Vadisi hesabı, acaip havalı...

- Olm kaç kere söölicez lan ben ve bigrup arkadaşım o diziyi Çakır öldükten sonra terkettik. Sen de terket, ya da sevme artık. Hem bizimkisi ööle televizyon sponsorluğu bakımından değil. Ortanca abim Dövsıkcan ile Büyük abim Yırtboğhan, Şoguldakçıoğulları Süt ve Süt Mamülleri'ne ait mekanların koruma işlerini aldılar. Bi yerde kartvizit gibi söölüyorum ben o lafı. Hani, buralara biz göz kulak oluyoruz, yanlış olmasın hesabı. Anladın?

- Gülizar ve Hamdi Öflan'ın sunduğu Sıkılhan, sona erdi...

- Alo şşş... Sen benle dalga mı geçiyon lan uyuz... Alo... Şoguldakçıoğulları Süt ve Süt Mamülleri'nin sunduğu Hırgürkan'ın suratına telefon mu kapanır, bittin olm sen, yavvuşşşak!

- Sıkılhan, alo... Annen ben. Umarım hemen babanı aramamışsındır, çocuğum, hayır aramamalıydın. Bu reiki hocası Sönmez ve çetesi, düzeltiyorum, eski reiki hocası, kursun önüne parkettiğim arabayı da çalmışlar, baban bunu duymamalı. Gerçi buradaki memur bey "Pozitif düşünün yenge, çeteyi çökerttik, sizin aracı yirmidört saat içinde buluruz" diyor ama bilemiyorum. Baban duymasa iyi olur, birden çok negatifleşebiliyor. Alo evet... Gasp... Her neyse Sıkılhan ben kapatıyorum çocuğum. Kapatıp dingin bi ırmak düşünelim diyo burdaki kursiyer arkadaşlar. Hak veriyorum, sen de vermelisin, pozitifliği elden bırakmamalıyız, arabanın parçalanmadan bulunacağına inanıyoruz biz, burda otuzaltı kişiyiz, senden ordan inan. Evet olumlu olmalısın, ol, evet...

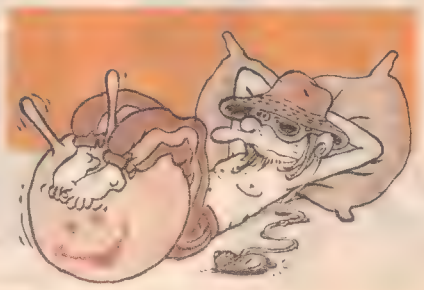

sklhan@leman.com.tr / http://www.atillaatalay.netfirms.com

sisli geçmiş zaman

sevgili oğlum
osmanlı imparatorluğu'ndan bize
çeşmeler ve kubbeler
çiniler ve tılsımlı gömlekler
ve biraz da borç kalmıştır

değerli evladım
osmanlı'dan bize
yeniçeri kılıçları
hamam takımları
ve atatürk'ün en sevdiği şarkılar kalmıştır

son olarak yavrum
osmanlı imparatorluğu'ndan bize
hiç imparator kalmamıştır

NOT:
● Sevgili LeMan okuyucusuna, birbirinden değerli mesai arkadaşlarıma ve mecmuaların güzeli Le-Man'a elveda...

VEDAT ÖZDEMİROĞLU
vo@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

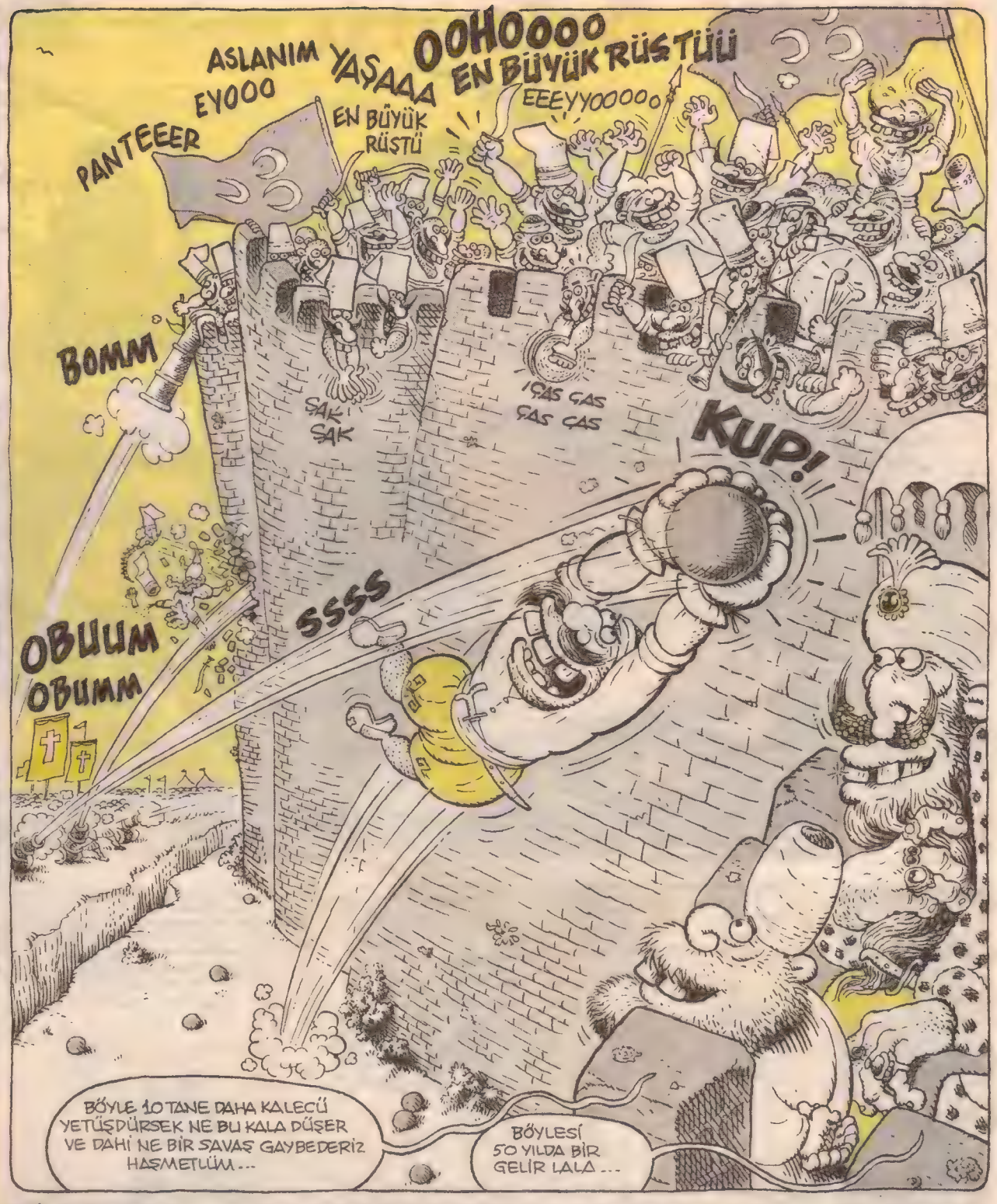

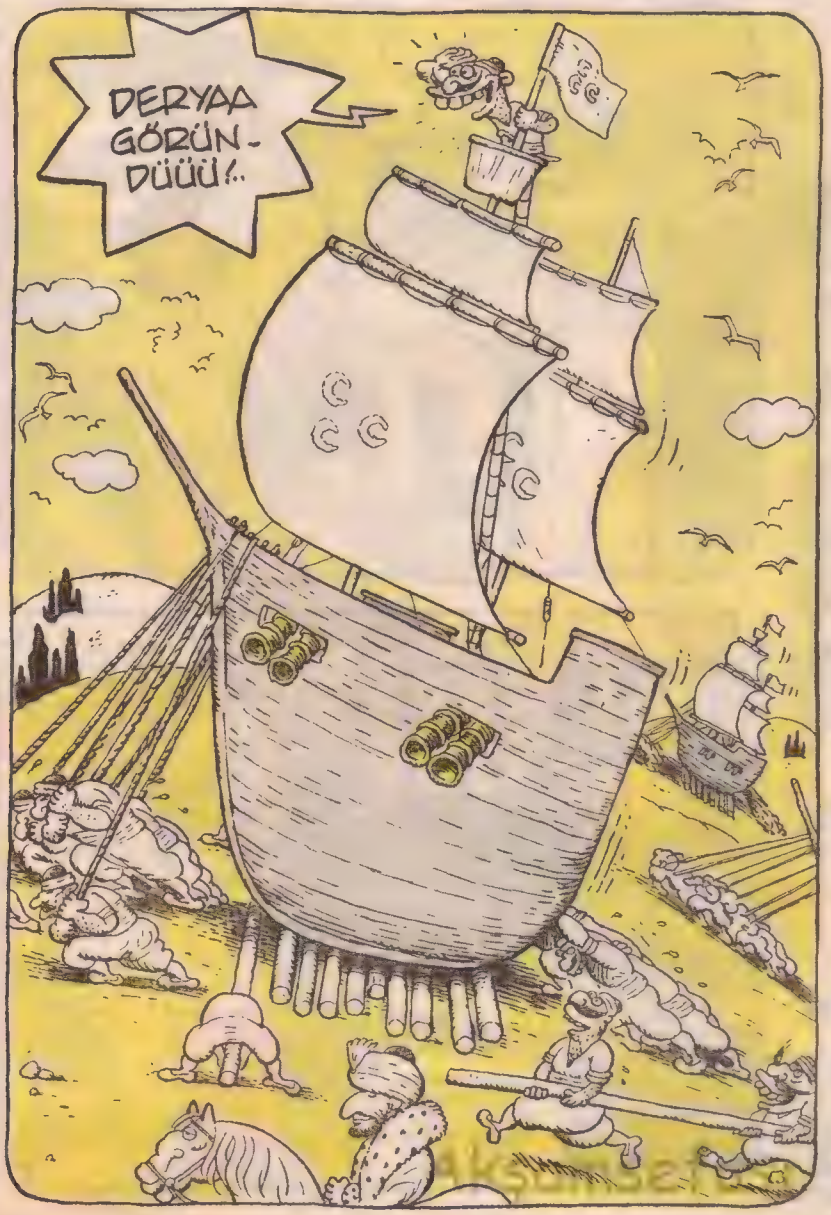

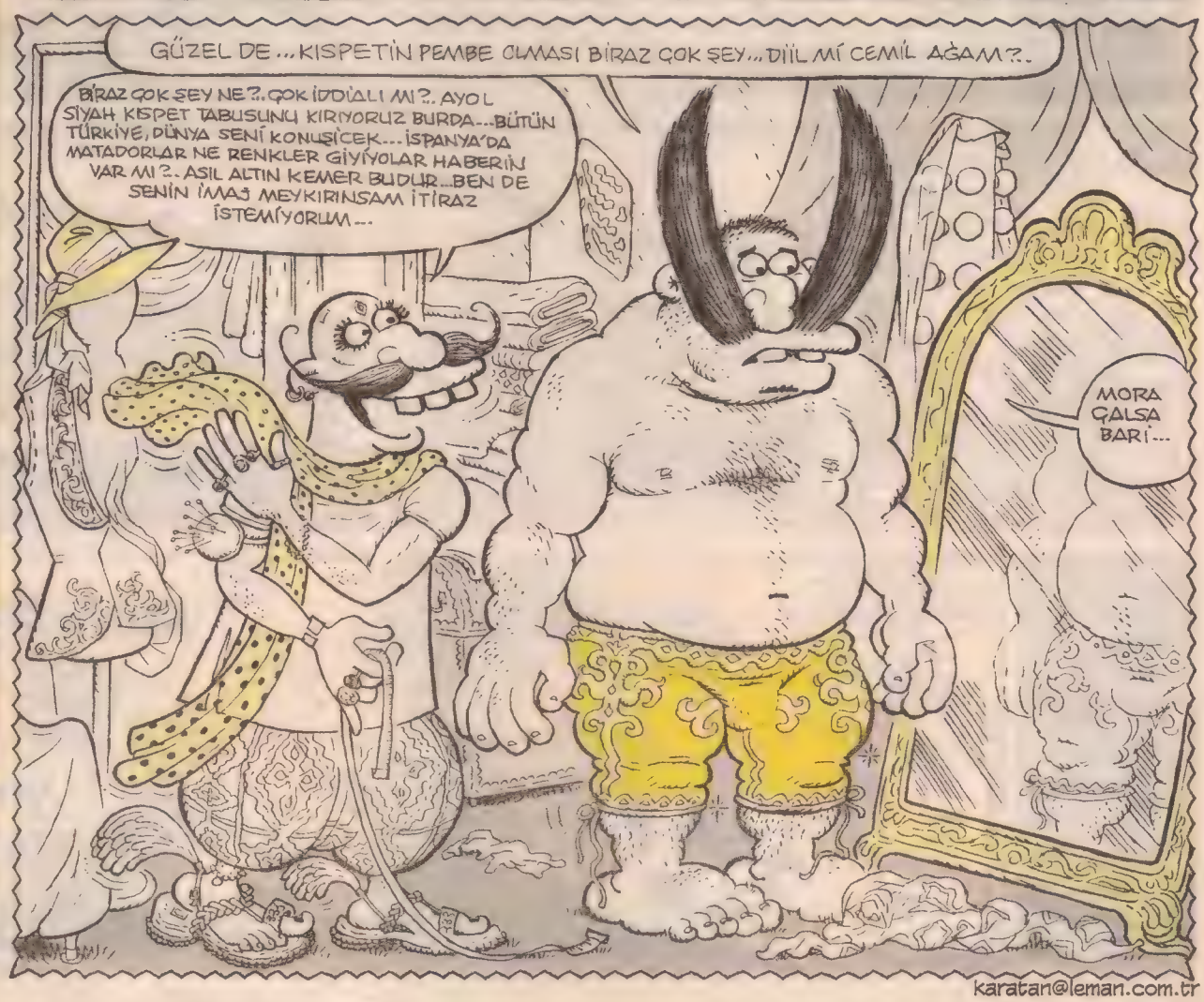

karatan@leman.com.tr

Gönül Adamı

dumur@leman.com.tr

GÜNERİ İÇOĞLU

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

ERKUT ABİ

KAAN ERTEM

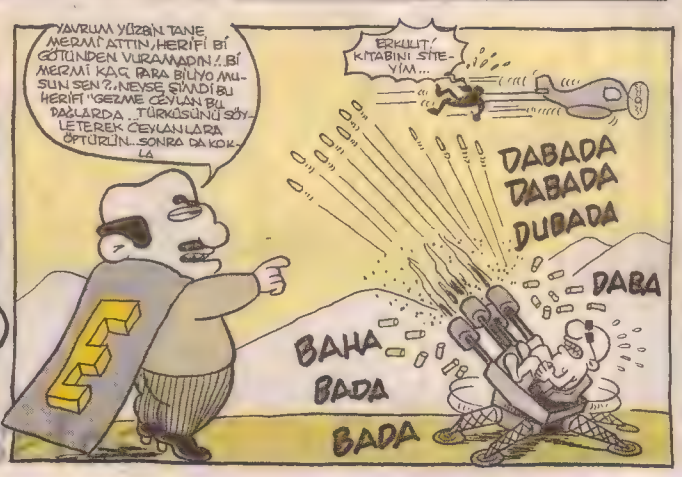

mahmutcan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

LULU BİLGE DANDOL DENYLİS VE DÜRTÜK-LEYEN GİZLİ DÜRTÜLER İLE RUH HALLERİ

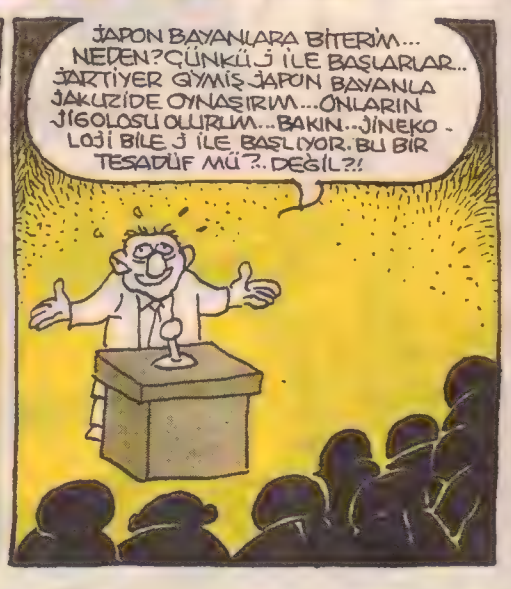

SARIIII!..LACİVEEERT!..ŞAMPİYOOON!..FENEER!..

canbarslan@superonline.com

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SİYONİST PORNO

Musevi porno filmlerinin diğerlerinden bariz farkları vardır... Mesela, Amerikan pornosunda herşeye rağmen ambiansı yumuşatıcak hafif bir loş ışık vardır... Aslında, eli yüzü düzgün tüm kaliteli pornolarda böyledir... Ama Musevi pornolarında o kadar kuvvetli bir ışık kullanılır ki, vücudun tüm detayları gözler önüne serilir... Ve filmin başından sonuna kadar, inanılmaz bir üreme içgüdüsüyle, korkunç bir tempo söz konusudur... Aslında siyonist bir ironiden başka birşey diil... Nihayetinde, Eski Ahit'e göre zinanın çok büyük günah oluşu... Ve bunun bizzat Musevi tarafından ihlal edilme görüntüleri, porno sektöründe de özel bir koruma sahip olmalarına nedendir... Amerikan olsun, Musevi olsun, Fransız olsun, Alman olsun... Bu pornolarda aslında tutarlı ve sistematik bir hükmetme, acımasız bir emperyal söz konusudur... En sağlam inançların temelinde, kanın fışkırışı da, pişen et kokusu da kıymetli ve vazgeçilmezdir... Gelgelelim daha henüz fidan vermeye başlayan Türk pornosu, tam tersine bir o kadar analiz gücünden yoksundur, varsa da sentez gücü yoktur... Bizim pornonun elle tutulur hiç bir mimarisi yoktur... Tüm oyuncular çirkin, ahmak, şekilsiz ve yeteneksiz... Sosyal yapı tamamen çökmüştür... Ve açıkta et satan perişan kasap dükkanları ya da belediye helasından farksız film platoları... Kanların vücutları gayri tabi bir vüsatle şişmiş... Etler bakır rengini almış... Razı olmamız gereken tek şey, Türk pornosunun komikliği... Filmde dönen dandik, bezgin ama samimi muhabbetin misafirperverliği, hoşluğu...

DOĞRU OKUMA

Geçen haftaki sayfamda "Gusülhanedeki Fellah" başlığıyla bir mevzu anlatmıştım... Fellahlar hemen alevlenivermiş... Mailler gelmiş... Irkçılık, aşağılama falan diye... Yazı dünyasında nicedir "doğru okuma" diye bi kavram vardır... O vakitler mahallemizdeki fellahlar fakirdi... Ne var bunda?.. Fakir Türk yok mu?!?.. Allah'ın hikmetine bakınız ki, aynı sayfanın tepesinde, fakirlik üstüne en cigerden, en destansı yazımı yazmışım... Gerçi şimdi çok zengin, aile dostumuz fellahlar da var, tanıdık... Galiba orda tek kusur Arap Ueşşi lafı... Bu lakap nefret sebebiymiş... Açıkcası eskiden bu laf edilirdi... Ama hiçbir vakit bir aşağılama vesilesiyle kullanılmadı... Ya da ben öyle algılamadım... Benim için kulağıma yabancı fellah kelimesine bir tabip arama sifatıydı... Öte yandan burda da bir paradoks... Araplar da bu muhabbetime kızıp sinirlensin yani?... Öte yandan saf Türk diye birşey vardı da ilk ben mi uyardım?.. Hepimizin soyu sopu birbir renk zaten... Herneyse, teknik bir bilgisizliğim sözkonusu olmuş, onun için bilcümle hemşerilerimden özür diliyorum...

GUSÜL ABDESTİNDEN VAZGEÇMİŞ DİİLİM...

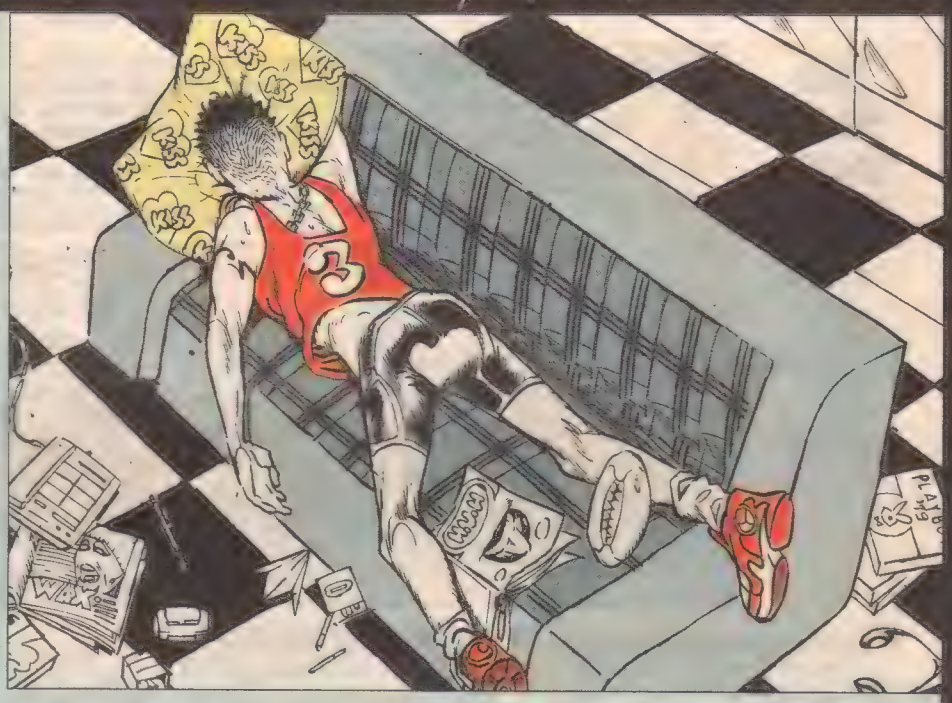

Biz yazar çizer tayfası... Yani genelde hepimiz, İstanbul'da Cihangir semtinde oturmayı seçtik... Burası eskiden travestilerin fink attığı kirli bir yerdi... Sonradan sonraya, tüm sanat dünyasının ve öteki entel tayfasının semti oldu... Yani her metropolde böyle kurtarılmış semtler vardır... Sosyeteden, varoşlardan veya ortalama insanlardan uzak... Fakat ben niye hala alışamadım buraya... Ben de burada oturuyorum... Ama tüm bu entellerin hepisi hımbıl...Nedir lan bu... Onlara sorsan anlam bolluğu... Bana sorsan, anlamsızlığın yol açtığı korku düzeni... Geçenlerde evin önünde doğalgaz borusu patladı... Karşıdaki caminin borusu patlamış... Bi kaç tanesi hemen alevlendi cami burdan kaldırılsın diye... Yani gelip bana sorsan hala gusül abdestinden vazgeçmiş diilim!.. Gündüz buralarda, kafelerde oturan bu bezgin savaşa hayır tıstıscıları, geceleri de sevgilisiyle sokakta mehtaba karşı yürüyemiyor... Çünkü biliyor ki hemen hemen her gece bu sokaklarda, kapkaç veya taciz en şiddetli haliyle kol gezmekte... Daha geçen gün içmimar bi kızın evine hırsız girdi... Kızın ağzını, burnunu dağıtmış... Hastaneye kaldırıldı... Allah belasını versin elbet ama, ya ne olacağıdı?!?. Hırsızın zafer marşı dudaktan değil, ciğerden gelir!.. Bir de bu reklamcı tayfası ve diskotek gençliği buralara geldi yerleşti... Ama renk geleceği yere, aksine daha beter bir sessizlik, uyuzluk, sevimsizlik... Ulan çingene mahallesinde, Hacıhüsrev'de otursam hayatıma ordan hergün renk gelir, ciğerim, vizyonum genişler... Burada, kendi varlığımla, etrafımı saran bu alem arasında derin bi boşluk var... Resimde gördüğünüz ev ortamı... Cihangir'deki, ev ortamları hemen hepsi böyle... Ben böyle ev yapmaya çalıştım olmadı... Kafam karışık çünkü... Ivır zıvır dolu ev... Ivır zıvırlardan öyle bir duvar yaptım ki evde kendime... Garip ve kimsesizler gibi volta atıyorum salonda... Suat Özkan'la Cihangir Sauna'ya gittik... Belki bunlar buralara gelir de, çırılçıplak eteklerindeki taşları burda döker diye... Hiçbiri yok... Uzak semtlerden gelen yaşlı adamlar, ağır abiler var... Sonra anladım ki insan ancak aç kaldıktan sonra her şekle girebiliyor... Bütün numara orda... Götün yiyosa, hadi burdan kalk git... Yersiz, yurtsuz, bir hafta kadar, kuru ekmek yiyerek Rumeli Hisarı sırtlarında yat... Bir hafta, Rumeli Hisarı sırtları üzerinde, bir zamanlar zevk ve eğlence içinde geçtiğim boğazı hüsran ve elemle seyret...

RESMEN GÜCE TAPANIM!

Yıllar hep küçük mutluluklar mı getirir?.. Tabi ki hayır... Mesela ben aşık olduğum zaman inanılmaz bir görkem ve dram sözkonusu... Nihayetinde insan, erdem ve kusurlarıyla mükemmelleşir... Ama kardeşim ben de saçmalıyorum yani... Aşk konusunda resmen güce tapanım!! Yaşadığım asrın evladı gibi olamıyorum... O kadın bana höt!.. Zöt!.. dediği zaman erim erim oluyorum... Kızlardan az dayak yemedim ben... Bunların hayatta, sorumluluk sahibi olanları, en basitinden arabaya geçip direksiyon sallayanları bile o an ruhumu üşütür... İçim o an af dileyen sevgiyle ezilir... Benimle aynı ortalama hayat görüşüne sahip uysal kedi, müşterek saçlarının kardeş tıstısı... Veyahut aşk zavallısı... Kim kimi kandırıyo kardeşim?.. Hayatım boyunca bu tarz gizemcilikten nefret ettim... Ağdalı, sıtmalı bir zayıflıkla ortak paydaya razı olmak... Gelsin tırnaklarını söksün ben o ilişkiyi sırtımda taşırım... Evet güce tapanım... Herşey, o kadar gamlı, soluk, müphem... Kimin umrunda... Gelsin, enerji dolsun!! Güyaki yumruklarım ateşe sıkılmış... Gözlerimde bir iskelet nazarı... Onun kıvrıla kıvrıla yükselen kırmızı alevlerini seyrediyorum...

CEZMİ ERSÖZ

Ertelenmiş Hayatlar... Masum Hayaller...

Bütün arzularımızı , gerçekleşmesini tutkuyla istediğimiz bütün düşlerimizi devrimden sonraya ertelemiştik.

70'li yılların sonuydu. Ben de bütün devrimci arkadaşlarım gibi hayatımızı devrime göre kurguluyor. İçimizdeki doğayı bastırıyor, uyaran cinselliğimizi devrimden sonraya uyandırmak üzere bastırıyorduk.

Üniversite yıllarında hiç sevgilim olmamıştı. Arzu duyduğum hiç bir kızla sokaklarda, sahillerde el ele parklarda el ele yürümemiştik. Yanılmıyorsam Siyasal Bilimler'deki son yılımdı. Aynı örgütten bir kıza aşık olmuştum. Ama istediğimiz hiç bir şeyi yapma hakkımız yoktu. Politik grubumuzun şefinden izin almak zorundaydık . Ürkerek şefin yanına gittim. Ona duygularımdan bahsettim. O kızla birlikte olmak istediğimi söyledim.

"**Şimdi olmaz**"dedi.

"**Neden**" diye sordum.

"**Devrim sürecindeyiz de ondan**" dedi. "**Devrimden sonra birlikte olun.**"

"**Peki devrim ne zaman olacak?**"

"**Haber geldi, 15 güne kadar oluyor. Biraz daha sabret.**"

"**Tamam**" dedim. "**Beklerim. Yıllardır beklemişim 15 gün mü beklemeyeceğim.**"

Evet. O günden bu güne 25 sene geçti. Aşık olduğum kız evlendi. Şimdi onun kızı üniversiteyi bitirmek üzere.

Gerçekten o gün şefime inanmıştım. 15 gün kadar kısa bir süre olmasa bile devrimin eli kulağındaydı. Devrim olacak ve hepimiz ertelediğimiz hayatlarımızı, bastırdığımız doğamızı , dondurduğumuz düşlerimizi yaşamaya başlayacaktık. Nişanlar ertelenmişti, evlilikler, düğünler ve en önemlisi aşklar ertelenmişti... Hepsi devrimden sonrayaydı.

Sadece biz devrimci üniversite gençliği değil, **Türkiye**'nin dört bir tarafında devrimin olacağına inanan milyonlarca köylü, yüzbinlerce işçi hayatlarını, düşlerini devrimden sonraya ertelemişti...Geçen sene gittiğim **Tunceli**'de, yani sevdiğim adıyla **Dersim**'de bir **dengbej**'den (Kürt coğrafyasındaki halk şairlerine verilen ad) dinlemiştim: O şiirsel üslubuyla **Ovacık** köylülerinin devrimi nasıl özlemle beklediğini, zaman zaman gözleri dolarak bazen de acı acı gülümseyerek anlatmıştı bana.

Ovacık'taki bir köy muhtarı da bizim gibi devrim özlemiyle yanıp tutuşuyormuş. Muhtarlık görevini yapmıyor merkezden gelecek devrim haberini bekliyormuş günler boyu. Niye çalışmadığını soran karısına: "**Hanım, yakında devrim olacak, ben kaymakam olacağım, sen de kaymakam karısı. Az kaldı.**" Ve 1980 yılının **12 Eylül** sabahı uyandıklarında silahlı kuvvetlerin yönetime el koyduğunu öğrenmişler. Birden herkes telaşa kapılmış. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için merkezdeki **TKP-ML*** yöneticileri aramışlar. Yöneticiler köylülere "**Merak etmeyin, Türk Silahlı Kuvvetleri bizlere, yani devrimci halk güçlerine katıldı. Korkacak bir şey yok. Devrim oldu sayılır.**" demişler.

Köy halkı sevinçle, evlerinden çıkıp devrimi kutlamaya başlamışlar. Muhtarın keyfine diyecek yokmuş. Eşi de kaymakam karısı olmanın masum gururunu yaşıyormuş. Bir hafta geçmiş geçmemiş köylerine doğru askerlerin geldiğini görmüşler. Başlarında yüzbaşı varmış. Bütün köy halkı en güzel elbiselerini giyip askerleri karşılamaya hazırlanmışlar. Başlarında pırıl pırıl giyinmiş muhtar ve kaymakam eşi olacak karısı varmış. Hepsinin gözleri sevinçle parlıyormuş. Askeri birliği köyün girişinde törenle karşılamışlar. Muhtar, birliğin komutanı olan yüzbaşıya sıkı bir asker selamı çakıp: "**Komutanım, ben, eşim ve bütün köy halkı, hepimiz TKP-ML'liyiz. Emredin komutanım. Devrim için ne yapabiliriz.**"

Komutan önce şaşırmış ama sonra espiriyle **karışık "Bize güçlük çıkarmadığınız için teşekkür ederiz?"** demiş.

Ve o köy halkından uzun süre haber alınamamış.

Evet bizler ertelenmiş hayatların çocuklarıyız. Lütfen bize iyi davranın.

Masum hayallerimizi küçümsemeyin.

Ve sizler ne olur, hayatlarınızı, arzularınızı, düşlerinizi ertelemeyin...

Herkesi Öldürdün Yeniden Doğmak İçin
Tersine koşan bir atsın sen
Şölen tanrıçası ama her şölene
geç kalan
nefessiz, nefes almak için ölmek
isteyen
yeniden doğmak için..
Her sevgiye geç, her sevgiye erken
kendiyle dopdolu...
Şehrin unutulmuş bir köşesindesin
yazın ortasında durmadan kar yağardı
üstüne
gecikmiş bir yazdan kalırdın sen
karlar içindeki kendini seyretmeye
zaten bu hayat, senin kendi hallerini
seyretme oyunundu....
Sıkılmaktan ölmemek için
herkesi öldürdün, yeniden doğmak için

** **TKP-ML:** Türkiye Komünist - Partisi Marksist Leninist

CEZMİ ERSÖZ cezmiersoz@leman.com.tr

* **Bursa.** 14 Mayıs Cuma günü **Bursa Kitap Sarayı**'ndayım. Bursa/Heykel...
* **İzmir.** 21 Mayıs Cuma günü saat 15:00-19:00 arası **Kuşadası Paprica Cafe**'deyim...
* **Sivas.** 28 Mayıs Cuma günü saat 14:00-16:00 arası **Sivas Cumhuriyet Üniversitesi**'ndeyim...
* **Sivas.** 29 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00-17:00 arası **Sanat ve Hayat Kültür Merkezi**'ndeyim... Adres: Kepenek Cad. Acaroğlu Apt. No: 28 Sivas.... Özden Yıldırım. **Romanslar.** Şiirler.

Sarsıcı röportajlar, Aykırı yazılar... Duayenler ve gençler... yeni Harman'da

Akşamsefa

Kıytık Elbiseli

suatozkan@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

GÖRÜNMEZ ADAM KUBAT'IN MACERALARI

bezginbekir@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

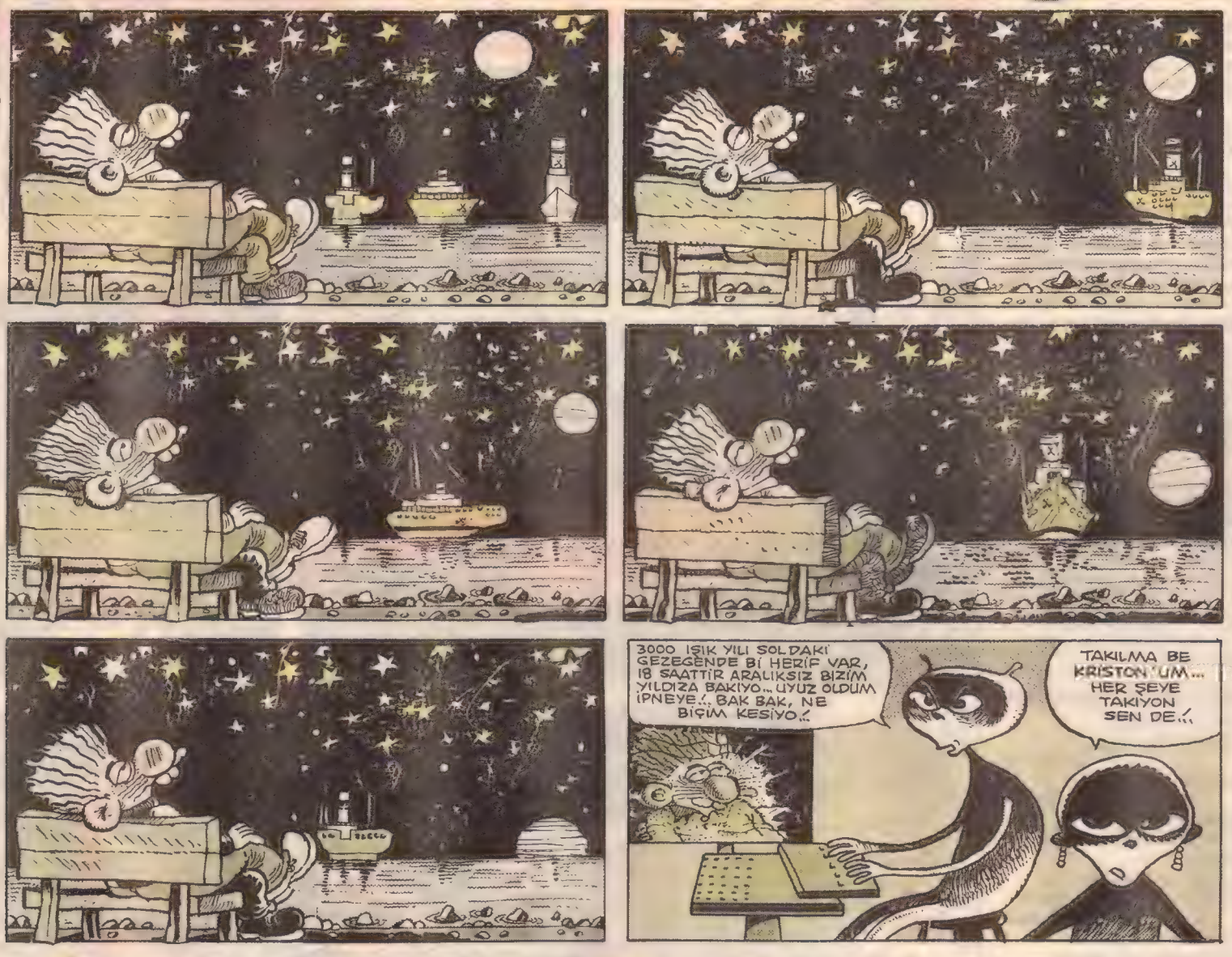

DUYURULAR... UYARILAR!!!

Sahte Tuncay Akgün çizgisi

Sahte Tuncay Akgün

Bir süre önce daha çok Kadıköy yakasında **"ben Leman'dan Tuncay Akgün'üm"** diyerek çeşitli bahanelerle yardım toplayan arkadaş yeniden ortaya çıkmış... O şahıs kesinlikle ben değilim... LeMan kimseden yardım toplamaz. Bu kolpacı, inandırıcı olabilmek için kağıda birşeyler çizip Tuncay Akgün olarak imzalıyormuş, görüldüğü gibi ben ondan daha iyi çiziyorum... Okurlar bu konuda uyanık olsun kimseye Leman'a duydukları sempati yüzünden aldanmasın, dolandırılmasın....

Tuncay Akgün

İkinici Uyanıklık ve Dolandırıcılık Vakası da Şöyle...

Bir takım reklam ajanslarına "Biz Leman yazar-çizerleriyiz, kampanyalarınızı gizlice tasarlarız" şeklinde, mailler atılmış... Bu maili atanlar elbette Leman yazar-çizerleri değil olsa olsa üçkağıtçı uyanıklardır... Hiçbir Leman yazar-çizeri böyle bir denyoluk içinde olamaz... Bunu tahmin etmek de zor değil, ama biz gene de uyarımızı yapalım...

Hasan Cihat Örter & Akın Ok
İki Dervişin Aşk Yarası -CD-Kaset

BAŞLIYOR!
Alaturka Stendap Yarışması
çok yakında
SOV
Beyoğlu
Sadri Alışık Sahnesi'nde

Deryasayın

Feyzi Özşahin

feyzi@lemari.com.tr

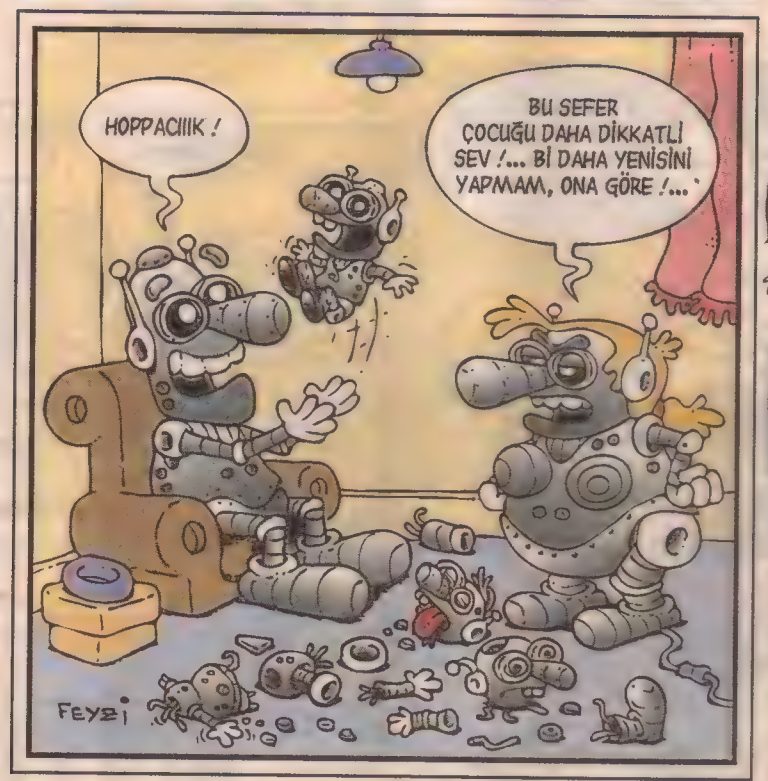

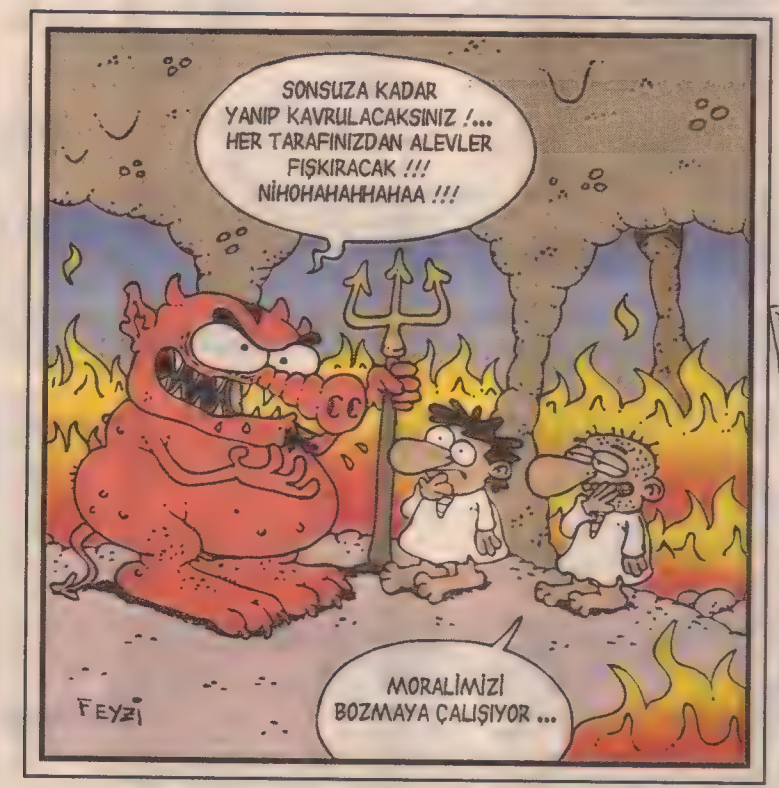

ARRIVA ARRIVAAA!

MEHMET ÖZKANOĞLU

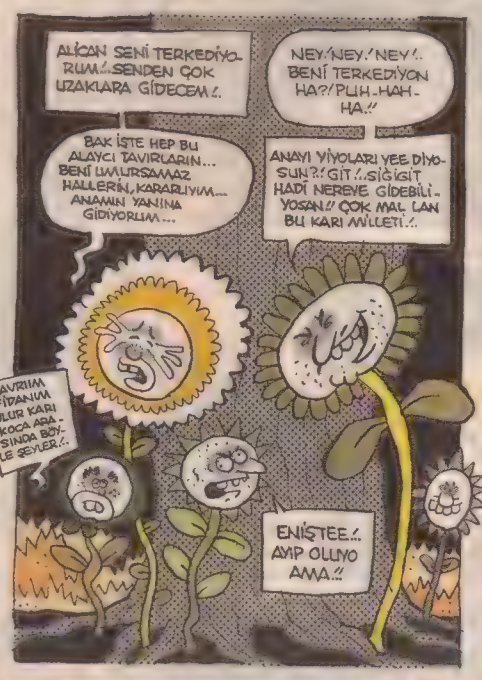

YORGUN DEMOKRAT EV FARESİ TANZER...

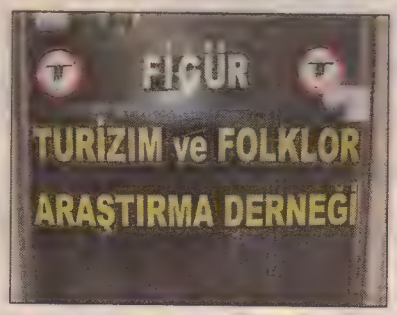

DUMUR DETAYI

GÜNERİ İÇOĞLU

Güzel bir kültürel faaliyet, iyi güzel de **turizm** kelimesinin nasıl yazıldığını araştırdınız mı acaba?.

Tophane'deki bu lokantanın ismi neyse de dükkanın camında "Meşhur Mengenli Raşit Usta'nın işkembe çorbası burada içilir" yazıyor... **"Mengen nere, Sicilya nere, ne alakası var, Mengen Fast Food koysaydın bari dükkanın adını"** dedim sahibine. Nedense oldukça sinirliydi, **"Abi doğru söylüyorsun da onun bi tarihi var..."** dedi... Kimbilir neydi tarihi?.. Sicilyalı filminden mi esinlenmişti, uzun yıllar Sicilya'da mı çalışmıştı, sinirli olduğu için daha fazlasını soramadım. Sinirine rağmen yine de beni bir çorba içmeye davet etti... Ancak geyiği uzatırım, sonunda zılgıt yerim korkusuyla bu davete yanaşmadım..

İki hafta önce bahsettiğimiz Kofi Annan'ın zayıf haline benzeyen ve dilimizi bilmeyen Finzağalı Zenci Homeless'in bir çöpü karıştırıp, bir gazete bulduktan sonra çöpün başında uzun bir müddet gazete okuduğunu gördüm... Dilimizi bilmediği halde bir gazeteyi bu kadar keyifle okumasını ben de uzun bir müddet şaşkınlıkla izledim..

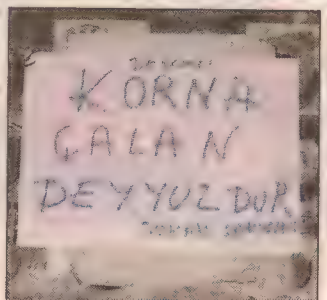

Karaköy Perşembe Pazarı'nda bir grup esnaf yazıp asmış bunu. Fakat o kadar zor görülüyor ki, diil arabayla, taa yanına kadar gidince bile zor okunuyor. Ayrıca Deyyus lafını yeni jenerasyondan kaç kişi bilir ki?.. Zaten bu kelimeyi bilen de olur olmaz yerde diil korna çalmak, konuşmaz bile, edebiyle oturur. Şimdiki nesle **"Korna çalan toptur, nonoştur"** falan gibi şeyler yazmanız lazım..

Akşamsefası

KAAN ERTEM ve **DENGELİ BESLENME**'NİN SUNDUĞU SEÇME SAÇMA BAHAR ÖYKÜLERİ MARATONU DEVAM EDİYOR. BU HAFTA MÜTHİŞ BİR EKŞİN MACERA:

"PAPAZ HER ZAMAN PİLAV YEMEZ..!"

AFEDERSİNİZ SARIYER MİNİBÜSLERİ NEREDEN KALKIYOR ACABA?..

GELİN BEN SİZİ GÖTÜREYİM..

AYOL NEREDE BU MİNİBÜSLER?.. ÇALILIK, AĞAÇLIK NEREYE GELDİK BÖYLE?..

ABLA HEMEN BU PARKIN SONUNDA! ŞURDA.. BEN SİZİ KESTİRMEDEN GETİRDİM...

NE KES.TİRMESİ BE?. SEN TECAVÜZ ETMEK İÇİN DÜPE.DÜZ ISSIZ BİR YERE GETİRDİN BENİ!..

HAH ŞUNU BİLEYDİN.!. DUR ŞUNUN KAFASINA BİR TAŞ VURA.YIM DA.!..

İYİ BİLDİN SANA TECAVÜZ EDECEM.!.. İNDİR DONUNU YOKSA KAFANA DAŞI YER.SİN...

N'OLUYO BE GERİ ZEKALI?.

KORT

VAAAY.!. YIKILMADIM AYAK.TAYM DİYOSUN YANİ O ZAMAN İNCE.DEN DİLLEME OLAYINA GİRE.LİM.!..

HMM...BAKIYORUM SEN BEN.DEN ATEŞLİSİN.!.. O ZAMAN HERHANGİ BİR ZORLAMA OLMA.DAN GEL ŞU ÇALILARA LİZA.NALIM, SEVİŞELİM...

DUR LAN BOYNUMU ÇOK SIKTIN.!. DUR...DUR KIZ...

KITORTT!!!

SİZE SALDIRAN KİŞİ N'OLDU?.. KAÇTI MI?..

YOK SADECE IZDIRABI BİTTİ.!.

AH ANAM BİTTİM!

behicpek@laman.com.tr Behiç Pek

HANİ YA DOMATİSE GEEEL.!.. KAYA GİBİ DOMATİİİS... KAYA GİBİİİEE...

AY VER DÖRT KİLO ŞUNDAN... GEÇEN HAFTA DA ALDIM SENDEN... SAHİDEN KAYA GİBİ ÇIKTI...ÇOK GÜZEL...PIÇAK KESMİYO AYOL... SALATA YAPICAKTIM YAPAMADIM VALLAYİ...

DÜN GECE BİZ UYURKEN HIRSIZ GİRMİŞ EVE GALİBA...

A...AA NERDEN ÇIKARIYOSUN AYOL... HERŞEY YERLİ YERİNDE DURUYO...

AĞZIMA BAK AĞZIMA... İZMARİTİ GÖRMÜYON MU?. VAR MIYDI İZMARİT EVDE?.

BIRAAK!

SEN DE ONU ŞURAYA BIRAK...

DUP!

ULAAN.!.EŞŞŞ-ŞOĞLU EŞŞEK.!..BELLİ OLMUYO MU SANKİ ŞİKE YAPTIĞIN.!..BIRAKIYO.RUM TAKIMI.!.

SEN DE BIRAK ANASINI SATAYIM...

ŞUŞU VAR MI?.

TURŞU MU ABİ?.

ŞUŞU!

BOL KEPÇE ESNAF LOKANTASI

JAPON YEMEĞİ...

NO ABİ...TÜRKİŞ PİLAF...FASILE...İTİŞE NOHUT...COBBAN SALAADE TOMATU...

KAHRAMAN MASA ESAT

ULAN BAYILIYORUM ŞU AİLE HAYATINA... ŞURAYA BAK...NE GÜZEL YAA...NE SAADET YAA...BIKTIM BU BEKARLIKTAN ABİ...

SUAT

Arşivseç.ast

KARAGÖZ

nihatg@leman.com.tr

7/8 yıl sonra canım bir Karagöz yazısı daha yazmak istedi. Karagöz/Hacivat gelmiş geçmiş tüm sahne ve şov sanatlarımızın en mucizevi olanı. Karagöz asırlar boyu halkın büyük sevgilisi, Türk halkının zekası ve erdemi, halkı kahkahalarla yerinden fırlatan küfürbaz bir evliyası oldu. Tam yüzelli yıldır Karagöz oynatılamıyor. Bu süre içinde, binlerce TV dizisi, otuzbinin üstünde sinema, binlerce yerli oyun oynadık, ancak, hiçbiri Karagöz'ün yerini tutmadı, Karagöz'ü aşamadı.

Türk kültürüne, mizahına, eğlencesine, bu sevimli, neşeli adam kadar büyük etkide bulunmuş bir başka kahraman yoktur! Şimdi, yüzyıl öncesinden kalmış Karagöz metinlerini bir yana koyun, karşısına da bugün en güçlü dediğimiz dizi ve şov ve komedi filmlerimizi koyun. Geçen süre içinde Karagöz'e tek satır eklenmediği halde, Karagöz hala hepimizi yerinden oynatıyor.

Şöyle düşünün, bizler, milyar dolarlar harcayıp devlet tiyatroları, binlerce yazar, sinema, onlarca mizah yazarı yetiştirdik, neden Karagöz'ün hayal perdesindeki lafları, kurgusu, zekası, çatışması, eğlencesi, tartışması, argosu, illuzyonunu aşacak birkaç eser ortaya koyamadık!

Bugün yetmiş milyon insandan tek biri Karagöz'ü izlemiş değil, hatta, bu yetmiş milyonun dedeleri de Karagöz'ü ağız tadıyla görmüş değil. Çünkü Karagöz, son yüzelli yıldır ya sansürlenerek oynatılıyor, ya da çocuksulaştırılıp, iliği, kemiği, tadı, tuzu alınarak oynatılıyor.

Karagöz, dilimizin, nüktemizin, uluorta konuşmanın, aklına estiği gibi küfretmenin tecrübesi, ustasıydı.

Diyelim, batının Charlie Chaplin'i, ya da modern komedi dizileri, ya da Miki Faresi, ya da Lorel / Hardy'si, ya da onlarca benzeri binlerce kez ekranlardan seyrettik, hiçbiri Karagöz'le yarışamaz.

Karagöz metinlerindeki esrarlı, gizli karışım neydi ki bu sihirli perdeyi geçen yüzelli yıla rağmen unutamıyoruz!

Bugün değme yazarlarımız Karagöz'ü bilmez, tanımaz. Yeri geldikçe hamasi nutuklarla "bizimdir, millidir" diye övgüler düzerler, ama, Karagöz nedir, yapısı, kurgusu, eğlencesi, esprisi, şovu neydi, nasıl kuruluyordu, bu kadar büyük bir etkiyi nasıl yaratıyordu ve bu halk onu neden bu kadar sevdi, bilen / anlayan bir yazı yoktur!

Hiçbirimiz gerçek Karagöz'ü tanımıyoruz, bu dahi, ne kadar acıtıcı bir gerçek. Dedelerimiz dahi izleyemedi, bu dahi, kültürel değerler lafını yüz yıldır ne kadar boşuna kullandığımızın şahidi. Koca Kültür Bakanlıklarımız, yetmiş üniversitemiz, binlerce edebiyat / kültür sivil kurumlarımıza rağmen, bunların hiçbiri ne Karagöz'ü tanır, ne oynatabildi, ne de bu muhteşem dünya güzeli kahramanın büyük bir perde olayı olduğunun farkında değil.

(Ayrıca Türk mizah tarihinin en çok etki bırakan dergisi yüzyıl önce çıkan Karagöz dergisidir. Halkın Karagöz sevgisi mizah dergisiyle de çok tutuldu. Karagöz Dergisi bir efsane oldu. Girit'in elden çıkışı, Balkan savaşı ve Osmanlı'nın büyük toprak kayıpları ve İstanbul'un koleralı günlerinde milli vicdanın sesi oldu. Bir uzun kış oturup elimde olan 600'e yakın sayısını okudum. Bu derginin bugüne kadar aşıldığını sanmıyorum...)

Önce şunu öğrenelim, Karagöz'ü yüz elli yıldır oynatamayışımızın sebebi "sansür"dür. Yani, artık Karagöz'ün laflarından/küfürlerinden utanıyoruz. Oysa, Karagöz'ün tatlı, sevimli, can acıtmayan ve ahlak geliştiren ve çok keskin müstehcenliği bugün asla kabul görmez.

Karagöz oyunu, müzikli bir oyundur, bir müzikal. Karagöz'de icra edilen müzik bugün dahi değme sanat programlarımızda yoktur. Üstüne çoğu oyunda köçekçe ya da çiftetelli gibi oyunlarla sahne şenlenir.

Karagöz, "muhavere" dediğimiz karşılıklı konuşmalarla oynanır. Hemen her oyunun planı şudur. Oyun müzikle açılır. Hacivat her oyunda Karagöz'ün evinin önüne gelir. Karagöz'ü rahatsız eder. Dışarı çıkıp kendisiyle konuşmasını ister. Bu ön konuşma oyunun hazırlık bölümüdür. Ve Hacivat sürekli, hemen her oyunda, Karagöz'ün cahilliği ve yoksulluğuyla dalga geçer. İşe yaramaz adam olduğunu, birşey bilmediğini yüzüne vurur.

Ve hemen her oyunda Hacivat, Karagöz'ün başına bir belalı iş açar. Ya da Karagöz'ü bir müşkilat içine sokar. Ve hemen her oyunda, Karagöz, Hacivat'ın kendini soktuğu bu müşkil gailelerden kurtulmaya çalışır. Ya da, Hacivat'a karşı bir oyun geliştirir.

Karagöz'ün içine düştüğü müşkil durumdan kurtulmaya çalışması oyunun eti/kemiğidir. Başına bir sürü bela gelir ve hazır cevaplığı, küfürleri, zekasıyla başına sarılan bu beladan kurtulmaya çalışır ve her oyunun sonunda Hacivat'ı haklamak için peşine düşer.

Karagöz'ün en büyük özelliği, çok ama çok yoksul oluşudur. Karagöz'ün karısıyla atışmaları hep yoksulluk, işsizlik üzerinedir. Evlerinde içecek bir tas çorba yoktur. Karısı sürekli şikayetçidir, gırtlak gırtlağadırlar. Üstünde başında giyecek bir şeyi yoktur. Yoksulluk sahneleri yürek paralayıcıdır. Ve Karagöz söylenen çok şeyi anlamaz. Oysa, Hacivat ağdalı Farsça/Arapça terkiplerle konuşur. Hacivat'ın Arapça/Farsça terkiplerini hep tersinden anlar, esprilerin/tartışmanın kaynağı olur.

Tarihte hiçbir oyunda Karagöz oyunu kadar "kelime" oyunu yoktur. Bunun sebebi, Osmanlı çok dilli bir yapıdır. Özellikle aydınlar özenti içinde Arapça/Farsça düşkünlükleriyle ön plana çıkarlar, diğer milletlerin farklı dilleriyle sürekli espri yapılır.

Hacivat, aydın, bilmiş, öğreten, tuzu kuru bir adamdır; sözde Karagöz'ü cahillikten ve yoksulluktan kurtarmak isteyen adamdır. Bugün de aydınlarımız halkımızı cahillikten ve yoksulluktan kurtarmak istiyorlar. Hacivat'ın atışmaları, aynı zamanda Türk halk ağzının/dilinin bütün imkanlarını, genişliğini bize öğretir. Argonun en bol kullanıldığı, hatta, argonun bir dil olarak varolduğu yer Karagöz'dür.

Karagöz'ün diğer özelliği, İstanbul şehrinin hakiki sanat malıdır. Oyunlarda İstanbul semtlerinin her biri özellikleriyle zikredilir.

Kabaca, Karagöz oyunu, aydın/halk çatışması üzerine kuruludur. Bazı denyo yazarlarımız Hacivat'ı "bilge", "hikmet" sahibi, aklı-selim karakter olarak yorumlar. Yüzelli yıldır Hacivat'ı hala tanıyamadılar. Karagöz oyununda Hacivat, dalga geçilen, bilmişliği, ağdalı diliyle eğlenilen bir karakterdir. Karagöz oyununda, erdem, hikmet, bilgelik, aklı selim ve halkın zekası Karagöz'dür. Halk, bu oyunda bilgi satan Hacivat'la eğlenir. Bu yüzden oyunun başında Karagöz'ü aşağılamasına ses çıkartmaz, bilir ki, birazdan Karagöz Hacivat'ı derin zekasıyla altedecektir.

Yani, oyunun içinde Karagöz'ün gizli bir planı vardır. Karagöz başına gelen felaketlerden kurtulmanın yolunu bir şekilde ayarlar... Karagöz'ün zekası da budur. Halkın kendine güveni budur. Halkın Karagöz'ü sevmesinin sebebi de, Karagöz'ün bu felaketten bir şekilde sıyıracağına inancının tam olmasıdır. Karagöz, çabuk, hızlı konuşur, Hacivat gibi ince eleyip sık dokumaz.

Bir zamanlar bir mum ışığının gölgesinde dünyaları oynatıyorduk!. Halkımız bir zamanlar, yoksulluğu, cahilliği diz boyu ve Hacivat'ın zırva oyunları/saçma bilgiçliği ve tavsiyeleri yüzünden hep başı belaya giren Karagöz'ü çok seviyordu. Sevgilerinin sebebi Karagöz'e olan güvenleridir. Yani, kendilerine güven. Oysa, 80'li yıllardan sonra yine halkımız Kemal Sunal'ın Davaroğlan, daşşakoğlan, keleşoğlan filmlerini fazlasıyla izliyor. Kemal Sunal'ı izleyen kitlelerle, Karagöz'ü izleyen geçmiş zamanların kitleleri arasında temel ayrım şudur. Kemal Sunal, oyunlarında karşı bir zeka, karşı bir oyun, karşı bir plan geliştirmez. Kahramanlığı hep tesadüflerle olur. Ağanın, düşmanın üstesinden gelmesi, komik şans eseri kazalarla olur. Ya da piyango çıkar kurtulur, ya da, düşmanın silahı kazayla yere düşer patlar düşman kendiliğinden ölür. Kemal Sunal filmlerini izleyen kitleler varoşlarda Kemal Sunal senaryoları gibi tesadüfi/şansa bağlanmış hayaller içindedir. ANAP'lı belediye başkanı dayımın oğludur, ya da, komşumuzun oğlu onu tanır, belki bizim kızı işe sokar, gibi, ham hayaller peşindedirler. Bu şansa bağlanmış hayatlar, sağ iktidarların zihniyet felsefesidir.

Bu yüzden bu halk, mahallesinde, şehrinde bir milyon birbirine benzer bina yapmıştır. Peynirini, fındığını, tütününü ya üretememiş, ya da estetize edemeden, ambalajlayamadan, tasarımlayamadan ilkel şekilde pazara getirmiştir. Karagöz tam tersi, bir oyunu

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

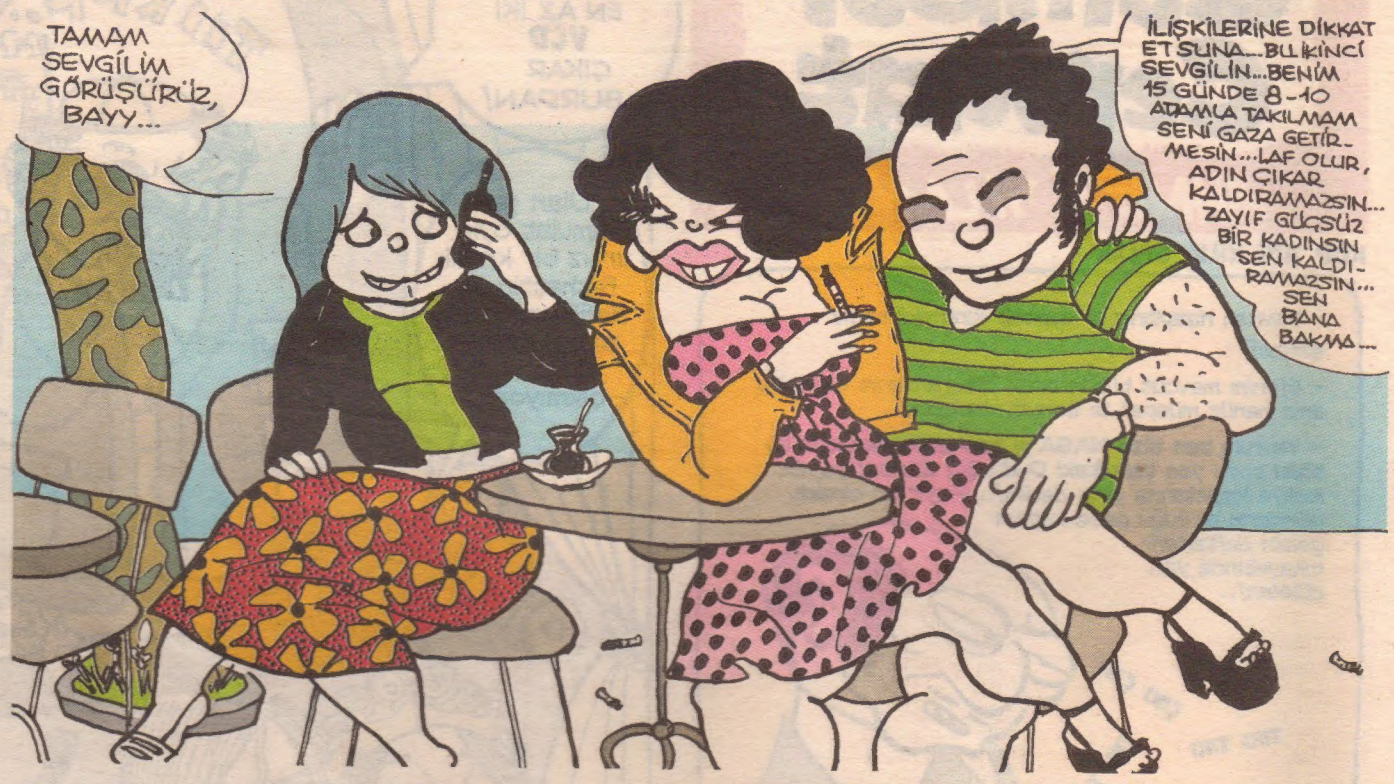

tüm gazete bayiilerinde ve kitapçılarda..

Aksamsefasi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

KOD ADI KILIÇ BALIĞI

GALAMULAT VE PORNO KRALI IV.RİCARDO

ŞİİR KÖŞESİ:

Bu haftaki konuğumuz:
MÜSLÜM BASINÇALTINDA

Düğünü oldu, nişanı oldu,
sünneti oldu, kınası oldu
Her türlü aktiviteye
birlikte iştirak etmedik mi?..
Buradaki
ikramları besin
değerlerine göre ayırıp
yararlı olanlarını yutup, zararlı
olanlarını pas geçmedik mi?

Piknik, mesire, barbekü; mangal, sayfiye, beş çayı
Hepsinde el ele, göz göze, diz dize, kalp kalbe vermedik mi?
An geldi mineralleri, vitaminleri birlikte almadık mı?
Kolestrol içeren besinler ikram edildiğinde beraberce
karşı koymadık mı?
Senin bünyen, benim bünyem benim, bünyem senin bünyen
değil miydi?.

Fakat ne zaman
almadı bünyen
Eriyiki, enzimi
o vakit koptun
benden.
O gün bugün
haber de yok
senden..

Amaaan haber yoksa yok!?
Sen kaybedersin!
Netice olarak karbonhidrat
dengemi kurmuşum benden
güzeli yok; uzun lafın kısası
vakit nakittir benim için
güzelim... İşte o kadar!.

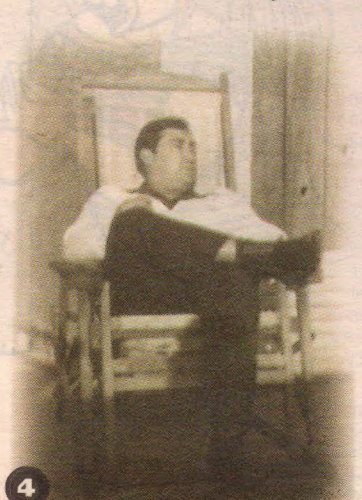

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

vardı, hayata karşı bir planı. En azından başına sarılan "felaketten" nasıl kurtulacağını bil yordu ve tüm oyunlarının sonunda Hacivat'ı haklamasını başarıyordu.

Karagöz, kendi yapan, kendine güvenen geçmiş zamanın halkını temsil ediyor, Davaroğ lan filmleri, başkalarına bel bağlamış, tesadüflere, şanslara, rastgelelere inanan bugünü biçimsiz, ruhsuz, kendine güveni olmayan varoşları temsil ediyor!..

Oyunların bu felsefi analizi iyi yapılmadığı için, bugün, Hacivat gibi bilgiç aydınlarımız ta bii ki Hacivat'ın tarafını tutacak, Karagöz/Hacivat oyunlarının ne anlama geldiğini hala bile meyecektir.

Karagöz'ü tanıyıp bilemediği için, Karagöz oyunları bugüne kadar oynatılamamıştır. Ka ragöz oyunlarının hala oynatılamayış sebebi de Karagöz'ün halkın elinden çıkıp "Haciva lar"ın eline geçmesidir.

1870'lerden günümüze Karagöz'ü diriltme çabaları üzerine bir kitap yazılsa büyük bir an siklopedi olur. Batı sineması, batı tiyatrosu karşısında "eziklik" duyan aydınlarımız, yahu b zim de Karagöz'ümüz vardı, getirip, neden oynatmıyoruz diye harekete giriştiler. Unutmaya lım, bugüne kadar Karagöz'ü yeniden yaşatmak isteyenler büyük çoğunlukla Hacivatlar'dı.

İlk büyük Karagöz'ü diriltme çabaları, sarayını batılı müzikaller, oyunlarla dolduran Abdü hamit'ten geldi. Sarayda bir fon kurularak Karagöz perdesi ve yanında yine milli oyunumu ortaoyunu saraya taşındı. Ancak sansürlenmiş Karagöz tad vermedi. Karagöz, artık can s kıyordu, çünkü, Karagöz metinlerini "aydınlar" yazıyordu. Ve batılı oyunlarda klas oyuncu ları izleyen halk, Karagöz'ün pis giysisi ve küfürlü konuşmalarından milli eziklik duyuyordu

II. Meşrutiyet günlerinde binlerce batılı oyun ülkemize geldi. II. Meşrutiyetciler, Abdülha mit gibi istibdatçı, sert, sansürcü herifin huzurunda Karagöz'ün sesini soluğunu çıkartama yacağını, kendilerinin hürriyet, eşitlik getirdiği, Karagöz'ün bu özgür ortamda kendine gel şakır şakır perdede konuşacağını iddia ettiler.

II. Meşrutiyet dönemi Türk tarihinde en çok mizah dergisi ve gazete çıkartılan dönem Her ırk, her önüne gelen dergi, gazete çıkarıyor. Direklerarası denen yer toplumun merke oldu, "gece hayatı" toplumun gündemine girdi.

Ancak, halk, yine Karagöz'ü beğenmedi. Karagöz'ü diriltme çabaları sona ermedi. Isra la tekrar ediyorum, Karagöz'ü diriltmek isteyenler artık "aydınlardı"... Bilgileri, görgüleri, ya bancı dilleri, giyimleri, batılıydı... Bu halk kahramanını, bilmiş düzgün giyimli insanların yo niden diriltmesi mümkün değildi...

Tarih, dil gibi milli kurumlar inşa eden Mustafa Kemal, Ankara Türkocağı binasında Ka ragöz'e merak saldı, perdesini kurdurup izledi. O günlerde sürgünde olan meşhur 101'li lerden Refik Halid Karay'ın yazdığı bir Karagöz oyununu Atatürk çok beğendi, hatta, yüzbi likleri bu yüzden affettiği söylenir. Refik Halid Karay milli mücadeleye muhalefet ettiği iç sürülmüştü. Ancak büyük bir yazardı. Bugün dahi eserleri değerinden kaybetmemiştir. Ay dede dergisini çıkarıyordu, cumhuriyet döneminde bu dergi Akbaba olarak yoluna seksek yıl devam etti. Ancak Akbaba sıkıcı bir dergi oldu, çünkü, bu dergi, halkın yazarları değil, bi miş, okumuş, ideolojik bir küçük aydın grubu tarafından çıkarılıyordu. Akbaba yazarlarında bugüne kayda değer bir eser kalmamıştır!

Karagöz halkın gündeminden çıkmış, unutulmuş, sadece nostalji olarak hatırlanan bir ha yal perdesi olarak kalmıştı. 1950'li yıllarda Aziz Nesinler, Halkevleri, ya da birçok kurum Ka ragöz'ü diriltmeye kalktı, oynattı, Karagöz metni yarışmaları yaptılar, hiçbiri tutmadı. Ancak Aziz Nesin, Sabahattin Ali, o günlerin Marko Paşa, Dolmuş gibi dergileri, halk tarafından çok seviliyor, çok satılıyordu. Bir nevi "halk" yazarlarını bulmuştu... Sanki Aziz Nesinler'in miza edebiyatı Karagöz kılığına girmişti.

Karagöz'ü diriltme çabaları, 70'li, 80'li yıllarda hem sivil hem de devlet eliyle sürüklenc sonuç alınamadı. Bugün elimizde sansürlenmiş, çocuksulaştırılmış, gerçek Karagöz'le hiç bir ilişkisi olmayan metinler TV'lerimizde oynatılır.

Aydınlar, Karagöz'ün ruhunu bilmedikleri için diriltemediler. Halkı tanımadıkları için, halkı esprisini, mizahını bilmedikleri için. Bu yüzden tüm diriltme çabaları "şekil" üzerine ge lişti. Şöyle...

Mesela, II. Meşrutiyet günlerinde Karagöz perdesi yerine, sahneye Karagöz/Hacivat kılık lı iki adam çıktı... Tiyatro gibi Karagöz oynadılar, gülünç düştüler. Aynı şekilde "metinlerin tutulmadığını sanıp, Moliere'in birçok oyunu Karagöz'e uyarlandı.

Karagöz'ü diriltmek için en çok çaba harcayan 1930'lu / 40'lı yılların önde gelen fik adamlarından, Türke Doğru kitabının yazarı, İsmail Hakkı Baltacıoğlu'dur. Gazetelerde bir Ka ragöz tartışması başlattı ve ortalığı velveleye verdi. Yıllarca aydınlarımız Karagöz'e özle yazıları yazdı, Baltacıoğlu'na destek verdiler.

Hatta Baltacıoğlu, kendi evinde Karagöz tasvirleri üretmeye başlattı. Çocukların Amerika lı Miki Fare çizgi filmini çok sevdiğini düşünerek Karagöz tasvirleri arasında hayal perdesin de oynanmak üzere Miki Fare dahi üretti. Baltacıoğlu hayal perdesinin bir metre kadar ki çüklüğünden dert yanıyordu. Günümüzde seyredilmemesinin sebebi olarak hayal perdesi nin ölçülerini de sebep olarak gösterdi ve kendi kurduğu hayal perdesinde Karagöz tasvir leri tam bir insan boyu büyüklüğünde yaptı.

Bir çok yazar destek verdi, ünlü gazete yazarımız Burhan Felek övdü ve Baltacıoğlu'n destek verenler/tartışmaya katılanların herbirinin makaleleri ortaboy bir kitapta toplandı. Ay nca Halkevleri, Baltacıoğlu'nun kampanyasıyla Karagöz oynatmaya başladı. Bu yıllarda Ka ragöz'ün metinleri tabii ki sansürlenerek ve en önemlisi "sadeleştirilerek" yayınlanmaya başlandı.

Bugün Cevdet Kudret'in hazırlayıp Bilgi Yayınları'ndan yayınlandığı iki ciltlik Karagö Oyunları Metinleri, 19. yüzyılın sonunda oynandıkları biliniyor ve bu metinlerin dili sadeleş tirilmeden oynatılmaları mümkün değil. Ayrıca, sadeleştirme büyük güçlükler taşıyor. Çün kü, esprilerin çoğu bugün artık halkın hiç duymadığı/öğrenmediği Arapça/Farsça ağdalı te kipler üzerinden yapılıyor.

Ünlü eleştirmen Nurullah Ataç, Baltacıoğlu'nun bu Karagöz'ü diriltme çabalarını gülün bulup karşı yazılar yazıp Baltacıoğlu'nun çabalarını küçümsedi.

Dikkat edilirse, aydınlarımız, Karagöz'ü "şekil" olarak diriltme peşindeydi. Çünkü hay perdesini kurar kurmaz Karagöz'ün hemen esprilerine başlayacağını, eğlenceye kaldı yerden devam edeceğini sanıyorlardı. Böyle olmadı. Karagöz bir söz oyunuydu. Söz, tek likedir. Üstelik sadeleştirilmesi gerekiyordu, üstelik, bu sözler eskiydi, yenisi yazılmalıyd Kuşkusuz yeni yazılanlar da birazcık eski tadı verebilirdi, ama, eskisi gibi yeri göğü oyna tamazdı. Üstelik bu sözler "müstehcendi". Bu "millici" aydınlar için fazlasıyla rahatsız b durumdu. Müstehcen yerleri çıkardılar ve eğlencenin tam da bu yerlerde oluştuğunu gö mezden geldiler.

Görüldüğü gibi, milli değeri diriltme, yeniden kazandırma gayretleri hep "şekil" üzerinde gelişti. Oysa Karagöz biçim olarak ölmüş, yerine sahne ya da sinema perdesi çoktan kuru muştu. Yapılacak olan, Karagöz gibi uluorta, sereserpe, eyvallahı olmayan ve ağzına gele söyleyen, yani "bağımsız" yazarlığa güç vermekti. Tam tersine, bağımsız yazarları kovdula sevmediler, yasakladılar. Eğer yakın tarihimizde Karagöz gibi halkın sevgilisi olan yazarlarım varsa, bu yazarların hepsi bu sansürleri ve işkenceleri göze almış, gözü kara yazarlardı.

Büyük sorun şu, aydınlarımızın anlamadığı da bu, Karagöz ve ortaoyunu, batılı sahneye batılı oyunlara, yeni kurulan sahne tertibine yenilmedi. Karagöz ve ortaoyunu, hukukla, yi ni yasalarla inşa edilen "sansüre" yenildi. Çağdaş düşüncenin, batıdan getirilen hukuk disip linine yenildiler.

Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, batılı hukuk, batılı yaşam hayatımıza girmeye başladığın dan beri, Karagöz ve Kavuklu'nun dili tutulmaya, konuşamamaya başladı. Batıdan getirdiğ miz özgürlükler, belki birilerinin işine yaradı, belki bir çok kurum inşa edildi, ancak, bizi modern insanlar oldukça, ruhumuz, gözümüz, ciğerimiz, sözümüz, dilimiz olan bu büyü sanat adamları yokoldular. 17. 18. yüz yıllarda Karagöz ve Ortaoyununu seyretmiş ve ya mış batılı yazarlar, bu oyunların özgürlüğünü, eleştirisini öve öve bitiremezler ve keşke "bi tıda da bu özgürlükler olsa" diye kendi krallıklarına laf sokuştururlar.

Bunu anlamak zor değil, Tanzimat'tan beri bu topraklara getirilen yasalar, modernleşme/hu kuk/kurumlar/çağdaşlık, her ne boksa, "aydınlar" yani Hacivatlar tarafından getirildi. Hep si, halka çeki düzen vermek, halkı hizaya getirmek, halkı adam etmek gayesi taşıyordu. Üs telik, cahillik ve yoksullukla aşağıladıkları halkı, "kitap okuyun" diye dövüyorlar, şu oyuna gi din, şöyle modern olun, şöyle öğrenin, böyle adam olun gibi yüzbinlerce yazı yazdılar.

Bugün dahi tüm Afrika tüm Asya topraklarından görülmemiş derecede altıyüze yakın ya bancı dergi aynen çevrilip Aydın Doğanlar tarafından bayiye getiriliyor. Biz üretmiyoruz, b

konuşmuyoruz, biz batılı dergileri aynen kopya ediyoruz. Nasıl sevişmemiz gerektiğini dahi onlardan öğreniyoruz.

Halk gibi yazan, Karagöz gibi konuşan yazarlarımız çok oldu, hepsi sansürlendi, sürüldü, Refik Halidler, Aziz Nesinler ve niceleri dışlanıp, boğuldu...

Bugün elimizde bu toprakların en büyük kültür hazinesi var ve oynayamıyoruz. Bugün dünya çapındaki Amerikan dizilerinden fersahlarca daha eğlencelisini bundan iki yüz yıl önce bizler oynuyorduk. Şimdi, yapamıyoruz!.

Aydınlar, Karagöz perdesinde rolleri bilip anlamadan değiştirdiler. Bu sefer Hacivat'ın Karagöz'e verdiği akılları ciddiye aldılar. Hacivat'la, toplumu, yani Karagöz'ü adam etmeye çalıştılar. Velhasıl, bir nevi Karagöz'ü çağdaşlaşmanın tornasına sokmuşlardı... Oysa eski Karagöz metinlerinde Hacivat'ın bu özentileri ve akıl verişleri hep dalga geçilen bir durumdur... Karagöz oyunlarının konusu da Hacivat'ın özentisiyle dalga geçildiği için çok seviliyordu...

Şu müstehcenlik meselesine de değinelim. Bugün TV'lerimizde, dondurma reklamları "penis" üzerinden yapılıyor, her akşam yüzlerce kez Magnum yalayan kız, oğlanın fermuar yerine gönderme yaparak dondurmasını yalıyor ve bu firmalar dondurma reklamlarında başka da bir konu nedense bulamıyorlar.

Yani, firmalar/şirketler müstehcenliği dibine kadar sonsuz özgürlükte kullanma şansları var. Ama, halkın kahramanı Karagöz, perdede buna benzer bir espri yapsa, hepimiz aşağılar, küfreder, Karagöz'ü perdeden kovarız. Aziz Nesinler'e, Orhan Kemaller'e Nihat Gençler'e yaptığımız gibi. Üstelik ekranlarda, dondurma penisle özdeş hale getirildi. Karagöz yaptığında, iptidai, ilkel, zavallı, edebiyat dışı, basit buluyoruz.

Çünkü yüzelli yıldır kendimize güvenmiyoruz, batıdan gelen herşeyi Hacivatlar'la başımızın üstüne koyuyor, halkın yaptığı herşeyden iğreniyoruz.

Ve ekranlarımız "hiçbir şey" konuşmayan, yani, Hacivat gibi sadece laf salatası yapanlarla doldu. Ekranlarda tek bir Karagöz, halktan biri, halk gibi biri yok, ama maşallah, Mehmet Barlas, Doğan Hızlan ve benzeri taifesi yüzbin kez çıktıkları ekranlarda her gece bizlere, halka söylemediklerini bırakmadılar!.

Türkiye aydını, Hacivat'ın öğütlerini, dışardan getirdiği ve kendisinin de anlamadığı değerleri, bilmişliği daha çok izlemeye başladı, Karagöz'e tahammül yok. Bu yüzden, kendine güveni yok. Bu yüzden, Trabzon'da dahi Norveç uskumrusu satılıyor, fındığı çikolataya, kayısıyı dondurmaya ve yüzbin çeşit peyniri bir ambalaja sarmayı dahi öğrenemedi. Hepimiz başkalarının şirketlerinde ajan olduk, başkalarının reklamlarında çalışıyoruz. Batının kurduğu siyasi oyun, batının kurduğu piyasa içinde debeleniyoruz. Samsun'dan Sarp'a kadar apartman dolu, tek kişi itiraz edemiyor, tek kişinin midesi kalkmıyor! Mustafa Kemal'in Ankara'ya yaptığı üç/beş binayı saymazsak, son iki yüz yıldır İstanbul ve Anadolu topraklarında şöyle hoşumuza gidecek bir binamız, eserimiz yok. Yüzbin kez ekranlara fırlayan, övülen, ödüllendirilen insanların sinemaları ortada, ama bugün İstanbul festivalinde ödülü, bir köylü çocuğu Ahmet Uluçay alıyor. Bu çocuklara kapı açıldığında taa Cannes film festivalinden kimsenin rüyasında göremeyeceği ödülleri alacağı, aldığı ortada!..

Şüphesiz, Haldun Taner'den Ferhan Şensoy'a, Aziz Nesin'e ve onlarca mizah yazarımız, Dolmuş, Marko Paşa dergilerinden Leman'a kadar yüzlerce çizerimiz, Karagöz'ün rahatlığını, serbestliğini, dil oyunlarını, ters/düz etmesini ve asıl önemlisi fütursuzluğunu kullandığı ölçüde büyük kitlelerin ilgisini görmüş çok sevilmişlerdir.

Bugün Karagöz'ün temsilcisi, yani, halkın sesi olması gereken sendikalar, partiler dahi, çıkardıkları gazetelerde Hacivatlar'la işbirliği içinde. Hacivatlar gibi tımar edilmiş terbiyeli konuşuyorlar... Köşelerini Hacivatlar'a açarak, Hacivat gibi halkın başına vura vura konuşuyorlar, ya da Hacivatlar'ın gazetelerine özenen aydınlarla dolu. Bu yüzden kitlelere sızamayıp marjinal olup kalıyorlar. İsimleri solcu, ama, üslupları/söylemleri Hacivat. Halkın/işçilerin paralarını yine Hacivatlar'a yedirmekten başka işe yaramıyor. Olacak şey değil, ama oluyor, Hacivatlar yalnız büyük medyada değil, bu küçük sendika/parti gazetelerinde fikir/zikir tartışıyor!

Sağ iktidarlar, iki de bir, bizi biz yapan değerler diye yüzbinlerce hamasi nutuk atar, ama içlerinden tek biri Karagöz'ü, Kavuklu'yu, Binbirgece'yi, Pir Sultanları, halk hikayelerini bilmez, bu değerlerin yarattıkları etkiyi anlamazlar. Giderler yine Hacivatlar'ın gazetelerinde yazar olurlar, onlara kredi verir, onların siyasi eğlencesine katılırlar.

Bugün hiçbirimiz hayal perdesi kurmak gibi bir fantastik nostalji peşinde değiliz. İşte ekranlar, burası da bir hayal perdesi. Neden bu ekranlarda hayal perdesindeki rahatlık, genişlik yok. Neden halkın sesi edebiyatta, ekranda, siyasette, sinemada yok.

Bu denli serbest özgür edebiyat Osmanlı'da oldu, ama, şu modern batılı özgürlükler içinde olmuyor. Çünkü batının özgürlükleri firmalara yarıyor. Firmaların beslediği yazarlara yarıyor. Aydınlarımız batıdan öğrendikleri yarım yamalak bilgilerle halkın karşısına geçip tepeden akıl veriyor!

Artık halkın, Hacivatlar'a karşı, "karşı" bir oyunu yok. Halk artık Hacivatlar'ın ağzına bakıyor. Hacivatlar, apartma, taklit, montaj, çalma, yalan yanlış batıdan öğrenilmiş şeyleri yüzelli yıldır halkın başından aşağı kaynar sular gibi döküyor!

Bu Hacivatlar'ın sülalesi geçtiğimiz yıl koro halinde bizi Irak'a, Amerika'nın yanında savaşa sokmuyorlar mıydı? Karşı çıkan birkaç bizim gibi yazarları ekranlarında aşağılayarak, küçümseyerek, "dünyadan haberleri yok", "küreselleşmeyi" bilmiyorlar diye dalgalarını geçmiyorlar mıydı? Halkın başına örmeye çalıştıkları şu felaketlerin büyüklüğüne bakın!

Karagöz ölmüştür! Türk halkı, Anadolu halkı ölmüştür. Bugün köydeki çobanlar dahi, gidin konuşun, Reha Muhtarlar, Mehmet Barlaslar ağzıyla ve onların üsluplarıyla ve onların dünya görüşleriyle konuşmaktadır!

Bir halkı yeniden diriltmek için, Karagöz ya da milli değerleri "şekilen" değil, bu halkın türkülerdeki, hikayelerdeki öfkelerini, küfrünü, duygularını, isyanını yeniden o halka hatırlatmaktır!..

Ey halkım, sen böyle küfrediyordun bir zamanlar? Nerdesin? Sen böyle umursamaz eğleniyordun. Sen böyle daşşak geçiyordun bunlarla. Seninle kimse başedemezdi. Seni kimse oyununa alet edemezdi. Seni kimse kandıramazdı. Seni kimse sömüremez, madenine, tarihine, kültürüne, tarlana kimse giremezdi... Bugünkü halkımıza tarihin içindeki o halkı tanıtmamız, coşkusunu, alevini, aşkını, bu derinliklerden fitillememiz şarttır!..

Şu sahneye bakın, yıl 2004, İzmir Kitap Fuarı'nda, genç karikatüristler çizgilerini karikatür ustası Galip Tekin'e getirip binbir heyecanla gösteriyor. Galip Tekin'in yanımda, gençlere verdiği öğütleri dinliyorum. 14 yaşında bir çocuk, yaptığı ilk sanat işini Galip Tekin'in önüne koyuyor ve koyar koymaz ilk cümlesi: "Ağbi bunlardan ne kadar ceza alırım, hapse girer miyim?"..

Oysa o genç sanatçı, ağbi bunlar olmuş mu, nasıl bu işi yapayım mı, demesi gerekir. Böyle değil, hayata karşı ilk cümlesi bir "korku", bir "yasak". Hapse atılmak... Bu korkuyu 2004 yılında hala beyinlerinde hisseden 14 yaşında çocuklar nasıl yazar/çizer olacaklar?!

Halkımız, yazarlarımız böyle korkularla kendilerine güvenlerini kaybetti. Hatta, geniş kitleler, beni eleştirenler, Karagöz'ün pis, ilkel, basit, küfürlü konuşmalarından rahatsızlar. Her akşam yan gelip kanepelerinde ekranlara kurulmuş Hacivatlar'ı izlemeye devam ediyorlar.

Hacivatlar'ın bir projesi yok. Laf salatası. Şöyle bir üç/dört yıllık kısa dönemi tarayın, ne kuru sıkı binlerce laf sıktılar, sonuç, hiçbir şey... Son yüzelli yıllık modernleşme tarihi Hacivatlar'ın laf salatası tarihidir...

Hacivatlar, gazetelerinde, ekranlarında, hala, halka bilmiş öğütler vermeye devam ediyor. Şöyle değişmelisin. Şunu öğrenmelisin. Şöyle kalkınırsın. Şöyle batılı olmalısın. Şu flarmoni orkestrasını dinlemelisin. Şu kitabı okumalısın... Şuraya gitmelisin. Bitmek bilmeyen bilmiş akıllarını yüzelli yıldır aynı yerden aynı şekilde vermekten bıkmıyorlar!. Hacivatlar "statüko" ve Hacivatlar "otorite" oldukça halkımız üretemiyor, bir sanat eseri ortaya koyamıyor...

Verdikleri her akıl Türkiye halkının başına felaketler açıyor! Ve Türkiye'de siyasetin adı halkın bu felaketlerden nasıl kurtulurum çabalarıyla oluşuyor...

Batılı öğütlerle sersemleşmiş, şebekleşmiş bir halk. Konuşmalarında bilgi, hikmet, zeka, eğlence, neşe, coşku, aşk, yok!..

Şimdi sokaklarımızda gezinen halk, o fütursuz, lafını Karagöz gibi esirgemeyen halk değil. Şimdi sokaklarımızdaki bu halk, Hacivatlar'ın yetiştirdiği halk.

Ne diyelim, Karagöz gibi diyelim. "Yıktın perdeyi eyledin viran / Koşup sahibine haber vereyim heman!"..

Haberiniz olsun, perde yıkıldı!

Ya da Karagözsüz perde bizim perdemiz değildir!

Karagöz'ü olmayan halk, halk değildir, Hacivatlar'ın şebekleştirdiği sürüdür!..

nihatg@leman.com.tr Nihat Genç

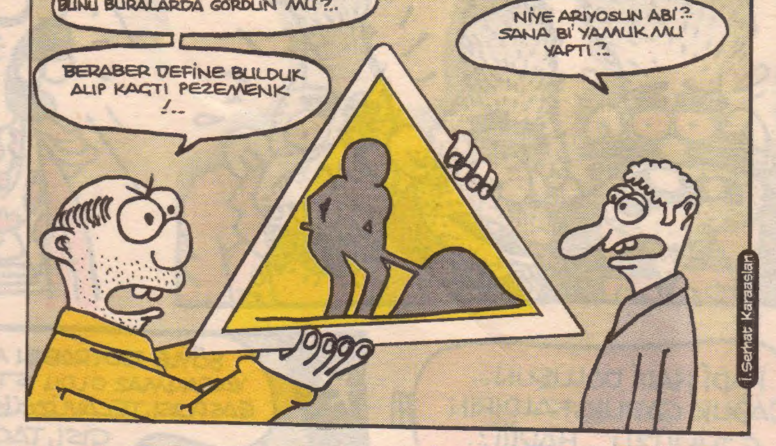

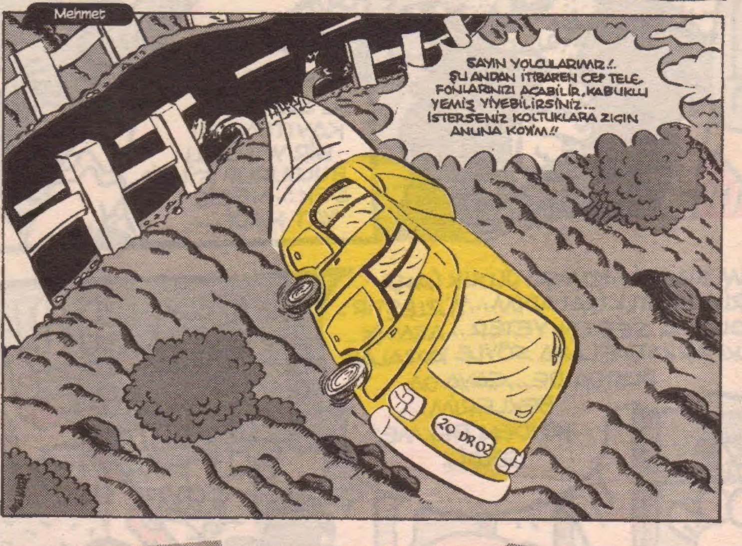

SAYI: 653 14 MAYIS 2004 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer AKNAR
● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Matbaa Sorumlusu: Tanju Kirte Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx) • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No: 47 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

AYRINTILAR
m · e · t · i · n · e · i · d · a · n

Şöyle çaktırmadan, gizlice, sinsice bi gireyim bakalım muhabbete. Yapabilecek miyim acaba! Çünkü, hemen çaktırmamak gerekiyo. Önce başka şeylerden bahsediyomuş gibi yapıp, sonra âniden girmek keyifli. Tabii, kimseye bişiy belli etmiycem derken, bu çaktırmama şeysi uzatılırsa, birileri meseleyi çoktan çakmış olabilir ve işin aniden çaktırılacak bi tarafı kalmaz. Normâl, çaktırtmadan, kendisi çaktırtılarak girilmiş bi muhabbet olur. (Neyse, her an çakılabilir, artık kendim çaktırıyım.) Evet, bu haftaki konumuz, 'Çaktırmamak!.' Çeşitli durumlarda 'çaktırmak' da denir. Yani, bişeyi çaktırmama gayretimiz, bazen, başka bişeyi çaktırma isteğimizden doğar. İnsan, her zaman çaktırmak ister. Çakılmak, çaktırtmak ister. Kazık çakmak ister. Ama bizim konumuz şindi, çaktırmamak! (Bir an önce çaktırsam güzel olucak! İyi uzattım yani! Çaktırmama'nın tehlikelerinden biri de budur zaten: Bazen gizlenen bişey çoktan çakılmış olur, ama kişi bundan habersiz, hâlâ çaktırmıyomuş gibi davranır. O kişi komik olur bu haliyle. Çünkü insanın birilerine bişiy çaktırttırmadan evvel, önce kendini biraz çakabilmesi lazımdır. Sonra isterse başkalarını da çakar veya çaktırmaz. Cem Karaca'nın seslendirdii, "bir çiviyi çakar gibi/ vura vura günlere" şarkısındaki çakma hareketinin, tam tersi gibidir 'çaktırmama' gayreti. Şarkıda, günnerin çok belirgin bi şekilde, nerdeyse dakikalar sayılarak, yani zorlukla ve tüm etkileri hissedilerek geçirildii annatılır 'heralde galiba sanırsam'. ('Yedi Numara' dizisindeki iyi oyunculuk ve iyi senaryolar gibi; bazen ikisi de birarada bulunabilir. Öykülerde, bişeyi hemen çaktırmamak, yani bi sürpriz durumu felan hazırlamak gerekir. Fekat bunu da, sonra o durumu tüm yönneriyle çok iyi çaktıralabilecek oyuncularla veya öykücülerle yapabilmek mümkündür. Görüldüü gibi, insanoolu çok karmaşık bi cannıdır. Hem çaktırmak, yani sevilmek, hem de çakmak yani sevmek, bi de çaktırmamak, yani yannız felan kalmak ister. Bu çoklu durumlardan sonra söz ederiz, biz şindi konumuz gereği 'çaktırmamak' eyleminden bahsedelim!. Sinsi, gizlice yapılan bişey olarak bilinir 'çaktırmamak'. Örneğin, bi porno filmin çaktırmadan izlenmesi gibi. Çünkü, özel bişeydir. 'Uzak' filminde, evsahibinin gizlice porno izledii sahnede, misafir kişi odasından aniden çıkar! Pornoya bakan evsahibi hemen kumandayla kanal değiştirmee çalışır! Fekat asıl nefis 'çaktırmama' eylemi, az sonra yaşanacaktır: Misafir yeğen, odasına dönmez, ve az önce porno izleyenin değiştirdii kanala bakarak tan, neyse yaa, niye annatıyom! Çaktırıcaktım az kalsın. İzleyip, kendiniz çakarsınız.. Burdan da görüldüü gibi, bazen insan bişeyleri bilerek çaktırmaz. Ya da azcık çaktırır sadece bi miktar. Bazen bişeyleri çaktırmak, bazı şeyleri çaktırmamakla mümkündür. O anda küçük bi pırıltı yayılır etrafa. Kişi, pırıltının devamını merak ediyosa, çaktırılmak, çakabilmek ister sonra. Ateş alıp yanmak ister. Fekat bu sefer de diğer kişi çaktırmazsa hiç, çakılma eylemi yarıda kalabilir: İlişkilerden söz etmekteyiz burada! Sinyaller, işaretler, beden dili, dil yarası, gocunmak, gecinden vermek, geçinmek, 'Çaktırma'nın türlü yöntemleridir! Çaktırmamak' ta ise, insan ser vermez sır vermez, gizemli ve karizmatik davranmak ister. Günümüzde, hemen bişey çaktıran insanlar, hiç karizmatik diil lan suçlamasıyla karşı karşıya kalmaktadır! Mesala kadın kısmısı, erkek kısmısının herbişeyini çaktığını düşünerek, o kişiyi artık çakılmayacak, yani gizemi bitmiş birisi olarak görür. Burda, erkek kısmısının veya kadın kısmısının neyi çaktığı da meçhuldur. Çünkü basın organnarı ve medya yöntemleri bürosu tekeli politikasının, çaktırmak istediği başka şeyler vardır! Beyinleri yıkanır, kulakları çubukla temizlenir! Artık o insannar pek bişey çakamaz. Gene, hiç çaktırmayan, soğuk ve mesafeli, yani gizemli tabir edilen kişiler popülerdir. Belki burda çaktırılmak istenmeyen şey, o insanın korkuları, zaafları ve eksikleridir. Yannız, gerçekten bişey çaktırılmaması gereken durumlar da vardır. Örneğin, sıkıştığını hemen çaktırmaz insan. Tutar, tutar. Artık tutamıycak gibiyse, tuvalet nerde diye rahatça sorar! 'Banyo nerde der' ya da, fazla çaktırmayıp. "Az bekle, bi işeyip geliyom ben!" denilen arkadaş ortamında ise, artık 'çaktırmamak' gayretinden uzaklaşılmıştır. Gizlenen bişeylerin kolayca çakılabileceği samiimi bi ortamdır. Ama gene de insan, erkekler aralarında bile (yaradılışı gereği her erkek, diğeri tarafından kullanılabilecek kozlarını hemen öne sürmemek) veya (duygusallığını göstermemek maksadıyla, ki bu da aynı şey) bişeyleri hemen çaktırmaz. Kadın eş ve erkek eş, veya çok yakın dostlar birbirini rahatça çakar! O annarda bile, insanın inatla çaktırmak istemiyeceği durumlar mevcut olabilir yine. Çünkü bu gizli şey, insanın kendi içinde çakıp durmaktadır belki. Dışarı çıkartılırsa artık çakmayabilir. Bi de, başka sebepten, bilerek çaktırılmak istenen şeyler vardır. Yere düşerek kâseyi inciten, veya bi kapıdan çıkarken kafayı yukarı kütark diye vuran kişi, canının acıdıını çaktırmamak peşindedir. Hiçbişey olmamış gibi davranır. Aynı anda, -işte çaktırmama'nın gizemi!- bi yandan da çaktırmak istemektedir! Acısını belli etmek, acısıyla yakın olmak, böylece birilerinden şefkat görmek istemektedir. Küçük bi çocuk olsa koşarak annesine gidecektir, kafayı vurdum beaa diye! Bazı şeyleri çaktırmayan yetişkin bir birey ise, çaktırmamakla çaktırmak ikileminde kıvranır; kafasından daha çok acıtır bu. Öyle bi anda, 'hi he, mını. sigiym kafayı vurduk' gibi mırıltılı, kendine kendine yapılan küçük espriler, çaktırmakla çaktırmamak arasında bocalayan bi ruhun çırpınışlarıdır. Gerçi, ruh hemen çakılan bişey de diildir. Önce görüntü çakar insanın gözüne, maddii varlık, fiziksel özellik, bilimsel tıp, kılık kıyafet felan çakılır. Daa doğrusu çaktırtılır, özelikle onnara tikat edilir yani! Diğer deyişle, bi spor papuç rengi veya tişört biçimi, bişeyleri çaktırmamak için de idealdir. Çıplaklar kampında, hiçbişey çakılmayacağını söyleyebiliriz bu durumda. Saynfeld'in' bi şovunda belirttii gibi, 'çıplak insanın bi pantolonu, cepleri filan da olmaz', böylece elimi nereye koycam, nereye sokucam, ne şekilde durucam diye düşünmez, sadece kendisidir artık, mal ortadır. Pardon, mal dedik ama, bi de, bazen istenmeden çaktırılan, kendisi çakan, çadır diye tabir edilen durumlar vardır. Ergennikte felan sık yaşanır. Çaktırılmak istenmeyen çadır bölgesi, tişörtün eteğiyle kapatılabilmektedir. Öte yandan, kimi bölgeler özellikle çaktırılmak isteniyorsa, firikik veya mini etek, yırtmaç, göğüs dekoltesi gibi çaktırma yöntemleriyle bu kolayca mümkün olur. Kişi, çaktırma veya çaktırmama bunalımına burda da düşmektedir ama! Elleriyle felan çıplak kalçalarını kapatırken: "bilerek çaktırmıyom, kendisi çakıyo, daha fazla da çaktırmam, ay hiç çaktırmıyım m yani, senin için kötü sen çakıyosun, veya çak ama çaktırtmadan çak" gibi, karmaşık göndermeler yapmaktadır. Böyle durumlarda, çaktırılan şeye, çaktırmadan bakma yöntemi uygulanır. İki taraf da bunu ortak bi çaktırmama sınırında kabul eder. Sınırı aşanlar, orospu veya öküz, ya da motor veya abazan diye adlandırılır... 'Bazı şeyleri kırk kere söylersen olur' hesabı, üşenmeden, defalarca çaktırtılması gereken şeyler de vardır yaşamda! İsterdim ki, öyle bitiriyim muhabbeti, çok önemli bişiy buluyım, ve kırk defa söyliyim onu. Hem benim için de kolay olur! Aynı kelimeyi, oh, yüz kere ilem tekrarlarım, işim de çabuk biter! Saalık saalık saaalık.. sevgi sevgi sevgi sevgi.. bilim bilim bilim lim.. Yok, çok saçma yav, olmuyo böyle!. Demek ki, 'zaman' denen bi efendi varmış. Düzenni bi zaman aralığıyla tekrarlanmalı yani bazı şeyler. Bişeyi çaktırıcam derken de, kafa ütülememek lazım tabii. Ben, ee, bi hafta zaman koyuyom öyleyse! Haftaya, aynı yazıyı, birebir tekrar yazayım? Böylece bazı şeyleri zamanna çaktırabilirim. (Off, şaka maka, yannışlık olup da aynı yazı girmiyo mu bi daa!..) Neyse evet, bu kadar çaktırabiliyom hepsini işte, napiyim. Siz pek çakmamışsınız bile, bişiyler çakmışsınız gibi yapın da kalbimi kırılmasın bari! Ben de kendime bişiy çaktırmıycam, merak etmeyin!. Hadi, hemen ne çaktıksak alıp onu gidelim de, işim var... Yok. En iyisi çaktırmadan gitmek! Böyle çok belirgin gidemiyom... Aa bak, kuş var orda, bak!. Nerte?! (Ulan kendim baktım havaya be!) Vallaa gidemiyom, sıkıştım burda! Herbişeyi de çaktırdım artık, hiçbi gizemim felan kalmadı.. Hah, bişeyi tam çaktırttırmadan gideyiim, tabi yaa! Yani, bişiy diyim ben, devamını getirmiyim fekat, heycannı ve gizemli gibi olsun. Tamam... Bör!

(börek!.) Yok, dayanamıyom, söylüyom. Elimde diil! Bi tür hastalık! Kol.. (kolonya!.) Tav.. (tava!.) seh.. (sehpa!.) Iıh, olmuyo!.. Leb?. (lebaset!.) Zorladım sizin hatırınıza..

KOZALAK

HÜMİN ZARARLISI

ÇIÇAKLAR

Akşamsefası

Peltek Sözlüğü

Boskör : Boks maçında yenilen sporcuya denir. Kalıntıları dikkatlice incelerseniz, gerçekten de S'yle K'nin yer değiştirmiş olduğunu görürsünüz... Ama o sizi göremez. Zira bu harf değişikliği sırasında kör kalmıştır...

Vakıt : Eski Istanbullular'ın kullandığı bir zaman birimi. İstanbul'la bir alakası yok.

Üçuum : Bu şekilde bağırarak koşan kişiler, genellikle düşman saflarına tek başlarına, armut gibi dalarlar... Halbuki dostumuz tane tane konuşmayı becerebilseydi, arkadaşları ne demek istediğini anlayacak, o da son yolculuğuna böyle tek başına çıkmak zorunda kalmayacaktı. Ama artık çok geç tabi, Vietkonglular tırnaklarını sökmeye başlamışlardır...

Dallaz : Neden olmasın? Dallas'a iki tane laz bırak, beş sene içinde şehrin yarısını ele geçirsinler.

Hırkıs : Kadın hırsız demektir... Salonda gezinen şahıs, her tıkırtı çıkarışından sonra, "Ay ay!" diye bağırıyorsa ve işemeden önce klozet kapağını kaldırıyorsa, evinize girenin hırkıs olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Otofark : Birtakım tipsiz vatandaşlar tarafından otopark gibi davranmaya zorlanan cadde ve sokaklara denir. "Otopark parasını vermezsen senin için bir şey farketmez belki ama inan ki araban için çok şey farkeder sayın abim. Zira anaktarla çizip, kimin çizdiğini de göremeyebiliriz" anlamına gelir de anlayana tabi...

Fricik : Bazı kadınlar, çocuk denecek yaşta frijit olurlar.

Parktaym : Yarım gün çalışan bir Amerikalı, günün diğer yarısını parklarda gezip tozarak, eğlenip coşarak geçiriyor diye, bizimki de özenmiş yazık.

Maşaj : Rahatlatıcı bir şey olduğu doğru tabi. Ama bu kadar da yavşamanın bir alemi yok bence. **Badanaj** : Boyacıların bazen boya yaparken kayıp düştüğü bugün herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir.

Fişenk : Her şey gibi o da bir Çin icadıdır. Aslında biz yanlış söylüyoruz. Çinliler niye öyle hep gülüyolar sanıyosunuz?.. Hahaha. Bizi salak filan zannediyo enayiler. Ya da tam tersi.

Kokorenç : Eskimolar kokoreçi ren geyiğinin gtünden elde ederler. Kişisel bir şey değil tabi. Koyunları olsaydı da aynı şeyi yaparlardı.

Motör : Sittir ordan küspel Arabanın kaputunu hiç açmadığın nasıl belli. Motor gören adam böyle mi konuşur?

Ekistıra : Köy kökenli bir vatandaşa fazladan bir İ verdiğinizde genellikle nereye sokacağını bilemez. Bkz: İlimon, İdiman, sipor vb...

Bi : Sıfırdan büyük birden küçük bir asal sayı. Makas olmadan herhangi bir sayıya bölünemez. Başka bir sayıya eklendiğinde buçuk adını alır. Cümle içinde kullanmak gerekirse, "Babam bana biseksüel aldı" diyebiliriz ama bu sefer de hem bizim hem de babamızın manyak olduğu ortaya çıkar.

Recim : Cahil rejimi. Bilinçsizce yapıldığından verilen kilolar kısa sürede tekrar geri alınır ama cahil asla akıllanmaz, recim yapmaya devam eder.

Kelebenk : Sineklikle vurarak yakalanmış bir kelebek türü. Kanatları çok daha geniş olmasına karşın kesinlikle uçamaz.

Meyşur : Kırsal kesimde ün salmış kişi veya kuruluşlara denir. Meyşurlar, genellikle sadece bunu diyen kişiden daha meşhurdurlar. Ör: Hüsmen Aga, Terzi Osman, Çoban Halil, Çil Horoz.

Asarsön : Bozuk asansörlere denir. Daha doğrusu, genellikle asarsön diyenlerin asansörleri bozulur. Bu bir tesadüf olamaz. Kimbilir düğmelere ne biçim basıyo öküz herif.

Gıravak : Çok sıkıldığında gerçekten de şahıs ördek sesi çıkarır.

Sülüet : Demirel gölgesi.

Vitavin : Vandelinanın bütün vitavini kabuğundadır. Ama yiyenin zeka seviyesine bir katkısı olmadığı ortada.

Münübüs : Böyle korkunç ses çıkaran birşeye mini demek biraz iyimserlik olurmuş tabi. Belli ki mecbur kalmışlar.

Fitbol : Makosen ayakkabıyla oynanan bir tür futbol. Topa ayakkabının burnuyla vurulur, beşinci top patladığında devre olur, onda biter.

hisseli harikalar
bokubok@hotmail.com
kemalkenanergen